

Giới thiệu Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân

Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân – Đang tiến hành – Lam Bạch Cách Từ

Giới thiệu về truyện xuyên không hấp dẫn này:

Mười ba năm trước nàng vốn là nữ vương dị năng thời mạt thế, vì đấu với zombie mà bị giết thể thảm, mang ký ức của kiếp trước xuyên không thành một hài nhi mới sinh, bởi vì lúc cuối tự bạo, linh hồn bị tổn thương sớm dẫn tới thân thể yếu đuối. Lúc mới sinh tinh huyết lại bị lấy đi 6 giọt dẫn tới không thể kích hoạt tu luyện, đa phần là phải nằm trên giường chịu bệnh tật đầy đọa. Cha nàng là Miên vương cao quý.

Cho đến lúc hai tuổi một đứa trẻ lai lịch thần bí được đưa tới Miên vương phủ mời cha nàng Ngu Cảnh để trị bệnh, nàng phát hiện độc tố trên người đối phương chỉ cần hút ra tu luyện thì có thể làm cho dị năng của nàng kích hoạt. Thế là, bất kể đối phương lạnh nhạt như thế nào, nàng cũng dính lấy, luôn kề bên cạnh thằng bé.

Chỉ tiếc là độc tố trong người thằng bé quá kỳ lạ và thâm độc, cha nàng cũng không có cách nào loại bỏ hoàn toàn độc tố, thế là sau một năm thằng bé rời khỏi Miên vương phủ.

Năm đó nàng liều mình hút rất nhiều độc tố, kích hoạt thành công dị năng chữa bệnh hệ Mộc, chữa khỏi thân thể yếu ớt, dần dần hồi phục lại như người bình thường.

Nhưng mà, dị năng tinh thần của kiếp trước vẫn chưa thể phục hồi như mong muốn, mười năm nay nàng đã nghĩ rất nhiều cách nhưng vẫn không có tác dụng, chỉ có thể tiếp tục hút độc trên người thằng bé đó mới được.

Thời gian trước, nàng có hỏi thăm được thằng bé kia đang ở Học viện Hoàng gia tu hành, thế là lại động lòng. Rốt cuộc thì dị năng tinh thần là dị năng có lực công kích mạnh nhất của nàng ở kiếp trước, nàng không thể bỏ qua.

Ngu Cảnh biết rằng việc sức khỏe con gái sau hai tuổi dần dần hồi phục và độc tố trong người của thằng bé kia có quan hệ mật thiết, tiếp tục hỏi: “Vậy một nửa lý do còn lại để đi Học viện Hoàng gia là gì?”

Con gái là trời sinh Linh Thực Sư, sớm bộc lộ tài năng thông minh, lại còn vô cùng chu đáo.

Tuy nàng mới mười ba tuổi, nhưng đã có những nguyên tắc làm người riêng, ông vô cùng tự hào về nàng, đồng thời cũng không nỡ xa nàng.

Mà ngờ đâu, thằng bé ấy nào phải có thân phận tầm thường, mà là...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1: Kiếp Trước Và Kiếp Này

Màn đêm như muốn nuốt chửng tất cả, quét sạch mảnh đất tan hoang này.

Ngu Thanh Thiện lơ lửng trên bầu trời, đôi mắt đẹp bị những ánh lửa trên khắp bầu trời nhuộm thành sắc đỏ lại thêm phần mạnh mẽ. Dưới bộ quần áo rách nát của nàng, lộ ra phần da thịt đầy máu và vết thương.

Nàng cúi đầu nhìn xuống, trần gian sớm đã bị máu nhuộm thành màu đỏ, tàn tích ở khắp nơi. Tuy mặt đất vẫn không ngừng phát ra ánh sáng nhiều màu sắc của dị năng, nhưng mà dàn phòng ngự kiên định cuối cùng của loài người, nhìn qua cũng sắp bị lũ cương thi công phá.

“Giết! Giết! Giết!”

Những tiếng hét bi thương vang lên khắp cả vùng đất, mỗi tiếng hét đều mang cả lòng quyết tâm kiên định không màng tới cái chết.

Phàm là người trên thế gian còn sống sót, bất kể là người bình thường hay người dị năng đều liều mình chiến đấu với lũ cương thi đang công phá cổng thành kia. Đã không giữ được thành, thì đành liều chết với chúng một phen thôi!

Ngu Thanh Thiện nhắm mắt một lúc, lúc mở mắt ra, mắt nàng lại hiện lên thêm quyết tâm bội phần, thanh kiếm trong tay vừa phát sáng, đột nhiên cắt ngang bầu trời đêm.

Cương thi vương ở phía xa lạnh lùng lơ lửng ở một bên bầu trời, khuôn mặt thô thiển dường như đang cười nhạo sức mạnh của con người.

Liếc nhìn Ngu Thanh Thiện đang xông tới, đôi mắt hấn đục ngầu thể hiện rằng không thềm để ý. Nào ngờ, Ngu Thanh Thiện - một kẻ mới xưng vua lại có sức mạnh kinh hoàng, giết hấn trước!

“Thứ dơ bẩn kia, mau chết đi!” - Âm thanh sắc lạnh phát ra từ miệng nàng, giống như là sứ giả từ địa ngục đến thu phục linh hồn.

Dị năng trên người nàng đang phát cháy dữ dội, ánh sáng chói chói đó chiếu sáng toàn bộ bầu trời như ánh sáng ban ngày. Ngay cả không khí xung quanh đều nổi sóng, cương thi vương cũng bị bao lấy bên trong biển lửa, hấn sợ hãi tột cùng nhìn nụ cười yêu mị trên khuôn mặt nàng.

“Rầm rầm!”

Cả nhân gian rung chuyển, lửa đỏ tràn lan, trong chớp mắt nuốt chửng vô số cương thi.

“Thủ lĩnh...”

Tiếng than bi ai cùng với ngọn lửa bùng cháy đất trời, hình bóng xinh đẹp của người con gái đó cũng vĩnh viễn biến mất trong biển lửa.

Cầm Vương phủ Đại Diễm quốc.

Con mưa lớn đập không ngừng vào cửa sổ, những cơn gió cuốn theo lá cây rơi xào xạc trong màn đêm.

Một loạt ánh sáng màu xanh lá cây từ trên trời chiếu xuống căn phòng có ánh nền màu cam, một tiếng khóc cất lên xé tan sự yên tĩnh lúc đó.

“Oa!”

Tiếng khóc yếu ớt dường như ngay lập tức sẽ biến mất.

Một thiếu phụ tuyệt sắc ngồi dậy trên giường, ánh mắt phức tạp nhìn lão bà đang bế hài nhi nhỏ bé trên tay.

“Phu nhân, tôi đã lấy dây rốn và tinh huyết rồi.” Lão bà tự nhiên bắt gặp ánh mắt của người phụ nữ, giọng của nàng như trầm lại và thêm phần bình tĩnh.

Người thiếu phụ tuyệt sắc khẽ gật đầu không nói gì, tâm trí của nàng vừa thay đổi, thì cổ tay tràn lên một lớp ánh sáng vàng nhạt bao lấy toàn thân nàng.

Nửa tiếng sau, ánh sáng màu vàng trên người thiếu phụ biến mất. Thân mình nhếch nhác vốn dĩ mờ mờ hồ hồ nhể nhại giờ đã sáng khoải hơn nhiều, không còn nhận ra được hình dáng vừa mới sinh xong.

“Đặt nó lên giường rồi chúng ta đi thôi.” - Qua một vài giây, thiếu phụ xinh đẹp ngồi dậy, bước ra khỏi giường và nói.

Lão bà đặt hài nhi lên giường, khoe mắt ẩn hiện một vài phần thương xót: “Phu nhân, thể chất con bé yếu ớt như vậy e rằng không sống được lâu, thật đáng tiếc cho Linh Thực Sư thiên phủ này.”

Thiếu phụ xinh đẹp cau mày và chạm vào mặt cô bé và ngay lập tức gạt tay lại.

Đôi mắt xinh đẹp có chút đau khổ mơ hồ, nhanh chóng thay thế bằng sự quyết tâm.

“Ngu Cảnh sắp về rồi, chàng có thể bảo toàn tính mạng cho con bé.” Thiếu phụ xinh đẹp thở dài, khuôn mặt hiện lên cảm xúc buồn bã phức tạp: “Tuy sau cùng là ta lừa chàng, lợi dụng chàng, phụ chàng, nhưng theo tính cách của chàng thì sẽ không vứt bỏ con gái của chúng ta.”

Nàng đứng dậy, dùng viết mực trong phòng viết một bức thư, lấy chiếc vòng tay có hoa văn lấp lánh trên tay đề lên giấy, ánh mắt nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh.

Cuối cùng nhìn sâu vào hài nhi yếu ớt lúc nào cũng có thể ra đi, nàng dứt tình quay đầu nói với lão bà: “Chúng ta đi thôi, Nhiệm nhi vẫn đang đợi dây rốn và tinh huyết để tiếp tục tính mạng.”

“Vâng, phu nhân.” Lão bà gật đầu, ngay sau lưng bà là gốc cây một nửa trong suốt.

Thiếu phụ xinh đẹp và lão bà bước tới gốc cây, lá cây của cái cây nửa trong suốt nhanh chóng cuốn hai người vào trong. Trong chốc lát hai người và cái cây biến mất hoàn toàn trong phòng.

Trước lúc cái cây biến mất, hai người hoàn toàn không phát hiện ra, hài nhi yếu ớt đang nhắm chặt mắt nằm trên giường bỗng nhiên mở to mắt.

Cô bé chớp chớp đôi mắt kỳ lạ, qua một lúc lâu sau mới trở lại bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Chớp Mắt Đã 13 Năm

Rừng trúc tím Cẩm Vương phủ Đại Diễm quốc.

Một người đàn ông anh tuấn mặc một bộ đồ lụa màu trắng, đầu đội vương miện ngọc bích và một thiếu nữ xinh đẹp mỹ miều mặc đồ màu xanh ngòai trong một mái đình bằng đá ở trong rừng chơi cờ với nhau.

“Cha, cha thua rồi” - Thiếu nữ nháy đôi mắt trong sáng lạnh lợi cười nói.

Ánh mắt của người đàn ông anh tuấn vui vẻ, đưa cánh tay trắng bóc tới trước mặt thiếu nữ: “Con mau đưa mấy con cờ đã giấu ra đi, lại chơi xấu nữa hả.”

Thiếu nữ bĩu bĩu môi: “Không thú vị gì cả!”

Rồi cô xòe tay ra, lòng bàn tay hiện ra con cờ màu trắng sáng bóng.

Người đàn ông nhận lấy con cờ màu trắng trên tay cô bé đặt vào bàn cờ, vốn dĩ cảm chắc kết cục thua thảm hại bỗng chốc xoay chuyển tình thế, chuyển bại thành thắng.

“Có muốn lần này con thắng không?” - Giọng nói của người đàn ông như dòng suối mùa xuân, ngọt ngào ấm áp.

“Không muốn.” - Thiếu nữ áp ứng: “Sẽ có ngày con sẽ thắng được cha thôi.”

Người đàn ông mỉm cười với ánh mắt yêu thương: “Ta đợi!”

Thiếu nữ đưa tay thu dọn bàn cờ, bày bộ trà ra, nhanh chóng rót nước pha trà. Chưa được một lúc, mái đình bằng đá phảng phất ngập tràn hương thơm

của trà.

“Mời cha uống trà” - Thiếu nữ đưa một tách trà xanh nhỏ cho người đàn ông tuấn tú.

Người đàn ông nhận lấy tách trà, dùng nắp nhẹ nhàng làm nguội tách trà: “Giỏi lắm, tay nghề pha trà của con ngày càng tiến bộ rồi.”

Đôi mắt trong veo của thiếu nữ nhấp nháy: “Đa tạ cha đã khen, cha có thể thưởng cho con bằng cách cho phép con ra ngoài một mình được không?”

“Con muốn đi Học viện Hoàng gia?” - Người đàn ông trầm lại một vài giây mới nhẹ nhàng hỏi.

Thiếu nữ nhướn mày: “Cái gì cũng không giấu được cha.”

Ánh mắt của người đàn ông nhìn vào nước trà trong veo, buột miệng hỏi: “Thiên Thiên, con vẫn còn nghĩ tới thằng bé kia à?”

Ngu Thanh Thiên giật mình, rõ ràng không nghĩ là cha nàng lại nhìn thấu ý đồ của nàng, nàng bỏ ly trà trong tay không giấu giếm: “Một nửa thôi, dù sao độc trong người chàng có lợi cho con.”

Mười ba năm trước nàng mang ký ức của kiếp trước xuyên không thành một hài nhi mới sinh, bởi vì lúc cuối tự bạo, linh hồn bị tổn thương sớm dẫn tới thân thể yếu đuối.

Lúc mới sinh tinh huyết lại bị lấy đi 6 giọt dẫn tới không thể kích hoạt tu luyện, đa phần là phải nằm trên giường chịu bệnh tật đầy dọa.

Cho đến lúc hai tuổi một đứa trẻ lai lịch thần bí được đưa tới Miên vương phủ mời cha nàng Ngu Cảnh đề trị bệnh, nàng phát hiện độc tố trên người đối phương chỉ cần hút ra tu luyện thì có thể làm cho dị năng của nàng kích hoạt.

Thế là, bất kể đối phương lạnh nhạt như thế nào, nàng cũng dính lấy, luôn kè kè bên cạnh thằng bé.

Chỉ tiếc là độc tố trong người thằng bé quá kỳ lạ và thâm độc, cha nàng cũng không có cách nào loại bỏ hoàn toàn độc tố, thế là sau một năm thằng bé rời khỏi Miên vương phủ.

Năm đó nàng liều mình hút rất nhiều độc tố, kích hoạt thành công dị năng chữa bệnh hệ Mộc, chữa khỏi thân thể yếu ớt, dần dần hồi phục lại như người bình thường.

Nhưng mà, dị năng tinh thần của kiếp trước vẫn chưa thể phục hồi như mong muốn, mười năm nay nàng đã nghĩ rất nhiều cách nhưng vẫn không có tác dụng, chỉ có thể tiếp tục hút độc trên người thằng bé đó mới được.

Thời gian trước, nàng có hỏi thăm được thằng bé kia đang ở Học viện Hoàng gia tu hành, thế là lại động lòng. Rốt cuộc thì dị năng tinh thần là dị năng có lực công kích mạnh nhất của nàng ở kiếp trước, nàng không thể bỏ qua.

Ngu Cảnh biết rằng việc sức khỏe con gái sau hai tuổi dần dần hồi phục và độc tố trong người của thằng bé kia có quan hệ mật thiết, tiếp tục hỏi: “Vậy một nửa lý do còn lại để đi Học viện Hoàng gia là gì?”

Con gái là trời sinh Linh Thực Sư, sớm bộc lộ tài năng thông minh, lại còn vô cùng chu đáo.

Tuy nàng mới mười ba tuổi, nhưng đã có những nguyên tắc làm người riêng, ông vô cùng tự hào về nàng, đồng thời cũng không nở xa nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Áo Bông Nhỏ Của Cha

Ngư Thanh Thiên nghe cha mình hỏi như vậy nhưng không ngạc nhiên.

Nàng mỉm cười nói: “Nửa lý do còn lại đương nhiên là vì kích hoạt tu luyện Linh Thực Sư rồi.”

Năm năm trước cha nàng trong chuyến đi đến một vùng đất bí mật để hái thuốc điều trị cho nàng, không cẩn thận đã bị trúng một loại độc rắn.

Kể từ đó, mỗi năm đều có một nửa năm rơi vào tình trạng hôn mê, vô số Linh Thực Sư đến khám đều không thể chữa tận gốc.

Muốn giải được loại độc rắn này cần một loại thuốc, loại thuốc này không những vô cùng quý giá mà còn rất khó để tìm thấy.

Cho tới một năm trước, hoàng thất phái ra mật thám mới tra được tin tức, nghi ngờ vị thuốc đó được cất giữ trong Học viện Hoàng gia.

Tiểu là Học viện Hoàng gia cao quý không phải là nơi vương quốc nhỏ như Đại Diễm có thể tiếp cận được, không có cửa để dòi chác.

Tuy cha nàng là một Linh Thực Sư cao cấp và quý giá, nhưng Học viện Hoàng gia không thể vì ông mà phá lệ.

Đây mới là nguyên do chủ yếu làm Ngư Thanh Thiên muốn đến Học viện Hoàng gia, nhưng mà không muốn cha nàng biết, chủ yếu sợ ông lo mình sẽ dùng thủ đoạn để cướp đi.

Ngư Cảnh thở dài: “Đúng là con gái lớn không giữ được trong nhà!”

Ông phần nào đoán được lý do Ngư Thanh Thiên muốn đi Học viện Hoàng gia, chỉ là không muốn nói ra. Dù sao, Học viện Hoàng gia là học phủ tốt nhất ở miền nam đại lục, cũng là nơi thích hợp cho con gái tu hành.

Là một Linh Thực Sư trời sinh, ông không muốn con gái chôn chân cả đời ở một nơi nhỏ như Đại Diễm.

“Tương lai con phải mạnh hơn nữa mới có thể bảo vệ cha.” Ngư Thanh chớp chớp mắt.

Đây là lời từ đáy lòng cô, từ khi cô ra đời đến nay, Ngư Cảnh dịu dàng nàng trưởng thành, vô cùng yêu thương nàng.

Sở dĩ cha nàng trúng độc là bởi vì đi tới nơi nguy hiểm để hái thuốc điều trị cho nàng. Nàng muốn bảo vệ tinh thân quý giá mà kiếp trước nàng chưa bao giờ có được.

Ngư Cảnh ánh mắt tràn ngập nụ cười: “Nha đầu thôi, con chỉ biết đồ ta vui thôi.”

“Con là áo bông nhỏ của ta.” Ngư Thanh Thiên cười vui nói.

“Trước khi rời đi, nhớ đến cung chào Hoàng bá bá và Hoàng thẩm thẩm một câu.” Ngư cảnh hộp một ngụm trà nói: “Tam đường ca và Ngũ đường ti đều đang ở Học viện Hoàng gia, con đi thi bọn nó sẽ chăm sóc con”.

“Dạ, Hoàng bá bá và Hoàng thẩm thẩm đều rất chiều con, khi con đi con sẽ tới chào.” Ngư Thanh Cảnh gật đầu.

Cha nàng là em cùng một mẹ sinh ra của hoàng đế Đại Diễm. Hoàng đế và hoàng hậu đều coi nàng như là con ruột của mình, vô cùng yêu thương nàng, lúc cha nàng luyện thuốc hoặc ra ngoài thì nàng đều do hoàng hậu chăm sóc ở trong cung.

Ngoài hoàng đế và hoàng hậu, mấy vị hoàng tử và công chúa cũng rất chiều cô nàng. Tam hoàng tử và Ngũ công chúa đi Học viện Hoàng gia ba năm trước đều do hoàng hậu sắp xếp, đều có quan hệ thân thiết với nàng.

Đây đều là những người thân mà cả đời nàng muốn bảo vệ, cũng là động lực muốn trở nên mạnh mẽ của nàng.

“Đúng rồi, cái vòng tay này cho con.” - Ngư Cảnh nghĩ một chút rồi đưa một chiếc vòng tay màu bạc hoa văn sáng bóng cho nàng.

Ngư Thanh Thiên nhìn thấy chiếc vòng tay màu bạc thì mắt tối lại, đôi môi để lộ một đường cong thú vị.

Nàng nhận lấy, giả vờ cười vui vẻ nói: “Cảm ơn cha đã tặng quà.”

Ngư Cảnh định mở miệng nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy nụ cười vui vẻ con gái liền kiềm lại: “Con thích là tốt rồi!”

Ngư Thanh Thiên cười híp mắt nhận lấy chiếc vòng tay màu bạc, nàng sao có thể không thích món quà này được chứ.

Thứ mà làm cho người cha tài hoa tuyệt thế của nàng phải khổ sở ẩn cư hơn mười năm, làm cho huyết tính của con gái mất đi, thân thể suy nhược, sau này nàng phải báo đáp cho đối phương mới được.

Chương 4: Chương 4: Nàng Thích Náo Nhiệt

Trời vừa sáng, một con ngựa Xích Diễm từ phía cửa thành đế quốc Đại Diễm chạy đi như bay.

Ba tháng sau, tại một thành nhỏ ở biên giới nam bộ đại lục, Ngu Thanh Thiên đang dắt theo ngựa Xích Diễm đi tìm quán trọ để ở.

Tắm gội xong, sau khi màn đêm buông xuống, nàng ra khỏi quán trọ tiến về một quán rượu náo nhiệt nhất trong thành.

Thành nhỏ và trung tâm đông bộ đại lục giao nhau, cho nên rất là nhộn nhịp.

Hai bên đường rượu đỏ đèn xanh, toàn là người qua lại nhộn nhịp.

Ngu Thanh Thiên lại không nghĩ rằng âm thanh ồn ào xung quanh làm người ta phiền lòng, ngược lại rất thích không khí này, đây là cảnh rất khó thấy ở Mạt Thế.

Lúc đó, nàng buộc tóc thành tóc đuôi ngựa, trên người mặc bộ y phục màu lam nhẹ nhàng tự nhiên, cộng thêm dung nhan xinh đẹp thanh khiết, bước trên đường thu hút không ít người chú ý.

Ngu Thanh Thiên thần sắc dừng đọng, trên môi nở nụ cười thăm dò từ phía, ánh mắt đầy thích thú.

Nàng rất thích khi được sinh ra trên đại lục này, dân chúng coi mở, giữa nam và nữ không có nhiều trở ngại, cũng là một thế giới tôn thờ cái mạnh.

Mảnh đại lục đầy màu sắc ảo tưởng này không có dị năng, nhưng lại phân thành ba loại người, người bình thường, Linh Thực Sư, Tội Thể Sư.

Linh Thực Sư là quần thể người rất quý hiếm của cả đại lục, sau đó là Tội Thể Sư, người phổ thông là tầng lớp cơ bản và đông nhất.

Hễ Linh Thực Sư ra đời, thì trên trời sẽ chiếu xuống chùm tia sáng màu xanh lục, cổ tay sẽ mang theo một vết tích hình lá cây màu xanh lục nhạt.

Sự thân thiết và năng lực trời sinh của Linh Thực Sư đối với thực vật thì khác với người thường, có thể kết hợp dung hòa với tinh hoa của thực vật để kích hoạt tu luyện.

Cũng có cực ít bộ phận người bình thường hoặc là Tội Thể Sư có cơ duyên kết hợp với tinh hoa thực vật, một khi thành công cũng có thể kích hoạt tu luyện Linh Thực Sư, những người như vậy thì trở thành Hậu Thiên Linh Thực Sư, có điều tỷ lệ thành công vô cùng thấp.

Còn về Tội Thể Sư, là tồn tại của người luyện võ công, dựa vào nâng cao thể chất để thay đổi từ lượng đến chất, một khi Tội Thể thành công cũng có thể cùng tu luyện với Linh Thực Sư, chỉ là hơi đơn độc, không giống như Linh Thực Sư có rất nhiều hệ.

Ở đại lục này Linh Thực Sư dưới mười ba tuổi không được tu luyện, nếu không sẽ phá hủy cơ năng của thân thể, do vậy độ tuổi từ mười ba đến mười lăm là độ tuổi thích hợp nhất để bắt đầu tu luyện.

Tội Thể Sư thì sau sáu tuổi đã có thể bắt đầu tăng cường luyện tập và đắp nặn thân thể, sau mười ba tuổi cũng chính thức bắt đầu giai đoạn tu luyện.

Trong thời gian mười năm Ngu Thanh Thiện ở Cẩm vương phủ, cha nàng đã không biết bao nhiêu lần giảng giải cho nàng về Linh Thực Sư và Tội Thể Sư, nhưng mà không có bất cứ hướng dẫn tu luyện nào, sợ nàng không cẩn thận kích hoạt tu luyện phá hủy căn cơ.

Nhưng mà từ khi sáu tuổi nàng đã bắt đầu tăng cường luyện tập thân thể, cha nàng thấy sức khỏe của nàng ngày càng tốt lên, thì cũng không ngăn cản, còn có thăm lạng ủng hộ nàng.

Bây giờ khả năng chiến đấu của nàng đã sắp tới trình độ cơ bản so với kiếp trước, đây cũng là mấu chốt để nàng thuyết phục cha nàng một mình lên đường.

Ngu Thanh Thiện bước vào quán rượu, chọn vị trí ở gần cửa sổ ngồi xuống.

Chọn một ly rượu khá nồng, nàng vừa uống, vừa nhìn xuyên qua cửa sổ kính nhìn bên ngoài, đôi mắt ôn hòa.

“Tiểu thư, ta có thể ngồi đây không?”

Giọng một người con trai vang lên trước bàn, Ngu Thanh Thiện quay đầu lại ngược mắt lên nhìn.

Đối phương là một thiếu niên tướng mạo phong lưu hào phóng, trên mình là bộ y phục bằng lụa cộng thêm trên đầu đội mũ bằng ngọc chứng tỏ thân phận không bình thường.

Chàng nửa cười nửa không chỉ vào vị trí trống của Ngu Thanh Thiện.

“Tùy người” - Ngu Thanh Thiện đảo mắt xung quanh, vị trí bên cửa sổ đều đã ngồi kín người, chỉ có vị trí đối diện nàng là còn trống. Chàng trai nở nụ cười sáng lạn, kéo ghế ngồi xuống vị trí đối diện nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5: Cá Cược

Ngu Thanh Thiện vốn không để ý đến thiếu niên đẹp trai đó, nàng lại đưa mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Đôi mắt của thiếu niên đẹp trai lộ ra mấy phần thích thú.

Hắn nhẹ nhàng bắt chuyện với Ngu Thanh Thiện: “Nàng gọi rượu gì đó? Nhìn có vẻ ngon.”

Ngu Thanh Thiện nhấp môi ly rượu trong tay chậm rãi nói: “Bên cạnh có người bán rượu, người muốn loại rượu nào thì hẳn đều có thể giới thiệu cho người.”

Thành nhỏ là con đường chính dẫn đến trung tâm nam bộ đại lục, Ngu Thanh Thiện phát hiện bất kể là người trên đường hay là khách của quán rượu đều chủ yếu là thiếu nữ, thiếu nam từ mười tuổi trở lên, nghĩ chắc là đi đăng ký dự thi vào Học viện Hoàng gia.

Thiếu niên đẹp trai kêu người bán rượu lại gọi một ly rượu giống như Ngu Thanh Thiện.

Hắn uống một ngụm, có chút ngạc nhiên, có rất ít nữ nhân thích loại rượu mạnh như vậy.

“Loại rượu này cũng đậm đà mạnh mẽ giống như nàng” - Hắn cười nói với giọng điệu trêu đùa.

Ngu Thanh Thiên quay đầu lại nhìn thiếu niên đẹp trai một lượt từ đầu đến chân, nửa cười nửa không nhấp nháy mắt nói: “Lông còn chưa kịp mọc đã biết trêu ghẹo con gái rồi, vài năm sau hãy làm đi.”

Nàng nhìn thấy được người thiếu niên này miệng mồm không đang hoàng, nhưng ánh mắt rất sáng, chắc là đang lên con.

“Phù! Haha...” - Lúc đó một thiếu niên anh tuấn trên người mặc đồ gấm mang theo mấy người đi tới, vừa nghe những lời của Ngu Thanh Thiên thì không nhịn được cười thành tiếng.

Hắn hài hước nhìn thiếu niên đẹp trai nói: “Kỳ Duệ, người từ một người trong rừng hoa mà không dính một chút lá lại có lúc chịu đả kích như vậy.”

Sắc mặt của Kỳ Duệ trầm xuống, trừng mắt nhìn thiếu niên anh tuấn: “Cung Hạo, im miệng đi.”

Cung Hạo bĩu môi, ánh mắt nhìn vào Ngu Thanh Thiên, cười hỏi: “Người đẹp cũng định đi đăng ký thi vào Học viện Hoàng gia sao?”

Ngu Thanh Thiên nhướn mày: “Thì làm sao?”

“Bọn ta cũng đi đăng ký thi vào Học viện Hoàng gia, hay là đi cùng nhau nhé.” - Cung Hạo cười đề nghị.

“Không có hứng” - Ngu Thanh Thiên lắc lắc ly rượu trong tay và từ chối.

Hai vị thiếu niên này có lẽ đều là người trong hoàng thất của nước nào đó, nhưng mà khoe khoang phong lưu trước mặt nàng như vậy thì không có chút thu hút nào, nàng thích gặp gỡ những nam nhân tính cách trưởng thành hơn.

Hai thiếu niên này tuy không thể so sánh với người cha đẹp trai của nàng, nhưng cũng có thể gọi là anh tú. Nàng trước giờ luôn thích những thứ đẹp đẽ, cho nên mới nói mấy câu tào lao với bọn họ.

Trong bóng tối, khắp nơi là một mùi tanh hôi và bọn cường thi, qua trận hỗn chiến Mạt Thế, nguồn lực thiếu hụt, đến thế giới này, Ngu Thanh Thiên yêu thích đồ ăn ngon, thích rượu nồng, thích cả xem người đẹp (bất luận là nam hay nữ), thích náo nhiệt, thích những thứ tươi sáng và bóng bẩy.

Kỳ Duệ nhìn Cung Hạo khiêu khích, ý rõ ràng là người được hạnh như người, người đẹp cũng không thích kia.

Đêm trở về khuya, ly rượu nồng trong tay Ngu Thanh Thiên cũng đã cạn, vút hai đồng tiền vàng lên trên bàn, chào hai người đối diện rồi rời khỏi quán rượu.

Lúc này có một thiếu niên y phục màu đỏ ngồi ở góc quán rượu từ xa quan sát Ngu Thanh Thiên, cho đến khi hình bóng của nàng biến mất mới thu lại ánh nhìn.

Đội Ngu Thanh Thiên đi khỏi, Cung Hạo nghiêng đầu hỏi Kỳ Duệ: “Nàng ấy tên gì? Cảm giác rất thú vị, hình như chúng ta không có một chút thu hút nào đối với nàng ấy.”

Kỳ Duệ đột nhiên vỗ lên trán: “Ta lại quên hỏi tên nàng ấy là gì rồi.”

Cung Hạo liếc hắn nói “Đồ ngốc.”

“Vội cái gì? Đến Học viện Hoàng gia chẳng phải sẽ biết sao.” Kỳ Duệ nhướn mày, nở nụ cười bí hiểm: “Người con gái như vậy theo đuổi mới có tính thách thức đúng không?”

“Cũng đúng, lần này hay là chúng ta thi xem ai có thể tán đổ nàng ấy trước thấy thế nào?” Đôi môi của thiếu niên Cung Hạo héch lên: “Vấn cuộc như cũ.”

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6: Chú Ý Đến Nàng!

Ngu Thanh Thiện ra khỏi quán rượu lại đi dạo một chút.

Trục đường chính phồn hoa nhất của thành nhỏ không vì gần đêm mà yên tĩnh lại, ngược lại còn thêm phần náo nhiệt so với ban ngày.

Những đám thợ săn cầm bình rượu trên đường tùy tiện hào hứng vừa cười vừa uống, có người còn chui vào chôn lâu xanh.

Bên đường còn có nhiều quầy ăn vặt buổi đêm đang mời gọi, ngồi ăn đa phần là người dân bình thường và thợ săn.

Thợ săn và quân đánh thuê ở kiếp trước của Ngu Thanh Thiện khá giống nhau, đều là nhận tiền mới nhận chủ nhân, ở đây có tổ chức thợ săn mạo hiểm chuyên nghiệp.

Nàng bước đến một quầy hàng bán thịt dê, ngửi mùi thơm của thịt thấy hơi đói rồi nói: “Cho ta mười xâu.”

Bán thịt dê nướng là một người đàn ông trẻ tuổi. Ông ngược đầu nhìn thân thể bất phàm của Ngu Thanh Thiện, tướng mạo thanh nhã xinh đẹp thì đờ người vài giây, rõ ràng chưa bao giờ gặp người khách như vậy.

“Được, tiểu thư mời qua đây.” - Người đàn ông tỉnh lại, lau lại cái bàn đằng sau để cho nàng ngồi xuống: “Xin chờ một chút, sẽ nướng xong nhanh thôi.”

“Được!” - Ngu Thanh Thiện nhẹ gật đầu, không có ghét bỏ mà kéo ghế ngồi xuống, và kêu một phần chè trôi nước ở quầy bên cạnh.

Bánh trôi nước tròn trịa nằm trong chén lấm cho người ta thèm muốn ăn ngay, nàng cầm lấy cái muỗng ăn một cái, sau đó cười tít mắt tiếp tục ăn cái thứ hai.

Sau khi xâu thịt dê nướng xong, nàng cầm lấy một xâu xé ra ăn ngay, đôi mắt mơ màng thưởng thức, làm cho người ta tưởng nàng đang ăn sơn hào hải vị nào khác.

Cảnh này lại được người thiếu niên mặc y phục màu đỏ vừa bước ra khỏi quán rượu nhìn thấy, ánh mắt thích thú của hắn càng thể hiện mạnh mẽ. Nhưng hắn ra không tiến về phía trước bắt chuyện hoặc dừng lại mà tiếp tục đi về hướng của quán trọ lớn nhất của tiểu thành.

Sau khi thiếu niên y phục đỏ rời đi, Ngu Thanh Thiện ngẩng đầu ánh mắt thâm sâu nhìn qua một hướng, chính là vị trí mà người thiếu niên đã dừng lại.

Ăn xong, Ngu Thanh Thiện miễn nguyện quay về quán trọ của mình.

Nàng không phát hiện rằng, nhất cử nhất động của nàng trước đây đều rơi vào đôi mắt như họa, ánh mắt lạnh lùng sắc sảo của một chàng trai trẻ tuổi y phục màu trắng.

Từ tiểu thành đi phía nam đại lục cần phải đi qua một khu rừng lớn rậm rạp.

Tuy khu rừng có một lối mòn có thể đi được, nhưng cũng sẽ gặp nguy hiểm, ví dụ những tình huống bất ngờ như dã thú tấn công, cho nên rất nhiều người đều tụ tập theo nhóm để cùng đi.

Ngu Thanh Thiện ở lại tiểu thành hai ngày rồi cưỡi ngựa Xích Diễm một mình tiến vào núi sâu.

Ngựa Xích Diễm thuộc ma thú cấp hai, toàn thân màu đỏ, bốn móng ngựa đều mang một dấu ấn hình ngọn lửa sắc sảo, tốc độ phóng vô cùng nhanh.

Người bình thường rất khó thuần phục, Ngu Thanh Thiện vì để thu phục nó mà phải luôn lưu lại gần một ngọn núi lửa, ăn ở hơn hai tháng mới thành công.

Đây là loại thể giới lấy khế ước thực vật làm chính, ma thú có thể thuần phục, nhưng lại không thể ký ước.

Nhưng mà hễ ma thú ở cấp cao được thuần phục, thì chiến lực của bản thân người Linh Thực Sư cũng được nâng cao rất nhiều.

Tu luyện của thể giới này chủ yếu là dựa vào hút tinh thể của Linh Thực và Ma Thú để thăng cấp, cùng một nguyên lý với việc Mạt Thế muốn thăng cấp

dị năng cần phải luyện hóa tinh thể của cương thi, thực vật dị biến, thú dị biến.

Dị năng của nàng đi theo linh hồn của nàng đến thế giới này, cho nên nàng muốn nhanh kích hoạt dị năng tinh thần để kiểm tra xem tinh thể không gian có cùng đi tới không.

Đương nhiên, sau khi có được không gian dị năng tinh thần, nàng cất giữ đồ cũng dễ dàng hơn nhiều.

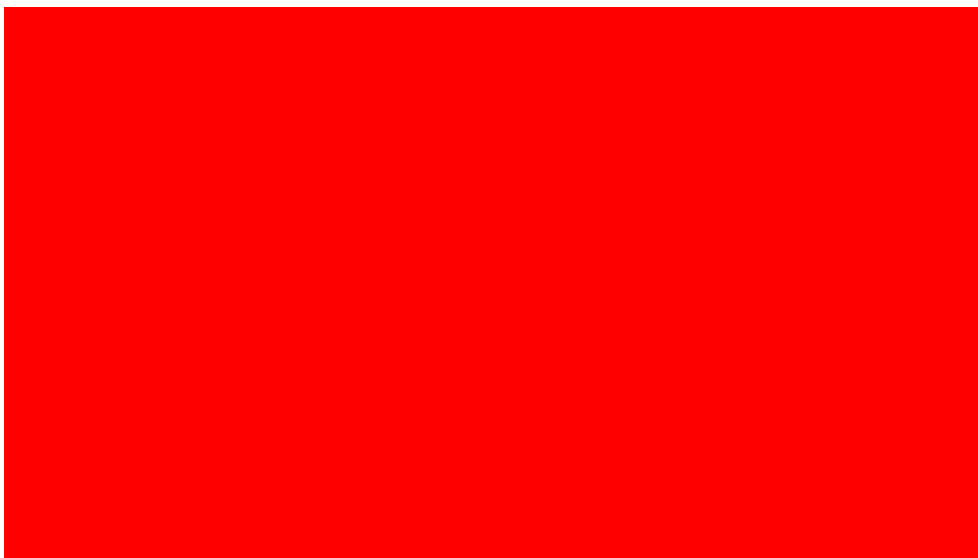
Một mạch chạy hướng về phía đỉnh núi, sau nửa tháng, Ngu Thanh Thiên dừng lại ở một thành nhỏ để kiếm mua bán đồ, phát hiện trước mặt không xa là một dòng suối nhỏ, nàng quyết định bắt vài con cá lên nướng để cho vào bụng.

Lúc sắp tới gần con suối, tai của nàng không kiềm được động đập, thần sắc hiện ra mấy phần cảnh giác, nàng phát hiện phía trước có phát sinh biến động đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 7: Thiếu Niên Y Phục Đỏ (1)

Một hệ dị năng của Ngu Thanh Thiên ở Mạt Thế vô cùng đặc biệt, ngoài việc chữa trị còn có năng lực thân thiết và năng lực tác chiến khổng lồ chế thực vật.

Chỉ cần là nơi có thực vật thì nàng đều có thể tập kích như cá gặp nước.

Cho dù bây giờ vẫn chưa kích hoạt năng lực công kích khổng lồ chế thực vật, nhưng lợi dụng thực vật để do thám tình hình phía trước che giấu hơi thở vẫn có thể phát huy một chút.

Trận đánh ngày càng căng thẳng, nàng nghĩ hay là âm thầm mò tới.

Đến gần con suối nhỏ, nàng ẩn mình trên một cái cây lớn nhìn về phía gần đó.

Chỉ thấy một chàng thiếu niên và hai người đàn ông trẻ bị bốn người đàn ông trưởng thành vây đánh, có một người không ngừng dùng nhánh cây quất lấy người thiếu niên y phục đỏ, ba người còn lại ra tay với hai người kia.

Ngu Thanh Thiên nhận ra bốn người đàn ông này có một Linh Thực Sư, ba người còn lại đều là Tội Thể Sư, cấp bậc tuy không cao, nhưng có thể nói là dư sức đối phó với ba người kia.

Thực lực của thiếu niên y phục đỏ là mạnh nhất, trong lúc phản kích dùng đoản kiếm giấu trong người nhanh nhẹn ra tay giết chết một Tội Thể Sư.

Nhưng hai người bạn của chàng cũng bị ba người kia liên hợp lại đánh gết, vị Linh Thực Sư kia bị một người lúc gần chết phản công bị thương.

Ngu Thanh Thiên lãnh đạm xem cuộc chiến không xa, tuy là nàng đã gặp qua thiếu niên y phục đỏ ở trong thành nhỏ, nhưng giữa bọn họ vốn không có giao tiếp, ở Mạt Thế đã quen với việc sống chết, nàng cũng không chuẩn bị nhúng tay vào việc đó.

Lúc nàng chuẩn bị rời đi, thiếu niên y phục đỏ đột nhiên phát lực, linh hoạt nhảy tới phía sau Linh Thực Sư bị thương kia, dùng đoản kiếm cắt đứt cổ đối phương.

Ngu Thanh Thiện cảm thấy có mấy phần thích thú đối với người thiếu niên y phục đỏ quyết đoán dừng mảnh kia. Nàng dừng bước chân lại, khoanh tay lại dựa vào nhánh cây tiếp tục quan sát xem chàng ta có lật ngược thế cờ không.

Hai người còn lại thấy thiếu niên y phục đỏ phát huy uy lực, sắc mặt dần dần biến sắc, một người trong đó lập tức cầm ra một viên thuốc nén màu xám.

Thiếu niên y phục đỏ vốn đang vật lộn thì viên thuốc kia tỏa ra một làn khí đen khiến cho mặt chàng đột nhiên xanh đi, miệng chàng phun ra một dòng máu đen. Chàng che ngực thở dài, nhìn bộ dạng rất khó chịu.

Một người đàn ông thành niên đứng đó cười thâm độc: “Thái tử điện hạ, chúng ta tiền ngài về tây thiên nhé.”

Hắn bước tới trước mặt người thiếu niên y phục đỏ, giơ một cánh tay lên chuẩn bị kết thúc sinh mệnh của đối phương.

Thiếu niên y phục đỏ ngo ngoáy đang muốn phản kháng, nhưng căn bản không có chút sức lực nào, máu đen không ngừng tuôn ra từ trong miệng.

Ánh mắt của chàng nhanh nhẹn nhìn hai người đàn ông, nháy mắt hỏi: “Các người là người được nhà kế hậu nương phái tới phải không?”

“Đúng thì sao? Dù sao người cũng sắp chết rồi, muốn báo thù thì kiếp sau đi tìm gặp vương hậu và bát hoàng tử đi.”

Người đàn ông giơ bàn tay lên cười lớn, nhìn thiếu niên y phục đỏ với ánh mắt ác độc: “Hôm nay có thể tự tay hạ sát thái tử điện hạ, thực là vinh hạnh cho ta!”

Ngu Thanh Thiện vốn không chuẩn bị ra tay, nhưng nhìn thấy bên môi của thiếu niên y phục đỏ không ngừng phun ra máu đen, thì con ngươi sáng lên.

Nàng thấy được thiếu niên y phục đỏ kia đã sớm trúng độc rồi, viên thuốc màu đen chỉ là nhân tố để kích phát độc dược mà thôi.

Trước kia nàng dựa vào cách hút độc của đứa con trai kia mà tu luyện mới mở ra được dị năng chữa trị, không biết hút độc tố của người thiếu niên y phục đỏ kia để tu luyện thì dị năng của nàng có thể tăng hiệu quả không.

Khóe môi của nàng cong lên, dù sao cũng nên thử một chút?

Chưong phong của người đàn ông vừa đặt xuống, ánh mắt của người thiếu niên hiện ra sự không cam tâm khuất phục, khuôn mặt anh tú vốn dĩ không tà niệm dường như đã tuyệt vọng.

Ngay khi chưong phong sắp giáng xuống đỉnh đầu của thiếu niên y phục đỏ thì đột nhiên dị biến.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8: Thiếu Niên Y Phục Đỏ (2)

Thiếu niên y phục đỏ đột nhiên hung bạo, tránh thoát một chưong của người đàn ông kia, một cây đoản kiếm sắc ngọt rút ra từ tay áo chàng ta, dứt khoát đâm vào tim của đối phương.

Ngu Thanh Thiện khoanh tay đứng dựa vào cây lớn, thêm phần hứng thú nhìn thiếu niên y phục đỏ.

Nàng không ngờ người này sau khi độc được trong người hoàn toàn bộc phát còn có thể phản kích như vậy, tính cách độc ác càng làm cho ánh mắt thích thú của nàng càng hiện rõ.

Tôi Thế Sư còn lại không ngờ được thiếu niên y phục đỏ còn ẩn giấu sức mạnh dữ dội như vậy, đôi mắt của hắn đờ lại, chẳng trách lúc đến người kia đã nói bọn họ không nên xem thường thái tử điện hạ.

Hắn rút kinh nghiệm của mấy người trước, rút ra thanh kiếm đeo bên hông, kéo một cái kiếm hoa, không dài dòng, dốc hết toàn lực xông vào tấn công thiếu niên y phục đỏ.

Lúc này độc trong người thiếu niên y phục đỏ tái phát, toàn bộ sức lực trên người đã dùng giết hai tên vừa nãy, chỉ có thể trừng mắt nhìn trường kiếm chém xuống.

Trong lòng chàng thề, chỉ cần hôm nay không chết, đợi sau khi quay về, sẽ có một ngày chàng nhất định cho hai mẹ con kia sống không bằng chết, tiêu diệt toàn bộ gia tộc của mẹ con chúng.

“Keng!”

Một mũi tên hoa đào từ phía bên cạnh bay tới bắn rơi thanh trường kiếm của người kia.

“Ai?” Tôi Thế Sư kia không ngờ đòn kiếm mà hắn dốc toàn lực chém ra lại bị một chiêu phi tiêu bắn hạ, ánh mắt cảnh giác ngoái đầu lại.

Ngu Thanh Thiên nhảy xuống cái cây lớn, bắt lại phi tiêu hoa đào bay ngược lại từ thanh kiếm của người kia.

Nàng không dài dòng, lại phóng phi tiêu, trong phút chốc cắm vào sau gáy của người đàn ông đối diện, một chiêu chí mạng.

Đối phương trợn to mắt, trước lúc chết chỉ còn sót lại sự ngạc nhiên và sợ hãi.

Trước đó thiếu niên y phục đỏ đã phát hiện ra sự tồn tại của Ngu Thanh Thiên, nhưng không ngờ là người thiếu nữ xinh đẹp đó lại ra tay giúp đỡ hắn, thủ đoạn lại quyết đoán tàn độc như vậy.

Hắn lạnh lùng nhìn Ngu Thanh Thiên, trong tay vẫn nắm chặt thanh đoản kiếm dính máu đầy phòng bị.

Ngu Thanh Thiên bước tới trước mặt thiếu niên y phục đỏ như rồng mây: “Đây là thái độ của người đối với ân nhân cứu mạng à?”

“Không có người, ta cũng có thể giết hắn.” Thiếu niên y phục đỏ cười giễu cợt không cho là đúng.

Ngu Thanh Thiên nhếch môi, bước tới trước mặt thiếu niên, nắm cánh tay còn lại của chàng.

Lúc này nhìn cánh tay thiếu niên như không có gì nhưng lại kẹp một cây kim bằng bạc sắc bén.

Thiếu niên y phục đỏ không ngờ tốc độ của Ngu Thanh Thiên lại nhanh như vậy, sức mạnh càng làm người ta kinh ngạc, hắn nhẹ nhún mồm: “Người sao lại biết trong tay ta có giấu kim độc?”

“Cảm thấy được.” Lúc Ngu Thanh Thiên ở trên cây đã nhảy bèn cảm thấy được trên tay của người thiếu niên còn có một thứ gì đó.

“Không ngờ người không chỉ là Linh Thực Sư trời sinh, còn là một Tôi Thế Sư.” Thiếu niên y phục đỏ cũng không còn thắc mắc tại sao đối phương lại có thể biết tông hân: “Bây giờ có thể bỏ tay ra được chưa?”

Trong tâm hắn không phải không đề phòng Ngu Thanh Thiên, nhưng cũng đoán được đối phương sẽ không giết mình.

Ngu Thanh Thiên không có lập tức bỏ tay ra khỏi thiếu niên y phục đỏ, mà giờ tay hắn lên, dùng phi tiêu hoa đào rạch ngón tay của hắn, vài giọt máu màu đen lẫn màu đỏ từ tay của hắn rơi vào lòng bàn tay nàng.

Thiếu niên y phục đỏ nghi hoặc hỏi nàng: “Người muốn làm cái gì?”

“Nghiên cứu xem người đã trúng loại độc gì mà thôi.” Ngu Thanh Thiên tâm trí xao động, dị năng Mộc hệ truyền đi trong kinh mạch một vòng, mấy giọt máu trong bàn tay phút chốc bị nàng luyện hóa.

Ánh mắt thiếu niên y phục đỏ nhìn chăm chăm mấy giọt máu của mình biến mất trong tay nàng, bắt đầu có một chút cảm giác quái dị. Hắn phát hiện càng ngày càng không hiểu được người con gái này.

Lúc hắn ở tiểu thành biên giới đã chú ý tới nàng, một nữ tử có thể cưỡi ngựa Xích Dị cấp hai thì không phải là thực lực bản thân không tồi thì là xuất thân không tầm thường.

Lúc ở quán rượu vô ý bắt gặp được lúc nàng uống rượu thì cổ tay lộ ra dấu ấn hình lá cây, hắn đã sinh ra hiếu kỳ với nàng.

Bây giờ hành động của nàng làm cho hắn nghi hoặc không hiểu, lại làm kích thích thêm sự thích thú trong lòng.

Chương 9: Chương 9: Thiếu Niên Y Phục Đỏ (3)

Ngư Thanh Thiên vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy ánh mắt thích thú của thiếu niên y phục đỏ.

“Ngươi tên gì?” Nàng thân nhiên tiếp tục hỏi chàng: “Vừa nãy ta nghe bọn họ kêu ngươi là thái tử, ngươi là thái tử của nước nào?”

Từ lúc nghe đoạn hội thoại giữa thiếu niên y phục đỏ và người kia, nàng có thể phán đoán được chàng trai này bị truy sát là vì hoàng thất tranh đấu.

Thiếu niên y phục đỏ nhấp nháy mắt: “Tại sao ta phải cho nàng biết?”

Hắn tuy là có phần tò mò về người thiếu nữ này, nhưng càng phòng bị nhiều hơn.

Ngư Thanh Thiên chơi đùa phi tiêu hoa đào trong tay, chậm rãi nói: “Ta chỉ là muốn xem thân phận của ngươi có đáng để ta ra tay chữa trị hay không thôi.”

Thiếu niên y phục đỏ ngăn người ra, hoàn toàn không nghĩ tới đối phương lại nói thẳng tới như vậy.

“Nàng có thể chữa trị cho ta?” Bây giờ những người vây đánh hắn đều đã chết, người thiếu nữ này nói chữa trị chỉ có thể là chữa trị độc trên người hắn.

“Đúng vậy!” Ngư Thanh Thiên nhếch miệng cười, giữa chân mày hiện lên sự trêu đùa bốn cợt: “Nhưng còn phải xem xét giá trị của ngươi thế nào mới có thể quyết định cứu hay không cứu.”

Nàng tất nhiên không thể nói cho đối phương biết được độc trên người hắn có lợi với nàng.

Tuy là độc trên người thiếu niên y phục đỏ không thể kích hoạt dị năng tiềm tàng trong người nàng, nhưng đối với dị năng chữa trị vẫn có chỗ để dùng.

Hơn nữa thân phận của đối phương không phải bình thường, tương lai sẽ có ngày nàng dùng đến ân cứu mạng này.

Ngư Thanh Thiên từ Mạt Thế tàn khốc tới đây, ngoài việc công nhận người của mình, đối với những người không liên quan khác đều rất thực tế.

Thiếu niên y phục đỏ ghen lời, đây là lần đầu tiên hắn gặp người thẳng thắn đến như vậy.

Xem giá trị để tính toán? Câu này nói thật cũng không sai. Có những người vì thân phận của hắn mà tình nguyện tiếp cận, vậy chẳng phải xem giá trị của hắn để tính toán sao.

“Ta dựa vào cái gì để tin nàng có thể trị độc cho ta?”

Nghe xong lời của thiếu niên, Ngư Thanh Thiên lộ ra sắc mặt không nhẫn nại: “Ngươi thật là cẩn thận quá mức rồi, muốn tin thì tin, ta không muốn nhiều chuyện với ngươi.”

Nàng nói xong thì quay người chuẩn bị rời đi.

“Thái tử Văn Hòa quốc Hòa Ly Nhã.”

Ngu Thanh Thiện mới quay người bước đi được hai bước, phía sau liền truyền tới âm thanh kiềm nén của thiếu niên y phục đỏ, mùi vị độc tố bộc phát toàn diện vẫn là không dễ chịu tí nào.

“Như vậy không phải được rồi sao, cứ phải rào trước đón sau mới chịu.” Nàng quay người lại, dí dỏm nói: “Thái tử của một trong năm nước lớn mạnh nhất của trung ương đại lục lại chạy tới nơi nhỏ bé như nam bộ chúng ta, hôm nay ta đúng là lời rồi.”

Hòa Ly Nhã lần đầu tiên bị người ta thân nhiên đánh giá như vậy, trong lòng có cảm giác nói không nên lời: “Nàng chỉ cần giải độc cho ta, thì ta sẽ nợ nàng một ân tình, sau này chỉ cần trong phạm vi làm được ta sẽ đồng ý giúp nàng ba việc.”

Hắn nhìn khí chất và cách ăn mặc trang điểm của nàng thì có thể thấy được nàng không thiếu tiền, cho dù có thể cứu hắn thật thì cũng vì tình người mà thôi.

Tuy là trong lòng hắn không tin rằng nàng có thể giải được độc tố nhiều năm trong người mình, chỉ là bây giờ độc tố bộc phát, chỉ cần có một tia hy vọng thì hắn cũng sẽ không từ bỏ.

“Sớm thẳng thắn chút thì ngươi đã ít phải chịu cái đau thấu tim như vậy rồi.” Ngu Thanh Thiện nhếch môi cười cười, đúng là một thiếu niên có tính cách cao.

“Cần phải ký giao kèo không?” Hòa Ly Nhã không quan tâm đến lời chế nhạo của đối phương.

“Không cần, ta có thể cứu ngươi, thì tất có thể giết ngươi, cho nên tương lai chỉ cần giữ lời là được.” Ngu Thanh Thiện bước đến phía sau Hòa Ly Nhã nói với giọng lạnh nhạt, nhưng tỏa ra khí chất tự tin ngang ngược vốn sẵn tính trời.

Hòa Ly Nhã nhắm mắt lại che đi cảm xúc: “Chỉ cần nàng có thể giải độc, thì ta sẽ giữ lời hứa.”

Ngu Thanh Thiện cũng không dài dòng nữa, ngồi xếp bằng phía sau Hòa Ly Nhã, hai bàn tay dán vào sau lưng của hắn, cảnh cáo nói: “Một lúc nữa thanh trừ độc tố nếu như rất đau, thì ngươi cũng phải ráng chịu, ta không thích công sức của mình đổ sông đổ biển đâu.”

“Biết rồi!” Hòa Ly Nhã giọng điệu hung dữ trả lời.

Đưa con gái đáng chết này từ lúc xuất hiện đến bây giờ luôn luôn nắm được thế thượng phong, còn khinh thường hắn đến như vậy, thật muốn đuổi nàng ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10: Thiếu Niên Y Phục Đỏ (4)

Ngu Thanh Thiện không hề để ý thái độ của hắn, tâm trí trấn định, lòng bàn tay chảy ra từng luồng khí màu xanh xuyên vào người đối phương.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, trán của Ngu Thanh Thiện lấm tấm mồ hôi, sắc mặt của Hòa Ly Nhã lộ ra vẻ đau đớn.

“Phù!” Sau một giờ đồng hồ, miệng của Hỏa Ly Nhã phun ra một dòng máu đen đặc quánh.

Sau khi bàn tay của Ngu Thanh Thiên rời khỏi lưng của hấn, nàng đứng dậy đi về phía trước mặt mượn đoàn kiếm rạch một đường trên ngón tay trở của hấn.

Nàng dùng lực nặn, ngón tay trở của Hỏa Ly Nhã nhỏ ra từng giọt máu đen, đến khi màu sắc biến thành màu đỏ bình thường thì nàng mới dừng tay.

Tiếp theo nàng cảm ra một bao nhỏ bột thuốc xoa vào ngón trở của hấn, vết thương còn đang chảy máu phút chốc đã cầm máu.

Hỏa Ly Nhã từ từ mở mắt, ánh mắt kinh ngạc nghi hoặc: “Nàng đã tu luyện kích hoạt hệ chữa trị của Linh Thực Sư rồi sao? Nhưng tại sao lại không có sóng linh lực?”

“Người thấy ta có ngu ngốc đến nỗi kích hoạt tu luyện Linh Thực Sư trước mười ba tuổi sao?” Ngu Thanh Thiên tất nhiên sẽ không nói với hấn là mình có dị năng chữa trị: “Ta là thiên phú dị bẩm.”

Hỏa Ly Nhã không có nghi ngờ lời của nàng, dù sao thì mở tu luyện Linh Thực Sư trước mười ba tuổi là việc tự hủy căn cơ, hấn tin người thiếu nữ thông minh trước mắt sẽ không làm vậy.

Hấn từng nghe qua có Linh Thực Sư trời sinh được ông trời chiếu cố, sau khi sinh ra sẽ có những thiên chất bất phàm nào đó, thiếu nữ này có thể là một trong số đó.

“Nàng tên là gì?” Khuôn mặt trắng bệch của Hỏa Ly Nhã đã có thêm vài phần hồng hào trở lại: “Ta sẽ làm ba việc cho nàng.”

Hấn không ngờ là nàng thật sự đã giải được độc tố ẩn sâu trong người hấn nhiều năm, đây là việc các Linh Thực Sư hệ chữa trị cấp cao ở trong cung cũng không làm được.

Hấn tuy có hiếu kỳ nhưng lại không hỏi nhiều.

Điều quan trọng là trước mắt nàng vẫn là một vị Linh Thực Sư, tuy không tương tượng được năng lực trời sinh của nàng ta, nhưng rất có lợi đối với mình, hấn không ngại mà biểu thị ý muốn kết giao bằng hữu với một người như vậy

“Ngu Thanh Thiên.” Ngu Thanh Thiên tự cảm thấy được chuyển biến về thái độ của thiếu niên đối với nàng. Người trong hoàng thất càng xem trọng lợi ích, về điểm này đúng là không sai, nhưng mà cũng không có gì không đúng: “Ngoài việc làm cho ta ba việc trong tương lai, người cần phải đồng ý với ta một điều kiện nữa.”

“Nàng có phải muốn ta không nói ra việc ngày hôm nay phải không?” Hỏa Ly Nhã nhướn mắt hỏi.

“Người rất thông minh” Ngu Thanh Thiên không muốn việc giải độc ngày hôm nay đem lại phiền phức cho nàng.

Nàng phát hiện đối phương tuy chỉ là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, nhưng bất luận là lòng dạ, tâm cơ hay là thủ đoạn đều thâm sâu hơn hai hoàng tử mà nàng đã gặp ở trong thành nhỏ nhiều.

Hỏa Ly Nhã cười nhẹ, trên nụ cười tuần mỵ có mấy phần tà mị: “Yên tâm, ta sẽ không nói ra đâu.”

Người con gái thú vị như vậy đương nhiên càng ít người phát hiện càng tốt, nếu như có thể thu nhận về dùng thì càng tốt.

“Độc của người đã giải xong rồi, giao dịch của chúng ta tạm thời kết thúc, ta đi trước đây.” Ngu Thanh Thiên đứng dậy, bộ dạng uể oải nói.

Dị năng chữa trị của nàng chỉ là cấp một, để chữa trị cho Hỏa Ly Nhã là rất tốn sức. Nàng cần ăn thứ gì đó để bổ sung thể chất, sau đó luyện hóa tinh hoa độc tố hút ra từ người hấn ta.

“Nàng cũng đang đi đăng ký thi vào Học viện Hoàng gia sao?” Trước khi nàng bước đi, Hỏa Ly Nhã cất tiếng hỏi.

“Ừ.” Ngu Thanh Thiên gật đầu.

“Không ngại thì kết bạn cùng lên đường được không.” Hỏa Ly Nhã đứng dậy bộ dạng như muốn đi cùng nàng.

Ngu Thanh Thiên có ý thâm sâu quan sát chàng, sau đó không quan tâm nói: “Tùy người!”

Nói xong bước tới rừng cây không xa, ngựa Xích Diễm của nàng vẫn đang đợi ở bên ngoài.

Trên khuôn mặt tuần tú của Hỏa Ly Nhã nở ra một nụ cười gian xảo như có như không, nhanh chóng bước theo.

Hai người đều không phát hiện ra, ở một nơi khác không xa trong rừng cây, có một người đàn ông y phục trắng tuần mỵ như ngọc đang dựa trên một cái cây lớn, ánh mắt thần nhiên quan sát những việc xảy ra trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11: Chàng Là Một Người Có Nhiều Cố Sự

Ngu Thanh Thiên tìm một sơn động yên tĩnh, thả ngựa ra cho nó tự đi kiếm đồ ăn.

“Ngươi biết nướng đồ chứ?” Nàng quay đầu nhìn Hỏa Ly Nhã.

Hỏa Ly Nhã gật đầu: “Biết.”

Cả chặng đường đều là hấn ăn hết lương khô nên giờ phải tự mình tìm đồ nướng ăn.

Ngu Thanh Thiên vớt hai con thỏ thuận đường săn được với mấy bao hương liệu cho hấn: “Giao cho ngươi, nhưng đừng có mà nướng cháy đó.”

Mặt Hỏa Ly Nhã tối sầm: “Nàng đừng có xem thường người khác.”

“Ngươi là thái tử được nuôi dưỡng ở nơi tôn quý, người ta hoài nghi khả năng nấu nướng của ngươi không phải là rất bình thường sao?” Ngu Thanh Thiên cười nhạt nói.

“Hay là ngươi tự làm đi?” Hỏa Ly Nhã Nhã nháy mắt.

“Lúc này ta vì giải độc cho ngươi nên hao tổn rất nhiều sức lực, ta cần phải nghỉ ngơi.” Ngu Thanh Thiên yêu thích đồ ăn ngon, nếu như không phải là vì để nhanh chóng đi tu luyện tinh hoa độc tố, thì nàng cũng muốn tự mình làm. Nàng biểu thị hoài nghi sâu sắc đối với tay nghề của Hỏa Ly Nhã.

“Hừ.” Hỏa Ly Nhã phát ra tiếng hừ lạnh lùng, nhưng mà cũng không có lảng nhảng về vấn đề này nữa, đi về bên cạnh gom củi.

Ngu Thanh Thiên đi vào trong động ngồi xếp bằng, ép tinh hoa độc tố màu đen từ đan điền ra, bắt đầu dùng dị năng hấp thụ từng giọt từng giọt luyện hóa.

Khoảng một tiếng sau, trong sơn động truyền tới mùi thơm ngào ngạt, nàng mở mắt duỗi tay uể oải.

Độc tố trong người Hỏa Ly Nhã so sánh với đứa con trai kia còn kém xa, luyện hóa xong toàn bộ cũng chỉ có thể làm cho dị năng chữa trị hệ Mộc của nàng mạnh hơn một chút mà thôi, đến cấp hai cũng chưa có thể phá vỡ.

Nhưng mà châu chấu có nhỏ nữa cũng là thịt, sau khi dị năng của nàng tiến bộ hơn thì lúc cần giải độc cho người khác cũng nhẹ nhàng hơn nhiều rồi.

Lúc nàng bước ra khỏi sơn động thì thấy cảnh đêm bên cạnh đồng lửa, thiếu niên y phục đỏ đang tập trung nướng hai con thỏ.

Ngọn lửa bập bùng phản chiếu thân hình của Hỏa Ly Nhã, khuôn mặt anh tuấn của hấn vừa giống con trai vừa giống con gái, lại vừa có chút gian xảo thoát ẩn thoát hiện, càng tăng cảm giác đẹp dễ mơ hồ.

Hỏa Ly Nhã vừa ngẩng đầu lên thì thấy Ngu Thanh Thiên đang bước tới, bất gặp được ánh mắt đang thưởng thức cái đẹp một cách đơn thuần, môi của hấn bất giác cong lên.

“Này.” Hấn đưa một con thỏ cho nàng.

Ngu Thanh Thiện nhìn bề ngoài của con thỏ nường có vẻ không tệ, cắn một miếng, thì mắt liền sáng lên: “Không ngờ người lại còn có tài nghệ này.”

“Ta thường xuyên ra ngoài rèn luyện, đến nơi hoang dã cũng phải sinh tồn, tự nhiên cái gì cũng học được.” Hòa Ly Nhã cầm con dao găm nhỏ nhả xẻ thịt ra ăn.

“Người là một thái tử của Văn Hòa Quốc lại cần phải thường xuyên ra ngoài rèn luyện?” Ngu Thanh Thiện thần nhiên nhìn hấn.

Nàng cảm thấy Hòa Ly Nhã là người có nhiều cổ sự.

Hòa Ly Nhã nhếch môi cười giễu cợt: “Nếu như không thường xuyên một mình ra ngoài rèn luyện mãi giữa, thì hôm nay ta đã chết lâu rồi.”

Ngu Thanh Thiện sắc mặt bình tĩnh nói: “Thật ra cũng không có gì là không tốt, con người dù sao cũng phải dựa vào chính mình. Chỉ cần đủ mạnh, những oan ức đã chịu có thể trả lại hết, những người từng dấy vò mình đều có thể cho chúng sống không bằng chết, sau đó đòi lại tất cả những gì thuộc về mình.”

Ở Mặt Thế nàng vẫn luôn là người có tính cách có thù tất báo, nàng cảm thấy Hòa Ly Nhã cũng là loại người như vậy.

“Nàng nói đúng, phụ hoàng ta cũng từng nói như vậy.” Nhắc đến phụ hoàng, ánh mắt lạnh lùng của Hòa Ly Nhã như ôn hòa hơn.

Ngu Thanh Thiện phát hiện ra sự âm áp trong ánh mắt của Hòa Ly Nhã thì có chút ngạc nhiên. Vốn dĩ nàng nghĩ rằng Hòa Ly Nhã chắc là người không được cha yêu thương, bị mẹ kế hãm hại. Xem ra không phải, nhưng mà nàng cũng không hỏi nhiều.

Ấn tượng của Hòa Ly Nhã đối với Ngu Thanh Thiện càng ngày càng tốt, hấn ghét nhất là loại con gái giả vờ lương thiện nhưng tâm tư lại ác độc. Hấn vẫn là thích cái tính cách khá thẳng thắn nhưng ngiệt ngã này hơn.

“Đúng rồi, còn ba ngày nữa là chúng ta đến Học viện Hoàng gia rồi.” Hấn ngập ngừng nói: “Từ ngày mai chúng ta tách nhau ra mà đi thôi.”

Mụ đàn bà độc ác kia tuy không dám phái cao thủ đi giết hấn, nhưng nhất định sẽ phái tay chân mai phục ở Học viện Hoàng gia, hấn không muốn việc Ngu Thanh Thiện cứu hấn bị lộ ra ngoài.

“Được!” Ngu Thanh Thiện hiểu rõ ý của hấn. Nàng cũng không thích phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 12: Học Viện Hoàng Gia

Học viện Hoàng gia, học viện lớn nhất của cả khu vực nam bộ

Học viện Hoàng gia trải dài qua vùng trung tâm của ba đế quốc lớn nhất, do ba nước liên minh xây dựng.

Chu vi vài trăm dặm, đất đai rộng lớn, bên ngoài được bao bọc bởi những khu rừng rậm rạp, học viện có thể so sánh với một thành trì loại lớn.

Khu rừng rậm rạp bên ngoài có một con đường núi đi thẳng vào học viện, dọc đường không ít xe ngựa phóng nhanh vun vút, hai bên đường còn có những thiếu niên thiếu nữ vác hành lý ăn mặc đơn giản một mình đếm bước.

Ngư Thanh Thiện cười ngửa Xích Diệm không ngừng nghỉ phóng như bay về phía cửa học viện.

Nàng xuống ngựa ngẩng đầu nhìn về phía cửa học viện.

Nhìn bên ngoài, cả một Học viện Hoàng gia giống như một tòa thành cổ thần bí xa xưa, bức tường cao vút như kéo dài tới tận mây xanh, khí thế hùng vĩ.

Bên ngoài học viện lúc này có rất nhiều người ồn ào náo nhiệt đang xếp hàng báo danh, nàng nhìn sơ qua cũng thấy khoảng có bốn năm ngàn người.

“Những người đến báo danh, xin mời xếp hàng theo trình tự, nếu vi phạm quy định lập tức hủy bỏ tư cách báo danh.” Một giọng nói vang vọng từ trên bức tường cao của học viện truyền tới, những người bên dưới muốn bỏ tiền hoặc gian lận xếp hàng đều lập tức bỏ ngay ý định.

Ngư Thanh Thiện nhìn quanh bốn phía, phát hiện bên hông của học viện có một khu vực khá rộng rãi dùng để đỗ xe ngựa và cột ngựa, nàng bước qua dẫn Xích Diệm cột vào trong chuồng ngựa.

“Ngươi ở đây ngoan nhé, tý nữa ta sẽ quay lại.” Nàng vuốt ve Xích Diệm nói.

Xích Diệm hí vang một tiếng, dùng đầu cọ cọ vào người Ngư Thanh Thiện.

Sau đó nàng bước tới cửa chính của học viện hòa mình vào dòng người xếp hàng dài.

Lúc đó mặt trời lên cao chiếu thẳng vào dòng người làm cho người ta thấy bức dọc, y phục của rất nhiều thiếu niên thiếu nữ đều ướt đầm mồ hôi, liên tục phản nản.

“Đây là cái quy tắc quý quái gì chứ? Báo danh mà cũng phải đứng dưới trời nắng để báo, thật đúng là nóng chết mất thôi.”

“Ngươi nhỏ tiếng tí, nếu như để cho thầy hướng dẫn của học viện nghe thấy thì ngươi chết chắc.”

“Ta nghe nói đây là cửa đầu tiên của cuộc thi vào học viện, nếu như những người bị say nắng hoặc những kẻ trốn tránh đều bị hủy bỏ tư cách nhập học, ngươi ráng chịu đựng tí đi.”

“Còn bao lâu nữa! Mặt của bốn công chúa bị cháy đen hết cả rồi nè.” Một thiếu nữ mang bộ y phục màu vàng nhãn mặt hồng hách lăm ồ.

Đưa con gái phía sau nàng liên tục quạt và dỗ dành: “Công chúa ráng nhịn đi, với thiên chất của người sau khi vào học viện nhất định sẽ được coi trọng lần kiểm tra này sẽ qua nhanh thôi.”

“...”

Ngư Thanh Thiện phát hiện xung quanh có rất nhiều người đều đang phản nản về cách kiểm tra báo danh không có tình người của học viện, đặc biệt những người có thân phận bất phàm thì càng phản nản.

Nhưng cũng có một số quý tộc và dân thường từ đầu cũng đã rất yên lặng, nàng nhìn số người này một lượt ghi nhớ vào đầu.

Ánh mặt trời chói chang trên không đối với người đã tu luyện dị năng Mộc hệ cấp một như Ngư Thanh Thiện mà nói thì không nhằm nhò gì.

Một luồng khí màu xanh chỗ đàn đàn trong người không ngừng chuyển động, ánh nắng mặt trời chiếu vào người nàng sẽ tự nhiên bị giải thoát độ nóng, nàng luôn duy trì được sự mát mẻ.

Xem đội ngũ xếp hàng phía trước còn dài, Ngư Thanh Thiện lôi cuốn Đại Lục Thông Giám trong người ra đọc.

Nó là thứ cha nàng tặng nàng trước khi đi, bên trong ghi chép sự phân bổ trên đại lục này, Linh Thực và Ma Thú cũng được giới thiệu chi tiết, bên trong còn kèm theo một cuốn sổ tay bằng tranh vẽ, trong đó xen kẽ nhiều phong tục nhân tình của nhiều nơi, khá là thú vị.

Rất nhanh, nàng đắm chìm trong cuốn sách, đọc say mê thích thú.

Ngư Thanh Thiện bề ngoài xinh đẹp tao nhã, là một tuyệt sắc giai nhân, ăn mặc không tầm thường. Đôi mắt trong veo long lanh như dòng suối tinh khiết, thấy rõ sự thông minh lanh lợi.

Một thiếu nữ cầm cuốn sách dày cộp lặng lẽ lật xem, trong khi đám đông đang phẩy quạt điên cuồng phản nản lại càng đặc biệt nổi bật.

Đặc biệt là nàng không có một chút nào bị ảnh hưởng bởi ánh mặt trời chói chang, ung dung tự tại, khiến cho không ít người nhìn nàng với ánh mắt tò mò chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 13: Bị Nhìn Trúng Rồi

Một đứa con gái dễ thương lanh lợi mặc y phục màu hồng đứng trước Ngu Thanh Thiển không kiềm được quay người lại hỏi: “Tỷ không nóng sao?”

Nàng điềm tĩnh ngược đầu lên cười nhẹ: “Tâm tĩnh tự nhiên mát.”

“....” - Đứa con gái mặc y phục hồng cong môi, tại sao nàng ấy lại không thể tĩnh tâm được.

Nàng ấy nghiêng đầu nhìn Ngu Thanh Thiển đang cầm cuốn sách, hiếu kỳ hỏi: “Tỷ đang xem sách gì vậy!”

“Đại Lục Thông Giám” Ngu Thanh Thiển ngẩng đầu trả lời.

“Thì ra là Đại Lục Thông Giám, ta nghe nói cuốn này là tuyệt bản nên chỉ có vài bản, rất khó kiếm, tỷ lợi hại quá.” Thiếu nữ y phục hồng khen ngợi.

“Cuốn này cha ta cho ta.” Ngu Thanh Thiển cười cười.

“Ta tên là Hạ Oanh, người tên là gì?”

Ngu Thanh Thiển sống ở Mật Thế bao nhiêu năm, rất ít khi gặp người con gái hoạt bát cởi mở đến như vậy, dịu dàng nói: “Ngu Thanh Thiển.”

“Tên của người hay thật đó!” Hạ Uyên lần đầu tiên gặp Ngu Thanh Thiển nhưng cảm giác như quen biết từ lâu. Ngu Thanh Thiển lại vừa đẹp lại vừa lịch sự, ấn tượng tốt đối với Ngu Thanh Thiển trong lòng nàng ấy càng ngày càng tăng.

Ngu Thanh Thiển cười nhẹ nói: “Đạ tạ quá khen, tên của nàng cũng rất hay.”

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, Hạ Uyên cũng ngại làm phiền Ngu Thanh Thiển xem sách, thế là quay đầu lại nói chuyện với một tên mập ở phía trước.

Thời gian cứ thế trôi qua, Ngu Thanh Thiển tiếp tục lật những trang sách trên tay nàng.

Nhất cử nhất động của những người báo danh bên dưới đều lọt vào tầm mắt của một vài người trong căn phòng bí mật trong tường thành.

Một lão già tóc bạc mặc bộ áo dài màu trắng ánh mắt thích thú chỉ vào Ngu Thanh Thiển, hỏi nam tử trung niên bên cạnh: “Con bé kia không tệ, lai lịch của nó như thế nào?”

Nam tử trung niên nhìn theo ánh mắt của lão già tóc bạc, sau đó nhanh chóng cảm ra một cuốn danh sách đối chiếu tìm thông tin của Ngu Thanh Thiển.

“Cô bé tên là Ngu Thanh Thiển, là Đoan An quận chủ của vương quốc Đại Diễm.”

Nam tử trung niên ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Theo tư liệu của bên chúng tôi đã tra thì nó xuất thân là Linh Thực Sư trời sinh, từ lúc mới sinh đã là trên trời đã hạ xuống những hiện tượng kỳ lạ, chỉ là từ nhỏ thân thể yếu ớt, luôn ở trong thâm cung ít ra ngoài, rất khiêm tốn.”

Mỗi người đăng ký tham gia Học viện Hoàng gia đều cần gửi thư chuẩn bị báo danh cho hoàng thất của bốn quốc, đầu tiên là do hoàng thất gửi tới một danh sách, mới coi là bước đầu có được tư cách báo danh.

Học viện Hoàng gia sẽ căn cứ tư liệu của những người trong danh sách các nước đưa tới để chỉnh lý hồ sơ.

“Thân thể yếu ớt?” Lão già tóc bạc nghe xong vuốt vuốt râu, nhấp nháy mắt nói: “Có thể đứng dưới trời nắng như vậy mà không say nắng, còn có phong thái điềm tĩnh từ đầu đến cuối như vậy, lão phu nhìn thế nào cũng không ra thân thể của cô bé yếu ớt như thế nào.”

Những vị thầy hướng dẫn khác nghe xong lời của ông ấy cũng khá là tán đồng, sau cùng thì những người báo danh bên dưới qua hai giờ đồng hồ đứng phơi nắng cũng đã ngất đi không dưới ba mươi người.

Bên cạnh lão già tóc bạc là một lão già tóc đen y phục đen, giống lão già tóc trắng như hệt, sắc mặt không chút biểu hiện gì nói: “Tâm tính và lòng nhẫn nại của cô bé rất tốt.”

“Haha, nếu cô bé này qua được cửa trắc nghiệm tinh thần thì sau này học viện Thực Văn của chúng ta sẽ nhận nó.” Lão già tóc bạc cười thành tiếng.

Thời nay để kiếm được một đứa trẻ mà tâm tính tốt thật không dễ dàng, học tập Minh Văn, làm một Thực Văn Sư nhất định phải có tính nhẫn nại, nếu không cho dù sức mạnh tinh thần có lớn như thế nào cũng vô ích.

Đại ca của ông nhìn người rất nghiêm khắc, đứa bé này trước tiên là một Linh Thực Sư trời sinh, ngoài ra không có gì thay đổi thì chắc chắn là một hạt giống tốt, hy vọng sức mạnh tinh thần của nó có thể đạt tiêu chuẩn.

Những người khác nghe lời của hai lão xong thì không giấu nước mắt cảm thông vì Ngu Thanh Thiên, bị hai vị này nhìn trúng thì cô bé ấy thật sự bị thảm rồi...

Ngu Thanh Thiên vẫn không biết mình đã bị hai lão viện chủ biến thái nổi danh học viện Thực Văn nhìn trúng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 14: Bài Kiểm Tra Thiên Chất (1)

Sau hai giờ đồng hồ, mặt trời đã sắp xuống núi, bốn phía đã không có ít người bị say nắng ngất đi, Ngu Thanh Thiên cũng đã đăng ký thành công.

Sau khi đăng ký xong, trong tay cô có thêm một bảng số bằng gỗ, thể hiện thứ tự tham gia bài thi thiên chất của nàng vào ngày mai.

Còn hôm nay phải tự mình nghĩ cách để qua đêm rồi.

Nàng tới chuồng ngựa vỗ về Xích Diễm một hồi, để nó ngoan ngoãn ở yên đó, còn mình thì đi tới cái cây lớn ở khu rừng bên ngoài để qua đêm.

Nàng đã sống ở Mật Thể đã bao nhiêu năm, một năm thì hơn nửa thời gian là tiếp xúc với bọn cương thi, thú dị biến, thực vật dị biến rồi, không lúc nào là không có nguy hiểm, môi trường sống càng ác liệt kinh khủng.

Cho dù dưới trời nắng chói chang, hay là qua đêm ở ngoài nơi hoang dã như vậy căn bản không có nghĩa lý gì, dù được cha nuông chiều mười năm, nhưng có những thói quen đã sớm ăn sâu vào trong xương tủy.

Nàng nằm trên cành cây lớn, nhắm mắt lại, dị năng Mộc hệ không ngừng chuyển động, khí hệ Mộc xung quanh từng chút từng chút xâm nhập vào kinh lạc nuôi dưỡng cơ thể nàng.

Đương nhiên, những người khác không thể nhìn thấy biến hóa này.

Không ít người chọn qua đêm trong rừng cây giống như Ngu Thanh Thiện, cũng có một số con cháu trong gia đình có gia thế quen được nuông chiều sai nô bộc đem xe xuống dưới núi tìm nhà trọ để ở.

Mọi lựa chọn và biểu hiện đều lọt vào mắt của thầy hướng dẫn đợt kiểm tra này.

Sáng sớm tinh mơ, ánh mặt trời xuyên qua làn mây chiếu thẳng vào khu rừng, ánh sáng loang lổ chiếu vào bức tường bên ngoài học viện.

Lúc đó những người hôm qua nhận được bảng số báo danh bằng gỗ đều lần lượt đến bên ngoài cửa học viện đợi làm bài thi sàng lọc thiên chất.

Nếu qua được bài thi sẽ được nhập học, nếu không qua thi sẽ cuốn gói về nhà luôn.

Bài thi hôm nay không có phải xếp hàng dài đẳng đẳng để chờ đợi giống như ngày hôm qua, có mấy vị thầy giáo hướng dẫn cầm một danh sách bắt đầu phân nhóm.

Sau khi phân nhóm xong thì bắt đầu theo thứ tự bước vào khu vực làm bài thi.

Gần đến số của Ngu Thanh Thiện, mà nàng vẫn cầm cuốn sách Đại Lục Thông Giám ra đọc tiếp.

Hai giờ sau, cô được gọi tên đi tới khu làm bài thi.

Trong khu vực thi có xây bảy cột trụ trong suốt, bên dưới mỗi cột đều đặt một chiếc đệm cỏ.

Một nam tử trung niên đứng ở trên bục cao nói với những người vừa bước vào khu vực thi: “Các trò tìm đệm cỏ ngồi xuống làm bài thi thiên chất, sức khỏe và sức mạnh tinh thần.

“Đạ!” Bảy người mỗi người tìm một trụ trong suốt ngồi xếp chân.

Nam tử trung niên thấy mọi người đã ngồi xong, miệng đọc thầm vài câu, sau đó chỉ vào một vật hình cầu màu trắng đang lơ lửng trên không trung.

Vật hình cầu màu trắng đột nhiên phát ra ánh sáng chói lọi, sau đó bao phủ lấy bảy cái cột trong suốt có bảy người đang ngồi ở đó.

“Thiên chất, tố chất cơ thể và năng lực tinh thần được phân làm mấy loại như sau: hạ, trung hạ, trung, trung thượng, thượng, thượng thượng, xuất sắc, người đạt được trung hạ là đạt yêu cầu.” Nam tử trung niên bổ sung thêm một câu.

Rất nhanh, cái cột trong suốt phía sau bảy người bắt đầu dần dần có màu sắc biến hóa.

Chất lỏng màu ngọc lục bảo trong một cái cột màu đen không ngừng lan ra, màu sắc có đậm có nhạt, vị trí có chỗ cao, chỗ thấp. Còn lại trên cái cột sau bốn người chỉ có một đường màu đen không ngừng vuron lên trên.

Qua khoảng thời gian một tách trà, ngoài cột có chất lỏng màu xanh phía sau Ngu Thanh Thiện còn đang tăng lên, những người khác đều đã ngưng chuyển động.

Nam tử trung niên kinh ngạc nhìn màu lục của cái cột trong suốt phía sau Ngu Thanh Thiện không ngừng tăng vọt, kéo dài đến đỉnh thì mới dừng lại, không nhìn được cảm thán: “Ồ!”

Cảnh tượng như vậy cũng bị các giáo viên hướng dẫn khác nhìn thấy, mắt của bọn họ lần lượt hiện ra màu sắc kinh ngạc.

“Cô bé quả nhiên có thiên chất Linh Thực Sư xuất sắc.”

“Thật sự hiếm có, trong những đợt học sinh gần đây cũng chỉ có bài thi thiên chất của Phong Thần đạt loại xuất sắc thôi.”

“Nhưng mà cũng tiếc thật, sức khỏe của cô bé quá yếu, linh thực sư khoa chiến đấu e rằng không có duyên phận với cô bé rồi.”

Sức khỏe yếu sau này kết tụ Linh Thực Sư tinh hoa cao cấp rất khó, khoa chiến đấu thì càng không cần nghĩ tới nữa, chỉ có thể chọn những khoa có hệ thống yếu cần sự bảo vệ của Tội Thể Sư.

“Đừng rồi! Cái đường thể hiện thể chất của cô bé mới chỉ vừa tới điểm đạt, thật là lãng phí thiên chất xuất sắc này.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15: Bài Kiểm Tra Thiên Chất (2)

Không ít giáo viên hướng dẫn tham gia cuộc kiểm tra có mặt tại hiện trường đều đang tiếc nuối, Ngu Thanh Thiên lại nhếch môi nhẹ.

Lúc nàng vừa sinh ra đã là Linh Thực Sư trời sinh, cộng với dị năng cũng cùng với linh hồn đến dị giới này, thiên chất chắc chắn sẽ không yếu.

Trong lúc thi nàng không thể thay đổi che đậy thiên chất nhưng có thể dùng dị năng hệ Mộc để khống chế cơ năng của thân thể, độ mạnh yếu của thân thể chỉ cần đạt yêu cầu là được.

Dù sao việc nàng đến Học viện Hoàng gia là mang theo mục đích quan trọng, nàng không muốn vừa đến đã quá phách lối làm các học sinh khác coi nàng như cái gai trong mắt, càng không muốn thu hút quá nhiều sự chú ý.

Đôi mắt nam tử trung niên nhìn Ngu Thanh Thiên lộ ra vài phần tiếc nuối, đợi đến khi màu sắc trên cái cột trong suốt bớt đi, ông điểm vào cái quả cầu màu xanh cũng đang treo lơ lửng trong không trung, nằm bên cạnh quả cầu màu trắng.

Quả cầu màu xanh cũng phát ra chùm ánh sáng bao trùm lên bảy người, sau đó những cái cột trong suốt phía sau bọn họ bắt đầu có chất lỏng màu xanh vươn lên từ thấp đến cao.

Trong thời gian một tách trà, những cột trong suốt đằng sau mọi người đều dừng lại.

Nhóm giáo viên hướng dẫn nhìn về phía cột đằng sau Ngu Thanh Thiên, phát hiện tuy cái đường kiểm tra đại diện năng lực tinh thần đã vượt qua được tiêu chuẩn yêu cầu, nhưng lại là trung đẳng, từng người không giấu được sự thất vọng tiếc nuối.

Mặc dù năng lực tinh thần loại trung bình trong đám học sinh tham gia bài thi không phải là thấp, nhưng so với lần kiểm tra thiên chất Linh Thực Sư đạt loại xuất sắc thì lần này lại kém xa.

Tu luyện Linh Thực Sư đến thời kỳ sau có quan hệ mật thiết với năng lực tinh thần. Năng lực tinh thần càng mạnh thì càng có lợi khi kết tụ tinh hoa cao cấp của thực vật.

Thiên chất Linh Thực Sư xuất sắc của Ngu Thanh Thiên kết hợp với tố chất thân thể vừa đạt và năng lực tinh thần loại trung bình, làm cho mấy người giáo viên hướng dẫn lúc đầu hứng thú đánh giá cao nàng trong chốc lát đã dập tắt tâm tư.

Đợi sau khi thể lỏng màu xanh ở trong trụ trong suốt biến mất, chiếc lưới vô hình phủ lên thức hải của Ngu Thanh Thiên cũng biến mất trong không trung.

Dị năng tinh thần của nàng tuy là chưa kích hoạt, nhưng những năm gần đây nàng biết rằng năng lực tinh thần của mình không hề thấp, nàng vẫn muốn khiêm tốn nên cố ý ép một nửa năng lực tinh thần lại, cho nên bài thi chỉ được loại trung bình.

“Được rồi, các trò ra ngoài nghỉ ngơi đi.” Ánh mắt lộ ra thích thú của nam tử trung niên cũng đã biến mất, ông lạnh nhạt nói với mấy người dự thi.

“Dạ!”

Ngu Thanh Thiên sau khi ra khỏi khu vực thi quay trở về đội ngũ vốn có, lúc này không có ít người đang bàn tán về quá trình thi lúc này.

Có người mặt tràn đầy niềm vui rõ ràng là đạt tiêu chuẩn, cũng có người cúi đầu thất vọng, chắc là sắp bị loại rồi.

Thời gian đợi kết quả cũng không dài, trước lúc mặt trời xuống núi, Ngu Thanh Thiên như đã dự định nhận được thông báo bài thi đạt yêu cầu vào nhập học và cảm lệnh bài đại diện cho thân phận học sinh.

Ngoài ngày đầu tiên đăng ký báo danh ra, Ngu Thanh Thiên vẫn vô cùng hài lòng với hiệu quả làm việc của Học viện Hoàng gia.

Tất cả những người nhận được thông báo nhập học và lệnh bài thân phận tối đó đều có thể trực tiếp vào trong học viện ở, những người bị loại thì phải rời đi đêm hôm, nếu không sẽ có người chuyên môn xử lý.

Đối với những học sinh của Học viện Hoàng gia thì học viện vẫn có nhiều chiều cổ, ví dụ như ngựa hay xe ngựa đều có thể đặt ở khu chuồng ngựa riêng biệt để chăm sóc cho ăn.

Tuy Ngu Thanh Thiên biết Xích Diệm không thích bị ràng buộc, nhưng nàng không quen thuộc với Học viện Hoàng gia, nếu để nó tự do đi dạo thì sợ phát sinh ngoài ý muốn, thế là không ngừng vuốt ve nó làm cho nó nhả nài một thời gian.

Sau khi vuốt ve cho Xích Diệm xong, Ngu Thanh Thiên cầm một chìa khóa được phát cùng lúc với bảng số thân phận đi vào khu ký túc xá được phân.

Học viện Hoàng gia tuy được tam đại đế quốc cùng nhau xây dựng nhưng lại có quyền lợi độc lập tự chủ, đối xử bình đẳng với tất cả các học viên.

Cho nên những học viên mới nhập học đều phải đi khu ký túc xá được phân bố để ở, không có đất để thương lượng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 16: Bạn Cùng Phòng (1)

Ngu Thanh Thiên theo bản đồ trên thông báo nhập học kiểm tra được khu ký túc xá của học viên nữ.

Tầng tòa lầu nhỏ đứng sừng sững, xung quanh được bao phủ bởi màu xanh của cây cối, hoa cỏ. Môi trường rất tốt, ở giữa còn có đầm hoa sen đang nở rộ những cánh hoa sen đầy màu sắc.

Ngu Thanh Thiên bước tới cửa lớn của khu ký túc xá, một người phụ nữ trung niên bước ra từ cửa phòng, hỏi với thái độ ôn hòa: “Trò là học viên mới đợt này phải không?”

“Dạ, đây là lệnh bài thân phận của em.” Ngu Thanh Thiên gật gù đưa lệnh bài ra.

Người phụ nữ trung niên sau khi kiểm tra lệnh bài xong thì chỉ tòa lầu thứ sáu phía sau nói: “Trò ở phòng số 6, đi đi.”

“Đa tạ!” Ngu Thanh Thiên nhận lại lệnh bài, cảm ơn đối phương rồi đi về hướng tòa lầu số 6.

Lối đi vào lầu nhỏ rộng rãi sáng sủa, trên bức tường treo những chiếc đèn tường chiếu sáng.

Ngu Thanh Thiên nhìn thấy ngọn đèn treo tường thì lộ ra vẻ hứng thú, thế giới này vốn không có đèn, nhưng vì Linh Thực Sư, Minh Văn Sư và Đoán Tạo Sư mà trở nên rất sinh động.

Đèn tường này là được Đoán Tạo Sư và Minh Văn Sư cùng nhau chế tạo ra, chỉ cần dùng hạt nhân tinh thể cấp thấp của thực vật và ma thú đặt vào thì có thể luôn duy trì được năng lượng chiếu sáng, độ sáng gần giống như bóng đèn mà nàng từng thấy qua ở kiếp trước.

Bước tới cửa phòng số sáu, nàng cười cười, số 6, là con số tốt, may mắn.

Cầm chìa khóa mở cửa phòng, nàng vừa đẩy cửa thì thấy có hai người ngồi trong phòng khách của gian phòng.

“Ồ, Ngu Thanh Thiên là người à!” Hạ Oanh ngồi trong phòng ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Ngu Thanh Thiên đang bước vào.

“Chào các bạn!” Ngu Thanh Thiện xách hành lý bước vào, kiếm một chỗ trống để ngồi.

Nàng bước vào cửa quan sát phòng ốc của mình, có một phòng khách dùng chung, còn có bốn phòng đóng chặt cửa.

“Xin chào!” Ngoài ra có một thiếu nữ khí chất cao ngạo lạnh lùng, tướng mạo thì thanh khiết ngẩng đầu lên chào hỏi nàng.

Hạ Oanh nhiệt tình giới thiệu bản thân với Ngu Thanh Thiện và thiếu nữ kia: “Ta là Hạ Oanh, đến từ nước Đại Ngự.”

“Ta tên là Tạ Thu, đến từ nước Thiên Hạo.” Tạ Thu tiếp tục giới thiệu.

“Ta tên là Ngu Thanh Thiện, đến từ nước Đại Diễm.” Ngu Thanh Thiện nói.

Ba người nhìn nhau cười, rõ ràng là ấn tượng đầu tiên về nhau không tệ.

“Rầm!”

Đột nhiên, cửa bị đá ra, một thiếu nữ tuyệt sắc y phục đồ lộng lẫy ôm một đồng đồ bước vào.

Nàng ta nhìn ba người Ngu Thanh Thiện ngẩn người ra, sau đó ném đồng đồ lên đất, nở nụ cười xinh đẹp yêu kiều: “Chào ba vị!”

“Cần giúp gì không?” Ngu Thanh Thiện thấy nàng ta xách bốn, năm bọc hành lý nên cười hỏi.

Người con gái lộng lẫy đó kiếm một chỗ trống ngồi xuống, thở hồng hộc than phiền: “Không cần, tỳ nữ ta sắp xếp từ từ, học viện không cho dẫn theo thị nữ, thật chán quá!”

Người con gái này ăn mặc sang trọng, trên người mang chiếc vòng trang sức quý giá, cộng với khí chất đó vô hình mang lại cảm giác đơn thuần cao quý, thân phận chắc không bình thường.

“Ta cũng phát hiện sau khi vào học viện rồi thì mới thấy có quá nhiều quy tắc.” Hạ Oanh đồng tình gật gù đầu.

“Đúng đấy, nhưng mà cũng không còn cách nào, vì chúng ta cũng không đơn giản để xen vào cái học viện tồi tệ này.” Thiếu nữ lộng lẫy cười giới thiệu bản thân: “Đúng rồi, ta tên là Cơ Linh Song, đến từ nước Tử Xuyên, còn các ngươi thì sao?”

Ba người Ngu Thanh Thiện giới thiệu bản thân lại một lần nữa.

“Oa, ngươi đến từ đệ nhất đế quốc Tử Xuyên quốc à!” Hạ Oanh ngạc nhiên thốt lên.

Ngu Thanh Thiện và Tạ Thu cũng không nghĩ rằng lai lịch của đối phương lại lớn như vậy, hơn nữa “Cơ” lại là họ của hoàng thất Tử Xuyên quốc.

Cơ Linh Song nháy mắt nói: “Chúng ta rất khó được từ bốn phương tám hướng về đây tụ họp, sau này mọi người phải cùng giúp đỡ nhau mới đúng.”

Ba người khác không hèn mà cười đồng thanh: “Đó là điều tất nhiên.”

Cơ Linh Song đưa ánh mắt nhìn về Ngu Thanh Thiện nói sâu xa: “Thì ra ngươi là người đạt xuất sắc trong bài thi thiên chất Linh Thực Sư Ngu Thanh Thiện à!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 17: Bạn Cùng Phòng (2)

Ngu Thanh Thiên không ngờ Cơ Linh Song lại đột nhiên trêu đùa mình, quan trọng nhất là nàng phát hiện sự việc thiên chất của nàng đã không còn là bí mật gì ở cái học viện này nữa.

“Sao ngươi biết?”

“Không chỉ có mình ta biết, những học viên cũ và học viên mới đến từ các nước lớn lúc đầu đã nắm được thiên chất của học viên mới, chắc vài ngày nữa người cả học viện này đều biết ngươi là Linh Thực Sư thứ hai trong vài khóa gần đây có bài thi thiên chất đạt loại xuất sắc.”

Cơ Linh Song bổ sung tiếp: “Khóa chúng ta ngoài ngươi ra còn có một Linh Thực Sư cũng đạt loại xuất sắc bài thi thiên chất, hẳn được tính là người thứ ba.”

“Woa! Thanh Thiên ngươi lợi hại quá.” Mắt Hạ Oanh đầy phấn khích.

Ánh mắt Tạ Thư nhìn Ngu Thanh Thiên không có gì ngạc nhiên, dường như nàng ta đã biết được tin này.

Ngu Thanh Thiên vươn thẳng vai nửa cười nửa như không cười nhìn Cơ Linh Song nói: “Nàng ấy còn chưa có nói xong.”

Nàng phát hiện trong phòng của mình toàn là tàng long ngoại hồ, ngoài Hạ Oanh có chút tỏa sáng nhưng đơn thuần ra, còn lại hai người kia không có đơn giản như vẻ bề ngoài.

Cơ Linh Song cười nói tiếp: “Những bài thi khác không có gì đáng nói, tố chất thân thể và sức mạnh tinh thần không phải không thể phát triển, nhưng ta cho rằng thành tựu tương lai vẫn thiên về hướng thiên chất Linh Thực Sư hơn.”

Câu này như một lời an ủi uyển chuyển.

Nếu như đổi lại bài thi thiên chất Linh Thực Sư của nàng đạt xuất sắc, nhưng mà bị tố chất thân thể với sức mạnh tinh thần kéo chân lại, thì cảm xúc bây giờ tuyệt đối không được bình tĩnh an nhiên giống như Ngu Thanh Thiên, trong lòng nàng ta đã đánh giá Ngu Thanh Thiên cao thêm một bậc.

“Ta từ khi sinh ra thân thể đã không khỏe, có thể khỏe mạnh trưởng thành đến bây giờ thì đã mãn nguyện lắm rồi.” Ngu Thanh Thiên cười trả lời nửa thật nửa giả: “Còn về tố chất cơ thể và năng lực tinh thần, sau này chỉ có thể nỗ lực bù đắp thôi.”

Cơ Linh Song và Tạ Thư trước lúc nhập phòng đã nhận được cuốn tư liệu học sinh mới do hoàng thất và gia tộc gửi tới, bọn họ biết Ngu Thanh Thiên không có nói dối, từ nhỏ thân thể nàng đã rất yếu ớt là sự thật.

Tâm tư của Hạ Oanh rất ngây thơ, tuy là công chúa được yêu chiều của nước Đại Hạ, nhưng lại không chú ý thiên chất của người khác.

Nghe lời của Cơ Linh Song và Ngu Thanh Thiên, đôi mắt to trong veo của nàng không kiềm được lộ ra mấy phần tiếc nuối.

Tạ Thư cười nhẹ nói: “Sống được chính là hy vọng!”

Cơ Linh Song chuyển đề tài cười nói: “Được rồi các tỷ muội, chúng ta cũng nên đi tới quán rượu của học viện để chúc mừng cuộc hội ngộ ngày hôm nay chứ?”

“Tối nay ta mời!” Nàng ta nhìn ba người tiếp tục nói: “Không được từ chối, bốn người chúng ta sau này còn phải sống với nhau vài năm đó.”

“Được!” Ba người kia cũng muốn nhân cơ hội này để tiếp xúc thêm với đối phương, dù sao sau này cũng phải sống cùng nhau.

Bốn người sau khi hẹn xong, người nào về phòng người đó, tắm rửa sắp xếp xong mới cùng nhau đi ra phố thương nghiệp của học viện.

Con đường thông lên núi của học viện hoàng gia sau khi báo danh xong thì bị các Linh Thực Sư cao cấp liên hợp che đậy, người dưới núi không có cách nào vào được, người trong học viện cũng không thể đi ra.

Học viện đặc biệt xây con phố thương nghiệp bên trong học viện, có trang sức, quần áo, cửa hàng bán đồ xa xỉ, hiệu sách, cửa hàng vũ khí, nhà hàng cao cấp, quán rượu... Cái gì cần thiết đều có.

Bởi vì diện tích đất của học viện rất rộng, cho nên trong viện có xe ngựa chuyên phục vụ đưa đón, dùng trong trường thì được miễn phí, ra khỏi trường thì cần trả phí mới được ngồi.

Giới thương nghiệp tách khỏi khu vực nhà trường, từ ký túc xá đi bộ tới cần hơn một giờ đồng hồ, bọn họ thuê một chiếc xe ngựa đi thì chỉ cần nửa giờ đồng hồ.

Chương 18: Chương 18: Cảm Giác Đau Nhói Đến Rồi!

Xe ngựa chạy tới góc đường phố thương nghiệp thì dừng lại, trong phố thương nghiệp không cho phép ngồi xe ngựa hoặc cưỡi ngựa vào.

Bốn người bước xuống xe ngựa, ánh mắt lần lượt nhìn vào con phố thương nghiệp.

Đêm đen như mực, nhưng trên phố thương nghiệp lại phồn hoa rực rỡ, ánh đèn huy hoàng, trên đường tấp nập người qua lại, vô cùng náo nhiệt.

Tướng mạo bốn người Ngu Thanh Thiên lại xinh đẹp hơn người, cộng với khí chất mỗi người khác nhau, vừa bước vào đã thu hút sự chú ý của không ít học viên.

“Ta nghe nói Tự Nhân Gian là quán rượu tốt nhất trên phố thương nghiệp, chúng ta đi chỗ đó đi.” Cơ Linh Song nói trước.

“Được!” Ba người còn lại không quen chỗ này, nên cũng không phản đối.

Bốn người cùng đi, nhìn ký hiệu đường kiếm được quán rượu Tự Nhân Gian mà Cơ Linh Song nói.

Bên ngoài quán rượu treo hai cây đèn hình quả quýt, bên ngoài đặt hai hàng hoa lan nho nhỏ dưới màn đêm vắng lặng đem lại cho người ta cảm giác ấm áp.

Quán rượu này không giống những quán khác bên ngoài còn có người hầu rượu chuyên để vẫy gọi khách.

Bước vào quán rượu, màu sắc trang trí chủ yếu là màu ấm, làm cho Ngu Thanh Thiên có cảm giác như đi vào tiệm cafe.

Bên trong quán rượu ngược lại không quá yên tĩnh, mấy chỗ bên dưới đều ngồi kín những học viên kết giao uống rượu.

Bốn người bước vào quán rượu, một người hầu rượu thanh tú mỉm cười hỏi: “Mấy vị muốn uống rượu?”

“Phí lời, đến quán rượu tất nhiên là để uống rượu rồi.” Cơ Linh Song nhướn mày nói.

Người hầu rượu không để bụng thái độ của nàng ta: “Sảnh lớn lầu một đã đầy rồi, lầu hai và lầu ba đang còn chỗ trống, nhưng giá cả không giống nhau.”

“Tiền không phải là vấn đề, người sắp xếp cho bọn ta chỗ tốt nhất đi.” Cơ Linh Song vẫy vẫy tay không để ý.

Nhìn bộ dạng con nhà giàu của Cơ Linh Song, môi của Ngu Thanh Thiên hơi cong lên, vị công chúa này cũng là người thú vị đó.

“Được, vậy xin mời bốn vị đi theo tôi lên lầu ba nhé!” Người hầu rượu mỉm cười gật đầu dẫn ba người lên lầu ba.

Lúc đó lầu hai cũng gần ngồi kín người, khung cảnh còn tốt hơn cả dưới lầu.

Đến lầu ba, Ngu Thanh Thiên phát hiện chỗ trống còn rất nhiều, khung cảnh nho nhã thư thái. Phía trước có một cái rèm nửa xuyên thấu, bên trong truyền ra tiếng đàn nhẹ nhàng êm ái.

Bốn người kiếm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, người hầu rượu đưa một cái thực đơn cho họ.

Cơ Linh Song nhận thực đơn rồi đưa tới trước mặt ba người: “Các người muốn uống gì thì cứ gọi.”

Nàng biết thân phận của ba người bạn cùng phòng kia cũng không phải là đơn giản, cho nên chỉ là muốn mời khách thiệt lòng, không phải là để làm oai gì.

“Các người gọi trước đi.” Tạ Thư cười nhàn nhạt, nàng không phải là người thích nói nhiều.

Ngu Thanh Thiên cũng đưa ánh mắt nhìn Hạ Oanh thể hiện kêu nàng ta gọi trước đi.

Hạ Oanh nhận thực đơn lướt nhìn một lượt, đôi mắt to lộ ra mấy phần sáng tỏ: “Chà chà, thì ra phí của lâu ba mắc như vậy, chẳng trách ít người như vậy.”

Một ly rượu trái cây đã là hai mươi tiền vàng, đó là tiền tiêu trong hai ba năm của người bình thường rồi đó.

“Ta muốn cái này và cái này.” Nàng vốn xuất thân từ thế gia hào tộc nên cũng không phải gò bó chi tiêu, cười nói với người hầu rượu.

Người hầu rượu ghi nhớ lại: “Được ạ!”

Ngu Thanh Thiên nhìn lướt danh sách, phát hiện đồ trên đó thực sự là rất mắc.

Quý tộc thông thường cũng không đủ tiền tiêu thường xuyên ở đây, nàng ngược đầu nhìn người hầu rượu: “Cho ta một ly rượu mạnh nhất ở đây là được.”

Người hầu rượu và ba người còn lại đều đơ người ra, dường như không ngờ được nàng sẽ chọn rượu mạnh nhất.

“Được ạ!”

Tiếp theo Tạ Thư và Cơ Linh Song cũng chọn một ly rượu và một ít đồ ăn ngọt.

Ngu Thanh Thiên lười biếng dựa vào ghế mềm, trong lòng đột nhiên có một cảm giác đau nhói, đây là dấu hiệu đói khát của dị năng tinh thần ở trong người nàng.

Nàng mạnh mẽ nhìn sang bên trái bên cạnh.

Bên đó cũng có mấy người ngồi, trong đó một người đàn ông trẻ tuổi y phục trắng lười biếng cầm ly rượu dựa vào ghế, chỉ là nhìn nghiêng thôi đã có thể thấy được tư thế nho nhã, khí chất lạnh lùng giống như ngọc, mạng lại sức hút kỳ lạ cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 19: Bé Trai Mà Nhiều Năm Nàng Nhung Nhớ

Ánh mắt của Ngu Thanh Thiên nhìn chăm chăm vào nam tử y phục trắng. Nam tử y phục trắng hình như cũng cảm thấy được gì nên đột nhiên quay đầu

lại.

Hắn chỉ tùy ý lạnh nhạt lướt nhìn Ngu Thanh Thiên một cái rồi thu lại ánh mắt, lạnh lùng lười biếng dựa vào ghế nhâm nhi rượu.

Đôi lông mày của hắn giống như vẽ, tư thế như lan như ngọc, giống như là như ngọc công tử không vương bụi trần bước ra từ bức tranh thủy mặc, như tiên giáng trần. Ánh mắt làm cho người ta chỉ nhìn thôi cũng có thể rơi vào trong đó, khó có thể thoát ra.

Trải qua hai kiếp, đây là mỹ nam đầu tiên mà Ngu Thanh Thiên thấy có vẻ đẹp kinh ngạc nhất, còn đẹp hơn cả con gái nhưng lại không có chút nữ tính nào.

Khí chất trên người hắn ta làm cho người ta không thể không tôn trọng, làm cho trái tim của nàng bất giác đập loạn xạ, muốn hủy bỏ nó đi hoặc là chiếm hữu nó.

Ngu Thanh Thiên nhấp nháy mắt, ánh mắt của nam tử này rất hững hờ lạnh lùng nhưng lại ẩn chứa sự lạnh lợi, tuyệt đối không phải là nhân vật dễ gây sự.

Tướng mạo và khí chất của chàng đã thay đổi rất nhiều so với mười năm trước, nhưng vừa nhìn là nàng đã nhận ra ngay chàng là bé trai mà làm cho nàng nhiều năm nhưng nhớ.

“Các tỷ muội, cạn ly vì cuộc hội ngộ của chúng ta.” Cơ Linh Song nâng ly rượu nói với ba người.

Ngu Thanh Thiên đã sớm thu lại ánh nhìn về phía nam tử y phục trắng, nâng ly rượu cùng với bọn họ: “Cạn ly!”

Nàng vừa mỉm cười nói chuyện phiếm với ba người kia, nhưng tâm tư lại quẩn quanh nghĩ về nam tử y phục trắng. Nàng làm sao mới tiếp cận hút độc tố trên người chàng được đây?

Chẳng lẽ qua đó nhận người quen? Nhớ năm nào nàng mặt dày bám dính làm đủ trò đáng yêu, nhưng thằng bé đó mặt vẫn lạnh như băng, khiến cho nàng căn rằng muốn đánh cho hắn một trận. Nàng tin rằng, lần này thằng nhóc này cho dù có nhớ ra nàng thì vẫn không chịu nhận.

“Đúng rồi, Linh Song người vừa nãy có nói còn hai người đạt xuất sắc trong bài thi thiên chất linh thực sư, là hai người nào?” Hạ Oanh khá tò mò hỏi.

Cơ Linh Song cười trả lời: “Một người tên là Phong Thần, không những là thiếu niên thiên tài khóa trước, còn là nhân vật nổi tiếng của cả Học viện Hoàng gia. Chàng không những đạt xuất sắc bài thi thiên chất Linh Thực Sư, tố chất thân thể và năng lực tinh thần cũng là thượng thượng, nghe nói so với bọn thiên kiều của trung ương đại lục còn giỏi hơn một bậc.”

“Thật lợi hại quá!” Đôi mắt Hạ Oanh lộ ra sự ngưỡng mộ: “Còn người còn lại thì sao?”

“Người còn lại gọi là Hóa Ly Nhã, chàng ta là tân sinh viên của khóa chúng ta, bài thi thiên chất Linh Thực Sư được loại xuất sắc, năng lực tinh thần và tố chất cơ thể đều là thượng thượng. Nghe nói chàng là thiên tài duy nhất của Học viện Hoàng gia trong trăm năm gần đây có thể sánh vai với Phong Thần.” Cơ Linh Song có chút ngưỡng mộ nói.

Thiên chất như vậy thì trung ương đại lục đều cực ít, ngẫu nhiên sinh ra một người tuyệt đối là đối tượng bồi dưỡng quan trọng của gia tộc.

Ngu Thanh Thiên nghe xong lời của nàng ta thì đôi mày nhẹ nhướng lên, nàng không ngờ được hai thiên tài có thiên chất ưu tú nhất trong một trăm nay gần đây lại đều là người quen.

Hóa Ly Nhã là thiếu niên nàng từng cứu trên đường, còn Phong Thần là thiếu niên y phục trắng mà nàng nhưng nhớ.

“Thiên chất như vậy quả thật là quá khác thường rồi.” Hạ Oanh gật gù đầu, trong lòng thầm tiếc cho Ngu Thanh Thiên.

Nếu như tố chất thân thể và năng lực tinh thần đạt đến thượng đẳng, thì tất trở thành một trong những thiên tài nổi bật nhất của Học viện Hoàng gia rồi, thật đáng tiếc.

Hai người còn lại đều có suy nghĩ như vậy, bọn họ đều thấy tiếc cho Ngu Thanh Thiên.

Thiên chất như Ngu Thanh Thiên chênh lệch quá lớn, dù sao cũng thể hiện thiên chất Linh Thực Sư xuất sắc đã trở thành việc vô bổ, hơn nữa sau này việc chọn khoa Linh Thực Sư cũng rất hạn chế.

Cơ Linh Song từ từ nhìn những người ngồi ở lầu ba, khi nhìn thấy bàn bên cạnh thì mắt đột nhiên sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 20: Bắt Chuyện (1)

Phát hiện Cơ Linh Song nhìn chăm chăm về phía bàn bên rất lâu không có lấy lại tinh thần, ánh mắt Hạ Oanh và Tạ Thu cũng nhìn theo.

Lúc trước Ngu Thanh Thiên và Phong Thần nhìn nhau thì chỉ một chút là liền đưa mắt đi chỗ khác, cho nên những người ở hai bàn đều không phát hiện có gì khác thường.

“Phong Thần, ngày đầu tiên ta đến học viện lại có thể thấy Phong Thần.” Khuôn mặt xinh đẹp tươi sáng của Cơ Linh Song đầy kích động.

Hạ Oanh cũng bị nam tử y phục trắng lạnh lùng, tuấn mỹ bất phàm kia thu hút ánh mắt: “Thì ra chàng ta là đệ nhất thiên tài của Học viện Hoàng gia à!”

Ánh mắt Tạ Thu nhìn Phong Thần tuy cũng có chút thường thức cái đẹp mà kinh ngạc, nhưng bình tĩnh hơn nhiều so với Cơ Linh Song và Hạ Oanh.

Ngu Thanh Thiên rũ mắt, giả vờ không biết cười hỏi: “Nam tử y phục trắng kia chính là thiên tài Phong Thần của Học viện Hoàng gia?”

“Đúng vậy! Ta nghe nói ở trong học viện muốn gặp được chàng không dễ chút nào, không ngờ hôm nay chúng ta lại may mắn đến như vậy.” Ánh mắt xinh đẹp của Cơ Linh Song chứa vài phần ngưỡng mộ, nhưng lại không có si mê quá nhiều.

Ngu Thanh Thiên cười nhẹ: “Người sao biết được chàng ta là Phong Thần?” Nghe ngữ khí của Cơ Linh Song thì nàng cũng là lần đầu gặp Phong Thần.

“Ta từng nhìn thấy hình vẽ của chàng.” Cơ Linh Song tiếp tục nói: “Hoàng tử của ta học cùng khóa với Phong Thần, không ít người bọn họ trong tay đều có hình vẽ Phong Thần. Ta vô ý được thấy một lần, bởi vì tướng mạo và khí chất của chàng quá xuất chúng nên ta nhớ ngay.”

“Ta cũng là lần đầu nhìn thấy một người con trai mà mặt mũi sáng lạn, đẹp như vẽ vậy.” Hạ Oanh cảm thán một câu.

Thế gia hào tộc có rất nhiều tuấn nam mỹ nữ. Nàng từng gặp không ít người con trai, nhưng người con trai mà lần đầu tiên nhìn đã thu hút nàng đến nỗi không thể rời mắt thì thật là không có.

Ngu Thanh Thiên nghe những lời của Cơ Linh Song thì môi như cong lên, không ngờ được Phong Thần sau khi lớn lên thì lại thu hút nhiều ái mộ của con gái đến như vậy, thật đúng là vận mệnh đào hoa đang nở rộ!

Nàng quyết định sau khi hút độc tố trên người chàng ta và mở được dị năng tinh thần xong thì sẽ rời xa cây đào hoa này, để khỏi phải dẫn tới những phiền phức không đáng có.

“Chúng ta có cần đi qua chào hỏi làm quen với huynh trưởng một câu không?” Cơ Linh Song rục rịch hành động.

Hạ Oanh cũng có tính cách bột chộp, tán đồng nói: “Được đó! Ta cũng muốn tiếp cận đệ nhất thiên tài của Học viện Hoàng gia để mở mang kiến thức.”

“Ta không có hứng thú.” Tính cách của Tạ Thu khá là lạnh lùng, nàng không có hứng thú với những hành động hâm mộ như vậy.

Ngu Thanh Thiên cũng nhẹ lắc đầu: “Ta cũng không đi.”

Nàng hiểu anh chàng lạnh lùng như băng tuyết đó, cho dù bọn Cơ Linh Song có liều đi qua thì cũng vô ích mà thôi.

Nhưng mà nàng cũng không có ngăn cản, một là hai người này đã phấn khích quá rồi, cản bản sẽ không nghe, hai là nàng cũng muốn quan sát xem tính cách lạnh lùng của Phong Thần sau khi lớn lên có thay đổi gì không.

Cơ Linh Song đưa ánh mắt thể hiện “Bọn người sẽ hối hận” nhìn hai người, kéo Hạ Oanh đi qua.

Cơ Linh Song rất xinh đẹp yêu kiều, đi tới đâu cũng thu hút được ánh mắt của các chàng trai, vừa đứng dậy thì không ít người ở lâu ba đều nhìn về phía của nàng ta.

Ngũ Thanh Thiện và Tạ Thu âm thầm nâng ly rượu uống một ngụm, cùng nhau nghiêng đầu nhìn hai người đi bất chuyện.

Cơ Linh Song kéo Hạ Oanh bước tới bàn của Phong Thần, không giả vờ dịu dàng dè dặt, vẫn là bộ dạng dương dương cao ngạo đó.

“Các người có việc gì?” Người con trai tuấn tú ngồi đối diện Phong Thần nhìn hai người cười hỏi.

“Bọn muội là tân sinh viên của khóa này, nhìn thấy mấy vị sư huynh nên muốn hỏi thăm một chút.” Cơ Linh Song nói xong ánh mắt nhìn hướng về phía Phong Thần.

Phong Thần bưng ly rượu, thần sắc không có một chút thay đổi, càng không có dự định muốn nói chuyện với hai người.

Mấy người bên cạnh chàng không có lạ gì với việc này, cho dù là đi tới đâu, Phong Thần luôn là một người tỏa sáng, luôn là người thu hút con gái đến bất chuyện nhất, trước kia bọn họ còn ghen tỵ ngưỡng mộ, bây giờ thì đã thấy rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21: Bất Chuyện (2)

Hai người con gái đứng trước mặt có thể nhìn thấy phần nhiều là sừng bái Phong Thần, nhưng lại không phải là bộ dạng muốn quyến rũ.

Nhưng cho dù tiếp cận Phong Thần vì lý do gì, nghĩa là bọn họ phải thất vọng rồi.

“Chào hai sư muội!” Nam tử anh tuấn khá là dịu dàng với con gái, cười cười thân thiện.

Cơ Linh Song nhìn thấy Phong Thần không hề nhìn bọn họ, thì trong lòng không kiềm được có chút nhụt chí, đồng thời cũng kích động lên.

Khuôn mặt xinh đẹp tươi sáng của nàng lộ ra nụ cười khuyếch thành, nhìn Phong Thần chào hỏi: “Chào huynh trưởng Phong!”

Phong Thần ngược mắt lên, gật gật đầu một cách vô cùng lạnh lùng coi như là đã chào hỏi, sau đó chậm rãi chơi đùa với ly rượu trong tay, rõ ràng là không để ý và không đếm xỉa gì đến Cơ Linh Song và Hạ Oanh.

Hạ Oanh thấy như vậy thì có chút bối rối, nàng nhẹ kéo vạt áo của Cơ Linh Song.

Cơ Linh Song cũng không ngờ Phong Thần lại như trong truyền thuyết, lại có tính cách lạnh lùng vô cùng khó để tiếp cận.

Nàng phát hiện ba người cùng bàn với Phong Thần, lúc đó quan sát bọn họ với ánh mắt hứng thú đùa cợt, trong lòng đau khổ nghĩ rằng ba người này đang muốn đợi xem kịch hay, nhưng mà nàng cũng sẽ không cho bọn họ toại nguyện.

“Bốn vị huynh trưởng tiếp tục nhé, bọn ta sẽ không làm phiền nữa.” Cơ Linh Song cắn răng nói.

Nàng ta biết lần bất chuyện này hoàn toàn thất bại rồi, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải người con trai lạnh lùng không cảm xúc như vậy.

Nhưng mà trong lòng nàng ta lại không có ý muốn chinh phục hoặc không cam tâm, nàng biết người con trai này không phải là thứ cô có thể gây chuyện.

Nàng ta khá là tự tin với mê lực của bản thân, nhưng nếu đổi lại đối tượng là người khó chinh phục nhất của các nữ viên Học viện Hoàng gia thì nàng cũng không dám chắc.

Lời đồn về người này quá nhiều, trước đây nàng không tin hoàn toàn, nhưng lúc này nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh kia thì nàng tin rồi.

Người con trai như vậy căn bản con gái khó có thể cảm động nổi, chỉ ít nàng cũng không có bản lĩnh đó.

Nam tử anh tú dịu dàng cười mời: “Hay là hai sư muội ngồi lại một chút?”

“Không cần đâu, chúng tôi còn có hai người bạn đang đợi ở bên kia.” Cơ Linh Song khách khí cười nhẹ nhàng từ chối, chào hỏi một câu rồi kéo Hạ Oanh về chỗ cũ.

Tình cảnh lúc này lọt vào mắt Ngu Thanh Thiên, nàng phát hiện tên đó vẫn cao ngạo lạnh lùng như trước kia.

Lúc nàng hai tuổi và Phong Thần năm tuổi có qua lại một năm, do vậy trong đầu nàng vẫn còn lưu lại ấn tượng về khuôn mặt nhăn nhó lạnh lùng, thỉnh thoảng còn mang chút kiêu ngạo của Phong Thần.

Tạ Thư cũng sớm tìm hiểu tư liệu về các nhân vật nổi tiếng trong học viện từ người anh của nàng, trong đó Phong Thần là nhân vật hàng đầu không thể đắc tội. Hai người Cơ Linh Song bắt chuyện không thành công cũng không ngoài dự liệu của nàng.

Nàng cũng không muốn xem chuyện cười của hai người, chỉ là hai người này tính tình xốc nổi, không chạm phải tường thành thì chắc sẽ không tin.

“Chàng ta giống như trong truyền thuyết không gần nữ sắc?” Tạ Thư có chút cười nhạo nhìn Cơ Linh Song nói.

Cơ Linh Song mỉm môi nói: “Đừng nói nữa, hắn ta căn bản không nhìn được mê lực của lão nương, thật không thú vị tí nào.”

“Ngươi muốn tiếp tục triển khai mê lực của ngươi không?” Tạ Thư nửa cười đùa nói.

Cơ Linh Song lắc đầu: “Bỏ qua đi, bản cô nương còn rất anh minh đó. Một người con trai có khả năng hẹn hò trong tương lai hay không, nhìn ánh mắt là có thể biết rồi, nhưng ánh mắt hắn nhìn bọn ta không có chút ham muốn nào, cho nên ngươi hiểu mà, chúng ta không có gì để diễn tiếp nữa.”

“Ngươi nói như kiểu ngươi là một tay sành sỏi bước qua hàng vạn chiếc lá, mà không dính một chiếc lá nào ấy.” Ngu Thanh Thiên trêu chọc.

Cơ Linh Song chớp chớp mắt: “Cái này mà cũng bị ngươi phát hiện ra rồi.”

“Vậy thì uống thêm vài ly đi.” Ngu Thanh Thiên phát hiện ra tính cách Cơ Linh Song rệu vào thì dâng trào cảm xúc, chứ không phải là loại con gái phóng đảng.

“Được, để mặc niệm lần đầu mất đi mê lực của ta, chúng ta cạn vài ly đi.” Cơ Linh Song không hề để ý gì về việc bắt chuyện thất bại hồi nãy nữa, nàng nâng ly cười nói.

“Cạn ly!”

Bốn người với bốn tính cách khác nhau đều nâng ly, lúc này cũng đặt nền móng cho tình bạn sâu đậm sau này của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 22: Khoa Linh Thực Sư

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người Ngu Thanh Thiên cùng nhau tập hợp tại địa điểm viết trên thông báo nhập học đợt thầy giáo của học viện.

Có hơn năm ngàn người đến đăng ký thi, cuối cùng chỉ còn lại ba trăm người.

Trên một sân bãi ngoài trời, mấy vị cấp cao của Học viện Hoàng gia ngồi trên đài cao.

Trong đó có một nam tử trung niên đứng dậy, nhả nhặn nói với tân sinh viên bên dưới: “Chúc mừng các em đã vượt qua các bài thi sàng lọc để vào Học viện Hoàng gia, ta đại diện cho học viện hoan nghênh các em gia nhập...”

Nam tử trung niên giới thiệu đại khái một lượt về Học viện Hoàng gia, tiếp đó viện trưởng ngồi trên đài cao cũng nói mấy lời khích lệ.

Qua khoảng thời gian một tách trà, mấy vị cao cấp viện trưởng rời khỏi ghế, còn lại nam tử trung niên và hơn mười giáo viên ở lại phân khoa và lớp cho tân sinh viên.

Nam tử trung niên lần nữa nói: “Linh Thực Sư của đại lục phân làm rất nhiều hệ, ví dụ: Linh Thực Sư khoa chiến đấu, Linh Thực có thể biến thành vũ khí chiến đấu hoặc là áo giáp phòng ngự; Linh Thực Sư khoa chữa trị, có thể dùng Linh Thực để luyện thuốc, dùng để khám bệnh chữa trị, giải độc hạ độc, nâng cao tu vi; Linh Thực Sư khoa thức sinh, có thể dùng năng lực Linh Thực thúc giục hạt giống sinh trưởng trở thành lương thực và trái cây; Linh Thực Sư khoa bói toán, có thể dùng Linh Thực để xem bói tiên đoán; Linh Thực Sư khoa tinh chế, có thể dùng Linh Thực tinh chế ra nhiều khoáng chất hoặc là nguyên liệu tinh hoa...”

“Hơn nữa tới thời kỳ sau, Linh Thực Sư còn có thể vì lập kế ước của tinh hoa Linh Thực sinh ra Linh Thực Sư khoa không gian, Linh Thực sư khoa ảo ảnh, Linh Thực sư khoa khả năng đặc biệt...”

Ông dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Trong các em trước tiên có Linh Thực Sư trời sinh, vừa sinh ra đã có thể cộng hưởng sản sinh tinh hoa Linh Thực, không xuất hiện tỷ lệ ký kết bị thất bại, cũng có những Linh Thực Sư sau ba tuổi mới dần dần lộ ra thiên chất Linh Thực Sư, bộ phận này chiếm tỷ lệ hơn chín mươi phần trăm trong các Linh Thực Sư. Nhưng cho dù là thuộc dạng nào thì các em đều phải kích hoạt tu luyện kế ước trước tiên.”

Những người mà sau ba tuổi mới thể hiện thiên chất Linh Thực vẫn chưa từng xuất hiện qua đẳng cấp thiên chất xuất sắc, đến cấp bậc thượng thượng cũng cực kỳ ít. Dấu ấn hình lá cây trên cổ tay của bọn họ là màu xám nhạt, đây cũng là sự khác biệt lớn với Linh Thực Sư trời sinh.

Hơn nữa lúc lập kế ước với tinh hoa Linh Thực, bọn họ không phải ai cũng một lần làm là thành công, có người cần thử rất nhiều lần mà vẫn thất bại.

Ở học viện, nếu như tân sinh viên thực sự không thể giao tiếp ký kế ước tinh hoa Linh Thực thì giáo viên sẽ đứng ra giúp đỡ, nhưng mà tinh hoa Linh Thực được ký kết sẽ không được tốt lắm.

Cho nên những Linh Thực sư vừa sinh ra đã được ông trời chiếu cố chiếu ánh sáng màu lục để chúc mừng, trên tay có dấu ấn hình lá cây màu xanh nhạt, còn có thể nhận được một loại năng lực đặc biệt nào đó thì càng có ưu thế riêng, cũng sẽ nhận được sự coi trọng và bồi dưỡng nhiều hơn từ phía nhà trường.

Nhìn tân sinh viên bên dưới ai ai cũng biểu lộ sắc mặt phấn khích, nam tử trung niên cười tiếp tục nói: “Lát nữa, ta sẽ phân nhóm cho các em, sẽ do các giáo viên khác nhau dẫn các em đi tới nơi chuyên môn bồi dưỡng Linh Thực của học viện để lập kế ước tinh hoa Linh Thực.”

“Sau khi lập kế ước thành công, chúng ta sẽ dựa theo khoa Linh Thực mà các em đã ký để phân các em đến học ở khoa nào và lớp nào.”

“Đối với Tôi Thể Sư chúng ta sẽ sắp xếp lịch kích hoạt tu luyện khác.”

Khoa tu luyện Tôi Thể Sư khá là đồng nhất, chỉ cần sức mạnh thân thể đạt tới một lượng nhất định thì có thể hút linh khí giữa đất trời để tiến hành tu luyện.

Tôi Thể Sư sau khi đạt tới một cấp bậc nhất định, dời núi lấp biển dễ như trở bàn tay, cũng là lực lượng chiến đấu chủ yếu của cả đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23: Ký Kết Kế Ước (1)

Trong ba trăm người ở sân thì có một trăm tám mươi Tồi Thể Sư, được hai giáo viên dẫn ra khỏi quảng trường ngoài trời.

Còn lại một trăm hai mươi Linh Thực Sư thì phân thành mười hai nhóm, do giáo viên dẫn vào vùng đất Linh Thực của học viện để tiến hành ký kết kích hoạt tu luyện.

Ngu Thanh Thiên và ba người bạn cùng phòng bị phân tới các nhóm khác nhau, rất nhanh bọn họ liền được giáo viên nhóm của mình dẫn ra khỏi quảng trường, ngồi xe ngựa đi về phía vùng đất Linh Thực.

Giáo viên của nhóm Ngu Thanh Thiên là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp. Nàng mỉm cười nhìn về phía tân sinh viên giới thiệu khế ước của Linh Thực Sư.

“Ta giới thiệu trước cho mọi người một chút về công dụng của tinh hoa Linh Thực và cách lập khế ước như thế nào.”

“Trước tiên, các em sau khi vào vùng đất Linh Thực phải điều chỉnh tâm tình ở mức tốt nhất, để sức mạnh tinh thần phát ra, mang theo thái độ hòa nhã nhất đi tiếp cận Linh Thực trong vùng đất.”

“Sau khi có Linh Thực phát ra giao tiếp thân thiện với năng lực tinh thần của mình, các em sẽ dùng câu thần chú mà lát nữa ta sẽ dạy cho các em để tiến hành đồng bộ với thủ ấn của khế ước, tinh hoa Linh Thực trong Linh Thực nếu đồng ý sẽ tự động xâm nhập vào trong thân thể của các em để tạo thành khế ước.”

“Sau khi lập khế ước, thì các em mới thực sự trở thành một Linh Thực Sư tôn quý của đại lục, cũng chính thức mở ra con đường tu luyện...”

Trên đường đi mọi người đều chăm chỉ nghe nàng giảng giải, khoảng nửa giờ sau, bọn họ tới vùng đất Linh Thực của học viện.

Vùng đất Linh Thực thực chất là một nhà kho thực vật loại lớn, bên ngoài có một lớp ánh sáng màu xanh trong suốt bao quanh, bao phủ toàn bộ Linh Thực bên trong nó.

Diện tích đất Linh Thực vô cùng rộng. Từ xa nhìn tới, thực vật càng là hàng ngàn hàng vạn loại kỳ lạ, ít nhất cũng hơn một ngàn loại, màu sắc rực rỡ, lá xanh um tùm.

Giáo viên đưa một lệnh bài cho một ông lão trấn thủ vùng đất, mặt không chút cảm xúc. Ông lão niệm mấy câu thần chú với ánh sáng màu lục phía sau lưng, đưa tay ra làm vài thủ ấn, một con đường tiến về phía sâu bên trong hiện ra trước mắt người xem.

“Đa tạ lão Lão.” Giáo viên nữ lịch sự cười với ông lão, rồi quay lại nói với đoàn người: “Đi theo ta”.

Cùng với nữ giáo viên bước vào trong khu vực Linh Thực, từng luồng khí tươi mát xộc vào mũi, làm người ta đột nhiên cảm thấy mát lòng mát dạ, thoải mái dễ chịu.

“Được rồi, bây giờ ta sẽ dạy cho các trò phương pháp lập khế ước, thần chú và thủ ấn, các trò học chăm chỉ nhé.”

Nàng giới thiệu trước một lượt cách dùng năng lực tinh thần để làm rung cảm tinh hoa Linh Thực, tiếp đó làm mấy thủ ấn theo tiết tấu chậm cho đoàn người theo dõi, rồi để mọi người cùng làm. Cuối cùng nói mấy câu thần chú khó hiểu, đến khi mọi người ai cũng nắm được.

“Năng lực tu luyện trong tương lai của các trò dựa vào và liên quan đến việc ký kết khế ước tinh hoa Linh Thực, cho nên các trò phải đối xử với tinh hoa Linh Thực của mình như người thân, bạn bè, các trò tôn trọng thích nó, nó cũng sẽ thích các trò giống như vậy.”

“Mỗi Linh Thực trong khế ước Linh Thực Sư của các khoa thi khác nhau, học viện sẽ cho các trò cơ hội kích hoạt tu luyện một lần duy nhất, sau này nếu các trò muốn lập khế ước tinh hoa Linh Thực sư cao cấp thì phải trả cái giá xứng đáng hoặc là tự đi tìm.”

Nữ giáo viên chỉ vào hàng ngàn Linh Thực phía sau lưng nói: “Bây giờ làm theo cách ta đã nói, phóng ra năng lực tinh thần của các em, nhớ là nhất định phải thân thiện hòa nhã. Sau khi sản sinh thỏa thuận tâm linh ngầm với Linh Thực thì lập tức dùng thần chú và thủ ấn để ký kết khế ước, những người thành công đứng phía sau ta.”

Cô ngừng một chút rồi nói: “Những người thất bại cũng không nên nhụt chí, các em tổng cộng có năm cơ hội chủ động giao tiếp lập kế ước với Linh Thực, nếu như năm lần đều thất bại, thì cô sẽ giúp các em tìm và lập kế ước với tinh hoa Linh Thực thích hợp.”

“Nhưng mà cô vẫn hy vọng mọi người dụng tâm đi thử, trong tình huống không cần thiết phải giúp đỡ thì nên tự mình lập kế ước, như vậy mới có thể đạt hơn tám mươi phần trăm giao tiếp hiểu ngầm về tâm linh với tinh hoa Linh Thực được.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 24: Ký Kết Kế Ước (2)

Tinh tình nữ giáo viên khá là dịu dàng, nàng chỉ đạo dẫn hàng người đi về phía trung tâm của vùng đất Linh Thực, để bọn họ thả lỏng trước.

Trí nhớ của Ngu Thanh Thiên vô cùng tốt, thần chú và thủ ấn mà giáo viên dạy đã ghi sâu vào trong lòng.

Nàng để năng lực tinh thần của mình từ từ phát ra, dị năng Mộc hệ trong cơ thể không ngừng chuyển động. Hình thành nên một tầng cảm xúc yêu thương gần gũi với sức mạnh tự nhiên vô hình đối với các Linh Thực xung quanh, những người khác lại không phát hiện ra được.

Nàng nhắm mắt lại, tâm tư dần dần bước vào một trạng thái kỳ ảo. Nàng cảm thấy hoa cỏ cây cối xung quanh đều như đang sống, từng đoàn tinh hoa Linh Thực tranh giành muốn tiếp cận làm thân với nàng.

Dị năng Mộc hệ của nàng có năng lực thân thiết và năng lực khống chế chiến đấu. Tuy bây giờ vẫn chưa hoàn toàn được kích hoạt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sức mạnh làm cho Linh Thực ở đây yêu thích nàng.

Năng lực tinh thần của nàng lần lượt cảm nhận toàn bộ vùng đất Linh Thực, cuối cùng trong một đám Linh Thực um tùm phát hiện ra một bông hoa xinh đẹp tươi tắn đang từ từ phát ra hình thức như bông hoa hồng đỏ không ngừng hướng về nàng phát ra cảm xúc yêu thích mãnh liệt.

Một cảm xúc tinh tế xẹt ngang qua lòng Ngu Thanh Thiên, giống như nhói lên một cái lại vừa mang lại cảm giác quen thuộc kỳ lạ. Dần dần từng điểm sáng từ đóa hoa tươi màu đỏ bay ra vây quanh lấy người nàng, nàng có thể cảm nhận được sự yêu thích vô cùng của đối phương.

Sau khi điểm sáng xâm nhập vào thân thể nàng, đột nhiên một luồng sức mạnh tinh thần không hề báo trước công kích vào thức hải của nàng.

Môi của nàng nhẹ cong lên, một luồng sức mạnh tinh thần như bão táp ở trong thức hải, hình thành nên khí thế áp đảo khống chế luồng năng lực tinh thần vừa xâm nhập.

Hai luồng sức mạnh tinh thần ở trong thức hải của nàng không ngừng đan chéo ý đồ nuốt gọn đối phương, trận chiến âm thầm như vậy người khác không nhìn thấy và không cảm nhận được.

Luồng sức mạnh tinh thần xâm nhập rất thần bí, sức mạnh tinh thần của nàng phản kháng nhưng gặp nó đã bị đồng hóa, thế là nàng lập tức vận chuyển dị năng Mộc hệ trong người, lấy một sợi dị năng thâm nhập vào năng lực tinh thần, cùng giằng co mãnh liệt hơn với đối phương.

Sau thời gian một tách trà, luồng sức mạnh tinh thần đột nhiên xâm nhập vào thức hải của Ngu Thanh Thiên đã được nàng hoàn toàn áp chế và nuốt gọn thành công, phát ra giọng nói mềm như lụa.

“Ta nhận thua rồi, đừng nuốt ý thức của ta.”

“Hừ, lúc trước không phải ngươi còn muốn nuốt sức mạnh tinh thần của ta không chế ta sao?” Ngu Thanh Thiên lạnh lùng nói ở biên tri thức: “Bây giờ sao lại phục rồi?”

“Ta chỉ muốn thử xem người có đủ tư cách làm chủ nhân của ta hay không mà thôi.” Giọng nói mềm mại đó lại thêm vài phần nũng nịu.

Đôi mày Ngu Thanh Thiên nhẹ hếch lên: “Nếu như sức mạnh tinh thần của ta không mạnh, há chẳng phải đã bị ngươi nuốt gọn rồi sao, còn nói gì đến chuyện làm chủ nhân?”

“Nếu sức mạnh tinh thần của người bị ta nuốt thì tất nhiên không đủ tư cách trở thành chủ nhân của ta rồi.” Giọng nói đó thăm dò: “Nhưng thiếu chút nữa người đã nuốt ý thức của ta rồi, cho nên người có tư cách làm chủ nhân của ta.”

“Ngươi không phải là tinh hoa Linh Thực cấp thấp chứ?” Ngu Thanh Thiên hỏi.

Theo tài liệu mà nàng từng kiểm tra và những lời giáo viên nữ nói lúc nãy, những tinh hoa Linh Thực mà bọn họ ký kết bây giờ đều thuộc cấp thấp, hơn nữa chỉ có thể phát ra sự thân thiện và sức mạnh và lập kế ước, không có sản sinh ý thức của riêng mình.

Đóa Linh Thực này chẳng lẽ đã thành tinh rồi?

“Ta với những phế vật cấp thấp không có giống nhau, ta là vua trong Linh Thực. Tuy là bây giờ thực sự là tinh hoa Linh Thực, nhưng mà chỉ cần chúng ta lập kế ước thành công, sự tu luyện của người sẽ gắn bó chặt chẽ với ta. Ta cũng sẽ từ từ nâng cấp theo.” Giọng nói kêu ngạo tiếp tục nói tiếp: “Nhưng mà ngàn năm nay chưa có ai có thể giao tiếp và cảm nhận ký kết kế ước với ta, ngươi là người đầu tiên đó.”

Ngu Thanh Thiên cười chế giễu nói: “Bọn họ không thể lập kế ước với người chắc là vì sợ ngươi hút đi cả nửa sức mạnh tinh thần đó.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25: Ký Kết Kế Ước (3)

Lời của Ngu Thanh Thiên làm tinh hoa Linh Thực đó ghen hờn, sau đó vẫn tiếp tục kiêu căng lại.

“Đó là vì bọn họ không có khả năng, nếu như có thể lập kế ước với ta dễ dàng, thì chẳng phải ta làm mất mặt danh xưng vua thực vật của ta sao?”

Đối phương khe khẽ nói: “Hơn nữa nếu ký kết thất bại thì ta cũng có thể hút một phần năng lực tinh thần của bọn họ thôi, bọn họ vẫn có thể dưới sự giúp đỡ của các giáo viên loài người để lập kế ước với các phế vật khác.”

Ngu Thanh Thiên cười: “Ngươi nói có lý đó.”

Trong lòng nàng đã tin đối phương có khả năng gọi là vua của Linh Thực, rốt cuộc có thể nuốt sức mạnh tinh thần của nhân loại để tiến hóa mở ra tri thức Linh Thực của tinh hoa Linh Thực thì đều chưa từng nghe qua, đây cũng là biểu hiện của thực lực và sự cao quý của bản thân nó rồi.

“Vậy ngươi có muốn cùng ta tiếp tục lập kế ước không?” Đối phương cẩn thận dò hỏi, sợ rằng Ngu Thanh Thiên không hài lòng thì sẽ xóa đi cái ý thức mà nó đã không dễ dàng nuôi dưỡng duy trì hàng ngàn năm đến bây giờ.

Ngũ Thanh Thiện nhấp nháy mắt, nói nhẹ: “Điểm này chúng ta còn phải thương lượng một chút.”

Nàng đứng bên này đang cùng với bông tinh hoa Linh Thực vương kia thương lượng việc lập khế ước, các học viên khác đã lũ lượt ký kết khế ước thành công.

Trong đó có một thiếu nữ xinh đẹp cũng là một trời sinh Linh Thực Sư lập khế ước được với một cây cỏ Ngân Nguyệt thuộc hệ chữa trị tốt nhất trong đám tinh hoa Linh Thực cấp thấp, làm cho những người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Trong nhóm có ba người lập khế ước năm lần đều thất bại, cuối cùng nữ giáo viên không thể không ra tay giúp bọn họ lập khế ước.

Lúc mười một người trong nhóm đều lập khế ước thành công, Ngũ Thanh Thiện vẫn đang lập khế ước với bông tinh hoa Linh Thực kia.

“Nàng ta sao vẫn chưa hoàn thành lập khế ước” - Một đứa con gái mặt đầy tàn nhang nói: “Nàng ta không phải là Linh Thực Sư trời sinh, hơn nữa bài kiểm tra thiên chất cũng đạt xuất sắc sao?”

Lời của nàng ta giống như là vô ý, thực tế bao hàm mấy phần đã kích và đố kị.

Không ít người lần lượt thêm vào: “Đúng rồi! Theo lý mà nói thiên tài như nàng ta phải lập khế ước thành công từ sớm rồi mới đúng.”

“Nói không chừng người ta đang lập khế ước với tinh hoa Linh Thực cấp cao gì đó cũng nên.”

“Không thể nào, cô Ngân Nguyệt tốt nhất ở đây cũng đã bị lập khế ước thành công rồi.”

“...” - Thấy Ngũ Thanh Thiện mãi vẫn chưa thành công, những người trong lòng sản sinh đồ kị không kiềm được cười trên nỗi đau người khác.

Sau cùng thiên chất Linh Thực xuất sắc của những Linh Thực Sư trời sinh đều là những điều người khác sau này có nỗ lực như thế nào đều không thể đạt được ông trời ban thưởng, nó càng là căn cơ tự có để tu luyện Linh Thực Sư.

Thần sắc của thiếu nữ lập khế ước với cỏ Ngân Nguyệt che giấu sự vui mừng, cười khinh: “Trời sinh Linh Thực Sư và bài kiểm tra thiên chất đạt xuất sắc không đại diện lợi hại đến bao nhiêu, các người đừng quên lập khế ước là có quan hệ mật thiết với năng lực tinh thần, mà năng lực tinh thần của nàng ta chỉ là tầm trung.”

Nàng ta tự cho rằng cả Học viện Hoàng gia ngoài Phong Thần và Hóa Ly Nhã là người có thiên chất tốt nhất, chỉ là không ngờ một Ngũ Thanh Thiện đến từ một tiểu quốc lại có thể làm ra bài thi có kết quả xuất sắc, ép nàng ta xuống một cấp.

Cho dù tố chất sức khỏe và năng lực tinh thần của đối phương đã kéo xuống thiên chất Linh Thực, nhưng Ngũ Thanh Thiện đã lấy đi bớt hào quang của nàng ta, trong lòng nàng ta thực sự không thoải mái.

Lúc đó nhìn Ngũ Thanh Thiện vẫn đang chìm trong trạng thái lập khế ước thì không kiềm được ánh nhìn khinh thường.

Nữ giáo viên nghe lời của thiếu nữ kia thì chau mày nhẹ, trong lòng không vui, nhưng vướng mắc về thân phận của đối phương nên vẫn không có trách móc.

Nữ giáo viên lặng lẽ quan sát một lúc, sau cùng không nhịn được bước về phía trước một ước muốn giúp Ngũ Thanh Thiện lập khế ước.

Ai biết được vừa mới gợn tay ra còn chưa đụng vai của Ngũ Thanh Thiện, thì một dãy ánh sáng đỏ đột nhiên xâm nhập vào ấn đường của Ngũ Thanh Thiện.

Ấn đường của nàng phát ra mấy hình cánh hoa sắc sỡ, trong phút chốc lại biến mất ở vùng trán của nàng.

Một đóa hoa tươi màu đỏ xinh đẹp cùng với dây leo lá xanh biêng biếc bao quanh quấn lấy vai của nàng, mang đến cho người ta một cảm giác ma mị, quỷ quái.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Chương 26: Ký Kết Khế Ước (4)

Ngu Thanh Thiên mở mắt ra, trên sức mạnh tinh thần và tâm linh đều sản sinh ra cảm giác một trăm phần trăm đã lập khế ước với cây Linh Thực có ý thức riêng kia.

Mà giáo viên nữ kia lại lộ ra thái độ kinh ngạc nhìn nàng.

“Lão sư có vấn đề gì sao?” - Trong lòng Ngu Thanh Thiên đoán rằng sự việc mình đã lập khế ước với cây Linh Thực không giống với các Linh Thực cấp thấp khác thì giáo viên trong học viện sẽ biết.

Nữ giáo viên thu lại sắc mặt kinh ngạc, mỉm cười nói: “Không có gì, chỉ là không ngờ em lại có thể lập khế ước thành công với nó.”

“Lão sư, cây Linh Thực này có chỗ nào đặc biệt không?” - Thiếu nữ xinh đẹp nhìn cây Linh Thực trên vai của Ngu Thanh Thiên hỏi.

“Cây Linh Thực này cụ thể có những điểm đặc biệt gì thì ta không rõ, thậm chí những tầng lớp cao ở học viện cũng không biết lai lịch của nó.” Nữ giáo viên ngập ngừng nói: “Chỉ là nó đã sinh trưởng ở Học viện Hoàng gia cả ngàn năm qua, cũng từng có không ít tân sinh hoặc sinh viên cũ muốn thử lập khế ước với nó, nhưng không có người nào lập khế ước thành công cả.”

Do vậy cho nên Ngu Thanh Thiên lập khế ước thành công làm cho nữ giáo viên vô cùng ngạc nhiên.

“Vây tinh hoa Linh Thực này là thuộc hệ gì ạ?” Thiếu nữ kia nhăn mày hỏi: “So với cây cỏ Ngân Nguyệt của ta thì như thế nào?”

Trong lòng giáo viên nữ càng ngày càng không thích người thiếu nữ này, chỉ là trước kia được nhờ vả nên phải quan tâm một chút.

Trở ngại vì thân phận, nàng nhẫn nại nói: “Linh Thực mà Ngu Thanh Thiên lập khế ước nghe nói gọi là cỏ Ma Hoàng, là Linh Thực hệ chữa trị, thông tin chi tiết bọn ta không có nắm rõ, trên điển tịch cũng không có chỗ để kiểm tìm, cho nên người muốn lập khế ước tự mình dần dần đi thử nghiệm.

Nàng tiếp tục nói: “Còn việc cỏ Ma Hoàng và cỏ Ngân Nguyệt cái nào mạnh hơn ta cũng không thể phán đoán, dù sao thì cỏ Ma Hoàng cả ngàn năm nay ở Học viện Hoàng gia cũng chỉ có một cây này, không những không thể nuôi dưỡng thành cây mới, giáo viên cũng không có cách nào giúp học viên lập khế ước.”

Lời của cô rõ ràng, tuy những người ở đó ai cũng đoán cỏ Ma Hoàng và cỏ Ngân Nguyệt là loại Linh Thực mạnh. Nhưng nghe nói hàng ngàn năm nay không có ai lập khế ước thành công, tự dưng nghĩ rằng cỏ Ma Hoàng càng thần bí lợi hại hơn.

Ánh mắt nhìn Ngu Thanh Thiên cũng không giống nhau, ngưỡng mộ độ kị nhiều hơn.

“Sau này xem năng lực chữa trị của ai mạnh hơn thì chẳng phải đã biết được loại Linh Thực cỏ Ma Hoàng và cỏ Ngân Nguyệt ai mạnh hơn ai rồi.” Đứa con gái mặt đầy tàn nhang khinh bầu không khí chưa đủ hồi hộp, mở miệng đề nghị muốn hai người sau này gây chiến với nhau.

Bây giờ không so sánh được thì tương lai so sánh, thiên chất hai người Ngu Thanh Thiên đều ở trên bọn họ, nàng ta lập khế ước cũng là tinh hoa Linh Thực hệ chữa trị, bị đè xuống một bậc tự nhiên vui vẻ nhìn màn kịch hay đấu đá của hai người sau này.

Thiếu nữ xinh đẹp đương nhiên biết được kế ly gián của nữ sinh mặt tàn nhang kia, nhưng lời của đối phương cũng đánh trúng tâm tư của nàng ta.

Thiên chất Linh Thực Sư của nàng ta là thượng thượng, tố chất cơ thể và năng lực tinh thần đều là thượng đẳng, lại là con gái cưng của nhà gia thế ở trung ương đại lục.

Sở dĩ chọn đến Học viện Hoàng gia, và vứt bỏ tinh hoa Linh Thực hệ chiến đấu, chuyển thành tinh hoa Linh Thực hệ chữa trị, là bởi vì nàng ta muốn trở thành thầy thuốc, chuyên chữa trị cho người con trai trong lòng nàng.

Nàng ta muốn trở thành Linh Thực Sư hệ chữa trị giỏi nhất ở Học viện Hoàng gia này, sau đó danh chính ngôn thuận đứng phía sau người đó.

Nàng ta và Ngu Thanh Thiên đều là Linh Thực Sư trời sinh, lại lập khế ước được với Linh Thực hệ chữa trị.

Nhưng thiên chất của đối phương cao hơn nàng ta một bậc, Linh Thực lập khế ước không những thần bí, còn là thứ mà hàng ngàn năm nay không có ai lập khế ước thành công, trước đó nàng ta cũng không cảm nhận giao tiếp được với tinh hoa Linh Thực kia, so sánh như vậy làm cho cảm xúc không hài

lòng của nàng ta càng ngày càng tăng.

“Ngươi là Linh Thực Sư có bài kiểm tra thiên chất đạt xuất sắc?” Nàng ta ngẩng cằm lên, rõ ràng biết nhưng vẫn cố tình hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 27: Đối Thủ Cạnh Tranh

Ngu Thanh Thiển cười nhạt hỏi lại: “Đúng thì làm sao?”

“Không làm sao cả, chỉ là cảm thấy thiên chất như vậy ở trên người ngươi thật lãng phí quá.” Thiếu nữ nghênh ngang nói thẳng.

Ngu Thanh Thiển cười giễu cợt: “Ngươi cho rằng thiên chất như vậy ở trên người ngươi mới không lãng phí sao?”

Trong ánh mắt của nàng ẩn chứa tia nhìn sát ý lạnh nhạt, ở trong Mật Thế, nàng sớm đã nuôi dưỡng tính cách máu lạnh hung tàn. Nếu như mười năm nay không cố ý áp chế lại, thì đứa con gái đối diện đã thành xác chết rồi.

Nàng hít thở sâu nén lại luồng ý nghĩ tội lỗi đó xuống, ở thế giới này nàng không muốn tàn sát, sau cùng thì người xung quanh đều không phải là xác chết.

“Ta là Tàn Phượng Nghi.” Thiếu nữ nghênh ngang nhìn Ngu Thanh Thiển nhấc mày khiêu khích nói: “Chúng ta đợi rồi xem, xem xem sau này rốt cuộc ai mới là tân sinh viên đứng đầu khoa chữa trị.”

Nàng ta sẽ chứng minh cho mọi người thấy, cho dù thiên chất Linh Thực Sư của bản thân nàng thấp hơn Ngu Thanh Thiển một bậc, nhưng tương lai nàng ta nhất định sẽ trở thành Linh Thực Sư khoa chữa trị lợi hại nhất của Học viện Hoàng gia.

“Được thôi! Chúng ta đợi rồi xem.”

Nghe lời của Tàn Phượng Nghi, sát ý trong ánh mắt của Ngu Thanh Thiển hoàn toàn tan biến.

Nàng đã đoán được nguyên do mà Tàn Phượng Nghi đối phó với nàng chủ yếu là vì danh tiếng, như vậy làm ô uế, kéo thanh danh đối phương xuống, thì là đáp trả tốt nhất cho việc đối phương bắt kính với nàng rồi.

Giáo viên nữ nhìn thấy hai người kết thúc cuộc cạnh tranh đối đầu nhau thì thở phào nhẹ nhõm.

“Mọi người bây giờ đã lập khế ước thành công, có điều gì muốn hỏi không?” - Nàng luôn giữ nụ cười nói: “Bây giờ có vấn đề gì đều có thể nói ra, ta sẽ giải đáp cho mọi người.”

Một đứa con trai cao to vạm vỡ giơ tay lên hỏi: “Lão sư, xin hỏi sau khi bọn em lập khế ước với tinh hoa Linh Thực, thì sau này còn có thể lập khế ước với các tinh hoa Linh Thực hệ biệt khác không?”

Vấn đề này cũng là vấn đề mà trong lòng những người khác ở hiện trường đều muốn hỏi.

Nữ giáo viên cười giải thích: “Trong tình huống thông thường, Linh Thực Sư chỉ có thể lập khế ước với tinh hoa Linh Thực của một hệ biệt. Nhưng cũng có một số cực ít người có thiên chất đặc biệt có thể trở thành Linh Thực Sư đa hệ, trong một cơ duyên trùng hợp nào đó lập khế ước thành công với tinh

hoa Linh Thực hệ biệt khác, để bản thân trở thành Linh Thực Sư hai hệ hoặc thậm chí là đa hệ.

“Nhưng tỷ lệ trở thành Linh Thực Sư đa hệ cực kỳ nhỏ, những người như vậy cơ bản đều trở thành cường giả của cả đại lục, bọn họ đều là thiên tài trong thiên tài.”

“Đúng rồi, huynh trưởng Phong Thần của các em, trước mắt cậu ấy chính là một Linh Thực Sư ba hệ, cũng là vị Linh Thực Sư đa hệ đầu tiên trẻ nhất kể từ khi Học viện Hoàng gia ra đời.” Nàng lại bổ sung thêm một câu, giọng đầy tự hào.

“Lão sư, trở thành Linh Thực Sư đa hệ có quan hệ gì với thiên chất không?” Đứa con trai tiếp tục hỏi.

“Tất nhiên là không thể tách rời với thiên chất, đa phần những người trở thành Linh Thực Sư đa hệ, thiên chất của bọn họ đều là thượng thượng hoặc loại xuất sắc.”

Nữ giáo viên tiếp tục nói: “Đương nhiên, trở thành Linh Thực Sư đa hệ cũng có quan hệ mật thiết với cơ duyên, cũng có những người thiên chất Linh Thực thấp dưới thượng thượng nhưng kích hoạt thành công các hệ biệt khác, chỉ là tỷ lệ rất ít.”

Một đứa con trai hơi mập hỏi: “Lão sư, xin hỏi sau này bọn em còn có thể lập khế ước với bao nhiêu hệ biệt của tinh hoa Linh Thực?”

“Mỗi hệ biệt của Linh Thực Sư lập khế ước với tinh hoa Linh Thực vốn không có giới hạn, điều này có liên quan đến thiên chất tu hành tự thân của mỗi người, cấp bậc tu luyện càng cao, sẽ lập khế ước với càng nhiều tinh hoa Linh Thực đồng hệ.

Nữ giáo viên ngập ngừng: “Ngược lại, nếu các em muốn tu vi sau này bước thêm một bước mới, thì sau này nhất định phải đi tìm tinh hoa Linh Thực cao cấp hơn nữa để lập khế ước thì mới có thể đột phá.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 28: Phân Khoa (1)

Có mấy người liên tiếp hỏi mấy câu hỏi, nữ giáo viên đều lần lượt trả lời.

“Khoa hệ của Linh Thực mà các em lập khế ước bây giờ đã thống kê xong rồi, tình hình phân ban rất nhanh sẽ có kết quả thôi, ở đây trước tiên tôi xin chúc các em học tập sinh sống thuận lợi ở Học viện Hoàng gia.”

Nữ giáo viên cười nói: “Bây giờ tôi dẫn các em về khu trường học, các em tự mình về ký túc xá của mình để nghỉ ngơi trước nhé.”

“Cảm ơn lão sư!”

Sau khi Ngu Thanh Thiển về tới ký túc xá thì ba người khác đã về ngồi nói chuyện phiếm rồi.

“Thanh Thiển, sao giờ người mới về?” Hạ Oanh ngẩng đầu cười hỏi.

Ngu Thanh Thiển ngồi xuống bên cạnh mấy người đó: “Nhóm bọn ta sau khi lập khế ước thành công, lão sư còn giải đáp một số vấn đề, cho nên chậm

trễ.”

“Lão sư của các người thật kiên nhẫn đó!” Cơ Linh Song mỉm môi: “Lão sư dẫn bọn ta đi lập khế ước quá cứng nhắc.”

Ngu Thanh Thiên bật cười, nhìn mấy người hỏi: “Các người đã lập khế ước với những hệ gì?”

Hạ Oanh chuyển cho Ngu Thanh Thiên một miếng trái cây tươi nói: “Ta lập khế ước với tinh hoa Linh Thực hệ chiến đấu.”

Bài kiểm tra tổ chất cơ thể của nàng ta là thượng, thiên chất Linh Thực Sư cũng là thượng, thiên chất năng lực tinh thần là trung thượng.

Tạ Thụ ngẩng đầu lên nói: “Ta lập khế ước với tinh hoa Linh Thực hệ bói toán.”

Bài kiểm tra tổ chất thân thể của nàng ta là trung thượng, thiên chất Linh Thực Sư là thượng, thiên chất năng lực tinh thần là thượng thượng, cộng với nguyên do gia tộc, nàng lập khế ước với tinh hoa Linh Thực hệ bói toán là thích hợp nhất.

“Ta cũng lập khế ước với tinh hoa Linh Thực hệ chiến đấu.” Cơ Linh Song bộ dạng uể oải vừa sơn móng tay vừa hỏi: “Còn người?”

Nàng ta có kết quả bài thi tổ chất thân thể, thiên chất Linh Thực Sư và thiên chất năng lực tinh thần đều là thượng đẳng, khá phù hợp với hệ chiến đấu.

Ngu Thanh Thiên cười nhạt: “Ta lập khế ước với tinh hoa Linh Thực hệ chữa trị.”

Chín mươi phần trăm tinh hoa Linh Thực ở đất Linh Thực đều phát ra giao tiếp thân thiện với nàng, cũng bao gồm các hệ biệt khác, nhưng vì cô Ma Hoàng được nhận định là Linh Thực hệ chữa trị, cho nên nàng bây giờ coi như là Linh Thực Sư hệ chữa trị.

Ba người không có ngạc nhiên nhiều đối với tinh hoa Linh Thực mà Ngu Thanh Thiên lập khế ước, ngược lại lại vui mừng cho nàng.

Dù sao Linh Thực Sư hệ chữa trị ở cả đại lục khá là hiếm và được yêu thích, tuy là không có nhiều chiến lực, cần các Linh Thực Sư chiến đấu hoặc Tội Thể Sư khác để bảo vệ, nhưng tuyệt đối là hệ biệt được các Linh Thực Sư yêu thích nhất.

“Thanh Thiên, nếu như sau này phải ra ngoài luyện tập, thì người phải chăm sóc riêng cho bọn ta nhiều hơn một chút đó.” Cơ Linh Song nháy mắt cười với Ngu Thanh Thiên.

Linh Thực Sư hệ chiến đấu của bọn họ tuy là được o bế nhất, nhưng cần Linh Thực Sư hệ chữa trị làm bạn nhất, bây giờ ở trong ký túc xá đã hình thành một cặp tỷ muội tốt, tất nhiên như vậy là tốt nhất.

“Đúng đó! Thanh Thiên, thân thể sau này của bọn ta đều dựa vào người đó.” Hạ Oanh cười hi hi, rõ ràng là thấy rất vui vì Ngu Thanh Thiên trở thành Linh Thực Sư hệ chữa trị.

Tạ Thụ cũng cười thành tiếng, tuy không nói gì, nhưng ý rất rõ ràng.

Ngu Thanh Thiên đương nhiên gật đầu, sau đó nhìn Cơ Linh Song và Hạ Oanh trêu đùa: “Điều này là đương nhiên rồi, nhưng sau này ta và a Thụ cũng phải dựa vào các người bảo vệ rồi.”

“Không vấn đề gì, lão nương sẽ không để bọn người bị bắt nạt ở trong trường học này đâu.” Cơ Linh Song khí ngút trời nói.

Hạ Oanh vỗ ngực nói: “An tâm, ai dám ức hiếp tỷ muội của ta, ta sẽ ulynh nó chết.”

Bốn người nhìn nhau cười, tình cảm bạn bè và mối liên kết ngầm với nhau càng thêm sâu sắc.

Ngu Thanh Thiên cũng tự thấy mình khá may mắn có thể gặp được những người bạn cùng phòng hợp nhau đến vậy, nếu như gặp phải người như Tần Phụng Nghi chắc là phải đau đầu rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bốn người Ngu Thanh Thiên đến học viện nhận thông báo phân ban, rồi từng người đi các ban lớp khác nhau để báo danh.

Khoa chữa trị cộng thêm nàng chỉ có mười tám người, trong các khoa thì số lượng coi như là khá ít, giống như nhân số khoa chiến đấu thì vượt quá chuẩn nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 29: Phân Khoa (2)

Tiết học đầu tiên, một nam tử trẻ tuổi nhỏ nhả bước vào phòng học.

“Chào mọi người, tên của thầy là Trác Hân Lâm, là thầy phụ trách khoa chữa trị.”

Nụ cười của ông như gió mùa xuân, rất dễ mang lại cảm tình cho người khác: “Lớp chúng ta tổng cộng có mười tám học sinh mới. Bây giờ mời mọi người tự giới thiệu về mình, cùng nhau làm quen một chút nhé.”

Lời của ông vừa nói xong, nam sinh ngồi ở hàng đầu đứng dậy giới thiệu: “Chào mọi người, ta tên là Lã Mộng Vũ, đến từ Ngự quốc.”

“...”

Mười tám người sau đó cũng nhanh chóng giới thiệu xong.

Lúc Ngu Thanh Thiên giới thiệu về mình, không ít người trong lớp đều nhìn nàng với ánh mắt phức tạp khó lường, rõ ràng là đã biết kết quả bài kiểm tra thiên chất của nàng và cả tình huống lập khế ước Linh Thực nữa.

Ngu Thanh Thiên không biết nói gì, còn may trước đó nàng đã sửa đổi bài thi tố chất thân thể và năng lực tinh thần, nếu không mới thật sự phải thành gấu trúc rồi.

Sau khi học viên hoàn tất giới thiệu, Trác Hân Lâm khích lệ mọi người vài câu xong thì bắt đầu vào chủ đề chính thức.

“Hôm nay đầu tiên sẽ giới thiệu cho mọi người về phân chia cấp bậc tu luyện của Linh Thực Sư.”

“Linh Thực Sư phân thành mười hai đẳng cấp tu luyện là: Linh Đồng, Linh Thi, Linh Vệ, Linh Sĩ, Linh Tướng, Linh Soái, Linh Vương, Linh Hoàng, Linh Tông, Linh Tôn, Linh Quái, Linh Thần.”

Mỗi cấp bậc còn phân thành chín lá, ví dụ: Nhất điệp Linh Đồng, nhị điệp Linh Đồng... cửu điệp Linh Đồng, những cấp bậc khác cũng phân như vậy.”

“Thầy, kẻ mạnh nhất của đông bộ chúng ta có tu vi gì?” - Một nam sinh tính cách hoạt bát tò mò hỏi.

Trác Hân Lâm cười nói: “Ồ toàn đông bộ chúng ra, Linh Thực Sư mạnh nhất có tu vi là Linh Hoàng, người mạnh nhất của trung ương đại lục là Linh Tông. Còn Linh Thực Sư có tu vi Linh Tôn trở lên, thì chỉ là tồn tại ở trong truyền thuyết.”

Ông ngập ngừng bổ sung thêm một câu: “Những vấn đề này các em không cần phải quan tâm, nỗ lực đột phá tu vi Linh Đồng mới là nhiệm vụ trước mắt của các em”

“Dạ!” - Học viên phía dưới đồng thanh trả lời.

“Học viện tuy phân khoa cho các em, nhưng nếu như có hứng thú với giáo trình của các khoa khác thì cũng có thể đi nghe, nghe bài giảng thì không có bất cứ hạn chế nào.”

Ông cầm một tờ giấy gấp phát cho mỗi người một tờ nói: “Trên này là lịch trình sắp xếp môn học và thi luyện thực chiến trong một năm này ở cả Học viện Hoàng gia, các em phải chú ý.”

“Các em đều là những học viên thông qua hàng nghìn hàng vạn lựa chọn ra, cứ mỗi nửa năm học viện sẽ tiến hành kiểm tra với các em một lần, nếu như thành tích ba năm liên tục đều không đạt, thì sẽ bị khai trừ.”

“Bây giờ ta sẽ giới thiệu cho các em về tu luyện Linh Thực Sư khoa chữa trị.”

Trác Hân Lâm cầm ra một đoạn kiếm khứa đứt cổ tay, nói với những người bên dưới: “Linh Thực mà những Linh Thực Sư khoa chữa trị chúng ta lập khế ước đều có khả năng chữa lành vết thương, các em sẽ dùng năng lực tinh thần giao tiếp với tinh hoa Linh Thực.”

Tiếp đó Trác Hân Lâm dạy cho đám đông một đoạn thần chú nhập môn. Đồng thời dạy cho nhóm người làm sao để điều động giao tiếp với sức mạnh Linh Thực ở trong người, bàn tay không bị thương của ông bị vây quanh một luồng ánh sáng màu xanh nhạt.

“Sau khi đọc xong thần chú, các em điều động năng lượng Linh Thực phủ lên vết thương là được.”

Ông đem bàn tay có ánh sáng mềm mại đặt lên cổ tay đang chảy máu, vô số những ánh sáng nhỏ giọt không ngừng thâm nhập vào vết thương.

Một lúc sau, máu trên cổ tay bị cắt của Trác Hân Lâm đã ngừng chảy, vết thương đang dần dần liền lại. Cuối cùng thì lành lặn sạch sẽ như ban đầu, giống như chưa từng bị thương bao giờ.

Ngư Thanh Thiên nhìn động tác của ông, ánh mắt lộ ra mấy phần hứng thú, xem ra Linh Thực Sư ở thế giới này huyền ảo hơn nhiều so với dị năng của Mặt Thế.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 30: Đuổi Theo Anh Ta

Cuộc sống sau khi Ngư Thanh Thiên được phân vào khoa chữa trị dần dần ổn định lại.

Lúc khoa chữa trị không có tiết, nàng cũng chạy đi các khoa khác nghe giảng. Dù sao nàng cũng có thể giao tiếp thân tình với rất nhiều tinh hoa Linh Thực ở các hệ khác, khả năng tương lai trở thành Linh Thực Sư đa hệ rất cao.

Đối với tu luyện của thế giới này nàng cũng vô cùng hứng thú, điên cuồng giống như miếng bọt biển hút hết tất cả các tri thức vào mình.

Ở khoa chữa trị, mối quan hệ giữa nàng và người khác vốn không tốt. Bây giờ trong lớp phân thành hai phái, một phái là do Tàn Phượng Nghi đứng đầu, gọi là thế gia quý nữ, một phái là do đứa con gái mặt tàn nhang Cổ Mộng Trúc đứng đầu gọi là phái thường dân.

Hơn nữa hai phái hình như đều đã thỏa thuận với nhau, thông thường đều có ý bài xích Ngư Thanh Thiên.

Trong mắt bọn họ vận may của Ngư Thanh Thiên quá tốt, sinh ra không những là Linh Thực Sư trời sinh, còn mang thiên chất Linh Thực xuất sắc. Bọn họ đều cho rằng tố chất thân thể và thiên chất năng lực tinh thần của Ngư Thanh Thiên đến bọn họ còn so sánh không được. Sau này nếu như cùng luyện tập thì nàng sẽ là thứ kéo chân mọi người lại.

Thiên chất năng lực tinh thần đối với Linh Thực Sư mà nói có thể xưng là giai đoạn xúc tiến, năng lực tinh thần trung đẳng của Ngư Thanh Thiên có nghĩa là con đường Linh Thực Sư sau này của nàng sẽ đánh dấu ấn Linh Soái là cao nhất của tu vi.

Rất nhiều người cùng lớp không muốn bởi vì giao tiếp với Ngư Thanh Thiên. Một Linh Thực Sư trên thực tế không có bao nhiêu tiềm lực mà đắc tội với người có thể lực chống đỡ hùng hậu, kiểu nữ thiên chất ưu tú như Tàn Phượng Nghi.

Ngư Thanh Thiên căn bản không để ý, nàng biết rằng người cùng lớp khá lạnh nhạt với nàng chủ yếu là do hai người con gái đó không thích và có ý thù địch với nàng, vừa tốt là nàng cũng không thích bọn họ.

Ngày này, Ngư Thanh Thiên cùng ăn cơm với ba người ở ký túc xá.

Phòng ăn của Học viện Hoàng gia phân thành ba đẳng cấp cao trung thấp, phòng lầu một là theo mô hình xếp hàng lấy đồ ăn, thức ăn cũng khá rẻ; Phòng lầu hai có chỗ ngồi riêng còn có chỗ gọi đồ ăn, giá cả đắt hơn lầu một rất nhiều; Phòng lầu ba thiết kế phòng ăn riêng biệt, bố cục trang trí cũng rất thanh lịch sạch sẽ, thậm chí sang trọng khiêm nhường, giá cả tất nhiên cũng cao thái quá.

Gia cảnh bốn người Ngu Thanh Thiên đều không tệ, thỉnh thoảng bọn họ đi tới phòng ăn riêng ở lầu ba ăn cơm, đa phần là gọi đồ ăn ở lầu hai.

Cơ Linh Song chậm rãi thông dong chọn đồ ăn trên đĩa, nhìn Ngu Thanh Thiên hỏi: “Người ở khoa chữa trị có phải là đang ức hiếp người không?”

“Sao lại hỏi như vậy?” Ngu Thanh Thiên vô cùng ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

“Ta nghe nói bọn Tần Phượng Nghi kêu người bài xích người.” Mặt Cơ Linh Song hơi giận: “Nếu như bị ức hiếp thì người đừng có nhẫn nhịn, tỷ muội ta sẽ dùng nắm đấm đi chào hỏi bọn họ.”

“Đừng vậy! Tần Phượng Nghi cho rằng nàng ta đến từ Tần gia của trung ương đại lục thì giỏi lắm à.” Hạ Oanh mím môi, hung dữ nói: “Nếu như nàng ta dám dẫn người ức hiếp người, bọn ta sẽ cho nàng ta một trận, Tần gia thì có gì phải sợ chứ.”

“Ta đã đi tìm hiểu qua rồi, nàng ta chỉ là một thứ nữ của Tần gia mà thôi, người mẹ tiểu thiếp của nàng ta có chút sắc vóc và được nuông chiều nên nàng ta muốn vượt mặt con chính. Chỉ là con chim sẽ dù có bay lên đầu cành cây cũng không thể biến thành phượng hoàng được mà thôi.” Cơ Linh Song cười khinh thành tiếng.

Tiếp đó cô hỏi tiếp Ngu Thanh Thiên: “Có cần ta dạy dỗ nàng ta không?”

“Ta cũng có thể nguyên rủa nàng ta.” Tạ Thu thông thả nói.

Ngu Thanh Thiên nghe lời của ba người xong thì trong lòng thấy ấm áp, nháy mắt nói: “Các người xem ta dễ bắt nạt vậy sao?”

“Cái này thì ngược lại là không.” Ba người lắc đầu.

Bốn người ăn xong ra khỏi phòng ăn, lúc đi qua một chỗ rừng lá phong, Ngu Thanh Thiên đột nhiên bắt được một hình bóng màu trắng ở phía không xa biến mất ở đường mòn bên cạnh.

Nàng quay đầu nói với ba người bạn cùng phòng: “Các người về trước đi, ta đột nhiên nghĩ ra một việc cần phải làm.”

Sau đó nàng nhanh chóng đi về phía con đường mòn, hình bóng kia cũng lập tức biến mất trong rừng lá phong.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 31: Bệnh Mỹ Nhân, Lâu Rồi Không Gặp!

Tận mắt nhìn thấy Ngu Thanh Thiên nhanh như cắt biến mất trước mắt họ, ba người ở cùng ký túc xá đều thấy ngạc nhiên.

Cơ Linh Song cười đùa nói: “Thân pháp của Thanh Thiên không đơn giản đâu á!”

“Từ đầu đến cuối ta chưa bao giờ thấy nàng ấy đơn giản.” Tạ Thư mỉm cười ẩn ý sâu xa.

“Thanh Thiên ngày ngày khi trời chưa sáng đã ra ngoài luyện tập rồi, có thân pháp như vậy là rất kỳ lạ sao?” Hạ Oanh ngạc nhiên nhìn hai người còn lại.

Cơ Linh Song và Tạ Thư nhìn nhau lắc đầu: “Không, không kỳ lạ.”

Trải qua hai tháng thân thiết ở cùng nhau, Ngu Thanh Thiên giấu giếm thực lực là việc trong lòng bọn họ đều biết rõ, chỉ có Hạ Oanh đơn thuần không thích nghĩ nhiều là không phát hiện ra mà thôi.

Nhưng mà Cơ Linh Song và Tạ Thư không có nói ra, dù sao bọn họ cũng thật lòng coi Ngu Thanh Thiên như bạn, đối phương càng mạnh thì bọn họ càng vui mừng cho đối phương.

Ai mà không có bí mật trong người chứ? Bọn họ đều giống vậy. Cho nên không muốn ép buộc bạn bè tốt phải phơi bày tất cả dưới ánh sáng mặt trời.

“Vậy chúng ta có cần phải ra tay với Tần Phượng Nghi không?” Hạ Oanh xoa xoa nắm đấm hỏi.

Tuy đối phương có thể lực chống lưng hùng hậu, nhưng mà dẫn người ép bức bạn tốt của nàng, chỉ điểm này thôi là đủ làm nàng muốn nện cho đối phương một trận rồi.

Cơ Linh Song nhún vai vừa đi vừa nói: “Ta vẫn muốn tiếp xúc với đồ xui xẻo Tần Phượng Nghi xem sao, nhưng mà nghe ngữ khí của Ngu Thanh Thiên thì có thể nàng ấy có thể xử lý được, trước tiên chúng ta nên yên lặng quan sát xem sao đã.”

Tính cách Ngu Thanh Thiên bề ngoài nhìn tương đối hòa nhã dễ chịu, nhưng kỳ thực thỉnh thoảng lại lộ ra một ít sự mạnh mẽ và tính thù địch, nàng biết bạn tốt của nàng không phải là người dễ bị bắt nạt.

“Tự nàng ta sẽ ra tay, người đừng đi phá rối.” Tạ Thư xoa xoa vai Hạ Oanh nói.

Tần Phượng Nghi và cái đứa con gái tên Lã Mộng Trúc trong mắt nàng thật sự không là cái gì cả, Ngu Thanh Thiên không cần thiết phải đặt sự chú ý của mình lên bọn họ.

“Vậy thì thật tiếc.” Hạ Oanh mở nắm đấm ra, tò mò hỏi: “Thanh Thiên đi gấp như vậy, cũng không biết đi làm gì ha.”

“Ai biết được, nói không chừng thấy mỹ nam nên đuổi theo đó.” Cơ Linh Song cười nói đùa.

Mắt Hạ Oanh sáng lên, thích thú nói: “Mỹ nam, Ngu Thanh Thiên thật sự đuổi theo mỹ nam sao?”

“Được rồi, chúng ta về kí túc xá đi.” Thấy hai người này lại sắp đề cập đến vấn đề mỹ nam, Tạ Thư mất kiên nhẫn ngăn lại.

Mà người đang bị bạn thân trêu đùa, lúc này thực sự cũng đang âm thầm đuổi theo một mỹ nam mặc đồ trắng.

Ở một khu vực yên tĩnh không một bóng người trong rừng sâu, Phong Thần đứng tựa dưới cây phong, vòng tay lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn người ở phía sau không xa.

“Nàng còn muốn theo dõi ta đến bao giờ?” Giọng của chàng trong trẻo ấm áp mang theo mấy phần tươi vui dễ nghe.

Ngu Thanh Thiên sớm đã biết việc mình bám theo không giấu được đối phương, cũng không ản nấp nữa, nhảy xuống từ một cây phong.

Ánh mắt của nàng nhuộm màu đùa nghịch: “Bệnh mỹ nhân, lâu rồi không gặp!”

Lúc nhỏ Phong Thần thường xuyên phát độc, cả ngày mặt lạnh, mỗi lần nàng bám theo đối phương, mặt của hắn càng thêm mấy phần lạnh lùng, cho nên nàng trêu đùa gọi đối phương là “bệnh mỹ nhân”.

Phong Thần sau khi bị kêu như vậy càng không thêm để ý đến nàng, càng như vậy nàng càng muốn chọc hắn, dần dần cũng thuận miệng.

“Ta với nàng không quen.” Trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của hắn, thể hiện thần sắc lạnh nhạt, chân mày hơi nhăn lên một chút.

Ngu Thanh Thiên bước đi như dạo chơi, tiến tới trước mặt Phong Thần, cười nhạo nói vào bên tai của hắn: “Chúng ta cùng ăn, cùng ở, cùng ngủ với nhau, chàng lại có thể nói chúng ta không quen sao?”

Tuy năm đó cùng ăn cùng ngủ cùng ở với nhau là kết quả của việc nàng bám riết lấy hắn. Lúc đó kỳ thực cũng là do không còn cách nào khác, ai bảo đối phương quá cố chấp.

Nàng muốn hút độc trên người đối phương nhiều hơn, chỉ có thể thi triển mười tám chiêu bám dính lấy hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32: Nàng Không Biết Xấu Hổ Sao?

Ngu Thanh Thiên đang phun ra những lời dịu dàng bên tai Phong Thần, người của hắn không chịu nổi cứng đờ ra, chỉ là ngay lập tức đã hồi phục lại như bình thường.

“Da mặt của nàng vẫn dày như vậy.” Ánh mắt Phong Thần lạnh nhạt nhìn nàng, ngay lúc trên mặt nàng vẫn còn nụ cười rạng rỡ, ánh mắt bình lặng không chút gợn sóng của chàng chiếu xuống một vòng sóng gợn lăn tăn: “Nàng tìm ta có việc gì?”

Chàng không tin đứa con gái mới hai tuổi đã quý quyết, không có tự trọng đó lại chỉ tìm đến chàng nói chuyện cũ.

“Chàng quả nhiên đã sớm nhận ra ta rồi.” Ngu Thanh Thiên lùi về sau một bước, mỉm cười rạng rỡ với chàng, đùa cợt: “Hơn mười năm không gặp, bệnh mỹ nhân chàng thật sự là càng ngày càng đẹp đó!”

Như Ngu Thanh Thiên dự liệu, đôi mắt bình lặng không gợn sóng của Phong Thần bớt đi mấy phần vui vẻ, giọng dần dần trở nên lạnh lùng: “Nếu muốn chết thì cứ tiếp tục kêu như vậy đi.”

Từ nhỏ đến lớn chỉ có người con gái này dám trêu chọc hắn, thậm chí gọi hắn là “bệnh mỹ nhân”.

“Chàng thật vô vị giống như lúc nhỏ.” Ngu Thanh Thiên mỉm mỉm môi, tay vòng lại, nháy nháy mày tiếp tục trêu đùa: “Bệnh mỹ nhân, nói sao thì chúng ta cũng cùng giường cùng gối một năm, chàng thật sự có thể xuống tay với ta sao?”

Lời của nàng vừa xong, chướng phong đã bay tới trước mặt, nàng sớm đã đề phòng nên nhẹ nhàng tránh đi.

Tiếp đó liên tiếp có chướng phong bay tới, nàng rút tay ra lập tức đón lấy.

Lá phong đỏ như lửa rơi xuống từng đám, trong rừng hai cái bóng một trắng một xanh đang giao chiến với tốc độ cực nhanh.

Sau thời gian một tách trà, hai người đối nhau một chướng, mỗi người lùi lại một bước.

“Bệnh mỹ nhân, nếu như chàng dùng Linh Thực của hệ chiến đấu nói không chừng có thể làm cho ta lập tức khoanh tay chịu trời rồi.” Trong tay Ngu Thanh Thiên cầm một miếng ngọc bội âm màu trắng hoàn mỹ không tỳ vết vẩy vẩy: “Độc tố trong người chàng dựa vào nó để hút vào có phần hơi chậm.”

Nàng biết Phong Thần vẫn luôn hạ thủ lưu tình, nhiều lần chỉ là thăm dò nàng, nếu không đối phương thật sự tung ra Linh Thực của hệ chiến đấu, thì nàng có thể bị trời lại rồi.

Tuy kỹ thuật chiến đấu võ thuật sắp đạt tới trình độ như kiếp trước, nhưng nàng lại phát hiện trình độ võ thuật của Phong Thần không có yếu hơn nàng một chút nào.

Nàng dám chắc đối phương không những là Linh Thực Sư, mà còn là một Tội Thể Sư có tố chất thân thể không thấp.

“Nàng rốt cuộc muốn cái gì?” Ánh mắt bình lặng thâm sâu của chàng càng thêm phần không nhẫn nại, người con gái này từ nhỏ đến lớn đều khó đối phó và đánh đá như vậy.

Nhưng mà qua lần thăm dò lúc này, hắn phát hiện tố chất thân thể của Ngu Thanh Thiên căn bản không có khả năng giống chỉ như kết quả bài thi là vừa đạt chuẩn thôi đâu.

“Ta rất có hứng thú với độc tố trên người chàng.” Ngu Thanh Thiên thu lại miếng ngọc bội trên tay: “Đây xem như là quà gặp mặt.”

“Nàng còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa sao?” Phong Thần hít sâu, hấn sợ mình sẽ mạnh động bóp chết người con gái làm cho lòng hấn rung động.

Ngu Thanh Thiên chớp chớp mắt: “Vô liêm sỉ là gì? Có thể ăn thay cơm được không?”

Miếng ngọc âm Phong Thần đeo trên người này hút được không ít độc tố trong thân thể hấn, nàng cảm về có thể hút từ nó được rồi, đây là thứ đại bổ cho dị năng của nàng.

Việc ở dị giới nam nhiều nữ ít, nhiều năm chịu huấn luyện đối với người con gái nào đó mà nói, da mặt và sự tự trọng đều là phù du.

Đặc biệt khi gặp Phong Thần, người giống như một câu chuyện cổ tích rơi vào thế giới trần tục của mình, nàng luôn muốn phá vỡ sự bình tĩnh trên khuôn mặt lạnh lùng anh tú đó.

Muốn trói hấn ở bên mình, một là hoàn toàn hủy diệt hấn, một là biến hấn thành một bức tranh sưu tầm độc nhất vô nhị thuộc về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 33: Chàng Đang Sợ Điều Gì?

Ánh mắt Ngu Thanh Thiên đột nhiên lộ ra sự thù địch, tuy chỉ là trong phút chốc, nhưng vẫn bị Phong Thần bắt được.

Ánh mắt khô cằn thâm sâu của Phong Thần phá lên sự thâm trầm người khác nhìn không thấu, từ lần đầu gặp Ngu Thanh Thiên hấn đã bắt đầu thấy người con gái này không đơn giản, cho dù đối phương lúc đó mới chỉ hai tuổi.

Đứa trẻ hai tuổi mà tâm trí như quỷ, còn có năng lực trời cho có thể hút độc tố trên người người khác, nhưng lại luôn nhẫn nhịn che giấu không để lộ ra chút nào, năm đó hấn cảm thấy không hiểu nàng ta.

Trong những Linh Thực Sư trời sinh có một số rất ít người có năng lực đặc biệt, hấn không cảm thấy Ngu Thanh Thiên có gì không ổn, phát triển trí tuệ sớm là bình thường.

Chỉ là lúc này nàng lộ ra ánh mắt thù địch hung hăng như muốn cướp đi tất cả làm cho trong lòng hấn cũng thấy ngạc nhiên, không giống như là một quận chúa được cưng chiều cái gì cũng có của hoàng thất.

Nàng giống như một câu đố, tiếp xúc càng nhiều, càng khiến hấn có thêm động lực muốn tìm hiểu nhiều hơn.

“Nàng còn có việc gì khác sao?” Ánh mắt trong veo của Phong Thần nhìn Ngu Thanh Thiên hỏi.

Từ nhỏ đến lớn hấn là một người bình tĩnh quy củ, cảm xúc cũng rất dễ khắc chế, nhưng Ngu Thanh Thiên luôn phá vỡ sự bình lặng trong lòng hấn.

Cảm giác không khống chế được làm cho hấn sản sinh ra sự hồi hộp không thể tả bằng lời, hấn muốn loại trừ nhân tố không ổn định này ra ngoài.

“Có chứ!” Ngu Thanh Thiên nháy mắt: “Không có việc gì thì ta đuổi theo chàng làm gì.”

“Vậy thì nói đi, việc gì?” Phong Thần nhẹ nhàng mảy, trong lòng suy đoán được mấy phần.

Thân người Ngu Thanh Thiện nhào tới gần Phong Thần, thấp giọng cất tiếng: “Ta tất nhiên tới vì độc trên người chàng rồi.”

“Nàng quả nhiên có năng lực đặc biệt có thể hút độc trên người người khác.” Phong Thần nhếch môi, nửa cười nửa không: “Độc tố trên người ta chắc là có tác dụng và sức hút lớn đối với nàng đúng không?”

Nếu không người con gái này tuyệt đối sẽ không từ hai tuổi đã bắt đầu bám riết lấy hán một bước không rời, bây giờ lại càng không có khả năng đuổi theo để làm phiền.

Lúc trước khi ở Cẩm Vương phủ, độc tố trong người hán không rõ tại sao lại được áp chế, tất cả mọi người đều cho rằng là công lao của Ngu Cảnh, chỉ là hán phát hiện ra Ngu Thanh Thiện có gì đó không đúng, nhưng hán chưa bao giờ đề cập vấn đề này với người khác.

Mỗi lần chỉ cần nàng đánh đá ép buộc ôm hán ngủ một đêm, ngày thứ hai hán luôn cảm thấy sức khỏe và tinh thần đều nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hán vẫn luôn phỏng đoán về năng lực đặc biệt của Ngu Thanh Thiện, cho đến hôm đó, khi đi về phía rừng cây của Học viện Hoàng gia, hán nhìn thấy nàng hút độc tố cho Hỏa Ly Nhã mới hoàn toàn chắc chắn về nhận định của mình.

“Đúng, độc trên người chàng có lợi cho ta.”

Ngu Thanh Thiện giờ tay ra chơi đùa với lọn tóc đen như mực của Phong Thần, làm cho sắc mặt của hán càng thêm sa sầm.

Hán ráng nhịn lấy tay nàng ra, cất tiếng hỏi: “Nàng muốn hút độc trên người ta?”

“Phong Thần, người thông minh như chàng hà tất phải vòng vo?” Ngu Thanh Thiện cười nhẹ, giọng của nàng đùa nghịch ảm áp, lại còn có thêm mấy phần mê hoặc hỏi: “Chàng đang sợ điều gì?”

Nàng phát hiện ra Phong Thần đang cố tình tránh né nàng, giống như muốn thoát ra khỏi nàng nên sớm đã bày bố thiên la địa võng rồi.

Hán vẫn luôn thông minh lý trí như vậy, nhưng nàng muốn phá vỡ toàn bộ sự bình tĩnh và lý trí của hán.

Giữa chân mày nàng nhuộm lên ý cười không đoán được, thoát khỏi tầm nắm thì không còn gì vui nữa, nàng sao có thể bỏ qua công cụ tu luyện bằng người sống như Phong Thần được chứ.

Ở Mạt Thế đây rầy sự chết chóc và bóng đêm lâu như vậy, sau khi sống lại nàng có tình yêu vô tận với những thứ tốt đẹp xung quanh, nhưng chưa bao giờ bị thôi thúc chiếm hữu thứ gì.

Ngoại trừ Phong Thần, người đẹp trong tranh không nhuộm bụi trần làm cho nàng nhanh chóng muốn nắm giữ trong tay.

Sự xuất hiện của Phong Thần kích thích tính cách thật được ẩn giấu trong lòng nàng từ rất lâu, nàng vẫn luôn là nữ vương dị năng hành tẩu ở Mạt Thế tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 34: Giao Ước

Phong Thần nhìn Ngu Thanh Thiên với khuôn mặt đầy tính công kích, màu mắt trở nên sâu hơn.

“VẬY NÀNG MUỐN NHƯ THẾ NÀO?” Giọng của hắn rất nhẹ nhàng, cũng rất điềm tĩnh không nghe ra được cảm xúc yêu thích hay tức giận.

“Tất nhiên là để cho ta tiếp tục hút độc trong người của chàng rồi.” Ngón tay trắng nõn nà của Ngu Thanh Thiên vo vo đùa nghịch với những lọn tóc đen như mực của Phong Thần.

Nàng chậm rãi ngược mắt nhìn chàng: “Kỳ thực đây cũng là cục diện hai bên đều thắng, thông minh như chàng chắc sẽ không từ chối chứ.”

“Độc tố trong người ta có lợi gì cho nàng?” Phong Thần mím đôi môi mỏng hỏi: “Sẽ không tạo tổn thương gì cho thân thể nàng chứ?”

“Chàng quan tâm đến ta?” Ngu Thanh Thiên cười khúc khích không trả lời mà hỏi ngược lại.

Phong Thần nhăn mày, bước lùi mấy bước về phía bên trái cây phong, giữ một khoảng cách với Ngu Thanh Thiên: “Nàng vẫn bám thật dai.”

Ngu Thanh Thiên nhấp nháy lông mày không để ý nói: “Từ nhỏ ta đã quán lấy chàng, chẳng lẽ bây giờ chàng mới phát hiện ưu điểm này của ta?”

Phong Thần hít thở sâu, hấn lại một lần nữa bị kích động muốn bóp chết người con gái này.

“Nói điều kiện của nàng đi.” Chàng biết cho dù hắn không đồng ý, thì người con gái này cũng không dễ dàng bỏ cuộc. Nói về độ dày da mặt thì hắn còn kém xa nàng ta nhiều.

Từ mười một năm trước lúc hắn đi đến Cẩm Vương phủ, sau khi một bộ phận độc tố trong người hắn được Ngu Thanh Thiên hút ra, thời kỳ phát độc cũng từ nửa năm kéo dài thành một năm mới phát độc một lần, sức khỏe tốt hơn rất nhiều.

Hắn cũng không muốn làm quá với bản thân, đã là đôi bên cùng có lợi, thì cùng hợp tác là điều không tránh khỏi.

Còn cảm giác nguy hiểm hồi hộp không ổn định khi đối diện với Ngu Thanh Thiên, hắn sẽ cố nén lại trong lòng mình.

“Điều kiện của ta là mỗi tháng chàng phải để ta hút độc ba lần, đồng thời không để người khác biết được.” Ngu Thanh Thiên không lòng vòng nữa mà nói thẳng luôn: “Hon nữa ta có thể đảm bảo với chàng tạm thời chàng sẽ không bị bộc phát độc tố nữa.”

Phong Thần cười nhạt: “Nàng còn sợ người khác biết sao? Ta tưởng nàng không thêm đề ý điều gì.”

“Chàng ở Học viện Hoàng gia này là một đóa hoa tươi rói nhất, bao quanh đầy những ong bướm, ta sợ không cẩn thận sẽ bị chích nhảm.” Nàng cười đầy thâm ý: “Huống hồ ta không để ý, không có nghĩa là ta không sợ phiền phức.”

Thấy nụ cười của nàng, khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của hắn phút chốc trở nên tối sầm.

Hắn làm biếng tiếp tục đôi co với nàng, nếu không hắn sẽ không kiềm được mà ra tay mất, nên giọng lạnh nhạt nói: “Ngày mười lăm tháng này gặp lại ở đây.”

Hắn nói xong, không nhìn Ngu Thanh Thiên một cái, liền quay người bước đi.

“ĐƯỢC!” Ngu Thanh Thiên trề môi, đúng là người con trai nhỏ mọn dễ nóng giận. Nàng hét lớn một tiếng với cái bóng to lớn kia: “Giao ước như vậy nha, ta đợi chàng!”

Đội hình bóng của Phong Thần hoàn toàn biến mất sau rừng phong, Ngu Thanh Thiên đưa ngón tay lên mũi ngửi ngửi, quả nhiên có một hương thơm thanh khiết vây quanh.

Khóe môi của nàng cong lên, xem ra ngày hôm đó trong rừng cây hương về phía Học viện Hoàng gia, mình không phải bị ảo giác.

Lúc nàng chữa trị cho Hóa Ly Nhã thì Phong Thần đứng ở gần đó, tuy không phát hiện ra bóng dáng của hắn nhưng nàng lại ngửi được mùi hương thanh khiết này.

Ngu Thanh Thiên không dừng lại lâu, quay người rời khỏi rừng cây phong.

Vừa ra khỏi rừng phong, lại đối mặt với mấy thiếu niên, trong đó có một người chặn đường đi của nàng.

“Lâu rồi không gặp, không biết tiểu mỹ nhân còn nhớ ta không?” Cung Hạo không ngờ sẽ gặp Ngu Thanh Thiên ở đây, hắn ta vừa cười vừa đi về phía trước.

Ngu Thanh Thiên mỉm cười: “Tất nhiên là nhớ.”

Học viện Hoàng gia rất lớn, khoa chiến đấu lại phân thành mấy lớp, cách nhau cũng khá xa, trong hai tháng qua, nàng thật sự chưa gặp qua người này.

Cung Hạo mắt sáng lên, cười tí mắt hỏi: “Tiểu mỹ nhân cùng ăn một bữa cơm trưa có được không?”

“Ta đã ăn rồi.” Ngu Thanh Thiên nói: “Ta còn có việc cần làm, tạm biệt!”

Nàng thấy được mong muốn chinh phục qua ánh mắt của đối phương, nhưng nàng thực sự không có chút hứng thú nào đối với tên nhóc còn chưa mọc đủ lông này.

“Ta tên là Cung Hạo, tiểu mỹ nhân tên là gì?” Cung Hạo lập tức truy hỏi.

Ngu Thanh Thiên liếc nhìn chàng ta: “Ta tên là Ngu Thanh Thiên.”

“Á!”

Cung Hạo ngạc nhiên há hốc miệng, rõ ràng không ngờ được nàng lại là “nhân vật được nhắc tới” trong các cuộc chuyện trò sau các bữa ăn và tiệc trà của đám đông.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 35: Tới Mệnh Đào Hoa Rồi

Sau khi Ngu Thanh Thiên đi rồi, Cung Hạo vuốt cằm suy nghĩ.

“Người quen nàng ấy à?” Người con trai bên cạnh chàng hỏi.

Cung Hạo gật gù đầu: “Đã từng có duyên gặp mặt một lần.”

“Ta thấy người có vẻ để ý đến nàng ấy.” Người con trai đó nói: “Tướng mạo của nàng tuyệt sắc, khí chất cao quý, thanh tao, chắc không phải chỉ là một đối tượng theo đuổi.”

Chàng ta liên tục nói: “Chỉ tiếc là khoảng cách giữa các thiên chất của nàng ta quá lớn, nghe nói người ở khoa chữa trị cũng đang bài trừ nàng ấy, người vẫn nên cân nhắc rõ ràng rồi đi kết bạn.”

Một là không để ý đến những người ở khoa chữa trị, đi làm bạn với nàng ấy, đến lúc cùng nhau luyện tập thì e sẽ phải chịu đau khổ rồi.

Cung Hạo nhăn mày: “Người ở khoa chữa trị bài trừ nàng? Tại sao?”

Gần đây hẳn không để ý mấy đến những sự việc ở học viện, không ngờ tiểu mỹ nhân là “Ngu Thanh Thiên” mà người ta đang đồn đãi, còn bị người ta liên kết bài trừ nữa.

“Còn không phải do Tần Phụng Nghi nhìn thấy nàng không thuận mắt nữa là gì.” Một thiếu niên mặt búp bê cười trêu: “Ở cái Học viện Hoàng gia này, ngoài Phong Thần và Hỏa Ly Nhã ra, chỉ có Ngu Thanh Thiên là Linh Thực Sư trời phú đạt loại xuất sắc, với tính cách cao ngạo của Tần Phụng Nghi làm sao có thể nhẫn nhịn để người khác vượt qua mình.”

“Nhưng mà tố chất thân thể và năng lực tinh thần của Ngũ Thanh Thiện đều không mạnh bằng nàng ta phải không?” Cung Hạo vẫn luôn không ưa gì Tần Phụng Nghi, bây giờ càng thêm phản cảm: “Nàng ta làm như vậy là không đáng hoàng.”

“Nàng ta tự cho rằng như vậy là cá tính, không cần quan tâm gì đến đẳng hoàng hay không, nàng ta chỉ cần biểu hiện mình xuất sắc trước mắt Hòa Ly Nhã là đủ rồi. Tất cả những người nổi trội hơn nàng ta đều là đối tượng cần được áp chế, đặc biệt là con gái.” Thiếu niên mặt búp bê rõ ràng cũng có ấn tượng xấu đối với Tần Phụng Nghi.

Cung Hạo chau mày: “Thì ra nàng ta đi hàng ngàn vạn dặm xa xôi, từ trung ương đại lục chạy đến Học viện Hoàng gia của nam bộ chúng ta là vì Hòa Ly Nhã à!”

“Nếu không ngại nghĩ là vì cái gì?” Thiếu niên mặt búp bê trẻ môi: “Nàng ta là con thứ của Tần gia, thiên chất cũng là trung thượng, Thánh Viện không có loại yêu cầu như vậy đối với nàng ta.”

Người con trai hồi lúc đầu tiên cười nói: “Cho dù Thánh Viện có đề ra yêu cầu như vậy đối với nàng ta, chẳng lẽ ngại nghĩ rằng nàng ta có thể làm được sao?”

“Điều này thì...” Mấy người cùng nhau cười hi hi ha ha.

Mấy người này đều đến từ hoàng tộc hoặc đại thế gia ở vùng nam bộ, tuy có kém hơn một chút so với Tần gia ở trung ương đại lục, nhưng lại không sợ đắc tội với Tần Phụng Nghi.

Cung Hạo vẫn luôn cảm thấy Ngũ Thanh Thiện không giống một bán phế tài như lời đồn, cộng thêm vụ cá cược với Kỳ Duệ, hẳn quyết định ra tay trước để lấy thế mạnh.

Từ sau ngày gặp Cung Hạo, mỗi ngày trên đường về ký túc xá, Ngũ Thanh Thiện đều nhận được một bó hoa tươi, làm cho nàng không biết nói gì.

“Ồ! Hôm nay lại có hoa nữa hả!” Cơ Linh Song đóng cửa lại, trong tay nàng ta bung một chậu thủy tiên nở rộ cười nói với Ngũ Thanh Thiện: “Cung Hạo bây giờ không tặng hoa tươi mà sửa thành tặng chậu hoa rồi.”

“Đặt đại ở đâu đó đi.” Ngũ Thanh Thiện nằm trên một chiếc ghế mềm đọc sách, không ngẩng đầu lên, nói bừa một câu.

Nàng từ chối khéo đối với người bạn nhỏ như Cung Hạo.

Cơ Linh Song đang chuẩn bị nói thì Hạ Oanh mang thêm một cái hộp mở cửa bước vào.

“Ý, các người đều đang ở đây à!” Vừa bước vào cửa thì nàng liền thấy Cơ Linh Song đang bê một chậu thủy tiên, Ngũ Thanh Thiện cúi đầu xem sách, trên tay Tạ Thụ cầm mấy đồng tiền vô sò dùng để xem bói, lập tức cười chào.

Ánh mắt Cơ Linh Song quét lên cái hộp nàng đang ôm: “Đây là cái gì?”

Hạ Oanh cười ha ha, bước tới trước mặt Ngũ Thanh Thiện đưa tay ra rút cuốn sách đi: “Người gần đây tới vận đào hoa rồi.”

“Tại sao?” Ngũ Thanh Thiện nhướn mày hỏi.

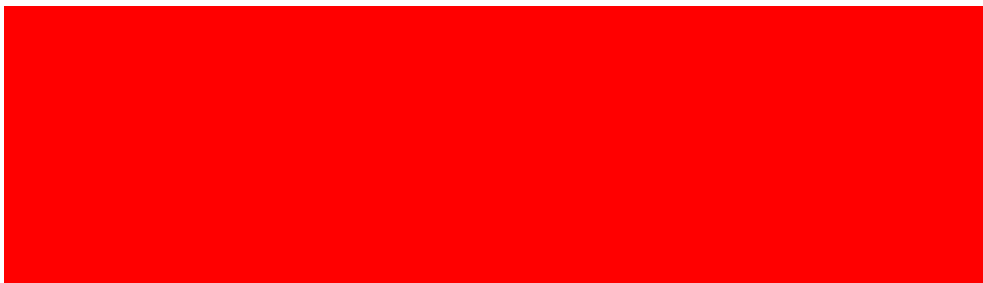
“Đây là quà của Kỳ Duệ ở lớp ba khoa chiến đấu kêu ta đưa cho người.” Hạ Oanh đưa tay đẩy cái hộp đến trước mặt Ngũ Thanh Thiện, nháy mắt nói: “Thanh Thiện của chúng ta bây giờ có mê lực bắn ra tứ phía.”

Ngũ Thanh Thiện xoa xoa lông mày, nàng không cần hỏi cũng đoán được Kỳ Duệ là ai.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 36: Đánh Thắng Thì Sẽ Đồng Ý Theo Đuổi

Cung Hạo và Kỳ Duệ là hai thiếu niên mà nàng từng gặp ở quán rượu trong tiểu thành, không ngờ chỉ là một lần nói chuyện với đối phương đã dẫn đến phiền phức.

Nàng ghét nhất sự phiền phức.

“Thanh Thiện, giữa Cung Hạo và Kỳ Huệ ngươi thích ai hơn?” Hạ Oanh ngồi bên cạnh Ngu Thanh Thiện, mặt đầy hiếu kỳ: “Cung Hạo nhìn thì có vẻ anh tuấn uy vũ, Kỳ Duệ khá xán lạn, hai người đều khá là tuấn tú, cũng thật khó chọn lựa.”

Ngu Thanh Thiện giật lại cuốn sách trong tay nàng ấy, cúi đầu tiếp tục lật lại vị trí vừa xem: “Ta không có hứng thú đối với bọn họ, nếu ngươi thích thì đều nhường cả cho ngươi đó.”

Hạ Oanh kiêu ngạo: “Bọn họ đâu có theo đuổi ta.” Hơn nữa nàng ta cũng chỉ là muốn xem kịch hay mà thôi.

Ánh mắt của Cơ Linh Song chuyển tới, lại đưa tay rút cuốn sách trong tay của Ngu Thanh Thiện ra: “Sách thì có gì đáng xem, mỹ nam hiện hữu mới có cảm giác chứ.”

“Ta đối với tụi nhóc đó không có hứng thú, ta thấy bọn ngươi quá rảnh rỗi rồi đó.” Ngu Thanh Thiện liếc nhìn nàng ta, rót một ly trà, nhấp môi.

Cảm thấy mùi hương thấm vào môi răng, tâm trạng của nàng tốt hơn rất nhiều, quả thực mỹ thực mới làm cho người ta vui vẻ.

“Cát, nói như ngươi lớn lắm không bằng.” Cơ Linh Song tròn mắt nhìn nàng: “Ngươi không có tình cảm gì giống như Tạ Thư.”

Nàng ta với Hạ Oanh đều thích bàn luận tuấn nam mỹ nữ, nhưng trùng hợp là Ngu Thanh Thiện và Tạ Thư đều không có hứng thú, mỗi lần đều không tham gia.

“Hai người này tuy là bề ngoài không tệ, nhưng ta cho rằng bọn họ chỉ có tiềm năng làm tiểu đệ thôi, không có khả năng làm phu quân.” Ngu Thanh Thiện mở hộp của Kỳ Duệ tặng ra, bên trong là một chiếc vòng cổ thủ công tinh tế.

Khỏe miệng Cơ Linh Song và Hạ Oanh nhếch lên, hai người người ta đều là hoàng tử của đại quốc nam bộ đó, còn làm tiểu đệ, điều này mà Ngu Thanh Thiện cũng nghĩ ra được...

Tạ Thư sau khi xếp xong quẻ bói, nói vào một câu: “Ta mới bói một quẻ, Thanh Thiện và hai người bọn họ là có duyên không phận, cho nên hai người bọn ngươi đừng có làm bà mai nữa.”

“...” Cơ Linh Song và Hạ Oanh đều nhin không được vỗ tay vào trán.

Điều này quan trọng gì, quan trọng là bọn họ muốn xem kịch hay của Ngu Thanh Thiện cơ!

Lại qua mấy ngày, Cung Hạo và Kỳ Duệ gửi tặng các đồ vật khác nhau. Ngoài tặng hoa tươi và trang sức, bọn họ còn phát hiện ra Ngu Thanh Thiện thích đồ ăn ngon, cho nên mỗi ngày còn đều gói đồ ăn từ phố thương nghiệp tới tặng.

Ngu Thanh Thiện tuy có thích đồ ăn ngon, nhưng thấy vô cùng phiền phức đối với những hành động của hai người.

Gần đây việc Cung Hạo và Kỳ Duệ theo đuổi nàng đã truyền ra ngoài, đặc biệt là kiểu theo đuổi rầm rộ của bọn họ làm cho người ta bàn tán rôm rả đằng sau, ánh mắt của người ở khoa chữa trị nhìn nàng cũng thay đổi theo.

Hôm nay, Ngu Thanh Thiện từ nhà ăn bước ra thì không hẹn mà gặp liên tiếp hai người.

“Các ngươi đi theo ta, ta có điều muốn nói với các ngươi.” Ngu Thanh Thiện vẫy vẫy tay với hai người bọn họ.

Thời gian trước, Ngu Thanh Thiện khá lạnh nhạt không để ý đến hai người bọn họ, nên họ vui vẻ đi theo sau nàng.

Hạ Oanh mặt đầy thích thú, dùng khuỷu tay khều khều Cơ Linh Song: “Chúng ta cũng đi xem sao?”

“Ồ, chúng ta đi giúp nàng ấy canh chừng, tránh cho có người làm điều gì lén lút sau lưng.” Cơ Linh Song khí thế hùng hồn gật gật đầu, còn bình tĩnh đuổi mấy người muốn đi xem trộm cùng.

Ngu Thanh Thiện dẫn hai người bọn họ đến một hoa viên yên tĩnh không người, quay người vòng tay lại nửa cười nửa không nhìn bọn họ.

Ba người Cơ Linh Song núp ở chỗ không xa để phòng những người khác đến làm phiền.

“Thanh Thiện, nàng có phải đã cân nhắc đồng ý qua lại với một trong hai người bọn ta phải không?” Kỳ Duệ giả vờ bộ dạng phong lưu cười hỏi.

Miệng Ngu Thanh Thiện nhếch lên, giọng nói như nước suối tinh khiết đổ xuống: “Đúng vậy! Chỉ là các người nếu đánh thắng ta, thì ta sẽ đồng ý sự theo đuổi của bọn người.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Các Người Yếu Quá

Hai người nghe xong lời của Ngu Thanh Thiện thì đều ngạc nhiên, đánh thắng nàng? Đùa cái gì vậy, không có chút tính khiêu chiến nào.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta sao nỡ động tới một sợi lông của nàng?” Cung Hạo trả lời linh tinh lang tang.

Hai người bọn họ đều cho rằng Ngu Thanh Thiện không có bao nhiêu sức mạnh chiến đấu, như vậy rõ ràng là vòn bọn họ.

“Người là muốn xem bọn ta đánh nhau phải không?” Ánh mắt Kỳ Duệ đảo đảo cười: “Có phải là ai đánh thắng thì nàng sẽ đồng ý sự theo đuổi của người đó đúng không?”

“Ta nói lại một lần cuối, bọn người đánh nhau với ta, nếu ai thắng ta, ta sẽ đồng ý sự theo đuổi của người đó.” Ngu Thanh Thiện động vào cổ tay, lời nói sắc sảo như dao: “Nếu như không thể thắng ta, sau này các người phải làm tiểu đệ của ta.”

Nàng thấy hai người này chắc là rảnh rồi nên ngứa ngứa, cần nàng đến để thư giãn gân cốt đây mà.

Hai người họ bèn bị theo đuổi như vậy, Ngu Thanh Thiện lại nảy sinh tâm ý muốn bọn họ làm tiểu đệ.

Ở Mật Thế, nàng thành lập nên vùng đất lớn nhất của Hoa Quốc đồng thời trở thành thủ lĩnh nói một là một, thuộc hạ có thể dùng tất nhiên là rất nhiều.

Sau khi đến thế giới này mười năm trước đây chủ yếu là tu dưỡng thân thể và bầu bạn với cha mỹ nhân. Bây giờ sau khi đến Học viện Hoàng gia bị loại người như Tần Phụng Nghi bài trừ, nàng phát hiện ra cho dù ở nơi nào thì quyền thế đều là thứ rất quan trọng.

Sau này nàng nhất thiết phải đối đầu với người phụ nữ đó, để đòi lại món nợ đã từng gây ra cho mình và người cha mỹ nhân, xét từ thù đoạn rồi đi của người phụ nữ đó và bà lão đó, bối cảnh và tu vi của bọn họ đều tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Ánh mắt của nàng sâu hơn, nhìn vào không thấy đáy, trong lòng quyết định từ bây giờ trở đi sẽ thành lập nên mạng lưới mối quan hệ và quyền thế của riêng mình.

Trong lòng dấy lên khao khát trả thù, nàng thật sự muốn xem sau khi hủy diệt đi thứ quan trọng nhất của người phụ nữ đó, thì mặt mũi bà ta sẽ như thế nào.

Trước mắt là bắt đầu thu phục hai vị hoàng tử chủ động tặng tới cửa nàng làm tiểu đệ vậy.

“Thanh Thiện, nàng chắc chắn không phải là đùa chứ?” Kỳ Duệ nhìn sắc mặt Ngu Thanh Thiện bình tĩnh nghiêm trang thì không kiềm được hỏi thêm một

câu.

Ngu Thanh Thiện nhẹ cau mày, lười dãi dòng với bọn họ, trong chớp mắt liền di chuyển đến trước mặt hai người bọn họ.

Chưởng phong cùng với tiếng thét rơi xuống trước mặt Kỳ Duệ. Hắn hiện lên ánh mắt kinh ngạc thất sắc, lập tức ra tay phòng vệ, sau đó từ từ tránh đòn tấn công của Ngu Thanh Thiện.

Lần này Ngu Thanh Thiện cố tình đánh chậm một chút, sau đó thì nàng vận dụng võ thuật Hoa Hạ, tay chân linh hoạt liên tiếp công kích.

Kỳ Duệ mười lần đáp trả đều không được, bị Ngu Thanh Thiện ném qua vai bay xa trăm mét, tiếp đến nàng không do dự tấn công về phía Cung Hạo.

Trong lòng Cung Hạo ngạc nhiên sao Ngu Thanh Thiện lại có thân thủ như vậy, nhưng đồng thời cũng chuẩn bị sẵn, lúc Ngu Thanh Thiện tấn công tới thì cũng chủ động nghênh tiếp.

Giao thoa chưởng phong, chân đá liên hoàn, đòn công kích của Ngu Thanh Thiện nhanh nhẹn vô cùng.

Một sợi dây leo màu đen thô kệch từ chân của hắn đâm ra buộc nàng lại, nghênh đón vô số dây leo màu đen từ sau lưng Cung Hạo nức cách cách bay ra nhảy múa xông thẳng về hướng của nàng.

Ngu Thanh Thiện nhón chân nhẹ nhàng, một bước tách dây leo ở dưới chân ra, chưởng phong nhanh, chuẩn, dứt khoát chém xuống, những nhánh cây màu đen toàn bộ bị đánh rơi xuống đất.

Trong thời gian chưa tới một tách trà, Cung Hạo tuy có phòng bị, còn vận dụng Linh Thực của khoa chiến đấu, nhưng vẫn chưa tới mười chiêu đáp trả đã bại trận, đồng thời bị Ngu Thanh Thiện đá bay đi.

Ngu Thanh Thiện đánh xong thì phui phui tay áo, từ từ nhìn hai người thâm hại bọn họ: “Bọn ngươi yếu quá.”

Nàng chỉ tùy tiện ra tay thì đã đánh bại được hai người, thực sự là yếu quá, nếu như làm tiểu đệ của nàng thì cần phải dạy dỗ thêm mới được.

Cung Hạo với Kỳ Duệ nhìn nhau, ở trong mắt đều hiện lên sự chấn động và sợ hãi không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chương 38: Chỉ Bảo

Cung Hạo và Kỳ Duệ từ khi ba tuổi đã biểu lộ thiên chất Linh Thực Sư, còn nhận được bao nhiêu sự tăng bốc, đây là lần đầu tiên bị đá kích như vậy.

Quan trọng nhất là bọn họ không phải bị đánh bại bởi Linh Thực Sư và Tội Thể Sư cấp cao, mà là bị bán phế vật truyền tụng trong học viện đánh bại, trong thời gian ngắn thật khó chấp nhận được hiện thực này.

“Sao vậy, có như vậy mà đã làm các ngươi cảm thấy suy sụp chán chường rồi sao?” Ngu Thanh Thiện vòng tay lại uể oải nhìn hai người đang chìm trong thất vọng, trong ánh mắt sáng ngời đó có chút không vui.

Nếu như hai người này chìm trong thất bại đã kích thì khó có thể chỉ bảo, vậy thì không có tư cách làm tiểu đệ của nàng rồi.

Cung Hạo cắn răng ngồi dậy, hắt ngược đầu nhìn Ngu Thanh Thiên hỏi: “Sao nàng làm được vậy?”

Bài thi tố chất thân thể của Ngu Thanh Thiên chỉ vừa đạt, nhưng thân thủ như bây giờ thì hoàn toàn không phù hợp.

Như vậy chỉ có hai tình huống, một là kết quả bài thi bị sai, hai là nàng dùng phương pháp nào đó để giấu đi thiên chất.

Nhưng bất luận là loại nào thì khả năng cũng không lớn, cho nên hắn nghĩ không thông tại sao năng lực chiến đấu của nàng ấy lại mạnh hơn bọn họ, những người được huấn luyện từ nhỏ.

Dù sao bọn họ cũng không phải chỉ là Linh Thực Sư, mà từ nhỏ còn nhận được các kiểu huấn luyện Tội Thể Sư, bài thi tố chất thân thể được loại thượng đẳng.

Ánh mắt của Kỳ Duệ hướng về Ngu Thanh Thiên, trong mắt chứa đầy nghi hoặc và mong muốn được biết.

“Bài thi thiên chất không là gì cả, bọn người quá mù quáng tin vào phán đoán của cấp bậc thiên chất rồi.” Ngu Thanh Thiên thở dài một câu: “Tiềm lực của con người là vô hạn, không thể phủ nhận thiên chất khá quan trọng, nhưng sự kiên trì sau khi lực bạo phát cực hạn càng quan trọng hơn.”

Ở Mật Thể một số cực ít người thông thường có thể tiếp tục kiên trì trong những lần giao chiến với cương thi và động thực vật biến dị, cuối cùng không có kích hoạt dị năng nhưng lại trở thành võ sĩ mạnh hơn cả dị năng, đây gọi là tiềm lực và lực bạo phát.

Cho nên không có sự việc gì là tuyệt đối.

Tiềm lực của con người là vô hạn, khái niệm thiên chất cao thấp của Ngu Thanh Thiên rõ ràng có nhiều khác biệt với tuyệt đại đa số học viên của Học viện Hoàng gia. Nàng chưa bao giờ mù quáng tin vào kết quả của bài kiểm tra thiên chất và sự bình đẳng trong bức tranh tiềm năng chiến lực.

Ví dụ như thân thể của nàng, nếu như không có sự kiên trì luyện tập khắc khổ hơn mười năm nay, bây giờ nói không chừng còn chưa đạt tới mức độ hợp lệ. Nhưng nàng tiếp tục kiên trì, cho nên trình độ thực tế của bài kiểm tra thân thể nên là thượng đẳng.

“Những thứ trời sinh là không thể thay đổi, nhưng thực lực thì có thể thông qua những nỗ lực ngày sau để thay đổi.” Ngu Thanh Thiên xem hai người như tiểu đệ mới chỉ bảo hai câu: “Lý do hôm nay các người nhanh chóng thất bại như vậy là do coi thường đối thủ như ta.”

Nghe lời của Ngu Thanh Thiên, Cung Hạo và Kỳ Duệ rơi vào trầm tư, thần sắc không ngừng thay đổi.

Trước đây, bất luận là ở đế quốc hay là ở Học viện Hoàng gia, mỗi người đều nhấn mạnh sự tốt xấu của thiên chất quyết định tu vi và thực lực tương lai, bọn họ vẫn là lần đầu nghe biện luận về tầm quan trọng của tiềm lực như vậy.

“Ý của nàng là nếu như bọn ta không coi thường nàng thì có thể thắng?” Kỳ Duệ nét mặt đăm chiêu hỏi.

“Không thể.” Ngu Thanh Thiên nháy mắt, chuyển giọng sắc sảo: “Nhưng mà nếu như các người có thể kích hoạt năng lượng phòng ngự của Linh Thực, phối hợp Linh Thực khoa chiến đấu và kỹ năng võ thuật đối chiến với ta, thì các người sẽ không thảm hại như bây giờ, cũng không thua nhanh đến như vậy.”

Hai người gật đầu đồng ý, nếu như mới bắt đầu bọn họ kích hoạt năng lượng phòng ngự trước, thì cuộc chiến thực sự sẽ không có khả năng kết thúc nhanh đến như vậy.

“Không ngờ thực lực của nàng lại mạnh như vậy.” Cung Hạo cười cay đắng: “Nàng giấu cũng kỹ thật đó!”

Bây giờ bọn họ nếu như ra ngoài nói với người ta rằng mình đã bị vài chiêu của Ngu Thanh Thiên đánh bại, các học viên khác của học viện nhất định sẽ xem như là chuyện cười.

Không chỉ bọn họ, dám chắc hơn chín mươi phần trăm người khác cũng đều mù quáng tin vào lý luận về tiềm năng thực lực đối ứng với cấp bậc bài kiểm tra thiên chất.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 39: Sau Này Sẽ Đi Theo Nàng

Lời nói hành động của Ngu Thanh Thiện như giáng một đòn vào đầu của Cung Hạo và Kỳ Duệ, những người mà vẫn luôn tự mình cảm thấy mình khá giỏi.

“Hôm nay được thụ giáo rồi.” Cung Hạo đứng lên phui phui bụi trên người, ánh mắt lộ ra mấy phần cảm kích nhìn Ngu Thanh Thiện.

Kỳ Duệ cũng bò từ trên đất dậy, cảm giác thất vọng và suy sụp lúc nãy như bị cuốn đi hết.

Hôm nay bọn họ được Ngu Thanh Thiện thủ hạ lưu tình, nhưng mà nếu như gặp phải kẻ địch, bọn họ sẽ phải trả cái giá không chỉ là một chút thâm hại như vậy, mà rất có thể phải trả giá bằng cả tính mạng.

Ngu Thanh Thiện nhìn chuyển biến của hai người thì môi nhếch lên hài lòng, có thể coi như là còn có thể dạy dỗ được.

“Bây giờ sẽ cho các ngươi hai sự lựa chọn.” Nàng đưa hai ngón tay ra nói: “Thứ nhất, từ hôm nay trở đi đừng đến làm phiền ta nữa, chúng ta coi như là người qua đường. Thứ hai, sau này làm tiểu đệ của ta, ta sẽ dạy các ngươi thế nào là chiến đấu thật sự.”

Nàng có một nguyên tắc, đó chính là không thích miễn cưỡng. Cho dù thấy thân phận và tiềm lực của hai người họ, nàng cũng muốn thu làm tiểu đệ, nhưng nếu như đối phương không muốn, nàng tuyệt đối không ép buộc.

Cung Hạo và Kỳ Duệ không có lập tức nói ra sự lựa chọn, bọn họ từng người trầm ngâm cân nhắc, dù sao người dám để bọn họ làm tiểu đệ tới bây giờ chỉ có Ngu Thanh Thiện.

Qua một hồi, lúc Ngu Thanh Thiện muốn quay đi, Cung Hạo lên tiếng trước: “Được! Hy vọng nàng không để ta hối hận về sự lựa chọn ngày hôm nay.”

Từ trong cuộc đấu lúc nãy, hẳn có thể nhìn ra được Ngu Thanh Thiện vẫn chưa có dùng hết sức, thân pháp biến đổi thoăn thoắt, ra tay thì nhanh, chuẩn, dứt khoát, cho dù không có lộ ra sát khí nhưng vẫn vô cùng nhanh nhẹn.

Nàng căn bản không giống một tân sinh mới tiếp xúc với chiến đấu, ngược lại giống như là một thợ săn quanh năm phiêu du ở trong núi đao, biển máu.

Trên người nàng luôn được bao phủ bởi một lớp mạng che thần bí, hẳn cảm thấy hôm nay nếu như chọn làm người lạ thì nhất định sẽ hối hận.

Kỳ Duệ cũng vô cùng thích thú với thực lực mạnh mẽ của Ngu Thanh Thiện, đặc biệt là cái mà cô gọi là “chiến đấu”.

“Ta cũng chọn điều thứ hai.” Hắn bước tới bên Cung Hạo nói.

Ngu Thanh Thiện cười nhẹ, toàn thân phát ra hào quang tự tin: “Ta chưa bao giờ ép buộc ai, nếu như các ngươi thấy ta không thể đảm nhận lão đại, thì có thể cắt đứt liên hệ với ta bất cứ lúc nào.”

Tiếp đó ánh mắt nàng sáng như đuốc nhìn hai người bọn họ, giọng nói nhấn mạnh như sấm thu hồn đến từ địa ngục: “Nhưng mà ta không thể nào chấp nhận việc phản bội, nếu như các ngươi dám đâm sau lưng ta, thì ta nhất định sẽ tự tay cắt đứt cổ các ngươi.”

“...” Cung Hạo và Kỳ Duệ sau khi nghe xong lời của nàng thì thấy ớn lạnh.

Bọn họ cảm nhận được Ngu Thanh Thiện đang nói rất thật, nếu như có một ngày bọn họ dám phản bội, thì nàng thật sự sẽ đánh chết bọn họ.

“Chúng tôi đã nhận nàng làm lão đại thì tất nhiên sẽ không phản bội.” Cung Hạo cắn răng chống lại uy thế phát ra từ trên người Ngu Thanh Thiện nói: “Nhưng mà sau này, nàng phải để cho bọn ta khám phục khẩu phục mới được.”

Nếu như những việc Ngu Thanh Thiện làm hôm nay chỉ để dọa bọn họ, thì bọn họ sẽ không thành tâm công nhận lão đại này.

“Điều này là đương nhiên rồi, nếu như điểm này mà ta làm không được, thì ta cũng không có mặt mũi nào làm lão đại của các ngươi.” Ngu Thanh Thiện gật đầu công nhận.

Tâm tư của Kỳ Duệ thay đổi, cười híp mắt nói: “Lão đại, sau này chúng tôi có thể đi theo nàng rồi.”

“Ồ, giờ Dần sáng hôm sau ở đây đợi ta, chúng ta cùng nhau luyện tập.” Ngu Thanh Thiên thấy tố chất của bọn họ không tệ, nhưng mà phản ứng và cơ năng còn rất kém, cần phải luyện tập mạnh hơn nữa mới được.

Kỳ Duệ và Cung Hạo nhìn nhau một lúc, ánh mắt hai bên đều lộ ra hiếu kỳ: “Được!”

“Đúng rồi, ở trước mặt người khác có thể gọi ta như thế nào cũng được, sau lưng thì phải gọi là lão đại.” Ngu Thanh Thiên không muốn huênh hoang, trước tình hình thực lực tự thân còn nhỏ yếu, nằng thích khiêm tốn hành sự.

“Vâng, lão đại.”

Cung Hạo và Kỳ Duệ tuy đều là hoàng tử, nhưng luôn giữ lời hứa.

Nếu như đã nhận Ngu Thanh Thiên làm lão đại, thì bọn họ phải nhanh chóng tiếp nạp thích ứng và dung nhập.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 40: Người Còn Định Xem Bao Lâu Nữa?

Sau khi Cung Hạo và Kỳ Duệ rời đi, ba người Cơ Linh Song bước tới nhìn Ngu Thanh Thiên giống như nhìn thấy ma.

“Thanh Thiên, thân thủ này của ngươi còn lợi hại hơn so với ngũ điệp Linh Đồng khoa chiến đấu hoặc là Vô Đồng giai đoạn năm trở lên đó.” Cơ Linh Song không thể tin nổi nhìn Ngu Thanh Thiên nói.

Tôi Thể Sư cũng chia thành mười hai cấp tu luyện, Vô Đồng, Vô Thị, Vô Vệ, Vô Sĩ, Vô Tướng, Vô Soái, Vô Vương, Vô Hoàng, Vô Tông, Vô Tôn, Vô Thánh, Vô Thần.

Mỗi cấp đều chia thành chín giai đoạn, ví dụ như: giai đoạn một Vô Đồng, giai đoạn hai Vô Đồng... giai đoạn chín Vô Đồng, những cấp khác đều phân chia như vậy.

Bọn họ vẫn luôn đoán Ngu Thanh Thiên che giấu thực lực, nhưng không ngờ rằng nằng lại giấu kín như vậy.

Đây là người con gái trong tin đồn, từ nhỏ bởi vì sinh sớm nên thân thể yếu đuối bệnh tật đầy à, thật sự là thấy ma rồi...

Đôi mắt to của Hạ Oanh hiện lên sự sùng bái kích động, nằng nắm lấy cánh tay của Ngu Thanh Thiên nói: “Thanh Thiên ngươi lợi hại quá, mạnh hơn nhiều so với Linh Thực Sư khoa chiến đấu như ta rồi.”

Trước đây bọn họ còn muốn vì Ngu Thanh Thiên mà đi chinh đồn Tàn Phượng Nghi, bây giờ xem ra thật là một suy nghĩ mất mặt.

Ngu Thanh Thiên xoa xoa cái đầu bù xù của Hạ Oanh nói: “Các ngươi nếu như luyện tập thật tốt, độ linh hoạt của thân thể cũng có thể nhanh lẹ như ta thôi.”

Trải qua hai tháng quan sát, nằng phát hiện ra ba người Hạ Oanh là bạn tốt có thể tin tưởng qua lại, cho nên sự việc lúc nầy đánh bại Cung Hạo và Kỳ Duệ nhận họ làm tiểu đệ, nằng mới không giấu giếm gì trước mặt ba người.

Nàng cũng coi như là công khai biểu thị sự tín nhiệm đối với ba người họ.

Cách làm của Ngu Thanh Thiện, ba người rất nhanh hiểu được, họ đều cười trong lòng.

“Ta cũng muốn cùng luyện.” Cơ Linh Song từng rất tự tin đối với thực lực và thiên chất của bản thân. Nhưng sau khi nhìn thấy hình ảnh Ngu Thanh Thiện chinh đồn hai người Cung Hạo lúc này, nàng mới phát hiện bản thân mình còn có quá nhiều khuyết điểm.

Tạ Thư cười nói: “Ta cũng muốn.”

Nàng vẫn luôn cho rằng thiên chất tố chất thân thể sau khi được định hình thì khó có thể nâng cao, hơn nữa nàng còn là một Linh Thực Sư khoa bói toán, vẫn luôn không ôm hy vọng gì vào việc thực chiến của thân thể.

Nhưng hình ảnh chiến đấu lúc này của Ngu Thanh Thiện gây chấn động lớn đến nàng, đột nhiên nàng cảm thấy nếu như vừa bói toán vừa có thể tự bảo vệ mình, thì sẽ là việc hoàn mỹ.

Ít nhất nàng không cần dựa vào Linh Thực Sư và Tội Thể Sư ở khoa chiến đấu đến bảo vệ, đây vẫn luôn là khát vọng của nàng.

Điều quan trọng là nàng không cần phải đi liên hôn với con cháu gia tộc chính quy nữa.

“Được!” Ngu Thanh Thiện hy vọng ba người có thể cùng nhau thay đổi: “Ngày mai giờ Dần cùng nhau luyện tập.”

Nàng cảm thấy ba người Cơ Linh Song có thể trở thành bạn thân thiết ở tương lai, nàng sẽ dần dần giúp họ trở nên mạnh mẽ.

Ba người Cơ Linh Song vốn dĩ muốn hẹn nhau đi dạo phố thương nghiệp của học viện, nghe lời của nàng không có chút hoài nghi, cười rồi gọi nhau một tiếng rồi cùng nhau rời đi.

Đợi sau khi ba người đi khỏi, Ngu Thanh Thiện nửa cười nửa không nhìn một cái cây lớn cành lá um tùm nói: “Người còn định xem bao lâu nữa đây?”

Nàng phát hiện thực vật của thế giới này rất nhiều và dày đặc, Linh Thực Sư sau khi ký khế ước tinh hoa sẽ sản sinh ra sự thân thiết và lực ảnh hưởng đối với rất nhiều Linh Thực, rừng sâu vẫn đúng là chỗ giấu mình rất tốt.

Nếu sức mạnh tinh thần và thính giác không nhạy bén, nàng cũng khó phát hiện được ra người trốn trên cây từ đầu đến cuối kia.

Lời của nàng vừa dứt, từ trên cây lớn quả nhiên có một thiếu niên y phục đỏ phong độ thanh thoát, ma quái quyền rũ nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41: Người Khó Để Giao Phó Chân Tình

Ngu Thanh Thiện nhìn Hỏa Ly Nhã nhảy từ trên cây xuống, trong lòng suy đoán người này giống Phong Thần, chắc là có phương pháp bí mật để che giấu hơi thở và thân hình của mình.

Hỏa Ly Nhã và Phong Thần đều là Linh Thực Sư thiên tài được chú ý nhất của Học viện Hoàng gia, thông tin bên trong của bọn họ sớm đã được đào ra, hai người đều là thái tử đến từ hai nước thuộc năm đế quốc mạnh nhất của trung ương đại lục.

Hỏa Ly Nhã tuy không có thành tựu Linh Thực Sư ba hệ như Phong Thần hiện tại, nhưng thiên chất và thực lực đều nhận được sự bồi dưỡng và coi trọng từ tầng lớp cao của học viện.

Bất luận bối cảnh, thân phận hay là thực lực tiềm năng thiên chất, hắn có thể coi là nhân vật dẫn đầu của thế hệ sinh viên mới khóa này.

“Thân thủ của nàng thật lợi hại.” Hỏa Ly Nhã chậm chậm bước tới trước mặt Ngu Thanh Thiển, trên khuôn mặt yêu mị nửa cười nửa không, thấp giọng hỏi: “Có phải nàng đã ẩn giấu trình độ thật của tổ chất thân thể và năng lực tinh thần lúc thi thiên chất?”

Hắn tuyệt đối không tin tổ chất thân thể của người con gái này chỉ đạt chuẩn, cho dù thực sự có thể nâng cao vào ngày sau, thì cũng không thể từ lúc vào học đến bây giờ đã nâng cao được nhiều như vậy.

Hơn nữa, người con gái này có thể tìm được vị trí hắn đang ẩn nấp, cho thấy năng lực tinh thần của nàng cũng không thể chỉ là loại trung đẳng.

Ngu Thanh Thiển nhàn nhạt giương mắt lên: “Điều này có can hệ gì đến ngươi?”

“Ta thích khiêm tốn có được không?” Ngu Thanh Thiển dùng thái độ không thiện cảm liếc nhìn hắn: “Chim đầu đàn không dễ làm, ta chỉ mới đạt loại xuất sắc trong bài thi thiên chất Linh Thực Sư đã có bao nhiêu người nhìn ngó bàn tán rồi, nếu như các thiên chất khác cũng xuất chúng, thì há chẳng phải tự tìm đến phiền phức sao?”

“Trực giác mách bảo ta, nguyên do của nàng không đơn giản như vậy.” Hỏa Ly Nhã thì thầm bên tai nàng, nếu như từ xa nhìn thì thể đứng hai người khá thân mật.

Ngu Thanh Thiển đẩy Hỏa Ly Nhã ra mấy bước, ánh cười trong mắt thu lại mấy phần, thậm chí có chút lạnh nhạt: “Ngươi quản quá nhiều rồi đó.”

Nàng không muốn tiết lộ mục đích hấp thu tu luyện độc tố trong người Phong Thần và việc tìm kiếm tung tích vị linh dược kia, nàng càng không thích việc người khác bóc mẽ việc riêng tư của mình.

“Nàng đang đề phòng ta?” Trên khuôn mặt anh tú khó phân nam nữ kia phát ra một nụ cười mê người: “Ta vẫn còn nợ nàng ba điều kiện, kỳ thực chúng ta có thể kết giao thành bạn tốt.”

“Phải không? Ngươi chẳng lẽ cho rằng ta không biết mục đích ngươi muốn tiếp cận ta?” Ngu Thanh Thiển cười nhạt: “Hỏa Ly Nhã, nếu như thực sự muốn trở thành bạn kẻ vai sát cánh trong chiến đấu với người ta, thì phải tin tưởng giao cả mặt sau cho đối phương, điều đó nhất thiết phải thể hiện thành ý thật lòng mới được.”

Nàng hơi nhíu mày theo một nụ cười đã kích: “Ngươi lôi kéo giao hảo như vậy nhiều nhất có thể thiết lập mối quan hệ hợp tác hai bên có lợi mà thôi, kết giao bạn tốt thì bỏ qua đi.”

Bất luận là ở Mặt Thế hay ở thế giới này, có thể làm cho Ngu Thanh Thiển giao phó chân tình, chỉ có thể là người tín nhiệm lẫn nhau, đồng thời cũng phải là người có thể giao cả mặt sau cho đối phương.

Cho tới bây giờ, người như vậy tạm thời chỉ có một mình cha cô là Ngu Cảnh.

Nàng cảm nhận ra được trái tim của Hỏa Ly Nhã sớm đã dựng lên một ngọn núi băng, muốn làm tan chảy từng chút từng chút một cũng chẳng hề đơn giản. Hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng ai, xem người ta như bạn tốt nhưng cũng sẽ sẵn sàng phòng bị đối phương.

Tuổi tác của hắn không lớn, nhưng tâm cơ thì sâu xa khó để gọt giũa, thiên chất trời cho, hành sự thì bá đạo ngang nhiên, người như vậy rất khó để giao phó chân tình. Nàng tuyệt đối không nghĩ đến việc thu nhận hắn ta thành tiểu đệ.

Tính cách và tâm cơ như vậy của Hỏa Ly Nhã, nếu như không có cách nào đột nhập sâu vào tâm linh, đạt được sự tín nhiệm chân chính của hắn, thì chỉ có thể làm một người bạn đơn giản lợi dụng nhau mà thôi, nếu không sẽ như việc chơi với lửa có ngày chết cháy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42: Thử Xem Sao

Hòa Ly Nhã nghe lời nói của Ngu Thanh Thiên sắc mặt không biến đổi, ánh mắt càng thêm sâu hơn, giống như là ngôi sao xa vạm vỡ khó thể tìm hiểu.

“Ngươi càng ngày càng giỏi kìm chế rồi.” Ngu Thanh Thiên nháy mắt nhìn chàng ta khiêu khích.

Mới hai tháng không gặp, cái tính bốc đồng thể hiện mờ nhạt trên người Hòa Ly Nhã hoàn toàn đã được hấn cất giấu hết. Hấn bây giờ đã có thể không để lộ cảm xúc ra bên ngoài.

Về điểm này hấn ta sắp có thể đấu với Phong Thần được rồi.

Hòa Ly Nhã có ý sâu xa nhìn nàng cười: “Nữ nhân quá thông minh thì ít người yêu đó.”

Hấn thừa nhận mục đích tiếp cận Ngu Thanh Thiên vẫn là vì cái thiên chất đặc biệt kia và thực lực biểu hiện ra của nàng.

Cộng thêm từ hồi quen biết nàng đến bây giờ, thời gian càng lâu, nàng càng giống như một câu đố làm người ta không kiếm được muốn tháo bỏ cái mạng che bí ẩn kia, cho nên hấn muốn làm bạn với nàng.

Chỉ là không ngờ nàng lại thông minh đến như vậy, không những dễ dàng nhìn thấy mục đích của mình, còn thẳng thắn chỉ ra tâm tư nhỏ của hấn.

Tính cách thành thật như vậy thật sự làm người ta vừa yêu lại vừa hận. Nàng cũng thành công kích động chỗ sâu xa trong lòng hấn muốn thử cùng nàng trao đổi tâm chân tình, trở thành bạn thân thiết có thể giao phó tâm lòng cho đối phương.

“Vậy sao?” Chân mày Ngu Thanh Thiên hiện lên nét cười: “Chỉ có người không tự tin với bản thân mới sợ người khác thông minh hơn.”

Hòa Ly Nhã cười khúc khích, thích thú nhìn Ngu Thanh Thiên đề nghị: “Chúng ta thử xem sao?”

“Thử cái gì?” Ngu Thanh Thiên nhảy lên một cái cây, tư thế lười biếng dựa vào cây.

“Thử xem chúng ta có thể trở thành bạn không, xem có thể thật sự giao kết chân tình và vĩnh viễn không phản bội không?” Hòa Ly Nhã nói thẳng vào vấn đề.

Ngu Thanh Thiên không lập tức trả lời, thuận tay ngắt một chiếc lá xanh ở trên cây, đặt trên môi thử xem có thể phát ra âm thanh không.

Lập tức một điệu nhạc du dương êm dịu phát ra từ lá cây bên môi nàng, Hòa Ly Nhã trong lòng đang có chút nôn nóng đột nhiên từ từ bình tĩnh lại.

Thở xong một bài, nàng cúi đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn chàng hỏi: “Nghe ra cái gì không?”

“Nàng không chỉ ẩn giấu rất kỹ, còn biến đổi khôn lường.” Ánh mắt Hòa Ly Nhã phức tạp ngẩng đầu lên nhìn sang.

“Có chút ý nghĩa.” Ngu Thanh Thiên cười nhẹ: “Cho ngươi một cơ hội, nếu như ngươi có thể dùng sự tín nhiệm cảm động ta, ta sẽ coi ngươi như là hậu phương kiên cố đáng tin nhất.”

Lập nên mạng lưới quan hệ và quyền thế của riêng mình không chỉ cần tiểu đệ, còn cần bạn chiến đấu kẻ vai sát cánh, bất luận là tâm trí hay là thực lực, Hòa Ly Nhã đều có tư cách để cho nàng thử một lần.

“Được, ta nhất định sẽ thành công.” Hòa Ly Nhã nhảy lên cây ngồi xuống bên cạnh nàng, sau đó đưa bàn tay ra nhìn nàng nói: “Đập tay hẹn ước.”

Ngu Thanh Thiên đưa bàn tay ra đập tay với chàng: “Nói rõ một điểm, ta có thể cho phép ngươi lùi bước, nhưng tuyệt đối không chịu được phản bội.”

Ở Mặt Thế nàng trải qua một lần bị phản bội, lần đó tuy nàng suýt nữa thì chết, nhưng lại hoàn toàn trở nên trưởng thành hơn, có điều cái giá của trưởng thành rất lớn.

Do vậy, nàng bình sinh hận nhất là bị người khác phản bội, một khi gặp phải người như vậy, nàng tuyệt đối không nhân nhượng.

Nghe xong lời của Ngu Thanh Thiên, Hòa Ly Nhã cười trong lòng, ta cũng vậy, làm sao có thể không ghét sự phản bội nhất.

“Được!”

Hai người đều muốn thử trở thành bạn có thể giao cả mặt yếu nhất cho đối phương, ở cùng với nhau đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi, cho dù hai bên vẫn còn phòng bị, nhưng đã dần dần tin tưởng đối phương.

“Đúng rồi, buổi tập thử của tân sinh viên vào tháng sau, ta sẽ sắp xếp cho hai chúng ta cùng một tổ.” Hai người đang ngồi ung dung nhàn nhã, Hỏa Ly Nhã đột nhiên nói.

Ngu Thanh Thiên nhướn mày hỏi: “Không phải nói là bốc thăm phân nhóm theo khoa sao?”

“Ăn sĩ tự có diệu kế.” Hỏa Ly Nhã tự tin tràn đầy nói.

“Tùy người!” Ngu Thanh Thiên không quá quan tâm đến việc phân nhóm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43: Nhìn Người Hết Thèm Ăn Rồi

Ngu Thanh Thiên và Hỏa Ly Nhã thảo luận sâu về một số phương diện tu luyện Tội Thể Sư, hai người đều có những thu hoạch không nhỏ.

Thân pháp của Ngu Thanh Thiên dùng đều là học từ một cuốn võ công điển tịch cổ vô tình nhặt được ở Mạt Thế, sau đó tự mình thêm một số kỹ xảo chiến đấu, còn Hỏa Ly Nhã thì học kỹ năng võ thuật Tội Thể Sư mà hoàng thất sư tử, đều có từ hàng ngàn năm trước.

“Ta về trước đây.” Ngu Thanh Thiên nhìn màu trời nhảy xuống cây nói.

Hỏa Ly Nhã cầm lá cây đùa nghịch trong tay, cúi đầu hỏi: “Cùng nhau ăn tối được không?”

“Bỏ đi.” Ngu Thanh Thiên rướn thẳng vai: “Ta không muốn trở thành kẻ thù chung của tân sinh viên học viện.”

Phong Thần là người đứng đầu của Học viện Hoàng gia, Hỏa Ly Nhã là người đứng đầu trong đám tân sinh, bối cảnh, tướng mạo, thiên chất của hai người đều quá thu hút người nhìn, có quá nhiều nữ nhân nhìn bọn họ với ánh mắt hận không thể lập tức ăn luôn.

Nếu như ở hiện đại, hai người này sẽ thuộc đẳng cấp người chồng quốc dân, bây giờ nàng đang muốn sống khiêm tốn, không muốn bị bàn tán về mối quan hệ với hai người bọn họ.

Hỏa Ly Nhã cười thất vọng: “Ta có một cảm giác, nàng khiêm tốn lâu quá rồi.”

“Ta thích tất cả tùy duyên.”

Ngu Thanh Thiên nói xong liền quay người rời khỏi hoa viên yên tĩnh đó.

Nàng vừa rời khỏi hoa viên liền gặp phải Tần Phượng Nghi đang vội vàng bước tới từ phía đối diện, lúc nhìn thấy nàng còn đơ ra một chút.

Hai người không chào hỏi, Ngu Thanh Thiên không nhìn thấy trong mắt của Tần Phượng Nghi ẩn chứa ý thù địch, mà rời đi.

Tần Phượng Nghi nhìn hình bóng của Ngu Thanh Thiện có chút suy tư, ánh mắt dần dần hiện lên màu sắc phẫn nộ.

Nàng ta nghe bạn cùng phòng nói Hòa Ly Nhã vào hoa viên này, liền vội vàng chạy tới, không ngờ lại gặp Ngu Thanh Thiện ở đây.

Nếu như Hòa Ly Nhã thật sự ở hoa viên, hai người há chẳng phải đã gặp mặt hoặc là đã ở cùng với nhau rồi?

Nàng ta càng nghĩ càng tức giận, trong lòng nàng ta có một ước muốn muốn ăn tươi nuốt sống Ngu Thanh Thiện.

Hòa Ly Nhã vừa xuất hiện liền thấy Tần Phượng Nghi sắc mặt u tối nhìn về phía xa, chàng cũng tự nhiên nhăn mặt.

Tần Phượng Nghi nén lại suy nghĩ lung tung, nghiêng người nhìn hình bóng đỏ mà nàng ngày nhớ đêm mong vừa xuất hiện, nàng ta ngẩn ngơ, sắc mặt u ám bỗng chốc được thay bằng ánh mắt dịu dàng.

“Ly Nhã ca ca.” Nàng ta bước nhanh đến trước mặt Hòa Ly Nhã, gọi một tiếng thật ngây thơ đáng yêu.

Hòa Ly Nhã nhìn thấy sự thay đổi sắc mặt của Tần Phượng Nghi, vô cùng chán ghét bộ dạng làm nũng của nàng ta, đột nhiên trong lòng hấn sinh ra một cảm giác, vẫn là Ngu Thanh Thiện thuận mắt nhất.

“Ừ” Chàng lạnh nhạt gật đầu, nhắc chân muốn bước đi.

Bàn tay giấu trong tay áo của Tần Phượng Nghi nắm chặt, nàng ta chặn đường đi của chàng, giả vờ như vô ý hỏi: “Ly Nhã ca ca cũng quen Ngu Thanh Thiện của khoa bọn muội?”

Ngu Thanh Thiện và Hòa Ly Nhã một trước một sau bước ra từ hoa viên, nàng ta không thể không nghĩ sâu xa.

Hòa Ly Nhã không giải thích nhìn nàng ta: “Ngu Thanh Thiện là ai?”

Nữ nhân kia đã muốn tạm thời khiêm nhường, vậy thì chàng cũng không muốn gây phiền phức cho nàng nữa.

Chàng biết mặt cay độc của Tần Phượng Nghi, giống hệt như cô cô của nàng ta, tất cả đều ác độc giả tạo như vậy.

“Thì ra Ly Nhã ca ca không quen nàng ta!” Tần Phượng Nghi ngạc nhiên nhìn chàng nhưng không khiêm được thở phào nhẹ nhõm: “Muội thấy lúc này nàng ta cũng bước ra từ hoa viên, còn tưởng là hai người quen nhau.”

“Ta đi trước đây.” Hòa Ly Nhã lười nói chuyện với người giả tạo như nàng ta.

Nữ nhân này là cháu gái của kẻ hậu, lại muốn nắm được trái tim và con người của hấn để làm thái tử phi, đúng thật không biết lượng sức mình, đều là người hèn hạ.

Tần Phượng Nghi không dễ gì tìm được cơ hội ở một mình với Hòa Ly Nhã, làm sao có thể bỏ qua được, mặt nàng nở nụ cười hềnh: “Ly Nhã ca ca, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm nhé.”

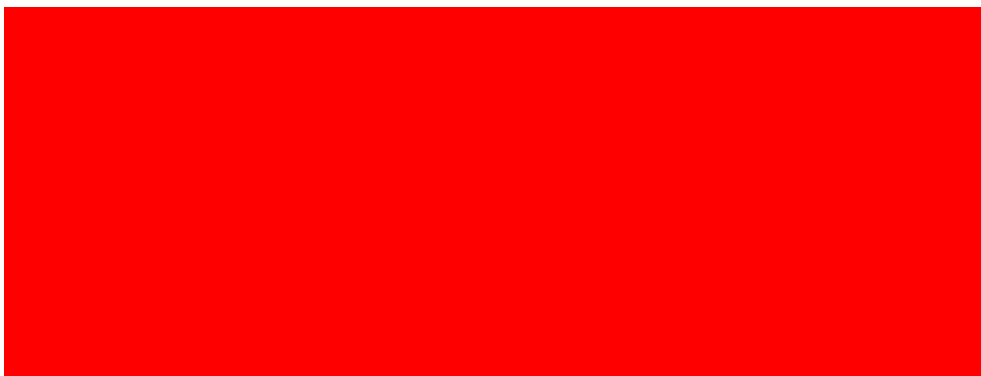
“Ta thấy ngươi là hết thềm ăn rồi, sao có thể ăn cơm?” Hòa Ly Nhã thẳng thắn nhăn mày, ánh mắt không che giấu sự không vui.

Gần đây, hấn khá chú ý đến Ngu Thanh Thiện, cũng nghe việc Tần Phượng Nghi bài trừ nàng, trong lòng càng ghét Tần Phượng Nghi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyết Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44: Giống Như Chúng Ta Hồi Còn Nhỏ

Tần Phượng Nghi vẫn luôn biết Hóa Ly Nhã rất lạnh nhạt với nàng ta, thậm chí là bài trừ xa cách, nhưng tất cả đều do hấn ghét cô cô của nàng nên ghét lây nàng.

Có điều nàng thật không ngờ sẽ nghe những lời làm tổn thương này từ miệng hấn.

Nàng không tin nổi ngược đầu lên, nhưng phát hiện ra hình bóng màu đỏ mà nàng bám theo nhiều năm đã dần dần đi xa.

Nàng nhìn chăm chăm hình bóng của chàng, một giọt máu rơi từ lòng bàn tay xuống đất. Nàng không cảm thấy đau đớn, chỉ vì lúc này trái tim nàng đã sớm quặn đau.

Tần Phượng Nghi đứng rất lâu, đến khi mặt trời xuống núi, gió đêm từ từ thổi qua, ánh mắt dờ dẩn của nàng mới bắt đầu lấy lại thần sắc.

Nghĩ đi nghĩ lại thì nàng đều cảm thấy Hóa Ly Nhã đối xử với nàng như vậy chủ yếu là vì hoàng hậu cô cô. Hấn càng lạnh lùng xa lánh nàng, thì mong muốn chinh phục được hấn càng thêm sâu sắc.

Nàng luôn cho rằng trên thế giới này chỉ có mình mới có tư cách đứng bên cạnh Hóa Ly Nhã, từng bước cùng hấn đăng cơ.

“Chàng là của ta, chỉ có thể là của ta thôi.” Trong ánh mắt của nàng ta lộ ra màu sắc điên cuồng, sắc mặt hung dữ nói thảm: “Ai muốn cướp chàng, thì ta giết người đó.”

Buổi sáng sớm ngày hôm sau, vào giờ Dần, Ngu Thanh Thiển kêu ba người cùng phòng đến hoa viên yên tĩnh.

Cung Hạo và Kỳ Duệ lần lượt đang dựa vào một cái cây ngũ giác, thấy bốn người tới lập tức nghênh đón.

Ngu Thanh Thiển đem bao cát mình đã chuẩn bị cho mấy người cột lên chân. Đôi chân nhỏ của bản thân nàng thì bọc một lớp sắt đen.

“Sức bền của các ngươi quá kém, từ hôm nay bắt đầu luyện tập để nâng cao sức bền và lực bạo phát cho các ngươi.” Nàng nói xong với mấy người, thì chạy về phía sâu của hoa viên.

Mấy người khác thấy vậy cũng lần lượt chạy theo, bắt đầu cuộc huấn luyện khổ cực.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Ngu Thanh Thiển gần đây buổi sáng thì dẫn mấy người kia đi luyện tập, lúc có tiết học thì đi học, cuộc sống khá là phong phú.

Ngày mười lăm mặt trăng tròn treo trên cao, nàng âm thầm rời khỏi ký túc xá đi về hướng rừng phong.

Vừa bước vào rừng phong, nàng liền nghe được tiếng sáo nhẹ nhàng bay bổng từ xa truyền tới.

Ở sâu trong rừng phong, một nam tử cao to đang đứng dựa vào cây.

Hấn cầm cây sáo thổi một cách nho nhã, ánh trăng mờ ảo bao trùm lấy người hấn, đậm mùi vị thần tiên giáng thế, xa cách với bụi trần.

Ngu Thanh Thiển cũng không làm phiền. Nàng từ từ bước tới chỗ không xa, vòng tay nhắm mắt lại nghe hấn thổi sáo.

Rời xa Mặt Thế Ôn ào và tranh đấu, nàng vô cùng thích môi trường và âm luật yên ắng tĩnh lặng làm người ta thoải mái này.

Thổi xong một bài, Phong Thần dờ môi, cầm cây sáo xuống. Hấn quay người lạnh nhạt nhìn Ngu Thanh Thiển, giọng nói như rượu ngon được ủ nhiều năm, êm ái và lạnh lùng: “Nàng đến rồi!”

“Không ngờ chàng còn là một cao thủ âm luật.” Ngu Thanh Thiển mở mắt ra, ánh mắt nhìn vào cây sáo ngọc màu xanh biếc.

Nàng thích âm luật, ở Mặt Thế nàng thường xuyên dành thời gian để nghiên cứu sâu, tất nhiên sẽ nghe ra được trình độ âm luật của Phong Thần rất cao. Bài nhạc của hấn thổi khá là có thần.

Phong Thần cười, hấn không ngờ Ngu Thanh Thiển có thể lặng lẽ lắng nghe khúc nhạc của hấn, lại còn có thể am hiểu đến như vậy.

“Có thể bắt đầu rồi chưa?” Hấn hỏi.

Ngu Thanh Thiển cười đùa, nàng bước vào chỗ sâu trong rừng phong, nhảy lên cái cây lớn nhất thông thả ngồi xuống. Sau đó vỗ vào vị trí trống bên cạnh cùi đầu xuống nhìn Phong Thần nói: “Lên đây ngồi.”

Phong Thần mỉm môi, cũng không phản đối, nhẹ nhón chân, lập tức ngồi xuống bên cạnh vị trí đó.

“Nàng muốn hút độc tố trong người ta như thế nào?” Hấn nghiêng đầu, mắt giống như giếng sâu trong veo nhưng không thấy đáy.

Môi của Ngu Thanh Thiện nhếch lên, nói thầm bên tai của hấn: “Giống như chúng ta hồi còn nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 45: Nàng Ta Giống Như Một Nữ Lư Mạnh

Người Phong Thần hơi đỡ ra, trong lòng lại sinh ra cảm giác không thể không chế.

Hấn còn nhớ năm đó đến Cẩm Vương phủ. Khi đó Ngu Thanh Thiện hai tuổi, mỗi buổi tối nàng đều âm thầm chạy đến phòng ngủ của hấn, chiếm lấy giường của hấn, đồng thời coi hấn như gối ôm.

Sau đó sau một lần vô ý bị Ngu Cảnh phát hiện. Nàng liền công khai đường đường chính chính chuyển tới phòng ngủ của hấn, cùng ăn cùng ở cùng ngủ.

Mỗi ngày vào ban đêm, nàng chỉ cần ôm hấn ngủ là ngày thứ hai hấn luôn thấy thân thể nhẹ nhàng hơn nhiều. Độc tố trong người cũng bị áp chế một chút.

Tuy là mỗi lần đều không rõ ràng, nhưng là người trong cuộc là hấn vẫn cảm nhận được một cách sâu sắc.

Nhưng bây giờ hấn dù sao cũng không như lúc nhỏ, nữ nhân này hút độc tố trong người hấn không phải dùng cái chiêu ôm hấn ngủ như trước chứ?

“Chàng đang nghĩ gì vậy?” Ngu Thanh Thiện nhìn khuôn mặt như vẽ của Phong Thần biến đổi khác thường mấy lần, nhin không được cười khúc khích.

Phong Thần liếc nàng, nói thật: “Đang nghĩ nàng hút độc tố như thế nào.”

“Tất nhiên là...” Ngu Thanh Thiện kéo dài âm cuối: “Cầm tay chàng là được rồi.”

Thấy Phong Thần như thở phào, nàng lại nhào tới gần hấn cười nhạo hỏi: “Chàng không phải nghĩ rằng ta sẽ ôm chàng ngủ để hút độc chứ hả?”

“Ta thực sự là nghĩ vậy đó.” Phong Thần biết mình bị nữ nhân này trêu đùa, hấn không động đậy ngược mắt lên cười nhạt.

Ngu Thanh Thiện giơ tay ra, ngón tay đỡ lấy cằm của Phong Thần, nói một cách bá đạo: “Ha ha, thì ra mỹ nhân chàng hy vọng như vậy à!”

Sau đó lời của nàng trở nên vô cùng dịu dàng nói: “Nếu như chàng muốn, ta cũng có thể ôm chàng ngủ rồi hút độc ra giống như hồi còn nhỏ.”

Phong Thần không nhịn được gỡ ngón tay chạm cằm hấn ra, nữ nhân này hiện tại quá giống nữ lư mạnh rồi.

“Không cần.” Hấn nghiêm túc nói.

Ngu Thanh Thiện bĩu môi, thấy sự bình thản trên khuôn mặt của Phong Thần sớm đã sụp đổ và đen đi, nàng không nhịn được nở nụ cười xinh đẹp sáng khoái.

Mặt của Phong Thần lại càng đen hơn, nữ nhân này thật là mặt dày, căn bản không hiểu sự dè dặt và ngại ngùng của nữ nhân.

Phát hiện Phong Thần tức sắp bỏ đi rồi, Ngu Thanh Thiện vội vàng nhin cười, một tay đặt trên mạch của hắn: “Trước tiên ta giúp chàng bắt mạch thăm dò độc tố trong người của chàng đã.”

Ở Mặt Thế thuộc Tây vô cùng ít. Rất nhiều những thiết bị khoa học cao vì không có điện nên cũng không dùng được. Thế là Trung y bắt đầu trở nên thịnh hành.

Đặc biệt sau này nhiều thành phần thực vật biến dị được điều tra rõ cũng có thể làm thuốc, địa vị của Trung y ngày càng được nâng cao, đồng thời cũng ngày càng được bảo vệ.

Trước Mặt Thế, nàng xuất thân từ Trung y thế gia. Ông nội từ nhỏ đã dắt nàng đi học y bên cạnh mình, còn đem rất nhiều sách cổ Trung y quý báu truyền cho nàng.

Sau Mặt Thế, nàng thuộc lâu toàn bộ số sách cổ kia, trình độ và thành tựu Trung y vô cùng cao. Đặc biệt, sau khi kích hoạt được dị năng hệ Mộc, nàng còn tự mình lĩnh ngộ được rất nhiều phương thuốc và phương pháp điều trị.

Phong Thần vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy sắc mặt và ánh mắt Ngu Thanh Thiện hiện tại không hề có ý trêu đùa, hết sức thành thật nghiêm túc. Hắn bèn nén lại sự kích động muốn bỏ đi.

Sau thời gian một tách trà, Ngu Thanh Thiện nhìn Phong Thần chậm rãi nói: “Độc tố của chàng tuy chưa tấn công vào tim, nhưng tất cả huyết mạch đều đã hoàn toàn bị nhiễm độc tố. Nhiều nhất trong mười năm chàng sẽ biến thành một độc nhân.”

“Sau khi biến thành độc nhân. Chàng nếu không bị người hạ độc khống chế trở thành con rối không có bất kỳ tư duy nào, thì sẽ bị trực tiếp phát độc mà chết.”

Nàng lưỡng lự rồi tiếp tục nói: “Người hạ độc mẹ chàng rõ ràng là muốn nhắm vào chàng, không làm tổn thương người mẹ nhưng sẽ làm cho thai nhi trong bụng nhiễm loại độc tố độc ác khó giải này.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 46: Chẳng Lẽ Nàng Còn Muốn Cưới Chàng

Ngu Thanh Thiện bắt mạch xong cho Phong Thần, phát hiện ra độc tố trong người hắn tuy nhờ sự hấp thu từ Mộc hệ dị năng của nàng hơn mười năm trước mà đã nhẹ hơn nhiều, nhưng vẫn lan ra các kinh lạc huyết mạch toàn thân.

“Ta biết.” Đôi mắt phượng sâu như biển rộng của Phong Thần không có biến động gì nhiều, hắn bình tĩnh kiềm chế nói: “Ta đã chuẩn bị thay máu rồi. Nếu như thất bại, thực sự có ngày có thể sẽ biến thành con rối của kẻ địch, ta sẽ tự mình kết liễu.”

Phong Thần có sự kiêu ngạo của bản thân, hắn bằng lòng chết chứ không sống thoi thóp giống như con rối.

Không biết vì sao, khi Ngu Thanh Thiện đem năng lực đặc biệt bộc lộ trước mặt hắn, hắn bất giác nói ra sự việc sớm đã chuẩn bị.

Hắn biết tính cách kiêu ngạo của Ngu Thanh Thiện sẽ không tiết lộ ra ngoài.

“Thay máu?” Ngu Thanh Thiện hỏi nhau mày: “Tình hình như chàng, thật ra thay máu cũng không có tác dụng.”

Trên mặt của Phong Thần lộ ra mấy phần ngạc nhiên, tuy nhiên giọng vẫn bình tĩnh như cũ hỏi: “Tại sao?”

Phương pháp thay máu là con đường duy nhất để duy trì sinh mệnh của hắn, do các Linh Thực Sư khoa chữa trị mạnh nhất trung ương đại lục và phụ hoàng của chàng nhiều năm nghiên cứu ra.

Nếu như những người khác nói như vậy, hắn sẽ tự động không tin mà cười bỏ qua, nhưng đối phương là Ngu Thanh Thiện, hắn cảm thấy không thể không tin nằng.

“Bởi vì loại độc này vô cùng độc ác. Nó không những sẽ hoàn toàn thâm nhập vào các kinh mạch trong người chàng, mà còn lặng lẽ đi vào các nội tạng khác của chàng.”

Mặt Ngu Thanh Thiện đầy nghiêm túc, ngập ngừng nói: “Cho dù chàng thay máu thành công, thì cũng dùng không được bao lâu, những độc tố ẩn giấu trong nội tạng của chàng, sẽ giống như giòi trong xương cốt, lại sẽ tiếp tục thâm nhập vào huyết mạch mới của chàng, không chết không dừng lại.”

Phong Thần nghe xong lời của nằng, đôi mày xinh đẹp bất giác cau có, tự giễu một câu: “Vậy há chẳng phải chắc chắn cần đợi hai kết quả sao?”

Bất luận là bị khống chế sau lưng bởi kẻ thù bí ẩn, hay là độc phát toàn thân mà tử vong, cái nào hắn cũng không muốn chọn.

Đôi mắt đen láy của Phong Thần phát ra ánh sáng kiên định, cổ chấp, bá đạo. Nhân định thắng thiên, hắn nhất định sẽ tiếp tục sống tốt. Vì mục đích kia, hắn không thể chết đi như vậy...

Ngu Thanh Thiện nhìn chằm chằm Phong Thần, nằng phát hiện ra lời của nằng không những không làm hắn chán nản tuyệt vọng, ngược lại còn kích động sức mạnh ý chí và sự kiên cường trong nội tâm mạnh mẽ của hắn, nằng rất hài lòng về phản ứng của hắn.

“Nhưng mà đó là lúc chưa gặp ta.” Khuôn mặt nghiêm túc của Ngu Thanh Thiện trong giây lát được thay bằng ý cười.

Nằng quay đầu cười híp mắt với Phong Thần: “Cuộc sống về sau của chàng cần phải phó thác cho ta rồi, ta nhất định sẽ hút hết chất độc ra khỏi người chàng.”

Từ lúc gặp Phong Thần khi hai tuổi, chỉ cần ngửi thấy mùi hương thuốc thanh tịnh như có như không trên người hắn, sự khát máu tàn độc lúc nào cũng muốn lộ ra trong trái tim nằng đều được áp chế xuống một cách kỳ lạ.

Nằng cũng từng thử tìm kiếm cỏ thuốc mùi vị tương đồng để đặt trong túi thơm mang theo, nhưng mà không có tác dụng.

Cho nên nằng không biết nhân tố gạt rửa tâm hồn, mang lại sự ôn hòa trong lòng nằng, rốt cuộc là đến từ mùi hương thuốc trên người Phong Thần hay là vì chính bản thân hắn.

Nằng vì sự tích cực này mà dò theo tin tức của hắn, đồng thời theo đến Học viện Hoàng gia, hấp thụ độc tố trên người hắn chỉ là một lý do, lý do khác là để tiếp cận hắn, khiến tâm trí được yên tĩnh trở lại.

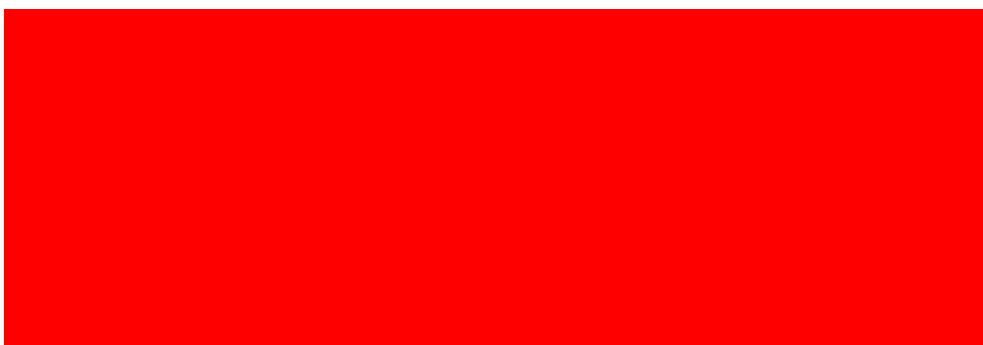
Phong Thần nghe được lời của Ngu Thanh Thiện không nhận được muốn giúp đỡ của hắn, trên mặt lại biến thành màu sắc không nói nên lời.

Nữ nhân này là ý gì? Nửa đời sau thoái thác cho nằng? Lẽ nào nằng ta còn muốn cưới ta.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 47: Cứ Lấy Chàng Mà Trả

Lung Phong Thần nhẹ nhàng dựa vào thân cây, ngẩng đầu lên ánh mắt mờ màng nhìn mặt trăng tròn treo trên cao.

“Linh Thực Sư khoa chữa trị lợi hại nhất trung ương đại lục đều lực bất tòng tâm, ta không biết nàng lấy tự tin từ đâu mà cho rằng có thể lấy hết chất độc trên người ta ra.”

Không phải là hần hoàn toàn không tin lời Ngu Thanh Thiên, lòng hần hiểu rõ độc tố trong người mình, kiếp này muốn giải cũng rất khó.

Còn nàng chỉ là một Linh Thực Sư khoa chữa trị mới nhập môn, cho dù bản thân có được năng lực thiên chất đặc biệt, nhưng muốn giải độc tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy.

Ngu Thanh Thiên không để ý tới hoài nghi trong lời nói của Phong Thần, đây là phản ứng người thường nên có.

Nếu như Phong Thần không nghi ngờ gì mà tin nàng có thể giải độc, nàng ngược lại sẽ nghi ngờ đầu óc của hần có vấn đề.

“Việc tại nhân, không thử sao biết là không được?” Ngu Thanh Thiên biết có bảo đảm và hứa hẹn thêm nữa cũng là lời nói trót lười đầu môi, nàng vẫn luôn thích dùng hành động để chứng minh: “Ta cho rằng thời gian giải độc cho chàng nhiều nhất không quá sáu năm, chỉ xem chàng có muốn thử hay không mà thôi.”

Độc tố trên người Phong Thần quá hiếm có và độc ác, dị năng chữa trị Mộc hệ của nàng e rằng phải đột phá đến cấp ba mới có thể giải hoàn toàn được.

“Ta đương nhiên muốn thử, chỉ cần có bất kỳ cơ hội nào ta đều sẽ không bỏ cuộc.” Phong Thần thu ánh mắt lại, quay sang nhìn Ngu Thanh Thiên. Ánh mắt thành thật nghiêm túc: “Vậy làm phiền nàng rồi!”

Tính cách của hần rất lạnh nhạt, không thích thân thiết với ai. Nhưng mỗi lần gặp Ngu Thanh Thiên, miệng lưỡi của nàng không những chiếm thế thượng phong, thậm chí còn nói những lời trêu chọc hần. Hần ngoài việc bất lực thì không có chút tức giận hay là phản cảm gì.

Có thể là bởi vì hời còn nhỏ, năm mà hần chán nản và tuyệt vọng nhất, nàng tươi cười mạnh mẽ bước vào cuộc sống của hần, cũng có lẽ mỗi lần ở cùng nàng, tâm hồn đều cảm thấy nhẹ nhõm và tự tại, nên hần luôn có thêm phần nhẫn nại và bao dung với nàng.

“Không cần khách sáo.” Ngu Thanh Thiên mỉm cười nói, đôi mắt xinh đẹp hơi híp lại: “Dù sao thì việc ta trừ độc cho chàng cũng là vì có lòng riêng.”

Mục đích và lý do lớn nhất mà nàng tiếp cận Phong Thần, là đến vì độc tố trong người hần, nàng không cần che giấu hoặc là dùng trái tim nhân từ của người làm y để làm lý do.

Ở Mặt Thế lẩn lộn lâu như vậy, ở thế giới của nàng, nàng càng thích trắng là trắng, đen là đen.

Phong Thần thích Ngu Thanh Thiên ở điểm này, không giả dối, thẳng thắn cởi mở. Cho dù lúc nhỏ lý do quán lấy hần đều rất nhiều.

Nếu như nàng thật sự chí công vô tư muốn trừ độc cho hần, hần chắc sẽ không dám thử và tin tưởng.

“Chỉ cần độc trên người có thể giải trừ hết, cho dù thế nào ta cũng nợ nàng một mạng.” Hần thân nhiên nhìn nàng nói.

“Được! Đến lúc đó người cứu mạng sẽ lấy chàng để trả nhé.” Ngu Thanh Thiên thò tay quán lấy từng lọn tóc của hần, mặt cười đùa: “Ta thích nhất vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn của mỹ nhân như chàng.”

Phong Thần hiện tại còn có sức hút và có lợi đối với nàng, nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua hần.

Phong Thần biết Ngu Thanh Thiên trước mặt chàng thường biểu lộ ra mặt không nghiêm túc, nên không cho lời nói đùa của nàng là thật.

Nữ tử ái mộ hần giống như cá diếc qua sông, ánh mắt nóng bỏng đó hần vô cùng quen thuộc. Nhưng hần không bắt được bất cứ sự ái mộ nào trong mắt Ngu Thanh Thiên. Nếu có cũng chỉ là sự trêu đùa và phức tạp khó nói nên lời, vừa giống như chiếm hữu vừa giống như muốn cướp đoạt, không chỉ là sự thích thú.

Hần vẫn luôn biết, chỗ thu hút của bản thân mình đối với nàng chính là độc tố trong người.

Hần cười không tiếp lời nàng, hỏi ngược lại: “Bây giờ nàng làm sao để trừ độc cho ta đây?”

Điểm này cũng là điểm mà chàng tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 48: Cơ Hội Hiếm Có

Ngu Thanh Thiên không trêu chọc Phong Thần nữa. Nàng vẫn luôn biết chừng mực, nói nhiều quá không những làm đối phương phản cảm, còn sẽ còn làm hỏng hết chuyện.

Một khi tâm trạng nàng dao động, thì dị năng Mộc hệ trong người sẽ không kiềm được mà phun trào ra ngoài.

Một luồng ánh huỳnh quang màu xanh nhạt vây lấy cánh tay trắng ngần mềm mại của nàng. Nàng thông thả nói: “Chàng quay người đi.”

Phong Thần nhẹ gật đầu, làm theo lời dặn của Ngu Thanh Thiên, đưa lưng ra trước mặt nàng.

Nàng đưa cánh tay phát ra ánh huỳnh quang chạm vào lưng hắn. Một giây sau, từng lớp khí đen từ người Phong Thần bốc ra, bị nàng hút lấy.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mấy tiếng sau, ánh bình minh bên trời phá mây xuất hiện.

Một nguồn sức mạnh cuộn trào, đột nhiên mở ra cánh cổng dị năng tấn công Mộc hệ mà từ trước giờ vẫn trong trạng thái chưa kích hoạt của Ngu Thanh Thiên.

Cảm giác thân thiết quen thuộc, giống như có thể nắm giữ không chế tất cả sinh mệnh thực vật ở xung quanh cuối cùng cũng đã trở lại.

Lúc ánh nắng ban mai bao phủ cả hai người bọn họ, Ngu Thanh Thiên thu tay lại khỏi lưng Phong Thần.

Độc tố trong người Phong Thần thật sự có sức hấp dẫn quá lớn đối với dị năng của nàng. Chỉ có một đêm hấp thu thôi luyện thôi mà năng lực không chế thực vật đã có thể hoàn toàn được kích hoạt.

Với tốc độ như vậy, nhiều nhất một năm, dị năng Mộc hệ của nàng có thể đạt tới cấp hai rồi.

“Chàng cảm thấy như thế nào?” Nàng hỏi.

Phong Thần mở mắt ra, đôi mắt trong veo sâu thẳm, thành thật trả lời: “Độc tố lúc nào cũng có thể bộc phát trong người ta đã bị áp chế xuống, thân thể thoải mái hơn nhiều.”

Trải qua một đêm giải độc, thể xác và tinh thần của hắn bỗng nhiên có cảm giác thoải mái nhẹ nhàng lạ thường.

Hắn bây giờ đã sâu sắc nhận ra, tại sao Ngu Thanh Thiên lại có thể tự tin nói sẽ giải trừ hoàn toàn độc tố trong người hắn, có thể nàng thật sự có năng lực như vậy.

“Vậy thì tốt!” Ngu Thanh Thiên nhẹ nhàng nhả ra khí độc, nàng đứng dậy vận động tay chân: “Ta sắp phải đi tham gia cuộc thí luyện tân sinh viên của học viện, thời gian giải độc lần sau để quay về rồi sẽ quyết định.”

“Được!” Phong Thần gật đầu.

Độc tố lắng đọng trong người được giải trừ một phần, hắn cảm thấy cổ bình bị tắc đã thông suốt, vừa khéo thời gian này hắn cũng chuẩn bị bế quan.

“Thí luyện của tân sinh tuy có giáo viên bảo vệ âm thầm, nhưng sẽ thường xuyên gặp nguy hiểm bất ngờ, nàng nên cẩn thận.”

Phong Thần nghĩ rồi nhắc nhở một câu: “Trong những buổi thí luyện của các khóa trước đều có tân sinh thiệt mạng.”

“Cảm ơn chàng đã quan tâm!” Ngu Thanh Thiên cười nói: “Ta sẽ cẩn thận.”

Có nguy hiểm mới tốt, nàng lâu rồi không có cảm giác đi trên đao nhọn, lúc nào cũng có khả năng thiệt mạng.

Nếu không động xương cốt nữa, thì nàng sợ rằng mình sẽ bị đồng hóa bởi cuộc sống an nhàn này mất. Cho nên, thí luyện này càng kịch liệt càng tốt.

Phong Thần nhìn thấy trong ánh mắt của Ngu Thanh Thiên không những không lo lắng cẩn thận, mà ngược lại còn rục rịch xao động, nàng xoa bóp bàn tay như thể muốn làm một phen thú vị. Hắn không nhịn được muốn vỗ trán.

Nữ nhân này trời sinh tính tình đã không thích yên lành. Cuộc thí luyện tân sinh này nếu như thật sự gặp việc gì nguy hiểm, hắn đoán thiên chất và thực lực của nàng cũng sẽ không giấu được bao lâu nữa, cuối cùng rồi cũng sẽ lộ ra thôi.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, ở thế giới tôn sùng kẻ mạnh này, thực lực yếu thì khiêm nhường là không thể tránh khỏi. Nhưng muốn thu hoạch được nguồn tài nguyên tốt hơn, vẫn nên cao ngạo hơn, chỉ cần một tiếng nói có thể khiến người khác kinh sợ mới mang lại hiệu quả tốt nhất.

“Sau khi thí luyện kết thúc, khoa thực văn, khoa rèn và khoa được tể sẽ chọn ra học viên thích hợp.” Phong Thần nhìn nàng nói với ý sâu xa: “Cơ hội hiếm có, nàng phải nắm chắc vào.”

Hắn nói câu này xong thì từ trên cây nhảy xuống, bóng dáng nhanh chóng biến mất khỏi rừng phong.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 49: Mở Màn Cho Cuộc Huấn Luyện Tân Sinh

Ngu Thanh Thiên sau khi hấp thu độc tố của Phong Thần xong cũng bắt đầu bế quan. Nàng kích hoạt thành công dị năng đặc biệt Mộc hệ, có thể không chế được thực vật.

Trong phòng ký túc xá, Ngu Thanh Thiên ngồi xếp bằng trên giường, cả người được bao trùm bởi một tầng ánh sáng đỏ kỳ lạ, lúc rõ lúc mờ.

Chỗ ẩn đường của nàng dần dần hiện rõ một dấu ấn hình cánh hoa màu đỏ. Đằng sau lưng là những bông hoa đỏ rục rờ nở rộ đung đưa.

Kính lặc của nàng nổi lên những tia đỏ. Linh khí bốn phía không ngừng thâm nhập vào người nàng.

Hiện tượng này diễn ra liên tục trong ba ngày, ánh sáng màu đỏ kỳ lạ đó mới hoàn toàn biến mất.

Nàng từ từ mở mắt ra, trong đôi mắt bao phủ sự tĩnh lặng và hiểu biết.

Tâm trí vừa lay động, nàng vẫy tay với một cây màu xanh lục ở trên sân thượng.

Đột nhiên, cái cây đó giống như đang sống, không ngừng lung lay thân mình, thoát khỏi bồn hoa, rẽ bước trèo lên chỗ Ngũ Thanh Thiên, đồng thời cọ sát vào chân của nàng.

Nàng quỳ xuống đưa tay nhẹ xoa vào cái cây đó. Miệng cong lên, bây giờ chỉ thiếu kích hoạt dị năng tinh thần nữa thôi.

Một tháng sau, Học viện Hoàng gia bắt đầu cuộc thi luyện tân sinh lần thứ nhất.

Cứ mỗi ba tháng Học viện Hoàng gia đều tổ chức một lần thi luyện. Nửa năm tổ chức một lần kiểm tra thi đấu thử. Mỗi năm sẽ có một lần thi tổng hợp. Cho dù là thi luyện, kiểm tra hay là thi tổng hợp, đều phải tiến hành ở bên ngoài nơi hoang dã.

Ngày này, giáo viên Trác Hân Lâm của khoa trị liệu cũng dẫn người tới tụ họp.

“Từ hôm nay, các em sẽ được phân thành mười lăm nhóm. Mỗi nhóm có hai mươi người, trong đó không những có các Linh Thực Sư các khoa mà còn có cả Tội Thể Sư.”

Trác Hân Lâm cười giống như gió mùa xuân: “Địa điểm huấn luyện này là ở dãy núi Kinh Cốc. Trên dãy núi đó có nhiều yêu thực và ma thú. Mọi người nhất định phải nghe sắp xếp của giáo viên dẫn đội, phải cẩn thận.”

Ông nghĩ rồi cười hỏi: “Học viện tại sao cách ba tháng lại tổ chức một lần luyện tập, trong các em có ai biết không?”

“Học viện mỗi ba tháng lại tổ chức một lần huấn luyện, chủ yếu là vì để bọn em thông qua năng lực của mình để đạt những tài nguyên tu luyện.”

Tần Phượng Nghi mặt cao ngạo nói: “Hạt nhân tinh thể của yêu thực và ma thú mỗi nhóm thu được, đều có thể dùng để tự mình tu luyện, đội nào mạnh nhất, thì tài nguyên tu luyện đạt được cũng sẽ càng nhiều.”

Nàng ta đến từ thế gia hạng nhất của trung ương đại lục, đối với những thông tin luyện tập của học viện, sớm đã biết rõ.

Nàng ta vẫn luôn chuẩn bị sẵn cho việc luyện tập. Những người biểu hiện xuất sắc trong mỗi lần huấn luyện đều được các tầng lớp cao của học viện chú ý và tăng cường bồi dưỡng. Nàng nhất định sẽ trở thành học viên xuất chúng trong khoa chữa trị ở lần huấn luyện này.

“Tốt lắm, mọi người đều biết Linh Thực Sư và Tội Thể Sư đều cần hấp thu hạt nhân tinh thể của yêu thực và ma thú để lên cấp. Mà học viện không thể cung cấp suốt cho các em được.”

Ông ngập ngừng rồi nói tiếp: “Mỗi ba tháng huấn luyện một lần là cơ hội để các em thu thập tinh thể. Thu thập càng nhiều thì có nghĩa là ba tháng tiếp theo các em sẽ càng không cần phải lo nghĩ nhiều về tài nguyên tu luyện nữa. Ngược lại, thu thập càng ít, tài nguyên của các em sẽ không duy trì được đến lần huấn luyện lần sau.”

“Cho nên, ta hy vọng mọi người phải có thái độ nghiêm túc trong cuộc huấn luyện này, đây là trách nhiệm đối với chính bản thân các em.”

“Còn một điểm nữa, ta cần nhắc nhở mọi người, lần thi luyện đầu tiên này còn có liên quan đến việc các em có được khoa thực văn, khoa được tể hay khoa rèn chọn vào hay không.”

“Các em chắc đều biết các thầy giáo ở ba khoa này bất luận là đi tới đâu, đều là người được ca tụng và tôn trọng, tiền đồ xán lạn.”

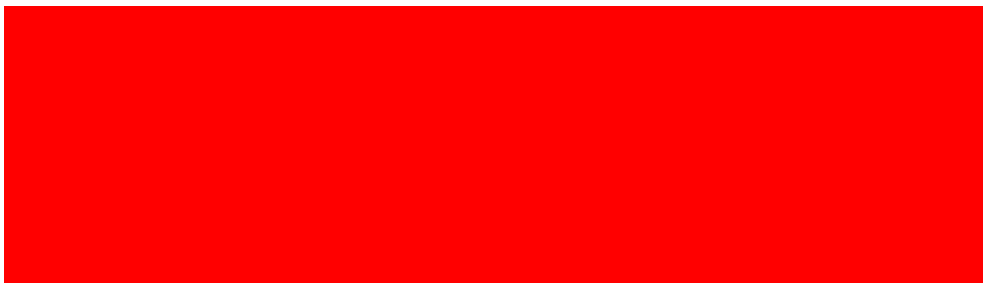
Sắc mặt ông nghiêm túc bổ sung thêm một câu: “Cơ hội này chỉ có một lần, hy vọng mọi người có thể nắm bắt được.”

Sau đó Trác Hân Lâm nói một số chuyện cần làm trong buổi huấn luyện, sau đó phân nhóm xong, dẫn mọi người đi tới cửa học viện tập họp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 50: Thủ Đoạn Giải

Khi Ngu Thanh Thiện cùng với những người khác đi đến công học viện thì phát hiện, lúc này cổng đã đứng đầy người. Đồng thời cũng đã phân thành mười lăm nhóm.

Trác Hân Lâm cười nói với một hàng người: “Được rồi, lần luyện tập này đã phân nhóm nhỏ xong. Từ bên trái sang bên phải là nhóm một đến nhóm mười lăm. Các em dựa theo sự phân nhóm của ta đến báo cáo đi.”

“Vâng!”

Ngu Thanh Thiện và một người con trai khá thấp đứng ở nhóm thứ bảy. Hai người không hẹn mà cùng đi về chỗ ở giữa.

Khoa chữa trị tổng cộng có mười tám người. Phân nhóm chỉ có mười lăm nhóm. Cho nên bốn người có kết quả thi tổ chất thân thể chỉ đạt hoặc đạt trung đẳng, mỗi người phân thành hai nhóm.

Ba người khác ở trong nhóm bốn người này sau khi bị phân nhóm thì sắc mặt không quá dễ chịu. Những người khác thì lại âm thầm bày ra vẻ mặt tự hào, lạnh lẽo thể hiện ra sự khinh thường đối với bốn người đó.

Ngu Thanh Thiện căn bản không để ý cách nhìn của những người đó, sắc mặt khá là bình tĩnh.

Mỗi nhóm đều có Tội Thể Sư và Linh Thực Sư của các khoa khác. Ngu Thanh Thiện bước đến nhóm bảy thì thấy Tạ Thụ ở khoa bói toán.

Nhân số của khoa bói toán là ít nhất. Kết quả kiểm tra tổ chất thân thể của bọn họ cũng không mạnh. Nhưng sức mạnh tinh thần thì vô cùng lớn, thủ đoạn tấn công cũng sẽ theo đó mà thần bí khó lường. Vì vậy người dám đắc tội với Bói Toán Sư rất ít.

Mỗi nhóm đều có một giáo viên hướng dẫn. Nhìn thấy hai người Ngu Thanh Thiện bước tới. Thần sắc của ông bình lặng, không có nhãn mày giống như giáo viên của nhóm mười.

Những người khác của nhóm thấy chỉ có nhóm mười và nhóm bảy là có hai Linh Thực Sư khoa chữa trị, trong lòng cũng đoán được nguyên nhân, không kiềm được thất vọng và không phục trong lòng.

“Các em đều phân vào nhóm bảy sao?” Vị giáo viên thân hình cao to nhìn hai người hỏi.

Đứa con trai ốm nhỏ mím môi giọng nhỏ nhẹ nói: “Vâng, thưa thầy.”

Ngu Thanh Thiện sắc mặt bình tĩnh gật đầu: “Vâng, thưa thầy.”

“Tại sao các em lại có hai người?” Vị giáo viên kia vẻ mặt không hiểu tiếp tục hỏi.

Đứa con trai gầy nhỏ nhìn trộm Ngu Thanh Thiện, cắn môi trầm ngâm, ánh mắt vô cùng quẩn bách.

Ngu Thanh Thiện không để ý, nàng mỉm cười nói: “Bởi vì tổ chất thân thể của bọn em xếp sau cùng ở khoa chữa trị. Mà có thể thực lực chiến đấu của nhóm bảy khá mạnh, đến lúc đó sẽ có thể bảo vệ bọn em, ngoài ra thì nhu cầu cần Trị Liệu Sư cũng sẽ nhiều hơn, cho nên sắp xếp cho hai bọn em vào nhóm bảy.”

Nàng nói năng khá tron tru, vừa biểu đạt được nguyên nhân bọn họ xếp nhóm như vậy là vì bài kiểm tra tổ chất thân thể của bọn họ đứng sau cùng. Vừa gián tiếp tán dương thực lực mạnh mẽ của nhóm bảy.

Nghe xong lời của nàng, sắc mặt của nhiều người trong nhóm bảy cũng đỡ hơn nhiều.

Cũng đúng, chỉ có thực lực mạnh mới có thể bảo vệ được hai Điều Trị Sư có thân thể yếu đuối, hơn nữa lúc chiến đấu ác liệt, cũng cần chữa trị nhiều hơn.

Giáo viên đó vốn dĩ mặt không có biểu cảm gì, bỗng lộ ra ý cười, ông nhìn Ngu Thanh Thiện với ý tứ sâu xa, sau đó vẫy vẫy tay với bọn họ: “Các em về đội đi.”

“Vâng!” Hai người nhanh chóng vào hàng ngũ.

Ngu Thanh Thiện bước tới đứng bên cạnh Tạ Thụ, đứa con trai kia thì tự mình chạy xuống cuối hàng.

Hỏa Ly Nhã cũng được phân vào nhóm bảy. Đôi mắt đào hoa đẹp đẽ đổ ánh lên ý cười. Nữ nhân này thật là có thủ đoạn, quá gian xảo rồi.

Vốn dĩ không ít người ở nhóm bảy trong lòng đầy bất mãn, thậm chí là mâu thuẫn đối với bọn họ, nhưng chỉ một câu nói của nàng thôi, mà đã làm cho những người này dễ chịu hơn nhiều.

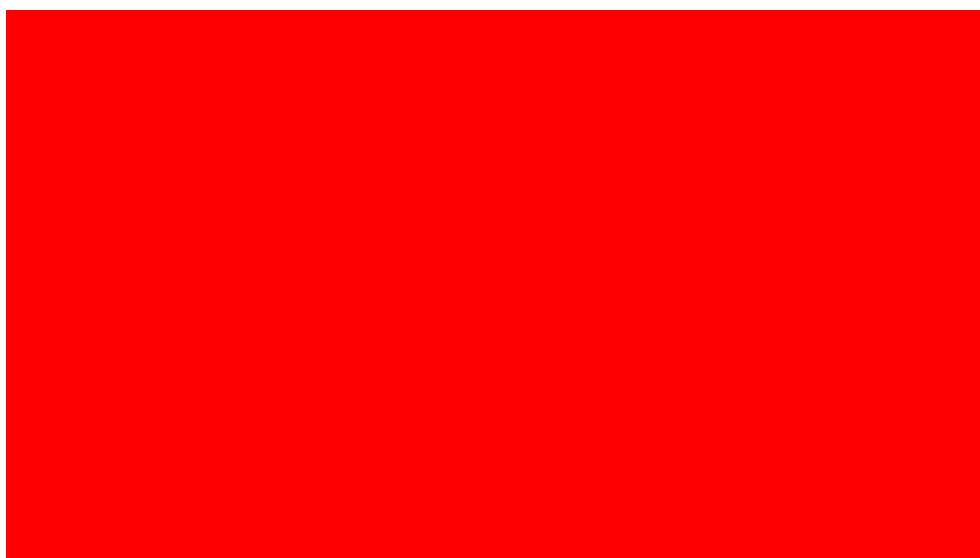
Ngu Thanh Thiên đứng bên cạnh Tạ Thụ thì thấy Hòa Ly Nhã biểu cảm nửa cười nửa không, nàng liền tròn mắt nhìn hấn ta một cái.

Trong lòng nàng càng có thêm xúc cảm sâu sắc đối với thủ đoạn và bối cảnh của Hòa Ly Nhã, lần này thật sự hấn đã được phân chung một nhóm với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyết Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51: Đoàn Đội

Giáo viên thấy người đã đủ, dẫn người của bảy nhóm rời khỏi cửa lớn của học viện.

Sau đó tất cả mọi người bước lên một chiếc xe ngựa có không gian rất lớn, chứa cả hơn hai mươi người cũng không chật.

“Từ hôm nay bắt đầu, ta sẽ đảm nhiệm làm giáo viên dẫn đầu lần rèn luyện này.” Nam tử trẻ cường tráng cười nói: “Ta tên là Ba Hạo, là một Tồi Thê Sư.”

“Nơi đến của lần huấn luyện này là dãy núi Kinh Cốc. Ở dưới chân núi đó là trụ sở của học viện hoàng gia chúng ta.”

Ông ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp: “Sau khi đến trụ sở, mỗi nhóm sẽ có một giáo viên hướng dẫn là Linh Thực Sư tham gia. Hai người bọn ta sẽ tiễn các em vào dãy núi để luyện tập.”

“Các em có thắc mắc gì thì cứ hỏi.”

Một thiếu niên giơ tay: “Thầy, bọn em đến dãy núi Kinh Cốc sẽ có những nhiệm vụ gì?”

“Đương nhiên là có, giáo viên chủ nhiệm của các em chắc là đã nói cho các em biết mục đích chủ yếu của lần rèn luyện này rồi.” Ba Hạo nói: “Sở dĩ gọi là rèn luyện, chính là vì các em sẽ không thể dễ dàng vượt qua cửa ải này. Các em đều sẽ có nhiệm vụ của mình, đồng thời cũng cần so sánh thành tích với những người của nhóm khác.”

“Lần này tân sinh phân thành mười lăm nhóm, cùng nhau vào dãy núi Kinh Cốc hoàn thành lần thí luyện này. Sau khi về học viện sẽ xếp hạng.”

“Năm nhóm có thành tích cao nhất sẽ được học viện thưởng riêng. Phần thưởng này sẽ giúp đỡ rất lớn đối với tu hành ba tháng sau của các em. Thậm chí ảnh hưởng đến lần rèn luyện sau của các em. Cho nên hy vọng các em có thể cư xử nghiêm túc, lấy trạng thái tốt nhất ra để ứng phó.”

Sau những lời giới thiệu, ông thu lại ý cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Bắt đầu từ hôm nay các em là một đoàn đội. Các em ở dãy núi Kinh Cốc phải cùng nhau sinh tử, đồng tâm hiệp lực trong thời gian một tháng.”

“Ta hy vọng các em không nên nảy sinh thành kiến với bất cứ ai trong nhóm. Các em hãy cố gắng nhanh chóng bồi dưỡng phương thức hiểu ý ngầm, cùng cạ sát với nhau. Một lòng đoàn kết sẽ có thể đạt tới xếp hạng năm nhóm xuất sắc nhất. Nhưng chỉ cần có tranh chấp nội bộ, ta có thể phán đoán, điều chờ đợi các em chỉ có thất bại.”

Nghe xong lời của ông, không ít người trong lòng vốn khinh thường Ngũ Thanh Thiện và đứa con trai kia đều thu lại rất nhiều tâm tư.

“Chúng ta có hai Trị Liệu Sư là một ưu thế. Các em đừng có khinh thường tác dụng của Trị Liệu Sư trong chiến đấu.” Ba Hạo sớm đã nhìn ra được tâm tư của không ít người trong nhóm, ông cười nói: “Thời khắc này, các em là một đoàn thể. Bất luận là làm gì đều phải cân nhắc đại cục của đoàn thể, không nên tồn tại quan niệm chủ nghĩa cá nhân, nếu không sẽ thất bại.”

Ông nhìn thấy vài người Linh Thực Sư và Tội Thê Sư của khoa chiến đấu không lưu tâm, nên bổ sung thêm một câu: “Sau khi đến dãy núi Kinh Cốc, bắt đầu rèn luyện, các em sẽ thấy tầm quan trọng của đoàn kết đoàn đội.”

Nói nhiều thì những người này cũng nghe không vào, chỉ có thực chiến thực sự mới làm cho bọn họ trưởng thành lên được.

“Thầy, vậy sau khi vào dãy núi Kinh Cốc. Thầy và thầy kia cũng sẽ vẫn luôn theo bọn em phải không ạ?” Một thiếu nữ thanh tú nụ cười ngọt ngào hỏi.

Ba Hạo lắc đầu: “Không, bọn ta chỉ dẫn bọn em đến nơi bắt đầu thí luyện của dãy núi Kinh Cốc. Hai ngày trước mắt, bọn ta sẽ dạy cho các em cách sinh tồn và phối hợp, sau đó các em phải dựa vào bản thân mình.”

“Các em đừng cho rằng đây chỉ là một lần rèn luyện đơn giản. Lúc các em vào trường đều đã ký thỏa thuận sống chết tự chịu trách nhiệm rồi.”

Ông nghiêm túc tiếp tục nói: “Một khi gặp phải nguy hiểm, các em có thể mất mạng. Cho nên đừng bao giờ có tâm lý dựa vào may mắn.”

Bọn họ sẽ bảo vệ âm thầm, nhưng không nói rõ ra.

Trừ khi gặp phải nguy hiểm đột ngột không nằm trong phạm vi thi. Nếu không, giáo viên bọn họ một khi ra tay, thì cả đội ngũ sẽ bị trừ điểm, sẽ tuyệt đối lỡ mất cơ hội xếp hạng năm nhóm xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 52: Nàng Lại Vẫn Có Thể Ăn Được

Sự thành thật và nghiêm túc của Ba Hạo làm cho những thiếu niên thiếu nữ trở nên căng thẳng. Liên quan đến sinh tử, ai mà không coi trọng.

“Thầy ơi, bọn em khi vào dãy núi Kinh Cốc đều là tự hành động sắp xếp đi săn bắt phải không?” Thiếu nữ thanh tú kia lại tiếp tục hỏi.

Hình thức săn bắt có ý nghĩa là tấn công giết yêu thực và ma thú, móc ra hạt nhân dùng để tu luyện.

Ba Hạo trả lời: “Trong các em ta sẽ chỉ định một người đội trưởng và một người đội phó. Quyết sách quan trọng nhất sau khi bước vào dãy núi Kinh Cốc sẽ do bọn họ chỉ dẫn các em cùng nhau quyết định.”

Ánh mắt ông nhìn vào Hỏa Ly Nhã đang có bộ dạng bất cần, lười biếng dựa vào ghế: “Bây giờ ta tuyên bố, nhóm trưởng của nhóm bảy là Hỏa Ly Nhã khoa chiến đấu.”

Tiếp đó ông lại nhìn về hướng một thiếu niên khí chất ôn tồn nho nhã nói: “Phó đội trưởng sẽ do Mộ Dung Thanh, Linh Thực Sư của khoa tinh luyện đảm nhận.”

“Đối với sự sắp xếp này, nếu các em có ý kiến gì có thể nói ra.” Ba Hạo nhìn đám người một lượt nói.

“Không có ý kiến.”

Sự sắp xếp của Ba Hạo thì mấy người có mặt đều không có ý kiến. Hỏa Ly Nhã bắt luận là bài kiểm tra thiên chất hay là thực lực đều là người mạnh nhất trong đám tân sinh, để hấn làm đội trưởng là không chê vào đâu được.

Còn về Mộ Dung Thanh, hấn cũng được coi là một nhân vật truyền kỳ của tân sinh.

Tổ chất thân thể, thiên chất Linh Thực Sư đều là thượng. Năng lực tinh thần đều đạt tới xuất sắc. Điều này có nghĩa là sau này chàng ta có thể trở thành Linh Thực Sư Niệm Lực, tấn công tinh thần rất là đáng sợ.

Hon nữa Linh Thực Sư khoa tinh chế, tuyệt đại đa số sau này đều trở thành đại sư rèn. Đây là một trong những nghề nghiệp hiếm có được tôn sùng nhất ở đại lục.

Ở trong một đoàn thể, ngoài Linh Thực Sư của khoa chữa trị có tác dụng lớn ra, thì Linh Thực Sư của khoa tinh chế cũng rất quan trọng.

Hạt nhân tinh thể của yêu thực và ma thú vừa mọc ra vốn không được tinh khiết lắm. Cần các Linh Thực Sư khoa tinh chế tinh luyện thì mới phát huy tác dụng từ sáu mươi phần trăm trở lên.

“Thầy, vậy sau khi chúng em vào dãy núi Kinh Cốc sẽ cần phải làm những nhiệm vụ gì?” Mộ Dung Thanh hỏi.

Ba Hạo cười nói: “Nhiệm vụ mỗi lần rèn luyện sẽ không ngừng thay đổi, cần phải đến học viện ở dãy núi Kinh Cốc mới được công bố.”

Ông dừng một chút rồi nói: “Nhưng mà nhiệm vụ đầu tiên của tân sinh trên cơ bản đều là tìm kiếm tinh thạch hoặc là thảo dược, các em không cần lo lắng quá.”

Sau đó Ba Hạo giới thiệu một chút về dãy núi Kinh Cốc cho mọi người, cũng có vài học viên nêu lên câu hỏi.

Tốc độ của xe ngựa rất nhanh, lúc trời gần tối thì đến trụ sở của Học viện Hoàng gia ở dãy núi Kinh Cốc.

Lúc này xe ngựa của các nhóm khác cũng lần lượt đến trụ sở của học viện. Giáo viên hướng dẫn của các nhóm sắp xếp lều trại chỗ ở, sau đó để các tân sinh về nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát đi dãy núi Kinh Cốc.

Lúc ăn cơm, người của các nhóm khác đều đang nhỏ tiếng bàn tán, đặc biệt là về nhóm bảy và nhóm mười.

“Các người nghe chưa, nhóm bảy và nhóm mười có hai Linh Thực Sư khoa chữa trị.”

“Biết lâu rồi, bốn người đó đều là thứ thấp nhất ở khoa chữa trị. Ta thật sự thông cảm với các huynh đệ ở nhóm bảy và nhóm mười đó.”

“Kỳ thực có hai Linh Thực Sư khoa chữa trị không có gì là xấu. Nếu có mấy người cùng lúc bị thương có thể giúp được.”

“Nhưng một khi phát sinh chiến đấu, đối tượng bảo vệ cũng biến thành hai người, như vậy thì không phải là rườm rà hơn sao.”

“Hon nữa bọn người đừng quên. Bốn người đó đều là hạng thấp nhất ở khoa chữa trị, đến lúc đó có thể phát huy được tác dụng chữa trị hay không còn chưa biết được.”

Vốn dĩ chỉ là tổ chất thân thể xếp chót, bây giờ bị người của các đội khác có ý xuyên tạc thành cái gì cũng xếp chót.

“Điều này cũng đúng, có lợi cũng có hại. Nhưng mà ta vẫn vui mừng vì trong đội ngũ chỉ có một Trị Liệu Sư.”

“Trong đội ngũ chúng ta có Tần Phương Nghi thiên chất mạnh nhất trong khoa chữa trị. Lần rèn luyện này ta có thể tự tin hơn mấy phần.”

“Ôi trời, các người được phân nhóm với Tần Phương Nghi à, thật may mắn quá.”

“Ha ha, các người dù sao cũng không phải phân nhóm cùng với hai Linh Thực Sư khoa chữa trị, cứ cười thầm đi, đừng có đố kị với bọn ta.”

“...”

Tiếng cười đùa không ngừng truyền đến, trước bàn ăn của nhóm bảy và nhóm mười, bầu không khí của các thành viên trong nhóm vô cùng trầm mặc, có vài người thậm chí không nhìn bốn Trị Liệu Sư lấy một cái.

Tạ Thư vốn muốn an ủi vài câu, nhưng vừa quay đầu thì liền nhìn Ngu Thanh Thiển căn bản không để tâm đến những lời bàn tán kia, vui vẻ thưởng thức món thịt nướng trên bàn ăn, nhin không được ôm đầu vỗ trán.

Những người khác của nhóm bảy cũng phát hiện, bọn họ thấy Ngu Thanh Thiển vui vẻ ăn, không kèm được bầu môi, không biết nên khóc hay nên cười.

Nữ nhân này vậy mà vẫn có thể ăn được, hơn nữa còn ăn rất ngon miệng..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 53: Dùng Hành Động Làm Bọn Họ Im Miệng

Không ít nhóm đang cười thầm nhóm bảy và nhóm mười. Nhóm của Cơ Linh Song và Hạ Oanh cũng có người chê cười bốn Điều Trị Sư bọn Ngu Thanh Thiên. Cuối cùng bị hai người đánh cho một trận không dám nói nhiều nữa.

Trong ánh mắt hai người Cung Hạo và Kỳ Duệ lộ ra vẻ thích thú được xem kịch hay. Bọn họ đợi lão đại nhà mình tỏa sáng làm mù đôi mắt chó của đám người này.

Ngu Thanh Thiên đang vui vẻ ăn cơm, thì một ánh mắt thù hận liếc tới. Tuy là giấu rất tốt, nhưng vẫn bị nàng phát hiện.

Nàng vừa quay đầu nhìn qua thì thấy ngồi chỗ không xa là Tần Phượng Nghi đang ghen ghét nhìn nàng.

Thấy Ngu Thanh Thiên nhìn sang, Tần Phượng Nghi trừng mắt nhìn nàng một cái rồi mới di chuyển ánh mắt đi.

Ngu Thanh Thiên cảm thấy kỳ lạ, nàng hình như không có gây sự gì với nữ nhân này, đúng thật là thần kinh, không biết lý tình.

Trong lòng nàng cũng bắt đầu đề phòng Tần Phượng Nghi. Loại thần kinh này nếu phát điên thì vẫn mang lại điều phiền phức.

Nhưng mà nếu trong lúc rèn luyện Tần Phượng Nghi dám đụng vào một sợi lông mày của nàng, thì nàng sẽ không khách sáo nữa.

“Ngu Thanh Thiên, người ăn ngon miệng thật đó!” Người con gái tướng mạo xinh đẹp ở nhóm bảy nói.

Ngu Thanh Thiên ăn hết số thịt nướng cuối cùng, lấy khăn lau miệng cười nói: “Đúng vậy! Thịt nướng tối nay không biết ai làm mà tài nghệ không tồi.”

“...” Đám đông nghe xong lời của nàng không biết làm thế nào, rất muốn hỏi nàng có nghe thấy những lời đàm tiếu của những nhóm bên cạnh hay không.

Ba người Điều Trị Sư của nhóm bảy và nhóm mười đều không nuốt nổi, cơ bản không đụng vào đĩa thịt nướng trên bàn, chỉ có một mình Ngu Thanh Thiên ăn rất ngon lành, giống như không có gì xảy ra.

Đứa con gái thanh tú dịu dàng cười hỏi: “Người không nghe thấy các nhóm khác đang cười chế giễu sao?”

Nàng thấy năng lực chịu đựng của Ngu Thanh Thiên thật mạnh mẽ. Nếu như những người khác nói nàng như vậy, thì nàng đã sớm đến lật tung bàn bọn họ rồi.

“Nghe thấy thì sao? Bọn họ cười nhạo cũng chẳng làm ta bị mất đi một miếng thịt nào.”

Ngu Thanh Thiên nhún vai không thèm để ý: “Bốn người bọn ta có phải là hạng bét hay không, có năng lực chữa trị hay không, không phải chỉ qua miệng lưỡi bọn họ nói thì thành hiện thực, đến lúc đó sẽ tự thấy cao thấp thôi.”

Ngu Thanh Thiên ý sâu xa liếc nhìn đứa con trai ốm nhom của nhóm mình và hai Điều Trị Sư ở nhóm mười: “Ta chỉ có một cách nghĩ, sau khi bắt đầu rèn

luyện sẽ dùng hành động để bọn họ im miệng.”

Lời của nàng nói xong, ba Điều Trị Sư ở nhóm bảy và nhóm mười đều ngạc nhiên, rõ ràng đã nghe hiểu.

Cái nhìn phiến diện của nhóm bảy đối với Ngu Thanh Thiện đã giảm xuống mấy phần. Chỉ hy vọng lời của nàng bây giờ có thể hoán đổi thành hành động thực tế, để những người cười chê bọn họ phải im miệng.

“Ngu Thanh Thiện nói đúng, mục đích của nhóm chúng ta là nằm trong xếp hạng năm nhóm xuất sắc. Hy vọng mọi người không vì những lời khiêu khích của các nhóm khác mà mất đi lòng tự tin như thường ngày, đừng ôm tư tưởng phiến diện đối với nhóm mình.” Hòa Ly Nhã lười biếng nói.

Giọng nói của Mộ Dung Thanh ôn hòa như ngọc, thêm vào một câu: “Ta thấy nhóm mình may mắn vì có được hai Điều Trị Sư, đặc biệt là trong đó có một Linh Thực Sư có thiên chất xuất sắc. Đa phần các Điều Trị Sư có tố chất thân thể không mạnh bằng các Linh Thực Sư và Tội Thể Sư của các khoa khác, được bảo vệ là điều nên làm. Không biết những người kia từ đâu mà có thể thấy tố chất thân thể xếp loại thấp là thiên chất điều trị cũng sẽ thấp.”

Thành viên nhóm bảy sắc mặt thay đổi, đúng vậy, những người kia cười chê rõ ràng là đang gây chia rẽ mối quan hệ giữa bọn họ và hai Điều Trị Sư kia.

Nếu như bọn họ bài trừ hai Điều Trị Sư, đến lúc bước vào cuộc rèn luyện ở dãy núi Kinh Cốc nhất định sẽ không đoàn kết nổi, sẽ không có khả năng tiến đến năm nhóm xếp hạng đầu.

Quan trọng là bọn họ cũng quên mất việc Ngu Thanh Thiện là Linh Thực Sư có bài kiểm tra thiên chất đạt xuất sắc. Còn ký khế ước được với cô Ma Hoàng mà ngàn năm trong học viện không có ai có thể ký kết được.

Tố chất thân thể kém một chút thì có sao, điều trị tốt là được.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 54: Nàng Đối Với Hắc Cũng Không Tệ

Hòa Ly Nhã và Mộ Dung Thanh không hổ là đội trưởng và phó đội trưởng do giáo viên chỉ định. Chỉ vài câu đã làm tan đi sự khó chịu của mọi người đối với Ngu Thanh Thiện và đứa con trai gầy nhỏ kia. Ngược lại, còn điều động được sự tự tin của mọi người muốn giành được vị trí năm đội đầu bảng.

“Mọi người giới thiệu tên của mình đi. Chúng ta đến từ các khoa khác nhau, ở bên nhau là duyên phận. Hy vọng có thể trân trọng, cùng nhau chiến đấu, tiến về phía năm đội đầu bảng.” Mộ Dung Thanh mỉm cười đề nghị.

“Ta tên là Mộ Dung Thanh, đến từ khoa tinh chế, là đội phó lần này, ta sẽ giúp đỡ đội trưởng phụ trách các người.” Hắc giới thiệu trước.

“Ta tên là Hòa Ly Nhã, đến từ khoa chiến đấu. Lần này chúng ta nhất định xông tới vị trí năm nhóm đầu bảng. Hy vọng mọi người từ bây giờ bắt đầu tự tin vào khả năng tất thắng, cùng nhau bước tiếp.” Hòa Ly Nhã nhếch miệng: “Điều quan trọng là đạp mấy người cười chê chúng ta xuống dưới chân, làm cho bọn họ im miệng.”

Nghe hai người bọn họ tràn đầy tự tin, những người khác cũng trở nên kích động. Nếu như các nhóm khác chế giễu chúng ta, vậy đến lúc ấy sẽ dễ dàng người đó tự tát vào mặt.

“Ta tên là...”

Tiếp theo lần lượt từng người bắt đầu giới thiệu mình. Sắc mặt nhút nhát của đứa con trai gầy nhỏ kia cũng giảm đi mấy phần.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người ai về lều trại người nấy nghỉ ngơi.

Ngu Thanh Thiện mới bước được vài bước, thì bị người sau lưng kêu lại.

“Ngu Thanh Thiện, chúng ta sẽ không trở thành gánh nặng thật chứ?” Giọng của đứa con trai đó khá nhỏ, ngữ khí chứa đầy sự không tự tin và không chắc chắn.

Ngu Thanh Thiện quay người bước vài bước tới trước mặt đứa con trai nhỏ đó, mỉm cười nói: “Doãn Minh, đừng vì người khác coi thường mà đánh giá thấp bản thân. Có thể trở thành kẻ mạnh hay không, tiền đề là phải có một trái tim mong muốn trở thành kẻ mạnh.”

Nàng đưa tay ra vỗ vào vai của Doãn Minh nói: “Người chỉ là thân hình loại trung đẳng mà thôi. Thiên chất Linh Thực Sư và năng lực tinh thần đều là trung thượng. Muốn trở thành một Điều Trị Sư hợp lệ thì là việc dễ như trở bàn tay. Muốn cho người khác xem trọng người, trước tiên cần phải có lòng tự tin với bản thân mình mới được.”

Nàng cười rồi cũng không nói nhiều, quay người rời khỏi cùng với Tạ Thư.

Doãn Minh ở khoa chữa trị không thuộc hai bè phái kia, cũng là đối tượng bị bài trừ.

Nàng đã từng vô tình nhìn thấy, sau khi tan học, hần đều tự mình lặng lẽ ở lại để luyện tập, rất chăm chỉ nỗ lực, chỉ là không có tự tin về bản thân.

Nàng ở Mật Thể thích bồi dưỡng những người bắt đầu từ con số không. Nếu Doãn Minh có thể đạt được yêu cầu làm tiểu đệ của nàng, thì nàng sẽ không ngại hướng dẫn cho hần.

Doãn Minh nhìn hình bóng Ngu Thanh Thiện đang dần dần rời xa, tay nắm chặt lại, ánh mắt vốn dĩ sợ sệt nhút nhát xuất hiện một chút hào quang.

Hần lú lú một câu: “Trước tiên cần có một trái tim của kẻ mạnh ư?”

Hỏa Ly Nhã không biết từ lúc nào đã đến bên Ngu Thanh Thiện nói nhỏ: “Nàng đối với hần không tệ.”

Hần không cảm thấy nữ nhân này có dư nhiệt tình và thương cảm, lời khuyên bảo của nàng đối với Doãn Minh làm cho hần thấy ngạc nhiên.

Ngu Thanh Thiện liếc nhìn hần: “Không phải muốn giành vị trí năm nhóm đứng đầu sao? Hần hồi phục được tự tin sẽ không làm nín chân chúng ta nữa.”

Nàng tất nhiên không thể nói với Hỏa Ly Nhã. Nàng muốn cân nhắc đến việc bồi dưỡng Doãn Minh trở thành một trong những thành viên phát triển thế lực của nàng.

Những năm ở Mật Thể, nàng nghiên cứu khá sâu về lòng dạ con người.

Những người giống như Doãn Minh, lúc nhỏ yếu không ai giúp đỡ, nếu như đưa một cánh tay ra giúp đỡ hần, để hần trưởng thành, thì sau này tỷ lệ hần phản bội sẽ rất nhỏ.

Nàng vốn không cần bằng hữu tiểu đệ khuất phục mình, cái nàng muốn là sự trung thành tuyệt đối, bất cứ lúc nào cũng đều không phản bội.

Hỏa Ly Nhã cười: “Xem ra nàng rất có tự tin giành vị trí năm nhóm đứng đầu.”

Ngu Thanh Thiện nhướn mày hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ người không có?”

“Tất nhiên là có.” Hỏa Ly Nhã bậm miệng. Mỗi lần đấu khẩu với nữ nhân này thì chàng luôn thua.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chương 55: Bắt Đầu Luyện Tập

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa hừng sáng, một hồi kèn lệnh to rõ vang lên đánh tan buổi sáng sớm yên tĩnh.

Tân sinh của mười lăm nhóm lần lượt chui ra khỏi lều trại, bước nhanh đến chỗ tập hợp.

Khoảng thời gian một tách trà, các giáo viên hướng dẫn của mỗi nhóm cũng trước sau lần lượt đến nơi tập hợp.

Lần này bên cạnh họ xuất hiện thêm một Linh Thực Sư lạ.

Ba Hạo và một nữ tử thân hình cao gầy, tướng mạo trung bình bước tới trước mặt nhóm bảy.

“Ta giới thiệu với mọi người. Vị này là Lâm Phi Vũ giáo viên khoa chiến đấu. Cũng là một giáo viên chỉ huy nhóm. Cô ấy sẽ cùng ta dẫn các em vào dãy núi Kinh Cốc hoàn thành lần huấn luyện này.”

“Chào Lâm lão sư!” Đám đông cùng lên tiếng.

Lâm Phi Vũ cười nhàn nhạt, ánh mắt nghiêm khắc cứng rắn: “Rất vui khi lần này được trở thành giáo viên chỉ huy của các em. Những ngày sau, hy vọng mọi người sẽ cùng phối hợp với chúng tôi biến nhóm bảy thành đội hình kiểu mẫu cho các tân sinh học viên hoàng gia.”

“Theo tình hình các khóa trước của Học viện Hoàng gia. Các thành viên được phân nhóm trong lần đầu, nếu như không có gì phát sinh, thì ba năm sau này, mỗi lần huấn luyện đều không có thay đổi thành viên trong nhóm. Điều này cũng có nghĩa là sau này ta và Ba Hạo lão sư sẽ lại cùng nhau tham gia thời gian huấn luyện với các em.”

Ánh mắt mạnh mẽ của bà quét một lượt qua nhóm người: “Ta không hy vọng trong nhóm chúng ta xuất hiện việc các thành viên âm thầm đối chọi nhau một cách bí ôi. Một khi phát hiện, xin lỗi, ta sẽ lập tức mời người đó rời khỏi nhóm. Ta không cần và cũng không hoan nghênh những người như vậy làm bạn đồng hành của ta.”

“Được rồi, bây giờ ta sẽ nói nhiệm vụ của lần huấn luyện này.” Bà cầm một cuốn tài liệu mở ra nói: “Nhiệm vụ lần này là tìm kiếm ba loại tinh khoáng thạch có thể rèn được và hai loại thảo dược có thể chế được tể. Đội nào thu thập được càng đầy đủ, càng nhiều thì đội đó sẽ giành chiến thắng.”

Ba Hạo cầm ra một xấp giấy, phát cho mỗi người một phần. Bên trong ghi lại giới thiệu và hình ảnh về thạch tinh khoáng và thảo dược cần tìm.

“Bây giờ chúng ta xuất phát đến dãy núi Kinh Cốc. Hai ngày này, ta và Ba lão sư sẽ dạy các em cách để thích ứng và chiến đấu trong môi trường rừng núi. Hy vọng cách em chuyên tâm học tập.”

Bà gật đầu với đám đông rồi cất bước quay đi. Ba Hạo vẫy tay với nhóm người ra ý bảo đi theo.

Dãy núi Kinh Cốc tọa lạc ở phía đông nam của Học viện Hoàng gia, là một hẻm núi lớn tài nguyên phong phú, nơi này được Học viện Hoàng gia phong tỏa làm khu vực luyện tập của học viên. Người ngoài hoặc các thế lực khác đều không thể xâm nhập.

Hai giáo viên vừa đi, vừa giới thiệu.

“Trong hẻm núi có nhiều yêu thực và ma thú, phân thành ba khu vực, khu vực ngoại vi, nội vi và khu vực trung tâm.”

“Phạm vi lần huấn luyện đầu tiên của tân sinh chỉ hoạt động ở ngoại vi, nhưng điều này không có nghĩa là an toàn.”

“Đẳng cấp của các ma thú và yêu thực xuất hiện ở khu vực ngoại vi đa phần là cấp Linh Đồng, thậm chí thỉnh thoảng còn có xuất hiện cấp bậc Linh Thi, rất nguy hiểm.”

“Trong mỗi đội, học viện đều cân nhắc theo tình hình thực tế mà phân chia, khoa nào cũng có, chỉ cần đoàn kết thì lang bạt ở ngoại vi sẽ không quá khó khăn.”

“...”

Hàng người đi khoảng một tiếng đồng hồ, cuối cùng đã bước vào dãy núi Kinh Cốc.

Dưới chân dãy núi Kinh Cốc là một khu rừng nguyên sinh rậm rạp um tùm, cao thấp dày đặc, nhìn không thấy biên giới, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng ma

thú kêu gầm.

Sau khi bước vào dãy núi, đa số người trong nhóm một đều hiện ra sự kích động, bọn họ vô cùng mong đợi được rèn luyện chiến đấu.

Lâm Phi Vũ đã từng dẫn dắt không ít học viên, nên chẳng thấy lạ lẫm gì với tình huống này, chỉ là bên môi nhếch lên nụ cười bí hiểm.

Hy vọng đám người này trong thời gian một tháng sau vẫn còn lòng nhiệt tình kích động như vậy, không kêu cha khóc mẹ mà đòi rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 56: Trận Chiến Đầu Tiên

Sau khi vào dãy núi Kinh Cốc, hai giáo viên hướng dẫn để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một khắc, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Trong các bài học của Học viện Hoàng gia, Linh Thực Sư cũng cần phải tiến hành rèn luyện cơ thể đơn giản, đặc biệt là Linh Thực Sư khoa chiến đấu, còn phải thường xuyên tham gia các tiết học của Tội Thể Sư. Cho nên, những người ở đây, không ai cảm thấy chịu không nổi.

Sau khi nghỉ ngơi lại tiếp tục xuất phát, chưa được bao lâu, thì nghe tiếng xào xạc ở trước mặt.

“Giữ cảnh giác!” Ba Hạo nói với mọi người: “Âm thanh này phát ra từ ma thú. Mọi người hãy phát ra năng lực tinh thần đi do thám động tĩnh ở phía trước, không cần phải lo lắng!”

Nghe lời của Ba Hạo, đoàn người đều phát ra năng lực tinh thần. Không ít người tay nắm chặt, biểu hiện tâm trạng lo lắng kích động.

“Có ai do thám được tình hình phía trước chưa?” Lâm Phi Vũ quay đầu lại hỏi đoàn người.

Cả đoàn im lặng, lúc Lâm Phi Vũ nhàu mày, thì Mộ Dung Thanh nói: “P̣hía trước chắc là có khoảng sáu con ma thú. Quan sát hơi thở cho thấy cấp bậc chắc là Võ Đổng giai đoạn một.”

Trong sự phân chia của con người, cấp bậc của yêu thực và Linh Thực Sư là giống nhau. Ma thú và Tội Thể Sư có cấp bậc giống nhau.

Lâm Phi Vũ đưa mắt tán thưởng Mộ Dung Thanh: “Rất tốt, tình hình do thám được đều là sự thật.”

“Bây giờ bắt đầu lần chiến đấu đầu tiên của các em trong đợt huấn luyện tân sinh này.” Lâm Phi Vũ bước đến một vị trí, cầm nhánh cây vẽ ra một vòng tròn nói: “Tội Thể Sư ra khỏi hàng. Các em phụ trách dụ sáu con ma thú này đến vị trí trong vòng tròn.”

“Sáu con ma thú một khi xuất hiện, Linh Thực Sư khoa chiến đấu lập tức bao vây, dùng Linh Thực quán lấy và tấn công.”

“Các Linh Thực Sư khoa khác cũng dùng các phương pháp tấn công mà bình thường các giáo viên học viện dạy ra đối phó tấn công ma thú. Linh Thực Sư khoa điều trị một khi phát hiện người bị thương thì lập tức chữa trị.”

Lâm Phi Vũ sau khi dặn dò đơn giản chiến lược tác chiến, thì ra hiệu cho các Tội Thể Sư trong nhóm tấn công.

Mỗi nhóm có mười hai Tội Thể Sư, là chủ lực tấn công. Thấy Lâm Phi Vũ ra tín hiệu, bọn họ lập tức theo trình tự cẩn thận bước về hướng ma thú.

Ngư Thanh Thiện thấy mười hai người đó, tuy động tác chưa thuần thực, thần sắc căng thẳng, nhưng lại rất có trình tự, rõ ràng là lúc ở học viện đã được huấn luyện qua.

Những Linh Thực Sư còn lại thì vô cùng lo lắng nhìn về phía trước, chỉ có Ngư Thanh Thiện thần sắc bình tĩnh.

Sáu con ma thú phía trước đối với nàng căn bản không có gì đáng ngại. Chỉ mình nàng thôi cũng đã có thể giết chết bọn chúng một cách nhẹ nhàng. Chỉ là chưa tới tình huống nguy hiểm đột ngột, thì nàng chưa muốn lộ ra thực lực của mình.

“Gừ, gừ!” Rất nhanh, tiếng gầm gừ của ma thú vọng tới.

Sau đó thì thấy các Tội Thủ Sư cùng nhóm chạy như bay đến, đuổi theo đằng sau sáu con sư tử ma thú thân hình khổng lồ.

“Bao vây.” Hòa Ly Nhã hét lên một tiếng, ra tay tấn công trước.

Sau người hấn xuất hiện một loại thực vật xinh đẹp màu lam, bọc toàn thân người hấn vào bên trong. Một chiếc áo giáp Linh Thực màu băng lam hiện ra trước mặt đám đông.

Theo sau câu chú ngữ, từng cây nhũ băng xuyên ra từ trong đất, bao vây toàn bộ sáu con ma thú vừa xông tới. Sau đó từng đợt băng tiễn nhanh chóng bao vây lấy vòng tròn.

Chàng ký khế ước với một Linh Thực hệ chiến đấu có thuộc tính băng. Lúc tấn công chủ yếu là tấn công bằng băng tiễn, băng nhũ.

Các Linh Thực Sư khác cũng không do dự, vội vàng vàng kêu gọi Linh Thực bắt đầu tấn công.

Trong số những Tội Thủ Sư đi dẫn dụ ma thú, có một người cánh tay không ngừng chảy máu. Rõ ràng là bị thương không nhẹ. Sau đó được người khác đưa vào vòng tròn bảo hộ.

Ngư Thanh Thiện nháy mắt với Doãn Minh, sau đó nhanh chóng bước tới.

“Cánh tay của ta bị cắn rồi, đau quá.” Người đó thấy hai người Ngư Thanh Thiện bước tới, lập tức nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 57: Ngươi Thật Lợi Hại!

Ngư Thanh Thiện bước tới trước mặt người đó, mỉm cười vỗ về cảm xúc căng thẳng của hấn.

“Thả lỏng, bây giờ ta sẽ chữa trị cho ngươi, không sao đâu.”

Trên tay của nàng xuất hiện một ánh sáng huỳnh quang màu xanh lục nhạt. Đặt vào cánh tay bị thương của thiếu niên kia.

Ánh sáng màu lục biến thành từng ánh sáng sao nhỏ xuyên vào cánh tay bị thương của đối phương. Máu tươi còn đang đỏ rùng rùng, lập tức dừng lại, cả băng gạc còn chưa sử dụng thì vết thương đã dần dần liền lại.

Chữa xong vết thương cho thiếu niên đó, hai Tội Thủ Sư và ba Linh Thực Sư lại bị ma thú tiếp cận tấn công bị thương. Có người thậm chí bị ma thú cào vào bụng, tạo thành một cái lỗ.

“Á!” Hấn đau đớn sợ hãi kêu lên một tiếng. Sau đó sụp đổ nằm lên đất, hơi thở bắt đầu yếu dần: “Có phải ta sắp chết rồi không?”

Ngu Thanh Thiên thấy như vậy thì chau mày. Nàng quay đầu nói với Doãn Minh đang bận rộn tay chân chữa trị cho một Linh Thực Sư bị thương khác: “Người không cần hoảng loạn, kêu gọi Linh Thực được ký khế ước ra, dùng năng lực của nó cùng nhau chữa trị cho người bị thương. Ta đi cứu người đằng kia.”

“Được!” Doãn Minh thấy Ngu Thanh Thiên bình tĩnh trầm lặng, tâm trạng vốn dĩ hoảng loạn vô cùng trở nên ổn định hơn nhiều.

Một đứa con gái như Ngu Thanh Thiên mà có thể đứng trước cảnh lâm nguy không hề e sợ, vậy thì hấn cũng càng cần phải cố gắng hơn.

Lúc này một đóa hoa màu nguyệt bạch được Doãn Minh kêu ra, hoa Ninh Thần phát ra từng luồng sáng mềm mại, giúp đỡ hấn chữa trị.

Ngu Thanh Thiên bước nhanh tới chỗ người có bụng bị cào thành một cái lỗ to, cuối người quỳ xuống, lấy bàn tay được ánh sáng lục phủ lên vết thương, một mặt dịu dàng nói: “Không cần phải sợ, người sẽ không chết đâu.”

Người đó cảm thấy một làn khí ấm mát vây quanh lấy bụng của hấn. Con đau làm hấn sắp ngất lúc trước, giảm đi nhiều.

Máu trong bụng vẫn luôn chảy ra ngoài cũng nhanh chóng dừng lại. Hấn như thấy được hy vọng, nhìn Ngu Thanh Thiên, khẩn cầu: “Cầu xin người cứu lấy ta, ta còn chưa muốn chết.”

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ cứu người.” Giọng Ngu Thanh Thiên vô cùng dịu dàng, giống như có ma lực, làm cho thân hình căng thẳng của người đó trở nên thoải mái hơn.

“Cảm ơn!”

Ngu Thanh Thiên không ngừng lấy dị năng chữa trị Mộc hệ kết hợp với sức mạnh của Linh Thực Sư hệ chữa trị, xâm nhập vào thân thể của đối phương. Sau lưng nàng là một đóa hoa màu đỏ tươi rực rỡ tinh tế đang đưa theo gió, vô cùng quyền rũ.

Vết thương trên bụng của người bị thương liền lại rất nhiều. Nàng không muốn bộc lộ dị năng Mộc hệ, do đó đến khi gần được thì thu tay, lấy gạc băng vết thương của đối phương lại.

Không xa nơi đó, cuộc chiến cũng sắp kết thúc. Trận chiến do Hỏa Ly Nhã và một Tội Thủ Sư khác dẫn đầu dần dần chiếm thế thượng phong.

Tạ Thu và Mộ Dung Thanh thỉnh thoảng lại tấn công tinh thần vào mấy con ma thú. Những người khác cũng đang nỗ lực vây lấy.

Những con ma thú đổ xuống thì người bị thương cũng dần dần tăng lên nhiều.

Lúc con ma thú cuối cùng bị băng tiễn của Hỏa Ly Nhã bắn ngã trong vũng máu, phản ứng đầu tiên của cả đội không phải là hoan hô mà là sắc mặt trắng bệch.

Không ít người tay chân mềm nhũn ngồi bệt trên đất thờ hồng hộc, họ có cảm giác như vừa được sống sót qua kiếp nạn.

Ngu Thanh Thiên và Doãn Minh nhanh chóng cứu trị cho mấy người bị thương, tình hình rất nhanh ổn định lại.

“Chúng ta thắng rồi!” Qua một lúc mới có người phản ứng lại, kích động nói.

“Đúng rồi! Chúng ta thắng rồi!” Những người còn lại cũng lần lượt trở nên kích động, nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn đọng lại ở trong lòng.

Chiến đấu thật sự và chiến đấu trong tưởng tượng lúc trước cách nhau quá xa. Đặc biệt là những người thiên chất không tệ vô cùng cao ngạo, phút này giây này cuối cùng mới hiểu được tại sao các giáo viên luôn nhấn mạnh chiến đấu theo đoàn thể.

Nếu như bọn họ một mình gặp phải tình huống này, sợ rằng sớm đã chết trong miệng của ma thú rồi.

“Ngu Thanh Thiên người lợi hại thật!” Đứa con gái tướng mạo thanh tú tên là Cố Hoan Đồng tán dương kêu lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 58: Được Khen Ngợi

Nghe thấy tiếng tán dương của Cố Hoan Đồng, ánh mắt của mọi người đều nhìn Ngu Thanh Thiện.

Lúc phát hiện Tội Thê Sư bị móc thùng bụng lúc này đang an nhiên nằm dưới chân của nàng, sắc mặt vốn dĩ trắng bệch đã có thêm chút huyết sắc, mọi người đều sợ hãi...

Quan trọng nhất là ngoài thiếu niên đang gặp nguy hiểm tới tính mạng này ra, nàng cũng đã chữa trị cho hơn chín người, hơn nữa đa phần vết thương cơ bản đã lành miệng.

Trên mặt của thiếu niên đang nằm lộ ra sự cảm kích: “Ngu Thanh Thiện, ta nợ ngươi một món ân tình.”

Hắn đến từ một đại gia tộc ở phía nam, từng gặp không ít Linh Thực Sư khoa chữa trị, tình hình nguy hiểm giống như hắn, cho dù là Điều Trị Sư cấp bậc Linh Vệ đến, cũng không chắc sẽ nhanh chóng chữa trị được vết thương như vậy. Thế nhưng Ngu Thanh Thiện lại làm được.

Nếu như đổi thành người khác ở khoa điều trị chữa trị cho hắn, thì hắn cũng không biết mình có thể giữ được tính mạng này hay không. Hoặc là giữ được mạng rồi, thì cũng không thể tiếp tục tham gia lần huấn luyện tiếp theo.

Ngu Thanh Thiện mỉm cười, khiêm tốn nói: “Đây là việc ta nên làm.”

Mấy người được nàng chữa trị lúc này cũng mang trong lòng sự cảm kích, đồng thời cũng đánh giá cao phương thức chữa trị cao minh của nàng. Thậm chí những người trước kia âm thầm khinh thường nàng, bây giờ cũng đã thấy hối hận.

Trong cả quá trình chữa trị, Ngu Thanh Thiện biểu hiện rất bình tĩnh, quá trình cứu trị thành thạo, còn vừa chữa trị vừa vỗ về những người bị thương, làm cho người bị thương không còn sợ hãi và lo lắng.

Lúc nàng chữa trị dường như có một ma lực làm cho người khác cảm thấy ấm áp, thanh thản, cảm xúc khi bị thương rất nhanh được ổn định.

“Các em đang dương dương tự đắc sao?”

Một giọng nói mạnh mẽ phá vỡ tâm trạng đang chìm trong chiến thắng của các đội viên.

Đám người ngẩng đầu nhìn qua, thấy Lâm Phi Vũ sắc mặt nghiêm khắc đang bước tới: “Hôm nay các em phạm ba sai lầm rất lớn. Nếu không phải sáu con ma thú này có trình độ thấp, thì các em chắc đã bị tiêu diệt hơn nửa đội rồi.”

Nghe lời của bà, sắc mặt vui mừng kích động của đội viên tự nhiên cứng đờ.

“Biết sai chỗ nào không?” Bà lạnh lùng nhìn đám người hỏi.

Tiêu Từ Khôn, một Tội Thê Sư mạnh nhất nói: “Khoảng cách khi chúng em đi dẫn dụ ma thú quá gần. Hơn nữa phối hợp rất kém, không dùng các chiến thuật được các giáo viên trong học viện dạy.”

“Sau khi dẫn dụ ma thú vào vòng tròn chiến đấu, các Linh Thực Sư đều tay chân luống cuống, có lúc tấn công từ xa không chuẩn, độ lệch quá lớn, bỏ qua rất nhiều cơ hội kịp thời bắn giết ma thú.” Mộ Dung Thanh bổ sung một câu.

Khuôn mặt lười biếng gian xảo của Hóa Ly Nhã trầm ngâm: “Phối hợp của cả đoàn thể rất kém. Mọi người đều tự mình tấn công loạn xạ. Các Tội Thê Sư rất dễ bị thương. Rất nhiều ưu thế của Linh Thực Sư chưa thể hiện ra được, lực công kích cũng khá yếu.”

“Rất tốt, các em nhanh chóng phát hiện ra khuyết điểm và sai lầm trong quá trình chiến đấu như vậy, cũng coi như là không làm ta thất vọng.” Lâm Phi Vũ nhẹ gật đầu. Bà phát hiện đám tân sinh được dẫn dắt lần này có năng lực cao hơn những nhóm ở các khóa trước.

“Đây là lần đầu chiến đấu. Ta cho phép các em có những sai lầm như vậy, nhưng mà không có lần sau đâu.” Bà nghiêm nghị nói: “Trước đây luôn nhấn

mạnh với các em về sự hợp tác đoàn đội. Các em không để trong lòng, trải qua lần chiến đấu này các em chắc đã có trải nghiệm sâu sắc rồi.”

“Chúng ta chỉ là người dẫn đường cho việc huấn luyện. Các lần chiến đấu và hoàn thành nhiệm vụ sau này đều cần các em tự mình hoàn thành. Thời gian nghỉ ngơi tiếp theo, hy vọng các em thảo luận nghiên cứu về sự phối hợp đồng đội, tốt nhất là thương lượng thảo luận ra những phương pháp tác chiến.”

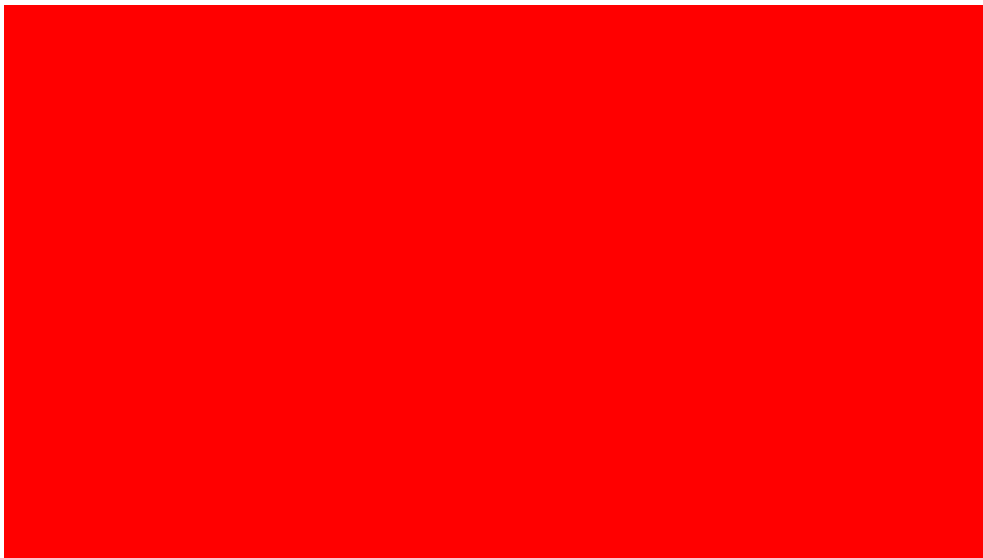
Tiếp đó, ánh mắt của bà nhìn Ngu Thanh Thiển và Doãn Minh: “Trong lần chiến đấu này, điều duy nhất làm ta hài lòng chính là thể hiện của hai Điều Trị Sư. Đặc biệt là Ngu Thanh Thiển, cả quá trình điều trị không có một chút hoảng loạn, bình tĩnh trầm lặng vô về chữa trị cho mỗi người bị thương.”

“Đáng để biểu dương, hy vọng em tiếp tục giữ được trạng thái như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 59: Bổng Nhiên Bộc Lộ Tài Năng Kinh Người

Ngu Thanh Thiển được Lâm Phi Vũ, người nghiêm khắc như hồ mẹ biểu dương, nhưng không một ai nảy sinh lòng đố kỵ.

Dù sao ai ai cũng thấy được thể hiện của nàng ở hiện trường.

Trước kia, ở nhóm bảy có không ít người ghét bỏ Ngu Thanh Thiển và Doãn Minh. Họ cho rằng sự tồn tại của hai người xếp hạng bét ở khoa điều trị sẽ gây phiền toái cho họ. Nhưng trải qua sự điều trị cứu chữa lúc này, bọn họ không những không còn khinh thường hai người này, mà ngược lại cảm thấy vô cùng may mắn vì có được Ngu Thanh Thiển trong nhóm mình.

Kỹ năng cứu chữa của nàng được thể hiện căn bản không giống một người mới, rất thuần thục lão luyện, có trình có tự, làm cho họ càng thêm tự tin vào những ngày huấn luyện về sau.

“Được rồi, mọi người nghỉ tại chỗ một tiếng.” Lâm Phi Vũ nhìn đồng hồ cát nói.

“Vâng.”

Thực ra, thể hiện của nhóm bảy lần này không quá tệ. Chỉ là Lâm Phi Vũ không muốn bọn họ dương dương tự đắc, cho nên kịp thời đứng ra khiển trách dạy dỗ, để cho bọn họ tổng kết lại kinh nghiệm chiến đấu.

Hai giáo viên nghỉ ngơi dưới một cái cây lớn không xa. Những đội viên khác cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Người của khoa điều trị còn lên nói với ta rằng Ngu Thanh Thiển và Doãn Minh là phế tài. Trước kia ta còn tưởng thật, ai ngờ là bị lừa rồi.” Một người con gái trẻ nói nhỏ với một người khác với giọng bất bình.

Người kia đồng cảm sâu sắc gật đầu: “Đúng vậy! Ai cũng nói khoa điều trị lợi hại nhất là Tàn Phượng Nghi. Bây giờ theo ta thấy Ngu Thanh Thiển mới là lợi hại nhất đó.”

“Đúng vậy, giống như vết thương lúc này của La Siêu, nếu như đổi thành Điều Trị Sư khác đến xử lý, nhiều nhất chỉ có thể ngăn được vết thương chảy máu, căn bản không thể nào khiến cho một phần vết thương liền lại như vậy.”

“Ta từng gặp qua Điều Trị Sư cấp Linh Thị cũng không lợi hại bằng nàng ấy.” Một người khác nói chen vào: “Nghe nói Điều Trị Sư cấp Linh Thị năng

lực tinh thần một ngày cũng chưa được cho sáu, bảy người là tối đa. Nhưng Ngu Thanh Thiện vừa nãy cứu được chín người, mà ta thấy nàng ấy còn chưa làm hết mức.”

“Các người đừng quên thiên chất Linh Thực Sư của Ngu Thanh Thiện là cùng loại xuất sắc giống như Phong sư huynh và Hỏa sư huynh đó. Tổ chất thân thể kém một chút thì bị người của khoa điều trị tuyên truyền là năng lực chữa trị hạng bét. Ta đoán chắc những người đó ghen tỵ mới nói xấu sau lưng người khác như vậy.”

“...” Lúc này mọi người nói về Ngu Thanh Thiện không phải với giọng khinh thường, mà ngược lại, đều tỏ ý thật may mắn khi có được nàng trong nhóm.

Họ càng tức giận hơn đối với những người từng phi báng đã kích thảm Ngu Thanh Thiện. Cảm thấy bọn người kia chẳng khác nào mặt chó bị mù.

Hỏa Ly Nhã nghe người trong nhóm lên bàn tán, môi nhếch lên với ý nghĩ sâu xa.

Nữ nhân Ngu Thanh Thiện này chỉ qua một lần chiến đấu đã thay đổi được cách nhìn của mọi người đối với nàng, không những che giấu rất sâu, mà tâm cơ thủ đoạn cũng thật ghê gớm.

Chẳng trách trước đây nàng khiêm tốn như vậy. Hiệu quả của việc bỗng nhiên bộc lộ tài năng kinh người làm người ta có ấn tượng sâu sắc hơn nhiều so với hần, từ khi bắt đầu đã được cho là người đứng đầu trong các tân sinh của học viện.

Dù sao thì hần thể hiện có tốt thì người ta cũng cho là việc đương nhiên, ai kêu hần là người giỏi nhất trong đám tân sinh. Nhưng nếu như trong lúc chiến đấu hần phát huy không tốt, hoặc là thất bại sai lầm liên tiếp, thì người ta sẽ thấy hần chỉ là hư danh.

Còn Ngu Thanh Thiện là người vẫn luôn bị cho là bán phế vật. Lúc người khác không có hy vọng gì, đột nhiên lộ ra năng lực như vậy, sẽ làm cho người ta cảm thấy là nàng ta bị người khác giả họa chứ nàng thực ra không có yếu như những lời đồn.

Chẳng trách khi Tàn Phượng Nghi và Cố Mộng Trúc âm thầm loan truyền trong học viện cái tin nàng là bán phế vật, nàng không những không phiền lòng mà còn rất ung dung. Nàng chính là vì đợi cơ hội đột nhiên bộc lộ năng lực kinh người này!

Ngu Thanh thiện căn bản không biết Hỏa Ly Nhã lúc này đang suy luận các kiểu về việc nàng tại sao lại cố tình khiêm tốn. Nếu như biết chắc chắn sẽ thưởng cho hần ta một cái trọn mắt, hần tuyệt đối là nghĩ quá nhiều rồi.

Trước đây nàng sợ dĩ chọn khiêm tốn vốn không phải là vì thời khắc bỗng dưng bộc lộ năng lực kinh người này, mà là vì trong lòng có mục đích khác.

Bây giờ nàng không muốn ẩn giấu thực lực trong lần huấn luyện này nữa, quyết định ngẩng cao đầu, chủ yếu là vì hai ngày trước khi huấn luyện, Phong Thần đã đưa cho nàng một tin tức ảnh hưởng tới việc này.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chương 60: Không Được Khiêm Tôn Nữa

Ngu Thanh Thiện biết Phong Thần có bối cảnh vững chắc, ở học viện được xem trọng như vậy hoàn toàn không hề đơn giản như những gì người khác nhìn thấy.

Thế là trước lúc đi huấn luyện, nàng lên đi kiểm hần một lần. Xin hần điều tra giúp trong học viện rốt cuộc có phương thuốc nào có thể giúp chữa trị độc

rắn trong người cha mỹ nhân của nàng hay không.

Hai ngày trước khi huấn luyện, nàng nhận được tin từ chỗ Phong Thần. Học viện Hoàng gia thực sự có tàng trữ vị thuốc đó, học viên muốn có nó cũng không phải là không thể.

Nhưng cần mấy người cấp cao của học viện cùng đồng ý, đồng thời cũng yêu cầu người đó phải có cống hiến nhất định với học viện, như vậy mới có cơ hội có được.

Mà để cống hiến cho học viện, điều đầu tiên là phải thu hút sự chú ý và nhận được sự coi trọng từ các vị cấp cao của trường học. Tốt nhất phải đặc biệt xuất sắc ở một phương diện nào đó. Như vậy không những có thể thu được nguyên liệu tu luyện tốt hơn, mà còn có thể âm thầm nhận một số nhiệm vụ do các vị cấp cao của học viện phải đi làm.

Cũng là vì tin này của Phong Thần mà Ngu Thanh Thiện quyết định không khiêm tốn nữa. Dù sao mục đích chủ yếu khi nàng đến Học viện Hoàng gia này là vì tìm kiếm phương thuốc kia, đem về cho người cha mỹ nhân giải trừ độc rắn.

Trước kia chọn khiêm tốn chủ yếu cũng là vì nghĩ, nếu thực sự không được thì tới học viện trộm thuốc. Bây giờ có được cơ hội lấy phương thuốc, tất nhiên là không còn gì bằng.

“Thanh Thiện, ăn chút rồi nghỉ ngơi đi.” Tạ Thụ thấy Ngu Thanh Thiện chữa xong cho người bị thương, thì đi qua đưa cho nàng một bình nước và một ít bánh.

Nàng biết Ngu Thanh Thiện thích đồ ăn ngon nhất. Thế là trước lúc xuất phát chuẩn bị không ít đồ ăn ngon đem đi.

“Vẫn là A Thụ tốt với ta nhất!” Ngu Thanh Thiện nhận bình nước rửa tay, sau đó cầm một miếng bánh hoa mai lên ăn.

Ở ký túc xá, Tạ Thụ ít nói, nhưng cũng chu đáo nhất.

Đám người thấy Ngu Thanh Thiện ăn bánh vui vẻ cùng với Tạ Thụ, không nhịn được bĩu môi.

Hai nữ nhân này thật không phải là người bình thường. Sau khi trải qua tình huống máu me như vậy, bọn họ đều sắp muốn ói, nhưng hai người bọn họ vẫn có thể ăn được...

Doãn Minh trị xong cho người bị thương cuối cùng. Ngẩng đầu đi về phía Ngu Thanh Thiện, mắt hiện lên sự cảm kích.

Nếu như không phải nhờ tác dụng từ những lời nói tối hôm qua của Ngu Thanh Thiện, cộng với tám gương của nàng hôm nay, thì hẳn không thể nào thể hiện tốt đến như vậy, đến bản thân mình còn thấy ngạc nhiên.

Thì ra đây chính là cái mà nàng nói, đầu tiên phải có trái tim mong muốn trở thành kẻ mạnh, mới có thể từng bước bước tới con đường của kẻ mạnh?

Nghỉ ngơi tròn một tiếng, rất nhiều người trải qua lần chiến đấu này đều không ăn gì cả, chỉ uống qua loa một chút nước rồi tiếp tục lên đường.

Hạt nhân tinh thể của sáu con ma thú hình sư tử bị móc ra để cho Mộ Dung Thanh tinh chế và bảo quản. Chỗ thịt tươi non nhất cũng bị các Tội Thể Sư xẻo ra chuẩn bị làm đồ nướng cho bữa tối đó.

Ngu Thanh Thiện vô cùng thích thịt nướng.

Ở Mật Thể phải ăn nhiều thứ biến dị máu quá tanh và gạo khó ăn. Bây giờ có thể ăn được đồ ăn tươi ngon như vậy, trong lòng nàng sản sinh ra một cảm giác hạnh phúc tội tại nguyên.

Đồ ăn và những thứ đẹp đẽ luôn làm cho tâm trạng nàng vui vẻ.

Cả nhóm không ngừng tiến sâu vào dãy núi Kinh Cốc. Trong quá trình đó lại bao vây tấn công hai con ma thú, và bị một con yêu thực tập kích. Đoàn đội dần dần gần gũi nhau hơn, phát huy tốt hơn nhiều so với lần chiến đấu đầu tiên.

Ngày thứ ba, Lâm Phi Vũ và Ba Hạo giống như những gì họ nói, dẫn cả nhóm tới chỗ huấn luyện chính thức rồi rời đi.

“Giáo viên đi rồi, tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Mộ Dung Thanh nhìn Hóa Ly Nhã hỏi.

Hóa Ly Nhã lấy ra một bản đồ ngoại vi của vùng đất dãy núi Kinh Cốc, cùng cả nhóm xem một lượt: “Có ba đường thông ra bên ngoài. Vị trí bây giờ của chúng ta chỉ là vùng mép bên ngoài của ngoại vi. Các người nói xem chúng ta nên chọn đường nào.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 61: Quyết Định Đường Đi

Ngu Thanh Thiên cúi đầu xuống xem bản đồ, trong lòng có suy xét.

“Đường đi của ba con đường này nhìn có vẻ khác biệt rất lớn. Hai con đường khác khá ngắn, chỉ có con đường này lòng vòng chút.” Tiêu Tử Khôn chỉ một con đường trên bản đồ.

Mộ Dung Thanh trầm tư một chút rồi nói: “Ta thấy chắc chắn phải có một con đường thu hoạch sẽ nhiều hơn. Nếu không bản đồ của học viện sẽ không cố ý biểu thị ba con đường như vậy.”

Hỏa Ly Nhã gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy, tình huống huấn luyện sẽ chỉ ngày càng khó thôi.”

“Chúng ta đi con đường khá lòng vòng kia đi.” Ngu Thanh Thiên vẫn luôn trầm ngâm bắt đầu nói.

Bởi vì hai ngày trước Ngu Thanh Thiên có biểu hiện tốt. Nên không có ai chỉ trích ý kiến của nàng. Đồng thời rất tò mò vì sao nàng lại nói như vậy.

“Nói thử xem vì sao nàng chọn con đường này.” Hỏa Ly Nhã có chút hứng thú nhìn nàng.

Nữ nhân này hiếm khi có ý kiến. Vậy chứng tỏ con đường này chắc là có điểm đặc biệt.

“Trên đoạn đường khá lòng vòng này, có thể sẽ xuất hiện thảo dược mà chúng ta có nhiệm vụ tìm kiếm. Yêu thực cũng khá nhiều, nếu như đi chắc chắn sẽ có thu hoạch lớn hơn so với hai con đường kia.” Nàng không có lòng vòng mà nói thẳng luôn.

“Nàng bằng cách nào mà đoán ra trên đoạn đường này có thảo dược mà chúng ta cần tìm?” Tiêu Tử Khôn nghi ngờ hỏi.

Ngu Thanh Thiên mỉm cười: “Dựa vào giác quan thứ sáu. Đó chỉ là ý kiến của ta, quyền lựa chọn vẫn nằm trong tay các người.”

Nàng tất nhiên sẽ không thể nói với những người này, mình biết những tin tức này là kết quả của việc dùng dị năng đặc biệt Mộc hệ để điều tra.

Nghe lời nàng nói, những người ở đó đều đấu tranh tâm lý cân nhắc, chỉ có Hỏa Ly Nhã, Tạ Thu và Doãn Minh là trong lòng tin vào giác quan thứ sáu của nàng.

“Như vậy đi, chúng ta cùng nhau biểu quyết. Thiếu số phục tùng đa số.” Hỏa Ly Nhã nhìn đoàn người đang rối rắm đề nghị.

“Được!”

Hỏa Ly Nhã chỉ vào con đường lòng vòng nhất nói: “Ta chọn con đường này. Ta tin vào phán đoán của giác quan thứ sáu của Ngu Thanh Thiên.”

Mộ Dung Thanh cũng không lưỡng lự: “Ta chọn con đường này, có thể thu hoạch nhiều hạt nhân tinh thể của yêu thực cũng là điều tốt.”

Lần rèn luyện săn bắt hạt nhân tinh thể này, ngoài dùng để tự tu luyện ra, còn cần dùng để tính thành tích xếp hạng.

Sau khi huấn luyện trở về, thành tích được tạo thành bởi ba hạng mục. Một là tổng hợp cho điểm thể hiện giữa những thành viên mỗi nhóm; hai là tình hình hoàn thành nhiệm vụ; ba là xem xét số lượng cuối cùng của hạt nhân tinh thể thu được từ ma thú và yêu thực.

Hơn nữa sở dĩ hấn phụ họa Hỏa Ly Nhã chọn con đường này, cũng là vì Ngu Thanh Thiên đưa ra ý kiến này.

Từ khi gia nhập vào tiểu đội này, hấn không ngừng quan sát những người trong đội, duy chỉ có ba người khiến hấn phải xem trọng, đó là Hỏa Ly Nhã, Ngu Thanh Thiên và Tạ Thu.

Những người khác hẳn có thể đánh giá thực lực thực sự, chỉ có ba người này chàng không đánh giá được chút nào.

Ngu Thanh Thiện là người khác thường. Trên người nàng giống như luôn có một lớp màng sương trắng, hẳn không thể điều tra được bất cứ điều gì.

Cộng với quan sát khi ở cùng nhau mấy ngày này, hẳn phát hiện Ngu Thanh Thiện không những giống như trong lời đồn, nàng luôn che giấu rất kỹ, khiến hẳn có một cảm giác rất thần bí.

Tạ Thụ và Doãn Minh không chút do dự chọn con đường này.

Bảy người còn lại chọn con đường Ngu Thanh Thiện phán đoán, tám người khác thì chọn con đường ngắn hơn.

“Được rồi, bây giờ là tỉ lệ mười hai và tám, vậy chúng ta chọn con đường này.”

Hỏa Ly Nhã cười gian xảo quyết định chọn đường.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 62: Không Muốn Tiếp Tục Đi Thì Biến

Sau khi chọn đường xong, đoàn người ăn chút đồ rồi tiếp tục lên đường.

Cả nhóm người một mạch đi thẳng về phía trước, trong thời gian này gặp phải mấy con ma thú và yêu thú tập kích, nhưng đều bị sự phối hợp ngày càng ăn ý của nhóm giải quyết hết.

Đến buổi tối, mọi người đều không vội nữa, đốt đồng lửa rồi người nào người đó dựa vào cây hoặc là nằm trên đất nghỉ ngơi.

Sau mười ngày, bọn họ đi tới chỗ sâu nhất của con đường.

Lúc này, trước mặt con đường xuất hiện ra một con đường mòn sâu thăm thẳm. Cây cối xung quanh con đường mòn này trụi lụi, hình dạng thì quái lạ, nhìn rất u ám kỳ dị.

“Chúng ta phải đi con đường này sao? Ta có cảm giác rợn tóc gáy.” Một thiếu nữ trong đội sắc mặt khó coi nhìn về phía trước nói.

Mấy người trong đó lần lượt thêm vào: “Đúng vậy! Con đường này cảm giác thật đáng sợ, hay là chúng ta đổi đường khác đi.”

“Sao mà đổi đường đi được? Chúng ta đã đi mười ngày rồi, nếu vòng về đi lại con đường khác, vậy chắc chắn sẽ thua những nhóm khác.” Trong đó có một người than phiền, ánh mắt còn cố tình nhìn Ngu Thanh Thiện.

“Đúng vậy! Lúc đầu ta đã nói nên chọn con đường ngắn nhất đi đến vòng ngoài, sao cứ phải dựa vào giác quan thứ sáu mà chọn con đường này.” Một người khác châm biếm nói.

Sau đó còn có ba người không ngừng than vãn, ngữ điệu chỉ thẳng vào Ngu Thanh Thiện, oán trách nàng chỉ dẫn cả nhóm chọn con đường này.

Hòa Ly Nhã và Mộ Dung Thanh nghe thấy đoàn người than phiền đều tự nhiên cau mày. Tuy bọn họ thấy con đường nhỏ phía trước rất âm u kỳ quái, nhưng lại không trách Ngu Thanh Thiển.

Bọn họ cảm thấy trong những cái cây hình thù kỳ quái ở bốn phía của con đường mòn phía trước có ẩn chứa không ít yêu thực. Nếu như tiêu diệt hết đám đó thì số lượng hạt nhân tinh thể nhất định sẽ không ít.

Chỉ là bốn phía của con đường mòn phát ra một cảm giác sợ hãi không thể giải thích nổi, giống như là lôi kéo làm cho người ta không kèm được mà nóng nảy. Bọn họ không dám khinh suất mà quyết định vào hay không, dù sao điều này cũng liên quan đến tính mệnh của cả đoàn.

“Có người tự cho là đúng, được giáo viên biểu dương mấy câu thì kiêu ngạo mù quáng mà đề xuất ý kiến. Nếu tiếp tục như vậy e rằng nhóm chúng ta sẽ rút lại phía sau rồi.” Đứa con gái lên tiếng đầu tiên càng nói càng khó nghe.

Mấy người khác lần lượt phụ họa, mũi dùi lần này chỉ thẳng vào hướng Ngu Thanh Thiển.

Tạ Thu nhận thấy mấy người đó giọng điệu càng lúc càng khó nghe, lại còn lay động thêm mấy người khác. Nàng phát hiện đứa con gái đang nói những lời kích động kia trước đây có quan hệ rất tốt với Tần Phụng Nghi, nàng đang định quát tháo thì thấy Ngu Thanh Thiển mặt lạnh nói.

“Im mồm, các người nếu không muốn đi tiếp thì bây giờ có thể biến.” Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời của Ngu Thanh Thiển lúc này lộ ra mấy phần mạnh mẽ.

Một luồng sát ý bay tứ phía, tuy là rất nhạt, nhưng vẫn mang lại cho những người ở đó có cảm giác nguy hiểm sờn cả gai ốc.

Nàng lạnh lùng nhìn cả nhóm nói: “Con đường này có không ít yêu thực ẩn nấp. Nếu đi tiếp thu được tinh thạch, thì chắc chắn sẽ có thể xếp năm thứ hạng đầu. Cơ hội luôn luôn sinh ra từ nguy hiểm.”

“Điều quan trọng nhất là, vừa gặp khó khăn đã lùi bước thì các người còn tư cách gì để trở thành một Linh Thực Sư và Tội Thể Sư hùng mạnh.”

Ánh mắt nàng sáng như đuốc, lấp lánh ý chí chiến đấu: “Muốn chiến thắng kẻ địch, trước tiên phải thắng bản thân đã. Những người muốn có được hạt nhân tinh thể của yêu thực và hoàn thành nhiệm vụ thảo dược thì đi theo ta.”

“Còn mấy người nhiều lời lúc này, từ bây giờ bắt đầu, nếu bị thương, thì ta từ chối trị thương cho người đó.” Nàng hừ một tiếng lạnh lùng, kiêu ngạo và đầy bá đạo, giọng nói lạnh buốt như phát ra từ địa ngục: “Ai còn lải nhải, ta sẽ cắt cổ người đó.”

Nàng phát hiện mức độ nhẫn nại của nàng đã ngày càng cao rồi, nếu như đổi lại là ở Mạt Thế, thì nàng sớm đã đánh cho mấy người đó một trận sống không bằng chết.

Ngu Thanh Thiển nói xong cũng không đợi mấy người phía sau phản ứng, lập tức đi vào con đường mòn nhỏ quái dị trước.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chương 63: Nàng Ta Nổi Điên Rồi

Ngu Thanh Thiển biết những lời của mình sẽ để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng những người này.

Nàng tin rằng những người có dã tâm, đồng thời có trái tim mong muốn trở thành kẻ mạnh, đều sẽ lựa chọn đồng hành cùng nàng.

Còn mấy kẻ yếu đuối rụt đầu, muốn bồi nhọ nàng, thì nàng không thèm để ý đến sự lựa chọn của bọn họ.

Cả chặng đường đó, mấy người âm thầm đối đầu với nàng và xúi giục người khác, đã hoàn toàn kích động phá vỡ sự nhẫn nhịn áp chế trong lòng nàng.

Nếu không phải vì còn có hai giáo viên đang giám sát nhất cử nhất động của bọn họ và nàng cũng không muốn gây chuyện rồi bị đuổi ra khỏi Học viện Hoàng gia, thì nàng thực sự sẽ không nhịn mà cắt đứt cổ mấy người kia.

Ở Mật Thế, nàng thích nhất là giết người một cách dứt khoát. Sự dịu dàng và nụ cười kia chỉ là mặt nạ mà nàng đang đeo mà thôi.

Giờ phút này, nàng nóng lòng muốn trút ra hết cái cảm giác mong muốn được ngang tàng độc ác chứa trong lòng. Mà yêu thực ở con đường mòn phía trước sẽ chính là đối tượng cho nàng trút bỏ.

Bóng hình kiên quyết và lạnh lùng đi vào đường mòn của Ngu Thanh Thiển làm cho mấy người ở đây đều ngạc nhiên.

Đám người này không ngờ được Ngu Thanh Thiển bình thường nhìn có vẻ dịu dàng, lại còn có mặt dữ dội mãnh liệt và bá đạo như vậy. Sự thô bạo lạnh lùng lúc này làm cho bọn họ không kiềm được mà run sợ.

Mọi người đều có thể nhận thấy nàng đang nổi điên.

Sắc mặt của mấy người lên đã kích Ngu Thanh Thiển lúc này trở nên vô cùng khó coi. Nhưng không biết vì sao, bọn họ vẫn cảm thấy Ngu Thanh Thiển lúc này quá nguy hiểm, không nên gây sự với nàng.

Sát khí mờ mờ bay quanh Ngu Thanh Thiển, làm bọn họ không những không thể sinh ra ý chí đối kháng, thậm chí còn không kiềm được mà cảm thấy kinh sợ.

Vừa nãy bọn họ đột nhiên cảm thấy Ngu Thanh Thiển giống như sát thần tu la đến từ địa ngục, làm người ta nhìn vào tự nhiên khiếp sợ.

Hỏa Ly Nhã cười gian xảo, bước nhanh đuổi theo, giọng nói không ngừng vang lên: “Muốn rời đi thì mau cút đi.”

Mấy người đó từ khi bắt đầu đến giờ là chuột ăn phân. Lúc chiến đấu toàn trốn sau lưng người khác, sức lực bỏ ra ít nhất, than phiền thì nhiều nhất, cứ biến đi luôn là hay nhất.

Nếu không bị ủy nhiệm làm đội trưởng, cần phải suy xét toàn cục, thì hẳn sớm đã đá mấy người này ra khỏi đội ngũ rồi.

Tạ Thư cũng không do dự gì mà đi theo. Nàng vô cùng tin nhiệm vụ của mình.

Doãn Minh thì lúc nào cũng sùng bái và tin tưởng Ngu Thanh Thiển một cách mù quáng, hẳn cũng đuổi theo.

Mộ Dung Thanh thấy như vậy cười lắc đầu. Hắn không ngờ Ngu Thanh Thiển còn có mặt điên cuồng và mạnh mẽ giống như vậy, tuy nhiên lại không làm cho người ta thấy phản cảm.

Hắn nhìn những người còn do dự nói: “Đồng ý cùng đồng hành thì xông lên. Chúng ta sẽ là bạn đồng hành cùng chết cùng sống. Những người không đồng ý, thì không cần miễn cưỡng. Các người từ bây giờ bắt đầu lùi lại đi các con đường khác đi.”

Chỉ là sau này nếu muốn gia nhập vào nhóm bảy thì là việc viễn vông, mơ mộng hão huyền.

Trong các cuộc huấn luyện của Học viện Hoàng gia cũng đã từng nảy sinh bất đồng trong đội ngũ. Có những nhóm nhỏ gây mâu thuẫn xong thì chia năm xẻ bảy, tự mình hoàn thành nhiệm vụ.

Học viện tuy là hy vọng mọi người cùng nhau hình thành nên một đội ngũ đoàn kết, nhưng cũng không thể bắt buộc không để việc này xảy ra.

Dù sao thì các lãnh đạo cấp cao của học viện cũng không hy vọng vì mâu thuẫn giữa các học viên với nhau mà ảnh hưởng đến quá trình chiến đấu, dẫn đến những thương vong không đáng có.

Chỉ là tình huống như vậy một khi xuất hiện, thì điểm tổng hợp của nhóm sẽ bị trừ.

Thấy Mộ Dung Thanh cũng đi theo mấy người kia vào con đường mòn quái dị kia, thì mấy người Tiêu Tử Khôn và Cố Hoan Đồng... cũng không do dự nữa, lần lượt đuổi theo.

Cuối cùng đứng lại tại chỗ chỉ còn năm người lên đã kích Ngu Thanh Thiển và ba người vốn là thành viên không có chính kiến.

“Chúng ta phải làm sao?” Một thiếu niên sắc mặt u sầu nhìn thiếu nữ âm thầm đã kích Ngu Thanh Thiển nhiều nhất nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 64: Liệt Vào Danh Sách Đen

Tên của thiếu nữ đó là Tang Tuyên, là tân sinh của khoa chiến đấu, đến từ một thế gia hạng hai của trung ương đại lục. Nàng ta cùng với Tần Phượng Nghi đăng ký thi vào Học viện Hoàng gia.

Tang Tuyên lạnh lùng “ừ” một tiếng: “Chúng ta không cần đi theo bọn họ tìm con đường chết.”

Lần này nàng ta vô tình được phân cùng nhóm với Hỏa Ly Nhã. Trước lúc huấn luyện Tần Phượng Nghi đã dặn dò, phải âm thầm dọn dẹp hết những đứa con gái gần gũi với Hỏa Ly Nhã, đặc biệt là Ngu Thanh Thiển.

Bởi vậy nên từ khi hình thành nên nhóm, nàng ta đã bắt đầu âm thầm chia rẽ mối quan hệ giữa nhóm bảy và Ngu Thanh Thiển.

Mới đầu còn khá thuận lợi, chỉ tiếc là sau đó Ngu Thanh Thiển biểu lộ thiên chất chữa trị phi phạm, có cống hiến không nhỏ qua mấy lần chiến đấu, nên kế hoạch của nàng ta vô hình chung đã thất bại.

Lần này nàng ta vốn dĩ muốn gây xích mích giữa đám người và Ngu Thanh Thiển, để nàng bị loại ra khỏi nhóm, nhưng không ngờ đối phương lại lộ ra mặt điên cuồng dữ dằn như vậy.

Quan trọng nhất là hai người Hỏa Ly Nhã và Mộ Dung Thanh vẫn luôn công khai hoặc âm thầm bảo vệ Ngu Thanh Thiển. Nàng ta bây giờ lại bị nữ nhân kia đi trước một nước cờ, tiến hay lùi đều khó.

Con đường mòn nhỏ âm u quái dị kia mang lại cho nàng ta một cảm giác nguy hiểm đáng sợ. Nàng ta do dự một hồi vẫn quyết định không bước vào.

“Ta cũng không muốn đi theo. Con đường mòn nhỏ đó chắc chắn có yêu thực mạnh, bọn họ hành động quá cảm tính rồi.” Một đứa con gái khác cũng lắc đầu nói.

“Bọn họ đều bị Ngu Thanh Thiển mê hoặc rồi.” Tang Tuyên cười nhạt: “Ta ngược lại muốn xem xem bọn họ làm sao mà sống sót ra khỏi con đường mòn nhỏ đó, làm sao kịp đi tìm vật phẩm theo nhiệm vụ ở ngoại vi dãy núi Kinh Cốc.”

“Vậy chúng ta phải làm sao? Tự đi tìm vật phẩm theo nhiệm vụ sao?” Thiếu niên mặt ủ rũ kia hỏi.

Tang Tuyên nghĩ rồi gật đầu: “Cũng chỉ có thể như vậy, chúng ta đi theo một con đường nhỏ khác trên bản đồ, rất nhanh thôi là có thể vòng tới con đường ngắn nhất, sau đó đi tìm vật phẩm nhiệm vụ.”

Dù sao bọn họ và bọn Hỏa Ly Nhã đều là một nhóm. Nếu như đối phương vượt qua được con đường mòn nhỏ quái dị kia, tìm được số lượng lớn hạt nhân tinh thể, thì cũng coi như có phần của bọn họ, cần gì phải mạo hiểm đi theo.

“Đừng, chúng ta cứ đi tìm vật phẩm theo nhiệm vụ trước. Nếu như bọn họ chết ở con đường mòn kia, thì nhóm bảy chúng ta cũng không thể thua quá thảm.” Một người trong số đó phụ họa thêm.

Những người còn lại không có ý kiến gì, trong lòng nghĩ giống như Tang Tuyên. Dù sao bọn họ đều là một đội ngũ, sau này đối phương có lợi thì cũng không thiếu bọn họ được.

Trong lòng bọn họ đều cho rằng mười hai người đi vào con đường mòn kia, e rằng không toàn mạng trở về. Đồng thời không kiếm được thấy kẻ khác gặp nạn mà vui, thấy sự lựa chọn của mình là sáng suốt, bất luận thế nào cũng là thắng cả hai đường.

Tám người này không chậm trễ, đi về một con đường nhỏ trên bản đồ.

Nhìn thấy mấy người đó rời đi, Ba Hạo ần nấp ở nơi xa nhìn mày, ánh mắt không khỏi thất vọng.

Lâm Phi Vũ cười nhạo: “Có gì mà thất vọng, bọn nó đi cũng tốt, khỏi phải liên lụy nhóm bảy, những người còn lại mới là tinh anh của nhóm bảy.”

Tất cả học viên không biết là trong lần kiểm tra huấn luyện đợt một, giáo viên có quyền loại trừ những người có phẩm hạnh không đạt ra khỏi đội ngũ. Những người đó lần sau sẽ một mình lập một nhóm mới.

Nhưng những người có tên bị giáo viên xóa đi, một khi bị lãnh đạo cao cấp của học viện điều tra sự thực, sẽ bị liệt vào danh sách đen. Sau này học viện sẽ không chú trọng bồi dưỡng và tạo điều kiện phát triển.

“Cũng đúng.” Ba Hạo phát hiện tám người rời đi này đều là những học viên không phải là thích đầu cơ trục lợi thì là lòng dạ đen tối, cũng không có gì đáng tiếc.

Ông phát ra một tín hiệu, ra dấu cho những giáo viên khác đang âm thầm tuần tra bảo vệ ở dãy núi Kinh Cốc chú ý đến động tĩnh của tám người này, bảo vệ họ an toàn.

Thấy mấy người Ngu Thanh Thiên bước vào con đường mòn, ông nhìn thẳng vào Lâm Phi Vũ nói: “Đi, chúng ta đi theo.”

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chương 65: Môi Nguy Hiểm Tiềm Tàng

Ngu Thanh Thiên sau khi bước vào con đường mòn u ám quỷ quái kia, liền phát ra năng lực tinh thần trên diện rộng, rất nhanh đã phát hiện ra yêu thực ần nấp ở nơi sâu phía trước.

Lúc mười một người phía sau lần lượt bước tới bên cạnh, khoe môi nàng bắt giác cong lên.

“Thanh Thiên, bớt giận đi, những người đó đều có tâm tư không đơn thuần.” Tạ Thu bước đến bên Ngu Thanh Thiên nói nhỏ: “Ta từng thấy Tang Tuyên và Tần Phượng Nghi có quan hệ rất tốt. Nàng ta đang âm thầm chia rẽ mối quan hệ giữa ngươi và những thành viên nhóm bảy, chắc là vì Tần Phượng Nghi.”

Tạ Thu có thể nhìn ra, vừa này mục đích chủ yếu của Tang Tuyên là muốn loại trừ Ngu Thanh Thiên ra khỏi đội ngũ, thực sự là đáng chết.

Ánh mắt Ngu Thanh Thiên ảm áp, nàng cười khinh nói: “Người đó ta thật sự không xem ra gì, chỉ là nhân vật tôm tép thôi. Ta chỉ là sợ mình không nhận được đánh chết nàng ta, rồi bị học viện khai trừ thôi.”

Học viện có văn bản quy định rõ ràng không cho phép học viên đánh nhau. Nếu như xuất hiện thương vong, đến lúc đó nhất định sẽ bị khai trừ.

Ở kiếp trước, nàng cơ bản nói một là một, ghét nhất là những người bụng dạ xấu xa cản đường. Thông thường sẽ xử lý bằng cách đuổi bọn họ ra khỏi vùng đất bảo hộ, cho đi ra bên ngoài tự sinh tự diệt.

Nếu gặp phải loại người chia rẽ, muốn âm thầm đá nàng ra khỏi nhóm như Tang Tuyên, thì nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ. Bề gãy cổ đối phương là còn nhẹ. Nàng sẽ đem nàng ta vứt vào rừng động thực vật biến dị, để bọn chúng xé xác nàng ta ra.

Đối một góc độ khác, nếu như tư chất trị liệu của nàng bình thường, thực lực chiến đấu yếu ớt, trong trường hợp này thật sự bị Tang Tuyên chia rẽ khiến các thành viên bài trừ, trục xuất nàng ra khỏi đội ngũ, để nàng đơn độc trong khu rừng núi nguy hiểm này, vậy thì thứ chờ đợi nàng phía trước không phải trọng thương thì cũng là tử vong hoặc bị đào thải.

Đối phó với người như vậy, cần bản không cần phải nhân từ nương tay, bởi vì bọn họ sẽ không bao giờ hiểu được cảm kích, chỉ khiến trong lòng thêm uất ức, không biết lúc nào sẽ phản bội đâm sau lưng mình.

Nàng thích thể giới này, yên bình, nhưng nó cũng có nhiều chỗ ràng buộc nàng.

Tạ Thư ghé tai Ngu Thanh Thiên, nói cực nhỏ: “Thanh Thiên, thực ra chúng ta có thể tính kế nàng ta. Chết đơn giản quá, thì không có ý nghĩa gì.”

Đối với nữ nhân bụng dạ đen tối như nàng ta, thì nên để cho nàng ta sống không bằng chết mới thú vị.

Ngu Thanh Thiên không ngờ Tạ Thư lại nói như vậy. Nàng xoa cằm, ngẩng đầu cười thâm cùng với Tạ Thư: “Người nói đúng. Nàng ta nếu như giờ trở nữa, chúng ta sẽ biến dãy núi Kinh Cốc trở thành lần huấn luyện cuối cùng của nàng ta.”

Không giết chết đối phương, nhưng làm cho đối phương tàn phế, như vậy còn thoải mái hơn nhiều.

Động vật cùng loài sẽ tụ tập thành bầy, người cùng chí hướng sẽ tụ tập thành nhóm. Ngu Thanh Thiên không phải là người hiền lành, ba người bạn cùng ký túc xá có quan hệ tốt với nàng, kỳ thực cũng không phải là người hiền lành, bao gồm Hạ Oanh cởi mở tỏa sáng kia, đối phó với kẻ địch, không có ai là từ bi nương tay.

“Cảm xúc của người gần đây thay đổi hơi nhiều đó.” Tạ Thư cảm thán.

Nàng vẫn luôn biết tính cách Ngu Thanh Thiên vốn không có dịu dàng giống như bề ngoài, thậm chí là hơi ngang tàng và mạnh mẽ. Điều này có thể nói, Ngu Thanh Thiên là đang cố ý thể hiện ra mặt khác của nàng với mọi người, có thể chấp nhận thì tiếp tục làm bạn tốt của nhau, mọi người đều hiểu rõ trong lòng việc này.

Nàng và Cơ Linh Song, Hạ Oanh đều âm thầm lựa chọn chấp nhận, thực ra bọn họ đều rất thích giao thiệp sâu hơn với một Ngu Thanh Thiên như vậy.

Ở cùng với nàng, không những sẽ cảm thấy ung dung tự tại, mà còn không cần phải lo lắng nàng ta đâm sau lưng, bởi vì nàng vô cùng khinh thường những người làm như vậy.

Ngu Thanh Thiên hơi đờ ra, cười thất vọng nói: “Người nói đúng, cảm xúc gần đây của ta có hơi mất kiểm soát.”

Lúc sinh ra, bị người đàn bà kia lấy đi mấy tinh huyết quan trọng trong người, điều này đã gây ra một sự sai lệch nhỏ trong linh hồn và cơ thể bị tổn thương của nàng. Các yếu tố bạo lực khát máu điên cuồng không khống chế được, đã xâm nhập sâu vào trong xương trong máu của nàng.

Cho dù hơn mười năm nay nàng vẫn luôn áp chế. Nhưng chung quy vẫn là một mối nguy hiểm tiềm tàng.

Đây là lý do vì sao nàng vô cùng hận người đàn bà độc ác kia.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 66: Bọn Chúng Đến Rồi

Ngư Thanh Thiên nhẹ ním môi, lúc đó nàng thật sự hơi nhớ đến cơ thể có mùi thảo dược thanh khiết của Phong Thần. Chỉ cần ở gần bên hắn, thì cái sát khí bạo ngược trong lòng nàng luôn được vui đi rất nhiều.

Hỏa Ly Nhã cũng phát hiện ra lúc đó xung quanh Ngư Thanh Thiên phát ra một lớp sát khí bạo ngược nhàn nhạt, không có đậm nhưng rất sắc lạnh.

“Ngư Thanh Thiên, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Hắn bước tới bên nàng, đôi mắt xinh đẹp đào hoa muốn hỏi ý kiến.

Ngư Thanh Thiên liếc nhìn hắn: “Tất nhiên là giết sạch mà qua.”

“Thuộc tính và đẳng cấp của những yêu thực phía trước không rõ ràng, cả chặng đường chém giết như vậy thì có hơi liều lĩnh không?” Tiêu Từ Khôn nhăn mày nói xen vào.

Hắn bây giờ đã hơi hối hận rồi, sớm biết như vậy thì không nên cùng Ngư Thanh Thiên và mấy người Hỏa Ly Nhã liều lĩnh.

Cho dù là muốn vào con đường mòn u ám quái dị này để lang bạt, thì lúc này cũng nên thảo luận xong đối sách và thế trận rồi mới vào.

Những người khác cũng đều có cảm nhận giống như vậy. Một Linh Thực Sư khoa điều trị có sức khỏe yếu như Ngư Thanh Thiên, mà nói đi giết một cách bá đạo như vậy, khiến cho bọn họ không biết nói gì.

Ngư Thanh Thiên có thể đoán ra suy nghĩ của bọn họ, nhìn về chỗ không xa ở bên trái, nói một cách chắc chắn: “Chuẩn bị chiến đấu đi, bọn chúng đến rồi.”

Đám người kia không kiềm được nhếch miệng, cái gì mà nói là bọn chúng đến rồi?

Lúc cả đoàn người còn chưa kịp phản ứng gì, thì xung quanh vang lên âm thanh xào xạc. Một lớp sương mù màu đen dần dần bay ra từ hai bên trái phải, bầu không khí càng trở nên u ám.

“Đây... đây là cái gì?” Một người giơ tay chỉ về phía trước hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Những người khác lập tức nhìn qua, chỉ thấy một cây cỏ thụ màu nâu xám có hình mặt người, ánh mắt phát ra ánh sáng màu lục quái dị, miệng há to như chậu máu bò về phía bọn họ.

“Mau dàn chiến trận phòng ngự.” Hỏa Ly Nhã cũng là lần đầu tiên thấy yêu thụ quái dị kinh khủng như vậy. Chàng lập tức hét lên phân công: “Linh Thực Sư vây quanh tấn công, Tội Thể Sư đánh tập kích.”

Cả đoàn người lúc đó vô cùng căng thẳng chuẩn bị chiến đấu. Lúc những yêu thụ vô cùng đáng sợ bò tới gần, thì Hỏa Ly Nhã cũng vừa niệm xong thần chú.

Một hàng nhũ băng xuyên ra từ đất, muốn trói yêu thụ vào trong.

Những Linh Thực Sư khác nhìn thấy vậy cũng lập tức tấn công từ xa. Mộ Dung Thanh và Tạ Thư giao hẹn ngầm cùng phát ra đòn tấn công tinh thần về phía yêu thụ cao to thô chắc ở sau cùng.

Các Tội Thể Sư cũng cầm vũ khí chém hai cây yêu thụ ở gần đó.

Chỉ trong tích tắc.

“Răng rắc!!”

Nhũ băng được Hỏa Ly Nhã bố trí trên đất bị yêu thụ huy động rễ cây nhanh chóng nghiền nát thành vụn băng.

Đòn tấn công của các Linh Thực Sư cũng giống như ném bụi vào yêu thụ, không có hiệu quả gì quá lớn.

Đòn tấn công tinh thần chưa bao giờ thất bại của Mộ Dung Thanh và Tạ Thư, trước mặt Linh Thực có thân hình khổng lồ nhất, chỉ làm cho nó dừng một lúc rồi lại tiếp tục gào thét tiến lên phía trước.

Đòn tấn công của các Tội Thể Sư thì có chỗ dùng, nhưng cành lá của yêu thực bị chém đứt không bao lâu thì lại mọc ra lại.

Càng ngày càng nhiều yêu thực phát ra tiếng kêu “két két”, bao vây lấy cả đoàn người, ánh mắt lấp lánh ánh sáng màu lục cùng với cái miệng há lớn như bồn máu giống như muốn ăn thịt người, sau khi lại gần càng thêm quái dị âm u.

“Bây giờ phải làm sao?” Một người trong đó tuyệt vọng hoảng hốt nói: “Chẳng lẽ hôm nay chúng ta phải chết ở đây sao?”

Những yêu thụ này thực sự là khó đối phó quá. Bọn họ không những chưa bao giờ thấy nó, mà đến cả nghe nói cũng chưa bao giờ nghe nói qua, căn bản là không cách nào khắc chế được.

Ánh mắt Hỏa Ly Nhã tuyệt nhiên không bỏ cuộc. Hắn bước lùi về sau bảo vệ Ngu Thanh Thiển, nhưng cũng không bỏ đòn tấn công trên tay, từng ngọn băng tiễn bắn vào yêu thụ, hét lớn với đoàn người: “Không được bỏ cuộc, nếu không chỉ có con đường chết.”

Lúc đám yêu thụ tấn công giống như là muốn xé nát đám đông, thì đa phần những người ở đó đều đã bắt đầu lộ ra sự tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 67: Nàng Ra Tay Rồi

Lúc này, người ở hiện trường ngoài Ngu Thanh Thiển ra, chỉ có Hỏa Ly Nhã, Mộ Dung Thanh và Tạ Thư vẫn không dừng tấn công, trên mặt lộ ra sự lo lắng căng thẳng, nhưng không có biểu hiện tuyệt vọng.

Bọn họ đều đến từ hoàng gia hoặc các gia tộc lớn, nếu thực sự không được thì lúc nguy cấp sử dụng lệnh bài bảo mệnh cũng sẽ không có vấn đề gì.

Tuy trong mắt hai người Tiêu Từ Khôn và Cố Hoan Đồng lộ ra sự tuyệt vọng và không cam lòng, nhưng động tác trong tay vẫn không dừng lại, vẫn ôm hy vọng cuối cùng.

Hai tay Doãn Minh run rẩy nhanh chóng trị liệu cho người bị thương, trong lòng sợ hãi lo lắng tuyệt vọng, tuy nhiên có một luồng sức mạnh trong trái tim hắn đang kêu gào phải kiên trì, khiến cho hắn trong lúc quan trọng vẫn không bị suy sụp.

Mấy người khác biểu hiện ra khá là lụn bại. Sau khi tuyệt vọng thì những đòn tấn công cũng dần dần dừng lại, giống như là đang đợi cái chết tới.

Ngu Thanh Thiển đem những biểu hiện và thần sắc của tất cả mọi người thu vào trong khóe mắt, nàng bắt đầu ra tay.

“Kha kha...” Yêu thụ cao to thô chắc nhất phát ra tiếng cười quái dị vang vọng tứ phía, sau đó khua cành cây khô.

Vô số những cành cây màu nâu xám, theo làn sương đen từ bốn phương tám hướng bắn từ trên không bắn xuống, cả đoàn người căn bản không biết phải phản kháng như thế nào.

Đột nhiên một bóng người màu xanh lam nhảy ra khỏi đám người, phi thân mạnh mẽ đá tung cành lá dây leo đang bao trùm lấy đám đông.

Giọng nói sắc lạnh của nàng không ngừng vang lên: “Linh Thực Sư kêu gọi linh thực ký kết khế ước ra cùng nhau tăng cường tác chiến, yểm trợ cho Tôi Thể Sư tấn công.”

“Nhớ lấy, nhược điểm của những yêu thực này là hai con mắt phát ra ánh sáng màu xanh lục, đám mù hai mắt thì có thể tiêu diệt bọn chúng.”

Lời của Ngu Thanh Thiển vừa dứt, đám người thấy hình dáng của nàng biến mất khỏi chỗ cũ. Lúc xuất hiện lại, đoàn kiếm sắc ngọt đã đâm vào hai đôi mắt phát sáng màu xanh của yêu thụ.

“Hự hự!” Yêu thụ sau khi bị đám mù mắt, độ cứng của phần bên ngoài thân thể lập tức mềm đi nhiều.

Rất nhanh, đầu lâu của yêu thực bị mở ra một lỗ to, cánh tay trắng ngần của Ngu Thanh Thiện móc vào, một tinh thạch màu nâu xám rơi vào tay nàng.

Nàng không có chút do dự và chần chừ, lập tức tấn công con yêu thụ thứ hai.

Trong tích tắc, bốn năm con yêu thụ bị Ngu Thanh Thiện giết chết móc ra hạt nhân tinh thể.

“Két két!” Con đại yêu thực to lớn cuối cùng phát ra mấy tiếng kêu phẫn nộ.

Những con yêu thực bao vây tấn công những người khác lần lượt chuyển hướng, rung lắc nhánh cây há miệng to tấn công Ngu Thanh Thiện.

Hỏa Ly Nhã thấy vậy lập tức tổ chức lại kế hoạch tấn công: “Nhanh, tấn công theo lời Ngu Thanh Thiện đi.”

Chàng phát động nhu băng ra trước, tạm thời tránh vài con yêu thụ ngay tại chỗ. Tiêu Tử Khôn không do dự, cầm thanh kiếm dài đâm vào đôi mắt phát ra màu lục của yêu thực đang bị trói.

Mắt yêu thụ một khi bị đâm mù, lớp phòng ngự vốn dường như không thể công phá trên thân cây rõ ràng không thể chịu được một đòn tấn công, những nhánh cây bị chém đứt cũng không mọc lại được.

Những người khác tuyệt vọng đến sắp nằm liệt trên đất thấy tình hình như vậy cũng phần chần hờn, lần lượt phối hợp tấn công như lời Ngu Thanh Thiện nói.

Mộ Dung Thanh và Tạ Thụ thì dùng năng lực tinh thần làm nhiễu loạn yêu thụ, hỗ trợ Tội Thê Sư tấn công. Tuy chỉ dừng lại trong tích tắc, những cũng đủ làm cho đồng đội nắm được cơ hội đâm mù hai mắt của đối phương.

Có điều tốc độ tấn công của mười người cộng lại căn bản cũng không thể so sánh với Ngu Thanh Thiện.

Đám người chỉ thấy hình bóng của Ngu Thanh Thiện qua lại như con thoi không ngừng bao vây tấn công yêu thực. Sau đó từng con yêu thụ bị móc hạt nhân tinh thể đổ gục xuống đất, hóa thành tro bụi.

Thân pháp của nàng cứ như ma quỷ, ra tay như sấm rền gió cuốn, vừa nhanh vừa chuẩn vừa dứt khoát, không hề xuất hiện một chút sai sót nào.

Rất nhanh, yêu thụ lớn nhất hoàn toàn bị nàng chọc cho tức điên, từ trên cây khô mọc ra vô số những cành dây leo hắc khí với những luồng khí màu nâu xám bao quanh, từ bốn phương tám hướng lập tức vây quanh lấy Ngu Thanh Thiện.

Nhánh dây leo trong phút chốc trói cả người nàng lại, đồng thời nhanh chóng kéo nàng lại gần tới cái miệng lớn như bồn máu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 68: Toại Nguyện

Hơn mười người đã thoát khỏi vòng vây nhìn thấy cảnh này đều kinh sợ.

Hỏa Ly Nhã nhìn thấy Ngu Thanh Thiện bị yêu thụ kéo tới trước mặt, trong lòng quặn đau một cách kỳ lạ.

Hắn vừa âm thầm niệm thần chú thả băng tiền và nhũ băng ra, vừa rút ra một thanh đoản kiếm từ ống gài, xông lên.

Tạ Thụ cũng không chút do dự, lập tức thả một bông từ đằng mà nàng đã ký khế ước ra, bông hoa giống như là được phủ một lớp mặt nạ thần bí lơ lửng quanh người nàng. Sau đó nàng yểm bùa lên đồng xu được tạo thành bởi mấy tinh thạch đặc biệt, niệm thần chú và tấn công tinh thần lên yêu thụ đó.

Mộ Dung Thanh chỉ là hơi ngáp ngừng một lát, rồi cũng nhanh chóng thả ra Linh Thụ mà mình đã ký kết, yểm bùa lên đòn tấn công tinh thần của Tạ Thụ, hợp thành một luồng khí, lập tức tấn công vào yêu thụ.

Tiêu Tử Khôn cũng cầm thanh trường kiếm xông lên cùng với Hỏa Ly Nhã, chém mạnh vào cành lá màu xám của yêu thụ.

Cố Hoan Đồng chân chửi một lúc, rồi cũng lập tức kêu gọi Linh Thụ ký kết ra yểm bùa vào từng trái cầu lửa, tấn công vào yêu thụ đó.

Doãn Minh cắn răng, ánh mắt lo lắng nhìn về phía trước, trong lòng thấy thất vọng sao năng lực tấn công của bản thân lại yếu như vậy, lúc này lại không giúp được gì.

Những người khác thì bị dọa cho đơ ra, trong lòng sinh ra sợ hãi, không dám tiến lên.

Ngu Thanh Thiên bị yêu thụ kéo tới trước mặt, khoe miệng nở ra một nụ cười như có như không.

Con yêu thụ này là lão đại của mấy con yêu thụ tập kích đám người bọn họ, chắc là ở đẳng cấp ngũ điệp Linh Thụ, bởi vậy nên đòn tấn công của những người khác đối với nó căn bản không thể tạo thành vết thương chí mệnh.

Lúc này, nó chỉ muốn nhai sống nuốt chứng Ngu Thanh Thiên. Không những do nàng đã giết sạch tiểu đệ của nó, mà lý do lớn hơn là vì trên người nàng có một loại sức mạnh thu hút nó, đó là một loại cảm dỗ nếu ăn được nàng thì nó có thể thăng cấp.

Hỏa Ly Nhã và Tiêu Tử Khôn không ngừng chặt đứt những cành dây leo, nhưng vẫn không thể nào tiếp cận được thân thể yêu thụ, không thể gần nó đến gần Ngu Thanh Thiên.

“Không được.” Hỏa Ly Nhã thấy hai con mắt phát ra màu lục của yêu thụ xuất hiện ánh sáng dị thường, miệng há to như bồn máu cắn vào đầu Ngu Thanh Thiên, không kiềm được mà kêu lên một tiếng.

Những người khác thì nín thở, động tác trên tay lần lượt dừng lại trong vô ý thức.

“Thanh Thiên!” Giọng của Tạ Thụ sợ hãi và run rẩy.

Đúng vào lúc mọi người đều cho rằng Ngu Thanh Thiên đã rơi vào miệng yêu thụ, thì hình bóng của nàng lại bất ngờ thoát ra được mấy cành dây leo đang quấn chặt, biến mất khỏi chỗ đó.

Sau đó một bông hoa màu đỏ sặc sỡ xuyên từ trong đất chui ra, vô số những chiếc lá có màu lục bích nhanh chóng mọc lên, sau đó quấn chặt lấy cành cây màu xám của yêu thụ.

Một bóng người màu lam đột nhiên xuất hiện sau lưng yêu thụ, mang theo đoản kiếm sáng bóng màu xanh đen trực tiếp đâm vào vị trí hạt nhân tinh thể sau lưng nó.

“Két két!” Yêu thụ ngược lên trời hét lớn vài tiếng, thân hình bị lá màu lục của cỏ Ma Hoàng quấn lấy không thể cử động.

Nó chỉ có thể quay đầu lại mở miệng phẫn nộ phun ra một dịch độc màu xám đậm tanh hôi lên người Ngu Thanh Thiên.

Thân pháp của Ngu Thanh Thiên nhanh nhẹn như ma như quỷ, mượn lực nhảy lên một cái liền tránh được dịch độc, đồng thời nhân cơ hội đó nhanh chóng dùng cây đoản kiếm đâm vào một mắt của yêu thụ.

Động tác của nàng vô cùng mạnh mẽ, sau khi một mắt của yêu thụ bị đâm mù, nàng lập tức rút đoản kiếm ra đâm vào con mắt còn lại.

Yêu thụ căn bản không có đề phòng việc nàng tấn công thần tốc vào nhược điểm của nó như vậy, chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết. Sau đó, có một cánh tay mềm mướt thò vào phía sau chỗ bị thanh đoản kiếm đâm vào của yêu thụ, rút hạt nhân tinh thể trong người nó ra.

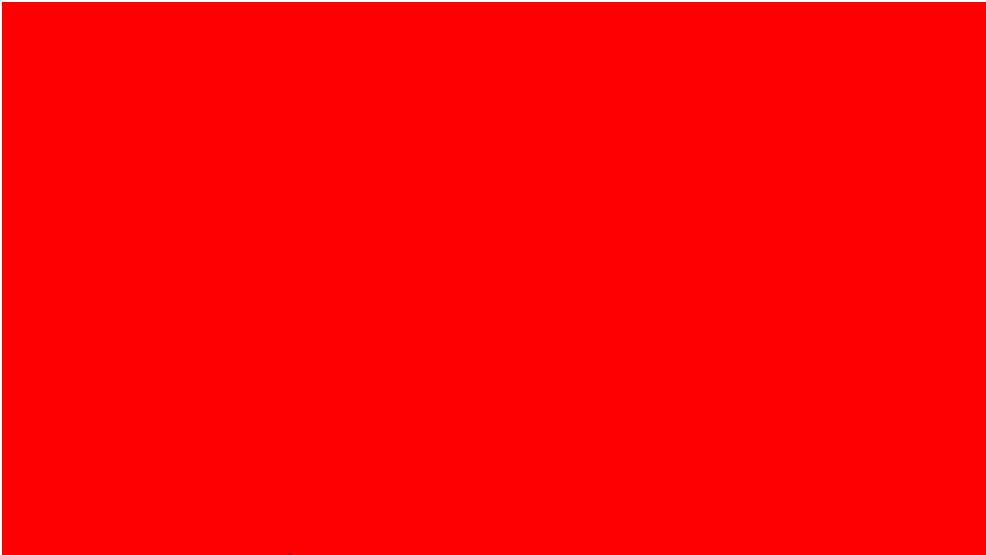
Cái cây này vốn dĩ là yêu thực lão đại nhiều năm ngao mạn ở trong con đường mòn này, lúc này đã hóa thành một đồng bụi tanh hôi không sự sống.

Ngu Thanh Thiên cầm tinh thạch màu xám trong tay, đôi mắt rõ ràng lộ ra ý cười toại nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 69: Đã Xem Thường Nàng

Đám đông vốn đã rơi vào tuyệt vọng lúc này không kiềm được thù người ra một lúc.

Đây là tình huống gì?

Lão đại của yêu thụ lại bị một mình Ngu Thanh Thiên dễ dàng giải quyết như vậy sao?

Ở hiện trường, ngoài Hòa Ly Nhã và Tạ Thụ ra, ai ai cũng lộ ra biểu cảm như gặp ma không thể tin được.

Đây là bán phế tài mà người ta đồn đại là thân thể yếu ớt, không có năng lực chiến đấu sao? Thật không thể tin nổi.

Ngu Thanh Thiên nếu như thật sự có thân thể yếu ớt, không có sức mạnh chiến đấu, thì bọn họ là cái gì?

Lâm Phi Vũ và Ba Hạo vốn đang ẩn nấp phía sau, đang chuẩn bị ra tay, trong ánh mắt đều lộ ra sự ngạc nhiên chấn động, sau đó dừng lại bước chân.

Rõ ràng bọn họ cũng không ngờ Ngu Thanh Thiên lại có được thân thủ và sự quyết đoán như vậy.

“Thanh Thiên, có phải ngươi đã sớm tính toán hết rồi không?” Tạ Thụ thờ phào nhẹ nhõm, nhìn bạn thân suýt chút nữa bị nuốt chửng, cái cảm giác bất lực đó, nàng ta thật sự không muốn trải qua lần thứ hai.

Ngu Thanh Thiên mỉm cười nói trước: “Ừ, nếu như ta không cho nó bắt lại gần, ta muốn tiến gần để tấn công nó sẽ hơi phiền, còn kéo dài thêm thời gian nữa.”

Nàng khá thích việc dẫn dụ kẻ địch tới gần, đánh nhanh thắng nhanh, một đòn lấy mạng kẻ địch.

Từ lúc bắt đầu nàng đã cố ý đem một số năng lượng của Mộc hệ dị năng phát ra ngoài, để con yêu thụ thêm khát năng lượng trên người nàng, chủ động trời nàng kéo lại gần để nuốt.

Như vậy nàng không cần tốn chút hơi sức nào đã có thể triển khai tấn công giáp lá cà với con yêu thụ. Sau đó lợi dụng Linh Thực được ký kết vây lấy cảnh dây leo của đối phương. Nàng tính xong thời cơ thì trực tiếp tấn công vào nhược điểm của nó, tấn công một đòn lấy mạng.

“Nữ nhân nàng thực sự muốn dọa chết người ta hả.” Hòa Ly Nhã không khách khí trợn mắt nhìn Ngu Thanh Thiên: “Có kế hoạch như vậy cũng không nói trước, hại suýt chút nữa bọn ta vì ngươi mà cũng bị ăn thịt rồi.”

Thời khắc yêu thụ há to miệng cắn xuống, trong lòng hắn có một nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời, sợ rằng nàng thực sự cứ như vậy mà bị yêu thụ giết.

Ngu Thanh Thiên xin lỗi nói: “Ta cũng là mới nghĩ ra, xin lỗi đã làm ngươi lo lắng rồi.”

Nàng từ khi những yêu thụ xuất hiện đã bắt đầu thả lỏng người trong nhóm nhỏ. Đôi khi sự sợ hãi và tuyệt vọng, mới có thể kích thích tiềm năng mong muốn sống sót của họ.

Hơn nữa, sở dĩ không có nói cho mấy người đó biết mà quyết định lấy thân mình dẫn địch, một là thời gian khá là cấp bách, hai là nàng cũng muốn thử những người trong nhóm, xem có ai đáng để nàng xem trọng và kết bạn không.

Chỉ vào lúc quan trọng, mới có thể thấy được tấm lòng của người khác.

“Ngu Thanh Thiên, ngươi giấu mình giỏi thật đấy!” Một thành viên lúc này không có ra tay cứu giúp nhìn không được dò la: “Không ngờ thân pháp của

ngươi lại thoăn thoắt như ma quỷ vậy, còn cao hơn Tôi Thể Sư chúng ta một bậc, ngươi không có âm thầm luyện thêm phương pháp luyện công của Tôi Thể Sư chứ.”

Ngu Thanh Thiên cười thản nhiên: “Đúng vậy! Ta có luyện kèm phương pháp của Tôi Thể Sư.”

Thân pháp của nàng không những lộ ra trước mặt các thành viên của cả nhóm, mà cả hai giáo viên theo dõi đằng sau cũng tận mắt nhìn thấy, nàng không cần phải che giấu.

Lần chiến đấu này ngoài trút hết những cảm giác bạo lực khát máu trong lòng ra, nàng cũng cố ý lộ ra một phần thực lực, để thu hút sự chú ý của các lãnh đạo cấp cao trong học viện.

Hơn nữa thành viên của nhóm bảy trong lần thi sau, cũng nên nghĩ cách thay đổi một bộ phận thành viên mới được.

“Ngươi cũng thật lợi hại quá!” Cô Hoan Đồng vẫn luôn cảm thấy Ngu Thanh Thiên không đơn giản, cho đến vừa nãy đối phương lộ ra thực lực như vậy, nàng mới biết là mình đã xem thường nàng ta.

Ngu Thanh Thiên có tâm kế thủ đoạn như vậy, mười Tần Phượng Nghi cũng không thể đấu lại được. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Nàng thật sự ngày càng thấy Ngu Thanh Thiên rất vừa mắt và thích nàng ấy.

Ngu Thanh Thiên cười nói: “Thu dọn chiến lợi phẩm trước đi.”

Hạt nhân tinh thể của yêu thực đối với việc tu luyện Linh Thực Sư cũng vô cùng có lợi, tất nhiên là càng nhiều càng tốt, đây mới là mục đích quan trọng khác mà nàng quyết định triển khai thực lực và ra tay hành động.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 70: Môi Quan Hệ Không Đơn Giản

Sau khi chiến đấu xong, mọi người mới phát hiện ra lần thu hoạch này quá phong phú.

Trước đây, trong thời gian hơn mười ngày khi bước vào dãy núi Kinh Cốc mới chỉ thu thập được hơn sáu mươi hạt nhân tinh thể. Nhưng sau khi kết thúc trận chiến với yêu thú, bọn họ lại thu hoạch được gần một trăm hạt nhân tinh thể.

Kết quả như vậy cũng gián tiếp phản ánh thực lực chiến đấu của Ngu Thanh Thiên mạnh như thế nào. Nàng ra tay chỉ cần ba nhát là giải quyết được một yêu thú, hai nhát ở hai đôi mắt, một nhát ở chỗ chứa hạt nhân linh thực sau lưng, không có một chút lãng phí.

“Lần này yêu thú xuất hiện tập kích, Ngu Thanh Thiên bỏ ra sức lực nhiều nhất. Nếu như không có nàng ấy, chúng ta đã bị chôn chôn ở nơi này rồi.” Hòa Ly Nhã đưa mấy hạt nhân tinh thể cho Mộ Dung Thanh làm sạch, ngừng đầu lên nói với mọi người: “Sau khi kết thúc huấn luyện, ta đề nghị phân thêm một phần hạt nhân tinh thể cho nàng ấy.”

Mộ Dung Thanh thêm vào: “Ta đồng ý.”

“Ta cũng đồng ý!” Những người khác lần lượt đồng ý theo.

Trong đó có một số người cho dù trong lòng không vui vẻ lắm, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu, dù sao thì không thể phủ nhận được công hiến của Ngu Thanh Thiện.

Giống như Hỏa Ly Nhã nói, nếu như không có Ngu Thanh Thiện, bọn họ thật sự có khả năng bị yêu thụ nuốt sống rồi.

Ngu Thanh Thiện không từ chối, lần huấn luyện này nàng chuẩn bị làm một trận lớn, lấy thêm một số hạt nhân tinh thể về bổ sung tu luyện một thời gian.

Sau khi dị năng hệ Mộc hoàn toàn được kích hoạt, nó cũng chỉ ở cấp một, cần phải tu luyện nâng cấp hạt nhân tinh thể giống như Linh Thực Sư.

“Ta có một đề nghị.” Cố Hoan Đồng cười nói: “Ta thấy bắt đầu từ hôm nay, tất cả những hạt nhân tinh thể thu hoạch được nên phân theo công sức bỏ ra.”

Từ khi nhóm bước vào dãy núi Kinh Cốc đến nay, trong đó không có ít người ngồi mát ăn bát vàng, đặc biệt là tám người vừa đi. Bây giờ số còn lại cũng có mấy người không bỏ hết sức lực, như vậy là không công bằng đối với mọi người.

“Ta tán thành.” Tạ Thụ đã nghĩ như vậy từ lâu rồi.

Mấy người Mộ Dung Thanh cũng lần lượt tán đồng. Như vậy cũng tốt, mọi người đều có thể làm hết sức rồi.

Mấy người không vui lúc này cũng chỉ có thể thầm nếm Cốc Hoan Đồng, nhưng trên miệng vẫn biểu thị tán thành.

Thế là quy tắc mới của nhóm qua một hồi thương lượng cũng ra đời. Sau này, hạt nhân tinh thể có được qua chiến đấu đều phân theo số lượng yêu thực tiêu diệt được.

Còn tám người đã bỏ đi, bọn họ chỉ có tư cách để nhận phần của hơn sáu mươi hạt nhân tinh thể có được trước khi vào con đường mòn này. Những hạt nhân tinh thể đạt được sau này, không có một chút liên quan gì với bọn họ.

“Bây giờ mọi người nghỉ ngơi một tiếng, rồi chúng ta lại lên đường.” Hỏa Ly Nhã nói với mọi người.

Tuy lần này đám yêu thụ bị giết, nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn quấn quanh trong lòng hắn. Hắn phát hiện ra phía trước có những yêu thực khác còn lợi hại hơn.

Lúc ngồi xuống nghỉ ngơi, Ngu Thanh Thiện lười biếng dựa vào một cây lớn nói với Hỏa Ly Nhã: “Nướng chút đồ ăn đi.”

Kỹ năng nướng thịt của Hỏa Ly Nhã tốt hơn nàng, cho nên có thể sai bảo thì sai bảo, dù sao cũng không phải tốn tiền.

Hỏa Ly Nhã không hài lòng liếc nàng, nữ nhân này một khi không chiến đấu liền biểu hiện ra bộ mặt rất là lười biếng và tùy tiện. Nhưng mà trong lòng hắn lại vui vẻ để cho nàng sai bảo, đây mới là biểu hiện của sự gần gũi.

“Biết rồi.” Hắn tuân mệnh đi nhặt củi ở xung quanh, sau đó cầm mấy miếng thịt ma thú bị giết lúc trước ra nướng.

Những người khác cũng lần lượt đứng dậy nướng thịt, lần chiến đấu trước thật sự tiêu hao khá nhiều công sức.

Chỉ là bọn họ không dám sai bảo Hỏa Ly Nhã đi làm, có thể sai bảo Hỏa Ly Nhã e rằng chỉ có Ngu Thanh Thiện.

“Nướng nhiều một chút, ta và A Thụ đều nhờ cả vào người đó.” Ngu Thanh Thiện tiện tay cầm một quả đại từ trong túi ra, cắn một miếng.

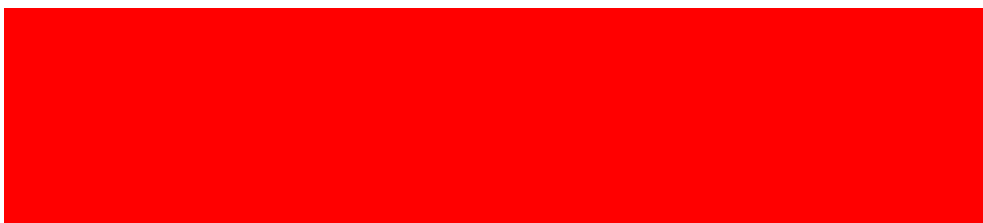
Tạ Thụ cũng âm thầm ngồi bên cạnh nàng gặm quả đại, mắt cười nhìn Hỏa Ly Nhã.

Trực giác của nàng rất chuẩn, nàng cảm thấy mối quan hệ giữa Ngu Thanh Thiện và Hỏa Ly Nhã không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 71: Mỹ Sắc Làm Người Ta Thèm Muốn

Hỏa Ly Nhã đã quen bị Ngu Thanh Thiển sai bảo. Ở trên đoạn đường đến Học viện Hoàng gia, từ sau khi hấn nướng thịt một lần, nữ nhân này chưa chủ động tự tay làm đồ ăn bao giờ.

“Nàng thật là làm biếng quá.” Hấn lườm Ngu Thanh Thiển, động tác tay vẫn không dừng lại.

Ngu Thanh Thiển bĩu môi, ý cười trong mắt không thể nào che được.

Tạ Thư tiến lại gần bên tai Ngu Thanh Thiển hỏi nhỏ: “Ngươi và Hỏa Ly Nhã có quan hệ gì vậy?”

Ngu Thanh Thiển nghiêng đầu nháy mắt: “Đương nhiên là quan hệ bạn bè, không thì sao nữa?”

“Ta cảm thấy chàng ta đối với ngươi khá đặc biệt, cả chặng đường này chỉ có ngươi là dám sai bảo chàng làm việc.” Tạ Thư mỉm cười nói: “Chàng là nhân vật nổi tiếng của Học viện Hoàng gia, nhìn cũng đẹp trai, bối cảnh lại mạnh, thực lực thiên chất cũng rất mạnh, ngươi nên cân nhắc.”

Hỏa Ly Nhã bây giờ biểu hiện năng lực chiến đấu tuy chưa có mạnh bằng Ngu Thanh Thiển, nhưng cũng là người lợi hại nhất trong đội rồi.

Bọn họ bây giờ mới bắt đầu kích hoạt tu luyện Linh Thực Sư, đẳng cấp tu vi khá là thấp. Nàng tin rằng lần này sau khi quay về, thực lực tu vi của Hỏa Ly Nhã sẽ tăng vọt.

Ngu Thanh Thiển cười phá lên: “A Thư, ngươi lúc này giống bà mai thật đó.”

“Ta chỉ nói ra sự thật thôi.” Tạ Thư cũng đến từ đại thế gia ở trung ương đại lục, nàng hiểu về bối cảnh nhà Hỏa Ly Nhã hơn những người khác, hấn ta không chỉ đơn giản là một thái tử của Hỏa Văn quốc thôi đâu.

Ngu Thanh Thiển nhún vai: “Ta và chàng ấy làm huynh đệ cùng chết cùng sống thì được, dường như không có khả năng làm tình nhân.”

Nàng chưa từng nghĩ là sẽ động lòng với thiếu niên lông còn chưa mọc đủ như Hỏa Ly Nhã, càng huống hồ trong lòng nàng đã có mục tiêu chiến lược rồi.

“Tại sao? Ta thấy chàng thật sự để tâm đến ngươi đó.” Tạ Thư vẫn luôn biết Ngu Thanh Thiển thích mỹ nhân. Hỏa Ly Nhã trong học kỳ này tuyệt đối là nam sinh tuần mỹ nhất, nàng cười nói: “Chẳng lẽ quá đẹp trai, nên ngươi không để tâm nổi.”

“Không phải là lý do như vậy.” Ngu Thanh Thiển nhìn Hỏa Ly Nhã đang tập trung nướng thịt, nghĩ một hồi rồi thấp giọng nói: “Ta thực ra đã có mục tiêu theo đuổi rồi.”

“À!” Tạ Thư không ngờ Ngu Thanh Thiển sẽ nói như vậy, ánh mắt đầy tò mò nhìn nàng hỏi: “Ai vậy? Nam nhân có thể làm ngươi để ý muốn chủ động theo đuổi, chắc là phải ưu tú hơn Hỏa Ly Nhã rồi.”

Nhưng tân sinh mà còn xuất sắc hơn Hỏa Ly Nhã, nàng thật sự không nghĩ ra là ai.

“Thật vậy, chàng xuất sắc hơn Hỏa Ly Nhã.” Ngu Thanh Thiển nháy mắt với Tạ Thư, nói thật lòng: “Mục tiêu của ta là Phong Thần.”

“Phụt...” Miếng nước Tạ Thư mới uống chưa kịp vào miệng không kèm được lập tức phun ra.

Nàng ta giống như gặp ma ngẩng đầu lên nhìn Ngu Thanh Thiển: “Ngươi không phải nói thật chứ? Loại người như tiên giáng trần, tính cách như núi băng đó không dễ theo đuổi đâu.”

Trong mắt nàng, Phong Thần người đứng đầu Học viện Hoàng gia, không cùng ở một thế giới với bọn họ. Người đó bất luận là tướng mạo, bối cảnh, thực lực thiên chất đều quá cao, không với tới được.

Nàng căn bản không ngờ được Ngu Thanh Thiển lại động lòng với người ở tít trên cao như vậy.

Tuy là Phong Thần được cho là mỹ nam hàng đầu của Học viện Hoàng gia, nhưng quá khó tiếp cận, quá lạnh lùng, người như vậy thích hợp làm người yêu không? Nàng thấy không thích hợp.

“Không dễ theo đuổi mới có tính thách thức phải không?” Ngu Thanh Thiển giọng nói lười biếng, như việc hiển nhiên: “Mỹ nhân như vậy để cho người khác, thì ta không đành lòng.”

Từ lúc hai tuổi, lần đầu gặp gặp một Phong Thần xinh đẹp tinh khiết giống như búp bê sứ, nàng đã không kiềm được kích động, muốn bắt hấn làm vật sưu tầm nghệ thuật cho riêng mình.

Đến Học viện Hoàng gia, lần nữa gặp lại Phong Thần đẹp như thần tiên bước ra từ trong tranh, lòng kích động muốn chiếm hữu chàng đã nổi dậy, mọc rễ nảy mầm.

Ngu Thanh Thiên vẫn luôn là một người không thích kiềm chế mình. Cho nên nàng để cho lòng kích động đó mọc rễ nảy mầm, đợi một ngày thành cây lớn chọc trời, có lẽ Phong Thần cũng phải rơi vào tầm tay nàng, trốn cũng không thoát được.

“...” Tạ Thư không kiềm được liếc nhìn nàng, nói qua nói lại, quả nhiên vẫn là mỹ sắc làm cho người ta thêm thương.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Chương 72: Chỉ Là Muốn Chiếm Hữu

Tạ Thư là thầy bói, năng lực tinh thần có thể hình thành vòng tròn bảo vệ, cho nên cuộc trò chuyện của hai người không bị người khác nghe thấy.

Nàng suy nghĩ hồi lâu, vẫn thấy không được để bạn thân rơi vào vũng bùn mỹ nam.

“Ngươi nghiêm túc chứ?” Nàng trầm tư một hồi rồi nói: “Phong Thần nổi tiếng khó đến gần, nữ nhân muốn theo đuổi chàng ta nhiều như cá diếc qua sông, nhưng toàn bị đập chết ở bên bờ.”

“Như vậy cũng tốt, ta thích nhất là làm những việc có tính thách thức.” Ngu Thanh Thiên thông thả gặm quả đại nói: “Nếu chàng dễ dàng bị nữ nhân cura dỗ, thì có cho không, ta cũng không thêm.”

Nếu như Phong Thần bị nữ nhân khác chiếm lấy, nàng chắc cũng không nhịn được mà cắt đứt cổ Phong Thần, tự tay hủy diệt hấn.

May là hấn lạnh lùng như băng tuyết, lại biết giữ mình trong sạch. Tuy có rất nhiều nữ nhân ái mộ, nhưng ai cũng không dám chiếm lấy.

“Ngươi như vậy chỉ là háo thắng muốn săn bắt người ta, vẫn là nên cân nhắc một chút.” Tạ Thư khuyên bảo nói: “Đàn ông như vậy giống như cây thuốc phiện, một khi thật sự dính vào, thì cả đời này ngươi cũng không cai được.”

Nàng thực sự sợ bạn thân của mình đơn phương rơi vào lưới tình, cuối cùng thành điên dại. Dù sao thì với tính cách ẩn giấu của Ngu Thanh Thiên mà nói hoàn toàn có khả năng này.

“Ta đã cai không được rồi.” Ngu Thanh Thiên thở dài, thần sắc thoát ần thoát hiện.

Độc tố trên người Phong Thần có thể dẫn đến kích hoạt dị năng của nàng. Nguồn sức mạnh thâm lặng yên tĩnh trên người hấn có thể vỗ về sự hung dữ tàn độc trong con người nàng. Dung nhan xinh đẹp như tranh, khí chất không vương bụi trần, càng làm cho nàng muốn hủy diệt hoặc là dứt khoát chiếm hữu hấn.

Vừa mới đầu biết Phong Thần quá đào hoa, vì để tránh phiền phức, nàng quyết định hút độc trên người hấn xong thì sẽ tránh xa.

Nhưng mấy lần tiếp xúc ở Học viện Hoàng gia, nàng phát hiện ra chỉ cần ở bên cạnh Phong Thần, thì trong lòng nàng luôn cảm thấy yên bình, nhẹ nhõm.

Cho nên nàng chủ động quy nạp đối phương thành của mình. Nếu như những người khác dám chạm vào lãnh thổ của nàng, thì nàng sẽ thò nanh vuốt của mình ra, bẻ gãy chân của đối phương.

Bất luận là ở Mật Thế hay là thế giới hiện tại, Ngu Thanh Thiên làm việc đều khá theo cảm tính.

Trắng đen phân biệt rõ ràng, thích là thích, căm ghét là căm ghét. Cho dù là tính cách của bản thân đã áp chế hơn mười năm rồi, nhưng thói quen tính cách thật đã nhập vào xương tủy, không thể nào thay đổi.

Quan trọng nhất là nàng không bao giờ làm mình tự uất ức, muốn có thì đi giành lấy, đây cũng là quy tắc sinh tồn ở Mật Thế.

Tạ Thụ thờ dài, lắc đầu bất lực nói: “Người đúng là điên rồi.”

Bộ dạng lúc này của Ngu Thanh Thiên quá nghiêm túc, khác hoàn toàn với bộ dạng thờ ơ bình thường. Mong muốn độc chiếm trong ánh mắt nàng quá mạnh mẽ, làm Tạ Thụ ngạc nhiên, đồng thời cũng cảm thấy bất lực.

“Người thích chàng ta từ lúc nào?” Nàng tiếp tục hỏi.

Ngu Thanh Thiên vận óc nghĩ một lúc, trả lời: “Thích? Ta dường như còn chưa sản sinh ra cái gọi là thích hoặc tình yêu đối với chàng, chỉ là muốn được chiếm hữu mà thôi.”

Nàng có mong muốn chiếm hữu sâu đậm đối với Phong Thần, nhưng lại thật sự chưa có yêu, nhưng mà có thể sau này dần dần sẽ có, ai biết được?

“...” Tạ Thụ đột nhiên kích động muốn ói máu: “Ta thực sự bái phục người rồi!”

Trong lòng cũng không kèm được thờ phào nhẹ nhõm, thích mà không có yêu cũng được. Nếu Phong Thần không chấp nhận sự theo đuổi của Ngu Thanh Thiên, bạn thân của mình còn có đường lui.

Hỏa Ly Nhã sau khi nướng thịt xong, thì đưa tới cho Ngu Thanh Thiên và Tạ Thụ. Trên khuôn mặt tuấn tú nở ra nụ cười nhàn nhạt.

Cố Hoan Đồng thấy vậy, môi hơi nhếch lên, không kèm được trong lòng đang cười trên nỗi đau của người khác.

Tần Phụng Nghi dán chặt lấy Hỏa Ly Nhã, nhưng chưa bao giờ có được một nụ cười từ hắn. Những người khác muốn tiếp cận hắn, hắn vẫn luôn có tư thái khước từ không nhận, duy chỉ có đối với Ngu Thanh Thiên là khác.

Trong ánh mắt của nàng ta hiện ra sự thích thú vô cùng, chờ đợi một ngày thấy được nữ nhân điên Tần Phụng Nghi vì Hỏa Ly Nhã mà đối đầu với Ngu Thanh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương 73: Nàng Lại Phá Vỡ Giới Hạn

Sau khi nghỉ ngơi một giờ đồng hồ, người bị thương đều được Doãn Minh xử lý xong vết thương cũng hồi phục rất nhiều.

“Chúng ta đi thôi, trước lúc trời tối nên thoát ra khỏi con đường mòn này. Qua đêm ở trong này quá nguy hiểm.” Hòa Ly Nhã đứng lên nói với mọi người.

Những người khác lần lượt đứng dậy, đi theo sau hần. Các Linh Thực Sư kêu gọi Linh Thực được ký kết ra biến thành một bộ giáp bảo vệ thân thể. Các Tội Thể Sư cầm vũ khí ra làm ra tư thế phòng vệ.

Cảm giác quý quí u ám của con đường mòn nhỏ này càng vào sâu càng đậm đặc, không có ai dám sợ ý.

Quả nhiên, cả đoàn người sau khi đi được khoảng hai tiếng, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng kêu sắc ngọt giống như là tiếng khóc, làm cho người ta có cảm giác nổi cả da gà.

“Mau bày trận.” Hòa Ly Nhã hét lớn, cả đoàn người bước vào tư thế chuẩn bị tấn công.

Rất nhanh, mọi người thấy một đám hình bóng giống âm hồn xuyên ra từ sau những cái cây cháy khét xung quanh.

“Đây, đây là cái gì? U hồn sao?” Một người trong đó hoảng hồn, sợ hãi hỏi: “Thứ này giết như thế nào?”

“Đây là thực thể yêu linh được các yêu thực gọi ra, mọi người hãy tấn công vào tim gan nó.” Hòa Ly Nhã rõ ràng biết loại yêu thực này, lập tức nhắc nhở.

Yêu linh từ tứ phía không ngừng tăng lên, miệng kêu lên tiếng khóc thảm thiết, bay về phía đám đông.

“Mọi người cẩn thận, trên người yêu linh này còn sẽ kích phát ra vô số sợi tơ mỏng màu trắng, người không cẩn thận bị nó quấn lấy sẽ bị nhiều sợi tơ trắng bọc thành con nhộng. Mục đích của bọn chúng là hấp thu hơi thở sinh mệnh của con người.” Mộ Dung Thanh nói.

Hòa Ly Nhã nhíu đôi môi mỏng, nhìn Ngu Thanh Thiên nói: “Yêu linh do những yêu thực này gọi ra khá khó ứng phó. Nàng tốt nhất đừng có tấn công gần, nếu không một khi bị tơ trắng quấn lấy thì rất khó thoát ra.”

Hần biết sở trường của Ngu Thanh Thiên là tấn công tầm gần, không kiềm được nhắc nhở nàng cẩn thận.

Trong mắt Ngu Thanh Thiên lúc đó chứa đầy chiến ý, nàng nhếch môi cười cười: “Ta không chỉ có biết mỗi tấn công gần thôi đâu.”

Nàng nói xong, còn không đợi người khác phản ứng liền hét một tiếng “đá” rồi xông lên. Hòa Ly Nhã nhìn thấy lập tức tối sầm cả mặt.

Tiếp đó, mọi người nhìn thấy Ngu Thanh Thiên từ bên eo rút ra một sợi dây màu đỏ dài mỏng, thân hình nhanh nhẹn bước tới giữa những yêu linh.

Tơ trắng do yêu linh tập trung kích phát, đều bị nàng tránh được.

Một hình bóng xẹt ngang qua, những chỗ sợi dây mềm sắc nhọn đi qua, rất nhanh cuộn thành một tinh thạch màu trắng bay ra ngoài.

Tiếp đó từng con yêu linh bị tiêu diệt hóa thành tro bụi.

Nhìn thấy hình bóng của Ngu Thanh Thiên thoát ần thoát hiện, còn yêu mị hơn cả yêu linh, mọi người lần nữa ngạc nhiên đơ ra, nữ nhân này quá mạnh.

Nàng lại một lần nữa phá vỡ cái giới hạn mà mọi người dự tính cho nàng, sau này ai dám nói nàng yếu, thì bọn họ sẽ nổi giận với người đó...

“Chúng ta cùng ra tay.” Hòa Ly Nhã ánh mắt ẩn chứa sự cuồng nhiệt, bắn từng ngọn băng tiến về phía yêu linh, sự chuẩn xác và sức mạnh cũng tăng hơn nhiều so với lúc trước.

Ngu Thanh Thiên tuy một mình chiếm chủ lực lớn, nhưng nàng vẫn cố tình để sót lại một số yêu linh cho mấy người khác trong đội tấn công.

Nếu không chiến đấu trong hoàn cảnh sinh tử nguy hiểm, thì những người trẻ tuổi này sẽ không thể nào trưởng thành được.

Từng con yêu linh bay tới, Ngu Thanh Thiên giải quyết hai phần ba, còn một phần ba để lại cho các thành viên khác.

Tấn công một phần ba yêu linh còn lại, mấy người trong nhóm đã cảm thấy khá khó khăn rồi, chủ lực vẫn là Hòa Ly Nhã và Tiêu Từ Khôn.

Đối phó với yêu linh, tấn công năng lực tinh thần không có tác dụng. Cho nên lần này Mộ Dung Thanh và Tạ Thư bỏ khá ít công sức.

Yêu linh xung quanh dần dần ít đi, Ngu Thanh Thiên giết được khá khá rồi thì khoanh tay, xem những người trong nhóm giết.

Thình thoảng đứng bên cạnh chỉ điểm, hoặc là nhìn thấy người bị thương, thì giúp chữa trị.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 74: Người Từ Từ Mà Khai Phá

Sau một giờ đồng hồ, yêu linh xung quanh đều bị giết hết. Đa phần mọi người đều kiệt sức nằm vật trên đất.

Hỏa Ly Nhã ngồi xếp bằng, vừa nghỉ ngơi vừa hồi tưởng lại cuộc chiến vừa nãy.

Qua sự chỉ điểm của Ngu Thanh Thiên, hắn thấy mình giống như đã nắm bắt được yếu điểm gì đó.

Tiếp tục nghỉ ngơi tại chỗ, Ngu Thanh Thiên làm biếng tự mình nướng thịt nên cầm chỗ thịt khô mà Hỏa Ly Nhã đặc biệt làm lúc trước ra nhai.

“Thanh Thiên, ta phát hiện người sau mỗi lần chiến đấu kịch liệt thì khẩu vị đều rất tốt.” Mộ Dung Thanh cười ngồi ở chỗ cách Ngu Thanh Thiên không xa nói.

Ngu Thanh Thiên ném một miếng thịt khô cho hắn ta: “Bỏ sức nhiều, tất nhiên phải ăn nhiều để bù lại chứ.”

“Đa tạ!” Mộ Dung Thanh nhận lấy miếng thịt khô cầm lên nhai.

Hắn ta phát hiện được ở cùng nhóm với Ngu Thanh Thiên thật may mắn, không những có thể mài giũa bản thân, còn có thể học tập được nhiều thứ.

Cả nhóm nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục lên đường. Nửa sau của con đường mòn lại bị một đám yêu thực tấn công, nhưng lại bị Ngu Thanh Thiên dẫn dắt cả nhóm áp chế được.

Đi đến cuối con đường, Cổ Hoan Đồng đột nhiên chỉ vào một hòn đá lớn ở bên trái không xa, có vài cây cỏ nhỏ màu trắng mọc ra từ những kẽ nứt trên hòn đá: “Nhanh đến xem, thảo dược cần tìm trong nhiệm vụ tìm vật phẩm, ở đây có thật này.”

Sau đó nàng ta quay đầu lại, ngạc nhiên kích động nhìn Ngu Thanh Thiên nói: “Giác quan thứ sáu của người mạnh thật đó.”

Từ khi bắt đầu chọn con đường này, trong lòng bọn họ thực ra không cho rằng Ngu Thanh Thiên có thể cảm nhận ra được thảo dược trong nhiệm vụ sẽ xuất hiện.

Bọn họ đồng ý đi con đường này, hoàn toàn là vì những hạt nhân tinh thể của yêu thực.

Nhưng mà làm cho người ta hoàn toàn không ngờ được là cuối con đường này lại có thể xuất hiện một loại thảo dược khá khó tìm ở trong nhiệm vụ.

Ngu Thanh Thiên cười nhàn nhạt: “Lần này là may mắn thôi.”

Câu nói của nàng không có phủ định công lao của giác quan thứ sáu, nhưng cũng không hoàn toàn khẳng định, giống như tất cả công lao đều thuộc vào may mắn.

Nếu như trước đây Ngu Thanh Thiên không có thể hiện ra khả năng chiến đấu mạnh mẽ, thì đám người cũng sẽ cho rằng sự xuất hiện của thảo dược ở đây hoàn toàn là do may mắn. Nhưng bây giờ thì không có một ai sẽ nghĩ như vậy.

Bọn họ chỉ thấy rằng ở bên nhau gần nửa tháng, nhưng bọn họ không hiểu rõ Ngu Thanh Thiên một chút nào.

Càng tiếp xúc sâu, bọn họ càng cảm giác nàng như một câu đố, mỗi lúc giống như sắp giải được câu đố, thì lại xuất hiện ra một bộ mặt khác.

“Ta đi hái vật phẩm nhiệm vụ trước.” Cố Hoan Đồng biết Ngu Thanh Thiên không muốn nói nhiều, cũng không muốn truy hỏi.

Nàng tuy là Linh Thực Sư của hệ chiến đấu, nhưng Linh Thực ký khế ước còn có công dụng thúc sanh, trước mắt cũng coi như là hai hệ.

Chỉ là hệ thúc sanh đối với nữ nhân xuất thân từ con cháu thế gia mà nói khá là vô bổ.

Linh Thực của nàng ta có khả năng duy trì độ tươi mới của thảo dược, cho nên nàng ta đi hái là việc không cần phải bàn.

“Được!” Ngu Thanh Thiên gật đầu.

Đối với Cố Hoan Đồng nàng không ghét, thậm chí có chút cảm tình, tâm cơ sâu xa thì không có gì là xấu, chỉ cần không dùng để đối kháng với đồng đội là được.

Cố Hoan Đồng đi hái thảo dược. Những người khác vì tìm thấy vật phẩm nhiệm vụ nên cũng rất vui mừng. Trong lòng càng trở nên dựa dẫm và công nhận thực lực của Ngu Thanh Thiên, thậm chí còn có thêm một sự sùng bái ngưỡng mộ.

Trong thế giới tôn sùng thực lực này, cái gì cũng là ảo, chỉ cần mạnh lên là có thể nhận được sự tôn trọng từ người khác.

Hỏa Ly Nhã đứng bên cạnh Ngu Thanh Thiên, nháy đôi lông mày đẹp: “Nàng rốt cuộc còn có bao nhiêu mặt mà người khác không biết nữa đây?”

Lần đầu tiên có cảm giác thất bại trước mặt người khác, hấn vốn nghĩ thiên chất thực lực của bản thân đều rất mạnh. Nhưng sau khi gặp phải Ngu Thanh Thiên, hấn mới thấy bản thân mình còn nhiều thiếu sót.

Hấn bắt đầu không ngừng suy nghĩ về bản thân mình, đồng thời lấy nàng là mục tiêu để vượt qua.

“Rất nhiều, bây giờ nói ra thì không có gì thú vị, ngại từ từ mà khai phá đi.” Trên khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều của Ngu Thanh Thiên hiện lên ánh hào quang rõ nét, nàng nói đùa.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 75: Khóc Cười Đều Không Được

Cả nhóm trước lúc trời tối đã thuận lợi ra khỏi con đường nhỏ, đa số mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta qua đêm ở con sông phía trước, ngày mai tiếp tục đi sớm.” Hỏa Ly Nhã chỉ vào một con sông trong veo ở phía trước nói.

Những người khác trải qua những cuộc chiến ở con đường mòn nhỏ, lúc này cả thể xác lẫn tinh thần đều rất mệt mỏi, chỉ muốn nhanh chóng được nằm ngủ, tất nhiên sẽ không phản đối.

Ngu Thanh Thiên dùng năng lực tinh thần quét một lượt tứ phía, rồi nói với giọng tiếc nuối: “Ta muốn xen vào một câu, ở đây không thích hợp qua đêm.”

Ánh mắt những người khác lần lượt đổ dồn lên người nàng, Cố Hoan Đồng hiếu kỳ hỏi: “Tại sao?”

Ngu Thanh Thiên từ khi bắt đầu lần rèn luyện rất ít khi có ý kiến, nhưng mỗi lần có ý kiến, đều sẽ không ăn nói lung tung.

“Bởi vì trong dòng sông đó không những có chứa ma thú, còn có rất nhiều yêu thực.” Ngu Thanh Thiên nhún vai, mặt đầy hưng thú hỏi cả nhóm: “Các người có muốn kiểm thêm chút hạt nhân tinh thể không?”

“...”

Những người khác mệt sắp chết rồi còn nghe lời này của cô, đều nhìn không được mà bĩu môi. Bọn họ nghĩ không ra tại sao nữ nhân này là thể lực tốt như vậy, lại muốn làm khổ mình nữa.

“Ma thú và yêu thực trong dòng sông nhiều không?” Mộ Dung Thanh hiếu kỳ nhìn Ngu Thanh Thiên hỏi.

Năng lực tinh thần của hắn ta là loại xuất sắc. Nhưng lúc tiếp xúc với bề mặt của dòng sông lại bị một sức mạnh vô hình chặn lại, căn bản không thể điều tra được tình hình dưới sông. Vậy làm sao mà Ngu Thanh Thiên biết được?

Trong lòng Mộ Dung Thanh đột nhiên hiện lên một suy nghĩ hoang đường. Hắn hoài nghi năng lực tinh thần của Ngu Thanh Thiên căn bản không phải loại trung đẳng, mà cũng là loại xuất sắc giống như hắn, thậm chí còn cao hơn.

“Nhiều, hơn nữa lòng sông còn có không ít những ma ngư có sở trường tấn công bằng năng lực tinh thần.” Ngu Thanh Thiên dùng năng lực tinh thần điều tra sâu thêm một lần nữa, sau đó hai mắt không kiểm được phát sáng nhìn vào dòng sông, giống như là thấy được bảo bối.

Hạt nhân tinh thể có thuộc tính năng lực tinh thần, cũng có lợi cho việc kích hoạt dị năng tinh thần của nàng.

“...”

Những người khác thấy biểu cảm của nàng như vậy thì dở khóc dở cười, gặp phải ma thú có sở trường tấn công bằng năng lực tinh thần, cộng thêm không ít yêu thực, quả khó đối phó, đối lại là những người khác thì đã sớm chuẩn bị rồi.

Tại sao bọn họ cảm thấy Ngu Thanh Thiên lúc này, giống như là đã coi những ma thú và yêu thực trong lòng sông đối diện kia như là vật phẩm nằm trong túi của nàng.

“Ka ka...” Hòa Ly Nhã cắt đứt cái sự kích động muốn tiến về phía trước của Ngu Thanh Thiên: “Chúng ta nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai lại tới thám hiểm nghiên cứu.”

Chàng cũng rất có hứng thú với hạt nhân tinh thể của ma thú và yêu thực trong lòng sông. Nhưng không ít người trong nhóm đã sức cùng lực kiệt, nếu như miễn cưỡng tiếp tục chiến đấu, sợ rằng sẽ xuất hiện thương vong ngoài ý muốn.

“Được chúng ta đi tới cái sơn động đằng xa nghỉ ngơi một buổi tối, ngày mai lại tới thu thập chiến lợi phẩm.” Ngu Thanh Thiên nén lại cái chiến ý mạnh động kia, cười khá là dịu dàng.

Dù sao nàng cũng không phải đi một mình, là một thành viên của nhóm, nàng có thể hiểu được bản khoả của Hòa Ly Nhã.

Hòa Ly Nhã nghe nàng nói như vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Được, tối nay ta sẽ nướng thịt cho nàng ăn, coi như là phần thưởng.”

Ngu Thanh Thiên cười mất híp như trăng lưỡi liềm: “Được, tối hôm nay người nướng thêm một chút thịt khô, ta đem theo để ăn trên đường đi.”

Vị thịt khô do Hòa Ly Nhã nướng khá dai, giòn dễ ăn, dùng để làm đồ ăn vặt thì rất tuyệt, chỉ tiếc là lần trước làm quá ít.

“Nàng không sợ mập, không ai yêu sao?” Hòa Ly Nhã cười nhìn nàng.

Nữ nhân này điểm gì cũng hoàn hảo, chỉ là quá háu ăn.

Có lúc hắn không nhìn được nghỉ ngơi, nếu như có người dùng một thứ đồ ăn ngon thiên hạ hiếm có nào đó đến dẫn dụ, thì nàng chắc sẽ không cần quan tâm gì mà đi theo người ta mất.

“Bản cô nương trời sinh xinh đẹp khó phủ nhận, vấn đề này không cần người lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chương 76: Tín Hiệu Cầu Cứu

Cả nhóm nghe theo chỉ lệnh của Ngu Thanh Thiên, kiếm được son động nàng nói.

Trong lòng mọi người càng thần phục năng lực của nàng.

Đến cái son động nơi hẻo lánh như vậy mà có thể do thám được, nàng ta rốt cuộc có gì mà làm không được đây?

Sau khi vào son động, Hỏa Ly Nhã tuân theo lời hứa cầm ra những miếng thịt ma thú tươi còn lại đem đi nướng.

Trải qua sự tuyệt vọng đến hân hoan khi đi qua con đường nhỏ, tối nay mọi người đã thả lỏng hơn nhiều, có cười có nói chuyện phiếm, cùng nhau ăn thịt.

Ngày thứ hai, tia sáng mặt trời vừa chiếu xuống son cốc.

Hỏa Ly Nhã vừa ra khỏi son động thì thấy Ngu Thanh Thiên dựa vào cây, thần sắc kỳ lạ nhìn dòng sông ở phía xa.

“Vẫn đang nhớ ma thú và yêu thực ở dòng sông kia hả?” Chẳng bước tới bên cạnh Ngu Thanh Thiên uể oải hỏi.

Ngu Thanh Thiên nhẹ nhàng đáp: “Có biến.”

Thần sắc uể oải trên khuôn mặt anh tuấn của Hỏa Ly Nhã thu lại mấy phần, kinh ngạc hỏi: “Biến gì?”

“Ma thú và yêu thực ở dòng sông đó đã không còn ở chỗ cũ, bọn chúng đang không ngừng bơi ngược trở về thượng du.” Ngu Thanh Thiên trả lời.

“Cái gì? Bọn ma thú và yêu thực đều đang bơi về thượng du sao?” Lời lúc đó của nàng đều lọt vào tai của những người khác vừa bước ra khỏi son động.

Tiêu Từ Khôn nhăn mày: “Có nghĩa là ở thượng du con sông đang xảy ra chuyện gì, mới dẫn mấy con ma thú và yêu thực bơi tới?”

Ngu Thanh Thiên mỉm cười: “Chúng ta đuổi theo hướng thượng du xem thử là biết.”

Nàng cũng khá hiếu kỳ tại sao những ma thú và yêu thực đó lại bơi điên cuồng về thượng du. Nàng phát hiện biểu cảm của bọn chúng giống như đều rất vội vàng và không thể khống chế được.

Thông thường những tình huống như thế này xuất hiện, thì như một điềm lành sắp tới.

Những người khác cũng đều đoán như vậy, tuy là đi cùng để tham gia cuộc vui thì sẽ có khả năng gặp nguy hiểm. Nhưng mà cơ hội hiếm có sẽ càng khiến bọn họ không màng đến nguy hiểm mà nắm lấy.

“Đi thôi, vừa đúng hướng thượng du của dòng sông cũng là khu vực ngoại vi của dãy núi Kinh Cốc.” Hỏa Ly Nhã lúc này cũng chiến ý hăm hở lên đường.

Cả nhóm không chậm trễ, đi dọc theo con sông về hướng thượng du.

“Gầm gì!”

Qua khoảng một tiếng, ở phía xa không ngừng có tiếng dã thú kêu gào vọng lại, hơn nữa càng ngày càng dồn dập.

Ngu Thanh Thiên và Hỏa Ly Nhã nhìn nhau, đều bắt được sự hưng phấn và mong muốn tìm hiểu trong mắt nhau.

Những người khác vừa căng thẳng vừa kích động, tay nắm chặt đi nhanh.

Rồi lại đi qua hơn một tiếng, tiếng kêu của dã thú ở phía trước ngày càng dữ dội, thỉnh thoảng còn trộn lẫn truyền đến tiếng đánh nhau.

“Những nhóm khác đang ở phía trước, hình như đang tiến hành cuộc đấu ác liệt, mọi người cẩn thận.” Hỏa Ly Nhã phát hiện tiếng đánh nhau ở phía trước rất lớn, ra dấu tay với nhóm mình.

Một đội Linh Thực Sư lập tức kêu gọi Linh Thực ra để biến thành áo giáp bảo vệ. Tội Thử Sư cũng cầm vũ khí ra phòng vệ, tốc độ đi rõ ràng đã giảm xuống.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên: “Cứu mạng!”

Sau đó một tia pháo hoa làm tín hiệu cầu cứu được bắn lên không trung.

Mộ Dung Thanh ngần ra nói: “Đây là tín hiệu cầu cứu của nhóm ba của học viện.”

“Chúng ta nhanh tới giúp đi.” Hỏa Ly Nhã biểu cảm nghiêm túc, dẫn cả nhóm chạy tới.

Trong lòng Ngu Thanh Thiện và Tạ Thư cũng lo lắng, đi nhanh về hướng có đánh nhau trước cả nhóm.

Thành viên nhóm ba có cả Hạ Oanh, căn cứ vào tiếng đánh nhau vọng tới thì tình hình của đội ngũ bọn hạ đang rất là xấu.

Quả nhiên, lúc nhóm họ đi tới, thì thấy đám người của nhóm ba và nhóm tám đang bị hơn ba mươi con ma thú không ngừng bao vây, có mấy người thậm chí bị trọng thương nằm dưới đất, không biết tình hình sống chết thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 77: Người Là Vị Cứu Tinh Của Bọn Ta

Hạ Oanh và Cơ Linh Song lưng dựa sát vào nhau, liên tục tấn công ma thú, máu đã nhuộm đỏ cả lên áo của bọn họ.

Sức tấn công kẻ vai tác chiến của hai người đúng là vô cùng nổi bật trong hai nhóm.

Đột nhiên, một ma thú khổng lồ nhảy từ trên cao xuống, há mồm to máu chảy đầm đìa, cắn vào hai người bọn họ.

“Ôi, cẩn thận trên đầu!” Một người của nhóm 3 hoảng hốt kêu lên một tiếng chói tai, nhưng không kịp cứu viện rồi.

Cơ Linh Song và Hạ Oanh cảm thấy trên đầu bị bao phủ bởi bóng tối, ngược lên nhìn thì đột nhiên hoảng loạn, vội vàng muốn tấn công, nhưng lại bị ma thú bên cạnh bao vây quẩn chặt.

Đôi cánh mọc trên đầu ma thú phát ra lực khổng lồ chế mà các ma thú khác chung quanh không thể sánh được.

Trước đây khi hai người gặp nguy hiểm, đã dùng hết át chủ bài, nhìn ánh mắt đầy vẻ hung hãn của ma thú đó, miệng đầm đìa máu tiến lại gần, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác tuyệt vọng.

Sau đó, Hạ Oanh và Cơ Linh Song đã cùng hành động, xoay người định đẩy đối phương ra, có thể sống sót được người nào thì hay người đó.

Chỉ có điều hai người cách ra được vài bước, thì lại bị mấy con ma thú vây lại quẩn chặt, phải cố hết sức chịu đựng, kiên trì đến cùng để thoát ra khỏi

vuốt sắc ma thú đang gầm gừ.

Trong lúc hai người đang cảm thấy tuyệt vọng đau đớn, thì đột nhiên một bóng dáng như ma quỷ lướt ngang trên đầu Cơ Linh Song và Hạ Oanh.

“Thịch!” Bóng dáng đó chỉ chao đảo vài lần trên không trung, nhiều người trông thấy ma thú dũng mãnh hung tàn đó mới bay lên được nửa khoảng không, thì đập mạnh xuống đất.

Điều khiến mọi người sững sờ là, tại vị trí viên tinh hạch ở giữa trán của con ma thú không lồ bị rơi xuống đất đó chỉ còn lại một cái lỗ hồng đầy máu, vùng vấy vật lộn trên mặt đất một hồi, hơi thở dần bắt đầu yếu đi và vụt tắt.

Rõ ràng tinh hạch trên đầu nó đã bị bóng dáng đó đào khoét khi giao đấu.

Hai nhóm lúc này đều ngạc nhiên mừng rỡ nhìn bóng dáng đó với vẻ xúc động, bọn họ nghĩ người chỉ dẫn đã đến trợ giúp, sự tuyệt vọng vây chặt trong đáy lòng đã dần được tháo gỡ, dường như đã nhìn thấy tia hi vọng sống sót.

Và cái bóng đó chưa dừng lại hẳn, sau khi rơi xuống đất, nó còn lượn lờ quanh ma thú đang vây đánh Cơ Linh Song và Hạ Oanh.

Nơi nó tạt qua, từng con ma thú lần lượt ngã xuống, tinh hạch bị khoét đi, chết vô cùng thê thảm.

Sau đó một nhóm người từ mặt bên xông ra, tham gia chiến đấu, tình huống gay cấn nguy hiểm của hai đội đã dần dịu bớt, và bắt đầu phản công điên cuồng trở lại.

Người chỉ dẫn trước đây bị mấy con ma thú thực lực dũng mãnh quần chặt vừa hay đã đến kịp lúc nhìn thấy cảnh lúc này, thở phào nhẹ nhõm

Nếu Cơ Linh Song, Hạ Oanh và ba người khác của hai nhóm này bị chết trong khi rèn luyện, vậy thì sự việc càng nghiêm trọng rồi.

Có Ngu Thanh Thiện và nhóm bảy tham gia vào, thì chiến cuộc sẽ phát triển theo chiều hướng ngược lại.

Không bao lâu, trên mặt đất trải đầy xác của ma thú, tập trung nhiều nhất là ở chung quanh Cơ Linh Song và Hạ Oanh.

Trận chiến kết thúc, chiếc bóng lượn quanh ma thú đó đã dừng bước, lướt về phía trước mặt Cơ Linh Song và Hạ Oanh, với vẻ mặt đầy lo lắng hỏi: “Hai người không sao chứ?”

“Thanh Thiện, đúng là ngươi rồi!” Vừa gặp Ngu Thanh Thiện, Hạ Oanh liền vô tới ôm lấy nàng với vẻ xúc động: “Hu hu, Thanh Thiện, ngươi đúng là vị cứu tinh của bọn ta, nhìn thấy bóng dáng quý mị đó ta đã sớm đoán là ngươi rồi.”

Cơ Linh Song với vẻ xúc động được may mắn thoát chết cũng chạy đến ôm chầm lấy Ngu Thanh Thiện: “Ta đã biết là ngươi rồi.”

Lúc này Ngu Thanh Thiện đã giải cứu bọn họ với khí thế còn hung tàn hơn cả ma thú, trong lòng nàng vừa cảm kích, vừa oán than bởi lực chiến đấu của bằng hữu thật sự thay đổi quá lớn.

Người của nhóm ba và nhóm tám ai nấy đều thở hỗn hển, khi vừa may mắn thoát chết, đột nhiên nghe thấy Hạ Oanh hét lên một tiếng “Thanh Thiện”, bất chợt bọn họ đều đưa mắt nhìn vào phía chiếc bóng đã rơi xuống đất đó, nhìn rõ diện mạo thật sự.

Và khi phát hiện người đó đúng là Ngu Thanh Thiện – bán phế vật trong truyền thuyết, ngoài Kỳ Duệ có vẻ hơi ổn ra, toàn bộ đều tỏ vẻ bất ngờ, không tin như gặp ma.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 78: Đại Ma Vương

Đừng nói là thành viên của hai đội khác, mà ngay cả người chỉ dẫn của hai đội đi theo đến nắp trên cây lớn cũng đều kinh hãi vô cùng.

Bọn họ vốn dĩ không ngờ trong số những người đến cứu viện, thì người đã diệt hầu hết ma thú lại là Ngu Thanh Thiện.

Đội trưởng nhóm ba nói với Kỳ Duệ ở cạnh bên: “Ngươi tát ta một cái đi, có phải ta đã hoa mắt rồi không, hay là ta đang nằm mơ, người đó đúng thật là Ngu Thanh Thiện sao?”

Kỳ Duệ đã biết trước thực lực của lão đại mình, nhưng nhìn thấy những gì Ngu Thanh Thiện thể hiện thì không thể không kinh ngạc.

Hắn tát đội trưởng một cú thật mạnh: “Ngươi không nhìn nhầm, nàng ấy chính là Ngu Thanh Thiện.”

Sau đó còn nói thêm một câu đầy xúc động: “Và đó là lão đại của ta.”

Trước đây, khi bị Ngu Thanh Thiện lôi đi huấn luyện, trong những đợt tập huấn “tàn bạo không dành cho con người đó”, hình ảnh nhu mì kiều diễm của nàng trong lòng hắn và Cung Hạo đã sớm tan biến sạch, cả hai người đều ngầm gọi nàng là “Đại Ma Vương” biến thái.

Bọn họ vốn dĩ không thể trấn áp được Ngu Thanh Thiện, thế là sự ái mộ đã hiển nhiên chuyển thành sự sùng bái.

Đội trưởng nhóm ba xoa xoa mắt, nhìn chằm chằm vào mắt của Kỳ Duệ: “Ngươi không nhẹ tay hơn được sao?”

Rồi hắn sờ sờ dưới cằm, vẻ kinh hoàng không đáng tin trong ánh mắt đó vẫn chưa tan biến: “Có phải nàng ấy bị thứ gì phụ thể rồi không?”

Nếu không không thể hung hãn như vậy được, đám ma thú bị chết đó đều mới chịu một đòn đã toi mạng, sau đó còn bị đào khoét tinh hạch.

Thù đoạn ác liệt như vậy, nếu thay thế bởi mấy vai nhân vật phong vân độ tuổi trung niên, thì bọn họ sẽ không cảm thấy lạ, nhưng đây lại là một người thanh lịch tao nhã như Ngu Thanh Thiện, thì nhìn có vẻ không quen lắm.

Ngu Thanh Thiện và Cơ Linh Song được các nam nhân đánh giá là hai bông hoa xinh đẹp nhất trong số những người mới, ngờ đâu lại bị những lời đồn thổi gán ghép thành cái danh xưng bán phế vật, thế nhưng cũng có rất nhiều nam nhân muốn theo đuổi.

Dẫu sao con người ai cũng đều khao khát hướng đến những điều tốt đẹp, với nam nhân mà nói, mỹ nhân có sức quyến rũ vô cùng lớn.

Trước đây Cung Hạo và Kỳ Duệ theo đuổi mãnh liệt, đồng thời hai người ngầm cản trở, nên rất nhiều người tạm thời chưa hành động.

Trong số này cũng bao gồm mấy nam nhân của nhóm ba và bảy.

Nhưng lúc nhìn thấy bóng dáng quý mỹ giống như sát thần đó chính là Ngu Thanh Thiện, thì bọn họ lại hối hận vô cùng, may mắn rằng bọn họ đã không liều lĩnh theo đuổi, nếu không không biết sẽ chết thế nào.

Chẳng trách gần đây Cung Hạo và Kỳ Duệ không tiếp tục theo đuổi Ngu Thanh Thiện bằng hoa và quà nữa, mà ngược lại cứ đi theo sau lưng Ngu Thanh Thiện một cách ân cần niềm nở, giống như 2 tiểu đệ vậy.

Thứ cảm xúc này bị thực lực đối phương chèn ép đến nỗi không còn dám rung động nữa.

Một đóa hoa vốn dĩ kiều diễm xinh đẹp, giờ đây trong lòng nhiều người đã lập tức biến thành một bá vương của một vùng cao lãnh, cũng không biết có ai dám đến hái không nữa.

Nhưng trong thế giới tôn sùng sức mạnh, thì ngôi vị bá vương như vậy mới chính là niềm khao khát trong lòng của nhiều nam nhân.

Người phụ nữ xinh đẹp yếu đuối có thể sẽ khiến nam nhân muốn bảo vệ che chở, và một người phụ nữ quyền lực tài hoa lại xinh đẹp thì có thể sẽ khiến nam nhân muốn chinh phục.

"Ngươi mới bị thứ gì phụ thể, nàng chính là Đại Ma Vương, một Đại Ma Vương biến thái, tinh thông mọi thứ, ngươi tốt nhất nên ít chạm trán với nàng." Kỳ Duệ bĩu môi, nhìn thấy tổ trưởng ra vẻ hứng thú đối với Ngu Thanh Thiện, bèn nhắc một câu.

Một nữ nhân Đại Ma Vương thế này chắc không có nam nhân nào có thể đụng chạm, nếu không chắc chắn sẽ bị ăn đến cả xương cốt cũng không còn.

Nhóm trưởng nhóm ba sờ sờ dưới cằm, nháy nháy mắt hỏi Kỳ Duệ với hàm ý sâu xa: "Nàng ấy biết bọn ngươi ngầm gọi nàng là Đại Ma Vương không?"

Đại Ma Vương, cũng khá phù hợp với phong cách tàn sát hung bạo của nữ nhân đó lúc này.

Kỳ Duệ cười ngượng ngùng: "Biết."

Lúc đó, hần với Cung Hạo ngằm gọi Ngu Thanh Thiện là “Đại Ma Vương”, sau khi bị nghe thấy, nữ nhân này dù đã đánh cho họ một trận, nhưng lại rất thích cách xưng hô này.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chương 79: Nắm Bắt Tâm Lý Người Khác

Kỳ Duệ và tổ trưởng tổ ba nói không nhỏ, mọi người xung quanh đều nghe được hết.

“Bọn Kỳ Duệ giúp người đặt danh xưng là việc khá đúng với thực lực của người.” Cơ Linh Song cúi đầu mỉm cười với Ngu Thanh Thiện đang giúp nàng chữa trị.

Ngu Thanh Thiện nhìn thì là một nữ tử nho nhã xinh đẹp, nhưng trên thực tế thì chỉ có bọn họ mới biết nữ nhân này hung tàn đến như thế nào.

“Đúng vậy! Ta cũng khá thích.” Ngu Thanh Thiện không ngẩng đầu, giọng điệu vui vẻ.

Cơ Linh Song liếc mắt nhìn nàng: “Ta biết sẽ như vậy mà.”

“Lần này sau khi trở về, người với Hạ Oanh, Tạ Thụ sẽ tăng cường luyện tập để tăng độ linh hoạt của cơ thể.” Ngu Thanh Thiện chữa trị cho vết thương của Cơ Linh Song xong thì ngẩng đầu lên nói.

Cơ Linh Song và Hạ Oanh tuy cũng đều đã được Ngu Thanh Thiện kêu dậy luyện tập như Kỳ Duệ và Cung Hạo, nhưng tập được mấy ngày thì chịu không nổi.

“Người nói đúng, lần này nguy hiểm đến tính mệnh, ta mới phát hiện ra mình quá yếu.” Cơ Linh Song gật đầu, cảm thán nói: “Trước đây ta thấy cách người huấn luyện cho Cung Hạo và Kỳ Duệ hơi có chút biến thái. Nhưng vừa nãy thấy Kỳ Duệ và Cung Hạo bước đi nhẹ nhàng giữa đám ma thú, bị thương nhẹ nhất, ta mới cảm nhận rõ được đạo lý thầy nghiêm mới đào tạo ra được trò xuất sắc.”

Ngu Thanh Thiện một khi bước vào mô thức luyện tập, lập tức sẽ thu lại sự lười biếng ung dung, hóa thân thành Đại Ma Vương nghiêm túc lạnh lùng. Lúc đó đến bọn họ cũng bị cái khí thế của nàng đe dọa, không dám cười đùa.

“Bây giờ biết cũng không muộn, đợi sau khi về thì cùng nhau luyện tập.” Ngu Thanh Thiện yêu cầu cao với bản thân, đối với đệ đệ và bạn thân cũng yêu cầu rất cao.

Ba người Cơ Linh Song là bạn thân ở cùng ký túc xá, cộng thêm đều là kiều nữ trời sinh. Trước đây nàng không muốn ép buộc người ta đi luyện tập nghiêm khắc, nếu không sẽ dẫn đến phản cảm và gây tác dụng ngược, nếu không biết còn sẽ nghĩ rằng nàng đang ép bọn họ.

Nhưng mà nàng cũng dự liệu được ba người sẽ nhận ra được tầm quan trọng của việc luyện tập sau khi trải qua lần chiến đấu này. Nàng vẫn luôn hy vọng người mình quan tâm dần dần sẽ trở nên mạnh hơn.

“Ta thề, lần này trở về nhất định sẽ chăm chỉ cùng người luyện tập, lần chiến đấu trước so với người thực sự quá yếu.” Hạ Oanh mặt đau khổ trầm tư.

Tạ Thu đã nhìn thấy thân pháp ma quỷ lợi hại của Ngu Thanh Thiện, cũng gật đầu: “Ta cũng tham gia huấn luyện sau khi trở về.”

“Được, chỉ là tới lúc đó các ngươi không được oán giận kêu khổ, ta sẽ không thủ hạ lưu tình đâu.” Ngu Thanh Thiện nháy mắt cười.

“Cầu không thủ hạ lưu tình.” Hạ Oanh cười thích thú.

Mấy người đang nói chuyện phiếm, bỗng phát hiện ra một người bước tới trước mặt.

Nhóm trưởng của nhóm ba thấy Ngu Thanh Thiện chữa trị xong cho Cơ Linh Song và Hạ Oanh, thì bước tới nghiêm túc thỉnh cầu: “Ngu Thanh Thiện, làm phiền nàng có thể giúp chữa trị cho mấy người bị thương khá nặng trong hai nhóm bọn ta không?”

Lúc này ở chỗ một người cùng lớp ở nhóm bảy, nghe được sự tích của Ngu Thanh Thiện trong thời gian này, hẳn nhìn những người bạn lúc nào cũng có thể chết đi thì không kiềm được hy vọng.

Lần này hai nhóm có mấy người có thương tích khá nặng, nằm trên đất hơi thở yếu ớt, sống chết không rõ.

Trị Liệu Sư của hai nhóm bọn họ đều thử chữa qua, nhưng lực bất tòng tâm, trong lòng mọi người cũng không kèm được nảy sinh một cảm giác thương xót.

Bây giờ nghe thấy đội trưởng nhóm ba đi cầu xin Ngu Thanh Thiện giúp đỡ, thì trong lòng nảy sinh một hy vọng kỳ lạ.

Dị năng tinh thần của Ngu Thanh Thiện tuy chưa có được kích hoạt, nhưng là người của hai thế giới, năng lực tinh thần của nàng cao hơn nhiều so với người đạt loại xuất sắc trong cuộc thi tuyển.

Nàng vừa bắt đầu đã dò xét vết thương của mấy người kia, tuy rất nặng nhưng chỉ cần nàng ra tay thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, cho nên không lập tức đi giúp đỡ.

Nếu không những Trị Liệu Sư khác của hai nhóm có thể cảm thấy nàng lo việc bao đồng.

Hơn nữa nàng giỏi việc đo lòng người nhất. Trước đó nếu như chủ động đi chữa trị, chữa trị xong thì đối phương thấy là việc cần làm. Còn nếu được thỉnh cầu qua chữa trị, chữa trị xong cho người ta, thì trong lòng người của hai đội sẽ cảm kích, vì họ biết bọn họ không phải là một nhóm, nàng không có nghĩa vụ phải làm thế.

Trước kia nàng không để ý đến những tin đồn do đám Tần Phượng Nghi âm thầm tuyên truyền, thậm chí vẫn khá là vui vẻ. Nhưng bây giờ nàng không muốn khiêm tốn nữa, vậy thì lập ra một hình tượng tốt cũng là việc vô cùng cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chương 80: Tính Cách Cực Đoan

Ngu Thanh Thiện mỉm cười dịu dàng, gật đầu với nhóm trưởng nhóm ba: “Được!”

Nụ cười của nàng rạng rỡ xinh đẹp, lúc mỉm cười mang theo một vẻ đẹp thanh tao, so với sự mạnh mẽ lúc quyết chiến với ma thú trước đây, hoàn toàn là hai khí chất khác biệt.

Tìm của nhóm trưởng nhóm ba Trường Tần Ngôn giống như bị mê hoặc đập “thình thịch”.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Họa Ly Nhã hơi nhíu lại, con ngươi trở nên thâm trầm hơn. Hắn bước tới trước mặt Ngu Thanh Thiện, vừa đứng che tầm nhìn của Trường Tần Ngôn, cười hỏi: “Cần giúp gì không?”

Ngu Thanh Thiện buồn cười liếc nhìn hắn: “Người làm phiền thêm thì có.”

Lúc dọn dẹp mấy xác chết của ma thú nằm ngổn ngang trên đất, mắt của nàng sáng lên, quay đầu nháy mắt với Họa Ly Nhã mỉm cười nói: “Vẫn có một nhiệm vụ muốn giao cho người hoàn thành.”

Thời gian này Họa Ly Nhã và nàng ở bên nhau, cũng hiểu không ít về tính cách của nàng: “Nàng lại thêm số thịt này à.”

“Chính xác, người thông minh ghê.” Ngu Thanh Thiện nhìn hắn với ánh mắt tán thưởng, lại bổ sung một câu: “Nhớ móc một ít thịt tươi nhất và chắc nhất, nướng một số, còn một số thì làm thịt khô nhé.”

“Nàng thắng rồi!” Trong mắt Họa Ly Nhã hiện lên sự yêu thương mà đến bản thân hắn còn không nhận ra, miệng thì vẫn than phiền: “Nữ nhân nàng thật khó hầu hạ đó, thấy công lao lần này của nàng, thiếu gia cũng không tính toán với nàng nữa, lần sau nhớ trả công đó.”

“Người càng ngày càng nhiều lời đó.” Ngu Thanh Thiện cười khúc khích, quay đầu bước nhanh tới và quỳ xuống bên cạnh một Tội Thủ Sư bị thương nặng nhất.

Họa Ly Nhã cong môi, tuân mệnh dắt người nhóm bảy đi móc thịt ma thú.

Ngu Thanh Thiện trước tiên bắt mạch cho người bị thương, tìm hiểu tình hình sức khỏe của người bị thương xong mới bắt đầu chữa trị.

Đây là một thói quen được hình thành từ kiếp trước của nàng, có lúc chỉ dựa vào dự năng chữa trị sẽ có những chỗ chữa không tới. Ví dụ như bỏ qua tại hạ ngầm nào đó trong cơ thể, sau này sẽ làm cho người bị thương ảnh hưởng để lại di chứng cả đời.

Nàng làm việc khá thích theo đuổi sự hoàn mỹ, tất nhiên sẽ không cho phép xuất hiện sai lầm loại đó.

“Doãn Minh, lại đây.” Nàng nửa quỳ, ngẩng đầu lên vẫy tay kêu Doãn Minh.

Qua sự quan sát trong thời gian này, nàng phát hiện Doãn Minh tuy là khá hướng nội, nhưng thực sự là một nhân tài có thể đào tạo.

Nếu như đã quyết định đưa đối phương vào phe cánh của mình, thì những thứ cần dạy nàng tuyệt đối sẽ không giấu giếm.

Doãn Minh mỉm cười, bước nhanh quỳ nửa người xuống, đối diện với Ngu Thanh Thiện, tay nắm chặt, hơi run lợ ra trong lòng hắn lúc đó không bình tĩnh.

Giờ học khoa chữa trị, các giáo viên của học viện nói rất nhiều điều chỉ là trên bề mặt, thực tiễn thì không thể nào so sánh với lúc này.

Hắn biết Ngu Thanh Thiện muốn dạy hắn, sự sùng bái và cảm kích trong lòng hắn đối với nàng càng được nâng cao.

“Người xem, vết thương của hắn thực ra không đơn giản như bề ngoài.” Ngu Thanh Thiện thấy ánh mắt cảm kích của Doãn Minh, mỉm cười dạy hắn: “Thực ra, hắn bị thương nội tạng nặng nhất, hắn...”

Nếu ở đây không có nhiều người như vậy, còn có mấy người bị thương nặng đang nằm chờ, Ngu Thanh Thiện sẽ để cho Doãn Minh tự mình thử chữa trị, còn bản thân thì đứng bên cạnh nói thì càng tốt.

Doãn Minh nghe rất chăm chú, ngoài hắn ra, hai vị Trị Liệu Sư của nhóm ba và nhóm tám cũng nhập tâm lắng nghe lời nói của Ngu Thanh Thiện, mắt không ngừng nhìn theo động tác của nàng.

Ngu Thanh Thiện không có ngăn cản, hai người này tuy đi theo sau Cổ Mộng Trúc, nhưng không có cố ý, cũng không có âm thầm đã kích nàng.

Đúng vậy, Đại Ma Vương thực ra rất thù dai, có thù phải báo là bản tính của nàng.

Những người nàng coi thuận mắt là những người lương thiện với người khác, lương thiện với bản thân mình; dành đường đi cho người khác, dành đường lui cho bản thân mình.

Đương nhiên, đối với những người nhìn không thuận mắt, cố ý gây sự, coi thường người của mình, nàng vẫn luôn tấn công báo thù, muốn đập nát đối phương thành tro bụi.

Rất cực đoan, nhưng tính cách như vậy cũng dễ làm cho người ta vừa yêu vừa hận nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 81: Ảnh Hưởng Làm Thay Đổi Cách Nhìn

Trong tay Ngu Thanh Thiện mang một luồng ánh sáng huyền quang màu xanh nhạt, không ngừng nhẹ nhàng chăm sóc vết thương của người bị thương nặng.

Người bị thương vốn dĩ nhìn giống như là có thể đứt hơi bất cứ lúc nào, mà bây giờ hô hấp dần dần đã trở lại bình thường. Khuôn mặt trắng bệch cũng hồi phục hơn nhiều, trong lòng người của nhóm ba và nhóm tám không ngừng ngạc nhiên.

“Các ngươi băng bó chút thuốc làm liền vết thương cho hắn. Ta đi xem người khác thế nào.” Ngu Thanh Thiện không khách khí gọi Trị Liệu Sư nhóm ba và nhóm tám.

Hai người một mặt cảm thấy chấn động vì y thuật cao cường của Ngu Thanh Thiện, một mặt âm thầm hối hận ban đầu đã coi thường nàng.

Nghe lời căn dặn của Ngu Thanh Thiện, họ không chút do dự đi băng bó cho người bị thương.

Lúc này nghe những lời của Ngu Thanh Thiện về nhịp độ và phương thức của việc chữa trị, đối với bọn họ mà nói quá có ích, cảm giác còn chuyên nghiệp hơn cả giáo viên của học viện.

Tiếp đó Ngu Thanh Thiện đi chữa trị cho mấy người trọng thương nhìn như sắp chết.

Qua bàn tay của nàng, mấy người đó đều hồi phục lại bình thường. Ngoài vết thương còn phải đắp và bó thuốc ra thì không có để lại tai họa gì.

Mấy người vốn dĩ trong lòng tuyệt vọng nghĩ rằng mình sắp chết. Lúc đó được cứu chữa, thì trong lòng vô cùng cảm kích Ngu Thanh Thiện, nghĩ rằng sau này phải báo đáp cô một phần nào đó.

Thành viên nhóm ba và nhóm tám vô cùng cảm thán khả năng chữa trị của Ngu Thanh Thiện. Nếu như đổi lại là hai Trị Liệu Sư của nhóm bọn họ, mấy người nằm trên đất không biết có thuận lợi sống được hay không.

Trước đây, bọn họ thấy nhóm bảy gặp nạn mà vui, bây giờ thật sự vô cùng hối hận.

Mấy vị giáo viên ẩn nấp xung quanh lúc này thực ra cũng không yên lặng, bọn họ căn bản không nghĩ rằng học sinh mới lại ẩn giấu người có năng lực lại khiêm tốn như Ngu Thanh Thiện. Nàng bất luận là trên phương diện chiến đấu hay là chữa trị đều là cao thủ trong đám học sinh.

Đặc biệt về điểm chỉ cần một đòn tấn công chí mệnh là móc ra được hạt nhân tinh thể của ma thú, đến bọn họ cũng không kèm được bái phục.

Thực ra bọn họ không biết, Ngu Thanh Thiện có thể nhanh lẹ tìm đúng điểm yếu của ma thú và yêu thực, một đòn lấy mạng chúng, hoàn toàn là thói quen từ kiếp trước.

Lúc chiến đấu với cương thi đã hình thành nên một mô thức, cộng với ma thú và yêu thực cũng có hạt nhân tinh thể có thể giúp ích cho việc tu luyện, nên nàng vô tình lộ ra mặt mạnh mẽ lừng lẫy một thời.

“Ta đi báo cáo các lãnh đạo cấp cao của học viện tình hình của Ngu Thanh Thiện.” Ba Hạo nhìn Ngu Thanh Thiện với ánh mắt phức tạp và tán thưởng, sau đó thì thầm.

Tính cách Lâm Phi Vũ khá là mạnh mẽ, bà thích tính cách và phương thức hành động như Ngu Thanh Thiện nhất: “Ừ, đi báo lên đi, tiềm lực của nó rất lớn, đáng để quan tâm bồi dưỡng.”

Ba Hạo gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy, vậy thì nhờ cô Lâm để ý bọn chúng một thời gian vậy.”

“Không vấn đề gì.” Lâm Phi Vũ cười sáng khoái.

Ba Hạo quay người liền biến mất khỏi chỗ đó.

Cả đoàn người nghỉ ngơi hai giờ đồng hồ, đợi người bị thương hồi phục cử động, rồi mới chuẩn bị tiếp tục tiến về phía trước thượng du.

Hòa Ly Nhã và hai nhóm trưởng khác thương lượng một hồi, cuối cùng vẫn quyết định đi cùng nhau, như vậy thì càng an toàn hơn.

Dù sao ma thú và yêu thực của rừng rậm vực sâu khu này đều đang không ngừng bơi điên cuồng về phía thượng du. Nếu đi riêng, gặp phải cả nhóm ma thú hoặc yêu thực tấn công thì sẽ giống như vừa nãy, không những bỏng rát tay chân, mà còn có khả năng bị tiêu diệt toàn quân.

Quan trọng là người của nhóm ba và nhóm tám sau khi thấy thân thủ lạnh lẽo và khả năng chữa trị cao cường của Ngũ Thanh Thiên thì đều muốn đi theo bước của nhóm bảy. Nếu đi bên cạnh nàng trong lòng bọn họ sẽ nảy sinh ra một cảm giác an toàn kỳ lạ.

Ngũ Thanh Thiên dùng thực lực và bản chất linh hồn của bản thân, để dần dần ảnh hưởng tới những người xung quanh.

Lúc cả ba nhóm cùng đi nhanh về phía thượng du, thành viên của những nhóm khác cũng không hẹn mà gặp cùng đi về hướng đó.

Trên một con đường nhỏ không biết tên, một nam tử trẻ anh tuấn như tranh, mặc y phục màu trắng, dẫn theo sáu người khí chất không yếu cũng đi như bay về phía thượng du con sông.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 82: Xúi Giục

Người của cả ba nhóm đi về hướng thượng du, trong thời gian đó cũng gặp thành viên của các nhóm khác.

Nhóm của Cung Hạo và hai nhóm khác cũng gặp phải sự bao vây tấn công của ma thú. Người của ba nhóm giúp đỡ giết bọn chúng, Ngũ Thanh Thiên không cần phải thể hiện ra thực lực dũng mãnh của mình.

Trên thượng du của dòng sông, lúc này đã tập trung đầy người, đều là tân sinh đi rèn luyện của học viện.

Lúc Ngũ Thanh Thiên đến nơi, chỉ nhìn thấy nước sông vốn dĩ trong vắt lúc này trở nên đục ngầu. Ma thú và yêu thực sinh tồn ở dưới nước cuộn cuộn chi chít.

Ngoài ở dưới nước, trên bờ sông cũng có nhiều ma thú kêu gào quay cuồng. Bọn chúng không có tấn công đám người, tiếng gầm hét nghe có vẻ cuồng cuồng.

“Việc này rốt cuộc là sao?” Một người ngạc nhiên đơ ra nhìn dòng sông hỏi.

Những người khác cũng không trả lời được câu hỏi của hắn. Dù sao những người ở đó đều muốn biết đây là chuyện gì.

Thời gian trôi qua, học viên của mười lăm nhóm đi rèn luyện của Học viện Hoàng gia lần lượt tụ tập tại thượng du dòng sông.

Giáo viên đứng sau lưng bọn họ cũng đi theo, lúc phát hiện ra thượng du dòng sông có việc khác thường, bọn họ đã báo cho học viện rồi.

“Chắc là có cái gì đó quý báu xuất thế thu hút đám ma thú và yêu thực này rồi.” Tần Phượng Nghi nhìn dòng sông, trong mắt có mấy phần khát vọng.
“Ta nghe trưởng bối của gia tộc nói, hiện tượng như vậy thường là điềm báo của sự xuất hiện dị bảo.”

Ngụ Thanh Thiên nghe xong lời của nàng ta thì neho mắt, nhìn thấy không ít người biểu cảm vốn dĩ căng thẳng sợ hãi đột nhiên giống như bị kích thích lòng tham, môi của nàng nhếch lên nụ cười nhạt.

Nàng đoán ra Tần Phượng Nghi cố ý nói điềm báo dị bảo xuất thế cho mọi người, chỉ vì muốn kéo cả đám người xuống nước, đến lúc đó thừa nước đục thả câu.

Tuy lần rèn luyện này có ba trăm người, nhưng thực lực tu vi chỉ ở cấp Linh Đồng. Ma thú và yêu thực bên dưới và đối diện có thể có cấp bậc Linh Thi.

Nàng dùng năng lực tinh thần dò la phát hiện, ở chỗ sâu dưới lòng sông còn ẩn chứa mấy luồng khí khá mạnh. Phán đoán bước đầu thì khả năng là yêu thực và ma thú có thực lực ở cấp Linh Vệ, thậm chí có thể là cấp Linh Sĩ.

Dị năng tấn công Mộc hệ của nàng sau khi kích hoạt chỉ mới ở cấp một. Dị năng chữa trị là ở cấp hai, cộng thêm thân pháp cổ võ, chiến đấu với ma thú, yêu thực cấp Linh Vệ còn được. Đối phó với cấp Linh Sĩ thì khá là phiền phức, dù sao thì thực lực tu vi vẫn có một sự chênh lệch khá lớn.

“Các vị, bên dưới có dị bảo xuất thế. Ta không muốn bỏ qua cơ hội như vậy, không biết các vị có tình nguyện cùng đi khám phá sự tình không?” Tần Phượng Nghi nhìn những người đang kích động ở xung quanh, trong lòng hài lòng với sự xúi giục của mình.

“Đương nhiên là đồng ý, bao nhiêu yêu thực và ma thú đều đang khao khát có được bảo bối, chắc chắn cũng có ích đối với chúng ta.” Một người ở nhóm Tần Phượng Nghi lập tức mở miệng phụ họa.

“Đúng vậy! Ta đoán có thể là một linh vật nào đó ra đời, có thể tăng thực lực tu vi. Nếu không những ma thú và yêu thực này sẽ không điên cuồng đến như vậy.” Một thành viên của đại gia tộc nói.

Tiếp đó rất nhiều người đứng ra biểu thị ủng hộ Tần Phượng Nghi.

Tần Ngôn và Tần Phượng Nghi đều đến từ nhà họ Tần, chỉ là hần là chi thứ, vẫn luôn sinh sống ở miền nam đại quốc.

Nhưng hần vô cùng phản cảm với vị tiểu thư thứ thiếp của chủ nhà. Vừa tới Học viện Hoàng gia, nữ nhân này liền mượn danh thế đại tiểu thư của nhà này muốn dận dò bọn họ làm cái này làm cái kia.

Hần đưa mắt nhìn thiếu niên bên cạnh một cách khó hiểu, người đó lập tức nhìn Tần Phượng Nghi nói: “Dị bảo xuất thế tuy làm cho người ta động lòng, nhưng bảo toàn mạng sống mà lấy được mới được. Số lượng ma thú và yêu thực bên dưới không ít hơn so với chúng ta. Thực lực đẳng cấp càng không yếu hơn so với chúng ta. Chúng ta làm sao mà cướp được?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 83: Khiêu Khích

Tần Phụng Nghi hoành hành ngang ngược ở Học viện Hoàng gia quen rồi, ghét nhất bị người khác phản đối.

Nghe người này nói xong, không ít người vốn dĩ đã vô cùng kích động đột nhiên giống như bị dội gáo nước lạnh, lý trí hơn nhiều.

Đúng vậy! Dị bảo quả thật làm cho người ta động lòng, nhưng cũng phải bảo toàn tính mạng để hưởng thụ chứ.

Thấy người nói là một đệ tử chi thứ nhà họ Tần, mắt của nàng ta lạnh lùng, sắc mặt vẫn không thay đổi: “Dị bảo xuất thế vốn dĩ đã hiếm có, chắc không thể đặt ở đó đợi người tới lấy? Nếu như không nguy hiểm thì không phải là dị bảo rồi.”

Nàng ta dừng lại rồi nói tiếp: “Yêu thực và ma thú bên bờ đối diện và dưới dòng sông cộng lại chỉ có hơn hai trăm con. Chúng ta có ba trăm người, chỉ có đoàn kết nhất trí hoàn toàn mới có cơ hội giành được.”

“Đúng vậy! Hơn nữa giết ma thú và yêu thực còn có thể lấy được hạt nhân tinh thể, chúng ta không làm một trận thì lỗ quá.”

Một nữ tử bên cạnh nàng ta tiếp tục khiêu khích: “Muốn có được dị bảo, chịu mạo hiểm một chút cũng đáng, nói không chừng sau khi đạt được chúng ta còn có thể bút phá lên thực lực Linh Đồng.”

Nghe lời hai người xong, trong lòng mọi người vốn dĩ đang trầm lắng xuống lại trở nên sôi sục, rất nhiều người lại bị động lòng.

Tiếp đó một nhóm học viên mầm năm miệng mười thảo luận có nên xuống kiếm dị bảo. Dưới sự xúi giục của Tần Phụng Nghi và nhóm nhỏ đi theo nàng ta, cuối cùng tám mươi phần trăm người quyết định cùng đi thử.

“Các người thấy thế nào? Đi không?” Tần Ngôn khoanh tay nhìn đám Hòa Ly Nhã hỏi.

Hắn đã âm thầm thu thập tư liệu về Tần Phụng Nghi, biết được nữ nhân này lúc ở nhà họ Tần tâm địa và tác phong khá độc ác và bá đạo, không kiềm được cực kỳ phản cảm, muốn làm ngược với nàng ta.

Hơn nữa Tần Phụng Nghi ráng sức kích động xúi giục như vậy, cảm giác đầu tiên của hắn chính là bất an.

Trong đôi mắt hoa đào của Hòa Ly Nhã có chút trang nghiêm, quay đầu lại hỏi Ngu Thanh Thiển: “Nàng thấy sao?”

“Ta quyết định liều một phen, nhưng bên dưới vẫn ẩn chứa khá nhiều yêu thực và ma thú trình độ cao. Với thực lực của tân sinh chúng ta, khả năng chết sau khi xuống lớn hơn nhiều so với lấy được dị bảo.” Ngu Thanh Thiển nói thật lòng, nàng coi thường cái cách Tần Phụng Nghi đi xúi giục người khác tìm cái chết.

Nhưng mà lời của nàng chỉ nói với thành viên nhóm mình, còn những người này nghe hay không cô không quan tâm, việc sống chết của những người khác không có quan hệ gì với nàng.

Hòa Ly Nhã gật đầu: “Thiên hạ này không có bữa cơm miễn phí nào, nếu không cẩn thận, không những không giành được dị bảo, nói không chừng bản thân còn phải làm mồi cho ma thú.”

Đám Mộ Dung Thanh biết thực lực của Ngu Thanh Thiển, bọn họ không cho rằng Ngu Thanh Thiển làm quá, những đề nghị của nàng vẫn luôn rất chuẩn xác, nên lần lượt thêm vào.

Sự chú ý của Tần Phụng Nghi vẫn luôn hướng về Hòa Ly Nhã. Nàng ta xúi giục như vậy cũng chính là vì để mình đứng trên vị trí lãnh đạo, để Hòa Ly Nhã thấy được cô là người ưu tú nhất trong đám tân sinh viên.

Nhưng nàng ta không ngờ được Hòa Ly Nhã lại coi trọng Ngu Thanh Thiển đến như vậy. Điều này làm cho nàng ta trầm ngâm một lúc, bởi vì nàng ta chưa bao giờ thấy Hòa Ly Nhã dễ chịu với một người con gái nào như vậy.

“Ngu Thanh Thiển, lời ngươi nói buồn cười quá.” Nàng ta lạnh lùng nhìn Ngu Thanh Thiển khiêu khích: “Ngươi nói thực lực của tân sinh viên ở đây nếu xuống thì khả năng chết sẽ nhiều hơn khả năng lấy được dị bảo, mà ngươi lại chuẩn bị đi xuống, ý của ngươi có phải là bọn ta đều không bằng ngươi?”

Quả nhiên, nghe xong lời của Tần Phụng Nghi, ngoài ba nhóm đã từng thấy qua thực lực của Ngu Thanh Thiển, không ít người nhóm khác đều lộ ra thần sắc không vui và khinh thường.

Trong mắt bọn họ, một Linh Thực Sư thân thể yếu đuối khoa chữa trị có tư cách gì mà nói những lời này.

“Đây là không ăn được nho nên nói nho xanh đây mà. Dù sao thân thể yếu ớt cũng có thể hiểu được, chúng ta đều không xuống, thì cũng không ai đạt được dị bảo.” Giả Mộ Dung Trúc kỳ quái nói một câu.

Nàng ta tuy không thuận mắt với Tần Phụng Nghi, nhưng không biết vì sao, lại càng ghét một Linh Thực Sư có thiên chất xuất sắc như Ngu Thanh Thiển.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 84: Bối Lòng Tìm Vết

Hỏa Ly Nhã cảm thấy phần nộ vì sự khiêu khích công khai của Tần Phượng Nghi và Giả Mộng Trúc. Hắn biết Tần Phượng Nghi là vì bản thân mình, Ngu Thanh Thiên chỉ bị giá họa.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần bên cạnh có nữ nhân nào xuất hiện, Tần Phượng Nghi luôn nghĩ đủ mọi thủ đoạn để đuổi đi hoặc giết chết họ.

Trước kia hắn không quan tâm, không có hứng thú gì với mấy nữ nhân muốn tiếp cận hắn, thế là mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng trong lòng hắn Ngu Thanh Thiên là người đặc biệt, là người mà hắn muốn kết giao bạn tốt, là người mà hắn muốn giao hết cả mạng sau cho đối phương, cộng thêm thiện cảm mơ hồ, nên hắn ghét việc nàng bị chửi bới.

“Nếu như các ngươi cho rằng xuống nước kiếm dị bảo là đi tìm cái chết, thì hay là hai vị đi xuống trước một bước, làm gương đi.” Đôi mắt hoa đào nửa nhắm, trong mắt có chứa một sự nguy hiểm mạnh mẽ không nói nên lời.

Tần Phượng Nghi không ngờ Hỏa Ly Nhã sẽ nói giúp Ngu Thanh Thiên. Sự đổ kỵ trong lòng ngực nàng ta càng thêm sâu, nhưng vẫn khá lý trí nói: “Chúng ta đang nói chuyện của Ngu Thanh Thiên, chàng không cần phải chuyển đề tài để che đậy cho tâm tư coi thường mọi người của nàng ta.”

Nàng ta tất nhiên sẽ không thể đi trước một bước, sợ dĩ nàng ta xúi giục những tân sinh khác đi cùng, chính là vì để bảo toàn thực lực đến cuối cùng để tranh đoạt dị bảo.

Hỏa Ly Nhã là đang cố ý không bỏ qua cho nàng ta, nam nhân này tại sao lại đối xử nhẫn tâm với nàng ta như vậy.

Nhưng Hỏa Ly Nhã càng như vậy, nàng ta càng yêu hắn. Nàng nhất định phải có được hắn, khiến cho hắn cam tâm tình nguyện đối tốt với mình.

Ngu Thanh Thiên bây giờ cũng đã biết nguyên nhân vì sao mà Tần Phượng Nghi lại ngày càng thù địch với nàng như vậy, đó chính là vì tình cảm đối với tiểu tử lông còn chưa mọc đủ Hỏa Ly Nhã này.

Sự ghen ghét của nữ nhân này cũng thật mạnh quá, không ngừng bối lòng tìm vết đối với việc này, đúng thật là bệnh xà tinh.

“Ta có nói là ta coi thường mọi người sao?” Ngu Thanh Thiên ung dung nói: “Tần tiểu thư chẳng lẽ là con giun trong bụng ta sao, chẳng trách sao lại bụng dạ hẹp hòi như vậy.”

“Lúc này là ngươi tự nói, chẳng lẽ ngươi không có ý này?” Tần Phượng Nghi cười nhạt đã kích.

Nàng ta muốn Ngu Thanh Thiên đứng ra, như vậy nàng ta có thể đâm chết nàng.

“Lời của ta chính là nghĩa mặt chữ, còn các ngươi nghĩ sao, thì có liên can gì đến ta?” Trên người Ngu Thanh Thiên phát ra một phong thái khí thế bá đạo ngang bướng.

Nàng căn bản không để ý người khác nhìn mình như thế nào, những người có thể bị khiêu khích đều không cần phải giao lưu thân thiết, nên nàng không quan tâm.

Tần Phượng Nghi muốn phản bác, nhưng nhóm trưởng nhóm một giọng trầm xuống nói: “Các người đủ chưa, đây là lúc nội chiến sao? Mục tiêu trước

mất là nên thảo luận thống nhất rốt cuộc có nên xuống sông hay không.”

Nói xong đồng thời còn nhìn Tần Phượng Nghi và Ngu Thanh Thiên với ánh mắt cảnh giác.

Tác phong hành sự của Tần Phượng Nghi khá ngang ngược, làm cho hắn khá ghét.

Đương nhiên, lời nói trắng tráo của Ngu Thanh Thiên cũng làm cho hắn nảy sinh mấy phần không thích, người bị xếp hạng chót ở khoa chữa trị mà tìm kiếm cảm giác tồn tại như vậy, chỉ làm cho người ta cảm thấy khinh thường.

Nhóm trưởng nhóm một tên là Long Gia, bài kiểm tra thiên chất Linh Thực Sư, tố chất thân thể và năng lực tinh thần đều là thượng thượng. Đồng thời cũng tu luyện công phu của Tội Thế Sư, cộng thêm bối cảnh bất phàm, cũng là nhóm nhân vật nổi tiếng trong đám tân sinh.

“Đúng, mọi người đều là bạn học từ Học viện Hoàng gia ra cả, bây giờ nên đoàn kết nhất trí mới phải.” Nhóm trưởng nhóm chín giảng hòa.

Tần Phượng Nghi cũng không muốn thời khắc quan trọng bị phá hỏng bởi Ngu Thanh Thiên. Khóe mắt nàng ta lóe sáng, chỉ cần Ngu Thanh Thiên dám xuống nước, nàng ta liền có thể mượn cơ hội đó mà dim chết nàng.

Dù sao nhiều ma thú và yêu thực như vậy, dưới dòng nước hỗn loạn đó, ai mà thêm đề ý sự sống chết của Ngu Thanh Thiên chứ.

Nếu như Ngu Thanh Thiên không dám xuống nước, vậy thì sau khi về trường, nàng ta nhất định sẽ làm cho đối phương biến thành thứ rác rưởi nhất gan mà ai ai cũng bêu riếu.

Tần Phượng Nghi và Giả Mộng Trúc không tiếp tục gây chiến, Ngu Thanh Thiên cũng lười nói nhiều, nàng thích dùng hành động thay lời nói hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Chương 85: Phản Cảm Và Bất Mãn

Những người ở đó qua việc này, rất nhiều người nảy sinh sự phản cảm đối với Ngu Thanh Thiên.

Mọi người đều cho rằng nàng ô ý đồ riêng, hy vọng mọi người không đạt được dự báo, dù sao cơ thể nàng cũng yếu đuối, thực lực thiếu sót, căn bản không có hy vọng đạt được dự báo.

Còn Tần Phượng Nghi, những người thích nàng ta cũng không nhiều, chủ yếu là vì nàng ta quá ngang ngược độc đoán với người khác. Nhưng thực lực thiên chất của nàng ta, mọi người đều công nhận.

Cho nên trong cuộc khẩu chiến lúc này, Tần Phượng Nghi thực sự đã gọi lên sự bất mãn và không thích Ngu Thanh Thiên trong lòng mọi người.

“Vậy ngươi quyết định như thế nào? Cùng nhau xuống sông không?” Nàng ta cao ngạo ngẩng đầu nhìn Long Gia hỏi.

Gia tộc của Long Gia là một thế gia hạng nhất ở nam bộ, tuy so với Tần gia thì kém hơn một bậc, nhưng nội tình và thực lực gia tộc thì không thể coi thường. Cha của nàng ta đã từng dẫn dò qua, kêu nàng ta tốt nhất là kết giao tốt với hắn. Cho nên nàng ta vẫn muốn giữ thể diện cho Long Gia.

“Xuống đi, chúng ta đi thử coi, nếu như sau khi xuống sông ma thú và yêu thực tấn công quá dữ dội, chúng ta sẽ lập tức lên bờ.” Long Gia có thể trở

thành người nổi bật nhất trong gia tộc, thì bản thân tâm cơ cũng không thấp, cho dù bị kích thích bởi dị bảo, nhưng sẽ không tham lam liều lĩnh.

Tần Phượng Nghi nở nụ cười: “Được, vậy chúng ta thương lượng chiến lược đi xuống đi.”

Ánh mắt nàng ta quét lên Ngu Thanh Thiện một lượt, ý chỉ nàng nói: “Còn người nào đó tự cho rằng có thể một mình hành động, có thể không tham gia.”

Ngu Thanh Thiện không tiếp lời, nhưng hành động lùi lại mấy bước biểu thị đồng ý với lời của Tần Phượng Nghi.

Nàng không cần phải xuống nước cùng chiến đấu với mấy người này, trong mắt nàng những người này đều là những người nín chân mà thôi.

Hành động của Ngu Thanh Thiện làm cho đa số những người ở đó càng thêm coi thường và phản cảm. Trong lòng cho rằng nàng nhất gan, nói thì hay, thực ra căn bản không dám xuống nước tham chiến.

Hạ Oanh và Cơ Linh Song vốn chuẩn bị đã kích Tần Phượng Nghi, nhưng bị ánh mắt của Ngu Thanh Thiện ngăn lại.

Nàng ghét nhất là đấu khẩu với người khác, như vậy quá tẻ nhạt, nàng thích dùng hành động để đâm sủng mặt đối phương hơn.

Ba người Hòa Ly Nhã và Cơ Linh Song cùng lúc lùi lại mấy bước đứng bên cạnh Ngu Thanh Thiện, biểu thị lập trường của bọn họ.

Mộ Dung Thanh, Tiêu Tử Khôn, Cố Hoan Đồng, Doãn Minh, Kỳ Duệ và Cung Hạo cũng lùi về sau mấy bước, ba người Tần Ngôn cũng lùi về sau mấy bước.

Cuối cùng, thành viên mười lăm nhóm biểu quyết, ngoài Ngu Thanh Thiện và mấy người lùi về sau mấy bước ra, những người khác đều chuẩn bị liều một trận, trong đó có bao gồm những người khác của nhóm bảy.

Tần Phượng Nghi phát hiện Hòa Ly Nhã lại dẫn mấy người ở lại với Ngu Thanh Thiện thì ánh mắt ẩn chứa sự độc ác nhìn chằm chằm Ngu Thanh Thiện.

Nàng ta nhất định sẽ mượn cơ hội này để dọn dẹp Ngu Thanh Thiện, vốn dĩ muốn đối phương phải chết, bây giờ nàng ta đã đổi chủ ý.

Nàng ta muốn hủy dung nhan của Ngu Thanh Thiện, đồng thời phế đi một cánh tay, làm cho đối phương trở thành phế vật thật sự.

Ngu Thanh Thiện không có bỏ qua ánh mắt độc ác của Tần Phượng Nghi. Nàng cúi mắt xuống che giấu sự hứng thú giống như đang chơi đùa với con mồi.

Vừa đúng lúc buồn chán, Tần Phượng Nghi tự mình dâng tới cửa. Nàng không ngại chơi đùa với đối phương, không giết chết, mà làm tàn phế là được.

Hai người nhìn nhau không thuận mắt, đều không ngờ bọn họ lại âm thầm quyết định làm tàn phế đối phương.

Nhiều người khác cảm thấy hối tiếc vì hai người thực lực khá mạnh là Tần Ngôn và Hòa Ly Nhã không tham chiến, đương nhiên đồng thời đổ trách nhiệm cho cái kết quả này lên đầu Ngu Thanh Thiện.

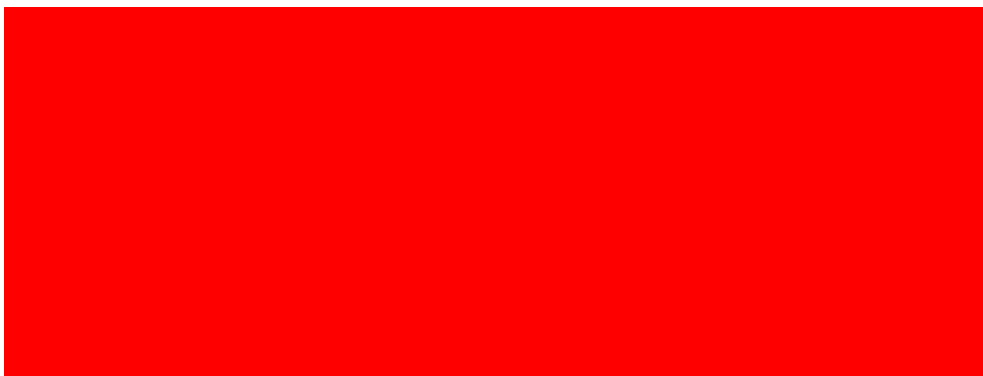
Đều tại nữ nhân già mồm này, nếu không phải cô ta, mấy người Hòa Ly Nhã sẽ không chọn ở lại.

Nhưng mà tâm tư bọn họ đều đang ở trên dị bảo dưới sông, cho nên cũng không nghĩ nhiều, dưới sự sắp xếp của Tần Phượng Nghi và Long Gia, lập tức nhảy vào cuộc chiến dưới sông.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 86: Từ Từ Chơi Cùng Người

Long Gia khá bàng hoàng, sau khi hắn chỉ huy một nhóm người xuống sông, cũng lập tức nhảy theo, đồng thời bơi tới vị trí tiên phong phía trước.

Tần Phụng Nghi và Giả Mộng Trúc đều có mưu đồ riêng, trên cơ bản đến gần cuối mới xuống sông, lúc chiến đấu cũng không rảnh hết sức.

Thấy phía con người bắt đầu tham chiến, rất nhiều ma thú ở bờ đối diện cũng không đứng yên được nữa, lần lượt nhảy xuống sông hỗn chiến.

Nhưng mà có một bộ phận nhỏ ma thú tuy rất nôn nóng, nhưng không có lập tức nhảy xuống sông, ngược lại ngược đầu lên quan sát.

Những ma thú này đều đã sinh ra linh trí, thông minh hơn nhiều so với những ma thú bản chất hung dữ chỉ biết đánh nhau.

Sau thời gian một tách trà, nước sông vốn dĩ đục ngầu sau khi nhuộm máu thì mùi tanh bốc lên khắp nơi.

Không ít xác chết nổi lên mặt nước, có ma thú, cũng có tân sinh viên.

Những giáo viên vốn ẩn nấp đằng sau quan sát nhìn thấy học viên bị chết hoặc bị trọng thương nổi lên bờ, cũng ngồi không yên, lần lượt xuất hiện nhảy xuống sông.

Ánh mắt của Ngu Thanh Thiên nhìn vào dòng sông, dùng năng lực tinh thần quét một lượt thì nhìn thấy hình dáng của Tần Phụng Nghi.

Tần Phụng Nghi lúc đó đang tránh đòn tấn công của ma thú và yêu thực bơi lên trên, bên cạnh có mấy người đang bảo vệ cho nàng ta.

Mới Ngu Thanh Thiên nở lên nụ cười như có như không, ngón tay hơi động đậy.

Rất nhanh, đất trên thành sông mọc lên mấy dây mây, nhanh chóng cột lấy hai tay và hai chân Tần Phụng Nghi.

Nàng ta kinh sợ thất sắc, điên cuồng muốn chém đứt những dây mây đang quấn lấy nàng, nhưng tay lại bị buộc chặt không thể ra sức.

Mấy người bảo vệ nàng ta thấy vậy, vừa đánh trả đòn tấn công của ma thú, vừa giúp nàng ta chém đứt không ít dây mây.

Nhưng dù sao thì sức lực của mấy người đó đều có hạn, ma thú và yêu thực càng điên cuồng hơn bọn họ. Dưới sự tấn công đó, vai trái của Tần Phụng Nghi không cẩn thận bị một con ma thú lên ngậm một miếng thịt lớn.

Nàng ta đau đến mức trắng cả mặt ra, thấy con ma thú đó tiếp tục tấn công, hoảng loạn vô cùng, một viên đạn bằng ngọc uy lực mạnh mẽ bay vào miệng ma thú.

Con ma thú đó trong phút chốc bị nổ thành nhiều mảnh.

Nhưng máu tanh như vậy ngược lại lại thu hút càng nhiều ma thú và yêu thực hơn. Tần Phụng Nghi vì để bảo toàn tính mệnh chỉ có thể cắn răng mà móc ra hơn mười viên đạn như vậy, tấn công vào vòng vây của ma thú và yêu thực.

Đây đều là những con át chủ bài để bảo vệ tính mệnh của nàng ta, vốn nghĩ rằng sẽ dùng khi tới sông sâu tranh đoạt dị bảo, ai ngờ bị mấy cây mây đáng chết kia quấn lấy.

Mất nàng ta vô cùng hung ác, nhìn chằm chằm vào những dây mây không ngừng xuyên ra từ thành sông, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì những dây mây đó chắc chết cả rồi.

Nàng ta tuy dùng đạn ngọc giết chết những con ma thú và yêu thực bao vây, nhưng những vết thương trên người cũng dần dần tăng lên.

Mấy người bảo vệ xung quanh Tần Phụng Nghi cũng bị thương, lại một đám ma thú khác tiến lên bao vây nữa.

Trong lòng Tần Phụng Nghi sinh ra tuyệt vọng, nàng ta cắn răng, mình nhất định không được chết!

Một con ma thú với hàm răng sắc bén tấn công xuyên qua xương vai của nàng, sự đau đớn đó làm cho lòng nàng nặng nề như rơi xuống đáy vực.

Lúc cánh tay trên bả vai bị thương của Tần Phụng Nghi sắp bị tước ra, đột nhiên, mấy luồng sáng chiếu ra, mấy con yêu thú chết ngay tức khắc.

Một giáo viên bơi nhanh đến bên cạnh Tần Phụng Nghi, chém đứt mấy cây mây quấn quanh nàng ta, ôm lấy nàng ta rời khỏi mặt sông.

Ngu Thanh Thiên dừng tay khi vị giáo viên đó xuất hiện, nhưng không có tiếc gì mấy, dù sao vết thương bây giờ của Tần Phụng Nghi, nếu không có linh được tốt thì cánh tay kia cũng bị tàn phế.

Hơn nữa con mồi chết như vậy thì đáng tiếc biết bao nhiêu. Nàng thích nhìn thấy sự lóng ngóng của con mồi, sau đó từ từ làm cho con mồi tuyệt vọng

mất ý chí.

Miệng nàng thì thầm một câu: “Đây chỉ mới bắt đầu, đợi khi nào ta chán lại chơi với ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 87: Sôi Máu

Sau khi Tần Phượng Nghi được vị giáo viên kia cứu, các học viên khác cũng không ngừng được đưa ra khỏi mặt sông.

Những học viên suýt chút nữa bị tiêu diệt do ma thú bao vây ở dưới sông đều được ném lên bờ, những học viên bị trọng thương hoặc đã chết cũng được vớt lên.

Đương nhiên, cũng có những học viên thực lực khá yếu, vận may kém đã bị ma thú nuốt cả vào bụng.

Hơn hai trăm người xuống sông, không có ai là hoàn toàn không bị gì, đều bị thương ít nhiều, trong đó có hơn năm mươi người vết thương vô cùng nghiêm trọng.

Nếu như không cứu trị thì khả năng có thể đối diện với cái chết bất cứ lúc nào.

Những thi thể nổi lềnh bềnh trên sông được vớt lại, giáo viên khoa trị liệu nhanh chóng kiểm tra, vẫn có mười ba người bị tuyên bố tử vong.

Giáo viên khoa trị liệu đang nhanh chóng cứu chữa học viên bị thương. Một vị giáo viên trong đó ngẩng đầu nhìn Ngu Thanh Thiện: “Ngu Thanh Thiện, trò với Doãn Minh có thể đến giúp một tay không?”

Ông ấy là giáo viên hướng dẫn của nhóm tám, đã từng thấy cách thức và thực lực chữa trị của Ngu Thanh Thiện.

Bây giờ hơn hai trăm người xuống sông đều bị thương, bọn họ chỉ có ba giáo viên khoa chữa trị, căn bản là làm không kịp.

Đối với Ngu Thanh Thiện, ông biết tân sinh này vô cùng kiêu ngạo, nếu như dùng mệnh lệnh để chỉ huy, thì có thể sẽ bị từ chối, nên chỉ có thể mềm mỏng xin sự giúp đỡ.

Doãn Minh thực ra cũng đã không ngồi yên được nữa, chỉ là từ sau khi Ngu Thanh Thiện mang lại sự tự tôn cho hắn, dạy hắn trưởng thành, thì hắn luôn hành động theo lời của nàng, nên mới không có hành động.

Ngu Thanh Thiện thấy sự sốt ruột trong mắt Doãn Minh, cười nhẹ, thật sự là một đứa trẻ ngoan lương thiện.

Sự lương thiện đã sớm bị nàng vớt lại trong thế giới tàn khốc của Mạt Thế, đối với người xem thường nàng, cho dù nàng ra tay cũng không liên quan đến việc thương tình, hay là lương thiện, mà đơn giản chỉ là có lợi cho bản thân mà thôi.

“Được!” Ngu Thanh Thiện đưa mắt nhìn Doãn Minh, hai người đi lên phía trước giúp cứu chữa những học viên bị thương.

Trải qua lần xuống sông này, làm cho những người vốn dĩ hưng phấn vô cùng ôm hy vọng tìm được dị bảo, như bị dội một gáo nước lạnh, đồng thời mang sự sợ hãi suốt phần đời còn lại.

Thì ra bọn họ lại không chịu được một đòn tấn công. Bọn họ có chiến lược và sự phối hợp, nhưng không chống lại được sự phản công điên cuồng của ma thú và yêu thực.

Ngu Thanh Thiên không đi cứu chữa cho những người bị thương nặng. Một là vì những người đó có giáo viên khoa trị liệu phụ trách nên chết không nổi. Hai là không muốn lãng phí nhiều dị năng, nàng muốn bảo đảm thực lực đội thời cơ để xuống sông.

Sau gần một tiếng, những người bị thương đều được Trị Liệu Sư cứu chữa, Ngu Thanh Thiên đứng dậy nhìn vào dòng sông.

Hỏa Ly Nhã bước tới trước mặt nàng, mặt ưu phiền hỏi: “Nàng vẫn quyết định xuống à?”

“Đương nhiên, ta chỉ đợi thời cơ mà thôi.” Ngu Thanh Thiên gật đầu: “Các người cứ ở trên bờ đi, dưới sông vẫn còn ẩn chứa mấy luồng khí vô cùng mạnh.”

Hỏa Ly Nhã nhàu mày: “Đã biết ma thú và yêu thực bên dưới có thực lực vô cùng mạnh, tại sao nàng vẫn cố chấp muốn đi xuống? Dị bảo đáng quý thật, nhưng tính mạng còn quý hơn.”

Năng lực tinh thần của hắc hắc, cho nên khá miễn cảm với nguy hiểm.

Thế giới bên dưới sông làm cho hắc hắc thấy vô cùng nguy hiểm, giống như là chỉ cần xuống thì lúc nào cũng có thể mất mạng.

“Ta thích mạo hiểm, càng là nơi nguy hiểm và đầm máu ta càng muốn đi khiêu chiến.” Trên khuôn mặt thanh nhã của Ngu Thanh Thiên phát ra ánh sáng của sự tự tin ngông cuồng: “Chỉ có như vậy, ta mới có thể lúc nào cũng phải nhắc nhở mình phải trở nên mạnh hơn.”

Môi trường quá yên lành sẽ làm cho người ta dần dần sa đọa. Tuy cạnh tranh trong trường học cũng có tác dụng khích lệ, nhưng không có cảm giác gì.

Trong đám tân sinh, không có ai có thể làm cho nàng có động lực cạnh tranh đuổi theo, bởi vì quá yếu.

Chỉ khi đối mặt với con đường chết chóc đầm máu, trái tim của nàng sẽ rung chuyển, máu sẽ sôi lên, và nàng mới có thể thúc đẩy mình nhất định phải trở nên mạnh mẽ và mạnh mẽ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 88: Nhất Định Phải Sống Quay Về

Lời của Ngu Thanh Thiên vang vọng trong lòng Hỏa Ly Nhã. Hắc hắc không nghĩ trái tim theo đuổi trở thành kẻ mạnh của nàng lại kiên định đến như vậy.

“Vi theo đuổi cái mạnh, thậm chí đến tính mệnh cũng có thể vứt đi sao?” Hắc hắc vẫn không tán thành việc nàng xuống sông.

Ngu Thanh Thiên nghiêng đầu cười: “Ta chưa bao giờ làm việc không chắc chắn, thứ sinh ra ở bên dưới làm cho ta có một khát vọng thiết tha, cho dù có nguy hiểm hơn nữa, ta cũng không muốn bỏ qua.”

Dị năng chiến đấu Mộc hệ trong người nàng giống như bị chọc tiết gà cũng đang kêu gào như vậy. Nàng có thể đoán được bên dưới sông nhất định có thứ có thể làm cho mình nâng cao được dị năng.

Cho nên, bất luận có nguy hiểm như thế nào, nàng cũng phải xuống.

Đương nhiên không phải xông xuống một cách mù quáng, nàng vẫn khá tự tin là nàng có thể giữ được tính mệnh.

“Vậy ta đi cùng với nàng.” Hỏa Ly Nhã nắm chặt tay mím môi nói.

Ngu Thanh Thiên gio tay ra vỗ vào vai hân: “Bọn người ở lại trên bờ, nếu đi thì chỉ có thể làm vương bạn ta thêm mà thôi.”

Thực lực thiên chất của Hỏa Ly Nhã thực sự không tồi, nhưng sau khi đến học viện mới ký kết khế ước với linh thực, thời gian tu luyện quá ngắn, năng lực chiến đấu còn kém một bậc, nếu như xuống thực sự là sẽ làm liên lụy nàng.

Người khác có sống chết thế nào nàng cũng không quan tâm. Nhưng mấy người Hỏa Ly Nhã nàng vẫn là không thể nào thấy chết mà không cứu.

“Nữ nhân nhà người quá coi thường người khác rồi.” Trong mắt Hỏa Ly Nhã ánh lên sự giận dữ.

Không phải là vì Ngu Thanh Thiên công kích hân mà hân giận. Hân bức tức là vì thực lực của mình tại sao lại yếu như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hân phát hiện mình quá yếu, trái tim mong muốn theo đuổi cái mạnh, đột nhiên bùng nổ, mong muốn trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

“Không phải khinh thường, mà là vì tốt cho người.” Ngu Thanh Thiên đoán được tâm tư của Hỏa Ly Nhã: “Thiên chất và thực lực của người không tệ, sau khi quay về luyện hóa hạt nhân tinh thể, luyện tập thêm một thời gian, sẽ tiến bộ vượt bậc, lần sau chắc chắn có thể đi cùng nhau rồi.”

Những lời này của nàng không chỉ là lời an ủi đơn thuần, mà thực sự đánh giá cao Hỏa Ly Nhã.

Ở học viện, trừ Phong Thần ra, Hỏa Ly Nhã là người có thiên chất và tiềm lực tốt nhất.

“Vậy nàng nhất định phải sống trở về đó.” Hỏa Ly Nhã biết Ngu Thanh Thiên chắc chắn sẽ không thay đổi quyết định, mím môi chặt hơn.

Ngu Thanh Thiên mỉm cười: “Yên tâm, ta có thể lo là với bất cứ thứ gì, duy nhất sẽ không bao giờ lo là tính mệnh.”

Người đã từng chết qua một lần sẽ càng thêm trân quý tính mệnh của mình.

Hỏa Ly Nhã lại thờ dài, không nói gì nữa.

Ba người Tạ Thụ sau khi biết quyết định của Ngu Thanh Thiên muốn cản lại, nhưng đều bị nàng từ chối ý tốt. Ba người cũng chỉ có thể thờ dài, trong lòng cầu mong nàng có thể an toàn quay trở về.

Lại qua một khắc.

Đột nhiên, cả mặt sông dậy sóng, hình thành nên các hình xoáy nước nhỏ, cuộn cuộn chảy xiết.

Ở bờ đối diện, mấy con ma thú chưa hành động lại chen chúc nhau đứng dậy, mang theo tư thế chộn rộn, chuẩn bị để có thể nhảy xuống sông bất kỳ lúc nào.

Học viên ở hiện trường nhìn sự thay đổi của dòng sông, có lòng nhưng không đủ sức, chỉ có thể buồn bã nhìn xuống dưới sông, thực ra không có dị bảo mà bọn họ có thể dùng được.

Mặt Tàn Phượng Nghi trắng bệch, toàn thân đau đến run rẩy, trên bả vai còn tàn lưu chiếc răng sắc nhọn của ma thú.

Mấy vị giáo viên không dám rút ra, sợ nàng ta chảy máu nhiều hoặc sợ sau khi rút ra thì tay nàng ta sẽ hoàn toàn tàn phế.

Chỉ để cho nàng ta sau khi trở về thì nhanh chóng cầu gia tộc trợ giúp, tìm kiếm linh dược để trị liền vết thương, không để lại di chứng quá lớn.

Nàng ta nhìn bóng dáng của Hỏa Ly Nhã và Ngu Thanh Thiên đứng cạnh nhau bên bờ sông, khuôn mặt trộn lẫn giữa sự đau đớn quẫn quai và cả sự hung dữ.

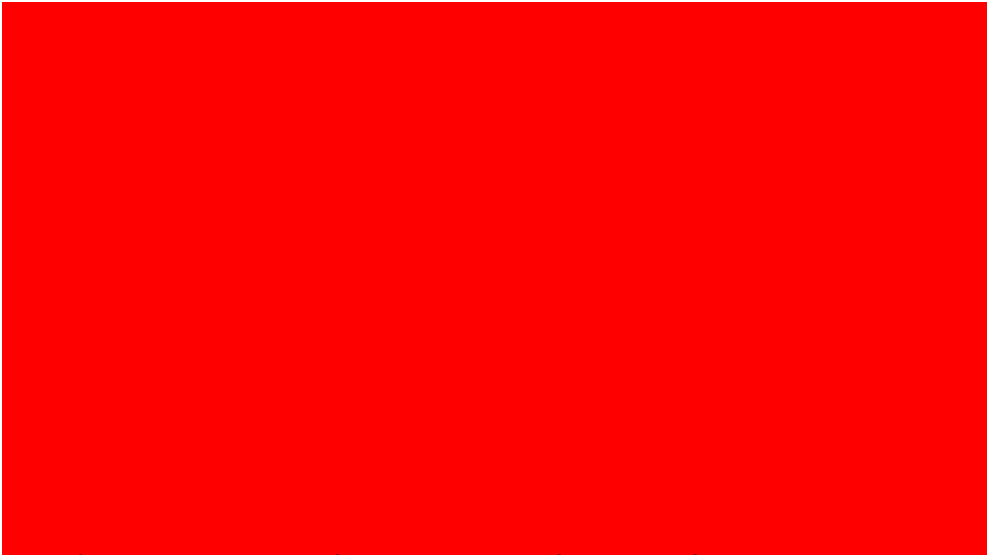
Cả đám học viên từng người ngồi trên đất nghỉ ngơi, đồng thời lâu lâu lại chú ý đến động tĩnh dưới dòng sông.

Đột nhiên, Ngu Thanh Thiên vốn đang đứng trên bờ nhún ngón chân, nhẹ bay người nhảy vào dòng sông.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Chương 89: Nàng Thật Biến Thái

Hành động của Ngu Thanh Thiên làm những người ở đây đều sợ ngây người, bao gồm cả mười mấy vị giáo viên kia.

“Trời ạ! Có phải Ngu Thanh Thiên điên rồi không, nàng ta lại dám nhảy xuống sông một mình, không muốn sống nữa sao?” Một người đệ tử mang địch ý không lớn với Ngu Thanh Thiên nhìn không được kinh sợ hô ra tiếng.

“Không phải là nàng muốn đi chịu chết đấy chứ, trong con sông kia toàn bộ đều là ma thú cùng yêu thực!”

Sau khi bọn họ đi xuống sông, tuy rằng đã chém giết hơn một trăm con ma thú cùng yêu thực, nhưng ít nhất còn dư lại gần một nửa vẫn chưa giải quyết, lại còn đều là những chủng loại tương đối hung hãn.

“Chẳng lẽ là lời nói vừa rồi của Tần Phượng Nghi khiến nàng bị kích động quá mạnh?” Một người không ưa Tần Phượng Nghi mở miệng nói.

“Có thể, nhưng nàng làm thế cũng quá là lỗ mãng.”

“Các ngươi mau xem, nàng bay ra khỏi mặt nước.” Đột nhiên một người không tự chủ đứng lên chỉ vào mặt sông nói.

Những người khác cũng rối rít quay về phía mặt sông nhìn không chớp mắt.

Khoảnh khắc Ngu Thanh Thiên nhảy xuống sông, ma thú ở bờ bên kia đồng thời cũng lao xuống sông.

Ở trong thế giới của ma thú, con người chắc chắn là sự tồn tại đáng căm thù nhất.

Bọn nó có thể cùng đồng bọn tranh chấp đồ vật dưới sông, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho con người có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Vì thế trong con sông nhỏ kia, có những mười mấy con ma thú liền hướng Ngu Thanh Thiên vây công mà đến, muốn xé nát nàng, cũng muốn bức nàng đi ra khỏi con sông.

Ngu Thanh Thiên toàn thân chiến ý lượn lờ, vừa tiến vào con sông tràn ngập máu tanh, khát máu cùng thô bạo nơi đáy lòng lại bị khơi lên một lần nữa, như là điên cuồng muốn tìm kiếm một con đường đột phá.

Đáp xuống mặt sông, nàng lập tức rút từ ủng ra thanh chủy thủ mà cha mẹ nam đưa cho nàng lúc nàng rời khỏi Cẩm Vương phủ, lắc mình một cái liền vọt vào giữa bầy ma thú.

Trong lúc mọi người cho rằng Ngu Thanh Thiên sẽ bị ma thú quần công cắn xé, nuốt vào bụng, giáo viên không kịp tới cứu viện, thì một cảnh tượng làm cho bọn họ rớt tròng mắt xảy ra.

Thân ảnh Ngu Thanh Thiên giống như quý mị linh hoạt du tẩu ở mặt sông, máu bắn tung tóe khắp nơi, từng con ma thú không lồ ầm ầm ngã xuống. Chúng nó hoặc là trên đỉnh đầu hoặc là trên thân đều nhiều ra một cái hốc máu, đó là vị trí của tinh hạch.

“Đó... đó là cái gì? Sao lại có thể?” Một đệ tử phát ra thanh âm run rẩy mang theo vài phần không thể tin tưởng.

“Người nọ là Ngu Thanh Thiên? Thật sự không thể tưởng tượng nổi.”

“Mạnh, thật mạnh, thân pháp chiến đấu của nàng quá sắc bén.”

“Trời ơi! Nàng vẫn là người sao?”

Ngu Thanh Thiện không ngừng du tẩu, nơi nàng đi qua tất cả đều là thi thể ma thú, cơ bản đều là một kích liền bị mất mạng, cảnh tượng như vậy ở trong mắt một đám tân sinh là quá mức nguy hiểm.

Mà thành viên của tổ ba, tổ bảy cùng tổ tám có thể nói là bình tĩnh hơn những người khác rất nhiều, bọn họ đều đã từng chứng kiến thân thủ của Ngu Thanh Thiện.

Giờ khắc này trong đáy lòng họ chỉ là vô cùng bội phục dũng khí của Ngu Thanh Thiện.

Nàng quả thật có thực lực, nhưng mà đám ở tình huống như vậy còn nhảy xuống sông chiến đấu kịch liệt, thật đúng là không phải ai cũng đều có thể làm được.

Chỉ trong khoảng thời gian uống một chén trà nhỏ, Ngu Thanh Thiện dáng người ưu nhã đứng ở trên mặt sông, thi thể của đám ma thú vây công nàng trôi nổi xung quanh, không sót dù chỉ một con, toàn bộ đều bị đánh chết.

Hình ảnh này quá mức quý dị cũng quá mức ghê người, làm cho đám tân sinh ở trên bờ đều phải trợn mắt há hốc mồm, không tài nào tin nổi.

Tiếp theo mọi người chỉ thấy nàng đạp trên mặt nước rồi nhảy bật lên, trong khoảnh khắc biến mất khỏi mặt sông.

“Trời ạ! Nàng muốn đi xuống đáy sông sao? Phía dưới còn gần trăm con ma thú cùng yêu thực.”

“Quá hung hãn, nàng thật biến thái.”

“...” Xung quanh đều là tiếng rầm rì bàn tán về Ngu Thanh Thiện.

Mười mấy vị giáo viên cũng từng có ý định ngăn trở, nhưng Ngu Thanh Thiện căn bản không nghe, bọn họ cũng không có biện pháp.

Trong khi mọi người ở đây đều đang phỏng đoán xem Ngu Thanh Thiện đi xuống đáy sông có thể sẽ chết hay không, thì bỗng nhiên một bạch y mỹ nam mang theo sáu người xuất hiện ở bờ sông.

Chàng lễ phép gật gù đầu với mười mấy vị đạo sư kia, thế rồi chàng liền vung tay lên dẫn theo sáu người nhảy xuống sông.

“Trời... trời ơi! Đó, đó là Phong học trưởng!” Một nữ đệ tử kích động kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 90: Điểm Yếu Của Nàng

Phong Thần dẫn theo sáu người không chút do dự nhảy xuống sông, đám học sinh mới trên bờ đều xôn xao cả lên.

“Học trưởng Phong vậy mà dẫn theo sáu học trưởng khác cùng nhảy xuống sông rồi, rốt cuộc dưới đáy sông có gì thế?”

“Không biết, nhưng thứ có thể hấp dẫn học trưởng Phong thì chắc chắn là thứ tốt.”

“Cũng không biết Ngu Thanh Thiện thế nào rồi? Có bị ma thú với yêu yêu thực cắn chết không nhỉ?”

“Không thể nào đâu, nhìn sức chiến đấu ban nãy của nàng ta mà xem, chẳng ai trong chúng ta sánh bằng đâu.”

“Thảo nào mà trước đây nàng ta lại nói những lời đó, người ta tự tin như thế cũng đúng thôi.”

“Hơn nữa mọi người có phát hiện ra chưa, ban nãy lúc nàng ấy trị thương cho chúng ta ấy, nàng ấy đã liên tục trị liệu cho ba mươi mấy người chẳng ngừng nghỉ gì cả đấy, cho dù là Linh Thực Sư lão làng thuộc hệ trị liệu thì cũng sợ là khó thể đạt được trình độ đó.”

“Đúng, lúc này ta đã cảm thấy là lạ, nghe người nói thế mới biết là lạ ở chỗ nào, hóa ra là năng lực trị liệu của Ngu Thanh Thiển chẳng hề giống như thứ bỏ đi trong lời đồn chút nào cả, gọi nàng ấy là thiên tài cũng chẳng quá chút nào.”

“Những lời đồn nhắm vào Ngu Thanh Thiển trước đây, sợ là có người ghen ghét nên cố ý tung ra đây mà.”

“Tôi cũng đoán vậy, người ta chính là một kỳ tài trong số các Linh Thực Sư đấy, có tệ hơn nữa cũng vẫn là người tài giỏi thôi.”

“Đạo lý này đã dạy cho chúng ta biết một điều, đó là nghe thôi chưa đủ mà còn phải tận mắt thấy nữa, những người đã chết chính là bài học xác thực nhất.” Giọng của người này có vài phần xót xa.

Những người khác cũng nhao nhao gật đầu hòa theo: “Lúc này đúng là nên nghe theo lời của Ngu Thanh Thiển chứ không phải là lời giật dây của kẻ khác.”

“Ai... lòng người khó dò, có người không chỉ ngang ngược, hống hách mà còn hại chết nhiều người như thế, cũng không biết tới ngũ năm mộng có sợ không đây.”

“Phóng chừng là làm chuyện này nhiều rồi nên làm gì còn biết sợ nữa chứ.”

“Lúc trước ở dưới đáy sông, người nào đó vẫn luôn được người khác bảo vệ trên đường bơi xuống, nếu không phải đột nhiên có mấy cành cây chui ra quần lấy thì nói không chừng đã dùng chúng ta làm tấm chắn để thoát được dị bảo rồi.”

“Đúng thật là xấu xa tới tận xương, ngay cả người cùng lớp cùng tổ mà cũng hãm hại cho được.”

“...”

Không ít người dời đề tài thảo luận từ Phong Thần đến Ngu Thanh Thiển rồi cuối cùng dừng lại ở Tần Phụng Nghi.

Trong số những người đã xuống nước lúc này, có không ít người oán hận nàng ta, đặc biệt là những người bị mất bạn bè.

Ngay lúc này, bầu không khí chột trảm xuống, thế mới cảm thấy những chuyện mà Tần Phụng Nghi đã làm trước đây đều có mưu đồ khác.

Hạt giống nghi ngờ đã gieo xuống, rất nhiều người đều thầm viết thêm cái tên Tần Phụng Nghi vào danh sách từ chối qua lại.

Tần Phụng Nghi nghe thấy mọi người xung quanh đều bàn tán về mình không chút kiêng nể gì, gương mặt vốn trắng bệch liền trở nên dữ tợn hơn vài phần.

Nàng ta cũng không ngờ rằng Ngu Thanh Thiển lại có được bản lĩnh và sức chiến đấu mạnh đến thế, ngay cả năng lực trị liệu cũng hơn hẳn tất cả những học sinh mới.

Vàng hào quang vốn nên thuộc về nàng giờ lại bị Ngu Thanh Thiển cướp sạch hết, nàng siết chặt lấy trái tim đang đau đớn, sắc mặt lại càng thêm âm u.

Đợi đến khi nàng ta trị thương xong trở về học viện, nàng ta nhất định phải âm thầm tìm hiểu về cái ả đề tiện Ngu Thanh Thiển đã cướp đi tiếng thơm và người đàn ông của mình đó mới được.

Trong mắt nàng ta ánh lên sự tính toán, tới lúc đó lại bảo cha đi tấn công cái nước Đại Diễm nhỏ xíu kia, để xem Ngu Thanh Thiển còn kiêu căng kiêu gì.

Ngu Thanh Thiển đã bơi xuống sâu dưới sông không hề biết gì về việc Tần Phụng Nghi muốn âm thầm hãm hại mình, nếu mà biết thì thế nào nàng cũng bẽ gãy cổ nàng ta.

Cha mẹ nhân chính là điểm yếu của nàng, kẻ nào dám đụng vào ông dù chỉ một chút mà thôi, nàng cũng nhất định sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết.

Cũng giống như ả đàn bà đã ruồng bỏ cha mẹ nhân lúc nhỏ vậy, đó chính là người nàng căm hận nhất từ nhỏ, và cũng chính là kẻ đầu tiên mà nàng đã xác định từ tận đáy lòng là phải trả đũa.

Những nơi mà Ngu Thanh Thiển đi qua đều ngổn ngang xác chết, những ma thú và yêu thực cấp Linh Đẳng và Linh Thị bị cô giết vô số và moi hết tinh hạch.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 91: Với Hänn Nàng Rất Đặc Biệt

Phong Thần dẫn theo sáu người lặn sâu xuống sông, nhìn đủ loại ma thú và yêu thực trôi nổi xung quanh bị moi mất tinh hạch, bọn họ đều có chung một cảm giác kỳ dị nói không nên lời.

Trong bảy người, có bốn người là Linh Thực Sư, ba người là Tội Thể Sư. Linh Thực Sư đều triệu hồi Linh Thực đã ký khế ước ra và hóa thành áo giáp, Tội Thể Sư cũng dùng nội lực để tạo thành cương khí hộ thể.

Do đó nên bảy người ở dưới nước vẫn có thể nói chuyện như thường.

“Chắc mấy ma thú và yêu thực này không phải đều do học sinh mới tên Ngu Thanh Thiên kia giết chết cả đây nhỉ?” Một chàng trai trẻ tuổi khôi ngô, trông rất phong lưu phóng khoáng lên tiếng.

Một anh chàng có khuôn mặt cương nghị bên cạnh anh ta tiếp lời: “Không phải nàng ta giết thì còn ai vào đây?”

“Không ngờ trong đám học sinh mới lại có một người lợi hại nhường này, chẳng phải người này trước đây hãy còn bị đồn là một thứ bỏ đi hay sao?” Một chàng trai mặt búng ra sữa nói với ánh mắt đầy hứng thú.

Thiên phú Linh Thực Sư của Ngu Thanh Thiên thuộc bậc cao nên đã từng khiến cho bọn họ chú ý tới, nhưng sau này nghe đồn cô là một kẻ vô dụng thế nào, bọn họ liền không còn hứng thú nữa.

“Đó chỉ là tin vịt mà thôi, phỏng chừng là do thứ nữ của nhà họ Tần kia tung ra đó.” Một cô gái xinh đẹp, ngũ quan rõ ràng bĩu môi.

Cô chúm mắt con bé thứ nữ của nhà họ Tần đó nhất, ngày nào cũng kiêu căng ngạo mạn hết, trước mặt mấy đàn anh đàn chị như họ mà cũng còn hồng hách đến thế.

Một chàng trai cao lớn trông có vẻ hoang dã cười giễu một tiếng: “Phụ nữ nổi lòng đồ kỵ thì đúng là đáng sợ mà, cái cô Tần Phụng Nghi kia vẫn luôn chẳng có lòng tốt gì cả.”

Trước khi mấy học sinh mới kia xuống nước thì bọn họ đã tới rồi, thế nên họ đã chứng kiến hết mọi chuyện, màn xúi giục và giật dây của Tần Phụng Nghi đều bị họ thu hết vào mắt.

Anh chàng chuyên đề tài: “Nhưng mà thực lực của Ngu Thanh Thiên đúng là mạnh thật đấy, nàng ta phải là người đứng đầu trong đám học sinh mới mới đúng chứ nhỉ.”

“Phỏng chừng trước đây nàng ta cố ý giấu thực lực, không biết là vì nguyên nhân gì, đột nhiên ta cảm thấy hứng thú về cô gái này ghê.” Chàng trai phong lưu phóng khoáng nọ sờ cằm nói.

Cô gái xinh đẹp tròn trĩnh mặt: “Chỉ cần là cô gái xinh đẹp thì người đều cảm thấy hứng thú cả.”

Chàng trai phong lưu phóng khoáng nhếch môi: “Sai, người đẹp ngu xuẩn ta không hề có hứng thú đâu nhé.”

Thế nên trước đây anh chàng mới không thèm để ý tới Ngu Thanh Thiên, quả đúng là đáng tiếc, cô gái đó xinh đẹp và thú vị đến thế cơ mà.

“Các ngươi càng nói càng thái quá rồi đây, người ta mới có mười ba tuổi thôi.” Một chàng trai trông thô kệch, chính trực ghen hòng nói.

“Ồ đất nước của chúng ta, con gái mười ba tuổi là đã có thể gả cho người ta rồi.” Chàng trai mặt búng ra sữa cười hì hì nói.

Mấy người nọ tiếp tục cười đùa thảo luận, chỉ có Phong Thần và một chàng trai có gương mặt thanh tú trắng nõn là không lên tiếng.

“Đại ca, anh đi nhanh như thế làm gì vậy? Ta cảm thấy phía dưới có mấy luồng khí rất mạnh.” Thấy sắc mặt của Phong Thần trở nên lạnh lùng, chàng trai hoang dã nọ liền tiến tới gần.

Phong Thần bình thản liếc nhìn anh chàng một cái: “Không thể để Ngu Thanh Thiên chết.”

Dứt lời liền tiếp tục tăng tốc lặn xuống dưới.

Hắn vẫn luôn biết cô gái đó giấu thực lực, nhưng lại không ngờ rằng nàng ta lại giấu kỹ đến thế.

Quan trọng nhất là cô gái đó lại dám nhảy xuống con sông nguy hiểm trùng trùng thế này một mình, hẳn quả thật muốn tóm nàng ta lại rồi đánh vào mông một trận toi bời.

Nỗi lo trong lòng theo độ sâu lặn xuống mà càng thêm tăng cao, bất kể trước đây hắn có lạnh lùng với Ngu Thanh Thiên tới đâu thì cô gái đó với hắn mà nói vẫn rất đặc biệt.

Thấy bóng dáng của Phong Thần nhanh chóng biến mất, chàng trai hoang dã chẳng hiểu gì mà nhìn những người khác nói: “Đại ca biết quan tâm tới con gái như thế từ bao giờ vậy, đúng thật là nhìn không ra đây.”

“Nói không chừng đại ca chỉ là thấy thực lực thiên phú của Ngu Thanh Thiên cũng khá nên cảm thấy nàng ta mà chết thì quá đáng tiếc.” Chàng trai thô kệch nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 92: Lão Đại Đã Thông Suốt

Hành động của Phong Thần khiến những người khác có phần không giải thích được, nam nhân lạnh lùng này đã từng xem nữ nhân với con mắt khác? Chắc là chưa từng.

"Không phải hôm nay lão đại trúng tà đấy chứ?" Gã nam tử có khuôn mặt trẻ con tò mò phỏng đoán.

Gã mang vẻ phong lưu phóng khoáng cầm quạt gỗ lên đầu của hắn: "Ngươi mới trúng tà, lão đại như thế là đã thông suốt."

"Mau đuổi theo xem thử." Khuôn mặt của nữ tử xinh đẹp kia tràn đầy sự tò mò.

Bọn họ chung đội đã hơn ba năm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên trông thấy Phong Thần để ý người khác như vậy, thật là hiếm thấy.

Điều này chứng tỏ sắp có trò hay để xem, phải không?

Sáu người đồng thời tăng tốc, càn lặn sâu xuống sông.

Ngu Thanh Thiên lặn xuống rất sâu, bốn phía đều tối đen như mực, nhưng dường như có một đôi mắt đang không ngừng nhìn nàng chăm chăm ở một hướng nào đó.

Lúc chiến đấu trước đó nàng cũng không triệu hồi cở Ma Hoàng ra, hiện tại cảm nhận được hơi thở cường hãn vờn quanh bốn phía, nàng quyết định triệu hồi cở Ma Hoàng ra tạo thành áo giáp hộ thể.

Một bộ áo giáp đỏ thẫm bao quanh cơ thể nàng, hiển hiện dáng vẻ đầy hiên ngang.

Trên vai có một đóa hoa hồng tươi đẹp lay động dần dần nở rộ, chỉ trong khoảnh khắc ánh sáng đã chiếu rọi khắp không gian tối đen.

"Róc rách!!"

Đột nhiên, mấy cái xúc tu khổng lồ từ bên cạnh vươn tới vùng về phía sau lưng Ngu Thanh Thiên, tiếng nước chảy vang lên không ngừng.

Ngu Thanh Thiên lắc mình một cái tránh thoát mấy cái xúc tu khổng lồ kia, quay lưng lại liền nhìn thấy một con quái vật xúc tu có dáng vẻ giống như bạch tuộc hiện thân.

Con quái vật không hề có ý thu lại xúc tu, nó không ngừng vùng về phía Ngu Thanh Thiên, những lỗ đen phía trên xúc tu tựa như giác hút còn không ngừng phun ra chất lỏng màu lục sẫm.

Đây là chất độc trong thân thể nó, dính vào người chắc chắn sẽ chết.

Ngu Thanh Thiên nhìn thấy con quái vật xúc tu phun ra chất độc, đôi mắt chợt lóe sáng.

Ngoại trừ dựa vào tinh hạch có thể đề cao thực lực, dị năng của nàng còn có thể hấp thu chất độc.

Thế nên cơ thể của nàng cũng có thể coi như là bách độc bất xâm.

Nàng cảm lấy chủy thủ không ngừng du tẩu giữa đám xúc tu, nơi nàng lướt qua, từng cái xúc tu đang phun chất độc lần lượt rơi xuống.

"Phù phù!!" Quái vật xúc tu chưa từng nghĩ tới một con người nó vốn không để vào mắt lại có thể chém đứt nhiều xúc tu của nó như thế, trong nháy mắt nó nổi giận đùng đùng.

Bốn phía dần hình thành một cái thủy cầu màu đen bao phủ con quái vật xúc tu và Ngu Thanh Thiên.

Nó mở to miệng không ngừng phun ra chất lỏng màu lục sẫm vẩy về phía Ngu Thanh Thiên, xúc tu bị chém đứt lại mọc ra một lần nữa.

Ngu Thanh Thiên phát hiện kể từ khi nàng bị thủy cầu màu đen kia bao phủ, nàng cũng chỉ có thể hoạt động ở phạm vi bên trong thủy cầu, mức độ linh hoạt của cơ thể phải chịu hạn chế rất lớn.

"Phù phù!!" Đột nhiên, một cái xúc tu bị chém đứt nhảy lên đánh một kích về phía Ngu Thanh Thiên từ phía sau.

Thân thể của nàng bị hất văng ra, nặng nề va vào thủy cầu màu đen kia.

Khóe miệng tràn ra một tia máu, ánh mắt nàng không hề có vẻ sợ hãi, ngược lại càng kích phát chiến ý cùng hưng phấn.

Lau đi tia máu bên khóe miệng, trên khuôn mặt thanh nhã hiện lên vẻ đẹp yêu đã quý dị.

"Thật tuyệt, rốt cuộc cũng gặp được đối thủ ngang tầm." Nàng xoa xoa nắm tay, cầm chắc con dao găm đánh về phía con quái vật xúc tu.

Sau khi quan sát, nàng phát hiện tinh hạch của con quái vật xúc tu không nằm ở ấn đường(1), mà nằm ở phần bụng gần với túi chứa chất độc.

Vừa hay tinh hạch và túi chứa chất độc đều là thứ mà nàng cần.

Chẳng qua thực lực của con quái vật xúc tu kia nằm ở cấp bậc cửu diệt Linh Vệ, bản thân nàng muốn chiến đấu với nó vẫn khá là khó khăn.

Chẳng qua trận chiến càng có tính thách thức nàng càng thích, như thế mới có thể kích phát ra khả năng tiềm tàng vô hạn của cái cơ thể này.

Chẳng mấy chốc nàng và con quái vật xúc tu kia đã quần đấu, nàng cũng không lập tức tiếp cận vị trí chứa tinh hạch.

Sức mạnh và mức độ linh hoạt của cơ thể này của nàng vẫn còn ở trong giai đoạn trưởng thành, nàng cần phải chăm chỉ rèn luyện mới được.

Lúc đám người Phong Thần chạy tới, liền nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp mặc một bộ áo giáp đỏ thẫm, trên khuôn mặt thanh nhã trắng nõn hiện lên vẻ yêu đã quý mị, cầm lấy một thanh chủy thủ điên cuồng chiến đấu với con quái vật xúc tu.

(1) Ấn đường: Là bộ vị nằm ở phần trán giữa hai đầu lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 93: Bệnh Mỹ Nhân, Chàng Đang Thích Xen Vào Chuyện Của Người Khác Quá Đổ

Công kích của nàng bén nhọn tàn nhẫn, thân thể thoăn thoắt di chuyển. Mỗi lần bị quái vật xúc tu đánh bay ra, nàng sẽ lập tức quay lại, dáng vẻ lẫm liệt, chiến ý toát ra từ trên người nàng lan sang cả bọn họ.

Lúc này xúc tu của con quái vật đã giảm hơn phân nửa. Xúc tu bị chém đứt không cách nào mọc lại nữa.

Nó ngửa đầu gào thét mấy tiếng, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Ngu Thanh Thiên, sau đó nó bắt chợt phun ra vô số bong bóng nước màu đen.

"Không ổn, nó muốn nổ tung thủy cầu đánh chết Ngu Thanh Thiên." Gã nam tử mặt trẻ con kia liền biến sắc lên tiếng.

Loại quái vật xúc tu này bọn họ cũng đã từng gặp qua trong một chuyến đi rèn luyện, chẳng qua cấp bậc của con quái vật xúc tu lần trước cao hơn con lần này rất nhiều, cực kỳ khó đối phó.

Lúc đó khi sắp sửa thắng lợi thì loại bong bóng nước màu đen này đột nhiên xuất hiện, không hề có chút phòng bị nào, một thành viên trực tiếp bị nổ chết, hai thành viên khác trọng thương dẫn đến tàn tật, cuối cùng phải rút khỏi Học viện Hoàng gia.

Nếu không phải Phong Thần bất kể trọng thương vẫn liều mạng giết chết nó, có lẽ lần đó bọn họ đã toàn quân bị tiêu diệt.

Những cái bong bóng nước màu đen này hiển nhiên đã khơi gợi nỗi đau trong lòng bảy người họ.

Vốn là đội ngũ mười người cũng vì thế mà biến thành bảy người.

Phong Thần cau chặt cặp lông mày đẹp đẽ. Lúc con quái vật xúc tu phát động một kích mạnh nhất làm tiêu hao tính khí trong cơ thể, hắn không kiềm chế được mà lập tức ra tay.

Một đạo hào quang màu tím bay ra từ lòng bàn tay của hắn, mang theo sự sắc bén lạnh lẽo thẳng tắp bắn về phía bụng con quái vật xúc tu.

"Ầm ầm!!"

Hào quang màu tím vừa chạm vào bụng con quái vật xúc tu, nó cũng lập tức ngừng không phun ra bong bóng nước màu đen nữa mà bắn ra tung tóe một đám chất lỏng màu đen, kế hoạch khiến cho thủy cầu nổ tung của nó đã thất bại.

Thân thể khổng lồ ầm ầm ngã xuống, mang theo nỗi hoảng sợ cùng không cam lòng, song bụng nó là nơi yếu ớt nhất, chẳng mấy chốc sau hơi thở của nó đã dần dần yếu xuống rồi mất hẳn, ngay cả khả năng tự bạo cũng đã hoàn toàn không dùng được.

Thế rồi một bóng dáng màu đỏ nhảy đến bên cạnh quái vật xúc tu, duỗi tay móc ra một viên tinh hạch màu đen cùng một cái túi chứa chất độc màu lục

thăm còn đang nảy lên từ phần bụng đã vỡ nát của nó.

Nàng không khách khí tự nhiên cất đi, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía người đã ra tay.

"Bệnh mỹ nhân, chàng thích xen vào việc của người khác quá đấy." Ngu Thanh Thiển nhướn mày nhìn thẳng vào đôi mắt đen tựa như sao lạnh kia.

Nàng biết trong bong bóng nước màu đen ẩn chứa nguy hiểm, nhưng không hề xuất hiện cái loại cảm giác tử vong cận kề, người quanh năm qua lại dưới mũi dao dính máu vốn vô cùng nhạy cảm đối với những mối nguy hiểm đe dọa mạng sống.

Mặc dù nàng biết Phong Thần có lòng tốt giúp nàng đánh chết con quái vật xúc tu kia, nhưng lòng nàng vẫn cứ sinh ra vài phần bất mãn.

Đây chẳng khác nào lúc bản thân nàng chiến ý dâng trào lại bị người ta tạt cho một chậu nước lạnh.

Hơn nữa Phong Thần vừa xuất hiện, sự khát máu và tàn nhẫn trong nàng không hiểu sao lại ẩn giấu đi mất, điều đó khiến cho nàng có loại cảm giác bản thân như bị treo ngược ở giữa không trung.

"Phụt..."

Phong Thần còn chưa lên tiếng, trong số sáu người đi theo phía sau hắn, có năm người không nhịn được mà phì cười.

"Bệnh mỹ nhân" là chi lão đại của bọn hắn sao?

Thấy mặt Phong Thần bắt đầu tối xuống, mấy người lập tức ngưng không dám cười, trong đôi mắt ánh lên tràn ngập vẻ hứng thú quan sát hai người.

"Nàng quá lỗ mãng." Giọng của Phong Thần giống như dòng suối mát mang theo một chút lạnh lẽo cùng từ tính, cực kỳ dễ nghe.

Ngu Thanh Thiển điểm mũi chân, lắc mình một cái nhảy tới trước mặt Phong Thần.

Nàng ghé sát mặt vào một chút, giữa đôi lông mày hiện lên vẻ không vui như có như không: "Ý của chàng là ta còn phải cảm ơn chàng?"

"Không cần." Phong Thần lạnh nhạt trả lời.

Ngu Thanh Thiển nhấn chặt chân mày, bệnh mỹ nhân này chung ra cái vẻ lạnh lùng này là có ý gì?

Hắn phá rồi hứng thú của nàng, nàng còn chưa nổi giận đâu, đã thế hắn còn tức giận trước cả nàng, thật là không thể giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Chương 94: Lão Đại Thật Có Diễm Phúc

Vốn đang muốn nổi giận trong nháy mắt cảm xúc ấy lại nguôi đi, Ngu Thanh Thiển đã bỏ cái vẻ yêu dả trên khuôn mặt ra, neho mắt cười tựa như hai vàng trắng khuyết.

"Bệnh mỹ nhân, chàng thật sự đang lo lắng cho sự an nguy của ta sao?" Nàng theo thói quen duỗi tay nắm lấy lọn tóc đen nhánh của Phong Thần mà

thường thức.

Động tác này vốn đã được dưỡng thành từ lúc nàng hai tuổi, thế nên mỗi khi nàng đến gần hắn, trong lúc lơ đãng nàng đều vô thức nghịch tóc của hắn.

Phong Thần cũng đã quen với việc Ngu Thanh Thiên ở sát bên mình, kể cả cái hành động thích quẩn lộn tóc của hắn mà đùa nghịch.

Hành động không chút kiêng dè của hai người, ở trong mắt sáu người phía sau, muốn bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ, muốn bao nhiêu kinh ngạc thì có bấy nhiêu kinh ngạc, muốn bao nhiêu hãi hùng thì có bấy nhiêu hãi hùng.

Đây thật sự là lão đại lạnh nhạt vô tình của bọn họ ư? Rất không chân thật.

"Phải, sợ nàng chết không có ai giải độc cho ta." Phong Thần về mặt lạnh lẽo mà nói.

Lúc cái con quái vật xúc tu kia phun ra bong bóng nước màu đen, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra nỗi bất an và lo lắng, cho nên hắn mới không kịp suy nghĩ nhiều mà vội vã ra tay.

Hắn sợ nàng trọng thương hoặc chết đi. Qua nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên hắn khẩn trương đến thế, nhưng hắn sẽ không nói ra.

Đôi mắt Ngu Thanh Thiên trong suốt thấy đấy, không hề tâm hỏi: "Nhưng mà chàng quấy rầy trận chiến của ta, đánh mất nhiệt huyết chiến đấu của ta, vậy nên chàng định bồi thường ta như thế nào đây?"

Phong Thần nhú mày càng chặt, hắn vẫn biết nữ nhân này rất khó đối phó.

"Vậy nàng muốn cái gì?"

Ngu Thanh Thiên vươn tay vuốt đôi chân mày đang cau chặt của hắn: "Mỹ nhân đừng có cau mày như thế, nếu không già đi ta sẽ ghét bỏ chàng."

"..." Sáu người phía sau nghe thấy Ngu Thanh Thiên nói thế, ánh mắt cũng tràn ngập tò mò.

Khó trách vừa nãy lão đại lo lắng cho Ngu Thanh Thiên đến thế, giữa hai người này chắc chắn là đang lén lút qua lại.

Phong Thần hít sâu một hơi, những lời được thốt ra từ miệng nữ nhân này vẫn luôn khó nghe như vậy.

Nếu những người khác dám gọi hắn là mỹ nhân, hắn nhất định một quyền đập chết đối phương.

"Da mặt của nàng còn có thể dày hơn nữa không?" Giọng hắn trong trẻo lạnh nhạt, là chất giọng mà Ngu Thanh Thiên thích nhất.

Nàng trợn trừng đôi mắt, mang theo vài phần vô lại cười nói: "Mặt ta chỉ dày với mình chàng thôi."

"Nàng đã không cần bồi thường, vậy chúng ta đi thôi." Phong Thần tức giận mà nói.

"Chắc chắn, hình như mỹ nhân tức giận rồi, thật đúng là có một loại hương vị khác biệt!" Ngu Thanh Thiên huýt sáo, càng tỏ ra không đứng đắn.

Chẳng qua thấy mặt Phong Thần càng ngày càng đen, nàng lập tức thay đổi đề tài: "Ồ lại đi, tình hạch của ma thú cùng yêu thực chàng đánh chết đều thuộc về ta."

Hiện tại con quái vật xúc tu xuất hiện ở sâu dưới đáy sông này là con có tu vi xếp vào hạng thấp nhất, nàng cảm giác được còn có mấy con ma thú và yêu thực khác cao cấp hơn đang ẩn nấp dưới đáy sông.

Có sức lao động miễn phí, hiển nhiên là nàng sẽ không bỏ qua, hơn nữa với thực lực mà Phong Thần mới vừa bộc phát ra, đám tình hạch này không có nhiều tác dụng đối với hắn.

"Nàng còn muốn tiến sâu xuống đáy sông?" Phong Thần vừa định cau mày, lại phát hiện tay Ngu Thanh Thiên vẫn còn đặt trên lông mày của mình, hắn lập tức nhịn xuống: "Nàng đừng cần quấy, nàng không phải đối thủ của đám yêu thực hay ma thú phía dưới."

Hắn khó có lúc kiên nhẫn mà bổ sung một câu: "Nàng rời khỏi đây trước đi, ta sẽ đánh chết ma thú cùng yêu thực rồi lấy tình hạch cho nàng."

"Ta không muốn rời khỏi đây." Ngu Thanh Thiên tùy hứng chơi xấu cười cười: "Chẳng phải ở đây còn có chàng nữa sao?"

"Rốt cuộc nàng có mục đích gì?" Phong Thần biết Ngu Thanh Thiên không thể nào chỉ là vì tình hạch, nếu không nhất định sẽ đồng ý đề nghị của hắn, lòng thầm suy đoán, hắn hỏi: "Thứ nàng muốn là linh vật sinh ra dưới đáy sông sao?"

"Đúng là chỉ có chàng hiểu ta!" Nàng mặt mày hớn hở, trên khuôn mặt xinh đẹp đều là vẻ diễm lệ sáng rỡ.

Mấy người phía sau chặc lưỡi cảm thán, thầm nghĩ trong lòng, lão đại đúng là lão đại, thật có diễm phúc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Chương 95: Bị Người Khác Tạo Thành Thói Quen

Phong Thần đột nhiên nhớ tới hơn mười năm trước, hắn cũng từng không cho phép Ngu Thanh Thiên đi theo mình đến một sơn động hái dược thảo.

Sau khi quần lấy hắn mãi mà không có kết quả, nàng ta đã lén lút đi theo hắn, cuối cùng gặp phải một gốc yêu thực.

Nếu không phải hắn cảm nhận được hơi thở dao động, quay ngược trở lại, suýt chút nữa nàng đã bị thương nặng, thậm chí bị yêu thực siết chết.

Hiện tại Ngu Thanh Thiên bắt đầu giờ trò, hắn lo lắng nàng sẽ giống như hồi còn nhỏ lén lút đi theo, như thế lại càng nguy hiểm.

Thật ra thì Phong Thần cũng không biết, khi đó Ngu Thanh Thiên đã có thể tự mình đối phó với gốc yêu thực kia, chẳng qua là phát hiện ra hắn trở về mới cố ý giả vờ đáng thương bày ra dáng vẻ suýt nữa bị yêu thực xiết chết.

"Nàng muốn đi theo cũng được, nhưng ta có một yêu cầu." Phong Thần mấp máy đôi môi mỏng nhạt màu đầy khêu gợi.

"Được!" Ngu Thanh Thiên thích nhất dáng vẻ mím môi lạnh lùng thoát tục của hắn, nhanh chóng gật đầu.

Mỹ nhân yêu cầu dĩ nhiên là nàng sẽ không từ chối.

"Nếu như gặp phải yêu thực hay ma thú mạnh, nàng không thể tham chiến." Phong Thần từ nhỏ đã biết Ngu Thanh Thiên tuy thân thể suy nhược nhưng lại rất hiếu chiến.

Ngu Thanh Thiên bĩu môi, bất đắc dĩ trả lời: "Được."

Thế rồi nàng như chợt nhớ tới cái gì, ngược đôi mắt sáng trong nhìn hắn nói: "Có phải chàng quên chủ đạo của ta là hệ trị liệu rồi hay không, đám người các chàng trọng thương mất mạng, ta cũng có thể cứu được, cho nên mang ta theo tuyệt đối không thiệt."

"..." Mấy người phía sau nghe được lời nàng nói không khỏi kéo khéo miệng ra, nữ nhân này có thể nói mấy lời tốt đẹp hơn một chút không?

Cái gì gọi là bọn họ trọng thương mất mạng nàng cũng có thể cứu được, bọn họ cũng không muốn chuyện này phát sinh.

Chẳng qua dường như trong đội đứng là thiếu một Trị Liệu Sư. Trị Liệu Sư của bọn họ đã hy sinh trong trận chiến lần đó, sau này bọn họ vẫn chưa bổ sung thêm thành viên mới.

Hiện tại phải đi xuống chiến đấu với mấy con ma thú và yêu thực có thực lực rất mạnh, mang theo một Trị Liệu Sư cũng là ý kiến không tồi, mặc dù bọn họ rất hoài nghi không biết năng lực của nàng rốt cuộc có thể giúp ích gì được hay không.

"Da mặt của nàng đúng là càng ngày càng dày rồi." Phong Thần khẽ đáp lời, trong đôi mắt lạnh nhạt lại ánh lên vẻ ôn hòa hiếm thấy.

Ngu Thanh Thiên nhún nhún vai: "Ồ cái thế giới này nếu da mặt quá mỏng sẽ không lẫn lộn nổi."

Đội sau khi tìm được linh vật kia về, nàng còn muốn lấy một phần, nếu da mặt quá mỏng sẽ không tiện mở miệng.

Hơn nữa nàng sinh tồn ở Mặt Thể lâu như vậy, da mặt dày hay mỏng căn bản là không quan trọng, cho nên nàng cũng không thèm để ý.

Phong Thần gỡ ngón tay đang chạm vào ấn đường của mình xuống, nắm lấy tay nàng, xoay lưng nói với mấy người phía sau: "Nàng ấy tên Ngu Thanh Thiển, tạm thời sẽ là Trị Liệu Sư cho nhiệm vụ lần này của chúng ta."

Đây cũng không phải lần đầu tiên Phong Thần cầm tay Ngu Thanh Thiển. Hồi còn nhỏ, nàng từng mặt dày mày dạn, thường xuyên quần lấy hấn đòi hấn đưa cái "thân thể suy nhược" của nàng đi dạo phố xá xem náo nhiệt.

Mỗi khi thấy thứ gì đẹp, nàng lại cong cong đôi mắt xinh đẹp tựa như vàng trắng khuyết, ánh mắt trong suốt sáng ngời nhìn hấn, sau đó ngọt ngào làm nũng, "Bệnh mỹ nhân, ta muốn cái này."

Trần Phong một khi hồi tưởng lại những chuyện trước kia, trái tim vô thức trở nên mềm nhũn.

Đặc biệt một khi đã bị người khác tạo thành thói quen, trong lúc lơ đãng sẽ vô tình mà biểu hiện ra.

Giờ phút này Phong Thần chính là như thế, vô tình nắm lấy bàn tay mềm mại của Ngu Thanh Thiển, trong đầu hồi tưởng đến nụ cười ngọt ngào làm nũng lúc nàng còn bé kia.

Mấy người còn đang kinh ngạc đến ngây người khi thấy Phong Thần chủ động nắm tay Ngu Thanh Thiển, không ai lên tiếng đáp lời.

"Làm sao? Các ngươi có ý kiến?" Đôi mắt Phong Thần sâu như giếng cổ, nhú mày hỏi.

Mấy người kịp phản ứng, lập tức lắc đầu: "Không, sao có thể có ý kiến, vừa hay chúng ta đang thiếu một Trị Liệu Sư."

Gã mỹ nam tử dáng vẻ phong lưu phóng khoáng kia tiến về phía trước một bước, khuôn mặt tràn đầy hứng thú nhìn Ngu Thanh Thiển nói: "Hoan nghênh tiểu mỹ nữ gia nhập, ta tên là Nhạc Văn Dương, là Linh Thực Sư hệ tinh luyện trong tiểu đội."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 96: Không Được Buông Ra

Nhạc Văn Dương không hề có ý định che giấu sự hứng thú của mình đối với Ngu Thanh Thiển, thật ra thì trong lòng cũng có vài phần thử dò xét.

Từ khi lão đại của bọn họ để Ngu Thanh Thiển đến gần, đùa giỡn, đến lúc chủ động nắm tay của đối phương, một loạt hành động vô cùng mập mờ này, cũng để lộ ra rằng mối quan hệ của hai người rất không đơn giản.

Bọn họ cùng Phong Thần chung đội làm nhiệm vụ đã hơn ba năm, đối với nhau đều là những người bạn cùng vào sinh ra tử, biết rõ tính tình và cách cư xử của hấn với người khác.

Phong Thần tuyệt đối là cái loại đã không động tình thì thôi, một khi động tình thì sẽ hăm sâu trong đó, không cách nào yêu người thứ hai.

Hấn cảm giác được thái độ của Ngu Thanh Thiển đối với Phong Thần có điểm bất đồng, nên muốn thử thăm dò xem Ngu Thanh Thiển rốt cuộc là chỉ đùa giỡn với mình Phong Thần, thậm chí động tay động chân, hay là đối với mọi nam nhân tuần mỹ đều như thế.

Đối với vẻ ngoài, thân phận, thực lực của mình, Nhạc Văn Dương vẫn luôn vô cùng tự tin, hấn theo đuổi nữ tử còn chưa bao giờ thất bại.

Thấy Nhạc Vân Dương nhiệt tình hứng thú như vậy, Phong Thần có thể đoán ra phần nào ý định của bạn tốt, nhưng vẫn không tự chủ mà nhẩn mây.

Quan hệ giữa hắn và Ngu Thanh Thiện, đồng đội của hắn căn bản không biết rõ, cũng sẽ không hiểu. Hắn không hy vọng bọn họ mang thái độ thăm dò mà tiếp xúc với nàng.

Chỉ là hiện tại cũng không nên nói ra, hắn có ý định trò chuyện riêng với mấy người một chút.

Ngu Thanh Thiện ở Mạt Thế đã gặp rất nhiều loại người, đối với loại người phong lưu như Nhạc Vân Dương nàng liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

Nàng không ghét, nhưng mà cũng không có bất kỳ hứng thú nào.

Suy cho cùng ở trong lòng nàng, con mồi của nàng, Phong đại mỹ nhân mới là mỹ vị nhân gian.

"Chào mọi người, thật vinh hạnh khi được tạm thời gia nhập đội ngũ của mọi người." Ngu Thanh Thiện nở nụ cười nhẹ nhàng, sự xa cách nhàn nhạt trong mắt cũng rất dễ thấy.

Người nữ tử có ngoại hình vô cùng xinh đẹp tiến lên trước, thân thiện nở nụ cười với Ngu Thanh Thiện, nói: "Ngu Thanh Thiện, ta tên là Vân Tư Đình, ta rất thích tính cách của người."

Đây là lời nói thật, nàng nhìn thấy biểu hiện của Ngu Thanh Thiện từ lúc ở trên bờ đến lúc xuống dưới sông, mặc dù tính tình đối phương hay thay đổi, nhưng không hiểu sao nàng lại rất thích.

Hoặc là nói nữ tử có thể làm cho lão đại của các nàng gần gũi, khiến lòng nàng xuất hiện một loại cảm xúc sùng bái khó hiểu, chuyện đó không liên quan đến số tuổi hay thực lực.

Ngu Thanh Thiện cũng thích người nữ tử ấm áp tươi sáng như ánh mặt trời này, cười đáp lại: "Ta cũng vậy, chúng ta rất có nhân duyên."

Tiếp theo mấy người còn lại cũng giới thiệu chính mình, gã nam tử vẫn luôn không mở miệng kia, khoa tay múa chân mấy cái chào hỏi nàng.

Ngu Thanh Thiện trong lòng ngẩn ra, trên mặt lại không có biểu lộ ra bất kỳ biểu cảm gì, đây là người câm.

Trong đội ngũ của nàng ở Mạt Thế có một anh chàng cảm trong nóng ngoài lạnh, cho nên nhìn thấy người tương tự như vậy nàng không khỏi ôn hòa mấy phần, đưa tay tạo thành mấy ký hiệu.

"Ồ, nàng cũng biết ngôn ngữ của người câm!" Nhạc Vân Dương kinh ngạc nói.

Mấy người khác bao gồm cả Phong Thần cũng không nghĩ tới Ngu Thanh Thiện lại còn biết ngôn ngữ của người câm.

"Rất kỳ lạ sao?" Ngu Thanh Thiện tự tin cười đùa nói: "Cũng không nên coi thường ta."

Đối với bạn của bệnh mỹ nhân, thái độ của nàng vẫn tương đối hiền hoà.

"Chúng ta nào dám xem nhẹ người, nếu không lão đại lại chẳng xé xác chúng ta ra." Nam tử có khuôn mặt trẻ con đùa giỡn đáp.

Trong khi bọn họ đang nói chuyện, đáy sông đột nhiên cuộn cuộn nổi lên rất nhiều xoáy nước, giống như là muốn hút toàn bộ mọi người vào trong.

"Chúng ta theo nước xoáy đi xuống." Khuôn mặt Phong Thần toát ra vẻ nghiêm trọng.

"Được, mọi người cẩn thận." Đám người Nhạc Vân Dương phụ họa.

Phong Thần quay đầu dùng ánh mắt kiên định nhìn Ngu Thanh Thiện nói: "Không được buông ra."

"Ừ!" Đáy mắt trong suốt của Ngu Thanh Thiện nhiều ra vài phần rung động nhìn không thấu.

Từ Mạt Thế cho đến kiếp này, đây là người thứ nhất nói với nàng "Không được buông ra".

Đôi môi căng bóng khẽ cong lên, nàng phát hiện mình rất thích những lời này.

Nắm thật chặt bàn tay thon dài có lực của Phong Thần, ham muốn chiếm hữu hắn trong đáy lòng nàng càng thêm mãnh liệt.

Nàng thăm thẳm trong lòng: Bệnh mỹ nhân, là chàng yêu cầu ta không được buông chàng ra, cho nên chàng trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 97: Ôm Lấy Mỹ Nhân

Phong Thần kéo Ngu Thanh Thiên nhảy vào trong một cái xoáy nước, thuận theo nước sông cuộn chảy không ngừng lặn xuống.

Đáy mắt Ngu Thanh Thiên ẩn giấu mấy phần xảo trá, duỗi tay ôm eo Phong Thần thật chặt.

Cơ thể Phong Thần cứng đờ, song hấn lập tức khôi phục lại như thường.

Cũng đã hơn mười năm rồi hai người không có hành động thân thiết như thế, nhưng lòng của hấn chẳng những không bài xích, ngược lại còn cảm thấy ấm áp khó nói thành lời.

Lúc mới hai tuổi Ngu Thanh Thiên thường xuyên đến trước mặt hấn giả vờ đáng thương, vuron tay muốn hấn ôm muốn hấn bế.

Hấn bị nàng quấy đến phát phiền, đen mặt đành phải ôm nàng lên.

Sau đó nàng sẽ ôm hông hấn thật chặt, bày đủ trò, đùa giỡn, chơi xấu rồi lại làm nũng.

Thời gian lơ đãng trôi đi, nhưng mà ký ức vẫn vĩnh viễn lưu lại sâu trong đáy lòng, trân quý khắc sâu trong linh hồn Phong Thần.

Nếu như không có quãng thời gian cùng ăn cùng ở cùng ngủ, làm nũng vô lại kia, bây giờ Ngu Thanh Thiên tuyệt đối không thể nào tiến đến sát gần Phong Thần, càng không khả năng lưu lại nhiều dấu vết đậm sâu ở trong lòng hấn.

Sau nửa canh giờ, xoáy nước cuốn đám người, bao gồm cả sáu người kia đến trên một khối đá ngầm.

Ngu Thanh Thiên vừa đáp lên trên mặt đá ngầm liền buông Phong Thần ra, mặc dù nàng còn muốn đùa giỡn bệnh mỹ nhân thêm một chút, nhưng bây giờ không phải là lúc để làm chuyện này.

Mấy người đứng vững mới bắt đầu nhìn quanh một vòng.

Bốn phía đều là đá ngầm cùng nước sông, cứ tựa như là hoàn toàn tách ra khỏi con sông lúc trước.

"Đây là chỗ nào?" Nhạc Vân Dương hỏi.

Phong Thần chỉ về một hướng đáp: "Có lẽ là một khúc sông ngầm, có mùi của mấy con ma thú cùng yêu thực rất mạnh ở phía bên đó, đi về phía đấy chắc hấn sẽ không sai."

"Được, chúng ta đi."

Phong Thần cũng không buông tay Ngu Thanh Thiên ra mà vẫn kéo nàng bơi về phía trước.

Sau nửa canh giờ, đáy sông vốn tối tăm đột nhiên xuất hiện ánh sáng, đó là một son động.

Mấy người cảnh giác tiến vào son động, tình cảnh bên trong chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

Chỉ thấy trong son động sáng trưng giống như được khám phá minh châu, trên đỉnh son động có một cây hoa sen màu tím chớm nở, theo ánh sáng xung quanh không ngừng tăng lên, đóa hoa bắt đầu dần dần nở rộ.

Son động rất lớn, bên trong có mấy con ma thú cùng yêu thực đang hỗn chiến, đánh đến kinh thiên động địa.

Lúc phát hiện đoàn người Phong Thần tiến vào, chúng nó dừng lại trận nội chiến, nhất trí mục tiêu lao đến công kích mấy người.

Phong Thần đẩy Ngu Thanh Thiên tới cửa son động nói: "Nàng đứng yên ở chỗ này, có ai bị thương thì giúp họ trị liệu."

Ngu Thanh Thiên biết bệnh mỹ nhân làm thế là vì lo lắng cho sự an toàn của mình, trong lòng ngập tràn ám áp: "Được, mọi người cẩn thận."

Sau khi đã nhận được câu trả lời chắc chắn của Ngu Thanh Thiên, Phong Thần lập tức dẫn sáu người kia xông ra.

Bảy người họ ở chung một tổ kê vai sát cánh làm nhiệm vụ đã hơn ba năm, mỗi người đều phối hợp rất ăn ý với nhau, nhanh chóng liên thủ đánh chết một nửa ma thú cùng yêu thực.

Đặc biệt là Phong Thần, hần vốn ký khế ước với một gốc Nguyệt Quang thảo màu trắng bạc vẫn thường được người ta xem là hạt giống sinh mệnh, chẳng những có thể tự động khép lại vết thương, có sức tấn công mạnh mẽ, mà còn có cả khả năng cắn nuốt lực lượng.

Bộ áo giáp màu bạc bao trùm thân thể Phong Thần, khiến cho khí chất xuất trần của hần còn mang theo vài phần khí phách cương dương.

Từng đám hào quang màu tím bắn ra từ đầu ngón tay hần. Hần nắm lấy một thanh trường kiếm màu bạc không ngừng múa may, đơn giản mà lộng lẫy.

Dần dần, toàn bộ yêu thực cùng ma thú vây quanh đều biến thành thi thể, nhưng vẫn còn hai luồng hơi thở nguy hiểm đang quanh quẩn xung quanh mấy người.

Ngu Thanh Thiên dùng tinh thần lực dò xét một phen, không hẹn mà cùng Phong Thần chỉ về khu vực phía trước Cửu Thái Ma Liên nói: "Chúng nó ở kia."

Hai người vừa dứt lời, trong đồng bùn lầy lội ở ngay phía trước Cửu Thái Ma Liên đột nhiên hé ra, hai gốc thực vật khổng lồ một đỏ một đen chui ra khỏi đồng bùn sinh.

Phía trên đỉnh hai gốc yêu thực đều có một khuôn mặt tương tự như con người, vừa dữ tợn vừa hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Chương 98: Trong Động (1)

Mặc dù sáu người rất kinh ngạc không hiểu vì sao Ngu Thanh Thiên có thể phán đoán chính xác vị trí của yêu thực giống như lão đại, nhưng rõ ràng bây giờ không phải là lúc để nghiên cứu vấn đề này.

"Vân Dương, người triệu hồi Linh Thực cuốn lấy rễ cây của gốc yêu thực màu đen kia, Tư Đình dùng hỏa công..." Phong Thần nhanh chóng bày bố chiến lược cho toàn đội.

Sáu người ăn ý dựa theo chỉ thị của Phong Thần tạo thành hai trận hình, ba người một tổ chia ra công kích một gốc yêu thực.

Ngân kiếm trên tay Phong Thần phối hợp với Linh Thực ký khế ước không ngừng công kích, lúc thì từng luồng lôi quang lóe lên, lúc thì vô số hỏa cầu rơi

xuống trong khoảnh khắc, lúc thì từng luồng băng tiến bắn ra.

Ngu Thanh Thiên khoanh tay tựa vào sơn động quan sát cuộc chiến, sắc mặt dần dần trở nên căng thẳng.

Thực lực của hai gốc Linh Thực này đại khái nằm ở tu vi bát điệp Linh Tướng đỉnh phong, nhưng lại là hai gốc yêu thực sống chung một rễ, thực lực nhân lên có thể so với nhất điệp Linh Soái.

Mà mấy người trong cuộc chiến, tu vi của Phong Thần là thất điệp Linh Tướng, tu vi của sáu người còn lại cũng chỉ là nhất điệp cùng nhị điệp Linh Tướng.

Tu vi như thế ở trong học viện đã được coi như là vô cùng vượt trội rồi, nhưng ở chỗ này hiển nhiên là không đủ.

"Rầm rầm!!" Trong số sáu người đã có hai người bị gốc yêu thực màu đỏ kích phát hỏa viêm lực lượng nổ bay ra ngoài.

Hai người họ lập tức phun ra một ngụm máu tươi, quần áo trên người rách tả tơi, mùi hương khét lẹt bốc lên.

Hai người trọng thương, một góc của trận chiến đã bị phá vỡ, bốn người còn lại khó khăn chống chọi, nhưng mà thực lực cách biệt quá lớn, cuối cùng vẫn dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Nếu không có Phong Thần chống đỡ toàn cục, bốn người đã bị thương nặng giống như hai người kia.

Ngu Thanh Thiên nhanh chóng đi về phía hai người bị thương, hai luồng sáng nhu hòa màu lục bao phủ lên vết thương của hai người.

Vết thương vốn bị cháy đen đang chảy máu không ngừng chẳng những cầm máu rất nhanh mà còn từ từ khép lại.

Hai người thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt cũng bắt đầu hồng hào lên, cả hai đều ngẩng đầu dùng ánh mắt vô ngạc nhiên nhìn phía Ngu Thanh Thiên.

Lúc còn ở trên bờ, năng lực trị liệu mà Ngu Thanh Thiên biểu hiện ra ở trước mặt tân sinh đúng là rất nổi bật, nhưng bọn họ hoàn toàn không hề nghĩ tới thuật trị liệu của nàng đã cao siêu đến mức này rồi.

Ít nhất những Trị Liệu Sư khác không thể khiến cho vết thương của bọn họ khép lại nhanh chóng như vậy, ngay cả da thịt bị đốt cháy cũng dần dần khôi phục, cảm giác đau đớn đến mức nội tạng quần thảo lấy nhau bên trong cơ thể cũng giảm bớt rất nhiều.

Bạn đồng hành đã chết trong đội của bọn họ có tu vi bát điệp Linh Sĩ hệ trị liệu, so với Ngu Thanh Thiên còn kém hơn rất nhiều.

Ngu Thanh Thiên mới vừa trị liệu xong cho hai người, tiếp theo lại nghe đến hai tiếng nổ mạnh.

Những người khác vây công hai gốc thực vật bị nổ bay lần nữa, vết thương đều rất nặng.

"Thật lợi hại, chúng ta lấy sai tin tức nhiệm vụ rồi." Nhạc Vân Dương bị đánh bay tựa nửa người trên một khối đá ngầm khổ sở cười một tiếng: "Chẳng lẽ chỗ này sẽ trở thành nơi mai táng của chúng ta?"

Tổng thể thực lực của bọn họ chỉ trong khoảng tu vi Linh Tướng, chênh lệch quá xa, muốn chiến thắng thật sự rất khó khăn.

Cửa động đã bị hai gốc yêu thực liên hợp che lại, kể cả có muốn chạy trốn cũng không cách nào trốn nổi.

Vân Tư Đình chống tay đỡ lấy thân thể đứng lên, ánh mắt quyết tuyệt: "Không tới một giây cuối cùng chúng ta không thể từ bỏ."

Không phải là nàng không muốn chết, mà là không thể chết, sứ mạng gia tộc đặt lên hai vai của nàng, nếu như nàng chết, mẫu thân cùng đệ đệ sẽ đau lòng, thất vọng, gia tộc của nàng sẽ dần dần xuống dốc.

Trong con người Phong Thần tràn ngập lạnh lùng, hần mấp máy đôi môi mỏng, nhắm mắt lại, miệng không ngừng niệm chú ngữ.

Chợt trên vai hần mọc ra một đóa hoa Bỉ Ngạn màu đen, áo giáp tạo thành từ Nguyệt Quang thảo nhanh chóng rút đi, áo giáp kim loại sáng bóng phiếm màu đen nhánh bao phủ toàn thân hần.

Một luồng uy áp mạnh mẽ phát ra từ đan điền của hần, thực lực của hần theo đó tăng lên rất nhiều.

Ngu Thanh Thiên thấy thế thì khẽ nhíu mày, lúc này bệnh mỹ nhân định liệu mạng sao?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chương 99: Trong Động (2)

Hai gốc yêu thực song sinh kia mới sinh linh trí, sau khi cây Bì Ngạn màu đen mà Phong Thần ký khế ước xuất hiện, chúng lại bắt đầu điên cuồng chủ động công kích lẫn.

Ngu Thanh Thiên nhanh chóng ném một quang cầu màu lục về phía những người bị thương, đây là một loại dị năng trị liệu cấp hai của nàng, có tác dụng trị liệu quần thể.

Chẳng qua là nàng vẫn chưa bao giờ sử dụng dị năng này, song hiện tại cũng không phải là thời điểm để bận tâm đến chuyện đó.

Phong Thần dùng hai tay kết ấn, ngay sau đó từ giữa nhụy hoa của đóa Bì Ngạn màu đen phun ra những vòng tròn màu đen.

Vòng tròn màu đen tiếp xúc vào chỗ nào trên bộ rễ của yêu thực kia, chỗ đó lập tức cũng sẽ bị nhiễm hắc quang.

Hai tay chàng không ngừng biến ảo, vòng tròn màu đen luân chuyển tạo thành lưỡi dao hình trăng non gào thét mà phóng ra, thẳng tắp bay đến khuôn mặt khổng lồ của hai gốc yêu thực.

Chẳng qua hai gốc thực vật song sinh có thể tăng lên đến cấp bậc này, cũng phải dùng vô số tinh hạch ma thú cùng yêu thực, kinh nghiệm chiến đấu hết sức phong phú.

Một đen một đỏ, những dây mây giống như mặt nạ trong nháy mắt bảo vệ hai khuôn mặt, lưỡi dao không cách nào vượt qua lớp mặt nạ tiếp xúc với bên trong.

Chẳng qua, hắc quang đang không ngừng ăn mòn đám dây mây đang quấn chặt hai gốc yêu thực.

"Gào Gào!!" Tiếng thét chói tai đầy thể lương quần quanh trong sơn động.

Hắc quang ăn mòn hết dây mây biến thành những giọt hắc thủy rơi xuống mặt đất.

Trên mặt nạ của gốc yêu thực màu đen lộ ra một đôi mắt to ánh lên vẻ tham lam, gốc yêu thực màu đỏ thì vươn một cái xúc tu trong suốt ra, chạm vào đóa Cửu Thái Ma Liên.

Thế là đóa Cửu Thái Ma Liên ngừng lại quá trình nở rộ, mọi lực lượng hiện có như là bị hút đi.

Mà thân thể của gốc yêu thực màu đen bắt đầu bành trướng, cành lá dài rộng không ngừng kéo dài đung đưa trong nước, mang theo một luồng sóng âm quanh quần trong sơn động.

"Không tốt, bọn họ có thể hấp thu lực lượng của Cửu Thái Ma Liên sử dụng sóng âm để công kích." Gã nam tử với diện mạo thô kệch điên cuồng gào to: "Mọi người mau chóng ổn định ngũ giác."

Song lời nhắc nhở của hắn vẫn chậm một bước, cũng có thể nói là lực lượng của Cửu Thái Ma Liên mà yêu thực màu đen kia hấp thu quá mạnh.

Sáu người không hẹn mà cùng ngồi xổm xuống ôm đầu, đôi mắt đỏ ngầu, điên cuồng gào thét, tựa như là gặp ma.

Tinh thần lực của Ngu Thanh Thiên mạnh hơn sáu người kia rất nhiều, cho nên cũng không bị công kích sóng âm ảnh hưởng.

Tinh thần lực của Phong Thần cũng mạnh một cách phi thường, hắn vẫn lạnh lùng chiến đấu như cũ, năng lượng ở đan điền càng tùy ý lan tỏa đến kinh lạc của tứ chi.

Lưỡi dao màu đen bay ra, ở giữa không trung nhập lại với nhau thành hình trăng khuyết uy lực mười phần chém ra.

Trong nháy mắt, trăng khuyết màu đen đánh vào chiếc mặt nạ bao phủ trên khuôn mặt của gốc yêu thực màu đỏ.

"Răng rắc!" Mặt nạ phát ra một tiếng giòn vang, nứt ra thành một khe hở.

Ngu Thanh Thiên biết Phong Thần đang sử dụng một loại bí thuật đặc biệt, hơn nữa còn là loại bí thuật thần bí nào đó làm tiêu hao lực lượng.

Nếu còn tiếp tục như vậy, độc tố trong cơ thể của hắn sẽ nhân cơ hội, tùy ý xâm nhập vào máu vào kinh mạch của hắn, chỉ sợ là sẽ ảnh hưởng đến tâm mạch, chẳng khác nào đang tự sát.

Nàng không thể để chuyện như vậy phát sinh, sự khát máu hung tàn trong đáy lòng lại một lần nữa trào dâng, hai mắt nàng phủ kín một màu đỏ tươi quý quái kỳ dị.

Lúc này sáu người kia đã bị sóng âm công kích mất đi khả năng khống chế cơ thể, vì vậy cũng không phát hiện ra sự biến hóa của nàng.

Ngu Thanh Thiên niệm chú ngữ, nửa quỳ trên mặt đất, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa bìn lầy dưới đáy động.

Ngay sau đó, một luồng lực lượng vô hình hóa thành một bàn tay trong suốt chạm vào đóa Cửu Thái Ma Liên đang nở rộ kia.

Lúc đáng vẻ hung tàn của Ngu Thanh Thiên hiện ra, Phong Thần lập tức phát hiện ra điểm khác thường.

Hắn vừa nghiêng mặt qua nhìn liền thấy nàng nửa quỳ trên mặt đất, hai mắt phiếm hào quang đỏ tươi, nhìn có vẻ vô cùng bí hiểm.

Hắn ngây ngốc biết bản thân không kịp ngăn cản, quay lại nhìn về phía hai gốc thực vật, trong đôi mắt lóe lên cái nhìn rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 100: Trong Động (3)

Lúc bàn tay vô hình chạm đến Cửu Thái Ma Liên, một cảnh tượng không ai tưởng tượng được đã xảy ra.

Chỉ thấy phần thân của đóa Cửu Thái Ma Liên nửa khép nửa mở kia lay động, dứt khoát tránh thoát khỏi nhánh xúc tu trong suốt của gốc yêu thực màu đỏ.

Một luồng lực lượng bất chợt bùng lên cắn nuốt ngược lại gốc yêu thực màu đỏ, Cửu Thái Ma Liên đang điên cuồng hấp thu lực lượng của nó.

Cánh hoa cửu sắc bắt đầu nở rộ một lần nữa, vô cùng diễm lệ, giống như là mang theo vui vẻ khoái ý, đóa hoa vươn lên, hiển hiện dáng vẻ tái sinh.

Cánh hoa bao quanh nhụy sen phát ra chín đường hào quang với chín màu sắc bất đồng, vô số hạt sen cửu sắc tròn bóng như ngọc bắt đầu được tạo thành.

Đây là loại dị năng dẫn dụ công kích Mộc hệ mà Ngu Thanh Thiên chưa bao giờ sử dụng ở thế giới này, thông qua dị năng này nàng có thể dẫn dụ thực vật tác chiến.

Ngoại trừ Cửu Thái Ma Liên, đám ma thú và yêu thực đã chết, xung quanh sơn động không có bất kì loại thực vật nào khác sinh trưởng.

Nàng chỉ có thể phát ra thiện ý thân thiết hòa nhã nhất, trợ giúp Cửu Thái Ma Liên thoát khỏi sự khống chế của yêu thực màu đỏ.

Lúc đầu nàng cũng không có kế hoạch gì, suy cho cùng Cửu Thái Ma Liên là linh vật được thai nghén từ trong thiên địa, dị năng dẫn dụ công kích Mộc hệ của nàng lại vừa mới được mở ra, nàng rất lo rằng sẽ thất bại.

Song mọi chuyện hoàn hảo, nàng đã thành công.

Xem ra bất kể ở thế giới nào, dị năng của nàng đều có thể sử dụng. Đặc biệt là ở thế giới có thể ký khế ước làm chủ thực vật như nơi này, dị năng Mộc hệ của nàng có thể phát huy và đạt được tác dụng lớn hơn rất nhiều, hoàn toàn có thể diễn sinh ra năng lực khác.

Phong Thần thấy thế khẽ híp đôi mắt phượng hẹp dài, thừa lúc tinh hoa của gốc yêu thực màu đỏ bị Cửu Thái Ma Liên điên cuồng hấp thu, hần liền nhanh chóng tạo ra một đòn công kích mạnh mẽ.

Đôi bàn tay trắng nõn thon dài của hần kết ấn ở trước ngực, một vòng sáng màu đen từ lòng bàn tay hần bay ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bắn về phía hai gốc yêu thực.

Vòng sáng màu đen vừa bắn vào trên đỉnh đầu hai gốc yêu thực, lập tức trương to ra rồi bao trùm lấy chúng.

Vòng sáng màu đen cùng hắc quang có công hiệu ăn mòn dây mây quấn trên yêu thực hòa thành một thể.

"Chí Chí!!!!" Hai gốc yêu thực kia phát ra mấy tiếng thét chói tai trần ngập hoảng sợ và tuyệt vọng.

Ngu Thanh Thiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy màn hào quang màu đen Phong Thần phóng ra đang không ngừng thu nhỏ lại, lực lượng của hai gốc yêu thực đã dần cạn.

Sau khoảng thời gian uống cạn một ly trà, hai gốc yêu thực thực có lực mạnh mẽ kia đã biến thành một vũng nước bẩn màu đen đỏ.

Vòng sáng màu đen kia lúc này chỉ to cỡ một nắm tay nhỏ, đột nhiên bay trở về trong cơ thể Phong Thần, dung nhập vào đan điền của hần.

Luồng lực lượng bộc phát ra từ đan điền của hần lúc trước đó nhanh chóng được bổ sung, còn tăng thêm gấp đôi, hơi thở phát ra từ trên người hần lại ầm ầm mạnh lên rất nhiều.

Đóa hoa Bỉ Ngạn màu đen vô cùng đẹp đẽ kia hưng phấn trở lại không gian Linh Thực trong cơ thể hần, lực lượng dư thừa xung quanh vùng đan điền truyền vào không gian Linh Thực, tựa như đang cung cấp chất dinh dưỡng phi nhiều nhất cho ba gốc Linh Thực bên trong.

Áo giáp màu đen cũng theo đó rút đi, hần giống như thiên tiên giáng trần trong tranh vẽ, tư thái xuất trần lạnh lùng trong treo hiển hiện ra.

Ngu Thanh Thiên không ngờ rằng bí thuật mà Phong Thần sử dụng vừa nãy vốn cũng không phải là tự tìm đường chết, mà là trước tiêu hao, sau lại nhận được gấp đôi thậm chí gấp ba lực lượng.

Nàng thu hồi lực lượng, đứng lên, khẽ nở nụ cười.

Người nam tử này không cần sự hỗ trợ của nàng cũng có thể giải quyết hai gốc yêu thực kia.

Nàng ở Học viện Hoàng gia che giấu thực lực, Phong Thần sao lại không giống như nàng.

Lúc này, đóa Cửu Thái Ma Liên kia hoàn toàn nở rộ, chín viên hạt sen tròn bóng tản ra ánh sáng nhu hòa, vô cùng mê người.

Ánh mắt Ngu Thanh Thiên rơi vào chín viên hạt sen, dị năng Mộc hệ trong cơ thể rục rịch thức tỉnh, nỗi khát vọng như thiêu đốt này giống như là muốn chui từ dưới đất lên.

Chẳng qua nàng không lập tức tiến lên lấy chúng, mà là phóng ra quang cầu màu lục trị liệu cho sáu người đã ngất kia.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 101: Trêu Chọc Mỹ Nhân

Phong Thần thấy sáu người kia sau khi được Ngu Thanh Thiên trị liệu xong, khuôn mặt vốn đang mang vẻ thống khổ trở nên bình thản, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ký khế ước với ba gốc Linh Thực, năng lực khác nhau, nhưng một mình hắn không có đủ năng lượng để phá giải ảo cảnh hay công kích sóng âm.

Tro mắt nhìn đồng đội rơi vào trận công kích sóng âm, điều duy nhất hắn có thể làm chỉ là mau chóng giết chết hai gốc yêu thực kia.

Phong Thần rũ mắt xuống, trầm nghĩ trong lòng rằng đợi đến khi có thể ký khế ước với gốc Linh Thực thứ tư, hắn nhất định sẽ đi tìm một gốc Linh Thực có khả năng khống chế ảo cảnh để ký khế ước.

Ngu Thanh Thiên ung dung tiêu sái tiến đến phía trước đóa Cửu Thái Ma Liên, khom lưng duỗi tay nhẹ nhàng sờ vào cánh hoa.

Dị năng Mộc hệ của nàng mang theo một loại nguyên tố đặc biệt khiến cho nàng rất dễ chiếm được thiện cảm của thực vật. Cửu Thái Ma Liên cứ như làm nũng mà dụi vào tay nàng, còn đê lộ cả nhụy sen vốn được ẩn giấu trong những cánh sen.

"Người muốn mời ta ăn hạt sen ư?" Giọng nàng trong trẻo dịu dàng, toát ra cảm giác vui mừng thích thú.

Cửu Thái Ma Liên lại tiếp tục dụi vào tay nàng, tỏ vẻ đúng là nó có ý như vậy.

Ngu Thanh Thiên khẽ bật cười thành tiếng, sự dịu dàng trong ánh mắt càng hiện rõ, quả nhiên những loài thực vật ngây thơ không biết thế sự mới là đáng yêu nhất.

Phong Thần tiến tới, cúi đầu nhìn Cửu Thái Ma Liên gần gũi với Ngu Thanh Thiên, đôi môi mỏng nhạt màu tràn vô thức cong lên: "Hình như nó rất thích nàng!"

Ngu Thanh Thiên nghiêng đầu đối diện với đôi đồng tử tối đen sâu như giếng cổ của Phong Thần, phản khởi tự tin cười đáp: "Trước kia ta đã từng nói với chàng rồi, ta là mỹ nữ hoa gặp hoa nở."

Phong Thần bật cười: "Da mặt của nàng sắp dày đến mức vô địch rồi."

"Vô địch càng tốt! Sau này có thể dùng da mặt để làm lá chắn bảo vệ." Ngu Thanh Thiên tròn tròn hai mắt đùa giỡn.

Phong Thần vừa thấy dáng vẻ này của Ngu Thanh Thiên, liền nhớ tới khi vẫn còn bé, nàng luôn vênh váo tự đắc ca ngợi chính mình hoa gặp hoa nở, chim thấy liền hót.

Dáng vẻ nghịch ngợm năng động lúc này cũng dần trùng khớp.

Hắn không kìm được mà véo cái mũi nhỏ xinh của nàng: "Thiên Thiên, lớn thế này rồi mà vẫn cứ nghịch ngợm giống như lúc còn bé vậy."

"..." Ngu Thanh Thiên liếc mắt, nghe những lời này của hắn làm nàng không biết phải nói gì, cái từ nghịch ngợm có thể dùng để chỉ nàng được ư?

Giọng nói của hắn trong trẻo lạnh lùng mang theo từ tính gọi nàng "Thiên Thiên" giống như hồi xưa, khiến cho lòng nàng không khỏi giật mình.

"Bệnh mỹ nhân, từ lúc gặp lại cho đến giờ, đây là lần đầu tiên chàng gọi ta là Thiên Thiên." Nàng quay sang nhìn hắn.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở của Ngu Thanh Thiên phả vào cổ Phong Thần khiến cho trái tim của hắn như đang bị những cộng lông vũ quệt qua không ngừng.

Gương mặt tuấn tú tựa như tranh vẽ của hắn xuất hiện một nụ cười dịu dàng khó gặp. Hắn nở nụ cười trêu chọc nàng: "Chẳng phải chính nàng bắt ta gọi như thế à? Sao bây giờ lại tỏ vẻ ghét bỏ thế?"

Từ nhỏ đến lớn Ngu Thanh Thiên rất ít khi thấy Phong Thần cười như vậy, trong vô thức lại bất chợt ngẩn ngơ nhìn hắn.

"Ai nói ta ghét? Ta rất thích chàng gọi ta như vậy." Nhìn thấy vẻ trêu tức nhuốm trong mắt hắn, Ngu Thanh Thiên lập tức hoàn hồn, không tự chủ mà lên tiếng: "Chắc chắc, bệnh mỹ nhân, kỹ năng trêu chọc người khác của chàng tiến bộ rồi đấy!"

Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, lúc cười phải nói là đẹp mê người. Hắn càng trêu chọc nàng, nàng lại càng muốn trối hắn thật chặt ở bên cạnh mình, làm thế nào bây giờ?

Hắn gọi "Thiên Thiên", giọng nói trong trẻo lạnh lùng còn xen lẫn mấy phần dịu dàng, dư âm ấy vẫn còn văng vẳng bên tai, xuyên thấu vào trái tim nàng. Bất kể là năm tuổi, hay là mười sáu tuổi, đó vẫn luôn là giọng nói mà Ngu Thanh Thiên thích nhất.

Phong Thần phát hiện Ngu Thanh Thiên lại bắt đầu ngả ngón đũa giỡn mình, đôi mắt hẹp dài ánh lên vẻ bất đắc dĩ, hắn cười nói: "Nàng không thể ra dáng nữ nhân một chút à?"

Chốc chốc lại xòe ra nanh vuốt, vô lại giống như là nữ lưu manh, làm cho hắn không biết nên khóc hay nên cười.

"Ta cảm giác mình rất ra dáng nữ nhân mà!" Ngu Thanh Thiên xoa cằm, trêu ghẹo nhìn chàng nói: "Sao ta cảm giác chàng rất có kinh nghiệm về nữ nhân vậy nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 102: Có Phải Chàng Lén Lút Ăn Vụng Sau Lưng Ta Không?

Ngu Thanh Thiên dứt lời, duỗi một ngón tay nâng cằm Phong Thần lên, dùng đôi mắt sâu thẳm đánh giá hắn một phen.

Nàng dùng đầu ngón tay vuốt cằm hắn, ý vị sâu xa nhìn hắn hỏi: "Nói, có phải chàng lén lút ăn vụng sau lưng ta không?"

Phong Thần bị hành động đột ngột của nàng khiến cho ngẩn người, phát hiện mình lại bị đùa giỡn, lần này không chỉ là lời nói, mà còn có cả hành động.

Hắn nhẹ nhàng đẩy tay Ngu Thanh Thiên ra, tức giận mà nói: "Nàng chớ nói nhảm."

Từ nhỏ đến lớn, tính tình của hắn vẫn luôn rất lạnh lùng, không thích tiếp xúc thân thể với người khác, lại càng không thích để cho nữ nhân tới gần. Ngu Thanh Thiên là người thứ nhất có thể động tay động chân với hắn.

Lời vừa rồi của nàng rất có ẩn ý, chỉ có phu thê mới hay dùng đến từ "ăn vụng" này.

Nữ nhân này thật là càng ngày càng càn quấy.

Ngu Thanh Thiên bĩu môi, nàng biết mình phải một vừa hai phải, nếu không lại dọa cho bệnh mỹ nhân chạy mất, nàng muốn kiếm chỗ mà khóc cũng không có.

"Các chàng tới đây cũng vì hạt của Cửu Thái Ma Liên sao?" Nàng nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa.

Phong Thần gật đầu: "Ừ, hạt của Cửu Thái Ma Liên chẳng những có thể khiến cho Linh Thực ký khế ước trong không gian Linh Thực thăng cấp, mà còn có thể gột rửa linh lực của chúng ta, khiến cho linh lực càng thêm tinh khiết, tương lai lúc lên cấp sẽ giảm một vài chương ngại."

Trong cơ thể mỗi một Linh Thực Sư đều có một không gian Linh Thực đặc biệt, Linh Thực ký khế ước cũng sẽ trưởng thành ở trong không gian, lúc nào cũng cần Linh Thực Sư rót chất dinh dưỡng vào.

Ngu Thanh Thiên ngồi thẳng dậy, liếc nhìn về phía sáu người đang hôn mê nằm trên mặt đất, không thèm để ý hỏi: "Bọn họ cũng có phần?"

"Bọn họ là đồng đội của ta." Phong Thần trầm ngâm một hồi, sau mới nói tiếp: "Thiên Thiên, ở đây vừa lúc có tám người, chúng ta mỗi người một viên, hai viên dư ra cũng sẽ thuộc về nàng."

Ngu Thanh Thiên khẽ cười một tiếng: "Giết hai gốc yêu thực kia chủ yếu là chàng ra lực, chàng cầm hai viên đó đi."

"Không cần, ta lấy một viên là đủ." Phong Thần nói.

Ngu Thanh Thiên cũng không từ chối: "Vậy được, ta đây liền không khách sáo."

Cha mẹ nam cũng là Linh Thực Sư, hạt của Cửu Thái Ma Liên rất hữu dụng với cha nàng, viên còn lại coi như là quà tặng lúc nàng trở về.

"Nàng muốn hạt sen có thuộc tính gì, chọn trước đi." Phong Thần không chút chần chừ mà lên tiếng.

Khả năng mà Ngu Thanh Thiên đột nhiên bộc phát vừa nãy rất đặc biệt, có thể bộc lộ ra ở trước mặt hắn, hắn biết điều đó có nghĩa là nàng tin tưởng hắn.

Vì vậy, hắn vẫn như trước không chút do dự để lộ năng lực cắn nuốt của mình. Hắn cũng chưa từng thi triển ở trước mặt đồng đội.

Chín hạt Cửu Thái Ma Liên có chín màu sắc khác nhau đại diện cho chín loại thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Băng, Lôi, Âm.

Ngu Thanh Thiên cũng không khách sáo, nàng duỗi tay hái lấy hạt sen màu lam và màu lục: "Hai hạt này đi."

Nàng chính là dị năng thuộc tính Mộc, gốc Linh Thực mà cha mẹ nam ký khế ước chính là một gốc Linh Thực Thủy hệ.

"Bao giờ bọn họ có thể tỉnh?" Phong Thần nhìn những người trên mặt đất hỏi.

"Thời gian uống cạn một chén trà." Ngu Thanh Thiên trả lời.

Cầm nhận được Cửu Thái Ma Liên thân mật dụi lên tay mình, nàng suy nghĩ một hồi, sau đó nhìn Phong Thần hỏi: "Linh vật như Cửu Thái Ma Liên, có thể ký khế ước không?"

"Ta từng đọc một quyển sách cổ, rằng có người ký khế ước với linh vật loại thực vật thành công, về phần Cửu Thái Ma Liên có thể ký khế ước hay không, chỉ có thử mới biết được."

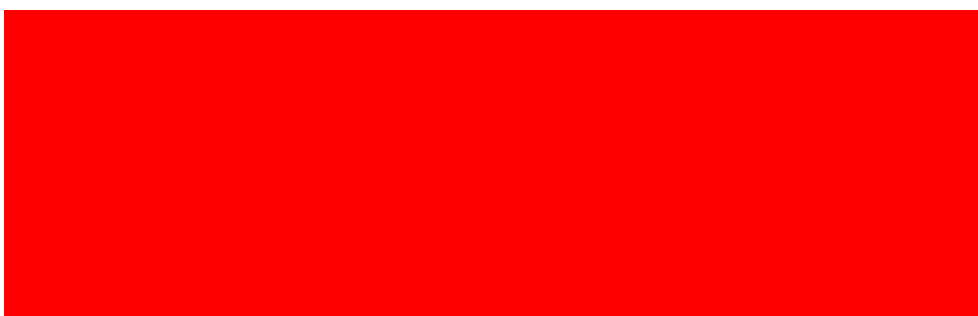
Phong Thần hất tay một cái, bảy hạt sen còn bay vào lòng bàn tay chàng: "Nàng thử dùng tinh thần lực kết nối với nó xem, ta thấy nó rất thích nàng, rất có thể sẽ ký khế ước thành công."

Cửu Thái Ma Liên là linh vật được thai nghén tự nhiên trong thiên địa, có chín loại thuộc tính, còn ẩn giấu năng lực công kích sóng âm đặc biệt kèm theo, nếu như Ngu Thanh Thiên có thể ký khế ước thành công, về sau sẽ có rất nhiều chỗ lợi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Chương 103: Áo Giáp Tình Nhân

Ngư Thanh Thiên cũng đang có ý đó, Cửu Thái Ma Liên tỏ ra lệ thuộc vào nàng như thế, khiến nàng rất thích thú.

Nàng phóng tinh thần lực ra, chăm chăm thăm dò vào hạch tâm của Cửu Thái Ma Liên.

Sau một lúc lâu, một luồng cảm giác giống như điện giật truyền đến, tinh thần lực trong Cửu Thái Ma Liên khoan khoái mà thích thú phóng ra.

Ngư Thanh Thiên khẽ mỉm cười, dùng phương pháp ký khế ước, niệm chú ngữ, tay kết ấn.

Tiếp theo một luồng hào quang cửu thái chui vào ấn đường của Ngư Thanh Thiên, trong khoảnh khắc góc Cửu Thái Ma Liên kia vốn đang nở rộ liền biến mất ngay tại chỗ.

Đột nhiên trên vai của nàng xuất hiện một đóa Cửu Thái Ma Liên lay động. Nàng vừa tỏ ý, đóa Cửu Thái Ma Liên mới vừa ký khế ước liền huyền hóa thành áo giáp bao trùm toàn thân nàng.

Cửu Thái Ma Liên vốn là linh vật được thai nghén trong thiên địa, sau khi ký khế ước, nó mang đến cho Ngư Thanh Thiên một luồng lực lượng dồi dào, khiến cho tu vi của nàng dần dần tăng cao, từ ngũ điệp Linh Đồng tăng lên thành cửu điệp Linh Đồng.

Áo giáp Cửu Thái Ma Liên hóa thành cũng không phải là cửu sắc, mà là màu trắng bạc sáng bóng, rất giống với áo giáp do Nguyệt Quang thảo biến thành của Phong Thần.

Dung nhan nàng vốn đã thanh lệ tao nhã, mặc lên người áo giáp màu trắng bạc, liền giống như một tinh linh thanh khiết sạch sẽ.

Dĩ nhiên, chỉ ở lúc nàng không bày ra biểu cảm gì, nếu để lộ ra tính tình thật bên trong, Ma Hoàng thảo màu đỏ rực đầy yêu dã vẫn thích hợp với nàng hơn.

"Bệnh mỹ nhân, bộ áo giáp trắng bạc cùng màu với bộ áo giáp của chàng, cứ như là một cặp áo giáp tình nhân vậy." Đối với những món đồ tốt và đẹp nàng đều có một loại cảm giác ưa thích đến mức cố chấp, áo giáp do Cửu Thái Ma Liên biến ảo ra rất đẹp, đặc biệt lại gần giống với áo giáp của bệnh mỹ nhân, khiến nàng vô cùng hài lòng.

Phong Thần chưa từng nghe ai nói về áo giáp tình nhân, nhưng căn cứ từ ý nghĩa trên mặt chữ hần cũng có thể hiểu được đó là cái gì.

Hần che giấu những gọn sóng trong đáy lòng, nhàn nhạt đáp: "Nàng còn không thu hồi áo giáp, bọn họ tình lại sẽ nhìn thấy đấy."

Chuyện Ngư Thanh Thiên có thể ký khế ước với linh vật loại thực vật, tốt nhất vẫn nên tạm thời không truyền ra ngoài, nếu không chắc chắn sẽ có không ít người chú ý đến nàng.

Hần im lặng một lúc, sau đó cường điệu khuyên bảo: "Chuyện nàng ký khế ước với Cửu Thái Ma Liên, trừ trường hợp nàng nguy hiểm đến tính mạng ra, tuyệt đối không được để lộ cho bất cứ ai."

"Ừ, ta hiểu." Ngư Thanh Thiên gật đầu.

Tu vi của nàng chỉ mới ở Linh Đồng lại có thể ký khế ước với linh vật, chắc chắn sẽ bị các thế lực lớn hoặc cường giả cao cấp chú ý và tranh đoạt, nói không chừng còn sẽ bắt nàng đi làm vật thí nghiệm.

Trong lúc thực lực bản thân vẫn còn nhỏ yếu, nàng biết mình nên để lộ cái gì và nên giấu cái gì.

"Bọn họ sắp tính." Phong Thần quay lưng nhìn mấy người trên mặt đất rồi nhắc nhở Ngư Thanh Thiên.

Ngư Thanh Thiên vừa bày tỏ ý định, áo giáp màu trắng bạc trên người nàng trong nháy mắt hóa thành từng điểm tinh quang chui vào trong cơ thể nàng, đóa Cửu Thái Ma Liên trên vai cũng tự giác chui vào không gian Linh Thực.

Cửu Thái Ma Liên vừa tiến vào không gian Linh Thực, Ma Hoàng thảo liền dao động, nó lập tức thả ra tinh thần lực uy hiếp Cửu Thái Ma Liên, đồng thời còn truyền đạt "Ta là lão đại của ngươi".

Ngư Thanh Thiên lặng thinh, dùng tinh thần lực thăm dò vào không gian Linh Thực: "Ngươi đừng bắt nạt Tiểu Cửu."

Ma Hoàng thảo đã sinh ra linh trí, thấy Ngư Thanh Thiên che chở Cửu Thái Ma Liên liền có phản bất mãn: "Không phải một gốc linh vật bị đánh bại thôi sao? Đáng giá để ngươi coi trọng như vậy?"

"Ta rất thích Tiểu Cửu vừa ngoan vừa chọc người vui vẻ, nếu ngươi dám bắt nạt nó sau lưng ta, ta sẽ cho ngươi không thấy được ánh nắng mặt trời trong

vòng một tháng." Ngu Thanh Thiện biết Ma Hoàng thảo không lương thiện gì, nên chỉ có thể uy hiếp nó.

Ma Hoàng thảo ghen hờn, một tháng không được phơi dưới ánh mặt trời, làm sao nó lớn lên được, thế nên nó chỉ có thể thỏa hiệp: "Được rồi, ta mới không thèm không bắt nạt cái loại nhãi con này."

Cửu Thái Ma Liên mới vừa được sinh ra từ linh khí trong thiên địa, so với gốc Ma Hoàng thảo không biết đã sống được bao nhiêu tuổi này, quả thật chỉ được xem như một đứa nhóc.

"Ừ, người biết là tốt rồi."

Rất nhanh, sáu người trên mặt đất lần lượt mở mắt, tiếp đó đều bày ra vẻ mặt mơ màng.

"Lão đại, chúng ta làm sao vậy?" Nhạc Vân Dương xoa xoa ấn đường đau nhức, hẳn cảm thấy toàn thân đều bủn rủn.

Phong Thần nhìn mấy người nói: "Lúc ấy các người trúng phải công kích sóng âm của gốc yêu thực màu đỏ kia, nên mới chìm vào hôn mê. Thiện Thiện đã chữa trị nội thương cho các người, nghỉ ngơi hai ngày là ổn."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chương 104: Chàng Quan Tâm

Lời nói của Phong Thần khiến cho sáu người vốn đang lo lắng cảm thấy yên lòng.

Nhạc Vân Dương đánh giá xung quanh một phen, phát hiện Cửu Thái Ma Liên cùng hai gốc yêu thực kia đều đã biến mất, kinh ngạc hỏi tiếp: "Lão đại, Cửu Thái Ma Liên bị hai gốc yêu thực kia ăn rồi sao?"

Phong Thần mở lòng bàn tay ra, sáu viên hạt sen với màu sắc bất đồng bay lên, rơi vào trong tay sáu người theo từng thuộc tính khác nhau: "Yêu thực ta đã đánh chết, ta cũng đã lấy được Cửu Thái Ma Liên."

Sáu người đều biết tính cách của Phong Thần, nhìn ra được chàng không muốn nhiều lời, cho nên đều ăn ý không hỏi nữa.

Nhận được hạt sen, trong lòng sáu người đều kích động không thôi.

Nếu không có lão đại cùng Ngu Thanh Thiện, e là bọn họ đã bị hai gốc yêu thực kia giết chết, càng không khả năng lấy được linh vật trân quý này.

"Lão đại, người thật sự quá đỉnh!" Nhạc Vân Dương cất hạt sen đi, dựng ngón tay cái với Phong Thần, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngu Thanh Thiện nói tiếp: "Thiện Thiện cũng rất lợi hại, thế mà lại không bị công kích sóng âm ảnh hưởng."

Tinh thần lực cùng linh hồn lực của bọn hắn đều không yếu, song vẫn bị công kích sóng âm của yêu thực khiến cho mê man, nhưng Ngu Thanh Thiện lại không bị ảnh hưởng, điều đó có thể chứng minh tinh thần lực của nàng còn mạnh hơn bọn hắn rất nhiều.

Nghĩ đến khảo nghiệm phải làm lúc mới gia nhập học viện, chắc hẳn Ngu Thanh Thiện đã dùng phương pháp gì đó che giấu cấp bậc tinh thần lực thiên phú của mình.

Nghe thấy Nhạc Vân Dương gọi "Thiên Thiên", Phong Thần không tự chủ mà nhú mồm: "Các người gọi nàng Thanh Thiên là được rồi."

Khi còn bé Ngu Thanh Thiên luôn quán lấy hấn, bắt hấn phải gọi nàng là "Thiên Thiên", cái tên này là tồn tại thâm căn cố đế trong lòng của hấn, những người khác gọi ra, chung quy lòng hấn vẫn thấy có mấy phần không vui.

Nhạc Vân Dương ngăn người, tiếp đó liền cười thầm, ham muốn chiếm giữ của lão đại đúng là lớn quá mà!

Hấn phát hiện những người tính tình lạnh lùng, một khi đã cố chấp thích một cái gì, là rất khó có thể buông tha.

"Thuật trị liệu của Thanh Thiên thật mạnh! Lần này nếu không có nàng đi theo, sợ là thương thế của chúng ta phải mất rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục." Hấn lập tức đổi cách gọi.

Đây cũng không phải là thổi phồng, lúc ấy bọn họ bị hai gốc yêu thực liên hiệp công kích, nếu không được Ngu Thanh Thiên trị liệu kịp, da thịt bị đốt cháy của bọn họ ít nhất cũng phải được chăm sóc hai tháng mới có thể khôi phục.

"Đúng vậy đấy! Lần này làm phiền lão đại cùng Thanh Thiên, nếu không chúng ta cũng xong rồi." Nam tử mặt trẻ con cười hi hi nói.

Mấy người khác cũng rớt rít phụ họa theo, đối với thực lực cùng tiềm lực của Ngu Thanh Thiên đều tin tưởng hơn mấy phần.

"Tốt lắm, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, về học viện trước thôi." Phong Thần nhàn nhạt mở miệng.

"Nhất trí!"

Đoàn người đi ra ngoài sơn động, phát hiện mây xoáy nước ở xung quanh những tảng đá ngầm.

Phong Thần nắm tay Ngu Thanh Thiên nhảy vào một cái xoáy nước trong số đó: "Chắc hấn là có thể ra khỏi đây bằng lối này."

Những người khác cũng nhảy vào theo.

Theo xoáy nước tuôn trào, thân thể của bọn họ cũng thuận theo thể nước không ngừng bay lên, rất nhanh đã trở lại cái đáy sông lúc trước đó.

Sau khi ra khỏi mặt nước, Phong Thần mới buông tay Ngu Thanh Thiên ra. Hấn vẫn không hề quên, lúc này trên bờ còn có đám tân sinh tới đây rèn luyện.

Hấn thì không có vấn đề gì, nhưng trong lòng phát hiện Ngu Thanh Thiên còn chưa muốn để cho người khác thấy rõ quan hệ của bọn họ.

Ngu Thanh Thiên quả thật không muốn để lộ mối quan hệ thân thiết giữa mình và Phong Thần trước mặt người khác sớm như thế. Suy cho cùng nàng đã đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió trong chuyến đi rèn luyện lần này, sự quan tâm của hấn khiến nàng rất ấm lòng.

Từ nhỏ đến lớn, đối với mọi người Phong Thần đều là mặt lạnh tâm nóng, cái gì cũng sẽ không nói ra, bởi vì hấn chỉ dùng hành động để thể hiện.

Đám tân sinh trên bờ cùng những vị giáo viên đều không rời đi mà đang lo lắng đợi bọn họ.

Trông thấy mấy người nổi lên mặt nước mới thở phào nhẹ nhõm.

Khuôn mặt đẹp đẽ của Hòa Ly Nhã vẫn luôn căng thẳng, thấy Ngu Thanh Thiên theo đám người Phong Thần cùng xuất hiện, mới buông xuống nỗi lo lắng trong lòng.

Nữ nhân này lúc nào cũng thích khiêu chiến sự kiên nhẫn của người khác, lâu như thế, suýt chút nữa hấn cũng cho là nàng đã xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chương 105: Ra Tay Bảo Vệ

Lâm Phi Vũ và Ba Hạo thấy Ngu Thanh Thiển an toàn trở về, lòng mới bình tĩnh lại.

Sau khi báo lên trên về tình huống của Ngu Thanh Thiển, bọn họ mới biết thì ra là hai lão đầu biến thái ở Thục Văn viện đã sớm theo dõi nàng.

Nếu để Ngu Thanh Thiển chết ở chỗ này, sau khi trở về chắc bọn họ sẽ bị hai người hành hạ một trận.

"Người không sao chứ?" Lâm Phi Vũ đi tới trước mặt Ngu Thanh Thiển hòa nhã hỏi.

Ngu Thanh Thiển mỉm cười trả lời: "Ta không sao, lần này làm phiền mấy vị sư huynh hỗ trợ, ta mới có thể an toàn trở lại."

Đám người Nhạc Văn Dương nghe thấy Ngu Thanh Thiển thản nhiên nói dối, không khỏi cong khóe miệng lên.

Rõ ràng là nhờ có sự hỗ trợ của nàng, bọn họ mới có thể lông tóc vô thương trở lại, chẳng qua bọn họ cũng biết nàng không muốn làm cho người khác quá chú ý, nên đều không có phản bác.

Lâm Phi Vũ đã từng chứng kiến thủ đoạn và sức chiến đấu của Ngu Thanh Thiển, nhưng cũng không nghĩ rằng nàng có thể chiến thắng mấy con ma thú và yêu thực cao cấp ở đáy sông. Nàng có thể an toàn trở lại chắc chắn là nhờ có đám người Phong Thần giúp đỡ.

"Lần này đa tạ mấy vị." Nàng nhìn mấy người Phong Thần tỏ vẻ cảm tạ.

Phong Thần lạnh lùng nói: "Không cần."

Lâm Phi Vũ không nói thêm gì, nàng nhìn ra được sự xa cách lạnh nhạt của Phong Thần.

Lúc này, một gã giáo viên của tổ mười một đi tới trước mặt Ngu Thanh Thiển, dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Ngu Thanh Thiển, Tần Phượng Nghi tổ chúng ta đang bị thương rất nghiêm trọng, nghe nói thuật trị liệu của người có thể giúp vết thương khép lại, người đi chữa trị giúp nàng đi."

Lúc đó gã đi trụ sở báo cáo, sau khi trở về mới phát hiện Tần Phượng Nghi, người có thiên phú cao nhất trong tổ bị trọng thương, đã vậy Tần Phượng Nghi còn có quan hệ không tệ với Tần gia, gã vô cùng tức giận cũng như lo lắng.

Nghe được không ít đệ tử đều nói rằng năng lực chiến đấu và khả năng trị liệu của Ngu Thanh Thiển rất xuất chúng, gã tự đi kiểm tra người đệ tử bị ma thú đánh cho bưng toác thành cái lỗ lớn, phát hiện vết thương đã khép lại rồi.

Chính vì thế gã mới yêu cầu Ngu Thanh Thiển giúp Tần Phượng Nghi trị liệu, mặc dù gã cũng nghe nói hai người không ưa nhau, nhưng trong mắt gã, Ngu Thanh Thiển chỉ là một tân sinh mà thôi, không có gì phải đắn đo suy nghĩ.

Ngu Thanh Thiển miễn cưỡng mỉm cười, nhưng giọng nói lại không có chút nhiệt độ nào: "Xin lỗi, ta sẽ không trị liệu cho kẻ đáng ghét, giáo viên nhờ người khác đi."

Tên giáo viên kia ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới Ngu Thanh Thiển lại dám từ chối gã.

Sắc mặt gã lạnh lẽo, thả ra một luồng uy áp đè ép Ngu Thanh Thiển, uy hiếp nói: "Người dám cãi lời giáo viên?"

Trên khuôn mặt thanh nhã của Phong Thần nhuốm một lớp băng sương, từ khi nào Thiển Thiển của hắn đến phiên người như thế tới uy hiếp.

Hắn nâng tay áo, một luồng khí áp tựa như một con ốc vô hình cuộn cuộn bay ra, uy áp mà gã giáo viên kia thả ra đè ép Ngu Thanh Thiển bị thổi tan chỉ trong nháy mắt.

Một luồng tử mang xẹt qua, trực tiếp xuyên qua bà vai tên giáo viên kia, khiến cho người nọ lùi về phía sau mấy bước.

Giọng nói lạnh lẽo của Phong Thần vang lên: "Ai dám miễn cưỡng nàng ấy, ta sẽ giết người đó."

Tên giáo viên kia che vai trái bị thương do tử mang xuyên qua, sắc mặt vô cùng khó coi, gã cắn răng, định làm ầm lên.

Nhưng phát hiện ra là Phong Thần ra tay, gã liền không dám phản kích.

Thiên chi kiêu tử như Phong Thần, chẳng những là đệ tử số một của Học viện Hoàng gia, mà còn là thiên tài ở trong danh sách điều động nội bộ của Thánh viện, cộng thêm gia thế cùng thực lực cường hãn, gã tuyệt không muốn vì chuyện thế này mà kết thù với Phong Thần.

"Nếu Ngu học trò không đồng ý, vậy thì thôi." Gã nói xong liền xoay người rời đi ngay.

Ánh mắt Ngu Thanh Thiên mang ý cười, nhìn Phong Thần khách sao nói: "Đa tạ sư huynh!"

Phong Thần biết nàng đứng đắn khách sáo như vậy là vì không muốn để lộ thân phận của bọn họ, nên chỉ hờ hững gật đầu: "Đừng ngại." Những người tại đây đều không ngờ rằng, người có tính cách lạnh lùng như Phong Thần lại dùng khí phách ác liệt ra tay bảo vệ Ngu Thanh Thiên, ngay cả giáo viên cũng dám đánh cho bị thương rồi uy hiếp giết chết.

Mọi người đều âm thầm xác định vị trí của Ngu Thanh Thiên cao thêm một tầng, đồng thời đều đang phỏng đoán nguyên nhân Phong Thần bảo vệ nàng.

Không ít nữ đệ tử dùng ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ lại vừa căm ghét mà nhìn Ngu Thanh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 106: Chương 106: Ngươi Và Phong Sư Huynh Có Bí Mật

Đã trải qua những trận kịch chiến dưới đáy sông, nhưng chuyến đi rèn luyện của tân sinh vẫn chưa kết thúc.

Tần Phượng Nghi tựa vào một cây cổ thụ, sắc mặt âm trầm, lúc thấy Phong Thần xuất hiện hộ tống Ngu Thanh Thiên ra ngoài, nàng găm chặt móng tay vào lòng bàn tay.

Nữ nhân này dám ra mặt khiến cho nàng không xuống đài được, lại còn không chịu trị liệu cho nàng, tốt lắm, tương lai nàng nhất định sẽ khiến cho Ngu Thanh Thiên sống không bằng chết.

"Giáo viên, người đưa ta trở về Tàn gia đi." Giọng Tần Phượng Nghi tuy suy yếu, nhưng tư thái kiêu ngạo vẫn được thể hiện vô cùng tinh tế.

Tên giáo viên của tổ mười một không dám đắc tội Phong Thần, không cách nào làm cho Ngu Thanh Thiên ra tay hỗ trợ, nên chỉ có thể ôm Tần Phượng Nghi rời đi dãy núi Kinh Cốc.

Phong Thần đưa ba viên tiểu cầu trong suốt ánh tím cho Ngu Thanh Thiên: "Chúng ta cũng đi trước, nàng chú ý an toàn."

"Được!"

Ngu Thanh Thiên thấy tiểu cầu trong tay rất giống tiểu cầu mà Tần Phượng Nghi dùng ở đáy sông lúc trước, lập tức đoán ra được tác dụng của tiểu cầu, nàng hiểu được ý của Phong Thần.

Thấy Ngu Thanh Thiên ngoan ngoãn nhận lấy tiểu cầu, Phong Thần mới xoay người dẫn mấy người đồng đội rời đi.

Lần này bọn họ đến đây là vì nhiệm vụ, cũng không thể ở lại tham gia chuyến đi rèn luyện của tân sinh.

Với thông tuệ và thực lực của Ngu Thanh Thiên, hẳn cũng không lo lắng về chuyến rèn luyện này.

Chỉ là để phòng ngừa biến số nhỏ nhất xảy ra, sợ nàng gặp phải yêu thực hoặc là ma thú có thực lực cường đại, hẳn liền đưa cho nàng ba viên lõi bạo

châu, để bảo đảm nàng tuyệt đối an toàn.

Về phần Tần Phượng Nghi, đôi mắt phượng lạnh lùng của Phong Thần càng trở nên rét lạnh, xem ra hẳn phải tìm cho Tần gia một ít chuyện để làm mới được.

Lúc trước Ngu Thanh Thiên bị Tần Phượng Nghi cùng Cổ Mộng Trúc lên kút chửi rửa, hẳn biết là Ngu Thanh Thiên cố ý buông thả mới không ra tay.

Nhưng lần này lại khác, Tần Phượng Nghi rời đi, sự hận thù dữ tợn trong ánh mắt nàng ta khi nhìn Ngu Thanh Thiên quá sâu, vì vậy hẳn quyết định ra tay.

Đội sau khi mấy người Phong Thần rời đi, Cơ Linh Song nháy mắt với Ngu Thanh Thiên cười hi hi nói: "Phong sư huynh đối xử với người không bình thường nha!"

"Chuyện này người cũng nhìn ra được?" Ngu Thanh Thiên nhướn mày.

"Đúng thế, ánh mắt ta thế nào? Ta còn cảm thấy, giữa các người còn có không khí mập mờ vờn quanh." Cơ Linh Song khoanh tay hếch mặt tỏ vẻ biết rất nhiều chuyện.

Ngu Thanh Thiên liếc nàng một cái: "Mùi của người còn thính hơn cả chó đấy."

Hạ Oanh cũng sấn đến, vẻ mặt vô cùng mờ ám cười nói: "Thanh Thiên, chắc chắn người với Phong sư huynh có bí mật."

Tạ Thư biết suy nghĩ của Ngu Thanh Thiên, thấy Cơ Linh Song với Hạ Oanh còn muốn tra khảo, lập tức tiến lên cười nói: "Đội trở về ký túc xá chúng ta hội thăm tam đường là được rồi."

Cơ Linh Song cũng chỉ là tò mò không biết cái tên Phong Thần, một đại mỹ nhân lạnh lùng như băng có quan hệ gì với Ngu Thanh Thiên, nghe Tạ Thư nói thế, cũng biết nơi này không phải là chỗ để nói chuyện.

"Được, khi nào trở về người nhớ thành thật khai báo." Nàng tiếp lời cười nói.

Ngu Thanh Thiên tỏ vẻ gió nhẹ mây bay gạt đầu: "Không thành vấn đề."

Hỏa Ly Nhã nghe thấy mấy người nói chuyện thì rũ mắt xuống, che giấu đi dị sắc ẩn trong đôi mắt.

Trong lúc Ngu Thanh Thiên ngồi nghỉ ngơi, có không ít người chạy tới bắt chuyện với nàng, có người cố gắng kết bạn, cũng có người muốn thử dò xét quan hệ của nàng với Phong Thần, chẳng qua bọn họ đều bị nàng uyển chuyển từ chối trả lời.

"Đói bụng không." Hỏa Ly Nhã đưa một miếng thịt khô cho nàng.

Ngu Thanh Thiên nhận lấy thịt khô, tỏ vẻ người rất tâm lý mà nhìn Hỏa Ly Nhã, tùy ý hỏi: "Tổ chúng ta xếp hạng thế nào?"

Ở trong khoảng thời gian nàng lặn xuống nước, chắc chắn những tân sinh có thảo luận về tình huống và xếp hạng mỗi khi có tổ hoàn thành nhiệm vụ.

"Tình hình của chúng ta nhiều hơn các tổ khác, chẳng qua có ba tổ tìm được được thảo cùng tinh khoáng thạch nhiều hơn chúng ta, hiện tại tổ chúng ta tạm ở vị trí thứ tư." Thật ra thì Hỏa Ly Nhã không quá hài lòng với thành tích này, chẳng qua chuyển đi rèn luyện còn chưa kết thúc, hết thấy vẫn còn có cơ hội.

Ngu Thanh Thiên xé một miếng thịt ra ném vào trong miệng: "Muốn lấy thì phải lấy hạng nhất, kế tiếp, chúng ta tập trung làm nhiệm vụ tìm kiếm vật phẩm đi."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương 107: Nữ Nhân Đây Mới Là Người Không Thể Trêu Chọc Nhất

Mục tiêu của Hỏa Ly Nhã cũng là hạng nhất, ở điểm này rất giống với Ngu Thanh Thiên.

"Có lòng tin vậy sao?" Hãn cười hỏi.

Ngu Thanh Thiên gật đầu: "Đoàn đội không lấy được hạng nhất, không phải là đoàn đội hợp cách, ta tin tưởng mọi người."

"Tốt, bắt đầu từ bây giờ, mục tiêu của chúng ta là hạng nhất." Hỏa Ly Nhã hỏi những người của tổ bảy đang ngồi phía trước: "Mọi người có lòng tin không? Ngược lại ta vô cùng có lòng tin với các người."

"Có!" Những điều Ngu Thanh Thiên cùng Hỏa Ly Nhã nói làm cho thành viên của tổ bảy đều như đánh máu gà, người người mặt mày toả sáng, ý chí chiến đấu sục sôi.

Những tổ khác cách đó không xa có phần không giải thích được mà nhìn tổ bảy, không biết bọn họ đang kích động cái nỗi gì.

Lúc này, Tang Tuyên vốn dẫn bảy người khác trong đội đi theo đường mòn đi ra bên ngoài cũng đã trở về.

"Đội trưởng, kế tiếp chúng ta sẽ làm gì?" Trên mặt Tang Tuyên treo nụ cười ngọt ngào nhìn Hỏa Ly Nhã.

Hỏa Ly Nhã lạnh lùng cười một tiếng, ngẩng đầu hỏi: "Cái gì mà chúng ta sẽ làm gì? Hành động kế tiếp của bọn ta có liên quan gì đến các người?"

Mặt Tang Tuyên cứng đờ, nàng không nghĩ tới Hỏa Ly Nhã lại muốn bài xích các nàng: "Tám người bọn ta cũng là thành viên của tổ bảy, chẳng lẽ không nên tham gia sao?"

"Lúc các người đi theo đường mòn ra ngoài, cũng có nghĩa là các người đã lựa chọn rút lui, tất nhiên là bây giờ không có tư cách kiểm soát cạnh nữa." Hỏa Ly Nhã lấy ra tinh hạch tám người đạt được nhưng vẫn chưa kịp lấy trước khi đi, phân cho tám người rồi nói: "Đây là của nhiệm vụ thứ nhất, các người vốn nên được chia tinh hạch."

"Cầm lấy rồi rút đi." Hãn bỏ tinh hạch vào một cái túi rồi ném cho Tang Tuyên.

Tang Tuyên cùng bảy người kia đều bị thái độ của hãn khiến cho hết sức khó xử, muốn phản bác nhưng lại không chọc nổi Hỏa Ly Nhã, nhưng cứ như vậy rồi đi thì vô cùng không cam lòng.

"Ngu Thanh Thiên, chuyện lần trước là chúng ta không đúng, chúng ta không nên hoài nghi người, lần này chúng ta nhất định sẽ không như vậy." Một gã đệ tử đứng ở phía sau Tang Tuyên cắn răng tiến lên phía trước nói xin lỗi.

Nếu như bây giờ không thể quay lại tổ bảy, sau chuyến đi rèn luyện lần này, khi trở về chẳng những thứ hạng của bọn họ sẽ rất thấp, lượng tinh hạch lấy được căn bản cũng không thể nào tu luyện tới lần rèn luyện sau.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, bọn họ luôn luôn có được dẫn được.

Ngu Thanh Thiên vẫn thần thần tiếp tục xé thịt khô, mí mắt cũng không nhếch lên dù chỉ một chút, giọng điệu hờ hững: "Nếu ta là đội trưởng, ngay cả tinh hạch của nhiệm vụ trước các người cũng không có phần. Còn dài dòng nữa, ta sẽ ném toàn bộ các người vào trong sông đi thanh lọc đầu óc."

Nàng từ Mạt Thế mà tới, hận nhất là những kẻ đồng đội kéo chân sau, thời điểm người khác gặp nguy hiểm thì trốn mất, lúc có lợi thì trông ngóng mà bám theo.

Không có khí phách, không có tôn nghiêm, hoàn toàn là tính cách tiểu nhân điển hình.

Nếu thật sự đổi thành nàng làm đội trưởng của tổ bảy, nàng sẽ trực tiếp ném những viên tinh hạch kia xuống nước, sau đó ném hết cái lũ người thích lái nhái này xuống sông tự tìm tinh hạch.

Tên đệ tử kia lên tiếng vì vốn dĩ gã còn cho rằng Ngu Thanh Thiên sẽ dễ nói chuyện nhất, lại không nghĩ đến nữ nhân này so với Hỏa Ly Nhã còn độc ác hơn.

"Người..." Gã vừa định chửi ầm lên, đột nhiên thấy Ngu Thanh Thiên ngẩng đầu, một luồng cảm giác lạnh buốt chạy ngược lên từ sống lưng xuất hiện, khiến cho gã phải run rẩy lập cập, đồng thời cũng không dám tiếp tục phun ra một chữ nào nữa.

Lúc này gã mới nhớ tới, nữ nhân này đã sớm không còn là đáng vẻ trong tưởng tượng của bọn gã. Có thể nhảy xuống con sông tràn đầy yêu thực cùng ma thú, còn có thể bình yên vô sự sống sót trở về, thì sao có thể là người hiền lành.

Vừa rồi trong mắt nàng chợt lóe lên sát khí, làm cho gã có một loại cảm giác rằng đối phương là thần chết bước ra từ biển máu.

Đám người Tang Tuyên cũng bị cái liếc nhìn nhuốm đầy sát khí của Ngu Thanh Thiên khiến cho ngơ ngẩn, trên người không tự chủ toát ra cảm giác lạnh buốt.

Giờ khắc này, các nàng mới phát hiện, nữ nhân này mới là đối tượng không thể trêu chọc nhất.

"Hoặc là chết, hoặc là xuống sông, chính các ngươi lựa chọn." Ngu Thanh Thiên không để tâm nhìn mấy người nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Chương 108: Chúng Ta Khác Biệt Rất Lớn Đây

Biểu cảm trên khuôn mặt Ngu Thanh Thiên rất lạnh nhạt, giọng cũng không cao, nhưng tất cả mọi người tại đây đều biết nàng không nói đùa.

Tang Tuyên và bảy người kia thầm oán hận trong lòng, nhưng bất kể là thực lực của Ngu Thanh Thiên, hay là Phong Thần phía sau lưng nàng, bọn họ đều không trêu chọc nổi.

Tên đệ tử kia sắc mặt thay đổi mấy lần, ngượng ngùng nói: "Đã như vậy, chúng ta tách ra tự làm nhiệm vụ của mình đi."

Thái độ của Hòa Ly Nhã cùng Ngu Thanh Thiên rất cứng rắn, bọn họ còn muốn trở về đội ngũ nhất định sẽ không chiếm được lợi ích gì.

Thay vì thật sự bị Ngu Thanh Thiên ném xuống sông, không bằng sớm lựa chọn phương án rời đi.

Hướng chi nếu Hòa Ly Nhã cùng Ngu Thanh Thiên dám không đoàn kết như vậy, sau khi trở lại học viện, bọn họ hoàn toàn có thể lấy đó làm lý do để tố cáo lên trên.

Sắc mặt của những người khác cũng rất khó coi, thầm chửi bới Hòa Ly Nhã cùng Ngu Thanh Thiên trong lòng một trận, nhưng mà trên mặt lại không dám biểu hiện, lại càng không dám nhiều lời.

Đặc biệt là Ngu Thanh Thiên, nhìn mặt thì có vẻ hiền hoà ôn nhã, thật ra trong xương lại rất liều lĩnh tùy tiện.

Bọn họ dám mắng, nàng tuyệt đối dám ném, hoặc là ra tay công kích bọn họ.

Ngu Thanh Thiên cùng Hòa Ly Nhã cũng không tiếp lời của gã, phản ứng của bọn họ thể hiện rất rõ ràng, ý nói mấy người nhanh nhanh rút đi.

Mấy người chỉ có thể xám xịt quay lưng trực tiếp rời khỏi nơi này.

Sau khi rời khỏi bờ sông cách một khoảng, Tang Tuyên mặt mũi âm trầm hỏi mấy người: "Các ngươi chịu phục sao?"

" Dĩ nhiên không phục, nhưng không phục cũng có biện pháp gì?" Một người trong đó tự giấu nói: "Chúng ta đánh không lại Ngu Thanh Thiên cùng Hỏa Ly Nhã, nếu cứ cố chấp đánh lấy họ, chẳng khác nào đang tự rước lấy nhục."

Vừa rồi chính là minh chứng rõ ràng nhất.

"Nhưng cũng không thể cứ bỏ qua như thế được!" Một nữ đệ tử có quan hệ rất tốt với Tang Tuyên tức giận bất bình nói: "Nhất định là bọn họ sợ nếu cho chúng ta cùng làm nhiệm vụ sẽ bị chúng ta đoạt được vật phẩm, mới xua đuổi chúng ta. Vốn là cùng một tổ, bọn họ làm thế là quá ích kỷ, quá coi thường người khác."

"Vậy trước hết chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, đợi đến khi trở lại học viện chúng ta hãy phản ánh lại với giáo viên phụ trách, sau đó báo lên cho cao tầng học viện, ta cũng không tin bọn họ còn có thể tiếp tục lớn lối." Tên đệ tử bị Ngu Thanh Thiên phản ứng lại một cách hồ hững kia lạnh lùng cười một tiếng.

Học viện vẫn luôn cường điệu yêu cầu các tiểu tổ phải đoàn kết, hơn nữa nếu thành viên trong cùng một tổ xích mích, đến lúc đó cũng sẽ khấu trừ phần chia.

"Đúng, biện pháp này của ngươi rất tốt." Tang Tuyên vốn đang vô cùng lo lắng sau khi nghe được lời này cũng thành thoi hơn rất nhiều.

Đến lúc đó nếu Ngu Thanh Thiên thật sự bị cao tầng học viện xử phạt, tin chắc rằng Tần Phượng Nghi biết được cũng sẽ thưởng cho nàng.

Mấy người vừa đi vừa nói, giống như thấy được kết quả Hỏa Ly Nhã cùng Ngu Thanh Thiên bị trừng phạt, tâm trạng không khỏi vô cùng thư thái và vui vẻ.

Ngu Thanh Thiên vẫn nghe bọn họ nói xong kế hoạch, mới thu lại tinh thần lực bám trên người bọn họ.

Nàng nghiêng qua nhìn Hỏa Ly Nhã nói: "Bọn họ chuẩn bị sau khi trở về học viện, sẽ đi tố cáo chúng ta với cao tầng học viện, cố ý đuổi người, không đoàn kết, muốn chiếm vật phẩm nhiệm vụ làm của riêng."

Hỏa Ly Nhã tỏ vẻ châm chọc, không để ý cười cười: "Muốn tố cáo thì cứ tố cáo đi, lúc nào ta cũng có thể vui đùa với bọn họ."

Ngay sau đó hần nhích tới gần Ngu Thanh Thiên, thấp giọng hỏi: "Ngươi có tính toán gì không?"

"Tất nhiên là ta không thêm đề ý, chẳng qua ta chỉ thông báo cho ngươi biết, để rồi về sau có thể chuẩn bị trước mà thôi." Ngu Thanh Thiên vẫn bày ra vẻ không quan tâm như cũ.

"Ta biết ngay mà, thật ra từ lâu ta đã biết ngươi và ta đều là một loại người." Hỏa Ly Nhã nhếch môi, mờ ám cười một tiếng.

Ngu Thanh Thiên ngược mắt nhìn hần cười như không cười: "Ta là nữ nhân, ngươi là nam nhân, chúng ta khác biệt rất lớn đấy."

"..." Hỏa Ly Nhã bị những lời này của nàng làm cho nghẹn họng, không khỏi dở khóc dở cười, nữ nhân này đúng là khắc tinh của hần mà.

"Ngươi thắng!"

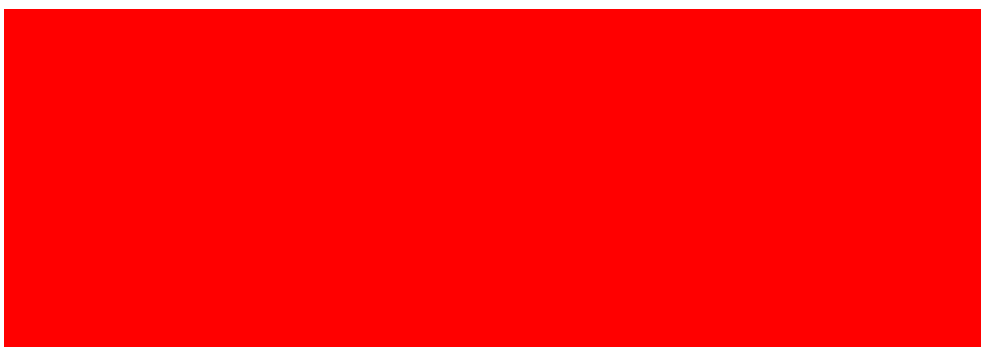
Ngu Thanh Thiên nhướn mày, khẽ cười nói: "Ta có từng thua sao?"

Hỏa Ly Nhã kéo cong khóe miệng, bỏ qua không nói thêm gì nữa. Hần sợ chính mình sẽ không nhận được mà bóp chết nàng, miệng lưỡi sắc bén thật là quá đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 109: Chương 109: Chuyến Đi Rèn Luyện Kết Thúc

Lúc đám người kia của tổ bảy xám xịt rồi khỏi rồi, những người muốn xem trò hay mới thu hồi ánh mắt.

Kỳ Duệ cùng Cung Hạo tiến tới trước mặt Ngu Thanh Thiên, ánh mắt đen nhánh, cười híp mắt giống là hai con chó cỡ lớn đang tranh thủ tình cảm.

"Lão đại, người quá uy vũ!"

"Lão đại, nếu không chúng ta chung tổ làm nhiệm vụ với người đi?"

Được chứng kiến lão đại nhà bọn họ khí phách uy vũ, hai người cảm thấy cứ phải đi theo lão đại mới có tiền đồ.

Ngu Thanh Thiên buồn cười nhìn hai người: "Hiện tại ngoan ngoãn đi làm nhiệm vụ, đợi đến chuyển đi rèn luyện lần sau ta sẽ đi xin học viện dẫn theo các người."

"Tuyệt Tuyệt! Lão đại là tốt nhất!" Cung Hạo hô âm lên.

Làm nhiệm vụ với những người khác, chung quy vẫn thấy không đủ kích thích.

Kỳ Duệ cũng vội vàng gật đầu: "Vậy thì quyết định như thế đi, lần sau chúng ta phải ở chung tổ với lão đại."

Ngu Thanh Thiên cười gật đầu hai người: "Chẳng lẽ ta còn có thể lừa các người?"

"Vậy chúng ta đi trước đây lão đại." Thấy đồng đội đang gọi, Cung Hạo mất hết tinh thần nhún nhún vai với Ngu Thanh Thiên.

"Ừ, chú ý an toàn." Ngu Thanh Thiên khẽ cười ra tiếng.

Chuyến đi rèn luyện vẫn còn tiếp tục, những đội viên của tổ khác cũng lần lượt rời đi.

Hạ Oanh cùng Cơ Linh Song cũng nói mấy câu với Ngu Thanh Thiên và Tạ Thu, sau đó đi theo tiểu tổ của mình rời đi.

Bây giờ nhiệm vụ chủ lực là tìm kiếm vật phẩm, thế nên lúc này các tiểu đội không thể liên hiệp cùng làm nhiệm vụ.

Đội mọi người đi gần hết, Hòa Ly Nhược đứng lên, phui đi tro bụi trên người nói: "Chúng ta cũng đi thôi."

Mộ Dung Thanh nhanh chóng thả tinh thần lực ra, cảm thụ xem trong phạm vi mười dặm có vật phẩm nhiệm vụ hay không.

Một lát sau, hắn chỉ vào hướng đông nam nói: "Hình như bên kia có mỏ tinh kim chúng ta phải tìm, những thứ khác ta không dò được."

"Tốt, trước hết chúng ta đến mỏ tinh kim người dò được, chớ để những người khác nhanh chân đến trước."

Tiếp theo Hòa Ly Nhược dẫn cả tổ chạy tới hướng kia, quả nhiên tìm được rồi một mỏ tinh kim trong nhiệm vụ.

Mộ Dung Thanh lại dò xét thêm một lần, thờ dài ngẩng đầu nhìn Ngu Thanh Thiên: "Ta không tra được vị trí những vật phẩm nhiệm vụ khác, kế tiếp phải làm phiền Thanh Thiên rồi."

Hắn cũng tin chắc tinh thần lực của Ngu Thanh Thiên còn mạnh hơn hắn.

"Để ta thử một chút." Ngu Thanh Thiên gật đầu.

Tinh thần lực của nàng lập tức phóng ra, cảnh tượng trong vòng một trăm dặm dần dần rõ ràng.

Cửu Thái Ma Liên trong không gian linh thực, bởi vì ký khế ước với Ngu Thanh Thiên, thế nên cũng đã tạo nên khả năng liên lạc tâm linh.

Phát hiện nàng đang điều tra hai loại dược thảo cùng ba loại mỏ tinh kim, nó tình té truyền một luồng tinh thần lực vào thức hải của Ngu Thanh Thiên.

Đôi mắt Ngu Thanh Thiên sáng ngời, trăm ngàn lần không nghĩ tới Cửu Thái Ma Liên còn có cảm quan siêu cường có thể tìm kiếm dược thảo cùng tài liệu tinh khoáng.

Lần ký khế ước này, thật là kiếm bội rồi.

"Hắn là bên này, cùng bên này đều có vật phẩm nhiệm vụ mà chúng ta phải tìm." Ngu Thanh Thiên câu thông với Cửu Thái Ma Liên xong, kết hợp với tinh thần lực của chính mình dò xét, tùy ý chỉ về hai hướng.

Thế nên đoàn người nhanh chóng đi theo chỉ dẫn của nàng tìm kiếm, cuối cùng đúng như phương hướng mà Ngu Thanh Thiển tìm được vật phẩm nhiệm vụ.

Mọi người trong tổ lại càng khẳng định cùng lệ thuộc vào năng lực của Ngu Thanh Thiển, tuyệt đối tin tưởng nhận định nàng có tác dụng rất quan trọng trong đoàn đội.

Thời gian kế tiếp trong chuyến rèn luyện, đội viên tổ bảy dựa theo chỉ thị của Ngu Thanh Thiển chiếm được không ít vật phẩm nhiệm vụ.

Yêu thực cùng ma thú gặp phải trên đường, nhờ kế hoạch và chiến lược cường hãn của nàng, đều bị xử lý sạch sẽ một cách dễ dàng.

Không ít người của những tổ khác sau khi nghe nói giác quan thứ sáu của Ngu Thanh Thiển siêu cường, đều có loại cảm giác hồi hận không dứt.

Ban đầu sao lại có thể tin theo lời đồn cổ ý xa cách châm chọc Ngu Thanh Thiển cơ chứ?

Nữ tử có khả năng trị liệu, có chiến lược, có cảm quan, có trí lực mạnh như vậy, tương lai làm sao có thể bình thường, chỉ hy vọng nàng không mang thù.

Chuyến đi rèn luyện rất nhanh liền kết thúc, mọi người trong tổ bảy đều tươi cười, cầm lấy vật phẩm nhiệm vụ, đi theo giáo viên trở lại học viện.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Chương 110: Chàng Chỉ Có Thể Là Của Ta

Sau khi chuyến rèn luyện giành cho tân sinh kết thúc, trở lại học viện, giáo viên để các đệ tử trở về nghỉ ngơi.

Ngu Thanh Thiển về ký túc xá, mới tắm rửa xong đi ra ngoài thì thấy Cơ Linh Song cùng Hạ Oanh đang cười híp mắt ngồi ở phòng khách.

Tạ Thư ôm một quyển sách ngồi trên ghế lật xem, thấy nàng đi ra ngoài, mới để quyển sách xuống, bày ra vẻ mặt xem kịch vui.

Nàng biết chuyện Ngu Thanh Thiển cảm thấy hứng thú với Phong Thần, nhưng không nói cho Cơ Linh Song cùng Hạ Oanh, đây là sự tôn trọng của nàng giành cho Ngu Thanh Thiển.

"Tới đây, Thanh Thiển, ăn trái cây này." Hạ Oanh kéo Ngu Thanh Thiển ngồi xuống, đưa quả trám tươi vào trong tay nàng.

Ngu Thanh Thiển cắn một miếng quả trám, hương vị ngọt thanh tràn đầy khoang miệng, nàng liếc mắt nhìn ba người: "Các người muốn hỏi cái gì?"

"Người với Phong sư huynh quen biết từ trước chuyến rèn luyện sao?" Cơ Linh Song dẫn đầu giờ lên tay hỏi.

Nàng hồi tưởng lại ngày đó Phong Thần đứng ra bảo vệ Ngu Thanh Thiển, chung quy vẫn thấy cái người nam nhân lạnh lùng kia không phải là kẻ thích xen vào việc của người khác.

Rất có thể là Ngu Thanh Thiển cùng Phong Thần vốn đã quen biết từ trước. Bầu không khí giữa hai người lúc ấy, dù thế nào vẫn khiến cho nàng một loại cảm giác ăn ý như đã được tạo thành qua nhiều năm.

Ngư Thanh Thiện gật đầu: "Ừ, ta với Phong Thần đã biết nhau từ mười một năm trước."

Sau khi chuyến rèn luyện lần này kết thúc, nàng không định khiếm tốn giống như lúc mới vừa vào học viện. Quan hệ với Phong Thần cũng sẽ dần dần lộ rõ trước mặt những người khác, nàng cũng không có ý định giấu giếm ba người bạn tốt của mình.

Hơn nữa nếu thật sự có thể lực lớn hoặc là người có lòng muốn tra, chuyện Phong Thần đến Cẩm Vương phủ ở Đại Diễm quốc cầu thầy chữa bệnh, khẳng định không khó tra ra. Suy cho cùng, lúc ấy Phong Thần cũng không có ý định giấu giếm hành tung, ngược lại biểu hiện của hắn còn khiến cho nàng có cảm giác rằng hắn cố ý để lộ hành tung của mình.

"Ồi!!" Hạ Oanh kinh ngạc hô lên: "Cái gì? Vậy chẳng phải từ lúc hai tuổi ngươi đã biết Phong sư huynh rồi?"

Trong nháy mắt mặt Cơ Linh Song cùng Tạ Thụ đều đại ra, hiển nhiên là không thể tưởng tượng ra được chuyện này.

"Đúng vậy đó! Chẳng qua khi đó chúng ta chỉ sống chung trong khoảng thời gian rất ngắn ngủi." Ngư Thanh Thiện lười biếng tựa lưng vào ghế: "Chuyện giữa ta với chàng, có nói các ngươi cũng không hiểu."

Khi còn bé, toàn thân Phong Thần đều chứa kịch độc, dị năng của nàng nhờ có kịch độc trên người đối phương mới kích hoạt, nàng và hắn bởi vì kịch độc mới dây dưa kết duyên, chuyện như vậy nàng không thể nào nói cho những người khác.

Ba người Cơ Linh Song đều có chuyện riêng tư bí mật của mình, nghe Ngư Thanh Thiện nói thế, cũng không có ý hỏi sâu về vấn đề đấy.

"Vậy hai người có một chân(1) sao?" Cơ Linh Song ngồi xuống bên cạnh Ngư Thanh Thiện, về mặt nhiều chuyện: "Người có ý gì với người ta hay không?"

"Bây giờ còn không tính là có một chân à?" Ngư Thanh Thiện cảm giác quan hệ giữa mình với Phong Thần còn chưa thăng hoa đến tình yêu, nhưng ham muốn giữ của nàng đối với hắn là rất mạnh, nàng ngang ngược gật đầu tùy tiện nói tiếp: "Đương nhiên là ta có ý với chàng rồi, chàng chỉ có thể là của ta."

"Hay lắm, không hổ là tỷ muội tốt của Cơ Linh Song ta, nếu đã ra tay thì nhất định phải tóm được." Cơ Linh Song vỗ vai Ngư Thanh, bày ra dáng vẻ ta ủng hộ ngươi.

Nàng hoàn toàn quên mất chuyện lúc mới khai giảng, bản thân chủ động tiếp cận Phong Thần lại bị đá kích đến mức muốn ói máu.

Đối với việc bạn tốt của mình muốn hái đóa hoa cao ngạo lạnh lùng kia, nàng hết sức mong đợi.

Hạ Oanh gật gù liên tục: "Thanh Thiện uy vũ, Thanh Thiện khí phách, chúng ta đều ủng hộ ngươi!"

Nghĩ đến cảnh tượng Ngư Thanh Thiện túm được đệ nhất mỹ nam của học viện, nàng lập tức cảm thấy kích động.

Tạ Thụ thấp giọng cười khẽ: "Ngày này có lẽ không xa."

Nàng là linh thực sư hệ bói toán, lại xuất thân từ đại gia tộc hệ bói toán, nên cũng hiểu sơ sơ về tướng thuật.

Mặc dù không nhìn thấu được số mệnh của Phong Thần và Ngư Thanh Thiện, nhưng không khí giữa hai người lại hòa hợp dị thường.

"Tốt, ta nhất định sẽ làm được, đỡ phải gây tai họa cho những nữ nhân khác." Ngư Thanh Thiện híp mắt mỉm cười, vẻ mặt tự tin thần thái phấn khởi.

Nếu như Phong Thần dám chui vào trong lòng những nữ nhân khác, nàng sẽ giết chết luôn cả hai người.

(1) Có một chân: Thường đề chỉ những cặp nam nữ có mối quan hệ bí ẩn, mờ ám, bất chính,...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 111: Sau Chuyến Rèn Luyện

Sáng sớm hôm sau, tất cả tân sinh được yêu cầu tập hợp ở quảng trường lớn của học viện.

Phó viện trưởng của học viện đi lên khán đài, tuyên bố kết quả của chuyến rèn luyện lần này.

"Chuyến rèn luyện lần đầu tiên của tân sinh đã kết thúc, nhưng ta không hài lòng về biểu hiện của các ngươi lần này."

Hắn nghiêm nghị lướt nhìn mọi người, sau đó nói tiếp: "Trong các ngươi có người quá mức mất tập trung trong lúc đi rèn luyện, có người lại rất vui vẻ núp sau lưng người khác, chỉ muốn tranh cướp thành quả cũng như thắng lợi của người khác, cũng có người hành động quá lỗ mãng. Ở đây sống có nhiều người chết như vậy, các ngươi đã tự mình cảnh tỉnh chưa?"

Một đám tân sinh vốn đang kích động không thôi, sau khi nghe được những lời này, nụ cười trên mặt đều biến mất, đổi thành dáng vẻ suy nghĩ sâu xa.

Đặc biệt là những người bị phó viện trưởng ám chỉ, lại càng chột dạ cúi đầu.

"Tình huống cũng như biểu hiện của mỗi người các ngươi trong chuyến rèn luyện ở Kinh Cốc sơn mạch, chúng ta đều đã nắm bắt toàn bộ trong tay, đừng ai tưởng mình may mắn trốn thoát."

"Xét thấy biểu hiện kém cỏi của các tân sinh lần này, sau khi trải qua thương nghị, học viện đã đưa ra quyết định, bắt đầu từ chuyến rèn luyện lần sau, học viện sẽ không tiến hành phân đội cho các ngươi nữa."

Hắn dừng lại một lúc, mới tiếp tục nói: "Chuyến rèn luyện tiếp theo ở ba tháng sau, tân sinh tự do lập đội, mỗi một tổ mười người. Trong đó nhất định phải có Linh Thực Sư cùng Tội Thể Sư kết hợp, tổ nào không có Trị Liệu Sư sẽ phải tự nghĩ biện pháp đi mua được tể."

Chuyến rèn luyện tân sinh lần này, trừ một số ít người ra, thì đây là nhiệm kỳ có biểu hiện kém cỏi nhất từ trước tới nay. Hơn nữa học viện phát hiện khi chia hai mươi người một tổ, sẽ có người kéo chân sau của cả đoàn đội.

Khác biệt khi học viện sắp xếp đội viên rất lớn, ảnh hưởng cũng không hề nhỏ.

Giống như là những tân sinh ngày hôm qua trở lại phản ánh với giáo viên phụ trách về vấn đề của tổ bảy. Mấy tân sinh này lại còn thêm mắm dặm muối tố giác cái gọi là tội của đám người Ngu Thanh Thiên cùng Hóa Ly Nhã.

Loại tình huống đùn đẩy trách nhiệm này, khiến cho mấy vị cao tăng đã nắm giữ tình huống của chuyến rèn luyện tân sinh rất là tức giận.

Cũng là bởi vì chuyện này mà tạo thành kíp nổ, sau khi cao tăng học viện thương nghị mới có quyết định mới về việc phân chia tổ đội cho chuyến rèn luyện về sau.

Ở bất kỳ địa phương nào, khôn sống mong chết đều rất thông dụng, lần tổ đội trong chuyến rèn luyện đầu tiên đã giúp cho mọi người có kinh nghiệm, để rồi tự ý thức được chuyến rèn luyện về sau phải biết dựa vào năng lực của riêng mình.

Về phần những người muốn đục nước béo cò, trộm dùng mảnh khố kia, nếu như không cách nào sinh tồn trong chuyến rèn luyện, như vậy chỉ có một con đường là đào thải, Học viện Hoàng gia không cần những kẻ yếu ớt.

Thấy biểu cảm trên khuôn mặt của những đệ tử phía dưới đều biến sắc, phó viện trưởng tỏ vẻ khá là hài lòng: "Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi sẽ phải tự tạo tổ đội, bồi dưỡng sự ăn ý trong cả đội. Hi vọng ở lần sau, các ngươi có thể mang đến một kết quả khiến cho học viện hài lòng."

Thế rồi hắn thay đổi chủ đề, lời ít ý nhiều mà nói: "Dĩ nhiên, mặc dù về tổng thể chuyến rèn luyện của tân sinh lần này khiến cho chúng ta rất không hài lòng cũng như thất vọng, nhưng mà vẫn có những tân sinh đã biểu hiện vô cùng xuất sắc, rất đáng để học viện công nhận."

Hắn vẫn chưa chỉ đích danh ai, nhưng các tân sinh cũng đoán được người hắn nhắc đến chính là Ngu Thanh Thiên.

Ở chuyến rèn luyện lần này, bất kể là năng lực trị liệu, hay là năng lực chiến đấu hơn người, biểu hiện của Ngu Thanh Thiên đều rất xuất sắc.

Trên mặt phó hiệu trưởng toát ra một nụ cười mỉm: "Ngày hôm qua, chúng ta đã thống kê tình huống nhiệm vụ của tất cả tổ, hiện tại ta tuyên bố năm tiêu tổ đứng đầu chuyến rèn luyện lần này, thành viên của năm tổ này sẽ nhận được phần thưởng của học viện dựa theo biểu hiện của từng cá nhân."

"Đứng thứ nhất, tổ bảy. Tìm được vật phẩm nhiệm vụ và tinh hạch nhiều nhất, tuy là sự đoàn kết của tổ này chưa được tốt, nhưng sau khi khấu trừ, tổ

bây vẫn vượt lên đứng trước những đội ngũ khác như cũ, rất là đáng khen ngợi, song lúc trở về cũng cần nghiêm túc kiểm điểm lại."

"Đứng thứ hai..."

Phó hiệu trưởng tuyên bố xong năm tiểu tổ đứng đầu, tiếp theo liền lấy ra một phần danh sách đọc tên một nhóm người.

"Những người được nêu tên, chiều tối nay chia nhau ra đi hệ được tể, hệ rèn, hệ thực văn tự do tham gia khảo nghiệm, nếu như đạt tiêu chuẩn, sẽ được đồng thời tu luyện."

Tiếp theo phó viện trưởng nói mấy lời khuyến khích động viên các tân sinh, sau đó để cho mọi người trở về.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 112: Chương 112: Nổi Tính Tò Mò

Ngu Thanh Thiên cùng Tạ Thư đều nằm trong danh sách những người được gọi tên.

Cơ Linh Song và Hạ Oanh thuộc hệ chiến đấu, tinh thần lực của hai người họ không được xem là quá mạnh, không có cơ hội tham gia khảo nghiệm của ba hệ kia.

Chẳng qua chuyện này cũng đã nằm trong dự liệu của hai người, đối với việc Ngu Thanh Thiên cùng Tạ Thư có thể tham gia khảo nghiệm, hai người đều rất vui mừng và ủng hộ.

Xế chiều, Ngu Thanh Thiên và Tạ Thư cùng rời khỏi ký túc xá.

"Thanh Thiên, ngươi muốn đi khảo nghiệm ở hệ được tể hay là hệ thực văn?"

Mặc dù lúc khảo nghiệm tinh thần lực của Ngu Thanh Thiên chỉ đạt mức trung đẳng, nhưng biểu hiện của nàng trong chuyến rèn luyện đã nói rõ, tinh thần lực của nàng tuyệt đối không thấp.

Ngu Thanh Thiên khẽ cười nói: "Thử luôn cả hai hệ đi."

Hồi còn ở Mật Thế nàng là đệ năng giả hệ trị liệu, cũng là trung y nổi tiếng nhất trong các trụ sở lớn, đối với được tể học của đại lực này, nàng vẫn cảm thấy khá là hứng thú.

Còn về hệ thực văn, tuy nàng chưa bao giờ tiếp xúc đến, nhưng vì hệ này có mức độ khó khăn lớn, lại rất thần bí, khiến cho nàng sinh ra cảm giác hứng thú rất lớn.

Chính vì cả hai hệ đều khiến nàng cảm thấy hứng thú, thế nên nàng cũng muốn thử một lần xem sao. Dù gì nàng cũng được phép đồng thời tu luyện cả hai hệ, chẳng qua là mức độ khó khăn của khảo nghiệm khá là lớn.

"Cũng đúng, nói không chừng ngươi cũng có thể tu cả hai hệ." Ánh mắt Tạ Thư sáng lên cười nói.

Cả học viện, lúc trước chỉ có Phong Thần đồng thời tu cả hệ rèn và hệ thực văn, nếu như Ngu Thanh Thiên có thể đồng thời tu cả hai hệ, thì có thể xem

như là người đầu tiên có thể làm được trong đám tân sinh.

Học viện Hoàng gia rất lớn, ba hệ này ở ba chỗ khác nhau, khoảng cách giữa các hệ còn khá là xa.

Các nàng muốn đi khảo nghiệm cũng phải ngồi xe ngựa của học viện.

"Thanh Thiên, trước tiên ta với người đi hệ được tể tham gia khảo nghiệm, sau đó lại cùng nhau đi hệ thực văn, được chứ?" Tạ Thụ cũng muốn xem thử bạn tốt có thể trúng tuyển hệ được tể hay không.

"Được!"

Lúc ngồi xe ngựa hai người họ gặp được Hỏa Ly Nhã cùng Mộ Dung Thanh.

"Thanh Thiên, Tạ Thụ, các người tới tham gia khảo nghiệm sao?" Mộ Dung Thanh cười nhẹ nhìn về phía hai người.

Ngu Thanh Thiên gật đầu: "Ừ, A Thụ cùng ta tới hệ được tể tham gia khảo nghiệm trước, các người thì sao?"

"Chúng ta tham gia khảo nghiệm của hệ rèn." Mộ Dung Thanh là Linh Thực Sư hệ tinh luyện, thích hợp với hệ rèn nhất.

Đôi mắt hoa đào của Hỏa Ly Nhã chợt lóe sáng, hần ung dung nhìn Ngu Thanh Thiên mà hỏi: "Ta còn muốn đi hệ thực văn để khảo nghiệm, người có đi không?"

Hần biết Ngu Thanh Thiên che giấu tinh thần lực, nếu như đi hệ thực văn tham gia khảo nghiệm, xác suất nàng có thể thông qua là rất lớn.

"Đi chứ! Các người đi hệ rèn làm khảo nghiệm trước đi, ta cùng A Thụ đi hệ được tể làm khảo nghiệm xong sẽ sang hệ thực văn luôn." Ngu Thanh Thiên nhướng mày, nàng phát hiện thật ra Hỏa Ly Nhã không đơn giản như trong tưởng tượng của nàng.

Ngày đó ở trên đường đến Học viện Hoàng gia gặp được nhau, ngay lúc ấy Hỏa Ly Nhã lâm vào khốn cảnh sống chết, nhưng vẫn có cơ hội thoát thân.

Hiện tại nghĩ lại, nếu như nàng không ra tay giúp đỡ, ngoại trừ dùng châm độc, hẳn là hẳn còn có những thủ đoạn khác có thể đánh chết toàn bộ những người đó.

Nếu không, vị Văn Hóa đại đế kia cũng sẽ không để mặc cho người nhi tử mà mình thương yêu nhất một mình đến Học viện Hoàng gia ở nam bộ đi học.

Nàng đã nghe Phong Thần nói sơ qua về hoàn cảnh gia đình của Hỏa Ly Nhã, hẳn không chỉ là thái tử của một trong ba đế quốc mạnh nhất, mẫu tộc còn là Hàn gia, một trong các thế gia lãnh đời có địa vị cao nhất lục địa.

Mà mẹ kế của Hỏa Ly Nhã chỉ là đến từ thế gia nhất lưu Tàn gia, chắc chắn là sẽ không dám công khai nhắm vào hắn mà chỉ dám lén lút làm những chuyện mờ ám không ngừng.

Vậy vì sao Văn Hóa đại đế cùng Hàn gia lại mặc kệ nữ nhân Tàn gia lén lút lên kế hoạch ám sát Hỏa Ly Nhã?

Những chuyện liên quan trong đó khiến cho Ngu Thanh Thiên cũng sinh ra nhiều ít tò mò.

"Tốt, tí nữa gặp lại ở hệ thực văn, hi vọng chúng ta cũng có thể trở thành thực văn sư, nghề nghiệp tôn quý nhất lục địa." Hỏa Ly Nhã cong khóe môi lời ít ý nhiều mà nói.

Dù sao hắn cũng có một loại cảm giác rằng chỉ cần Ngu Thanh Thiên muốn, thì chắc chắn là nàng có thể trở thành thực văn sư, hắn thực sự rất mong đợi.

"Được, tí nữa gặp." Ngu Thanh Thiên khẽ cười đáp.

Có lẽ Hỏa Ly Nhã sẽ là người đệ tử thứ hai tiếp sau Phong Thần có thể thành công đồng thời tu luyện cả hai hệ, xem ra chính mình cũng phải nghiêm túc hoàn thành khảo nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 113: Chương 113: Khảo Nghiệm (1)

Lúc Ngu Thanh Thiển và Tạ Thư đến khoa được tể, còn gặp được mấy bạn cùng lớp khoa điều trị, trong đó có cả Doãn Minh.

"Thanh Thiển, các người tới rồi." Hần thấy Ngu Thanh Thiển tới, lập tức thờ phào, như là có điểm dựa tinh thần.

Ngu Thanh Thiển cười nói: "Trời cho người tài trị liệu rất tốt, điều chỉnh tâm tình lại, thả lỏng, nhất định có thể được."

Từ sự căng thẳng trên người Doãn Minh, nàng nhìn ra được hần đang rất khẩn trương.

"Ừ, ta sẽ cố gắng để được vào khoa được tể." Sau khi Doãn Minh nghe Ngu Thanh Thiển nói, tâm trạng căng thẳng tự dung đã được thả lỏng rất nhiều.

Mấy học viên cùng lớp khác cũng nhao nhao tiến lên phía trước cùng nhau chào hỏi Ngu Thanh Thiển, đã biết được thể hiện của nàng trong lúc rèn luyện, bây giờ ai cũng không dám khinh thường nàng.

Rất nhanh, hai phụ nữ mặc áo khoác dài màu xanh lục tiến vào chỗ khảo nghiệm.

Một người thầy trung niên mặc áo khoác dài, đã đứng sẵn ở phía trước, lập tức cười nghênh đón.

"Trưởng khoa, phó khoa."

Tướng mạo của hai phụ nữ mặc áo xanh lục giống nhau đến sáu bảy phần, chỉ là một người trông có vẻ lớn hơn người kia vài tuổi, cũng không phải chị em sinh đôi.

Trước khi Ngu Thanh Thiển đến đây đã nắm được một chút tình hình ở khoa được tể.

Người phụ nữ lớn tuổi hơn đang khoác chiếc áo dài màu xanh lục chính là trưởng khoa được tể học Chiêm Uyển Nguyệt, người mặc áo màu xanh nhạt đang đứng bên cạnh là em gái của bà, tên là Chiêm Uyển Đồng, giữ vị trí phó khoa được tể học.

Đồng thời hai người này cũng là Linh Thực Sư trị liệu giỏi nhất của Học viện Hoàng gia.

Dung mạo và tính tình của Chiêm Uyển Nguyệt rất giống tên của bà, uyển chuyển nhu mì, giọng nói của bà chậm rãi nhẹ nhàng, nghe hết sức dễ chịu.

"Hoan nghênh mọi người đến tham gia cuộc khảo nghiệm của khoa được tể học, các trò đều là những học viên vô cùng ưu tú, người được giữ lại sau đợt khảo nghiệm không nên kiêu ngạo mà phải tiếp tục cố gắng hơn, người bị loại cũng chớ nên nhụt chí, tương lai vẫn còn có cơ hội."

Bà nói xong nhìn người đàn ông tuổi trung niên nói: "Bắt đầu đi."

Người thầy trung niên hiểu ý, khẽ gật đầu, nói hai phụ tá dưới quyền sắp xếp một hồi.

"Được, bây giờ chúng ta bắt đầu cuộc khảo nghiệm."

Người thầy trung niên lấy ra một khối thủy tinh hình vuông trong suốt đặt lên bàn, quay sang các thí sinh tham gia cuộc khảo nghiệm, nói: "Mời các em lấy linh lực hệ chữa trị truyền vào trong khối thủy tinh này."

Trong thế giới này, tất cả các Linh Thực Sư vận dụng năng lượng đều được gọi là linh lực.

Các học viên tham gia khảo nghiệm từng người từng người một giơ tay ra đặt lên trên khối thủy tinh.

Có người sau khi truyền linh lực vào thì khối thủy tinh trong suốt kia cứ trơ ra, vẫn là một khối trong suốt.

Có người sau khi truyền linh lực vào thì bên trong khối thủy tinh này sẽ xuất hiện một tầng ánh sáng gọn sóng màu xanh lá, có đậm có nhạt.

Lúc Ngu Thanh Thiển khảo nghiệm, dùng hết tám phần mười linh lực, cả khối thủy tinh trong suốt trong nháy mắt đã phát ra một luồng ánh sáng rực rỡ màu xanh lục.

Tầng tầng, từng tầng ánh sáng gọn sóng không ngừng chồng lên nhau, cuối cùng dừng lại ở tầng thứ tám, là ánh sáng màu xanh lục.

Sau khi cuộc khảo nghiệm kết thúc, thần sắc của những học viên khảo nghiệm khác ở đây đều thay đổi, trong lòng ghen tị ao ước.

Ai nấy đều thấy được, kết quả khảo nghiệm của Ngu Thanh Thiển vượt lên trước dự liệu của mọi người.

Hai chị em Chiêm Uyển Nguyệt thấy vậy, ánh mắt đang bình thường không khỏi xuất hiện vài phần biến động và rực sáng lên.

Người thầy trung niên cảm khối thủy tinh càng không ngừng ngạc nhiên kích động, lâu rồi cũng chưa từng xuất hiện học viên trị liệu ánh sáng gọn sóng tầng thứ tám.

Ngu Thanh Thiển này không còn nghi ngờ gì nữa, tương lai tuyệt đối là có thể bồi dưỡng thành nhân tài.

Về mặt hấn rất nhanh lại bình thường trở lại, nhận cái khay từ trong tay trợ tá, nâng lên một chút, trên khay có để vài cọng dược liệu.

"Bây giờ, ta sẽ biểu diễn tinh luyện dược tể nhập môn đơn giản nhất, các em xem cho kỹ." Giáo viên cầm lấy một cái rễ cây bên trong khay, nói: "Chờ sau khi ta làm xong, yêu cầu các em phải làm lại một lần, lần này để khảo hạch các em có năng lực nhận biết và lĩnh hội về dược tể hay không."

Nghe thầy nói xong, bên ngoài ngoại trừ Ngu Thanh Thiển, những người khác đều không khỏi khẩn trương, cứng đờ người ra nhìn đàn ông trung niên biểu diễn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chương 114: Khảo Nghiệm (2)

Người thầy trung niên không nói thêm gì nữa, lấy dược thảo đã cắt nhỏ trong tay, sau đó thả vào một cái lọ rồi nghiền nát.

Sau khi nghiền nát xong, thầy chất lấy dược thủy thảo rót vào trong một cái ống nghiệm bằng thủy tinh, lại bắt đầu nghiền nát tiếp các loại dược thảo khác.

Vừa làm, vừa diễn giải, tiếp theo thầy lấy năm loại nước thảo dược dựa theo tỉ lệ pha lại với nhau, cuối cùng bắt đầu tiến hành tinh chế.

Các bước biểu diễn trước mặt thực ra cũng không khó, chỉ cần nhớ kỹ độ tinh khiết của việc nghiền ép và pha chế đúng tỉ lệ là được, trọng điểm nằm ở bước tinh chế cuối cùng kia.

Người thầy trung niên kia lấy nước thảo dược đã được pha chế xong, đặt vào trong một cái lọ luyện đặc biệt đã được chuẩn bị từ trước.

"Điều khó khăn khi dùng dược thủy pha chế sẵn để tinh chế thành dược tể chủ yếu nằm ở chỗ phải kết hợp tinh thần lực và linh lực trị liệu tác dụng lên ống nghiệm thủy tinh trong lò luyện, nhất định phải điều khiển luồng lực vô cùng chuẩn xác, nếu không dược thủy ở trong lò luyện sẽ nổ tung, việc luyện chế cũng ngay lập tức bị thất bại."

Người thầy trung niên nói xong nét mặt khẽ thay đổi, hai tay đặt lên hai bên gần lò luyện, một luồng năng lượng màu xanh lục hơi nhạt từ hai lòng bàn tay của thầy tràn ra chui vào lò luyện.

Tiếp theo tinh thần lực của thầy hóa thành một dòng chảy nhỏ tác dụng vào năng lượng màu xanh lục nhân nhật kia, được thủy bên trong lò luyện bắt đầu cùng nhau bị dồn nén, làm cho nó dần dần dung hòa với nhau.

Tinh chế dược tể nhập môn vô cùng đơn giản, người thầy trung niên vừa giảm tốc độ luyện lại, vừa hướng về các học viên bên dưới nói: "Chúng ta tinh chế dược tể chính là dựa vào việc dồn nén linh lực hệ chữa trị, lực tinh thần đóng vai trò quan trọng trong việc kiểm soát độ dung hòa dược thủy."

Sau đó thầy từng bước miêu tả phương pháp và giai đoạn tinh chế dung hòa dược thủy như thế nào, phối hợp với động tác tinh chế từng bước nói ra.

Khoảng nửa tiếng sau, một vị mùi thơm trái cây ngọt ngào từ trong lò luyện truyền đến.

Người thầy trung niên dừng tay lại, lấy ống nghiệm bằng thủy tinh trong suốt trong lò luyện ra.

Lúc trước vốn dĩ là dược thủy đủ mọi màu sắc, lúc này đã biến thành chất lỏng óng ánh màu xanh lam nhạt trong suốt.

"Đây chính là tinh chế dược tể nhập môn, tác dụng của dược tể này, chủ yếu có thể điều trị vết thương cho trẻ em dưới năm tuổi." Người thầy trung niên lắc lắc dược tể cảm trong tay, nói:

"Bây giờ cho các em thời gian một chén trà để nhớ lại lời nói và động tác của ta, sau đó bắt đầu thử tinh chế, mỗi người các em có mười lần cơ hội."

Căn bản là lần đầu tiên tiếp xúc với dược tể người học không thể một lần mà tinh chế thành công ngay dược, thậm chí trong mười lần mà có người có thể tinh chế thành công cũng cực kỳ hiếm, nếu như trong năm lần đầu tiên mà tinh chế thành công đều có thể được gọi là thiên tài của khoa dược tể.

Sở dĩ cho mỗi người mười lần cơ hội, chủ yếu vẫn là trong mười lần này quan sát khả năng nhận biết và lĩnh hội của mỗi học viên.

Người thầy trung niên nói xong, không ít người ở đây đều nhắm mắt lại, trong đầu hồi tưởng lại tất cả các bước đã thực hiện của người đàn ông trung niên.

Lực tinh thần của Ngu Thanh Thiên rất mạnh, năng lực học tập ở Mạt Thế cũng đã sớm luyện ra dược, căn bản có thể nói xem qua là nhớ, năng lực cảm ngộ và lĩnh hội rất cao.

Nàng chỉ hồi tưởng từ đầu đến cuối động tác và lời nói của người thầy trung niên này một lần duy nhất, lập tức đã hoàn toàn hiểu rõ.

Chiêm Uyên Đồng thấy người ở đây đều tập trung trầm tư nhớ lại, riêng vẻ mặt của Ngu Thanh Thiên lại tương đối thần nhiên, chắc là nàng đã nắm vững.

"Ngu Thanh Thiên, bây giờ em bước lên bục giảng tinh chế thử dược tể nhập môn một lần." Bà có chút háng hái nói.

Trước đó, lúc khảo thí khối thủy tinh Ngu Thanh Thiên đã đạt được ánh sáng gọn sóng màu xanh đậm tới tầng thứ tám, đã khơi dậy hứng thú trong bà.

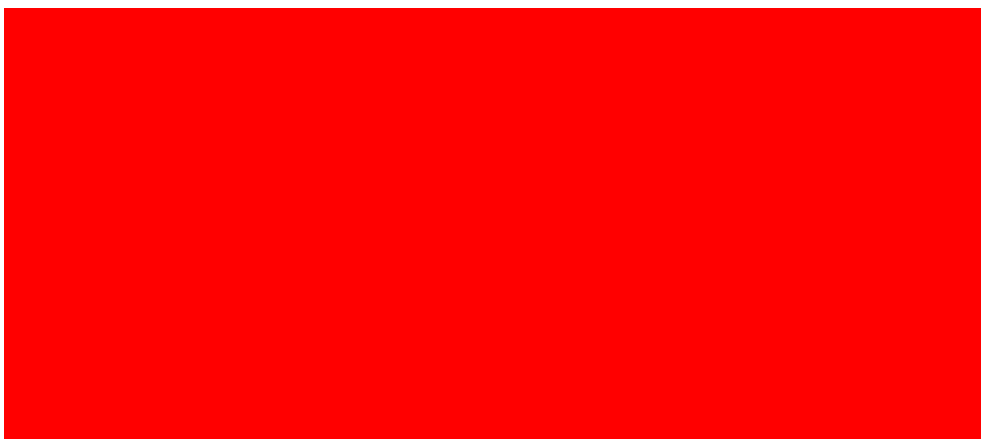
Khoa dược tể đã rất nhiều năm không có học viên thiên tài xuất hiện, mấy năm nay lần nào cũng đều bị những học viện ở nơi khác áp chế, làm cho hai chị em bà có cảm giác ngọt ngào bực bội.

Nếu như Ngu Thanh Thiên trong năm lần đầu tiên có thể tinh chế thành công dược tể nhập môn, như vậy mà nói không chừng có thể trở thành học viên trọng điểm để bồi dưỡng của các bà.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Chương 115: Thiên Tài Dược Tể (1)

Thời gian một chén trà mới qua phân nửa, người ở đây không ngờ tới chuyện phó khoa sẽ kêu Ngu Thanh Thiển lên bục giảng tình chế thử.

Không ít người trong số những người bị Ngu Thanh Thiển bỏ rơi trong vòng khảo nghiệm đầu tiên, dường như đang cười hả hê vui sướng trong lòng.

Lý do chuyên gia bào chế được có thể trở thành một trong những nghề tôn quý và hiếm hoi nhất đại lục, nguyên nhân lớn nhất chính là ở chỗ việc nhập môn quá khó khăn, không những cần phải có tài năng thiên phú, mà còn phải điều khiển chuẩn xác việc dung hòa giữa tinh thần lực và linh lực.

Điều khiển chuẩn xác việc dung hòa là một việc không thể nói rõ bằng lời, chỉ nhắm vào những người có năng lực nhận biết và linh hội cao, không liên quan đến sức mạnh bên ngoài.

Nói cách khác, nếu xét ở khía cạnh tu luyện, chuyên cần có thể bổ khuyết được, không ít người lúc khởi điểm thì tài năng bẩm sinh của họ đã không cao, nhưng qua tu luyện vẫn có thể trở thành người ưu việt, việc này phụ thuộc vào rất nhiều các yếu tố bên ngoài.

Nhưng đối với dược tễ, rèn, thực văn thì lại khác, nếu không có tài năng bẩm sinh với năng lực nhận biết và linh hội chuẩn xác thì cho dù có uống công vũ đầu gian khổ hàng trăm năm cũng có thể chẳng có cách nào để nhập môn được.

Đặc biệt đối với dược tễ sư, yếu tố năng lực nhận biết và linh hội là cần thiết nhất.

Đương nhiên, bất kể là nghề gì, đều cần phải tốn thời gian để làm quen và tích lũy kinh nghiệm.

Vì vậy, Ngu Thanh Thiển trong khoảng thời gian ngắn như vậy muốn luyện thành dược tễ nhập môn là chuyện hầu như không thể nào xảy ra, chín mươi chín phần trăm học viên ở đây đều cho rằng nàng sẽ thất bại.

Ngu Thanh Thiển nở nụ cười thanh nhã, đi lên bục giảng.

Không một chút vội vã lấy thảo dược trong khay, từng cái, từng cái một nghiền nát thành dược thủy.

Sau đó lấy dược thủy theo đúng tỉ lệ rót vào trong một cái ống nghiệm dài, hẹp và trong suốt, lắc lắc nhẹ vài cái.

Tiếp theo đem ống nghiệm dài hẹp đó để vào trong lò luyện, hai tay giờ ra để gần lò luyện.

Một năng lượng màu xanh biếc từ trong lòng bàn tay trắng nõn của Ngu Thanh Thiển tràn ra, từng tia, từng tia chui vào trong lò luyện.

Lực tinh thần cũng hóa thành một dòng chảy nhỏ và hội tụ cùng với lực lượng màu xanh biếc này, tác dụng với dược thủy đựng bên trong ống nghiệm dài hẹp được đặt trong lò luyện.

Một khoảng thời gian ngắn đã trôi qua, vẻ mặt của Ngu Thanh Thiển vẫn luôn rất bình tĩnh, những người khác thì khẩn trương hơn nàng rất nhiều, nhìn chăm chăm vào lò luyện.

Thậm chí không ít người trong lòng đang phỏng đoán chờ mong, lúc nào sẽ nghe được âm thanh báo hồng từ bên trong lò phát ra do tinh luyện dược thủy thất bại.

Nhưng âm thanh trong dự tính của họ vẫn chưa xuất hiện.

Qua khoảng gần nửa canh giờ, trong lò luyện bắt đầu tỏa ra một mùi trái cây tinh khiết thoang thoảng.

Giờ này khắc này, cả phòng khảo nghiệm bỗng nhiên trở thành một nơi hoàn toàn yên tĩnh.

Ngu Thanh Thiển tự tay lấy ống nghiệm trong lò luyện ra, trong ống nghiệm dài hẹp trong suốt này quả nhiên chứa chất lỏng trong suốt màu xanh lam nhạt.

"Thầy ơi, thầy xem một chút, đây là dược tễ nhập môn đúng không thầy?" Nàng cầm ống nghiệm trong tay lắc lắc rồi đưa tới trước mặt người thầy trung niên đang còn hết sức ngạc nhiên đến mức ngáy người ra.

Người thầy trung niên này vừa kịp phản ứng, vẻ mặt còn chưa mất đi sự ngạc nhiên, tỏ vẻ không dám tin.

Thầy lập tức lấy dung dịch bên trong ống nghiệm rót vào trong một chén nhỏ, sau đó không hề suy nghĩ hay do dự gì, trực tiếp uống hết một nửa.

"Quả nhiên là dược tễ nhập môn, hơn nữa độ tinh khiết cũng không thấp." Thầy ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía trưởng khoa và phó khoa.

Sắc mặt bình tĩnh lúc đầu của Chiêm Uyển Nguyệt và Chiêm Uyển Đồng đã bị phá vỡ, không tự chủ dược nữa, xuất hiện vẻ mặt ngạc nhiên.

Đặc biệt là Chiêm Uyển Đồng, bà dự đoán rằng dựa vào tài năng thiên phú của Ngu Thanh Thiển qua phần khảo nghiệm linh lực trước có thể ở trong năm lần đầu này sẽ thành công, thế nhưng xác suất cũng không cao.

Nhưng vạn lần cũng không nghĩ tới, Ngu Thanh Thiên lại thành công chỉ ngay trong lần đầu tiên, việc này đã vượt quá dự liệu của các bà.

Bà bước nhanh đến trước bàn cầm lấy ly thủy tinh, đưa lên mũi ngửi thử.

"Tỷ, có lẽ lần này chúng ta thật sự đã tuyển được một thiên tài."

Bà nắm chặt ly thủy tinh, lúc này để lộ ra tâm tình xúc động, sau một lúc cảm xúc mới lắng xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Chiêm Uyển Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyết Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Thiên Tài Được Tể (2)

Trong lòng Chiêm Uyển Nguyệt cũng cảm thấy rất ngạc nhiên về khả năng nhận biết và linh hội của Ngu Thanh Thiên.

Nghe trong giọng nói của em gái có chất chứa niềm xúc động, bà đi tới mỉm cười, đồng thời rũ bỏ được ánh mắt buồn bã của những năm trước đây.

"Bây giờ trước tiên để các em khác làm thử xem."

Thành tựu được tể của Chiêm Uyển Nguyệt cao hơn Chiêm Uyển Đồng và người đàn ông tuổi trung niên, vì vậy không cần nếm thử, không cần ngửi qua, bà cũng có thể đoán được Ngu Thanh Thiên tinh chế được tể có thành công hay không, ước chừng độ tinh khiết là bao nhiêu.

Dược Tể Sư tinh chế được tể đều dùng độ tinh khiết để đại diện cho trình độ tinh chế tối ưu hay thấp kém.

Độ tinh khiết của dược tể được chia thành mười cấp, độ tinh khiết của dược tể cấp một là kém cỏi nhất, chỉ có thể coi như là vừa mới đạt yêu cầu. Độ tinh khiết của dược tể cấp mười là tối ưu, hiệu lực và tác dụng tốt nhất, nhưng lại có rất ít người có thể tinh chế ra độ tinh khiết này.

Trong các tình huống thông thường, độ tinh khiết của dược tể do các Dược Tể Sư thông thường tinh chế đại đa số đều nằm trong khoảng độ tinh khiết cấp ba và cấp sáu, độ tinh khiết cao hơn cấp bảy sẽ là dược tể có chất lượng cực cao, chỉ có Dược Tể Sư đỉnh cao mới có thể đạt được.

Tùy trường hợp tinh chế dược tể khó hay dễ, độ tinh khiết mà chính Chiêm Uyển Nguyệt tinh chế được có lẽ nằm trong ngưỡng từ độ tinh khiết cấp năm đến độ tinh khiết cấp tám, Chiêm Uyển Đồng thấp hơn chút, ở khoảng độ tinh khiết cấp bốn và độ tinh khiết cấp tám.

Dược tể nhập môn mà Ngu Thanh Thiên vừa rồi tinh luyện ra là độ tinh khiết cấp năm, đối với học viên lần đầu tiên học ngành dược tể học mà nói, có thể tinh chế thành công ngay trong lần đầu tiên thì đã được coi như là thiên tài.

Mà lần đầu tiên này, không những đã tinh chế thành công, mà còn có thể đạt được độ tinh khiết cấp năm, đây tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài.

Năng lực nhận biết, linh hội và khả năng điều khiển như vậy, quả thực giống như một dạng mà đáng tạo hóa ban tặng riêng cho Dược Tể Sư.

Chiêm Uyển Đồng nghe được Chiêm Uyển Nguyệt nói, vẻ mặt đồng tình: "Đúng, lần đầu tiên ta gặp được học viên tinh chế thành công trong lần đầu tiên, cho nên khó tránh khỏi vui vẻ một chút."

"Mời người phía dưới đã chuẩn bị tốt tiến lên tinh chế thử, Ngu Thanh Thiên chính là một khởi đầu tốt cho các em." Bà cười nói với những học viên khác

tham gia khảo nghiệm. Truyện đ.ược.dịch.trực tiếp tại iREAD.Chiêm Uyên Đồng nhìn thấy có thể hiểu được điều ẩn chứa trong ánh mắt của Chiêm Uyên Nguyệt.

Đó là, tin tức Ngu Thanh Thiên trong một lần đã tinh chế thành công được tể nhập môn thì có thể để cho tất cả mọi người biết, nhưng tin tức trong lần đầu tiên này đã có thể tinh chế được tể đạt đến độ tinh khiết cấp năm tuyệt đối phải giấu kín.

Thiên tài như vậy trước tiên nên giấu đi để ngấm bồi dưỡng và tôi luyện, đến lúc cần, tự sẽ mang lại vinh quang rực rỡ cho chính bà.

Ngu Thanh Thiên tinh chế được tể thành công, người phía dưới kỳ thực cũng giống như được xem qua quá trình tinh chế đến hai lần.

Hơn nữa Ngu Thanh Thiên một lần thì thành công, không ít người trong lòng đều ôm lấy hi vọng sẽ được may mắn, cảm thấy rằng trong mười lần cơ hội, tự mình nhất định có thể sớm thành công.

Thế là một nam sinh tự tin đi lên bục, bắt đầu tinh chế được tể nhập môn.

Hắn lấy được thảo nghiền nát, rót được thủy theo tỉ lệ, sau đó để vào trong lò luyện bắt đầu tinh chế.

Hắn phóng tới lò luyện, trong lòng bàn tay phóng ra linh lực trị liệu có một màu xanh lục đặc biệt, lực tinh thần nhanh chóng tác dụng lên ống nghiệm trong lò luyện.

Chỉ là khi hai lực vừa mới dung hòa, trong lò luyện đã truyền đến tiếng nổ mạnh "Ầm!"

Sắc mặt nam sinh kia khó coi, mở lò luyện ra, phát hiện ống nghiệm dài hẹp bên trong đã bể nát.

Rất nhiều người trong khoa được tể đã sớm nghĩ đến thất bại, vì vậy mỗi học viên mới khi tham gia khảo nghiệm đều chuẩn bị mười cái ống nghiệm.

Nam sinh hít sâu một hơi, tiếp tục bắt đầu thử lại.

"Bùm!" "Bùm!" "Bùm!"

"..." Tiếng nổ truyền đến không ngừng.

Sau mười lần đó, nam sinh này vô cùng thất vọng, cuối cùng nhìn một đồng mảnh vụn thủy tinh từ những ống nghiệm, trong lòng cảm giác vô cùng ngạc nhiên, không hiểu tại sao mình lại thất bại.

Hắn vẫn luôn nghe theo lời hướng dẫn của thầy giáo trung niên từng bước, từng bước làm mà! Vì sao Ngu Thanh Thiên lại có thể một lần mà đã thành công?

Tiếp đó liên tục có người lên bục thử tinh chế được tể nhập môn.

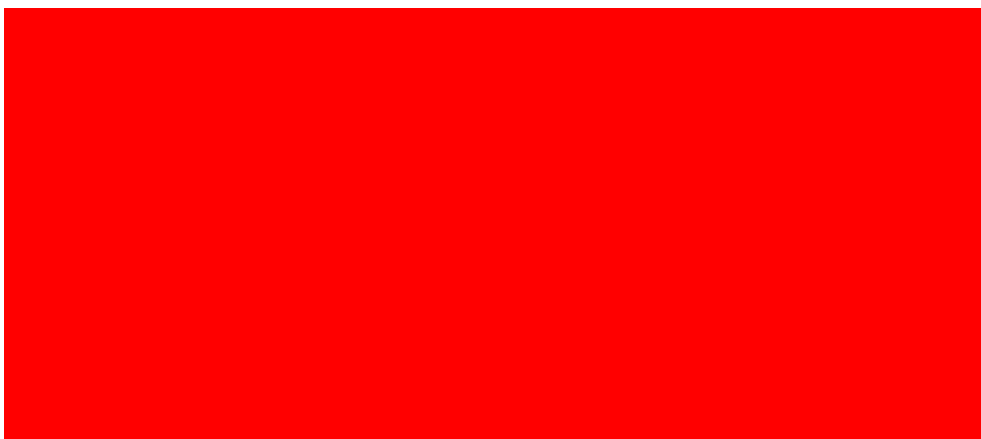
Cuối cùng chỉ có Doãn Minh và một nữ sinh dịu dàng ít nói khác đã tinh chế thành công, những người còn lại toàn bộ đều thất bại.

Doãn Minh tinh chế thành công ở lần thứ chín, nữ sinh dịu dàng còn lại đến lần thứ mười khó khăn lắm mới thành công.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Thiên Tài Được Tể (3)

Kết quả lần khảo nghiệm này làm hai vị chủ khoa và phó khoa hài lòng.

Không đến mức toàn bộ số người trong hai giới nam nữ tham gia khảo nghiệm đều bị thất bại, không một ai có thể tinh luyện thành công được tể nhập môn trong mười lần cơ hội.

Lần này chẳng những có đến ba học sinh mới thành công, còn có một học viên xuất sắc vượt qua dự liệu của các bà, thậm chí là cả một bất ngờ lớn.

"Trưởng khoa, chúng em mười lần đều tinh chế thất bại, có phải đồng nghĩa với việc chúng em không có tư cách bào chế được đúng không?" Một nữ sinh trong lớp vốn rất tự tin có hơi mất tinh thần chủ tâm nhìn Chiêm Uyển Nguyệt hỏi.

Ánh mắt Chiêm Uyển Nguyệt nhu hòa cười nói: "Không phải, đối với học viên mới lần đầu tiên tiếp xúc với được tể mà nói, mười lần đều tinh chế thất bại cũng không phải là chuyện ngạc nhiên gì, trong các em vẫn có hai người có thể ở lại."

Nhập môn được tể học rất khó, phát triển thực sự lại càng khó hơn, cho nên các bà không cần yêu cầu mọi người có tiềm năng trở thành Được Tể Sư cấp cao.

Có thể bồi dưỡng vài Được Tể Sư cấp độ nhập môn, cũng coi như là không tệ.

"Em và Trương Húc cũng qua được khảo hạch." Bà chỉ chỉ một nam sinh khác trầm tĩnh nói.

Nữ sinh vốn đang mất tinh thần kia lập tức ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập vẻ kích động, nàng vốn tưởng rằng mình không có duyên với nghề Được Tể Sư, không nghĩ tới mình sẽ được chọn.

Nhưng khi ánh mắt nhìn đến Ngu Thanh Thiên, vẻ kích động lập tức biến mất.

So sánh trong ba người Ngu Thanh Thiên, thì nàng và Trương Húc chỉ có thể coi là miễn cưỡng đạt yêu cầu, cho nên nàng sau khi nhập học vào khoa được tể nhất định phải nỗ lực, cố gắng theo đuổi, vượt trội hơn người.

Nam sinh kia cũng không nghĩ tới mình có thể lọt vào, là không nhận được mà vui mừng ra mặt.

Cuộc khảo nghiệm là của ba khoa nên cho phép người khác tới tham quan, cho nên lần này ngoại trừ học viên mới, rất nhiều học viên cũ của khoa được tể đều sang đây xem.

Sau khi thấy Ngu Thanh Thiên một lần tinh chế thành công được tể nhập môn, biểu cảm giống như là gặp quý... Đối với lần khảo nghiệm này người thầy trung niên cũng vô cùng hài lòng và hi vọng, thầy cười nói: "Năm người qua cửa khảo hạch được giữ lại, những người khác rồi đi hoặc là ra bên ngoài đợi đi."

Người tham gia khảo nghiệm khác chỉ có thể thất vọng bỏ đi.

Chiêm Uyển Nguyệt nhìn năm người ở lại nói: "Hoan nghênh các em gia nhập vào khoa được tể, đây là một nghề nghiệp vinh quang vô cùng triển vọng, các em đều rất xứng đáng."

"Năm người các em ngày mai mỗi người báo cáo những chương trình học khác cho thầy Điền một chút, thầy ấy sẽ sắp xếp chương trình học ở khoa được tể cho các em, để bảo đảm chương trình học không trùng giờ nhau."

"Thầy Điền sắp tới cũng là giảng viên được tể của năm người các em, cô và các giảng viên khác cũng sẽ giành những khoảng thời gian khác nhau cùng lên lớp với các em."

Sau đó bà giới thiệu đại thể một chút về khoa được tể, cuối cùng mỉm cười nói: "Được rồi, Ngu Thanh Thiên tạm thời ở lại, những người khác có thể ra về, bắt đầu từ ngày mốt, đúng giờ đến khoa được tể lên lớp báo cáo."

"Vâng thưa trưởng khoa."

Đối với việc cho Ngu Thanh Thiên ở lại, những người khác ngược lại không có sinh ra tâm tình đố kỵ gì quá lớn.

Sau khi chính bọn họ tinh chế qua được tể nhập môn, mới phát hiện muốn một lần mà đạt thành công thì khó khăn biết bao nhiêu, Ngu Thanh Thiên ở trong mắt bọn họ chính là loại người ngoại tộc.

Sau khi bốn người bọn họ rời đi, Chiêm Uyển Đồng đi tới trước mặt Ngu Thanh Thiên nhìn một vòng quanh nàng, cười mà như không cười nói: "Lần trải nghiệm học viên mới này, ta đã xem qua dựa theo tình hình bên khoa điều trị, ngươi nổi bật nhất, cũng âm thầm giỏi nhất."

Ngu Thanh Thiên thể hiện trong số những học viên mới, có thể tuyệt đối nói là: "Nhất minh kinh nhân." (Vĩ với người bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi lâm thi có thành tích khiến mọi người kinh ngạc), làm cho tất cả mọi người bất ngờ.

Vậy chứng minh, người này trong lúc khảo nghiệm hoặc khi đi học bình thường cũng đã giấu đi thực lực thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sùng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Thiên Tài Được Tể (4)

Khảo nghiệm tài năng bẩm sinh, Học viện Hoàng gia đều là dùng đá khảo nghiệm có chất lượng nhất, khả năng sai cực thấp.

Vậy chỉ có hai nguyên nhân, một là Ngu Thanh Thiên dùng năng lực đặc thù nào đó cải biến kết quả khảo nghiệm về tổ chất thân thể và tinh thần lực, hai chính là trường hợp cực hiếm khi xuất hiện đó là hậu tích bạc phát.

Cũng chính là có người trước khi tu luyện Linh Thực Sư sẽ không mở ra được, một loại tài năng thiên phú nào đó đang bị ẩn giấu, nhưng có thể sau khi tu luyện, tài năng bẩm sinh ẩn giấu này sẽ nhất phi trùng thiên (bay một cái vọt lên trời) bộc phát.

Tuy là trường hợp như vậy, trong hàng triệu người cũng khó có một người, thế nhưng quả thật đã có tiền lệ.

Bây giờ xem xét thành tích trải nghiệm của Ngu Thanh Thiên, những người giữ chức vị cao trong học viện đều tin rằng Ngu Thanh Thiên có thể chính là người đặc biệt trong số hàng triệu người đó.

Đối với câu hỏi của Chiêm Uyển Đồng, Ngu Thanh Thiên chỉ cười hời hợt, trả lời: "Cảm ơn phó khoa đã khích lệ."

"Ta nghe nói phó viện trưởng muốn làm khảo nghiệm thân thể và tinh thần lực của em một lần nữa, không biết em có bằng lòng hay không?" Chiêm Uyển Nguyệt chớp mắt, cười hỏi.

Ngu Thanh Thiên không cảm thấy có vấn đề gì cả, nhún nhún vai: "Em cảm thấy có lẽ không cần thiết đâu, nhưng nếu học viện nhất định phải làm khảo nghiệm thêm một lần nữa, em đây cũng sẽ cộng tác."

Hai người Chiêm Uyển Đồng họ đều nghe ra sự ưng thuận của nàng, nhưng giọng nói nàng biểu đạt ra cũng chẳng có vẻ thích thú gì lắm khi phải đi làm khảo nghiệm một lần nữa.

Hai người đều cảm thấy buồn cười, nếu như đổi lại là những học viên mới khác, kiểm tra tài năng bẩm sinh khi nhập học giả dụ như có xuất hiện sai lệch, hiện tại có cơ hội sửa cho đúng, còn không nhanh tận dụng cơ hội này để khảo nghiệm một lần nữa, loan truyền cho mọi người đều biết. Hiếm có thanh niên bình tĩnh được như Ngu Thanh Thiên.

Năng lực nhận biết linh hội được tuyệt vời, độ dung hợp tinh thần lực cực cao, cộng thêm tính tình trầm lặng bình tĩnh, Ngu Thanh Thiên nhất định chính là sinh ra để làm Được Tể Sư.

"Ta cũng nghĩ là không cần thiết, đôi lúc cây to thì đón gió lớn, ngược lại không tốt. Em yên tâm nghiên cứu được tể học là được, cô sẽ giúp em từ chối chuyện phó viện trưởng đề nghị em làm khảo nghiệm tài năng bẩm sinh một lần nữa." Chiêm Uyển Đồng cũng không hy vọng một hạt giống tốt vất vả lắm mới vừa tìm được lại bị những người khác lưu tâm nhớ đến.

Chiêm Uyển Đồng phát hiện ra tính tình Ngu Thanh Thiên tuyệt đối sẽ không thanh nhả ôn hòa như đang biểu hiện ra vào lúc này, bà càng cảm thấy hứng thú mạnh mẽ hơn với nàng. "Vậy thì phiền phó khoa." Đương nhiên Ngu Thanh Thiên không muốn đi khảo nghiệm lại.

Giống như là nhìn thấy một viên ngọc thô chưa mài giũa, nếu được chính các bà qua các công đoạn mài giũa để trở thành một khối ngọc điểm lệ, cảm giác đạt được thành tựu như vậy sẽ còn hưng phấn hơn việc thăng cấp của chính mình.

"Tỷ, tỷ có điều gì muốn nói không?" Bà nghiêng đầu nhìn Chiêm Uyển Nguyệt.

Ánh mắt của Chiêm Uyển Nguyệt dịu dàng giãn ra, mỉm cười nói: "Ngu Thanh Thiển, từ giờ trở đi, em sẽ được trọng điểm bồi dưỡng để trở thành Dược Tể Sư của khoa dược tể chúng ta. Chờ sau khi em thích ứng, cô sẽ sắp xếp cho em vào một tổ chuyên môn nhỏ, để được trực tiếp học tập và chỉ dẫn chuyên sâu hơn."

Tiếp đến bà chuyển đề tài câu chuyện, nói: "Cứ coi như đây là một bí mật nhỏ trong khoa dược tể của chúng ta, sau khi em ra ngoài đừng nói cho những bạn khác biết, em có thể làm được không?"

"Dạ được ạ!" Ngu Thanh Thiển gật đầu: "Cảm ơn trường khoa đã chiếu cố."

Nàng hiểu được nhóm chuyên môn nhỏ đó có lẽ là rất đặc biệt, chắc hẳn còn có những Dược Tể Sư là học viên cũ.

"Tài năng bẩm sinh của em đã lộ rõ, khiến cho cô không thể không xem trọng và ngạc nhiên vui mừng." Chiêm Uyển Nguyệt mỉm cười: "Tương lai thành tựu như thế nào, cuối cùng vẫn cần xem chính bản thân của em, các cô rất coi trọng em."

"Em sẽ không làm các cô thất vọng." Ở điểm này Ngu Thanh Thiển cũng rất tự tin.

Chỉ cần là việc nàng muốn nghiêm túc làm, sẽ theo đuổi để đạt đến mục tiêu chín phần toàn mỹ.

Sống trong Mật Thế, rất nhiều thứ tốt đẹp sớm đã bị phá hủy, đây gọi là thập toàn thập mỹ đều là hư vô.

Cho nên Ngu Thanh Thiển càng muốn thành công đến chín phần toàn mỹ, mãi mãi cũng chẳng bao giờ được, tự mình càng nỗ lực hơn để theo đuổi rốt cuộc một phần cũng không được toàn mỹ.

"Tốt, vậy ngày mai, đúng giờ em trở lại đây để báo cáo nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Thiên Tài Dược Tể (5)

Sau khi Ngu Thanh Thiển rời đi, Chiêm Uyển Đồng khoanh tay, tựa ở trước bàn.

"Tỷ, chuyện Ngu Thanh Thiển tình chế đạt đến độ tinh khiết cấp năm, phải báo cáo làm sao với các hội viên cấp cao khác của học viện?" Lúc này giọng nói của nàng tương đối ưỡ ỏi.

Chiêm Uyển Nguyệt cong môi cười cười, vẻ mặt dịu dàng đã biến mất, ngược lại vẻ mặt lại càng điểm lệ hơn: "Không cần, những hội viên cấp cao khác của học viện mà biết được, e rằng học viện khác cũng sẽ biết, chúng ta không thể không đề phòng."

Tính cách lúc này và tính cách ôn hòa vừa rồi của bà rất khác biệt nhau, quả thực không giống như là của cùng một người.

"Ta cũng cho là như vậy, cuộc thi đấu được lần sau, có lẽ chúng ta cũng sẽ không thua nữa." Con mắt của Chiêm Uyển Đồng ẩn hiện ra vài phần nghiêm nghị.

Chiêm Uyển Nguyệt tự tay vuốt nhẹ ly được tể của Ngu Thanh Thiển đã tỉnh chế kia, vẻ khó hiểu: "Nàng ta đừng để cho chúng ta thất vọng."

Lúc Ngu Thanh Thiển bước ra khỏi nơi khảo nghiệm, có không ít người đứng ở bên ngoài, lúc này mọi ánh mắt đều nhìn nhưng giả bộ như không nhìn nàng, đặc biệt là người đàn ông trung niên ở khoa được tể, hướng thẳng ánh mắt dò xét không hề giấu giếm chút nào.

"A Thụ, chúng ta đi thôi." Ngu Thanh Thiển không hề quan tâm đến những ánh mắt thăm dò xem xét kia, bước tới trước mặt Tạ Thụ.

Khuôn mặt Tạ Thụ hiện lên nụ cười vui vẻ: "Thanh Thiển, chúc mừng ngươi nha!"

Ngu Thanh Thiển biểu hiện khác thường khiến cho một đám ánh mắt của học viên mới và học viên cũ đều kinh ngạc, nàng là người bạn vui vẻ tốt bụng.

"Cám ơn!"

Tiếp đó hai người ngồi xe ngựa thẳng đến khoa thực văn.

Về phần khoa rèn, Ngu Thanh Thiển chưa từng nghĩ qua muốn đi thử nghiệm.

Thứ nhất là Linh Thực khế ước nàng đã ký cũng không có công năng tinh chế phân giải, thứ hai chủ yếu là không có hứng thú gì nhiều.

Hướng hồ bệnh mỹ nhân là thiên tài tuyệt thế nổi danh của khoa rèn, chuyện nàng cần vũ khí, đi tìm hấn ăn vạ là được rồi.

Lúc đến khoa thực văn, nhìn thấy bên ngoài chỗ khảo nghiệm không ít người đã tụ tập.

Điều quan trọng nhất của khoa thực văn là khảo nghiệm tinh thần lực và kiên trì, cho nên người được chọn tới tham gia khảo hạch cũng không ít.

Lúc Ngu Thanh Thiển và Tạ Thụ đến đó, đợt khảo nghiệm thứ nhất đã xong, các nàng vừa lúc bắt kịp đợt thứ hai.

"Các người khảo nghiệm xong chưa?" Ngu Thanh Thiển nhìn hai người hỏi. Lúc này Hỏa Ly Nhã và Mộ Dung Thanh đứng cách đó không xa, nhìn thấy hai người liền vẫy vẫy tay.

"Vẫn chưa, lúc chúng ta đến, đợt khảo nghiệm thứ nhất vẫn đang còn tiếp diễn." Mộ Dung Thanh cười nói.

Ánh mắt Hỏa Ly Nhã nhìn thẳng vào người Ngu Thanh Thiển, nhủ nhủ mi: "Người bây giờ có thể thành người nổi tiếng nhất của khoa được tể."

Được Tể Sư, Đoán Tạo Sư và Thực Văn Sư, cũng là nghề nghiệp khan hiếm và tôn quý nhất ở đại lục, cho nên ngoài sự quan tâm của những hội viên cấp cao trong học viện, giữa các học viên cũng hết sức quan tâm.

Kỳ thực, hiện tại đối với các học viên mà nói thì học viện chính là nơi để giao tiếp xã giao và là nơi để mở rộng các mối quan hệ, tương lai sau khi ra ngoài, quan hệ tốt với người nào đó sẽ đạt được nhiều lợi ích lớn.

Đặc biệt giao hảo tốt với những học viên học ba nghề nghiệp cao quý này, lợi ích tuyệt đối còn lớn hơn nữa.

Khoa được tể xuất hiện một thiên tài tinh chế được tể thành công ngay trong lần đầu tiên, sự việc như vậy, lúc mấy người Ngu Thanh Thiển ở lại trong chỗ khảo nghiệm, cũng đã được truyền bá ra ngoài.

Hiện tại chỉ cần là học viên quan tâm đến cuộc khảo nghiệm của ba khoa, bây giờ không có ai là không biết đến Ngu Thanh Thiển.

Sau khi nhóm bạn của Tần Phượng Nghi và Cổ Mộng Trúc nghe kể, đều đổ kị thềm hận không người. Nhưng có lẽ phần nhiều là hối hận, trước đây không nên có ý xa cách với Ngu Thanh Thiển.

Có người còn dự định âm thầm cải thiện quan hệ với Ngu Thanh Thiển, gỡ bỏ mâu thuẫn đã từng có, muốn hai người gặp mặt nhau.

"Người cũng không tệ nhì! Đúng là trường khoa rèn có ý mờ lờ, người có thể một mình lên lút đi xin ông ấy chỉ dẫn." Ngu Thanh Thiển đầy thâm ý nhìn Hỏa Ly Nhã.

Biểu hiện của Hỏa Ly Nhã ở khoa rèn cũng rất xuất chúng, vì vậy lúc này nhờ trường khoa của Phong Thần một mình chỉ bảo cũng đã mở lời rồi, tương lai triển vọng trong nghề rèn không thể đoán trước được.

Tin tức này với tin tức thiên tài được tể Ngu Thanh Thiển, truyền khắp Học viện Hoàng gia. Ngu Thanh Thiển và Tạ Thụ đang lúc ngồi trên xe ngựa đã thoáng nghe thấy rất nhiều người bàn tán thảo luận.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Người Lại Có Thể Thích Phong Thần

Hòa Ly Nhã cười khẽ một tiếng, trên khuôn mặt tuấn tú là vẻ mặt tự tin, nói toạc ra:

"Chúng ta cũng như nhau mà thôi." Hắn nhìn Ngu Thanh Thiện hơi khiêu khích, hỏi: "Sao chúng ta không thử so tài một lần?"

Ngu Thanh Thiện cười mà như không cười hỏi vặn lại: "So cái gì?" Trong lòng đã suy đoán ra, nhưng không có nhiều hứng thú.

"Đội cuộc khảo nghiệm ở khoa thực văn, hai người chúng ta so xem biểu hiện của người nào xuất chúng hơn." Hòa Ly Nhã cư xử với Ngu Thanh Thiện thật phức tạp, vừa có cảm tình trong lòng lại vừa mang kiểu ý muốn vượt qua nàng.

Ngu Thanh Thiện buồn cười nói: "Nhưng ta không làm chuyện không có lợi."

Hòa Ly Nhã sớm đoán được Ngu Thanh Thiện có thể nói như vậy, hắn xích lại gần bên tai nàng, chỉ hai người gần nhau lắm mới có thể nghe được âm thanh, thì thầm "Ta nghe nói người đang tìm Xà Hoàn thảo, nếu như người thắng ta, ta lập tức cho người cơ hội lấy được, cái này coi như vật đặt cược, người thấy thế nào?"

Nghe được lời hắn nói, ánh mắt Ngu Thanh Thiện ôn hòa xẹt qua một tia sắc bén, ngược mắt, chống lại cặp mắt đào hoa xinh đẹp tốt cùng kia, âm thanh mang theo vài phần lạnh nhạt: "Người đang điều tra ta sao?"

Hòa Ly Nhã không nghĩ tới Ngu Thanh Thiện trở mặt nhanh như vậy, chỉ làm cho trong lòng hắn lại càng thêm thích thú, hắn thích nhìn thấy khuôn mặt thanh nhã ôn hòa kia của nàng bị đánh sụp.

Rõ ràng là một con báo đầy răng nanh, nhìn đến thì lại cứ giả vờ ôn hòa vô hại như thỏ con.

"Không có, chỉ là trong lúc vô tình ta phát hiện ra người đang thu thập thông tin về Xà Hoàn thảo, cho nên đặc biệt lưu ý đến một chút." Hòa Ly Nhã biết giới hạn của Ngu Thanh Thiện, đương nhiên không có khả năng đụng chạm tới.

Ngu Thanh Thiện cười một tiếng, lại khôi phục thành bộ dạng xinh tươi lịch sự tao nhã, bộ dạng lạnh lùng tàn khốc vừa rồi kia giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

"Được, ta đồng ý so tài với người." Biết Hòa Ly Nhã cũng không phải hiền lành, nàng thấp giọng hỏi: "Tuy ta cảm giác mình sẽ không thua, nhưng vẫn là muốn hỏi một chút, nếu người như thắng, muốn ta đưa cho người cái gì?"

Chuyện này chỉ là đề đối với con hồ ly hiếu kỳ này mà thôi, nàng cũng không nghĩ rằng mình sẽ thua bởi tên oắt con chưa đủ lông đủ cánh này.

Ngu Thanh Thiện thoáng kinh ngạc một lúc, tràn đầy ý cười với Hòa Ly Nhã, nháy nháy mắt: "Thì ra người lại thích Phong Thần à! Con mắt nhìn người cũng không tồi, nhưng lại không có cơ hội nào rồi." "Nếu như người thua, ngay lập tức tránh xa Phong Thần ra một chút." Hòa Ly Nhã nói trắng ra ý nghĩ của mình.

Bất mình phải tránh xa Phong Thần ra một chút, lý do đầu tiên Ngu Thanh Thiện nghĩ đến chính là tiểu tử Hòa Ly Nhã này coi trọng Phong Thần. Nếu là do nguyên nhân của chính mình, vậy Hòa Ly Nhã nên đi yêu cầu Phong Thần tránh xa nàng ra một chút mới phải.

Tất nhiên, đây cũng là vì nữ nhân ở Mạt Thế rất ít ỏi, không ít nam nhân yêu nhau rồi kết duyên, nên Ngu Thanh Thiện động não nghĩ rộng ra một cách không tự chủ.

Hỏa Ly Nhã nhìn thấy Ngu Thanh Thiện từ kinh ngạc đến đầy ý hàm tiếu, còn tưởng rằng nàng thực sự cũng không thêm để ý đến Phong Thần, nhưng ai biết được nghe xong rồi khiến hấn muốn học máu.

Hấn nghiêm túc trừng Ngu Thanh Thiện một cái: "Người nói bậy bạ gì đó? Hấn là con trai, sao ta có thể thích hấn?"

"Người không cần phải nói dối, giải thích chính là che giấu." Ngu Thanh Thiện cười, giọng nói.

"..." Hỏa Ly Nhã giờ này khắc này ghen tức muốn vỡ lòng ngực.

Trong đầu nữ nhân này đang suy nghĩ gì vậy?

Nếu không phải là hấn không có cách để tiếp cận Phong Thần, lại không thể thắng được Phong Thần, hấn đã sớm đi uy hiếp buộc người đó tránh xa Ngu Thanh Thiện ra một chút.

Không hiểu vì sao, cứ nhìn thấy Ngu Thanh Thiện và Phong Thần ở cạnh nhau, giữa hai người này tỏ vẻ rất quen thuộc và ăn ý với nhau, làm cho hấn rất ghét, tự dưng bức dọc trong người.

Cho nên hấn mới nghĩ ra ý tưởng đánh cược để buộc Ngu Thanh Thiện tránh xa Phong Thần, ai ngờ nữ nhân này lại xuyên tạc ý nghĩ của hấn.

"Che giấu cái gì? Ta đang hoàng ngay thẳng, người chớ suy nghĩ lung tung." Hỏa Ly Nhã hừ lạnh lùng một tiếng: "Trở lại chuyện chính, điều kiện so tài lần này ở ngay đây rồi, người rút cuộc có bằng lòng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Thọc Gậy Bánh Xe

Ngu Thanh Thiện phát hiện tính cách của Hỏa Ly Nhã giản dị, thông minh, ngay thẳng, chính chắn, ngây thơ như vậy nhưng lúc này lại kiêu ngạo, đây quả thật là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

"Không cá cược gì cả, Phong Thần là một người, không phải vật phẩm. Bất luận là người đang mang tâm tư gì, ta cũng không thể bắt hấn tới để làm vật đặt cược cho người." Bản thân Ngu Thanh Thiện nắm chắc sẽ thắng, nhưng tuyệt đối sẽ không lấy người quan trọng ra để đặt cược.

Trên thế giới này, trong tận đáy lòng nàng thì người cha mỹ nhân và Phong Thần chính là hai người đặc biệt nhất, quan trọng nhất, tình tế nhất.

Kỳ thực nàng cũng nhìn ra sắc mặt bất đắc dĩ muốn thổ huyết vừa rồi của Hỏa Ly Nhã, người này đánh cược như vậy, cũng không phải là bởi vì thực sự thích bệnh mỹ nhân, mà là ôm lấy mục đích không tên nào đó.

"Người..." Hỏa Ly Nhã hít sâu một hơi, thấy nàng tiếp tục bộ dáng cười như không cười, vẻ mặt này ta hiểu, cho là nàng vẫn còn hiểu lầm, chỉ có thể xóa bỏ ý nghĩ này: "Nói rồi mà, ta không có hứng thú với hấn, nếu người không tin, chúng ta lập tức đổi thứ đặt cược là được."

"Đổi thứ đặt cược thành cái gì?" Trong sâu thẳm đáy mắt của Ngu Thanh Thiện ẩn giấu ý cười.

Tuy là trí tuệ của Hỏa Ly Nhã không thấp, chuyện từng trải cũng không ít, nhưng dù sao vẫn còn hơi trẻ, quá non nớt.

"Nếu như người thua, lập tức làm Trị Liệu Sư riêng của ta trong năm năm, sao nào?" Hóa Ly Nhã thay đổi ý nghĩ, cười gian xảo.

Trời Ngu Thanh Thiện vào bên cạnh, làm Trị Liệu Sư riêng cũng không tệ, tuy muốn thời gian đánh cược lâu hơn một chút, nhưng sợ nàng không đồng ý.

Dù sao nữ nhân như Ngu Thanh Thiện, căn bản cũng không phải ai cũng có thể thật sự ràng buộc được. Năm năm sau đó, bọn họ cũng sắp rời khỏi Học viện Hoàng gia rồi mà.

"Được, một lời đã định." Điều kiện này Ngu Thanh Thiện vốn dĩ không để tâm tới, nàng cũng không nghĩ là mình sẽ thua Hóa Ly Nhã, không biết hẳn lấy lòng tin ở đâu ra.

Hai người xích lại gần nói chuyện trong mắt mặc kệ đoàn người xa xa.

Nhạc Vân Dương khẽ nhíu mày, nhìn về phía vẻ mặt bình tĩnh, trên người không ngừng phát ra khí lạnh của Phong Thần, nói: "Lão đại, tiểu tử Hóa Ly Nhã kia muốn đào góc nhà của lão đại à."

Chỉ là đến lúc này có lẽ bản thân tiểu tử kia cũng còn chưa hiểu tấm lòng ấy mà thôi. Hẳn là người từng trải đã đi qua trong vạn bông hoa nhưng vẫn không vương chút lá, đương nhiên biết được Ngu Thanh Thiện hình như có tình ý với Hóa Ly Nhã.

"Lão đại, ta đã sớm nghe nói quan hệ giữa Hóa Ly Nhã và Thanh Thiện không bình thường, hơn nữa ta tin chắc đều là do cái tên tiểu tử thúi kia sắp lại gần." Người con trai có gương mặt như con nít tiến lên nói.

Những người khác nhao nhao lên, cùng phụ họa: "Đúng vậy, Thanh Thiện đối với hắn đều giữ khoảng cách nhất định, nhất định là cái tên tiểu tử thúi đó chủ động bám víu."

Vừa rồi bọn họ nhìn thấy rất rõ ràng, lúc nói chuyện Hóa Ly Nhã đã tiến sát vào người Ngu Thanh Thiện, Ngu Thanh Thiện đã lui một bước về phía sau một cách không tự chủ, kéo gần khoảng cách được coi là có chút mờ ám kia.

Chàng trai có vóc người khôi ngô siết chặt tay thành nắm đấm, mở miệng nói: "Hay để ta đi cho Hóa Ly Nhã một bài học vậy, thằng nhãi không biết nông sâu, bạn gái của lão đại chúng ta cũng dám cướp, thực sự là đáng đánh."

Phong Thần nghe được câu chuyện của mấy người, ngạc nhiên khi nghe câu nói "bạn gái của lão đại."

Hắn không nghĩ tới vì sao trong thời gian ngắn này, đám bạn của hắn tự nhiên ghép Ngu Thanh Thiện thành bạn gái của hắn, nhưng dường như hắn cũng không ghét điều này.

Vừa nghĩ tới tương lai nếu là hắn cưới một phụ nữ khác làm vợ, trong lòng lập tức không hiểu tại sao lại xuất hiện nhiều loại tâm tư chán ghét gai mắt.

Hắn nghiêm túc suy nghĩ sâu xa một hồi, nếu như tương lai hắn thật sự muốn có một người phụ nữ sống ở bên cạnh, nhất định sẽ là Ngu Thanh Thiện mà thôi.

Chỉ có người phụ nữ này mới không làm cho hắn gai mắt chán ghét, ngược lại còn có loại tâm tình không nói rõ được, cũng không tả rõ được quanh quẩn trong trái tim hắn.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn tự hỏi một chút chuyện như vậy, đối mặt với nội tâm của mình.

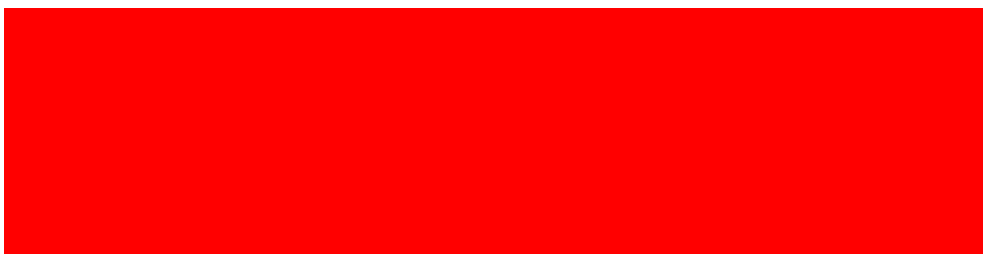
Chẳng qua Ngu Thanh Thiện còn quá nhỏ tuổi, hắn vẫn chưa nghĩ nên phá vỡ mối quan hệ kia giữa bọn hắn hay là yên lặng.

Kỳ thực Phong Thần và Ngu Thanh Thiện đều giống nhau, từ lâu đã coi đối phương như là người của mình, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, chưa bao giờ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Đây Là Chuyện Giữa Ta Và Hắn

Thấy Phong Thần không nói ra, ngược lại rơi vào trầm tư, những người khác càng khẳng định lão đại có tính cảm đặc biệt đối với Ngu Thanh Thiên.

"Lão đại, chúng ta đi đánh Hỏa Ly Nhã một trận, cho hắn biết có người hắn không thể tơ tưởng." Nhạc Vân Dương nói một câu thăm dò.

Phong Thần lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái, giọng nói lạnh lùng như trước: "Các ngươi cho rằng Hỏa Ly Nhã thật sự đơn giản như vẻ ngoài như vậy sao?"

"Chẳng phải hắn là thái tử của Văn Hóa quốc à." chàng trai có gương mặt con nít bĩu môi: "Vẫn bị hoàng tử của hoàng hậu kè ỨC HIẾP, nói không chừng một lúc nào đó, ngôi vị thái tử của hắn sẽ đổi chủ."

Bọn hắn mặc dù không có thân thể như Hỏa Ly Nhã, thế nhưng đi đánh một trận, không chơi đến mức dễ xảy ra án mạng, thì vẫn dám chơi.

Thứ nhất là cảm thấy Hỏa Ly Nhã ở Văn Hóa quốc cũng không được sủng ái, nếu không thì Văn Hóa đại đế cũng sẽ không nâng địa vị Tàn gia kia lên làm hoàng hậu kè, lại còn sinh ra một hoàng tử, thứ hai chính là nhìn Hỏa Ly Nhã kia thì cảm thấy gai mắt, bạn gái của lão đại bọn hắn mà cũng dám cướp, chắc tên nhãi đó không muốn sống rồi.

Môi Phong Thần cong lên đầy thâm ý: "Cũng có người không giống như vẻ bề ngoài mình nhìn thấy hoặc đơn giản giống như trong trí tưởng tượng vậy, đừng dễ bị che mắt."

Người đời chỉ biết Hỏa Ly Nhã bị hoàng hậu kè âm thầm ỨC HIẾP, nhưng lại cực kỳ hiếm người biết đến gia tộc bên mẹ của hắn thật ra là Hàn gia, một trong bảy thế gia Linh Thực cao nhất ở trung tâm đại lục.

Huống chi vị Văn Hóa đại đế kia có thực sự bỏ mặc Hỏa Ly Nhã không quan tâm nữa hay không? Phong Thần lại không cho là như vậy. Còn như nguyên nhân, đương nhiên cũng không có khả năng nói ra.

Ba người chính thức thừa kế đại đế quốc, không gian Linh Thực bên trong cơ thể của mỗi người đều ẩn sâu một dòng Linh Thực hoàng giả thần bí.

Phong Thần biết rõ Hỏa Ly Nhã tuyệt đối không đơn giản, cũng tạm thời đoán không ra dòng Linh Thực hoàng giả kia trên người đối phương rốt cuộc là thuộc tính gì, chỉ ít đối phương còn chưa từng sử dụng sức mạnh kia.

"Xem ra hắn không đơn giản, vậy bây giờ chúng ta muốn đánh hắn một trận, cũng không phải là việc dễ dàng." Nhạc Vân Dương xuất thân từ đại tộc, làm chuyện như vậy cũng chẳng sợ gì nhiều.

Bất kể là Phong Thần hay Hỏa Ly Nhã đều có tính kiêu ngạo của chính mình, chuyện nhờ người khác lên rút tay đánh đối thủ, tuyệt đối không làm được. Phong Thần hơi hơi nhún mày: "Không nên đi gây sự với hắn, đây là chuyện giữa ta và hắn."

Hơn nữa, coi như đánh Hỏa Ly Nhã một trận thì đã làm sao? Muốn đánh thì phải để hắn tự mình ra tay.

Huống chi, đôi mắt Phong Thần thâm thúy vô ngần chớp một cái, hắn sẽ không để cho Hỏa Ly Nhã nhanh như vậy đã nhìn thấu tình cảm của hắn đối với Ngu Thanh Thiên.

"Cũng đúng, loại chuyện như vậy vẫn phải để lão đại ra tay." Trong nháy mắt Nhạc Vân Dương đã hiểu ý của Phong Thần, híp mắt cười nói.

Những người khác lại không tưởng tượng ra, cảnh lão đại đi giải quyết Hỏa Ly Nhã sẽ như thế nào.

Phong Thần cất bước đi đến chỗ Ngu Thanh Thiên và Hỏa Ly Nhã.

Vốn dĩ người ở xung quanh đang trò chuyện với nhau, sau khi nhìn thấy Phong Thần xuất hiện, mọi ánh mắt đều tập trung chú ý, không ít ánh mắt ái mộ của các nữ sinh không cảm thấy ngại ngùng gì khi nhìn chăm chăm vào hắn.

"Thiên Thiên!" Giọng nói trong trẻo dịu dàng như ngọc vang lên bên tai Ngu Thanh Thiên, mang theo ý vị nhẹ nhàng dịu dàng.

Lúc Phong Thần vừa xuất hiện, Ngu Thanh Thiên ngay lập tức chú ý đến hắn, nghiêng đầu mỉm cười, nói: "Chàng cũng tới đây xem nào nhiệt à?"

Đi xem học viên mới khảo nghiệm năng khiếu thực văn, không hề giống phong cách của Phong Thần.

"Ta chỉ tới xem nàng khảo nghiệm mà thôi." Phong Thần trình bày ngắn gọn nguyên nhân vì sao mình đến nơi này.

Nếu không phải vì Ngu Thanh Thiên tới tham gia khảo nghiệm, khẳng định không đời nào hắn lại đến xem những học sinh mới khác tham gia khảo

nghiệm

"Học viên giỏi nhất của khoa thực văn như chàng đây mà tới xem ta khảo nghiệm, ta cảm thấy tràn đầy áp lực." Ngu Thanh Thiển hơi híp mắt lại, cười giòn nói.

Phong Thần khẽ cười một tiếng: "Da mặt nàng dày như vậy, còn có thể cảm thấy bị áp lực hay sao?"

Ngu Thanh Thiển lườm hắt một cái: "Da mặt dày cũng là một loại ưu điểm."

Nhìn hai người đùa vui không hề có khoảng cách, dường như Phong Thần đã mất đi vẻ đẹp bên ngoài như tiên giáng trần kia, biến thành người phàm, đột nhiên trong lòng Hòa Ly Nhã cảm thấy rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Tính Khí Hai Người Không Hợp

Bản thân Hòa Ly Nhã cũng không biết vì sao, nhìn kiểu gì cũng thấy Phong Thần không vừa mắt, trước đây là như vậy, hiện tại còn hơn nữa.

"Thanh Thiển, người rất thân với Phong học trưởng đúng không?" Về mặt của hắn kì lạ, cười ló lắt nhìn Ngu Thanh Thiển, giọng nói rất thân mật hỏi.

Ngu Thanh Thiển gật đầu: "Đúng vậy! Lần trước lúc ở đáy sông, Phong học trưởng đã cứu ta."

Ở vào tình huống có nhiều người như vậy, Ngu Thanh Thiển đương nhiên sẽ không gọi Phong Thần là bệnh mỹ nhân.

"Khó trách người và Phong học trưởng thân mật như vậy, thì ra hắn có ơn cứu mạng với người à!" Hòa Ly Nhã nghiêng rất mạnh mấy chữ phía sau.

Ngu Thanh Thiển phát hiện ra tâm tình của Hòa Ly Nhã, khi vừa thấy Phong Thần đã hơi không bình tĩnh, nhớ tới chuyện vui lúc nãy, nàng giật nhẹ tay áo của Phong Thần nói: "Hắn chính là Hòa Ly Nhã, người đứng nhất trong số các học viên mới của chúng ta, có lẽ hắn đã thích chàng lâu lắm rồi."

"..." Hòa Ly Nhã nhìn không nổi khóe miệng giật giật, vốn định nổi giận, nhưng nhìn vào trong ánh mắt của Ngu Thanh Thiển mang đầy ý cười, về mặt hài hước, hắn liền biết đây là trò đùa dai của đối phương.

Thay đổi ý định, đôi mắt xinh đẹp đào hoa của hắn hơi nhú lại, nhìn chăm chăm vào nụ cười đầy hàm ý của Phong Thần, nói: "Đúng vậy! Đúng là ta đã thích Phong học trưởng lâu rồi."

Thích đến nỗi hy vọng người mau chóng cút xéo đi.

Mấy người đi theo phía sau đến xem náo nhiệt, nghe nói như thế đều kinh ngạc, tình huống hiện tại là gì, lẽ nào Hòa Ly Nhã thực sự coi trọng lão đại của bọn họ?

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, cho tới bây giờ lão đại của bọn họ chính là tuyệt thế mỹ nam, bản thân lại mang khí chất tinh khiết, lạnh lùng của thần tiên giáng trần không vương khói bụi trần gian này, trước đây đã gặp qua chuyện bị mấy người con trai đùa giỡn.

Tuy những người con trai đã đùa giỡn với lão đại đều chết đến nỗi không thể chết thêm lần nữa, nhưng không thể phủ nhận, gương mặt và khí chất thoát

tục tuyệt trần quyền rũ chúng sinh này của lão đại, quả đúng là khiến cho cả nam hay nữ đều chết mê chết mệt.

Về lạnh lùng trên người Phong Thần lại càng lạnh lùng hơn, thân nhiên nói: "Ta lại chẳng thích người chút nào!"

"Bố đây nhìn người cũng không hợp mắt." Hỏa Ly Nhã nén không được lửa giận đang dâng trào: "Tên giả tiên nhà người."..." Hỏa Ly Nhã không ngờ tới chuyện Phong Thần sẽ nói trắng ra như vậy, và nhìn từ sự biểu cảm lạnh lùng hiện ra trên gương mặt, quả đúng là không thích gì hắn.

Hắn không quen nhìn cái kiểu hờ hững như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi này của Phong Thần, không để bất kì thứ gì trong ánh mắt, đặc biệt chính là ở trước mặt Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên thấy lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau thì đã muốn mở màn chửi bới nhau, lập tức lên tiếng: "Hai người các người, việc này chẳng lẽ chính là tương ái tương sát (yêu nhau lắm cắn nhau đau) trong truyền thuyết sao?"

Phong Thần và Hỏa Ly Nhã cùng nhú mày, đồng thanh nói: "Đừng nói nhảm."

Bọn họ chỉ là ghét nhìn thấy tướng mạo của nhau mà thôi.

"..." Nhạc Vân Dương nhin không nổi, nhăn trán.

Hai người này vừa nhìn là biết tình địch không hợp tính khí, cũng thua Ngu Thanh Thiên, nàng dám lôi hai người này ra trêu chọc kiểu này, đổi thành những người khác, cũng không biết thi thể đã bị ném ở chỗ nào.

Tạ Thu thấy giữa Phong Thần và Hỏa Ly Nhã nổi lên khí thế giương cung bạt kiếm, liền tiến lên nói: "Thanh Thiên, cuộc khảo nghiệm sắp bắt đầu, chúng ta đi vào trước đi."

Ngu Thanh Thiên thấy không ít người tham gia khảo nghiệm bắt đầu lần lượt vào sân trường, nàng nói với Phong Thần và Hỏa Ly Nhã: "Các người tiếp tục, chúng ta đi trước một bước."

Nàng cũng nhìn ra tính khí của hai người không hợp, hiện ra giống như nước với lửa, không thích can dự nữa, nếu không... lửa sẽ càng ngày càng lớn.

Phong Thần cũng không nhìn Hỏa Ly Nhã, một mạch tiến về phía trước, sống vai đi cùng Ngu Thanh Thiên: "Ta vào xem nàng khảo nghiệm."

Hỏa Ly Nhã tức giận muốn nổ phôi, thực sự Phong Thần quá đáng ghét.

Hắn gồng mình xiết thật chặt cổ ống tay áo, nhất định mình phải cố gắng tu luyện để trở nên mạnh mẽ, vượt lên Phong Thần, sau đó đánh tên giả thần tiên này một trận ra trò.

Hắn cũng không nói thêm gì nữa, theo sát bước chân của mấy người kia tiến vào chỗ khảo nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Cảm Giác Bị Ngược Đãi

Bầu không khí giữa Phong Thần và Hỏa Ly Nhã vẫn còn rất căng thẳng, những người khác nhao nhao tránh đường.

Ngu Thanh Thiện thấy thế, cười nhẹ tới gần Phong Thần nói: "Tại sao ta lại cảm giác chàng và Hòa Ly Nhã có tố chất tiềm ẩn làm thổ phỉ."

Phong Thần nhàn nhạt liếc nàng một cái: "Quan hệ của nàng và hắn thật tốt?"

"Bình thường mà, hắn nợ ta ba món ân tình thôi." Ngu Thanh Thiện thành thật nói chuyện.

Mắt phượng nhỏ dài của Phong Thần chứa đựng ý cười rất nhạt, hiển nhiên rất sung sướng với câu trả lời của Ngu Thanh Thiện.

"Sau này ít thân mật với hắn, gia thế của hắn rất phức tạp." Phong Thần nói lời như vậy cũng đơn thuần không phải là xem Hòa Ly Nhã không vừa mắt, mà là lời nói thật.

Hòa Ly Nhã ngấm ngầm đánh giá đến vài thế lực, tương đối phức tạp.

Đặc biệt Ngu Thanh Thiện vốn đã đắc tội chết với Tần Phượng Nghi, người khá được sủng ái của Tần gia, nếu tiếp xúc quá nhiều với Hòa Ly Nhã, hắn sợ vị hoàng hậu kế kia sẽ tìm Ngu Thanh Thiện gây phiền phức.

Hắn cũng không sợ thế lực Tần gia, nhưng sợ tại nơi chính mình nhìn không thấy, Ngu Thanh Thiện sẽ bị người khác lên lút tổn thương gì.

Ngu Thanh Thiện vẫn luôn biết Hòa Ly Nhã không đơn giản, nghe được lời của Phong Thần có thể càng cảm thấy bối cảnh sự đời vô cùng phức tạp mà Hòa Ly Nhã vẫn sống được đường hoàng tự do như trước vậy, e rằng còn có rất nhiều bí mật hoặc tính cách không muốn người khác biết.

"Ta đã bằng lòng với hắn có thể âm thầm làm bạn với hắn, cho nên cho dù bối cảnh của hắn có phức tạp, ta cũng sẽ không vì vậy mà xa cách hắn." Ngu Thanh Thiện không suy nghĩ quá nhiều lập tức trả lời, thuyết phục Phong Thần.

Ở Mặt Thế nàng khá coi trọng tình nghĩa, đã đồng ý với Hòa Ly Nhã thì sẽ làm được, trừ khi đối phương tự phản bội trước hoặc là cố ý xa cách.

Phong Thần nghe Ngu Thanh Thiện nói, khí lạnh trên người lại nặng vài phần, ý cười trong mắt cũng biến mất.

Hắn không nghĩ tới thì ra Hòa Ly Nhã đã sớm đào một cái bẫy bó buộc Ngu Thanh Thiện vào trong đó.

Từ nhỏ đến lớn, vẫn coi là hắn hiểu rõ tính tình của Ngu Thanh Thiện, biết nàng khá xem trọng lời hứa và tình nghĩa, muốn thuyết phục nàng thay đổi cơ bản là không có khả năng.

"Hiện tại chỉ coi là bạn bè thôi, muốn trở thành bạn có thể giao phó sinh tử cho nhau thì cần phải xem xét lại." Ở trước mặt Phong Thần Ngu Thanh Thiện rất ít khi che giấu tâm tư của mình. Hắn trầm ngâm trong chốc lát, hỏi: "Nàng muốn xem hắn là bạn tốt hay là bạn có thể giao phó sinh tử cho nhau?"

Trên người Hòa Ly Nhã có rất nhiều bí mật và yếu tố không ổn định, nàng vẫn chưa thể tin tưởng hoàn toàn đối phương, thời gian sẽ chứng minh.

Tiếp theo nàng bắt đầu câu chuyện, lại kè sát vào Phong Thần một chút: "Nhưng ta lại khẳng định, chàng là người ta có thể giao phó sinh tử."

Những lời này mang theo vài phần mập mờ và chân thành, cũng là lời từ đáy lòng của nàng.

Ở trên thế giới này, bây giờ có thể để cho nàng thật sự dũng cảm bày tỏ tâm tư, giao phó sinh tử hoặc là người nàng có thể dựa dẫm chỉ có người cha mẹ nhân và Phong Thần.

Đây là một loại cảm tình ý lại, cũng là một loại cảm giác mãnh liệt, hai người này chắc sẽ không phản bội mình.

Phong Thần vốn đang vì chuyện Ngu Thanh Thiện và Hòa Ly Nhã kết giao bạn bè mà suy nghĩ sâu xa, bỗng nghe đến câu nói tràn đầy tin cậy này của nàng, hồ băng trong lòng kia hoàn toàn vỡ vụn ra, kích động tăng tăng gợn sóng.

"Ta cũng vậy, Thiện Thiện!"

Giọng nói của Phong Thần dịu dàng, như gió nhẹ lướt qua màng nhĩ của Ngu Thanh Thiện, khiến cho lòng nàng ngứa ngứa.

Hai người nói chuyện đều dùng linh lực che giấu, những người khác không nghe được.

Nhìn Phong Thần và Ngu Thanh Thiện đi vào khoa thực văn tham gia khảo nghiệm, hai người thân mật nói chuyện với nhau. Hơn nữa Phong Thần vừa mới cúi đầu nhìn về phía Ngu Thanh Thiện, trong nháy mắt đó lộ ra hơi ấm. Người ở đây, bất luận là học viên mới hay là học viên cũ, đều có loại cảm giác bị ngược đãi sâu sắc.

Trong lòng càng không ngừng phỏng đoán về mối quan hệ của hai người, tin rằng sau khi cuộc khảo nghiệm ngày hôm nay kết thúc, lời đồn đãi về chuyện vô cùng mờ ám giữa Ngu Thanh Thiện và Phong Thần sẽ được truyền khắp Học viện Hoàng gia.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Cuộc Khảo Nghiệm Thực Văn (1)

Phong Thần theo Ngu Thanh Thiện tiến vào khu khảo nghiệm rồi lùi lại đứng sang một bên, khôi phục lại dáng dấp lạnh lùng như tiên giáng trần.

Khí chất dịu dàng lẫn ảm áp vừa rồi phảng phất như đóa phù dung sớm nở tối tàn, có lẽ cũng chỉ duy nhất Ngu Thanh Thiện mới nhận được.

Hỏa Ly Nhã ở phía sau cau mày, nhìn chằm chằm vào Phong Thần, nếu như mắt hắn có thể giết người, trên người Phong Thần đã bị chọc thủng lỗ chỗ.

Một lát sau, một trắng một đen hai tên tướng mạo giống nhau như đúc, chỉ là khí chất chênh lệch quá nhiều lão già cùng đi vào nơi trắc trở.

Đám sinh viên cũ nhìn thấy hai người, vốn còn đang nói chuyện phiếm ngay lập tức ngưng hẳn.

Những học sinh mới thấy vậy tự dưng cũng ngừng nói chuyện, nhìn về phía hai ông lão mới xuất hiện.

Hai người ở Hoàng gia Học viện khá nổi tiếng, là chủ khoa thực văn, không phân biệt được ai trưởng ai phó, hai vị này là một cặp anh em song sinh.

Người lên tiếng nói trước là người nổi tiếng với khí chất ôn hòa, mặc áo trắng, gương mặt đầy vui vẻ.

"Thật không ngờ học viên mới tới khoa thực văn tham gia khảo nghiệm lại nhiều như vậy." Hắn cười tiếp tục nói: "Mắt nhìn của các em không sai, khoa thực văn chúng ta đúng là nghề nghiệp cao quý vinh quang có tiền đồ nhất."

"Khoa thực văn chúng ta luôn luôn coi trọng nhất là tự do và tình bằng hữu, không giống hai con cạp mẹ bên khoa dược tể, yêu cầu nghiêm túc hà khắc quá mức, càng không giống như gương mặt lò dò bên khoa rèn kia không thú vị như thế."

"Tin rằng các em tuyệt đối sẽ không hối hận vì ngày hôm nay đến tham gia cuộc khảo nghiệm của khoa thực văn."

Nghe được ông lão mặc áo trắng nói, mọi người cũng không nhịn nổi há hốc miệng.

Không biết hai cạp mẹ của khoa dược tể và gương mặt lò dò của khoa rèn này nghe được lời ngài ta nói, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Ngu Thanh Thiện chu chu môi, ông lão này thật đúng là thú vị.

Nhìn bọn lão của khoa thực văn, ông nào ông nấy giống như đang biểu lộ tình cảm dụ dỗ mong chờ tân sinh mau mau rơi vào hang sói, nằng tin lời ông lão áo trắng nói tuyệt đối là cố ý nói ngược lại với ý mình.

Trước kia Phong Thần vẫn chưa giới thiệu qua nhiều về khoa thực văn cho Ngu Thanh Thiện, nhưng bảo nằng nhất định phải ra sức thể hiện.

Hơn nữa tính hiệu dụng của thực văn ở vùng đại lục này quả thực quá lớn, quá rộng.Ngu Thanh Thiện biết rõ Phong Thần tuyệt đối không giống như những người khác mang theo tâm ý xem kịch vui mà kêu nằng tham gia vào, chứng minh hai người trưởng khoa này một mặc áo đen, một mặc áo trắng chắc chắn thật sự là có bản lĩnh.

Trọng yếu nhất là ba điểm tốt: Thứ nhất là có thể khắc thực văn lên trên Linh Thực mà Linh Thực Sư đã ký khế ước, để càng cường đại hơn, hoặc phải sinh ra công năng tác dụng nào đó. Thứ hai là có thể khắc thực văn lên ở vũ khí, gia tăng biên độ cường hóa vũ khí, còn có thể mở rộng ra một ít công năng đặc thù. Thứ ba, Thực Văn Sư cường đại còn có thể luyện chế ra sinh vật không có sự sống cường đại, bất luận là dùng để bố trí giúp ích cho cuộc sống hàng ngày, hay dùng trong chiến đấu, đều sẽ không bao giờ phản bội mình mà trợ giúp tuyệt vời.

Có vài Thực Văn Sư còn có thể nghiên cứu ra một vài năng lực đặc thù khác, nhưng chủ yếu nhằm vào cá nhân mình.

Vì vậy Thực Văn Sư là nghề cao quý nhất và được nhiều người theo đuổi nhất của cả đại lục, cũng là đối tượng các thế lực lớn tranh nhau lôi kéo, qua lại thân thiết.

Khi cảm xúc hào hứng của mọi người đang được khơi dậy, ông lão mặc áo trắng cười tủm tỉm mang vài phần ý đồ không tốt, nói: "Nhưng, người có thể vượt qua lần khảo nghiệm này tuyệt đối sẽ không nhiều. Tuy các em đã chọn khoa thực văn, nhưng ta sẽ vẫn không giữ lại các em đã bị loại bất kể về mặt tình cảm hay thể diện gì."

"..." Một số người nhất thời có loại cảm giác như muốn thổ huyết, đây là đùa giỡn với bọn họ sao?

Ông lão mặc áo đen thân nhiên liếc học viên mới tham gia khảo nghiệm, thờ ơ lạ thường lên tiếng: "Bắt đầu khảo nghiệm đây."

Ông lão mặc áo trắng cười với một thanh niên trẻ tuổi đang vẫy tay ở phía dưới: "Tiểu Lạc Lạc, người đến để sắp xếp cho các tân sinh viên khảo nghiệm à."

Tư Đồ Lạc đã quá quen thuộc với tính không có quy củ của ông lão mặc áo trắng, đi tới phía trước nói với các học viên tham gia khảo nghiệm: "Khảo nghiệm của khoa thực văn và các khoa khác đều giống nhau, cũng chia làm hai đợt."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Cuộc Khảo Nghiệm Thực Văn (2)

Từ trong tay Tư Đồ Lạc biến ra một vật hình bầu dục trong suốt bằng thủy tinh.

"Đợt khảo nghiệm thứ nhất giống với những khoa khác, các em lấy tinh thần lực đưa vào, nếu như thấp hơn cái vạch ngang ở giữa kia thì sẽ bị loại hoàn toàn, đợt thứ hai cũng không cần tham gia nữa."

"Tham gia khảo nghiệm tinh thần lực ở khoa thực văn, mong rằng mọi người không nên suy nghĩ đến chuyện ẩn giấu thực lực, chúng ta phải căn cứ vào tinh thần lực của các em để phán đoán và đề ra phương án bồi dưỡng, xin nghiêm túc tham gia."

Hắn nói xong câu đó, lơ lơ dang dang liếc mắt nhìn Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên thăm nghĩ lúc trước Chiêm Uyển Đồng còn nói đi đến chỗ thầy phó hiệu trưởng giúp mình miễn khảo nghiệm một lần nữa, xem ra vẫn không thể trốn thoát lần khảo nghiệm tinh thần lực này.

Nhưng lần này nàng cũng không dự định lại ẩn giấu nhiều như vậy, phát huy tám phần mười cũng có thể có thể dễ dàng thắng được Hòa Ly Nhã.

Cái ông lão mặc áo trắng còn bạo hơn, cười tủm tỉm nhìn chăm chăm trực tiếp vào Ngu Thanh Thiên, giống như con sói nhìn thấy thịt sống mừng quá mà sáng mắt ra.

Khảo nghiệm dựa vào thứ tự các học viên tiến vào trong sân trường, Ngu Thanh Thiên và Hòa Ly Nhã bị xếp ở hai vị trí cuối cùng.

Người tham gia ở trước mặt luân phiên đưa tay ra, đặt trên đồ kiểm tra hình quả bầu dục bằng thủy tinh, tinh thần lực hóa thành một dòng chảy nhỏ chui

vào trong.

Rất nhanh, ở trung tâm của đồ kiểm tra hình bằng thủy tinh này xuất hiện một vạch màu đen, có người khó khăn lắm mới qua được vạch này, nhưng cũng có rất nhiều người còn thiếu một khúc nữa mới tới.

Mộ Dung Thanh và Tạ Thu thành tích cao nhất, đều vượt quá vạch kẻ màu đen một đoạn.

"Tiểu nha đầu, đến phiên ngươi rồi." Lúc tới lượt Ngu Thanh Thiện, ông lão mặc áo trắng hứng khởi thân mật, nói: "Ngươi đừng có đùa giỡn, giờ chiều trò gì nhé, lão ngược lại không tin cách giải thích là hậu tích bạc phát này."

Ngu Thanh Thiện hết nói nổi lời nào, hôm nay ông lão này chính là để mắt tới mình sao?

"Em sẽ nỗ lực hết sức." Nàng gật đầu, bước lên trước, đưa tay lại gần khối thủy tinh.

Ai ngờ, một bàn tay già nua nhanh tay nhấc khối thủy tinh lên trước: "Lão đây tới kiểm tra ngươi, lão sợ tiểu Lạc Lạc sẽ đổ nước vào, lão không yên tâm."

Tư Đồ Lạc gật gật khoe miệng, bước lui một bước, để cho ông lão mặc áo trắng khảo nghiệm Ngu Thanh Thiện.

Ngu Thanh Thiện cũng không phản đối, ánh mắt sáng lên đầy vẻ ý cười, duỗi tay đưa tới. Ánh mắt của Tư Đồ Lạc hàm chứa ẩn ý cảm thông nhìn Ngu Thanh Thiện, bị cái lão biến thái này để mắt tới, chương trình học thực văn kể tiếp có thể sẽ rất bị thâm.

Tinh thần lực hóa thành một luồng như dòng suối tiến vào khối thủy tinh kia, tinh thần lực của người khác như là dòng suối nhỏ, nhưng của nàng còn rộng lớn hơn rất nhiều, như là tụ tập thành sông.

Thức hải của nàng tạo ra một lá chắn, chặn giữ lại hai phần luồng linh lực mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, thủy tinh phát ra một luồng ánh sáng màu xanh chói sáng.

Ánh sáng màu xanh vụt tắt, mọi người ngay lập tức nhìn thấy kết quả khảo nghiệm trên thủy tinh của Ngu Thanh Thiện, ánh sáng màu xanh như màu của biển đã sớm vượt cao hơn vạch màu đen, thậm chí sắp tiến đến đỉnh của khối thủy tinh.

Ông lão mặc áo trắng nhú nhú mày, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, nói: "Tiểu nha đầu, ngươi còn ẩn giấu bao nhiêu nữa?"

Lão phát hiện Ngu Thanh Thiện đưa tinh thần lực vào khối thủy tinh căn bản còn chưa đạt tới điểm giới hạn cao nhất, nhưng lần này vẫn chưa quở trách.

Hiện tại thành tích của Ngu Thanh Thiện đã rất kinh người, rất tuyệt hảo, hầu như có thể sánh ngang với thiên tài Phong Thần trước kia, hăng quá hóa dở, con bé này làm đúng rồi.

"Còn một phần nữa." Ngu Thanh Thiện trả lời đại.

Ông lão mặc áo trắng miễn cưỡng cười cười, tinh thần lực của con bé chết tiệt này rốt cuộc lại cao như vậy. Chẳng trách lúc đầu lão ở trên tường thành của học viện, lần đầu tiên đảo mắt đã nhìn trúng nàng.

Khoa thực văn của bọn lão tuy là đã xuất hiện một thiên tài tuyệt thể như Phong Thần, nhưng từ trước đến giờ bọn lão cũng không chê việc có nhiều thiên tài.

Lần trước Phong Thần đã tham gia thi đấu ở rất nhiều học viện, một lần thi đã thành danh, nhưng lại không cách nào tham gia thi đấu lần này nữa.

Cho nên thêm một lần nữa bọn họ cần bồi dưỡng một thiên tài để hoàn thành ba lần quán quân liên tiếp, như vậy khoa thực văn mới có thể lấy được món phần thưởng cao quý đó, tương lai đối với cả học viện đều có lợi ích lớn.

"Không sai, không sai, lão phu rất là coi trọng ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Cuộc Khảo Nghiệm Thực Văn (3)

Ngu Thanh Thiện phát hiện ánh mắt của ông lão này cũng không hề mờ đục, còn ẩn chứa ánh sáng cơ trí, cười cười cân nhắc.

"Không phải ta đây quá vinh hạnh rồi sao?"

"Đương nhiên, chỗ này của chúng ta có thể tốt hơn chỗ hai con cạp mẹ bên khoa được tể kia, đợi sau này ngươi có thể lĩnh hội được." Ông lão mặc áo trắng cười khà khà, nhấn mạnh hai chữ lĩnh hội.

Chuyện Ngu Thanh Thiện khảo nghiệm đạt được thành tựu xuất sắc lúc ở khoa được tể, đám người ông lão mặc áo trắng đã biết.

Lão vẫn còn lo lắng Ngu Thanh Thiện không tới tham gia khảo nghiệm ở khoa thực văn, vốn dĩ cũng chuẩn bị nếu nàng thật sự không muốn tới, lão sẽ trực tiếp đến lôi cô nàng tới tham gia khảo nghiệm.

Nhưng quá ổn rồi, chứng minh Ngu Thanh Thiện còn có tầm nhìn xa trông rộng.

Trong lòng Ngu Thanh Thiện liếc nhìn hần bằng nửa con mắt, hai vị khoa được tể là cạp mẹ, vậy thì hai lão đầu khoa thực văn này tuyệt đối cũng không hiền lành gì, trông thật giống như hắc bạch vô thường.

Ông lão mặc áo trắng cười với Hòa Ly Nhã phía sau Ngu Thanh Thiện, vẫy tay: "Tiểu tử kia qua đây, ngươi cũng do lão phu đây đích thân kiểm tra."

"..." Hòa Ly Nhã bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, tiến lên, tiểu tử kia là cái quỷ gì.

"Tiểu tử kia, lão phu thấy gương mặt ngươi xanh xao, tại sao còn không nhanh khảo nghiệm rồi nhận thua với tiểu nha đầu?" Ông lão mặc áo trắng nhìn Hòa Ly Nhã cười chế giễu.

"Trưởng khoa, lão nghĩ nhiều rồi, em làm sao có thể chịu thua ngay được." Hòa Ly Nhã ngụyet lão một cái: "Còn nữa, đừng gọi em là tiểu tử kia."

"Ồ ồ, tiểu tử kia thực sự là không biết lễ phép, chờ ngươi vào khoa thực văn, lão phu cần phải dạy bảo ngươi một phen thật tốt mới được." Ông lão mặc áo trắng đây hàm ý nói: "Để cho ngươi biết kính già yêu trẻ, không thể lại trừng mắt với lão phu."

Hòa Ly Nhã giật giật khóe miệng, càng thấy ông lão mặc áo trắng không vừa mắt.

Thảo nào ông lão này lại thích tên nhóc giả tiên Phong Thần như vậy, trông mắt cảm tình, đều là cái đồ đáng ghét.

Ông lão mặc áo trắng thấy được sự ghét bỏ trong mắt của Hòa Ly Nhã, híp híp mắt: "Tiểu tử kia, nhưng lão phu lại càng ngày càng thích ngươi hơn."

"Trưởng khoa, em vẫn khảo nghiệm chứ?" Hòa Ly Nhã lờm mắt hỏi. Hừ hừ, đợi rơi vào trong tay lão đây, cam đoan không quá ba tháng sẽ biết kính già yêu trẻ.

Ông lão mặc áo trắng đưa khối thủy tinh qua: "Khảo."

Hòa Ly Nhã đưa hai tay gần sát ống thủy tinh, tinh thần lực cũng hóa thành một luồng như dòng suối đi vào, không nhiều lắm, dòng suối nhỏ hội tụ thành sông nhỏ.

Tiếp đó lại là một luồng ánh sáng xanh lóe ra, sau khi ổn định, mọi người thấy lượng nước màu xanh trên khối thủy tinh vượt qua xa vạch đen một đoạn dài, cũng sắp đụng đến đỉnh của khối thủy tinh.

Nhưng so với Ngu Thanh Thiện, vẫn thấp hơn một khoảng cách nhỏ.

Nhìn kết quả khảo nghiệm của chính mình, Hòa Ly Nhã thở dài, hần đã dùng hết toàn lực, nhưng không nghĩ tới tinh thần lực của nữ nhân đó vẫn vượt trên hần một bậc.

Ngu Thanh Thiện nhìn kết quả khảo nghiệm tinh thần lực của Hòa Ly Nhã như có điều suy nghĩ.

Lúc rèn luyện, tinh thần lực của Hòa Ly Nhã còn không cao bằng Mộ Dung Thanh và Tạ Thu, ở điểm này lúc đó nàng đã có thể phán đoán được chính

xác.

Nhưng bây giờ lực tinh thần của Hỏa Ly Nhã cũng đã gần bằng tám phần mười của mình, càng vượt qua Mộ Dung Thanh và Tạ Thụ một khoảng cách xa, trong này có cái gì mờ ám đây?

Hỏa Ly Nhã đang trong khảo nghiệm để được nhập học, hẳn sẽ không ẩn giấu tinh thần lực trời cho, bây giờ tăng cao như vậy, thảo nào Phong Thần nói hẳn thật không đơn giản.

"Tiểu tử kia, tinh thần lực của ngươi kém hơn tiểu nha đầu có thể không phải là một chút xíu này, sắp tới vẫn phải học hỏi nàng ta nhiều." Ông lão mặc áo trắng đùa giỡn, cười một tiếng.

Hỏa Ly Nhã nghe được lời của lão, ngần ngại một chút, trong nháy mắt nghĩ đến khả năng Ngu Thanh Thiên còn ẩn giấu thực lực, trong lòng lập tức sinh ra một loại ý chí chiến đấu.

Ngu Thanh Thiên chính là mục tiêu vượt quá tầm tay mà hắn theo đuổi, tương lai muốn trở thành người bạn đời có thể hậu thuẫn sau lưng, sao hắn có thể quá yếu như vậy được?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Cuộc Khảo Nghiệm Thực Văn (4)

Khảo nghiệm vòng thứ nhất đã xong, thành tích tốt nhất là Ngu Thanh Thiên, tiếp theo là Hỏa Ly Nhã và Mộ Dung Thanh.

Lúc này bất luận là học viên cũ hay là học viên mới, ánh mắt nhìn Ngu Thanh Thiên và Hỏa Ly Nhã đều không ngừng thay đổi liên tục.

Thời điểm trước khi tổ chức khảo nghiệm nhập học, tinh thần lực thiên phú của Mộ Dung Thanh được đánh giá là vô cùng tốt, lực tinh thần trời ban giữ đầu bảng học viên mới.

Không nghĩ tới chỉ trong thời gian có mấy tháng, tinh thần lực của Ngu Thanh Thiên và Hỏa Ly Nhã đột nhiên lại vượt lên trước Mộ Dung Thanh, thật khiến người ta không khỏi thắc mắc.

Cộng thêm biểu hiện trong lúc khảo nghiệm của hai người ở cả khoa dược tễ và khoa rèn, tất cả mọi người đều cảm thấy hai người là dị nhân.

Ông lão mặc áo trắng liếc mắt nhìn Tư Đồ Lạc, ra hiệu cho hắn chủ trì đợt khảo nghiệm thứ hai.

Tư Đồ Lạc không biết nói gì, gặp phải lão trưởng khoa bướng bỉnh biến thái như vậy, sao hắn lại bi thảm như vậy chứ.

"Vòng khảo nghiệm thứ nhất kết thúc, người vượt lên thành tích vạch đen tiếp tục ở lại, không vượt qua vạch đen trực tiếp bị loại." Tư Đồ Lạc tuyên bố.

Người qua vạch đen khảo nghiệm, cuối cùng chỉ có chín người, người khác toàn bộ đều bị loại bỏ.

"Đợt khảo nghiệm thứ hai, vẽ nhập môn thực văn." Tư Đồ Lạc cầm lấy một cây bút vẽ đặc thù của thực văn, nói với mấy người: "Bây giờ ta sẽ vừa giảng giải, vừa vẽ nhập môn thực văn, sau khi hoàn thành cho các em thời gian một chén trà suy nghĩ, sau đó đổi lại là các em vẽ."

"Giống như các khoa khác, các em có mười lần cơ hội vẽ." Hấn bỗng nhiên dừng lại nói: "Nhưng có một chút khác biệt, khoa khác hết mười lần cơ hội, vẫn còn có người có thể vượt qua kỳ kiểm tra, thế nhưng yêu cầu của khoa thực vẫn lại là nhất định ở trong mười lần phải vẽ ra được, nếu không thì bị loại."

"Thao tác của thực vẫn chủ yếu là dựa vào tinh thần lực và linh lực cùng tác dụng lên tài liệu cần vẽ, khoa được tổ đòi hỏi năng lực nhận biết và linh hội phải tương đối cao, ngược lại khoa thực vẫn còn yêu cầu tinh thần lực khá dồi dào, độ nhạy bén và kiên trì cực lớn."

"Bước đầu tiên, học cách sử dụng bút vẽ đặc thù trước." Tư Đồ Lạc cầm bút trong tay đưa cho mọi người xem một lần, cũng dạy mấy người một bí quyết nhỏ giúp tập trung tinh thần lực ở trên ngòi bút vẽ. "Vẽ thực vẫn vô cùng phức tạp, trong đó dù chỉ có một đường nét hoa văn bị sai, sẽ là công cốc."

"Tiếp đó, dựa theo hình vẽ trên bản vẽ thực vẫn, dùng bút vẽ và dùng tinh thần lực vẽ ra trên tấm da ma thú trông không, cuối cùng lại dùng linh lực vẽ lớp phong ấn bảo vệ bên ngoài là được."

Hấn bỗng nhiên dừng lại nói tiếp: "Vẽ thực vẫn, tác dụng của linh lực tuy là không lớn như vậy, nhưng lại không thể xem thường."

"Đương nhiên, ngoại trừ tinh thần lực và linh lực và tính kiên trì ra, đối với thực vẫn thì cảm giác nhạy bén và năng khiếu bẩm sinh cũng vô cùng quan trọng."

"Hết thầy nhân tố gộp lại, mới có thể trở thành một Thực Văn Sư. Muốn tinh thông, thăng cấp, ngoài việc chăm chỉ ra, năng khiếu của bản thân và tài sáng tạo nhạy bén mới là nhân tố quyết định."

"Được rồi, bây giờ dùng hết thầy tinh thần lực của các em tập trung toàn bộ vào ngòi bút trên tay của ta, cảm nhận thật tốt cách ta vẽ thực vẫn trên bản vẽ như thế nào."

Tư Đồ Lạc sau khi nói xong, chính người lập tức rơi vào một loại trạng thái trầm tĩnh.

Chín người khác nhau dùng tinh thần lực đặt trên ngòi bút vẽ của hấn, cảm ngộ hấn vẽ phác thảo bản vẽ thực vẫn như thế nào.

Nửa giờ sau, Tư Đồ Lạc ngừng động tác trên tay.

Phản bản vẽ thực vẫn kia của hấn mới vừa vẽ xong lóe ra một lớp ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, đương nhiên là đã hoàn thành thành công.

"Các ngươi yên lặng hồi tưởng lại trong thời gian là một chén trà, sau đó tự mình đi lên vẽ thử, nhớ kỹ, chỉ có mười lần cơ hội."

Chín người khác nhau đều rơi vào trong trạng thái hồi tưởng, như đang suy nghĩ điều gì.

Ngu Thanh Thiện rất nhanh chóng hồi tưởng lại một lần quá trình vẽ vừa rồi của Tư Đồ Lạc, chẳng những khắc ghi sâu trong lòng, còn có cảm giác sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Cuộc Khảo Nghiệm Thực Văn (5)

Thời gian một chén trà mới qua phân nửa, ông lão mặc áo trắng này giờ đứng ở phía dưới đột nhiên nhìn về phía Ngu Thanh Thiện.

"Ngu Thanh Thiện, người ở khoa được tể chỉ mất thời gian nửa chén trà nhỏ đã hoàn thành việc lĩnh hội, cũng một lần duy nhất đã tinh luyện ra được tể nhập môn, lão phu tin tưởng trên thực văn, người cũng không nên làm chúng ta thất vọng mới đúng."

Ngu Thanh Thiện cảm thấy ông lão này tuyệt đối không phải chỉ muốn khen nài đơn giản như vậy.

Quả nhiên, ông lão mặc áo trắng chuyển đề tài câu chuyện, cười nói: "Cho nên, bây giờ người đi lên thực hiện về nhập môn thực văn Tư Đồ Lạc mới dạy vừa rồi, nhưng lại chỉ có duy nhất một cơ hội."

"Nói cách khác, một lần mà thành công, người sẽ được trúng tuyển cả học văn và phẩm hạnh của khoa thực văn, cũng sẽ là trọng điểm bồi dưỡng của hai lão phu đây." Bỗng nhiên hắn dừng lời nói lại, giống như đang cười vậy, lại tiếp tục nói: "Nhưng nếu một lần mà không thể thành công, vậy ngay lập tức người sẽ bị mất đi cơ hội được vào học trong khoa thực văn lần này."

Ngu Thanh Thiện nghe thấy lời ông lão mặc áo trắng nói, hơi hơi kinh ngạc một chút nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Lão nhân này quả nhiên là muốn kiểm tra nài.

Những người khác nghe xong lời ông lão mặc áo trắng nói đều tỏ vẻ ngạc nhiên không tin, nhưng vẫn cười trên nỗi đau của người khác.

Một lần đã tinh luyện thành công được tể tuy là rất khó, nhưng không khó bằng thực văn nhập môn.

"Lão đầu, điều kiện của ông như vậy không phải đã biến thành quá hà khắc à." Hòa Ly Nhã cảm thấy đối xử với Ngu Thanh Thiện như vậy là quá không công bằng, lúc trước hắn tiếp xúc qua thực văn, cũng hiểu được xác suất đề trong một lần mà đã vẽ thành công là quá nhỏ, nhìn không được nên lên tiếng: "Người khác có mười lần cơ hội, Ngu Thanh Thiện chỉ có một lần cơ hội, như vậy không công bằng."

"Lão phu đây đang khảo nghiệm năng lực của cô ta, tài năng bẩm sinh của cô ta đã quyết định cô ta không cần đi theo đường thường." Ông lão mặc áo trắng không để tâm đến lời nói của Hòa Ly Nhã.

"Nhưng đối với người lần đầu tiên tiếp xúc với thực văn, yêu cầu một lần đã vẽ ra nhập môn thực văn, yêu cầu như vậy không phải là quá mức hà khắc, có người có thể làm được sao?" Hòa Ly Nhã phản bác.

"Là người nào?" Hòa Ly Nhã cau mày hỏi tiếp. Ông lão mặc áo trắng cười ngao ngễ một tiếng: "Chưa thử qua, làm sao người lại biết cô ta có thể làm được hay không? Hơn nữa, huống hồ gì đã có người làm được."

Nhạc Vân Dương đứng sau lưng Phong Thần chen miệng nói: "Đương nhiên là lão đại của chúng ta."

Tuy bọn họ cũng hiểu được khả năng Ngu Thanh Thiện trong lần đầu tiên đã vẽ thành công nhập môn thực văn là rất khó, nhưng lão đầu mặc áo trắng này tính khí xấu xa rất cổ quái, phản đối càng kịch liệt, lão tuyệt đối càng thêm biến thái.

Hòa Ly Nhã chỉ nghe nói qua Phong Thần là thiên tài tuyệt thế của khoa thực văn, năm ngoái thi đấu đối chiến trong thực văn còn đánh bại những học viện nơi khác, giành được giải quán quân.

Cũng không nghĩ đến chuyện Phong Thần này lại dị thường như vậy một lần đã vẽ ra thực văn nhập môn.

"Đúng, người kia chính là học trưởng của các người, Phong Thần." Trong bộ dạng thờ ơ hờ hững của ông lão mặc áo trắng biểu lộ thêm vài phần kiêu ngạo.

Phong Thần là học viên của khoa thực văn khoá trước, là một trong những thiên tài xuất sắc nhất, cho dù đi đến những nơi tầm cỡ như Thánh viện đều là thiên tài ở nơi đó, hắn tin tưởng Phong Thần tuyệt đối cũng là người xuất chúng nổi trội hơn trong số đó.

Lúc này Hòa Ly Nhã cũng không biết phải làm sao để phản bác, nếu không ai có thể làm được, hắn còn có thể nói một câu, nhưng người hắn không ưa lại hết lần này đến lần khác làm được rồi.

Ngu Thanh Thiện khẽ cười một tiếng: "Để em thử xem."

Bệnh mỹ nhân có thể làm được, nài tin tưởng mình cũng có thể.

Huống hồ, từ đầu đến cuối nài đã không chuẩn bị để làm thử nhiều lần, một lần là đủ.

"Được, tiểu nha đầu quả nhiên là ta nhìn đúng người, đến đây đi." Ông lão mặc áo trắng gật đầu cười nói.

Phong Thần vẫn chưa lên tiếng, hắn lạnh lùng yên tĩnh đứng ở nơi đó, ánh mắt vẫn nhìn Ngu Thanh Thiện, trong ánh mắt đã giấu đi sự tin tưởng.

Đúng, hắn tin tưởng Ngu Thanh Thiện trong một lần duy nhất có thể hoàn thành bản vẽ thực văn nhập môn.

Ngu Thanh Thiện quay sang Phong Thần, hai người liếc nhau, nhìn thấy trong đôi mắt phượng nhỏ dài của hắn đượm vài phần ý cười và tin tưởng chắc chắn, nài không tự chủ ngượng ngùng khóe môi.

Chương 130: Cuộc Khảo Nghiệm Thực Văn (6)

Khí chất Ngu Thanh Thiển thanh tao thoát tục, mang theo tự tin vinh quang đi tới trước bàn, càng lộ ra đôi mắt trong trẻo lạnh lợi xuất chúng.

"Đây là bút vẽ mới, mỗi em một cây." Tư Đồ Lạc cũng khá yêu thích kiểu cách biểu hiện thân nhiên như lúc này của Ngu Thanh Thiển.

Cũng là lần đầu tiên hắn gặp được kiểu người nội tâm chín chắn như là Ngu Thanh Thiển vậy, tâm trí của tiểu cô nương bất phàm.

"Cảm ơn!"

Ngu Thanh Thiển nhận lấy bút vẽ, tập trung tinh thần lực trên ở ngòi bút, cúi đầu nhìn kỹ bản vẽ thực văn một lần.

Giờ bút lên, không chút do dự nào bắt đầu vẽ phác thảo từng đường hoa văn một, không có một vết lem luốc dơ bẩn nào.

Ngu Thanh Thiển cầm bút vẽ, hoa văn trên da ma thú hiện lên từng chút từng chút một, toàn bộ quá trình đều lưu loát sinh động, khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Không ít nam sinh cảm thán, Ngu Thanh Thiển giống như mỹ nhân vẽ thực văn vậy, thực sự đẹp mắt hơn nhiều so với Tư Đồ Lạc.

Gần nửa canh giờ, trong tay Ngu Thanh Thiển xuất hiện nhiều hơn một luồng linh lực màu xanh biếc tác dụng trên ngòi bút và da ma thú, làm phong ấn bảo tồn sau cùng.

Lưu loát thanh nhã hoàn thành một động tác cuối cùng, trên khối da ma thú kia dưới ngòi bút của Ngu Thanh Thiển lóe ra một lớp ánh sáng màu trắng.

Qua một hồi lâu, mới có người khen ngợi: "Hay quá, nàng quả nhiên thật sự làm được rồi."

Lúc này mọi người đang mê mẩn xem quá trình vẽ của Ngu Thanh Thiển mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt nhìn nàng đều tràn đầy rung động.

Tư Đồ Lạc cảm thực văn do Ngu Thanh Thiển vẽ lên, kiểm tra một lần, ánh mắt và sắc mặt lúc đầu bình tĩnh không thay đổi đột nhiên bị giật mình kinh ngạc, nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

"Ngu Thanh Thiển vẽ bản vẽ thực văn đạt tiêu chuẩn." Hắn tươi cười tuyên bố.

Đăng cấp Thực Văn Sư của ông lão mặc áo trắng rất cao, lão liếc mắt liền nhìn ra bức họa thực văn của Ngu Thanh Thiển và trên bản vẽ có một điểm hơi khác biệt.

Hắn tiến lên phía trước từ bản vẽ thực văn trong tay Tư Đồ Lạc đưa qua, sau khi xem xong, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

Cái bản vẽ thực văn này là cảm hứng nhất thời của hắn vẽ ra để làm khảo nghiệm thực văn nhập môn, cho nên ngoại trừ anh trai của hắn và Tư Đồ Lạc biết ra, những người khác đều không có khả năng xem qua. Năng khiếu của nha đầu chết tiệt này thực sự là quá xuất chúng!

Mà Ngu Thanh Thiện chẳng những vẽ toàn bộ ra, lại còn tận lực bổ sung hoàn chỉnh chỗ hoa văn thiếu hụt mà hấn cố tình để sót lại.

Chuyện như vậy, nhiều năm như vậy hấn chỉ từng gặp qua trên người Phong Thần, mà Ngu Thanh Thiện là người yêu nghiệt thứ hai có tài năng bẩm sinh như tiểu tử kia lão đã gặp qua.

"Không sai, tiểu nha đầu vượt qua khảo nghiệm." Ông lão mặc áo trắng cười hơi nghiêm chỉnh nhìn Ngu Thanh Thiện.

Ngu Thanh Thiện mỉm cười, không nói gì.

"Tiểu tử kia, ngươi đi thử một chút." Ông lão mặc áo trắng ngoắc ngoắc tay gọi Hỏa Ly Nhã: "Ngươi có hai lần cơ hội, nếu như hai lần không vẽ được, đồng nghĩa ngươi cũng muốn bị loại."

Hỏa Ly Nhã bĩu môi: "Vì sao Ngu Thanh Thiện thì có một cơ hội, em lại có hai lần? Lão đây là khinh thường em sao?"

"Không phải là khinh thường ngươi, hơn nữa chính ngươi mới vừa nói là một cơ hội thì không công bằng, lão phu là cho ngươi công bằng thêm một lần cơ hội nữa." Ông lão mặc áo trắng sờ sờ râu mép.

Hỏa Ly Nhã cũng không do dự, đi lên trước từ Tư Đồ Lạc trong tay nhận một cây bút vẽ mới tinh, sau đó cúi đầu kiểm tra tỉ mỉ bản vẽ thực văn một lần.

Một lát sau, hấn tập trung tinh thần bắt đầu dùng bút vẽ phác thảo từng nét từng nét một.

Qua nửa canh giờ sau, trên tấm da ma thú lóe ra một lớp ánh sáng trắng nhàn nhạt, chứng minh Hỏa Ly Nhã cũng vẽ một lần duy nhất thì đã thành công.

Hỏa Ly Nhã đặt bút xuống, nhú nhú mày với ông lão mặc áo trắng, cười nói: "Thế nào? Em không kém hơn nàng ta đâu."

Hấn nói "nàng" đương nhiên là ám chỉ Ngu Thanh Thiện.

Ông lão mặc áo trắng cười khúc khích một tiếng, tình cảm của tiểu tử thú này vẫn chưa hết hi vọng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Cuộc Khảo Nghiệm Thực Văn (7)

Ông lão mặc áo trắng đưa bản vẽ thực văn trên da thú của Ngu Thanh Thiện cho Hỏa Ly Nhã.

"Ngươi tự nhìn và so sánh điểm khác biệt với của bản vẽ của tiểu nha đầu kia đi."

Hỏa Ly Nhã không hiểu, cầm lấy thực văn da thú, trong lòng thấy kỳ lạ, không phải đều là dựa theo đường nét hoa văn trên bản vẽ thực văn, có thể khác nhau nhiều bao nhiêu.

Nhưng sau khi chờ hấn xem kỹ thêm một lần nữa, sắc mặt lúc đầu lơ đãng dần dần trở nên nghiêm túc, vẻ mặt đa phần là khó tin nổi.

Qua một hồi lâu, hấn mới đưa tấm thực văn da thú lại cho ông lão mặc áo màu trắng, sau đó quay đầu nói với Ngu Thanh Thiện: "Lần này ngươi thắng,

nhưng một ngày nào đó ta sẽ vượt lên trước người."

Trong lòng Hòa Ly Nhã đan xen hai cảm giác tiếc nuối và quyết tâm, coi như hấn thua Phong Thần, nhưng dù sao người đó cũng lớn hơn hấn vài tuổi, nhưng ngay cả Ngu Thanh Thiển cũng mạnh hơn hấn, lúc này đã giáng một đòn lên mặt hấn.

Hấn mới phát hiện ra tính tự cao kiêu ngạo từ trước tới nay kia thật đúng là nực cười.

Hai người này đã dùng hiện thực chứng minh, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Hấn siết hai tay thật chặt, mình nhất định phải cố gắng để trở nên mạnh mẽ!

Ngu Thanh Thiển vẫn luôn quan sát Hòa Ly Nhã, tự nhiên nắm bắt được sắc mặt của hấn rõ như ban ngày: "Được! Ta rất mong chờ đến ngày đó."

Không có cạnh tranh, con người tự nhiên sẽ lười biếng, cho tới bây giờ nàng đều thích chinh phục và bị chinh phục, chỉ có như vậy mới có thể luôn luôn duy trì động lực thăng tiến tràn đầy.

Kiếp trước, ở Mạt Thế, từ người đầu tiên bị phê bình là không thành công trong quá trình biến đổi để mở ra dị năng, đến nỗ lực để sinh tồn, trong một lần trúng độc ngoài ý muốn đã mở ra dị năng, ước chừng nàng đã mất khoảng sáu năm.

Từ một người có dị năng trị liệu hệ Mộc yếu ớt, đến tự mình sinh ra dị năng công kích hệ Mộc, cuối cùng trong một lần chiến đấu lấy ít thắng nhiều nhờ vào ý chí kiên cường mạnh mẽ đã mở ra được dị năng tinh thần.

Từ trong ánh mắt ghét bỏ khinh thường của đoàn người kia đi từng bước, từng bước để có được sự tôn kính ngưỡng mộ, nàng đã từng trải qua vô số đắng cay chua ngọt và nguy hiểm sinh tử, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn bỏ cuộc.

Ở Mạt Thế từ một người nhỏ bé không quan trọng thành một nữ vương dị năng thành lập căn cứ lớn nhất của Hoa quốc, tổng cộng nàng chỉ tốn thời gian mười tám năm.

"Tốt, hai người các người đều qua được khảo nghiệm, bây giờ những người khác đi lên làm thử đi." Ông lão mặc áo trắng vô cùng hài lòng về chất lượng năng khiếu thực văn của học viên mới lần này. Kiếp trước có thể như vậy, kiếp này từ khi được sinh ra đã lập tức được chúc phúc thành Linh Thực Sư, có năng khiếu bẩm sinh tuyệt hảo, Ngu Thanh Thiển tin tưởng mình có thể vượt qua chính mình, vượt qua người khác, một ngày nào đó có thể chân chính bước vào nhóm người mạnh mẽ nhất ở đại lục này.

Bên ngoài ngoại trừ Ngu Thanh Thiển và Hòa Ly Nhã, lão còn rất coi trọng Mộ Dung Thanh và Tạ Thu.

Sau đó những người khác luân phiên tiến lên bắt đầu vẽ nhập môn thực văn, Mộ Dung Thanh trong lần vẽ thứ năm thì thành công, Tạ Thu trong lần vẽ thứ sáu mới thành công, còn có hai nam sinh thành công ở lần thứ mười, những người khác trong mười lần vẽ đều thất bại nên lập tức bị loại.

"Tốt, lần này tổng cộng có sáu người vượt qua cuộc khảo hạch làm Thực Văn Sư, lão phu thật vui." Ông lão mặc áo trắng mặt mày rạng rỡ, vuốt râu mép.

Lần trước, ngoại trừ loại yêu nghiệt xuất chúng Phong Thần, thoáng chỉ có Nhạc Văn Dương có thể làm cho lão vừa mắt, hai người còn sót lại đến bây giờ còn chưa xong nhiệm vụ thứ hai.

Lần này học viên mới ưu tú như vậy, cuối cùng cũng an ủi được tâm tình phiền muộn của lão.

Lão chỉ chỉ nam sinh trẻ tuổi ở bên cạnh đó nói: "Người này tên là Tư Đồ Lạc, từ giờ trở đi là thầy giáo khoa thực văn của các em." Nói xong nháy mắt ra hiệu cho Tư Đồ Lạc tiếp tục.

Tư Đồ Lạc cười cười, nói với mấy học viên mới: "Chúc mừng sáu người các em gia nhập vào thực văn khoa của chúng ta, ngày mai các em báo cáo thời gian học tập các chương trình khác cho thầy, thầy sẽ sắp xếp chương trình học ở khoa thực văn cho các em, tiện thể cùng nhau báo danh luôn nhé."

Theo thường lệ, thời gian báo danh của cả ba khoa đều phải được ấn định trong ngày mốt, nhưng lần này lại có ba người vượt qua cuộc khảo hạch của cả hai khoa, vì vậy Tư Đồ Lạc mới đổi lại thời gian một chút.

"Vâng, thưa thầy!"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Bắt Được Bảo Bối

Tư Đồ Lạc thông báo một lúc rồi cho toàn bộ các học viên giải tán, lần này cũng không giữ riêng một học viên nào ở lại.

Sau khi các học viên rời đi, ông lão mặc áo trắng đưa bản vẽ thực văn trên da thú của Ngu Thanh Thiển cho ông lão mặc áo đen.

"Huynh, năng khiếu thực văn của con bé này không thua kém gì Phong Thần, lần này chúng ta thực sự bắt được bảo vật rồi." Ông lão mặc áo trắng xoa xoa tay, cười híp mắt nói.

Ông lão mặc áo đen cầm lấy tấm da thú nhìn một hồi, trong mắt biểu lộ vẻ lạnh lùng nhiều hơn là vẻ chờ mong: "Nàng rất không tệ."

"Đâu chỉ không tệ, lần đầu tiên vẽ thực văn, chẳng những bổ xung đầy đủ chỗ thiếu sót mà ta đã cố ý để lại, còn vẽ ra được hoa văn cấp năm, nhất định là thiên tài trong thiên tài." Ông lão mặc áo trắng càng ngày càng hài lòng về Ngu Thanh Thiển.

Thật không hổ là tiểu nha đầu mà ngay lần đầu tiên lão đã nhìn trúng, việc này cũng phản ánh gián tiếp mắt nhìn của lão, vẫn luôn luôn chuẩn xác nhạy bén.

Mỗi một bản vẽ thực văn đều là do vô số hoa văn tạo thành, hoa văn căn cứ vào độ nhạy bén trong việc điều khiển tinh thần lực cũng chia làm mười cấp bậc, kém nhất là hoa văn cấp một, cấp cao nhất là hoa văn cấp mười.

Thông thường Thực Văn Sư vẽ thực văn tối đa cũng chỉ có thể đạt được hoa văn cấp năm, người có thể vẽ ra hoa văn cấp sáu thì trong tương lai cơ bản đều có thể trở thành Thực Văn Sư cấp cao.

Ngu Thanh Thiển lần đầu tiên mà có thể vẽ ra hoa văn cấp năm, đồng nghĩa với tiềm lực của nàng là vô hạn.

"Ta nhớ được lần đầu tiên Phong Thần vẽ cũng là hoa văn cấp năm đó." Ông lão mặc áo đen mở miệng nói.

"Ừ, tên tiểu tử thối kia cũng là hoa văn cấp năm, nhưng bây giờ cũng đã có thể vẽ ra hoa văn cấp tám rồi, chuyện như vậy nếu để cho những lão gia hỏa ở Thánh viện kia biết, chắc chắn sẽ khấn trương mà đi thúc dục tiểu tử thối kia."

Ông lão mặc áo trắng dừng một chút, bĩu môi nói: "Nha đầu Ngu Thanh Thiển chết tiết này và tiểu tử thối Phong Thần kia giống nhau, khảo nghiệm tinh thần lực đều vẫn còn ần giấu một phần thực lực thật sự, quả là khiêm tốn quá độ rồi."

"Hai người bọn họ suy nghĩ chín chắn, tính tình bình thản, khả năng lĩnh hội cao, đi đến Thánh viện nơi có vô số thiên tài kỳ thực mới là đúng nhất." Ông lão mặc áo đen thở dài nói.

Các khoa khác của Học viện Hoàng gia bất luận là năng lực của giáo viên, hay là tài nguyên tu luyện, đều không cùng đẳng cấp với Thánh viện.

Tư Đồ Lạc nghe được lời của hai người, có chút không hiểu hỏi: "Không phải Phong Thần đã được Thánh viện âm thầm đặc biệt tuyển chọn sao? Theo lý thuyết là có thể trực tiếp đến Thánh viện để tu luyện, vì sao ta không thể nhìn thấy một chút động tĩnh nào của hắn?"

Thánh viện là một trong những học phủ cấp cao nhất của trung tâm đại lục, thông thường thu nhận người tu luyện Linh Thực Sư trên mười tám tuổi, mỗi lần đều chọn lựa sinh viên tốt nghiệp từ trong các khoa của Học viện Hoàng gia.

Đương nhiên, gặp phải người có năng khiếu tuyệt vời, Thánh viện cũng sẽ đặc biệt hạ số tuổi và yêu cầu xuống.

Đầu năm Phong Thần đã nhận được quyết định nội bộ của Thánh viện, tuy mới chỉ có mười sáu tuổi, nhưng sớm đã có thể đến Thánh viện tu luyện.

Thiên tài tuyệt thế giống như Phong Thần vậy đến Thánh viện mới có thể phát huy tiềm năng của hắn tốt hơn, tuy Học viện Hoàng gia cũng không tệ, nhưng căn bản cũng không cùng đẳng cấp với Thánh viện.

"Nếu như không phải là muốn giành một ít thời gian để từng bước bồi đắp nền tảng cho tốt, vậy thì có nguyên do khác." Ông lão mặc áo đen trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Ý thức tự lập của Phong Thần rất mạnh, các người không cần phải nghiên cứu chuyện này."

Bất luận Phong Thần có bối cảnh gì thì vẫn là có tố chất, cho dù có sống ở trung tâm đại lục thì tuyệt đối vẫn đứng đầu, cứ theo hần tự mình chọn con đường đi xuống có lẽ mới là chính xác nhất."

"Đúng vậy! Nếu như tiểu tử thú kia đột nhiên đi rồi, ta cũng sẽ không nở, hần ở đây hơn hai năm đã giỏi hơn nhiều." Ông lão mặc áo trắng không hề che giấu biểu hiện yêu thích đối với Phong Thần ra.

Đối với thực văn khó gặp được mầm năng khiếu tốt như vậy, đột nhiên bị người khác đào đi, lão cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Hiện tại Ngu Thanh Thiên, Hỏa Ly Nhã, Mộ Dung Thanh và Tạ Thụ đã đến, trưởng khoa lão lại có thể có nhân lực xài không hết." Tư Đồ Lạc có chút há hê, nói.

Ông lão mặc áo trắng cười khà khà một tiếng, tự tay vỗ vỗ Tư Đồ Lạc: "Cũng là tiểu tử nguoi hiểu ta."

Khóe miệng Tư Đồ Lạc giật một cái, đây không phải là ta hiểu lão, ta đây là hy vọng lão bớt tập trung hành hạ tinh thần của chúng ta...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Bộ Mặt Nào Mới Thực Sự Là Ngươi

Sau khi ra khỏi khoa thực văn Ngu Thanh Thiên và Phong Thần đứng chờ để hỏi thăm đám người Hỏa Ly Nhã một tiếng, rồi theo Tạ Thụ ngồi lên xe ngựa rồi rời đi.

Lúc này học viên cũ và học viên mới ở ngoài cửa khoa thực văn đã tụ tập thành một đám đông lớn, các nàng cũng không muốn làm khi xiếc cho người ta xem.

Chẳng qua bỏ đi trước vì nàng đã một mình hẹn buổi tối sẽ gặp mặt Hỏa Ly Nhã, muốn hần thực thi cuộc đánh cuộc kia.

Xà Hoàn thảo liên quan đến thuốc dẫn dược tể giải độc cho cha mỹ nhân, là mục đích quan trọng nhất của nàng khi tới Học viện Hoàng gia.

Về phần Phong Thần, vừa đúng lúc hôm nay là ngày mười lăm, tối nay lúc gặp mặt để giải độc trong rừng lá phong đương nhiên có thể nói chuyện.

Sau khi trở lại ký túc xá, Ngu Thanh Thiên được hai người Cơ Linh Song và Hạ Oanh nhiệt tình chúc mừng.

Hai người còn có ý chuẩn bị một đồng thức ăn mà Ngu Thanh Thiên thích để ăn mừng.

Ngu Thanh Thiên rất nhiệt tình với thức ăn ngon, lập tức chạy thật nhanh đến chỗ hai người bạn thân.

"Hai người các nguoi thật lợi hại, sau này chính là Thực Văn Sư tôn quý nhất đại lục, tương lai không được quên ta và Hạ Hạ." Cơ Linh Song ân cần đưa chén đĩa cho Ngu Thanh Thiên và Tạ Thụ.

Ánh mắt nàng nhìn thẳng về phía Ngu Thanh Thiên: "Thanh Thiên, nguoi mới là thần bí khó lường nhất, chẳng những trở thành Thực Văn Sư, còn cùng lúc kiêm luôn Dược Tể Sư. Bắt đầu từ ngày hôm nay có thể thực sự trở thành nhân vật quan trọng trong học viện, tương lai bọn chị em ta phải nhờ nguoi chiếu cố."

Trước đây lời gièm pha Ngu Thanh Thiện là phé vật chủ yếu cũng được lan truyền trong các học viên mới, bây giờ vượt qua cuộc khảo nghiệm của khoa được tể và khoa thực văn, bản thân đúng là nhất minh kinh nhân, sắp nổi danh học viện.

"Yên tâm đi, sau này được tể và thực văn của ta sẽ ưu tiên cho các ngươi." Ngu Thanh Thiện cũng không khiêm tốn nói.

Bản thân tự công nhận cách cư xử của nàng luôn luôn vô cùng phóng khoáng và tính tình cũng tương đối chân thực.

"Khà khà, ta cũng biết Thanh Thiện và Tạ Thu tốt nhất." Hạ Oanh rót chén rượu cho mấy người: "Nào, cùng ly, cầu chúc cho tương lai của Thanh Thiện và Tạ Thu đều có thể trở thành nhân vật tông sư cấp của đại lục."

Thực Văn Sư, Dược Tể Sư và Đoàn Tạo Sư đều có phân mấy đẳng cấp: Cấp độ nhập môn, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, chuyên gia cấp, đại sư cấp, tông sư cấp và đại tông sư cấp.

Trở thành tông sư cấp tuyệt đối đã có thể đứng trên đỉnh của đại lục này, còn như đại tông sư cấp, thì chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chỉ ít với thân phận của các nàng đều chưa từng nghe qua người nào có cấp đó.

Cơ Linh Song và Hạ Oanh cũng không vì hai người ưu tú mà đỏ mặt, ngược lại trong lòng là chân thành vui vẻ và chúc phúc.

Bốn người ăn mừng một phen, Ngu Thanh Thiện trở về phòng nghỉ ngơi một chút rồi sẽ đi đến nơi hẹn gặp Hòa Ly Nhã.

Vừa đến Tự Nhân Gian, Ngu Thanh Thiện đi thẳng lên lầu ba.

Mới vừa lên lầu ba, nàng liền phát hiện ở một góc bên cửa sổ, Hòa Ly Nhã đang bung ly rượu nhìn ra ngoài.

Ngu Thanh Thiện đi tới ngồi xuống, gọi một ly rượu mạnh.

"Ngươi luôn mang một bộ dạng thanh nhã như thỏ làm người ta động lòng, ai có thể ngờ tới tố chất thân thể ngươi còn mạnh hơn nam nhân, còn thích uống rượu mạnh hơn của đàn ông và thanh niên." Hòa Ly Nhã cười, ngoảnh đầu lại nhìn Ngu Thanh Thiện, trong cặp mắt đào hoa phản chiếu dáng vẻ lịch sự tao nhã thoát tục của Thanh Thiện.

Dáng vẻ của Ngu Thanh Thiện thanh lệ tuyệt sắc, trong một cái nháy mắt hay một tiếng cười cũng mang phẩm giá cao quý và khí chất ưu nhã, làm cho người ta có cảm giác thanh tao dịu dàng mỹ miều.

Nếu là chưa từng thấy qua ánh mắt sắc bén của nàng khi xuất thủ, hoặc là thỉnh thoảng cảm thụ qua tính khí ngang ngược của nàng mới biết được tính khí ngang ngược thô bạo biểu lộ ra ngoài, căn bản sẽ không có ai xem nữ tử thanh nhã ôn hòa trước mắt này là một cường giả hoặc là kẻ thù lớn mạnh.

Đôi khi Hòa Ly Nhã cũng không biết bộ mặt Ngu Thanh Thiện đang mang bộ mặt giả dối, hay là bộ mặt khác thật sự của nàng ta.

Ngu Thanh Thiện khẽ cười một tiếng, mặt mày điềm đạm: "Bộ dáng Thỏ? Hình dung như vậy cũng không tệ lắm."

Trước khi chưa trải nghiệm qua Mật Thế, nàng chính là một cô bé ôn hòa đơn giản, tính khí thô bạo thích giết chóc sau này cũng là do trải nghiệm quá nhiều, từ từ mới hình thành nên.

"Rốt cuộc bộ mặt nào mới là bộ mặt thật của ngươi đây?" Hòa Ly Nhã sờ cằm, cân nhắc nhìn Ngu Thanh Thiện.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Thực Hiện Đánh Cuộc

Ngư Thanh Thiên bung ly rượu lên uống một ngụm, một cảm giác thiếu ruột đốt gan lan rộng tứ chi, rất thoải mái.

"Cái nào cũng đều là ta, ngươi tìm tòi nghiên cứu chuyện này có ý gì?" Nàng bung ly rượu, lười biếng tựa lưng vào chỗ tắm da mềm: "Huống hồ gì, mạnh dạng nói toạc ra đi, ngươi thật sự có phải là người hay không?"

Tay kia của Hòa Ly Nhã vuốt vuốt ly rượu không: "Cũng đúng, như vậy lại càng thú vị hơn."

"Ta hẹn ngươi tới là vì thực hiện đánh cược." Ngư Thanh Thiên lại uống một ngụm.

"Một tháng sau Học viện Hoàng gia sẽ tuyên bố một nhiệm vụ, lúc hoàn thành nhiệm vụ sẽ có phần thưởng là trong ba loại thảo dược có thể chọn ra một loại, Xà Hoàn thảo chính là một trong số đó." Hòa Ly Nhã quơ quơ ly rượu, hời hợt nói.

Ngư Thanh Thiên nhìn hần thăm dò hỏi: "Nhiệm vụ một tháng sau, ngươi làm sao lại biết?"

Theo nàng biết, Học viện Hoàng gia thường cách một khoảng thời gian sẽ công bố một vài nhiệm vụ cho các học viên hợp thành một đội đi hoàn thành, trong đó có nhiệm vụ do học viện tự định ra, cũng có nhiệm vụ do những người khác ủy thác thông qua học viện.

Đương nhiên, không phải ai cũng có thể tiếp nhận toàn bộ các nhiệm vụ, đòi hỏi không ít điều kiện giới hạn.

"Bởi vì người tuyên bố nhiệm vụ kia là một vị thúc thúc của ta." Hòa Ly Nhã cũng không giấu giếm.

Tâm tư của Ngư Thanh Thiên rung động: "Ý của ngươi là, Xà Hoàn thảo kỳ thực là của thúc thúc đó à?"

"Không phải, là ta thỉnh cầu thúc thương lượng với học viện, dùng Xà Hoàn thảo làm một trong số các phần thưởng đó, chẳng qua là muốn che giấu tai mắt mọi người, cho nên trong ba loại dược thảo chỉ được chọn một mà thôi." Hòa Ly Nhã bất chợt uống một ngụm rượu trong ly, một màu đỏ ửng nhàn nhạt hiện lên dung nhan tuấn mỹ, càng lộ ra vẻ đẹp tinh xảo.

Bàn tay Ngư Thanh Thiên vuốt ve ly rượu, yên lặng một lúc mới mở miệng hỏi: "Vì sao?"

Hòa Ly Nhã ban ngày ban mặt như thế đi giúp nàng, là mục đích gì đây?

"Bởi vì ta đã nói qua, muốn cùng với ngươi trở thành bạn thân kiêm người bạn sánh đôi có thể làm chỗ dựa tốt cho đối phương. Có đủ khả năng giúp ngươi một chút, với ta mà nói cũng không có tổn thất bao nhiêu, còn có thể để cho ngươi nhớ đến một mối nhân tình."

Trong cặp mắt đào hoa của Hòa Ly Nhã tỏa ra một vầng ánh sáng chói mắt xung quanh: "Lần sau trở đi, chúng ta gầy dựng lại một đội ngũ mười người, như thế nào?"

Ngư Thanh Thiên uống cạn toàn bộ rượu mạnh trong ly, lại gọi một ly rượu pha tương đối nhẹ.

"Ngươi đừng quên mình còn thiếu ta ba món ân tình."

"Ta không hề quên! Nếu như ngươi bây giờ muốn dùng, ta bất kỳ lúc nào cũng nguyện ý ra sức." Hòa Ly Nhã nháy mắt một cái cười híp mắt nói.

Ngư Thanh Thiên che giấu nụ cười khê trên môi: "Như ngươi mong muốn, ta sẽ ghi nhớ một ân huệ của ngươi, chuyện hợp thành đội có thể suy nghĩ, nhưng đội viên phải do ta tới tuyển chọn."

"Được, ta chưa từng có ý kiến với việc người nào sẽ làm tổ viên, ngươi chọn là được rồi." Hòa Ly Nhã không thêm đề ý cười cười.

Mục đích của hần chỉ là vì trói Ngư Thanh Thiên vào một đội, còn như những người khác là ai, đối với hần không thành vấn đề.

"Nhiệm vụ kia có điều kiện là gì?" Ngư Thanh Thiên bung ly rượu mới đổi lên rồi hỏi: "Ngươi có thể bảo đảm là khả năng và điều kiện của ta có thể tham dự được chứ?"

"Ngươi có thể dùng thân phận Trị Liệu Sư tham gia vào, tin chắc có kinh nghiệm và từng trải trong lần đầu thí luyện ngươi hoàn toàn có thể đảm nhiệm được." Hòa Ly Nhã gật đầu: "Còn về những chuyện khác thì ta cũng không biết rõ, sau khi thúc thúc của ta ủy thác nhiệm vụ là do học viện đến đề ra điều kiện giới hạn tham dự nhiệm vụ."

"À, ta hiểu rồi." Ngư Thanh Thiên nhấp một miếng rượu.

Hòa Ly Nhã chống cằm hỏi: "Ngươi sẽ không hỏi là ta có biết nhiệm vụ đó là gì sao?"

"Không có hứng thú." Ngư Thanh Thiên lắc lắc chén rượu cười cười không ra làm sao cả.

Hỏa Ly Nhã tò mò hỏi: "Không có hứng thú? Bản thân ngươi không có hứng thú với nhiệm vụ, hay là không muốn tìm tòi nghiên cứu nhiệm vụ là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Vì Ngươi Đã Tính Kế Ta

"Hứng thú với nhiệm vụ này thì có đấy, nhưng ta lại không có hứng thú với việc đào sâu vào nó."

Ngư Thanh Thiên lại uống cạn rượu trong ly rồi đứng dậy cười nói: "Ta thích những thứ chưa biết mang tính khiêu chiến."

Hỏa Ly Nhã thấy nàng định bỏ đi liền nhếch mày hỏi: "Mới đó đã định đi rồi à?"

Ngư Thanh Thiên nhún vai đáp: "Ta còn có việc, nhưng mà hôm nay ta sẽ mời khách."

"Vì sao?" Hỏa Ly Nhã phát hiện bản chất của cô gái này rất là xấu xa.

Ngư Thanh Thiên như cười như không liếc hắt một cái đáp: "Vì ngươi đã tính kế ta."

Nếu âm mưu đó không phải xuất phát từ lòng tốt thì Hỏa Ly Nhã đã chẳng bình yên ngồi ở chỗ này như bây giờ, mà là sống dở chết dở nằm ở trên giường rồi.

Hỏa Ly Nhã ghen lời, cô gái này quả nhiên chẳng phải dạng hiền lành gì.

"Được, nàng đi đi." Hắn vẫy tay nói.

Ngư Thanh Thiên đặt cái ly trống xuống rồi xoay người rời khỏi quán rượu.

Nhìn theo bóng lưng Ngư Thanh Thiên rời đi, đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Hỏa Ly Nhã mơ màng trong chốc lát, sau đó lại lập tức ánh lên ý cười của người đang được như ý.

Ngư Thanh Thiên rời khỏi quán rượu xong liền đi thẳng đến rừng cây phong.

Vừa bước chân vào nơi sâu nhất trong rừng phong nàng liền nhìn thấy có một bóng người tao nhã đang ngồi trên một gốc cây đại thụ, ánh trăng càng tôn vóc dáng của người đó thêm cao lớn và tuấn tú.

Nàng bước đến, nhảy vọt lên cây rồi ngồi xuống cạnh Phong Thần.

Hương rượu nhàn nhạt liền bay vào khoang mũi của Phong Thần, chàng nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: "Vừa mới đi uống rượu à?"

"Ừ, đi tìm Hỏa Ly Nhã hoàn thành vụ cá cược." Gương mặt trắng trẻo mịn màng của Ngư Thanh Thiên nhuộm lên một màu hồng phớt sau khi uống rượu, nàng lười biếng dựa người vào thân cây.

Phong Thần hơi nhếch mày: "Hoàn thành vụ cá cược?"

Ngư Thanh Thiện cũng không giấu giếm mà kể sơ lược lại vụ cướp trong kỳ thi thực văn với Hỏa Ly Nhã cùng với chuyện nhiệm vụ tháng sau.

Đôi mắt sâu thẳm như đầm sâu hun hút của Phong Thần càng thêm sẫm màu: “Vậy đến lúc đó cùng đi làm nhiệm vụ đi.”

Từ lúc Ngư Thanh Thiện nhờ chàng giúp mình tìm kiếm Xà Hoàn thảo, chàng vẫn luôn để ý tới nó, hơn nữa còn dùng đến cả thể lực của hoàng tộc. Chỉ là Xà Hoàn thảo quá hiếm có, trước mắt ngoài Học viện Hoàng gia ra thì tạm thời vẫn chưa có tin tức gì khác.

Chàng cũng vừa nghe nói tới nhiệm vụ mà Ngư Thanh Thiện mới nhắc đến, chỉ là không ngờ nó lại là do Hỏa Ly Nhã lập ra cho Ngư Thanh Thiện.

Chàng đã biết đại tướng quân của Văn Hóa quốc và viện trưởng của Học viện Hoàng gia thuộc vùng nam bộ của họ là bạn bè thân thiết của nhau từ lâu, xem ra trong chuyện này vẫn còn có bí mật gì khác nữa.

Mà Hỏa Ly Nhã cũng chỉ là nhân cơ hội lần này mà thêm vào chút điều kiện mà thôi, quả đúng là một đối thủ gian xảo.

“Được thôi! Nếu có người đi cùng thì chắc hẳn ta càng nắm chắc nhiệm vụ này hơn.” Trực giác nói cho Ngư Thanh Thiện biết nhiệm vụ này không hề đơn giản.

Xà Hoàn thảo cũng không phải là một trong những loại dược thảo quý hiếm nhất ở trên đại lục, thế nhưng độ hiếm của nó tuyệt đối vẫn có thể xếp vào năm hạng đầu.

Nó là một loại cỏ bạn sinh (song sinh dính liền) với ma thú Kim Ngân Hoàn xà cấp võ vương, nhất định phải lựa ngay lúc Kim Ngân Hoàn xà vừa chết mà hái xuống làm dược thảo, bởi vì một khi loại cỏ này bị hái xuống không đúng lúc thì sẽ héo úa ngay.

Thế nên việc có được Xà Hoàn thảo không chỉ khó mà còn cần phải có cơ duyên nữa.

Đôi môi mỏng của Phong Thần khẽ nhếch lên, chàng lật tay lại, một cây bút vẽ họa tiết đen nhánh liền xuất hiện trước mắt.

Ngư Thanh Thiện ngẩn ra rồi kinh ngạc nhìn chàng hỏi: “Người còn là một Linh Thực Sư hệ không gian nữa ư?”

Tuy lời thốt ra là một câu nghi vấn nhưng giọng điệu lại đầy khẳng định.

Có thể lấy một vật ra từ không gian, điều đó chứng minh rằng Phong Thần đã ký khế ước Linh Thực hệ không gian, cũng có nghĩa là chàng có một không gian độc lập để sử dụng, thậm chí khi tu luyện đến một đẳng cấp nhất định thì chàng còn có thể truyền tống được nữa.

Nó cũng giống như việc người đàn bà kia được lão bà nọ truyền tống đi bằng Linh Thực không gian lúc nàng ra đời chưa được bao lâu vậy.

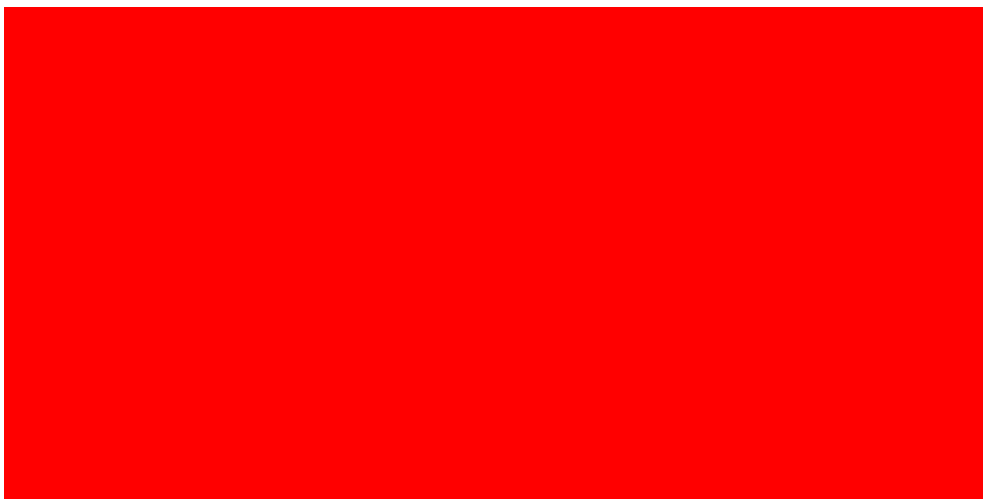
“Ừ, cây linh thực đầu tiên ta ký kết chính là một bông Phượng Loan hệ không gian.” Phong Thần không hề định giấu giếm Ngư Thanh Thiện.

Lúc chàng ra đời giấu mình ở không gian Linh Thực trời sinh của hắn là hoa Phượng Loan chứ không phải là hoa Mạn Đà La màu đen đặc trưng của người được định trước là sẽ kế thừa hoàng tộc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Ta Sẽ Không Nói Câu Cảm Ơn Với Người

Trước sự tín nhiệm vô điều kiện của Phong Thần, Ngu Thanh Thiên thâm cảm thấy ấm áp.

“Nghe nói người là Linh Thực Sư có ba hệ, xem ra sự thật không hề đơn giản như thế.” Nàng tựa đầu lên vai Phong Thần và ngược mặt nhìn chàng cười híp mắt.

Trước hành động thân mật này của Ngu Thanh Thiên, Phong Thần không hề cảm thấy phản cảm, thậm chí trong lòng chàng còn sinh ra cảm giác nhẹ nhõm và vui sướng.

Chàng nhớ đến lúc nhỏ, Ngu Thanh Thiên thường lôi kéo mình đi đến dưới giàn nho do nàng sai người xây nên để hóng mát và uống nước trái cây.

Sau đó, nàng còn đặt một chiếc xích đu ở đó, không chỉ ngồi chen chúc chung với mình mà còn thường hay bám lấy mình y như một con bạch tuộc và tựa đầu lên vai mình với vẻ mặt cực kỳ đắc ý nữa.

“Ừ, thật ra ta đã ký khế ước với năm loài Linh Thực, nhưng mà vẫn còn một loài chưa thức tỉnh hoàn toàn.” Phong Thần thả lỏng toàn thân, mặc cho Ngu Thanh Thiên tựa vào người mình.

“Bệnh mỹ nhân, người ta đều nói ta che giấu quá kỹ nhưng thật ra người giấu còn kỹ hơn ta nữa.” Ngu Thanh Thiên cười khẽ một tiếng, hơi thở của nàng về nên vài cái vòng tròn trên cổ Phong Thần.

Hỏa Ly Nhã không đơn giản, nhưng Phong Thần cũng có đơn giản bao giờ đâu, thậm chí chàng còn khiến người ta khó hiểu hơn nữa kia, dù nhìn thế nào cũng không thấu được.

Đương nhiên, bản thân nàng cũng có không ít bí mật, về kiếp trước, về người đàn bà kia...

Phong Thần khe khẽ mỉm cười và đưa cây bút vẽ màu đen cho Ngu Thanh Thiên: “Trong lúc luyện chế, ta đã thêm kết cấu thực văn cho cây bút vẽ này, lúc phác họa hoa văn sẽ càng rõ nét hơn, còn có lợi cho việc nâng cao cấp bậc cho hoa văn nữa đấy.”

Ngu Thanh Thiên nhận lấy cây bút trong tay hắn, một cảm xúc nói không nên lời nào đó chợt nảy mầm trong tim.

Nàng vừa cầm lấy bút vẽ thì một cảm giác mát mẻ liền trải rộng khắp cơ thể, cảm giác khoan khoái tận đáy lòng chợt kéo tới, tinh thần nàng dường như cũng tập trung và nhạy cảm hơn.

“Bệnh mỹ nhân.” Ngu Thanh Thiên nắm chặt lấy bút vẽ và khẽ gọi một tiếng.

Phong Thần nghiêng đầu, ánh mắt ôn hoà pha chút sắc màu dịu dàng nhìn nàng.

“Ta rất thích cây bút này, nhưng mà ta sẽ không nói câu cảm ơn với chàng đâu.” Ngu Thanh Thiên thản nhiên cười một cái, dưới ánh trăng, dung mạo của nàng lại càng thêm xinh đẹp và thoát tục.

Hiện tại dung mạo của Ngu Thanh Thiên vẫn chưa hoàn toàn thành thực nhưng nàng cũng đã xinh đẹp tuyệt trần, nghiêng nước nghiêng thành thế này rồi, có thể tưởng tượng được đến lúc nàng trưởng thành thì sẽ là một giai nhân mỹ lệ đến nhường nào.

Khóe môi của Phong Thần bỗng nhiên vẽ lên một nụ cười, giọng nói êm ái dễ nghe như dòng suối trong vắt vang lên: “Được!”

Ngu Thanh Thiên tựa lên vai Phong Thần nhắm mắt nghỉ ngơi, Phong Thần cũng không lên tiếng nữa, hai người cứ thế mà yên lặng ngồi đó.

Ánh trăng màu bạc chiếu lên hai người, trong cái lạnh lạnh đó không hiểu sao lại mang theo chút ấm áp tình lãng.

Giờ tý vừa đến, Ngu Thanh Thiên liền mở mắt ra và bắt đầu hấp thụ chất độc trong người Phong Thần.

Lúc trời hừng sáng nàng mới dừng lại, dị năng đang không ngừng sôi sục trong người Phong Thần dần ổn định lại, hắn có cảm giác dị năng tinh thần dường như cũng đang muốn phá tan lỗ hổng và tràn ra.

Ngu Thanh Thiên đón lấy năng mai và nở một nụ cười, chỉ cần hấp thụ thêm một lần nữa thì dị năng tinh thần bị phong ấn trong cơ thể mình lúc nhỏ đã có thể được kích hoạt hoàn toàn rồi.

Mà chất độc trong cơ thể Phong Thần cũng sẽ hoàn toàn bị khắc chế, trong vòng hai năm sẽ không đột ngột phát tác nữa.

Ngu Thanh Thiên trở về ký túc xá ngủ bù một giấc. Sau đó nàng đi đến khoa được tổ chức chương trình học rồi lại đi đến khoa thực văn để báo cáo.

Tư Đồ Lạc nhìn chương trình học của sáu người một lượt rồi sắp xếp chương trình học của khoa thực văn ngay tại đó luôn.

“Đây là bố cục chương trình học của các em, sau này cứ dựa theo thời gian biểu này mà lên lớp, nếu không có nguyên nhân đặc biệt thì không được phép xin nghỉ, nếu không sẽ bị trực tiếp gạch tên sau ba lần vi phạm.” Tư Đồ Lạc phát cho mỗi người một bản thời gian biểu học tập mới.

“Hôm nay các em đã báo cáo, giờ tôi sẽ giao cho các em nhiệm vụ đầu tiên của khoa thực văn.” Tư Đồ Lạc vẫy tay với mấy người: “Đi theo tôi.”

Chương 137: Vẫn Là Cô Nhóc Này Biết Phép Tắc

Tư Đồ Lạc dẫn sáu người đến một căn phòng, bên trong đã đặt sẵn không ít đồ rèn sắt.

Sau khi vào phòng, một luồng hơi nóng ập vào mặt khiến cho người ta cảm thấy phiền muộn một cách khác thường.

“Thầy hướng dẫn, nhiệm vụ đầu tiên thầy giao cho bọn em chắc không phải là rèn sắt đấy chứ?” Hòa Ly Nhã nhìn một đồng dụng cụ bằng sắt và cát tiếng như đang đùa giỡn.

Tư Đồ Lạc xoay người, cực kỳ nghiêm túc gật đầu: “Em rất thông minh, mới đó mà đã đoán ra rồi.”

Nghe xong câu này, cả sáu người đứng đó đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vậy mà lại thật sự bảo bọn họ đi rèn sắt, chuyện này là sao đây?

“Nguyên nhân?” Hòa Ly Nhã cảm thấy hơi khó thể tiếp thu mà hỏi.

Một giọng nói vô cùng vang dội xen lẫn với chút rần rở vang lên ở ngoài cửa: “Đề lão phu nói cho các em biết nguyên nhân.”

“Chào trưởng khoa.” Sáu người cung kính hô lên một tiếng.

Ông lão mặc y phục trắng cười híp mắt bước vào gạt gù nói: “Bảo các em rèn sắt là để tôi luyện tính nhẫn nại và nghị lực đấy.”

Ông bước qua sáu người và đi đến bên trong đồng dụng cụ sắt nọ rồi cầm một viên sắt lớn hơn nắm tay gấp khoảng bốn năm lần lên, nói: “Mỗi người các em đều sẽ được nhận một viên sắt thế này, chỉ cần rèn nó nhỏ lại cỡ như một chiếc kim may là xem như đạt yêu cầu.”

“Á!” Hai trong sáu người không nhịn được khẽ kêu lên.

“Á cái gì mà á?” Vẻ mặt đang cười híp mắt của ông già áo trắng lập tức trở nên nghiêm túc: “Nghe cho rõ đây, khi nào các em hoàn thành xong nhiệm vụ thì lúc đó mới có thể bắt đầu chính thức được học thực văn, tiểu Lạc Lạc sẽ không dễ dãi với các em đâu.”

“...” Tư Đồ Lạc đen mặt, dù thế nào thì vai người xấu vẫn quy về cho hắn.

“Cho dù là muốn tôi luyện tính nhẫn nại thì cũng đâu cần phải rèn sắt đâu chứ.” Hòa Ly Nhã nhìn viên sắt nọ một cái đầy ghét bỏ: “Càng huống hồ gì còn phải mài một viên sắt to thế này thành một cây kim nữa chứ, vậy thì cần phải tốn bao nhiêu lâu đây? Trưởng khoa, không phải thầy đang đùa giỡn bọn em đấy chứ?”

Cái ông già đáng ghét này nhất định là đang cố ý chính đốn bọn họ đây mà.

Vẻ mặt nghiêm túc của ông lão áo trắng lại biến về tươi cười như cũ, sau đó ông hừ một tiếng: “Cứ cho là lão phu đang đùa giỡn các em đi, vậy thì sao nào?”

“Thầy...” Hòa Ly Nhã nghẹn lời.

“Đừng có mà thầy này thầy nọ, thằng nhóc này chẳng lẽ phép gì cả.” Ông lão áo trắng nhếch mày: “Vi để dạy cho em cách kính trên nhường dưới, năm em kia mỗi người chỉ cần rèn một viên sắt là được, nhưng em thì cần phải rèn hai viên thì mới được tính là qua cửa.”

Hòa Ly Nhã hít một hơi thật sâu, hẳn biết ngay là ông già đáng ghét này đang cố ý muốn dạy dỗ mình mà.

Đang lúc hẳn định cãi lại thì Ngu Thanh Thiện lại giành trước cất lời: “Trong các học viên trước đây thì người đạt thời gian ngắn nhất là bao lâu?”

Câu hỏi của nàng khiến cho những người đứng đó đều ngẩn ra, ngay sau đó mới kịp phản ứng lại, điều nàng đang muốn hỏi hẳn là thời gian ngắn nhất mà các học viên cũ trước đây dùng để hoàn thành nhiệm vụ là bao lâu.

“Vẫn là cô nhóc này biết phép tắc.” Ông lão áo trắng liếc mắt nhìn Hòa Ly Nhã vẫn đang trợn mắt một cái rồi cười híp mắt bước đến trước mặt Ngu Thanh Thiện và nói: “Trong biết bao học viên từng đặt chân vào khoa thực văn, Phong Thần đạt được thời gian ngắn nhất, chỉ mất có nửa tháng là đã mài được viên sắt này thành một cây kim may và hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

“Vậy thời gian lâu nhất là bao nhiêu?” Một nam sinh khác không nhịn được hỏi.

Ông lão áo trắng quét ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép qua chàng ta: “Chẳng có tiền đồ gì cả, muốn so thì phải so với mức thời gian ngắn nhất chứ.”

Chàng trai nọ cười ngượng ngùng, trong lòng thầm nghĩ: nhưng mà Phong Thần chính là một tên biến thái có thiên phú nổi danh, nào có giống người phạm đầu chứ, mình có điên mới đi so với anh ta.

Ông lão áo trắng nghiêng đầu nhìn Tư Đồ Lạc hỏi: “Thời gian hoàn thành lâu nhất là bao nhiêu? Trước nay lão phu không ghi nhớ mấy thứ vô dụng.”

Tư Đồ Lạc giật giật khóe miệng, ông thì thích nhớ mấy thứ vô dụng này đây.

“Thời gian lâu nhất là hơn hai năm.”

Ông lão áo trắng tỏ vẻ vô cùng ghét bỏ, xoay đầu nhìn sáu người nói: “Ai trong số các người mà dám quá một năm mới hoàn thành nhiệm vụ thì lập tức cuốn gói cút đi cho lão.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Thử Thách Đầu Tiên Của Khoa Thực Văn

Cả sáu người đều nghe ra được trưởng khoa đang nói rất nghiêm túc, nếu họ thật sự quá một năm mới hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên thì cảm chắc là họ sẽ bị loại khỏi khoa thực văn ngay.

Hòa Ly Nhã nghe thấy câu hỏi của Ngu Thanh Thiện thì liền biết ngay trước đó hẳn đã nghĩ sai rồi.

Nhưng mà thật ra ngoài Ngu Thanh Thiện ra thì những người khác đều không ngờ rằng nhiệm vụ này lại chính là thử thách đầu tiên của tất cả những học sinh mới bước vào khoa thực văn.

Thấy không còn ai kháng nghị gì nữa, ông lão áo trắng mới lộ ra một vẻ mặt hơi đắc ý mà hỏi: “Các em có biết rèn sắt không?”

“Không biết.” Mọi người đồng thanh trả lời.

Trên cơ bản thì gia cảnh những người có thể bước chân vào Học viện Hoàng gia đều sẽ không quá be bét, cho dù có là Linh Thực Sư sinh ra trong một gia đình bình thường thì cũng sẽ được nâng niu như châu báu vậy, không thể nào có chuyện từng được tiếp xúc với việc rèn sắt được.

“Bây giờ chưa biết thầy cũng sẽ không trách các em, thế nhưng tiếp xúc với nó rồi thì nhất định phải biết.” Ông lão áo trắng vẫy tay với Tư Đồ Lạc. “Kế tiếp, tiểu Lạc Lạc sẽ biểu diễn cho các em xem một lần, phải xem cho kỹ đấy.”

Tư Đồ Lạc cười khò một tiếng, đành chịu trận mà cầm lấy chiếc búa lên bắt đầu đập lên viên sắt.

Ông vừa đập vừa giảng giải kỹ thuật rèn sắt cho mấy học viên.

Cả bọn không còn cách nào, chỉ đành cố mà lắng nghe và quan sát.

Sau khi buổi học rèn sắt kết thúc, ông lão áo trắng vung tay lên nói: “Được rồi, hôm nay các em quay về cả đi, ngày mai bắt đầu đến rèn sắt. Chừng nào hoàn thành nhiệm vụ thì chừng đó mới được chính thức bắt đầu học thực văn, không được mặc cả gì hết, nếu không thì đừng trách lão phu mạnh tay.”

“...” Mấy học viên gằn giết khóe miệng, chẳng trách sao mà trong học viện lại ngầm xưng trưởng khoa của khoa thực văn là biến thái, quả nhiên là một lão biến thái.

Sau khi bước ra khỏi khoa thực văn, một nam sinh mới nghẹn họng nói: “Muốn mài viên sắt đó thành cây kim, e là không thể nào hoàn thành trong một sớm một chiều được.”

“Chắc chắn luôn, nếu không thì cũng sẽ không có học trưởng phải tốn đến hơn hai năm mới rèn xong được, mà chúng ta lại chỉ có thời gian một năm mà thôi.” Một nam sinh khác thờ dãi.

Trong kỳ sát hạch, hai người bọn họ đều khó khăn lắm mới vẽ được hình thực văn để qua cửa sau chín lần thất bại, thiên phú của hai người đều kém xa những người khác, nếu tốn quá nhiều thời gian trong việc rèn sắt thì khoảng cách sẽ ngày càng xa hơn nữa.

Nam sinh cất lời trước đó nhìn Ngu Thanh Thiên và Tạ Thư, mỉm cười có chút đồng tình nói: “Nam sinh bọn ta rèn sắt thì còn chưa sao, nhưng bảo hai cô bé da mềm thịt mỏng như các người đi rèn sắt thì đúng là có hơi làm khó rồi.”

Hắn thật sự không có ý cười trên nỗi đau của người khác gì, mà chỉ là cảm thấy việc rèn sắt này không thích hợp cho hai mỹ nhân xinh xắn như Ngu Thanh Thiên và Tạ Thư động tay vào, quá làm khó hai nàng rồi.

Nam sinh lên tiếng sau nọ cũng cảm thấy hai hạng chót của nhiệm vụ lần này e là sẽ thuộc về Ngu Thanh Thiên và Tạ Thư, mà hai nàng có thể hoàn thành được trong vòng một năm hay không vẫn còn là một ẩn số.

Ngu Thanh Thiên mỉm cười không chút để ý: “Người khác có thể hoàn thành thì hai người bọn ta cũng có thể thôi.”

Không phải chỉ là rèn sắt thôi sao, hồi Mạt Thế, nàng đã làm cả đồng việc còn khó hơn cái này nhiều nữa kìa.

“Ừ ừ, chắc chắn hai người các người có thể làm được mà.” Hai nam sinh nọ vẫn khá là có thiện cảm với Ngu Thanh Thiên và Tạ Thư.

Hỏa Ly Nhã lóe lên một ý tưởng, bèn bước đến trước mặt Ngu Thanh Thiên nói: “Hay là chúng ta đấu với nhau thử xem ai mài viên sắt đó thành cây kim trước, thế nào?”

Ngu Thanh Thiên không vui liếc hắn một cái: “Ta phát hiện người đúng là một kẻ quá nhàm chán.”

“Rốt cuộc là có đấu không đây!” Hỏa Ly Nhã đứng chắn trước mặt nàng, nhỏ giọng nói: “Lần này chúng ta lại cược thêm ván nữa đi, nếu không thì rèn sắt đâu còn thú vị gì nữa chứ.”

“Không có hứng.” Ngu Thanh Thiên đáp một cách vô tình.

“Chắc không phải là nàng sợ đấy chứ?” Hỏa Ly Nhã nhếch mày.

Ngu Thanh Thiên liếc Hỏa Ly Nhã một cái, nàng phát hiện cái tên này đúng là một kẻ ăn no rừng mỡ mả.

“Muốn cược cũng được thôi, cứ lấy tiền vàng ra làm tiền cược đi.”

Tuy cha mỹ nhân đã cho nàng một chiếc thẻ vàng chứa rất nhiều tiền nhưng theo thời gian tu luyện được tể và thực văn thì phí tổn cần dùng cũng sẽ dần tăng lên.

Hỏa Ly Nhã không chỉ là thái tử của một trong ba đế quốc lớn mà còn là cháu ngoại của gia chủ bảy thế gia Linh Thực đỉnh cấp lớn, chắc chắn rất có tiền, dù sao cũng là dê béo dâng lên đến tận miệng, không làm thịt thì quả là lãng phí.

Chương 139: Nhân Tài Trăn Quốc

Hỏa Ly Nhã nghe Ngu Thanh Thiên nói muốn dùng tiền vàng làm tiền cước thì hơi cảm thấy kinh ngạc.

“Nói thế nào thì nàng cũng là quận chúa của Đại Diễm quốc, thế mà vẫn thiếu tiền ư?”

Tuy Đại Diễm quốc chỉ là một quốc gia bậc trung ở vùng nam bộ, nhưng bốn phía lại nhiều khoáng sản và dược liệu nên vẫn vô cùng giàu có.

Nếu không phải vì khiếp sợ bởi trận chiến mười lăm năm trước của cha Ngu Thanh Thiên thì không biết có bao nhiêu quốc gia lân cận còn đang dòm ngó những khoáng sản đó đâu.

Hỏa Ly Nhã cũng không đặc biệt tìm hiểu quá tường tận về Ngu Thanh Thiên, nhưng hắn vẫn hiểu biết kha khá về bối cảnh của nàng nên không hề cho rằng nàng thiếu thốn tiền bạc.

“Ta là quận chúa của Đại Diễm quốc thật đấy, nhưng tiền trong quốc khố Đại Diễm quốc lại không phải là của ta.” Ngu Thanh Thiên liếc hắn một cái.

Hỏa Ly Nhã cười nói: “Cha nàng là nhân tài trăn quốc của Đại Diễm quốc, hẳn là ông không thiếu tiền đâu nhỉ.”

Ngu Cảnh cũng từng là một thiên chi kiều tử ở các nước quật khởi thuộc vùng nam bộ, tu luyện đồng thời công kích và trị liệu, thiên phú được tể hơn người, thậm chí còn được đặc cách tuyển chọn vào Thánh viện nữa.

Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì mà đến cuối cùng, ông cũng không đến tu luyện ở Thánh viện, hơn nữa vào mười ba năm trước, ông còn đột nhiên ẩn cư ở Cẩm Vương phủ của Đại Diễm quốc để sống qua những tháng ngày còn lại, vô số người đã tiếc nuối vì điều này.

Thế nhưng cũng chính vì việc Ngu Cảnh tọa trấn ở Đại Diễm quốc nên những năm gần đây, Đại Diễm quốc mới bình yên được như thế, nếu không thì nó đã bị thôn tính hoặc bị chèn ép từ nước bậc trung thành một nước nhỏ từ lâu rồi.

“Dù rằng tiền của cha ta cũng xem như là tiền của ta, thế nhưng chỉ có kẻ ngốc mới chê tiền nhiều thôi.” Lúc này Ngu Thanh Thiên đang rất nhớ cha mẹ, nhìn chung thì trong mười ba năm qua, họ chưa từng phải xa nhau suốt một khoảng thời gian dài thế này.

Đợi sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ và có được Xà Hoàn thảo, nàng sẽ quay về Đại Diễm quốc một chuyến.

“Được thôi, tùy nàng. Nếu ta thua thì ta sẽ đưa ngay cho nàng một tấm thẻ vàng trị giá một triệu.” Hỏa Ly Nhã trước nay chưa từng quá để ý tới chuyện tiền bạc.

Ngu Thanh Thiên gật đầu: “Ta cũng sẽ không lừa tiền ngươi đâu, tuy ông lão áo trắng bảo ngươi rèn hai viên sắt, nhưng ta chỉ so tốc độ rèn một viên thành kim với ngươi mà thôi.”

“Được, vậy thì xem thử ai trong chúng ta hoàn thành trước nào.” Hỏa Ly Nhã cười hí hóp nói.

Nhớ tới chuyện mình phải rèn thêm một viên sắt nữa, hắn lại thầm mắng ông già áo trắng là kẻ biến thái thêm mấy lần.

Sau khi về đến ký túc xá, Tạ Thư liền tỏ vẻ đầy bất đắc dĩ.

“Thanh Thiện, ngươi có nhìn nhận gì về việc rèn sắt thành kim không?”

Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng làm công việc nặng nhọc như rèn sắt thế này bao giờ, thật ra cũng không phải là nàng sợ khổ cực gì, mà là nàng cảm thấy không biết tới khi nào mình mới hoàn thành được.

“Nếu khoa thực văn dựa trên nền tảng dùng tinh thần lực và thêm vào vật liệu để điêu khắc bằng bút vẽ thì một là cần phải có tính nhẫn nại, hai là cần phải có bút lực rất mạnh.”

Ngu Thanh Thiện vỗ bồm bộp lên vai Tạ Thư và nói: “Rèn một viên sắt thành kim, việc này không chỉ đơn giản là thử thách và tôi luyện tính nhẫn nại của chúng ta, mà chắc chắn là còn có ích cho việc điêu khắc thực văn trong tương lai nữa, hơn nữa muốn rèn sắt thành kim còn cần có kỹ thuật đấy.”

Tạ Thư nghĩ ngợi một chút rồi hỏi: “Ý của ngươi là bài làm mẫu của thầy hướng dẫn Tư Đồ ấy hả?”

“Ừ, chỉ cần ngươi nắm vững kỹ thuật rồi kiên nhẫn và chăm chỉ thì ngươi sẽ có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thôi.” Ngu Thanh Thiện cười nói.

“Hy vọng vậy, đây vẫn là lần đầu tiên ta làm một việc thế này đấy, rất mới lạ.” Tạ Thư nghe Ngu Thanh Thiện nói xong thì liền thả lỏng một cách khó hiểu.

Ngày hôm sau, Ngu Thanh Thiện không có lớp ở khoa trị liệu, Tạ Thư thì có lớp học bù nên nàng đến khoa được tễ báo cáo trước.

Thế nhưng chương trình học của khoa được tễ vẫn chưa sắp xếp xong, thế là nàng lại đi đến khoa thực văn.

Chẳng có học sinh mới nào bị chọn trúng ngày hôm qua đến cả, nàng liền đi thẳng đến phòng rèn sắt.

Hồi tưởng lại bài diễn mẫu của Tư Đồ Lạc một lần xong, Ngu Thanh Thiện không chần chừ quá lâu liền vung búa lên và bắt đầu rèn viên sắt được phát cho mình.

Mỗi một phút dần trôi qua, hai canh giờ sau, động tác trên tay nàng chưa từng dừng lại, vầng trán và chóp mũi của nàng đều lấm đầy mồ hôi.

Ông lão áo trắng và Tư Đồ Lạc thấy vậy đều nở nụ cười hài lòng, cô nhóc này vừa có thiên phú cực cao vừa chăm chỉ, kiên cường, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy mà, quả là một hạt giống tốt.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Nghị Lực Của Nàng

Tinh thần lực của Ngu Thanh Thiện cực kỳ lớn, thế nên nàng đã phát hiện ra ông lão áo trắng và Tư Đồ Lạc đứng nhìn phía sau mình.

Nhưng nàng lại không hề quay đầu lại mà chỉ càng thêm tập trung tinh thần vào việc rèn sắt hơn thôi.

Buổi chiều, năm người đã qua được sát hạch khác cũng lục tục xuất hiện, lúc nhìn thấy Ngu Thanh Thiện đã đứng đó rèn sắt từ lâu đều lữ lượt ngẩn người.

“Nàng ấy đến từ bao giờ vậy? Ta thấy trán nàng ấy ướt đầm mồ hôi rồi kìa.” Mộ Dung Thanh nhìn Ngu Thanh Thiện với ánh mắt đầy phức tạp và cũng đầy kính phục.

Ông lão áo trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người và nói: “Mới sáng sớm thì cô nhóc đó đã đến rồi, đã ở đây hơn bốn canh giờ rồi đấy, từ lúc đó tới giờ vẫn chưa từng nghỉ tay lấy một phút nào hết.”

Nghe thấy lời ông lão áo trắng nói, những người khác đều rất xúc động, bọn họ đều không ngờ rằng Ngu Thanh Thiện lại chăm chỉ đến thế.

Hỏa Ly Nhã nhìn bóng dáng đang không ngừng vung búa lên rèn sắt với một thân hình xinh đẹp trông như là rất yếu ớt kia bằng một ánh mắt khó hiểu, lòng hẳn thầm phát run.

“Phương pháp của nàng ấy hình như hơi khác với thầy hướng dẫn Tư Đồ.” Tinh thần lực và khả năng quan sát của Hỏa Ly Nhã đều rất tốt, hẳn chỉ nhìn kỹ một chút là phát hiện được chỗ không giống ngay.

Tư Đồ Lạc gật gù: “Lúc vừa bắt đầu trò ấy cũng dùng phương pháp mà thầy đã dạy các em, nhưng trong bốn tiếng vừa qua, trò ấy đã không ngừng mày mò cải tiến cách làm và tìm được một kỹ thuật càng phù hợp với mình hơn.”

Ông lộ ra vẻ mặt tán thưởng không chút che giấu: “Ngoài Phong Thần ra thì Ngu Thanh Thiện chính là học viên có tư chất xuất sắc nhất mà ta từng thấy.” Ông ngừng lại một chút rồi lại nhìn mấy học viên nọ cười nói: “Sự chăm chỉ và nghị lực của trò ấy cũng không phải thứ mà người thường có thể so được đâu.”

Lời Tư Đồ Lạc nói khiến cho những người đứng đó đều thầm cảm thấy hơi xấu hổ, họ còn nghĩ rằng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ rèn sắt này trong vòng một năm là được, nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc phải đột phá bản thân, làm tốt hơn những học sinh cũ.

Hỏa Ly Nhã không nói gì nữa, hẳn bước đến nơi cách Ngu Thanh Thiện không xa mấy rồi cũng vung búa lên bắt đầu rèn thỏi sắt của mình.

Ngu Thanh Thiện biết mấy học viên khác đã đến nhưng lại không hề chào hỏi gì, toàn bộ tinh thần của nàng đều đã tập trung hết vào việc rèn sắt.

Trông thấy tinh thần tích cực của những người khác đều được Ngu Thanh Thiện vực dậy theo, ông lão áo trắng vuốt râu, trong mắt tràn đầy ý cười.

Buổi tối, lúc mặt trăng đã treo trên cao thì Ngu Thanh Thiện mới dần thoát khỏi trạng thái tập trung cao độ của mình.

Nàng dừng lại động tác và cầm viên sắt lên nhìn thử, quả nhiên đã được mài giữa bằng phẳng hơn không ít, khước môi của nàng liền nhếch lên thành một đường cong.

Lúc này, ngoài Hỏa Ly Nhã ra thì những người khác đều đã chịu không nổi nữa mà lục tục nghỉ ngơi cả rồi.

Công việc rèn sắt này nhìn thì rất đơn giản, nhưng thật ra nó không chỉ đòi hỏi kỹ thuật mà còn cần rất nhiều lực tay nữa.

Mấy học viên này đều là Linh Thực Sư, tuy tố chất cơ thể đều rất khá và cũng từng trải qua huấn luyện của Tội Thể Sư, nhưng họ lại vẫn không mấy thích ứng nổi như thường.

“Thanh Thiện, ngày nào Linh Song cũng kêu ầm lên là nguoi biến thái, hôm nay ta cũng không thể không thừa nhận chuyện này được.” Tạ Thụ vừa xoa bóp cánh tay tê dại của mình vừa đưa mắt nhìn Ngu Thanh Thiện, hơi có ý trêu đùa mà cười nói.

Ngu Thanh Thiện đặt búa sang một bên rồi hoạt động cánh tay đã hơi cứng còng của mình, trước đây những hoạt động thể lực này với mình mà nói chỉ là chuyện con con mà thôi, thế nhưng giờ mình lại cảm thấy hơi mất sức thế này, xem ra thật sự là mình vẫn còn thiếu luyện tập.

Những nguy hiểm lúc nào cũng có thể gặp phải ở thời Mạt Thế đã không còn ẩn nấp bốn phía nữa khiến cho người ta cũng bắt giác mà thả lỏng hơn nhiều, không thể để tình hình này tiếp diễn được.

“Chỉ là ta đã quen với việc làm gì cũng phải đạt được tốc độ hiệu suất cao mà thôi, ta không muốn kéo dài thời gian hoàn thành nhiệm vụ ra quá lâu.” Ngu Thanh Thiện bước đến trước mặt Tạ Thụ: “Hơn nữa, thật ra những hoạt động thể lực thế này rất có ích cho việc rèn luyện tính dẻo dai của cơ thể.”

Mộ Dung Thanh ngồi bên cạnh nghe thấy lời nàng nói liền cười khò một tiếng: “Quả thật là có thể rèn luyện tố chất cơ thể và độ linh hoạt cánh tay cho chúng ta, thế nhưng thời kỳ đầu thật sự là quá mức khổ cực.”

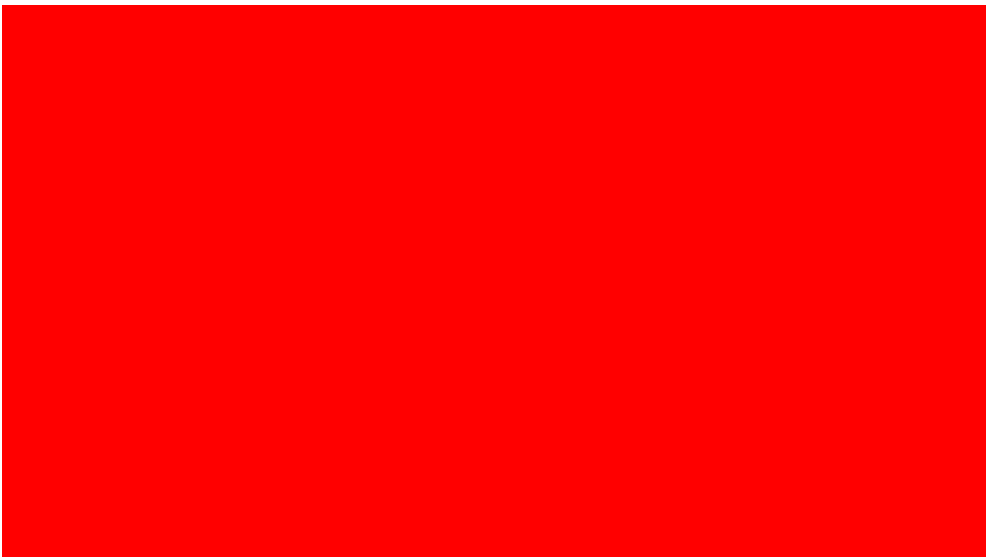
“Thế nên mới cần có sự nhẫn nại cực lớn đấy thôi.” Ngu Thanh Thiện mỉm cười không chút để ý.

Muốn trở thành một người hùng mạnh thì cần phải có đủ lòng nhẫn nại và nghị lực, đây chỉ là những thứ cơ bản nhất mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Quá Hợp Khẩu Vị

Ngu Thanh Thiên tán gẫu với mọi người một hồi mới chợt cảm thấy đói bụng.

Lúc sáng nàng chỉ tùy tiện dùng chút đồ lót dạ xong liền đến đây rèn sắt, cả ngày trời đều hao phí hết ở chỗ này, chưa có hạt cơm hay giọt nước nào bỏ bụng cả.

“Ta đói bụng rồi, các ngươi tiếp tục rèn sắt hay là chuẩn bị rời khỏi đây?” Nàng nhìn mọi người hỏi.

Mộ Dung Thanh ngẩng đầu nhìn bóng lưng vẫn còn đang kiên trì của Hóa Ly Nhã rồi mỉm cười nói: “Ta nghỉ ngơi một lúc rồi lại tiếp tục, đâu thể nào để mình tụt lại phía sau các ngươi quá xa được chứ.”

Tạ Thư gật gù nói: “Ta cũng thế, Thanh Thiên à, ngươi cứ về ký túc xá trước đi.”

Nàng vốn chính là người có thể lực kém nhất trong mấy học viên ở đây, nếu mà còn nghỉ ngơi quá nhiều nữa thì chắc chắn phải tụt lại ở đằng sau chót rồi.

Hai nam sinh còn lại vốn là có ý định quay về, nhưng thấy Mộ Dung Thanh và Tạ Thư muốn ở lại, hơn nữa cũng sợ mình bị bỏ lại quá xa, thế là đều bám bụng tiếp tục rèn sắt thêm một lúc nữa.

“Được, vậy ta đi trước đây.” Ngu Thanh Thiên cũng đoán ra được suy nghĩ của bọn họ, nàng cảm thấy bầu không khí thế này cũng không tệ lắm.

Sau khi bước ra khỏi căn phòng nọ, nàng đi ngang qua một khoảng sân và thấy có hai người đang ngồi trên bàn đá trong sân uống rượu, ngắm trăng.

“Này cô nhóc, đói rồi phải không nào, đến đây ăn chút gì đi.” Ông lão áo trắng quay đầu lại cười híp mắt vẫy tay với Ngu Thanh Thiên.

Ông lão mặc y phục đen ngồi bên cạnh tuy rằng vẫn lạnh lùng như cũ nhưng ánh mắt nhìn về phía Ngu Thanh Thiên đã ấm áp hơn mấy phần.

Ngu Thanh Thiên cũng không khách sáo, nàng bước qua và ngồi xuống, tiện tay cầm lấy một bộ bát đĩa sạch lên rồi bắt đầu ăn.

Thức ăn trên bàn rất đơn giản, chỉ có một đĩa rau xanh và một đĩa gà quay nhưng nàng lại ăn hết sức ngon miệng.

“Này cô nhóc, uống chút rượu chứ hả?” Tuy ngoài miệng thì hỏi thế nhưng ông lão áo trắng đã cầm ly rượu lên rót một ly.

Ngu Thanh Thiên nhận lấy ly rượu uống một hớp rồi khẽ cười nói: “Cảm ơn hai vị trưởng khoa đã tiếp đãi.”

Muộn thế này rồi mà rau xanh, gà quay và cơm đều vẫn còn nóng hổi, chứng tỏ chúng đã được đặc biệt chuẩn bị cho mình.

“Mấy cô nhóc lớn tầm này như các em đều rất kén ăn, thế nhưng khẩu vị của em lại rất khá.” Ông lão áo trắng thấy tốc độ ăn cơm của Ngu Thanh Thiên rất nhanh mà lại vẫn rất tao nhã, hơn nữa cũng không kén ăn liên bất giác nở nụ cười.

Ông có biết về xuất thân của Ngu Thanh Thiên, trong những người thuộc hoàng tộc thì nàng không khác gì một kẻ lạc loài vậy.

“Giữa người với người cũng sẽ có chỗ không giống nhau thôi.” Ngu Thanh Thiên ăn xong bèn đặt bát đĩa xuống.

Nàng tin chắc bất kỳ ai từng phải trải qua những tháng ngày đến cả loại thức ăn đơn giản nhất mà cũng phải tranh giành như ở thời Mạt Thế thì đều rất khó mà kén ăn cho được, ít nhất thì nàng đã không còn lãng phí thức ăn nữa rồi.

“Cô nhóc này chưa được bao nhiêu tuổi mà suy nghĩ đã rất chín chắn rồi, em và thằng nhóc thối tha Phong Thần kia thật ra có rất nhiều điểm tương đồng đấy.” Tuy giọng điệu của ông lão áo trắng có chút ghét bỏ nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ hài lòng.

Ngu Thanh Thiện mỉm cười nói: “Cảm ơn bữa cơm của trường khoa, nếu không còn chuyện gì khác nữa thì em xin được về trước để nghỉ ngơi đây.”

“Em ước chừng mình có thể rèn được viên sắt đó thành kim trong bao lâu?” Ông lão áo trắng hơi hiếu kỳ hỏi.

Ngu Thanh Thiện không quá suy tư mà đáp ngay: “Chắc chừng nửa tháng.”

Ông lão áo trắng ngần ra, hiển nhiên không ngờ rằng nàng sẽ xác định một khoảng thời gian ngắn đến thế, chỉ chốc lát sau ông liền cười to: “Cô nhóc này thế mà còn có một mặt không chịu thua kém người khác thế này nữa cơ!”

Phong Thần mất thời gian nửa tháng để rèn viên sắt nọ thành kim, Ngu Thanh Thiện liền lấy đó làm mốc mục tiêu để cố gắng, cô nhóc này đúng là quá hợp khẩu vị của mình mà.

“Thì đó, chính thầy cũng đã nói là nếu muốn so thì phải so với người mất ít thời gian nhất chứ.” Ngu Thanh Thiện cười cợt nói.

Gương mặt già nua của ông lão áo trắng cười thành một đóa cúc, ông phẩy tay với Ngu Thanh Thiện: “Em đi đi, lão phu đợi xem kết quả nhiệm vụ của em.”

Ngu Thanh Thiện lễ phép chào hai người một tiếng xong liền rời khỏi khoa thực văn.

“Đại ca, cô nhóc này dễ mến thật đấy.” Ông lão áo trắng rót một ly rượu cho mình, ngay sau đó sắc mặt liền thay đổi.

Ông lão áo đen nọ ngẩng đầu nhìn ngọn núi giả cách đó không xa nói: “Nếu đã đến rồi thì bước ra cùng uống một ly đi.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Hứng Thú Tìm Hiểu

Ông lão áo đen vừa dứt lời, một ông lão gầy guộc tóc bạc phơ liền bước ra từ trong ngọn núi giả nọ.

“Hai ông già các người thế mà cũng có hứng thú quá nhỉ, còn uống rượu với cả ngắm trăng nữa cơ.” Ông lão gầy guộc bước đến chỗ ghế đá và ngồi xuống, chẳng hề khách sáo chút nào mà tự cầm lấy bình rượu lên rót một ly.

Ông lão áo trắng trừng mắt nhìn lão ta một cái, trong mắt lộ ra vẻ phòng bị: “Người chạy tới chỗ này của bọn ta làm gì hả?”

Cái lão già chết tiệt này chẳng phải thứ tốt lành gì, vài nhân tài Học viện Hoàng gia bọn họ từng khó khăn lắm mới sinh ra được đều bị lão khôn kiếp này câu đi hết.

Ông lão gầy guộc uống một hớp rượu trong ly xong liền lập tức nhũn mày lại: “Chất lượng của rượu này tệ thật đấy, thế mà các người cũng nuốt trôi cho được.”

Ông lão áo trắng giật phắt ly rượu trong tay lão ta: “Chất lượng tệ thì người đừng có uống! Miếu nhà bọn ta nhỏ lắm, chứa không lọt vị phạt tổ như người đâu, mời biến đi cho.”

“Người đang căng thẳng chuyện gì vậy?” Ông lão gầy guộc như cười như không, ánh mắt dõi theo con đường bên ngoài khoảng sân, đó chính là nơi bóng lưng Ngưu Thanh Thiện đã biến mất. “Cô nhóc đó có gì đặc biệt à? Hình như hai người các người rất ít khi ôn hòa với một người đến thế.”

Ông lão áo trắng lập tức nổi giận: “Ta cảnh cáo người, lão già chết tiệt, người đừng có mà nhắm vào cô nhóc đó.”

Ông khó khăn lắm mới khai quật ra được một cô nhóc có tư chất xuất chúng lại chăm chỉ chịu khổ đến thế, tuyet đối không thể bị kẻ khác câu đi mất dễ dàng vậy được.

Về mặt lạnh lùng của ông lão áo đen hiện lên thêm vài phần bất đắc dĩ, đệ đệ cứ vẫn cứ tính tình gấp gáp như thế, nói thế chẳng hóa ra là lạy ông tôi ở bụi này ư?

“Ha ha, một học viên bảo bối có thể khiến cho lão già chết tiệt như người đây xem trọng như thế, lão phu đây cũng phải quan tâm nhiều hơn mới được.” Trong đôi mắt đục ngầu của ông lão gầy guộc chợt lóe lên chút ánh sáng.

Hai lão già chết tiệt trong khoa thực văn của Học viện Hoàng gia này giỏi nhất chính là khai quật những học viên có tiềm chất, cô nhóc kia khiến lão có thêm chút hứng thú tìm hiểu rồi đây.

“Quan tâm cái đầu người ấy, người rút đi ngay cho ta.” Ông lão áo trắng hừ lạnh một tiếng và bày ra tư thế người mau chóng rút ngay.

Ông lão áo đen bình thản cất tiếng: “Chẳng ai không dung đến gõ cửa chùa cả, lần này người đến đây có việc gì?”

Ông lão gầy guộc cười híp mắt giật lại ly rượu trong tay ông lão áo trắng, tiếp tục rót rượu: “Đương nhiên là đến vì Phong Thần rồi.”

“Chẳng phải người chê phẩm chất của rượu này tệ hay sao? Vậy thì người còn uống cái khi gì nữa hả.” Ông lão áo trắng trông thấy lão già chết tiệt này là lại tức giận.

“Nhập gia tùy tục mà, ta chỉ có thể cố mà uống thôi.” Ông lão gầy guộc cũng không hề để ý tới thái độ ác liệt của ông lão áo trắng.

“Vừa rồi người nói là đến vì Phong Thần, người muốn làm gì hả?” Về mặt của ông lão áo trắng tràn đầy cảnh giác.

Ông lão gầy guộc hờ hững nói: “Thằng nhóc đó đã được Thánh viện bọn ta đặc cách tuyển chọn, thế mà lại còn không đến báo cáo để được trực tiếp nhập học và tu luyện, hãy còn rề rà ở Học viện Hoàng gia này, lần này ta đến đây là muốn xem thử chuyện này là thế nào.”

“Đó là vì thằng nhóc thói tha Phong Thần có mắt nhìn, nó muốn ở lại đây thêm hai năm thì liên quan gì đến người chứ.” Ông lão áo trắng lại hung hăng trừng mắt nhìn lão ta một cái: “Thánh viện có trường hợp đặc biệt được đặc cách tuyển chọn trước, nhưng cũng đâu có quy định trước mười tám tuổi phải đến tu luyện trước đâu nhỉ.”

“Các người nên biết, tư chất hơn người như Phong Thần thế kia chỉ có Thánh viện mới là nơi thích hợp nhất giành cho thằng nhóc.” Ông lão gầy guộc liếc nhìn ông lão áo trắng một cái: “Thằng nhóc ở lại Học viện Hoàng gia chỉ tổ lãng phí thời gian tiềm chất của mình mà thôi.”

“Cái lão già chết tiệt này, người đang xem thường Học viện Hoàng gia bọn ta đấy hả? Xem thử hôm nay ông đây có đánh chết người hay không đây.” Ông lão áo trắng xắn tay áo lên định bụng đánh một trận, ông đã ngứa mắt lão già chết tiệt này từ lâu rồi.

Ông lão gầy guộc khẽ cười một tiếng: “Ta lười phí thời gian với người lắm.”

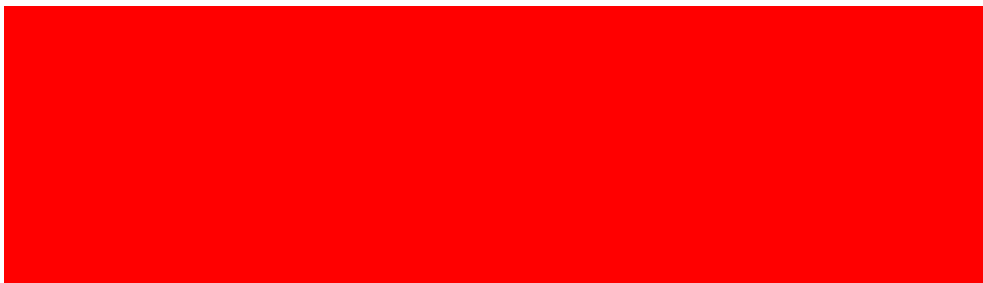
Một áp lực nhân nhạ tán ra từ trên người lão, không gian và thời gian xung quanh liền như bị đóng băng lại.

Ông lão áo trắng lập tức thay đổi sắc mặt: “Người lại đột phá nữa ư?”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 143: Xuất Thân Bí Ẩn

Ông lão gầy guộc hơi nở nụ cười, luồng áp lực nọ nhanh chóng tán đi.

“Ừ, đúng lúc may mắn đột phá mà thôi.”

Ông lão áo trắng tròn trắng mắt, con tức ách trong lồng ngực đột nhiên tắt ngúm, ông lạnh lùng hừ một tiếng rồi ngồi về chỗ cũ.

Lão già kia đã đột phá đến Linh Hoàng rồi, còn đánh đắm cái quái gì nữa chứ.

“Chuyện con nhóc lúc nãy là sao đấy?” Ông lão gầy guộc hào hứng hỏi.

Xưa nay hứng thú và sở thích lớn nhất của lão chính là du lịch khắp nơi, đồng thời thu nạp các Linh Thực Sư có tư chất xuất chúng hoặc có năng lực đặc biệt vào Thánh viện để cho các học viện khác phải kinh ngạc mà trở mặt nhìn.

Ông lão áo trắng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Con bé là con gái của Ngu Cảnh, chỉ xem như có chút thiên phú trên phương diện thực văn nhưng lại khá là chăm chỉ và có nghị lực nên rất hợp khẩu vị của ta mà thôi.”

Nếu để lão già này tự đi điều tra thì chỉ bằng cứ nửa đùa nửa thật để xua tan hứng thú của lão còn hơn.

Ông lão gầy guộc ngẩn người ra như đang suy ngẫm điều gì đó:

“Thì ra là con gái của Ngu Cảnh, không biết có thể giỏi hơn cha nó hay không đây.”

Có thể nghe ra sự yêu thích cũng như nỗi niềm tiếc nuối trong giọng điệu của ông lão gầy guộc khi nhắc đến Ngu Cảnh, thậm chí trong đó còn có thêm vài phần chờ mong giành cho Ngu Thanh Thiên.

“Chuyện Ngu Cảnh năm đó rốt cuộc là sao thế? Hắn đã uyển chuyển từ chối lời mời của Thánh viện mà người vẫn còn thích hắn vậy sao?” Ông lão áo trắng cứ tưởng nói ra chuyện Ngu Thanh Thiên là con gái Ngu Cảnh thì lão già chết tiệt kia sẽ hết hứng thú, ai ngờ đối phương lại có phản ứng thế này.

Người ngoài chỉ biết Ngu Cảnh được Thánh viện đặc cách tuyển chọn, chỉ là vì có việc nên chậm trễ không đến báo danh. Thế nhưng rất ít ai biết được thật ra Ngu Cảnh đã uyển chuyển từ chối lời mời của Thánh viện.

“Hắn uyển chuyển từ chối Thánh viện bọn ta thế nhưng cũng không gia nhập các học viện khác, thật là đáng tiếc cho một người như hắn.” Ông lão gầy guộc rõ ràng không muốn nói nhiều, chỉ nặng nề thở dài một hơi.

“Nghe nói năm đó hắn vì muốn đi cứu một người phụ nữ nên mới uyển chuyển từ chối lời mời của Thánh viện, rốt cuộc chuyện đó có thật không hả?” Ông lão áo trắng rõ ràng không định dễ dàng bỏ qua như thế, hỏi giọng bất quá.

Ông lão gầy guộc im lặng một lúc rồi nói: “Quả thật có chuyện đó. Lúc ấy Thánh viện yêu cầu hắn phải đến báo danh trong vòng ba tháng, thế nhưng vì hắn phải đi cứu một người phụ nữ, thời gian bị trùng nên mới từ chối.”

“Các người cũng không biết linh hoạt lên một chút sao? Thiên phú của Ngu Cảnh khi đó quả thật khiến người ta vô cùng kinh ngạc và ngưỡng mộ. Lại thêm hắn vì cứu người mà từ bỏ một cơ hội tốt như vậy thì tâm tính cũng tuyệt đối không tệ chút nào.” Ông lão áo trắng cũng vì chuyện này mà thở dài.

Ông lão gầy guộc cười khổ một tiếng: “Ta cũng từng nghĩ đến chuyện đợi hắn làm xong việc rồi lại tới, cũng tranh thủ cho hắn thời gian một năm. Thế nhưng khi hắn lại xuất hiện lần nữa thì đã là ba năm sau, đã bỏ lỡ mất thời gian bồi dưỡng tốt nhất rồi, lại còn gây ra tai họa nữa chứ, Thánh viện không thể vì hắn mà phá lệ thêm lần nữa.”

Thánh viện có thể phá lệ vì một thiên tài tuyệt thế, thế nhưng không thể chỉ vì một người mà phá lệ hết lần này đến lần khác. Dù sao Thánh viện cũng có tự tôn của mình.

“Ai... vậy thì đúng là đáng tiếc thật.”

Ông lão áo trắng ngẫm nghĩ rồi lại hỏi:

“Người phụ nữ được Ngu Cảnh cứu có phải là mẫu thân của con nhóc kia không?”

“Người hỏi nhiều thế mà làm gì? Có những chuyện biết quá nhiều còn có thể dẫn đến họa sát thân đấy.” Ông lão gầy guộc cau mày nói.

“Dẫn đến họa sát thân? Mẫu thân của con bé kia nhất định chính là người phụ nữ năm đó được Ngu Cảnh cứu mạng rồi.”

Ông lão áo trắng vuốt râu:

“Xuất thân của cô nương kia có phải rất lớn không? Người có thể khiến người cũng phải kiêng kị thế này đâu được mấy ai chứ.”

“Thân phận của người đó không phải là thứ người có thể tìm tòi nghiên cứu được đâu. Và tốt nhất người cũng nên biết giữ mồm giữ miệng với con nhóc kia nữa đây.”

Ông lão gầy guộc nghiêm túc nhắc nhở:

“Con nhóc đó mà biết quá nhiều cũng chẳng gặp được chuyện gì tốt đẹp đâu.”

Ông lão áo trắng rất hiếm khi nhìn thấy lão già chết tiệt nghiêm túc thế này, lòng ông liền trầm xuống. Xem ra xuất thân của cô nhóc đó có gì đó rất thần bí, ông nói:

“Biết rồi, ta đã nhìn trúng con bé thì đương nhiên sẽ không để nó lâm vào bất kỳ nguy hiểm không ngờ nào rồi.”

“Người biết thế là được rồi.” Ông lão gầy guộc cũng không nhắc lại vấn đề này nữa, hai người liền nhanh chóng đổi sang chủ đề khác.

Có điều cả ba người đều không chú ý đến ở gần đó có một nhánh cỏ đang tản ra khói xanh nhàn nhạt dưới ánh trăng và bay về phía xa xa bên ngoài khoảng sân.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Mất Không Chế

Ngu Thanh Thiên đang nửa nằm trên một chiếc ghế tựa ngoài sân thượng để hấp thụ tinh hoa của ánh trăng, một tầng ánh sáng bạc nhàn nhạt vờn quanh trên người nàng.

Đột nhiên, một làn khói màu xanh rất nhạt từ nơi xa bỗng bành bay đến, nàng chậm rãi mở mắt.

Nàng vừa duỗi tay ra, làn khói màu xanh rất nhạt kia vờn quanh chơi đùa trên đầu ngón tay một lúc rồi chui tọt vào trong cơ thể nàng.

Sau khi tiếp thu xong tin tức ký ức mà làn khói xanh truyền đến, gương mặt vốn đang bình tĩnh thông dong của Ngu Thanh Thiên nháy mắt liền trở nên vô cùng tàn nhẫn.

Lúc ở trong khoảng sân của khoa thực văn, nàng đã phát hiện ra có một hơi thở cực kỳ mong manh đang nấp ở ngọn núi giả nọ, nếu không phải đã khởi động dị năng hệ Mộc đặc thù thì nàng cũng không thể nào phát hiện ra được, vì vậy nên ăn com xong nàng liền tự giác rời khỏi.

Nàng vốn chỉ muốn thử xem dị năng hệ Mộc của mình có thể khống chế thực vật thám thính được tin tức ngay dưới mí mắt vài vị cường giả kia hay không mà thôi, ai biết lại mang đến một tin tức khiến nàng cảm thấy bất ngờ như vậy.

Ngu Thanh Thiên chẳng thể nào ngờ rằng năm đó cha mẹ nhân lại vì người phụ nữ kia mà từ chối cơ hội được tu hành bồi dưỡng chuyên sâu tại học viện đứng đầu đại lục, lại còn rước thêm tai họa gì đó vào người nữa chứ, nhất định cũng là vì người phụ nữ đáng chết kia.

Lúc này một luồng sát khí tàn bạo đâm máu dần dần ra từ người nàng rồi lan rộng ra bốn phía.

Cơ Linh Song đang ngồi xếp bằng tu luyện trên giường thì đột nhiên bị một luồng sát khí đâm máu tập kích liên hồi khiến nàng bất chợt giật bắn người. Nàng đi ra khỏi phòng đến sân thượng thì mới phát hiện ra luồng sát khí kia là được phát ra từ trên người Ngu Thanh Thiên.

“Thanh Thiên, ngươi làm sao vậy?”

Nghe thấy tiếng của Cơ Linh Song, nét tàn nhẫn trong con ngươi của Ngu Thanh Thiên mới nhạt đi một chút. Giọng nàng u ám mà khàn khàn: “Ta không sao, ngươi quay về ngủ trước đi.”

Cơ Linh Song không biết chuyện gì đã khiến Ngu Thanh Thiên trở nên như vậy. Quanh người bạn tốt tàn mất sát khí đâm máu âm u lạnh lẽo như thể vừa bước ra từ một cuộc chiến tàn khốc vậy.

Nàng không hề sợ hãi, chỉ là hơi lo lắng. Thế nhưng nàng cũng biết rõ chuyện của Thanh Thiên bản thân mình rất khó nhúng tay vào: “Được, nếu có gì cần giúp đỡ thì cứ gọi bọn ta.”

“Ừ.” Ngu Thanh Thiên gật gật đầu.

Đợi sau khi Cơ Linh Song quay vào phòng, Ngu Thanh Thiên mới hít sâu một hơi rồi gõ lên một gốc thực vật trên sân thượng vài cái, gốc cây kia hóa thành một tia sáng xanh và biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi đi giày xong, nàng liền nhảy thẳng từ trên sân thượng xuống rồi phi thân bay về phía rừng phong.

Cơ Linh Song nhìn bóng lưng đã biến mất kia qua khung cửa sổ, bên trong con ngươi xinh đẹp lóe lên một chút suy tư cùng lo lắng.

Sự cuồng bạo khát máu trong lòng Ngu Thanh Thiên như muốn trào dâng, bên trong tiềm thức của nàng đang tái hiện lại những lời nói mình nghe được khi mới chào đời.

“Tuy chung quy vẫn là ta lừa dối lợi dụng chàng, phản bội chàng, nhưng chiếu theo tính tình của chàng thì nhất định sẽ không bỏ mặc con gái không thêm quan tâm đâu.”

“Chúng ta đi thôi, Nhiệm nhi vẫn đang đợi máu cuồng rồn và máu tươi để kéo dài mạng sống đấy.”

Ngu Thanh Thiên siết chặt hai tay. Sao người phụ nữ kia lại dám, sao bà ta lại dám làm tổn thương người cha đáng thương, khiêm nhường và hiền hậu của nàng cơ chứ.

Nếu như vì một nỗi khổ tâm nào đó mà bị ép phải rời đi, nàng cũng sẽ không hận người phụ nữ kia đến vậy. Thế nhưng bà ta rõ ràng là muốn cùng cha mẹ nhân sinh mình ra, sau đó lấy đi máu tươi và cuồng rồn nên mới bày ra một loạt âm mưu, tính kế lợi dụng.

Khi Phong Thần vội vã chạy vào sâu trong rừng phong thì chợt phát hiện ra một luồng sát khí khát máu vô cùng to lớn đang vờn quanh, chàng lập tức biến sắc.

Sau lưng hắn mọc ra một đóa Mạn Đà La màu đen nuốt chửng hết toàn bộ sát khí đang vây quanh nọ và giam cầm tất cả hơi thở ở nơi này lại không cho chúng trào ra ngoài.

“Thiên Thiên, Thiên Thiên.” Sau khi giam cầm toàn bộ hơi thở xung quanh lại xong, Phong Thần không hề do dự bước đến sau lưng Ngu Thanh Thiên và ôm lấy người đã bị vây hãm vào trong trạng thái vô cùng cuồng nộ đang nửa quỳ đó rồi khẽ giọng gọi: “Thiên Thiên, ngươi sao rồi?”

Hắn vẫn luôn biết trong cơ thể Ngu Thanh Thiên có ẩn chứa một cơn cuồng bạo khát máu, thế nhưng nàng ấy vẫn luôn khống chế nó rất tốt.

Từ nhỏ đến lớn, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ngu Thanh Thiên thất thủ cùng mất hết lý trí thế này.

Nếu như hắn đến chậm hơn chút nữa thì khi luồng sát khí cuồng bạo khát máu kia vọt ra khỏi rừng phong nhất định sẽ thu hút sự chú ý của những người đứng đầu học viện cùng các cường giả, vậy thì rắc rối to rồi.

Phong Thần ôm chặt Ngu Thanh Thiên vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng và dịu giọng an ủi cảm xúc đang mất kiểm soát của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Khiến Bà Ta Hối Hận Cả Đời

Qua thời gian một chén trà nhỏ, cơn cuồng nộ khát máu như muốn dâng trào trên người Ngu Thanh Thiên mới chậm chậm thu hồi lại và đè nén xuống đáy lòng như thể chưa từng xảy ra vậy.

Ngu Thanh Thiên chậm rãi mở mắt, vừa ngẩng đầu lên đã đối diện với đôi mắt phượng hẹp dài sâu thẳm trong suốt đang tràn đầy lo lắng kia.

“Ta không sao rồi.”

Vừa rồi bản thân đã sắp không thể khống chế được cơn cuồng nộ khát máu nọ, vì vậy nàng đã dùng phương thức liên lạc mà hai người từng quy ước trước đó để gọi Phong Thần đến đây.

Quả nhiên Phong Thần chỉ ôm lấy rồi gọi tên và vỗ nhẹ lên lưng nàng vài cái thì đã trấn an và áp chế được cơn quái thú dữ tợn do cơn cuồng nộ tạo thành, chỉ chờ chờ thoát ly khỏi sự khống chế của nàng bất cứ lúc nào.

Phong Thần mỉm cười, thấp giọng lo lắng hỏi: “Thiên Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn gấp gấp muốn biết nguyên do vì sao Ngu Thanh Thiên lại trở nên mất kiểm soát như vừa rồi. Luồng lệ khí khát máu kia quá nồng đậm, giống như một vị sát thần mới bước ra từ địa ngục vậy.

Sau khi cảm xúc đã bình ổn lại thì Ngu Thanh Thiên cũng tỉnh táo hơn rất nhiều. Trước đây cũng từng xảy ra chuyện như vậy, có điều không có sự trấn an của Phong Thần nên nàng đều phải vọt vào giữa đám cương thi hoặc đám thú biến dị giết chóc để trút ra hết.

“Chỉ là vô tình nghe thấy một ít tin tức khiến bản thân căm hận mà thôi, thế nên trong lòng không khỏi nổi lên một loại sát ý cuồng bạo.”

Ngu Thanh Thiên nhìn Phong Thần, trong mắt chàng tràn ngập sự tín nhiệm: “Bởi vì ta biết người nhất định sẽ tới cho nên mới phóng túng như thế và để cho cảm xúc đang hơi mất kiểm soát trút hết ra ngoài.”

Nếu như không phải đã truyền tin cho Phong Thần thì đương nhiên nàng không thể để mặc cho luồng sát khí kia thoát ra khỏi rừng phong, khiến đám người đứng đầu học viện phát hiện ra.

Phong Thần thở dài một hơi, hắn duỗi tay vén những sợi tóc lòa xòa trước trán Ngu Thanh Thiên: “Tin tức khiến bản thân căm hận?”

“Tin tức có liên quan đến người phụ nữ đã sinh ra ta.” Bên trong cơn người trong suốt của Ngu Thanh Thiên vẫn nhuộm chút màu sắc thù hận như trước.

Phong Thần ngăn ra, chàng không ngờ được thì ra Ngu Thanh Thiên lại căm hận mẫu thân của mình đến vậy.

Còn về mẫu thân của Ngu Thanh Thiên, lúc đó khi hoàng tộc muốn đưa hắn đến Cẩm Vương phủ để chữa bệnh, người của chàng đã từng điều tra về Ngu Cảnh và lấy được tin tức vợ của ông đã qua đời, giờ xem ra không chỉ đơn giản như thế mà thôi.

“Chẳng lẽ bà ấy vẫn chưa chết?” Phong Thần biết rõ tính tình của Ngu Thanh Thiên, nàng sẽ không vì một người đã chết mà không khống chế được cảm xúc.

Ngu Thanh Thiên nhướn mày: “Tin tức các người lấy được nói là bà ta đã chết?”

“Phải, có điều năm đó khi ta đi chữa bệnh cũng không điều tra kỹ càng. Tin tức truyền ra bên ngoài thì nói là đã chết rồi.” Phong Thần đoán tin tức như vậy hẳn là do Ngu Cảnh cố ý truyền ra ngoài.

“Bệnh mỵ nhân, vậy người giúp ta một chuyện có được không.” Ngu Thanh Thiên theo thói quen cọ đầu trên hõm vai của hắn, giọng nói chất chứa vài phần nũng nịu cùng vô lại.

Phong Thần nhìn động tác này của nàng, đôi môi mỏng đỏ mọng không khỏi nhếch lên thành một đường cong.

Khi còn nhỏ, chỉ cần Ngu Thanh Thiện muốn hẳn giúp đỡ thì đều sẽ sử dụng chiêu này. Nếu như hẳn lạnh mặt không đồng ý, nàng nhất định sẽ càng quẩn lầy và càng vô lợi hơn nữa.

Hắn nhéo mũi Ngu Thanh Thiện: “Muốn ta giúp ngươi điều tra chuyện của mẫu thân ngươi?”

“Phải. Lúc trước ta chỉ muốn đợi đến khi mạnh lên sẽ đi tìm bà ta, sau đó đâm bà ta xuống dưới chân.” Sắc mặt Ngu Thanh Thiện đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Thế nhưng hiện giờ ta đã đổi ý rồi.”

Thân thể của người phụ nữ kia nhất định rất sâu xa, nếu không ông lão trong Thánh viện cũng sẽ không kiêng kị đến vậy.

Điều đó không khiến nàng phải ngẫm nghĩ, xà độc mà cha mẹ nhân trùng phải có khi nào cũng không phải là ngoài ý muốn, mà là một âm mưu hay không. Nàng vẫn cảm thấy việc cha trùng độc hôn mê không hề đơn giản giống như vẻ bề ngoài.

Cha mẹ nhân lại không muốn nói sự thật cho nàng nghe. Sự việc năm đó, gia tộc của người phụ nữ kia rốt cuộc có can dự vào hay không?

Nếu như có nhúng tay, vậy thì cho dù có phải dốc cạn sức thì nàng cũng nhất định phải hủy diệt gia tộc kia và từng chút từng chút một cướp đi hết những thứ mà người phụ nữ kia coi trọng.

Khiến bà ta sống không bằng chết, hối hận cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Làm Nũng Nhờ Giúp Đỡ

Phong Thần cũng không hỏi Ngu Thanh Thiện đã đổi ý chuyện gì. Hắn biết nàng trước nay vẫn luôn có năng lực tự mình giải quyết vấn đề.

“Có manh mối hay tin vật gì không? Ví dụ như bà ta tên là gì chẳng hạn.”

Mười ba năm trước vợ của Ngu Cảnh đã qua đời lúc sinh Ngu Thanh Thiện, đây là điều mà ai cũng biết. Không có bất kỳ manh mối nào, muốn điều tra kỹ càng cũng khó.

“Ngươi tin tưởng ta vừa mới sinh ra đã có ký ức sao?” Ngu Thanh Thiện không trả lời mà hỏi ngược lại.

Phong Thần không nghĩ nàng sẽ hỏi vậy, ngay lập tức gạt đầu: “Ta tin.”

Có những Linh Thực Sư trời sinh ngay từ khi chào đời đã có ý thức và ký ức, có thể ghi nhớ những sự việc xảy ra khi còn là một đứa trẻ sơ sinh, cũng sớm bộc lộ sự thông tuệ trong cuộc sống ngày thường. Năm đó khi chàng gặp được Ngu Thanh Thiện thì đã bắt đầu nghĩ ngờ.

Nếu không một Ngu Thanh Thiện mới hai tuổi sao có thể thông minh lanh lợi đến thế, thậm chí còn trưởng thành sớm.

“Khi ta chào đời, người phụ nữ kia đã lấy đi năm giọt tinh huyết và máu cuống rốn quan trọng nhất trên người ta, sau đó có một bà lão dùng một gốc cây trong suốt mang bà ta đi.”

“Sau đó ta mới biết đó là một người có Linh Thực không gian, sử dụng phương pháp truyền tống.” Ngu Thanh Thiên ngừng lại một chút rồi nói: “Ta sinh non cũng là do bà ta dùng thuốc thúc sinh gây ra.”

Nghe thấy Ngu Thanh Thiên ngay từ khi chào đời đã bị lấy mất năm giọt tinh huyết quan trọng nhất trên người, con người vốn dịu dàng ấm áp của Phong Thần bỗng nhiên ngưng tụ thành một tảng băng lạnh lẽo.

Chẳng trách lúc còn nhỏ, khi hấn gặp được Ngu Thanh Thiên thì thấy nàng hoàn toàn không dám chạy nhảy nô đùa, gương mặt của nàng nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy, thân thể thì gầy yếu giống như có thể tắt thở bất kỳ lúc nào.

Ngu Cảnh cố hết sức dùng linh lực và các loại thuốc ôn hòa để tắm bổ thân thể cho Ngu Thanh Thiên, nếu không chỉ sợ nàng sớm đã vì sự việc xảy ra lúc mới sinh mà chết yếu rồi.

Khi ấy hấn cũng đang trúng độc, tâm trạng vô cùng tồi tệ. Mỗi lần chất độc phát tác đều có cảm giác sống không bằng chết.

Thế nhưng khi nhìn thấy cô bé Ngu Thanh Thiên chỉ mới hai tuổi, thân thể gầy yếu đến thế nhưng vẫn vui vẻ lạc quan mà sống, mỗi ngày đều kiên trì luyện tập hấn đã vô cùng cảm động, đồng thời cũng quét sạch những suy nghĩ tiêu cực ra khỏi đầu.

Ngu Thanh Thiên cố ý làm thân với hấn, hấn cũng dễ mặc cho nàng muốn làm gì thì làm, ôm nàng đi dạo phố và còn thường bị nàng nhõng nhẽo sai bảo việc nọ việc kia.

Chỉ có điều hấn chưa bao giờ nghĩ tới, thân thể yếu ớt của Ngu Thanh Thiên khi đó lại do người mẹ nhẫn tâm của nàng gây ra. Có lẽ người phụ nữ kia hoàn toàn không thể ngờ Ngu Thanh Thiên sẽ mạnh khỏe mà tiếp tục sống.

“Bà ta thật đáng chết.” Cảnh tay đang ôm Ngu Thanh Thiên của Phong Thần không khỏi siết chặt thêm một chút.

Ngu Thanh Thiên thờ ơ cười, duỗi tay vuốt đầu lông mày đang nhú lại của Phong Thần: “Ta chỉ muốn bà ta sống không bằng chết, hối hận cả đời. Chết thì dễ dàng cho bà ta quá.”

Trước giờ nàng đều không quan tâm đến việc để lộ ra khía cạnh độc ác chân thật của mình trước mặt Phong Thần.

“Được, ta sẽ giúp người điều tra thân thể cũng như tin tức của bà ta.” Phong Thần vừa nghĩ đến những đau khổ mà Ngu Thanh Thiên đã phải chịu khi còn nhỏ, lòng hấn chợt thất lại.

Ngu Thanh Thiên cười khẽ một tiếng, chỉnh lý lại một lượt đoạn đối thoại giữa người phụ nữ kia với bà lão cùng những tin tức hôm nay thu được rồi kể cho Phong Thần.

Phong Thần cúi đầu trầm tư, một lúc sau mới mở miệng nói: “Linh Thực không gian của bà lão kia đã tiến hóa thành trong suốt, cho thấy tu vi của bà ta đã đạt đến Linh Hoàng. Người bên cạnh lợi hại như vậy, thân thể đến ông lão trong Thánh viện cũng phải kiêng kị, xem ra bà ta nếu không phải thuộc hoàng tộc của ba đế quốc lớn nhất đại lục trung tâm thì ắt hẳn sẽ là người của bảy Linh Thực thế gia đứng đầu.”

“Hoàng tộc của ba đế quốc lớn nhất ắt hẳn không có hoàng tử hay công chúa nào tên là Nhiễm nhi. Thân phận của bà ta nhiều khả năng chính là người thuộc bảy Linh Thực thế gia đứng đầu.”

Bảy Linh Thực thế gia đứng đầu đều thần bí khó dò, trong đó có ba nhà đang ẩn cư lánh đời. Muốn tra xét tuy không dễ dàng, thế nhưng phạm vi đã thu hẹp lại, nhất định sẽ lộ ra chút manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Ta Càng Ngày Càng Thích Người Rồi Đó, Bệnh Mỹ Nhân

Ngu Thanh Thiên cũng từng nghe đến bảy Linh Thực thể gia đứng đầu, bọn họ tuyệt đối là một trong những thể lực lớn mạnh nhất đại lục trung ương.

Nếu người phụ nữ kia thật sự là người thuộc bảy Linh Thực thể gia, Ngu Thanh Thiên nghiêng ngẫm cười, đáy mắt toát lên vẻ hứng thú cực độ. Thử thách này quả thật đủ khó, thể nhưng nàng sẽ không từ bỏ.

Ngu Thanh Thiên lấy một chiếc vòng màu bạc bên trên còn có hoa văn phát sáng ra từ trong ngực áo, không hề lưu luyến mà đưa cho Phong Thần: “Đây là tín vật mà bà ta để lại.”

Phong Thần nhận lấy xem qua một lượt, phát hiện ra chiếc vòng này là một linh khí phòng ngự cực mạnh thì hơi kinh ngạc.

Nếu người phụ nữ kia đã muốn cắt đứt mối quan hệ với cha con Ngu Thanh Thiên thì tại sao còn để lại tín vật này chứ?

“Có lẽ bà ta cũng có chút tình cảm với cha của ngươi, nếu không sẽ không để lại bất kỳ manh mối nào để chúng ta có thể tìm ra mình.” Phong Thần suy nghĩ rồi nói.

Cấp bậc của linh khí này rất cao, là được thợ rèn cấp bậc đại sư luyện thành, hơn nữa còn khắc đầy thực văn phòng ngự nên vô cùng quý giá.

Hoàng tộc bình thường hoặc người của bảy gia tộc lớn nhất tuyệt đối không thể sở hữu, chỉ có nhân tài thân phận không tầm thường mới có thể có được. Bắt đầu điều tra từ chiếc vòng này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngu Thanh Thiên cười mỉa mai: “Thế thì đã sao? Tình cảm vốn là một con dao hai lưỡi mà. Bà ta lợi dụng tình cảm để tính kế làm tổn thương cha ta, đây chính là hậu quả.”

Thứ tình cảm bị tiêm nhiễm bởi mưu toan và lợi dụng thì không thể được coi là tình yêu. Cho dù trong lòng có nỗi khổ tâm cũng không xứng đáng được tha thứ.

Phong Thần gật đầu: “Nếu là ta, ta tuyệt đối cũng sẽ trả thù bà ta.”

“Không biết cái người tên Nhiễm nhi kia là ai mà có thể khiến cho người phụ nữ độc ác máu lạnh kia khổ tâm bày mưu tính kế như vậy?” Ngu Thanh Thiên không hề sinh lòng đố kỵ với người tên Nhiễm nhi kia, vì dù sao nàng cũng chẳng hề có chút tình cảm nào đáng nói với người mẹ trên danh nghĩa này, có điều đôi khi nàng vẫn sẽ hơi tò mò người đó là ai.

Phong Thần soát lại một lượt tin tức về bảy Linh Thực thể gia lớn nhất trong đầu, sau đó lại liên tưởng tới hai từ “Nhiễm nhi” này, đột nhiên có một suy đoán.

“Ta sẽ bắt đầu từ Nhiễm nhi và chiếc vòng tay này, ắt hẳn sẽ điều tra ra tin tức mà ngươi cần nhanh thôi.”

Ngu Thanh Thiên dựa vào lòng Phong Thần, ngẫm nghĩ một lúc rồi cười hỏi: “Bệnh mỹ nhân, ngươi biết rõ ta có thể hấp thu được độc tố trong người ngươi. Vì sao hơn mười năm nay chưa từng đến Cẩm Vương phủ chữa bệnh tiếp?”

Đây là vấn đề nàng vẫn luôn thắc mắc.

Phong Thần không thích nói dối. Nếu Ngu Thanh Thiên đã hỏi tới, chàng sẽ nói sự thật: “Trước tiên là không muốn năng lực đặc biệt của ngươi bị lộ ra ngoài, tiếp đến là do ta vẫn luôn cảm thấy, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại.”

Độc trong người chàng chẳng phải là điều gì bí mật, nếu như bị áp chế không còn phát tác, năng lực đặc biệt của Ngu Thanh Thiên nhất định sẽ bị những kẻ có lòng bối móc phát hiện ra, hẳn không dám mạo hiểm.

Dù sao khi ấy bọn họ đều quá yếu ớt, có lẽ chàng không thể bảo vệ được Ngu Thanh Thiên. Thế nhưng bây giờ thì khác.

“Quả Huyền Linh tặng đến Cảnh Vương phủ mỗi năm thật ra đều là quà của ngươi phải không?” Ngu Thanh Thiên nghe thấy câu trả lời của Phong Thần, trái tim lạnh lẽo cũng dần trở nên ấm áp. Nàng biết sâu bên trong chàng trai lạnh lùng này thật ra đang ẩn giấu một trái tim chân thành.

Nếu đổi thành người khác thì một năm quấn quýt bên nhau có đáng là gì, chỉ e là đã sai người bắt trời mình về để hấp thu áp chế độc tố cho hẳn từ lâu rồi.

Phong Thần cũng không phủ định, cười khê: “Không phải ngươi rất thích ăn sao?”

Quả Huyền Linh có vị ngọt lại nhiều nước, còn có công dụng điều dưỡng cơ thể, vô cùng quý giá.

Năm đó sau khi phụ hoàng phái người đưa đến Cẩm Vương phủ, Ngu Thanh Thiện đã vô cùng yêu thích và vẫn luôn nhớ đến nó. Vì vậy mỗi năm chỉ cần qua Huyền Linh vừa chín là chàng sẽ sai người dùng danh nghĩa hoàng thất đem tặng, làm như cảm tạ ơn chữa trị của Ngu Cảnh nhưng thật ra là muốn cho ai đó đỡ thèm.

Trong lòng Ngu Thanh Thiện trào dâng một tình cảm nào đó không thể miêu tả bằng lời. Bệnh mỹ nhân thế này bảo nàng phải buông tay thế nào đây.

“Ta phát hiện mình càng ngày càng thích người đó, bệnh mỹ nhân.” Ngu Thanh Thiện ngẩng đầu hôn lên gò má Phong Thần một cái, nét mặt rạng rỡ.

Thân thể đang ôm lấy Ngu Thanh Thiện của Phong Thần đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt vẫn bình tĩnh không gợn sóng như trước, thế nhưng nhịp đập đang tăng tốc của con tim lại cho thấy lúc này chàng không hề bình tĩnh chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Ta Có Thể Gia Nhập Sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngu Thanh Thiện đến khoa trị liệu lên lớp trước.

Trên đường đi có không ít người khẽ giọng bàn tán, chủ đề đều xoay quanh biểu hiện của Ngu Thanh Thiện trong bài kiểm tra ở khoa dược tế và khoa thực văn hoặc liên quan đến Phong Thần.

Thái độ của không ít người ở khoa dược tế khi nhìn thấy Ngu Thanh Thiện hoàn toàn trái ngược so với quá khứ, trước đây có tình đối xử lạnh nhạt, hiện giờ lại cực kỳ nhiệt tình, thậm chí còn lựa ý hòa theo.

Ngu Thanh Thiện đã quen với tính cách thay đổi thất thường của con người, mà nàng lại không phải là dạng người suy nghĩ cái gì cũng thể hiện ra ngoài mặt nên thái độ vẫn ôn hòa và xa cách như cũ.

“Ngu Thanh Thiện, người có quan hệ gì với Phong học trưởng vậy?” Vẫn có nữ sinh tò mò đến dò la tin tức.

Ngu Thanh Thiện lạnh nhạt đáp lời: “Hình như việc này chẳng liên quan gì đến các người thì phải.”

Nàng không hề thích việc người khác lấy bản thân và bệnh mỹ nhân ra bàn tán cả ngày. Hai người có quan hệ gì thì liên quan gì đến mấy người này chứ.

Nữ sinh kia ghen lời, thế nhưng cũng không dám nổi giận trước mặt Ngu Thanh Thiện nên chỉ đành ngượng ngập cười rồi rời đi.

Thấy có người dò la thất bại, những kẻ muốn hóng chuyện khác cũng đều phải nhịn xuống.

Nghĩ đến thực lực mà Ngu Thanh Thiện từng thể hiện trong lúc thí luyện, không ít người mong muốn khi thành lập tổ đội mới sẽ vào chung một đội với Ngu Thanh Thiện.

Sau khi khoa trị liệu tan học, Ngu Thanh Thiện đi thẳng đến khoa dược tế. Nhiệm vụ khảo nghiệm đầu tiên của khoa dược tế cũng sẽ được tiến hành vào ngày hôm nay.

Trên đường Doãn Minh gọi nàng lại: “Thanh Thiện.”

Khi tổ đội thí luyện mọi người đều gọi nàng là Thanh Thiên, vì vậy Doãn Minh cũng gọi như thế.

Thanh Thiên khẽ cười hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Ta cũng muốn đến khoa dược tể để lên lớp, tiện thể muốn nói với ngươi một chuyện.” Doãn Minh hơi thẹn thùng, cười nói. “Vậy chúng ta cùng đi đi.”
Ấn tượng của Ngu Thanh Thiên về Doãn Minh khá là tốt. Ở Mật Thể rất hiếm khi nhìn thấy người đàn ông nào hay thẹn thùng như vậy: “Ngươi muốn nói với ta chuyện gì?”

“Thanh Thiên, ta muốn hỏi lần lập tổ đội thí luyện sau ngươi đã chấm được ai hay chưa? Ta có thể vào chung một đội với ngươi được không?” Doãn Minh xoắn xuýt hồi lâu mới hỏi giọng đầy mong đợi.

Trước đây hắn bị mọi người trong khoa trị liệu cô lập. Chính Thanh Thiên đã giúp hắn nhận ra thiên phú trị liệu của bản thân không tệ chút nào, dần dần hắn mới tự tin lên.

Hơn nữa, ở chung đội với nhóm của Ngu Thanh Thiên hắn mới cảm thấy bản thân rất thoải mái tự do, càng phát huy được sở trường trị liệu của mình.

“Được thôi! Ta đang muốn mời ngươi vào đội với bọn ta đây.” Ngu Thanh Thiên gật đầu cười.

Trước đây nàng cố tình chỉ dẫn cho Doãn Minh trước hết là vì cảm thấy một nhân tài có thể đào tạo được lại cứ tự ti muốn bỏ cuộc như vậy thật đáng tiếc, sau là vì muốn lôi kéo cậu ta thành trợ thủ cho mình trong tương lai.

“Thật sao? Vậy tốt quá rồi!” Doãn Minh kích động hoan hô một tiếng, sau đó lại ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Cảm ơn ngươi, Thanh Thiên.”

“Không cần khách sáo. Sau này chúng ta sẽ là những đồng đội tin tưởng lẫn nhau.” Ngu Thanh Thiên nở nụ cười chân thành.

Ngu Thanh Thiên quả thực muốn lôi kéo những người này trở thành phụ tá đắc lực cho mình, thế nhưng cũng xuất phát từ nội tâm mà coi những người được nàng chấm trúng như bạn tốt, không hề có ý định độc đoán muốn ý sức mình mà ức hiếp người khác.

“Ừ.” Doãn Minh siết chặt hai tay, dùng sức gật đầu.

Có thể trở thành đồng đội với nhóm của Ngu Thanh Thiên là vinh dự của hắn. Hắn cũng sẽ cố gắng để bản thân có thể đuổi kịp bước tiến của bọn họ.

Hai người đi đến khoa dược tể, thầy hướng dẫn Điền dẫn mọi người đến thẳng một phòng thí nghiệm.

Chủ khoa Chiêm Uyển Nguyệt đang cúi đầu điều chế một loại thuốc nước. Đội sau khi dung hợp thành công, bà ngẩng đầu mỉm cười dịu dàng với mọi người.

“Bất kể là gia nhập khoa dược tể, khoa thực văn hay khoa chế tạo đều sẽ phải trải qua những khảo nghiệm khác nhau.” Nàng chỉ tay vào đồng dụng cụ đặt trên bàn: “Trước tiên mọi người hãy làm quen với tất cả những dụng cụ luyện chế được cần thiết trong khoa dược tể của chúng ta một lượt đi.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Khảo Nghiệm Đầu Tiên Ở Khoa Dược Tể (1)

Thầy hướng dẫn Điền giới thiệu một lượt từng dụng cụ trong phòng thí nghiệm và cách sử dụng chúng cho mọi người nghe.

Chiêm Uyên Nguyệt quan sát mọi người một lượt rồi cười nói: “Tiếp theo hãy đi theo cô.”

Sau đó bà đưa mọi người đến một được điền khổng lồ, nói: “Bắt đầu từ ngày mai thầy hướng dẫn Điền sẽ phân cho mỗi người các em một mảnh được điền, mỗi ngày các em đều phải định kỳ đến dọn dẹp.”

Bà ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Sau đó các em sẽ bắt đầu làm quen với tất cả các loại được thảo trên mảnh đất này. Khi nào có thể nắm vững hình dáng, thuộc tính, công hiệu của tất cả các loại được thảo thì khi ấy mới có thể chính thức tiếp xúc với tính chế được tể.”

Trừ Ngu Thanh Thiên, mọi người nghe xong lời của bà đều ngẩn ra một lúc, rõ ràng không ngờ tới nhiệm vụ khảo nghiệm đầu tiên lại là dạng công việc này.

Doãn Minh nghiêm túc ghi nhớ trong lòng. Năm người còn lại thì hơi khó chịu, cảm thấy vừa mới tới đã bắt bọn họ phải làm công việc thế này, thật quá xem thường bọn họ rồi. Có điều cũng không ai đưa ra ý kiến phản đối.

“Các em còn ý kiến gì nữa không?” Chiêm Uyên Nguyệt dịu dàng mỉm cười, nhìn mọi người hỏi.

Nữ sinh tự tin kia giơ tay hỏi: “Thưa trưởng khoa, cô cho em hỏi ngoài việc làm quen với được thảo và dọn dẹp được điền thì sau này chúng em có phải học môn được tể nào khác không ạ?”

Đâu thể cứ bắt bọn họ làm việc này mãi được.

Được điền ở nơi đây cực kỳ rộng lớn, có thể nhìn ra ít nhất cũng có hơn chục ngàn loại được thảo trổ lên, bọn họ căn bản không thể quen thuộc toàn bộ được tính và công hiệu trong thời gian ngắn được.

“Không cần. Khi nào các em hoàn thành nhiệm vụ thì khi ấy mới bắt đầu học lớp được tể.” Chiêm Uyên Nguyệt khá nhẫn nại trả lời.

“Vậy nếu tiến độ hoàn thành nhiệm vụ của bọn em không giống nhau thì sao ạ?” Nữ sinh không nhịn được lại hỏi thêm một câu.

Trong ấn tượng của nàng ta, Doãn Minh và nữ sinh dịu dàng ít nói kia đều không hề xuất chúng, nếu như đến lúc đó làm chậm chân mọi người thì biết làm sao?

Đã trải qua thí luyện giành cho tân sinh cộng với bài kiểm tra của khoa được tể và khoa thực văn, cái danh thiên tài của Ngu Thanh Thiên đã sớm lan rộng, thậm chí còn vượt qua Hóa Ly Nhã để trở thành người đứng đầu trong đám tân sinh.

Nàng ta cũng không xếp Ngu Thanh Thiên vào hàng ngũ những kẻ làm chậm chân người khác mà chỉ coi Ngu Thanh Thiên là đối tượng mà bản thân cần vượt qua.

Chiêm Uyên Nguyệt liếc mắt là có thể nhìn thấu tâm tư của nàng ta: “Ai hoàn thành nhiệm vụ trước thì cũng sẽ học lớp được tể trước. Tinh luyện được tể phải dựa vào thiên phú và quá trình lĩnh ngộ. Đến lúc đó tiến độ học của các em cũng không thể giống nhau được.”

“Cảm ơn trưởng khoa đã giải đáp thắc mắc cho em.” Nữ sinh kia giống như thở ra một hơi.

“Em nào còn câu hỏi gì khác nữa không?” Chiêm Uyên Nguyệt như có như không liếc nhìn Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên giơ tay, cười hỏi: “Xin hỏi trưởng khoa, người làm quen với được điền nhanh nhất từ trước đến nay mất bao nhiêu thời gian?”

“Mất ba tháng.” Chiêm Uyên Nguyệt bổ sung thêm một câu: “Là một vị sư huynh trước các em hai khóa.”

“Vậy người hoàn thành chậm nhất mất bao nhiêu thời gian ạ?” Một nam sinh khác tò mò hỏi.

Chiêm Uyên Nguyệt trả lời: “Chậm nhất mất một năm.”

“Các em đừng tưởng rằng làm quen với thuộc tính và công hiệu của được thảo trong được điền là đơn giản. Đến khi đã quen thuộc rồi chúng ta sẽ tiến hành kiểm tra các em. Nếu như không trả lời được câu hỏi thì vẫn phải tiếp tục, trả lời được mới coi như qua môn.”

Sắc mặt Chiêm Uyên Nguyệt bình tĩnh, vẫn mỉm cười dịu dàng tựa con gió mùa xuân như cũ, thế nhưng trong lòng đã phán đoán biểu hiện của mọi người.

“Dạ, trưởng khoa.”

“Được rồi. Trước khi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên các em có thể tự chủ động thời gian. Bây giờ các em có thể chọn đi làm quen với được điền hoặc có thể chọn đến các khoa khác nghe giảng.” Chiêm Uyên Nguyệt dặn dò thêm vài câu rồi rời khỏi.

Doãn Minh đi đến trước mặt Ngu Thanh Thiên, hỏi: “Thanh Thiên, bây giờ người muốn đến được điền sao?”

“Ừ, làm quen xong sớm một chút thì có thể học lớp được tể sớm một chút.” Ngu Thanh Thiên gật đầu.

Doãn Minh gãi đầu sau đó gật đầu như mổ thóc: “Ta cũng nghĩ vậy.”

Thế là hai người đi thẳng đến được điền, sau đó phân ra bắt đầu nghiên cứu dược thảo ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Thử Thách Thứ Nhất Của Hệ Dược Tể (2)

Những người khác thấy thế cũng đi vào được điền làm quen với thảo dược.

Chẳng qua nếu trường khoa chọn đây là thử thách thứ nhất giành cho tân sinh hệ dược tể, như vậy chắc hẳn sẽ không khả năng dễ dàng hoàn thành.

Nữ đệ tử vốn tràn đầy tự tin kia sau khi nhìn hết một mảnh dược điền, phát hiện trong đó có rất nhiều thảo dược mình không nhận ra.

Nàng không khỏi quay đầu hỏi giáo viên hướng dẫn Điền còn đang đứng bên dược điền: "Thầy, những loại thảo dược này chúng ta cũng không biết rõ lắm, vậy phải làm thế nào mới có thể quen thuộc dược?"

Giáo viên hướng dẫn Điền cười cười: "Vấn đề này cần các ngươi phải tự giải quyết, những đệ tử của các khóa trước lúc mới tiến vào hệ dược tể cũng phải hoàn thành thử thách này."

"Ồi!" Cái nữ đệ tử kia ngẩn ra, hỏi tiếp: "Vậy không có tài liệu tranh ảnh gì về thảo dược cho chúng ta tham khảo sao?"

"Không có, các ngươi phải tự đi tìm." Giáo viên hướng dẫn Điền không mặn không nhạt trả lời.

Qua hai ba lần tiếp xúc, trong số sáu người hẳn chỉ nhìn trúng mỗi Ngu Thanh Thiên và Doãn Minh, khả năng thiên phú của mấy người kia chỉ có thể nói là bình thường, hơn thế nữa, để có thể trở thành một Dược Tể Sư chân chính, còn phải xem người đó có chăm chỉ quan sát lĩnh ngộ hay không.

Bốn người cười khổ, trong lòng họ đều tràn ngập cảm giác thất vọng, họ vốn không nghĩ tới tiến vào hệ dược tể là sẽ như vậy.

Doãn Minh thấy Ngu Thanh Thiên cúi đầu cẩn thận nhìn một gốc thảo dược, hẳn cũng bình tĩnh lại, bắt đầu cẩn thận quan sát mỗi một gốc thảo dược, sau đó ghi nhớ những điểm cần chú ý.

Đến tối, chỉ còn mỗi Ngu Thanh Thiên cùng Doãn Minh ở lại dược điền.

Mặt trời chiều đã ngã về tây, Ngu Thanh Thiên cử động tay chân, hỏi Doãn Minh: "Ta muốn đi hệ thực văn, ngươi định đi về hay vẫn tiếp tục?"

"Ta ở lại xem thêm một lúc đã." Doãn Minh ngẩng đầu cười đáp.

Hắn sinh ra ở một gia đình bình thường, phụ thân sau khi vào rừng săn thú rồi không trở lại, một mình mẫu thân hẳn phải nai lưng cáng đáng mọi việc trong nhà.

Lúc biết hẳn có thể trở thành Linh Thực Sư, mẫu thân và đệ đệ, muội muội của hắn đều rất vui mừng.

Mặc dù hân hướng nội, nhưng cũng muốn cố gắng khiến cho mình trở nên mạnh mẽ, để rồi đến lúc trở thành một Dược Tể Sư thật sự, hẳn có thể luyện dược đem bán lấy tiền, sau đó cho người đem tiền về nhà giúp gia đình mình cải thiện cuộc sống.

"Ừ, người ghi nhớ hết những thảo dược trong ruộng, sau đó đi thư viện tìm tài liệu về thảo dược đọc rồi đối chiếu, ta tin chắc rằng người sẽ sớm có thể nhớ hết thuộc tính cùng công hiệu của thảo dược ở nơi này." Ngu Thanh Thiên đưa ra ý kiến.

Ánh mắt Doãn Minh sáng lên, tại sao lúc trước hắn lại không nghĩ tới chuyện đi thư viện tìm đọc tài liệu về thảo dược cơ chứ, hẳn cảm kích nhìn Ngu Thanh Thiên nói: "Thanh Thiên, thật sự cảm ơn người!"

Ngu Thanh Thiên khẽ cười đáp: "Sau này chúng ta sẽ ở trong cùng một tổ, việc người mạnh lên hiển nhiên là sẽ đem lại lợi ích cho chúng ta, cố gắng lên, ta đi trước."

"Dược!"

Sau khi rời khỏi hệ dược tể, Ngu Thanh Thiên tùy tiện đến nhà ăn ăn chút gì đó rồi mới đến hệ thực văn.

Ở Mật Thể nàng là đệ năng giả hệ Mộc, trời sinh có loại cảm giác thân thiết đối với thực vật, cùng với việc nàng thích trị liệu, thế nên từ khi còn bé nàng đã lật xem những quyển dược điển hệ trị liệu trân quý của cha mẹ nam một lượt rồi.

Nhờ đó nàng cũng hiểu biết không ít về thảo dược, cha mẹ nam thấy nàng hứng thú, nhiều lúc còn dẫn nàng lên núi hái thuốc, nhận biết thuốc, nếm thử thuốc.

Vì vậy, phần lớn thảo dược được trồng trong ruộng nàng đều biết cả.

Một số thảo dược nàng không nhận ra, nàng đều đã ghi nhớ thật kỹ những điểm cần chú ý, chuẩn bị ngày mai đến thư viện lật xem điển tịch về thảo dược, chắc hẳn là sẽ biết rõ toàn bộ.

Trong phòng rèn của hệ thực văn, Ngu Thanh Thiên vừa vào cửa liền thấy Hỏa Ly Nhã, Mộ Dung Thanh cùng Tạ Thư đang gõ búa keng keng.

Nhìn thấy nàng tới cũng chỉ là quay qua chào hỏi một cái rồi lại tiếp tục công việc.

Ngu Thanh Thiên cũng không nhiều lời, bước tới vị trí của mình.

Chẳng qua khác với những người khác là, trước tiên nàng lấy ra một đồng tinh hạch từ trong túi áo đặt ở dưới chân, sau đó mới bắt đầu vung búa rèn sắt.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Khả Năng Biến Thái Của Nàng Không Thể Phục Chế

Ngu Thanh Thiên bắt đầu mài thanh sắt của mình, vừa mới sinh ra ý niệm, nhiều tia năng lượng từ đồng tinh hạch để dưới mặt đất đã tràn ra rồi từ dưới chân chui vào trong cơ thể của nàng.

Lúc ba người khác cảm nhận được luồng năng lượng dao động này, đưa mắt nhìn về phía Ngu Thanh Thiện thì đều phải choáng váng.

Đừng nói là ba người Hòa Ly Nhã, chính là ngay cả lão giả mặc bạch y cùng Tư Đồ Lạc vừa mới bước vào cũng bị cảnh tượng này khiến cho ngây người.

Lão giả mặc bạch y bước nhanh tới trước mặt Ngu Thanh Thiện, thấy nàng vừa hấp thu năng lượng của tinh hạch, vừa sử dụng kỹ xảo gỗ sắt, làm hai việc cùng trong một lúc nhưng không hề bối rối, không khỏi chép miệng cảm thán.

"Tiểu nha đầu, ngươi đang hấp thu năng lượng của tinh hạch để luyện hóa sao?"

Ngu Thanh Thiện quay đầu cười đáp: "Đúng vậy! Trường khoa có chuyện gì không?"

Lão giả mặc bạch y không trả lời ngay, mà cũng móc ra mấy viên tinh hạch để xuống mặt đất, cầm lấy một cái búa rèn sắt, muốn thử vừa hấp thu năng lượng trong tinh hạch vừa rèn sắt.

Nhưng thử mấy lần cũng đều thất bại, hẳn hoặc chỉ có thể rèn sắt, hoặc chỉ có thể hấp thu năng lượng của tinh hạch, căn bản không thể làm cả hai việc trong cùng một lúc được như Ngu Thanh Thiện.

"Ngươi làm như thế nào?" Hắc tò mò nhìn Ngu Thanh Thiện hỏi.

Ngu Thanh Thiện nhún nhún vai: "Tinh thần của ta có thể tách ra, một nửa dùng để hút năng lượng của tinh hạch, một nửa dùng để luyện hóa, thế nên mới có thể làm cả hai việc cùng một lúc."

Thật ra thì từ hồi còn ở Mật Thế nàng đã luyện lập ra được bản lĩnh làm ba việc trong cùng một lúc, một lần làm hai việc đối với nàng cũng chỉ là chuyện rất đơn giản.

Sau khi nghe được những lời của lão đầu Thánh viện cùng với trưởng khoa, áp lực trong lòng Ngu Thanh Thiện càng lớn, cho nên nàng quyết tâm dụng mỗi giây mỗi phút để đề cao thực lực của mình.

Vì thế nàng chỉ có thể đề lộ khả năng thiên phú dị bẩm làm hai việc cùng lúc của mình.

Lão giả mặc bạch y suy nghĩ một hồi, mới yêu cầu Tư Đồ Lạc kiểm một ít tinh hạch cấp thấp tới đây, sau đó đặt ở dưới chân đám người Hòa Ly Nhã.

"Ba người các ngươi cũng thử xem có thể làm đồng thời hai việc cùng một lúc hay không?" Tiếp đó lão giả mặc bạch y quay đầu hỏi Ngu Thanh Thiện: "Tiểu nha đầu, có bí quyết gì không?"

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn có người vừa làm việc vừa tu luyện như thế này, không khỏi sinh ra ý định muốn tìm tòi nghiên cứu.

Ngu Thanh Thiện cũng không giấu giếm: "Trước tiên phân chia tinh thần ra làm hai, một nửa đắm chìm trong động tác rèn sắt, một nửa vô thức cảm thụ năng lượng của tinh hạch trên mặt đất, sau đó hấp thu nó."

Lão giả mặc bạch y gật đầu, nói với ba người Hòa Ly Nhã: "Các ngươi cũng dùng phương pháp của tiểu nha đầu này thử xem thế nào."

Ba người Hòa Ly Nhã cũng bắt đầu nhanh chóng thử nghiệm, nếu thật sự có thể vừa làm việc vừa tu luyện, thế thì thực lực sẽ tăng lên với tốc độ rất nhanh.

Đáng tiếc, ba người đã thử rất nhiều lần nhưng vẫn không thể làm được.

Mỗi lần chỉ cần vừa mới bắt đầu hấp thu năng lượng của tinh hạch, thì sẽ không thể tập trung sự chú ý vào việc rèn sắt, chỉ có thể gõ tới gõ đi, nhưng mà lại không cách nào sử dụng kỹ xảo.

"Ta không làm được." Mộ Dung Thanh thở dài.

Hắn đã từng cho rằng mình là thiên chi kiêu tử (1), bất kể là tinh thần lực rất mạnh, hay là thiên phú làm Linh Thực Sư đều là người đứng đầu trong số những người trẻ tuổi của gia tộc, nhưng kể từ khi gặp được Ngu Thanh Thiện, hắn mới phát hiện mình thật sự kém cỏi biết bao nhiêu.

Hòa Ly Nhã cũng lắc đầu: "Ta cũng không cách nào đồng thời làm hai việc cùng lúc, xem ra phải cần có thiên phú."

Tạ Thụ thử rất nhiều lần vẫn không thành công, nên cũng chỉ có thể từ bỏ, bất đắc dĩ mà cười giễu nói: "Khả năng biến thái của Thanh Thiện làm sao chúng ta có thể bắt chước được."

Thật ra thì Ngu Thanh Thiện đã sớm dự đoán được rằng mấy người họ sẽ thất bại, cùng lúc làm hai việc hay thậm chí là cùng lúc làm ba việc không phải là chuyện có thể làm được tức thời, ngoại trừ thiên phú của bản thân ra, ảnh hưởng của áp lực từ bên ngoài cũng tuyệt đối không thể phân chia tinh thần ra được.

Ở Mật Thế, có một lần nàng cùng các đồng đội bị bao vây ở một gian phòng dưới đất, vừa phải đề phòng thầy ma đánh úp bất ngờ, vừa phải giúp đồng đội trị liệu, quan sát thương thế của họ, rồi lại vừa phải hấp thu tinh hạch tìm kiếm cơ hội đột phá cấp bậc mới có thể giải quyết mỗi nguy hiểm đe dọa sinh mạng này.

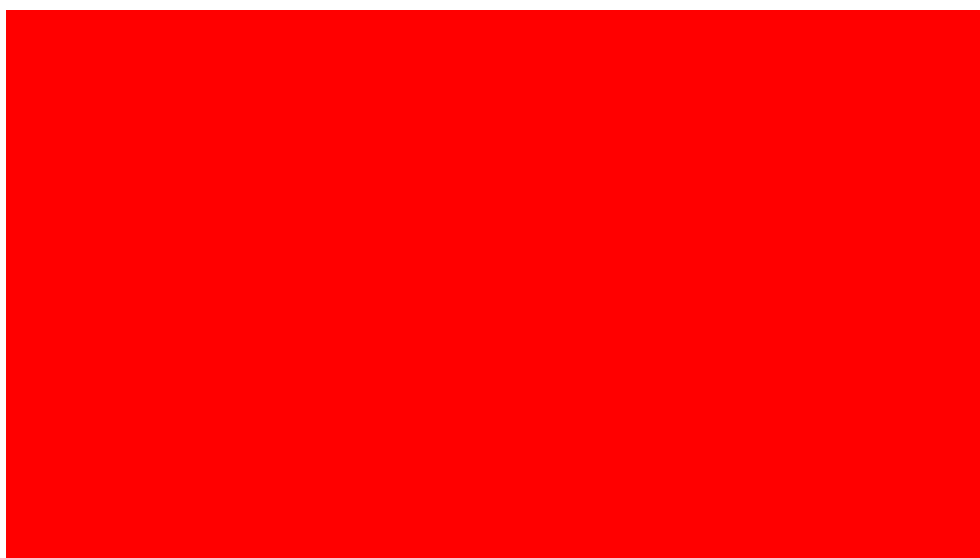
Lúc đám thầy ma tới, nàng phải thật cảnh giác mà đánh lại chúng, tiếp đó có thể nhân lúc tinh thần lực bị đè ép cao độ, kích phát tiềm năng của thân thể, từ đó trở đi nàng vô thức có thể làm đồng thời hai việc cùng một lúc, rồi thậm chí là cùng lúc làm ba việc.

1. Thiên chi kiều tử: con cưng của trời.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Dê Béo

Khả năng cùng lúc làm hai việc của Ngu Thanh Thiên khiến cho mọi người đều phải mở rộng tầm mắt, trong lòng cũng không khỏi dâng lên cảm giác hâm mộ.

Làm hai việc trong cùng một lúc, Ngu Thanh Thiên chẳng những có thể giành rất nhiều thời gian ở hệ thực văn mà còn không làm ảnh hưởng đến chuyện tu luyện.

Lão giả mặc bạch y thấy những người khác đều không thể nào làm được, trong lòng cũng bình tĩnh lại. Thiên tài sở dĩ là thiên tài, phương diện thiên phú tuyệt đối chiếm cứ hơn nửa.

"Tiểu nha đầu rất không tồi, tu vi của ngươi tăng lên rất mau, có lẽ mấy ngày nữa là ngươi có thể lập tức đột phá đến cấp bậc Linh Thị."

Phần lớn Linh Thực Sư có cấp bậc cao dưới tình huống cần tác chiến sẽ căn cứ vào mức độ dao động của năng lượng để phán đoán, nhưng cũng chỉ có tác dụng đối với những người có cấp bậc thấp hơn hoặc cao hơn bản thân không quá nhiều.

Tu vi của lão giả mặc bạch y có cấp bậc cao hơn đám người Ngu Thanh Thiên rất nhiều, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được nàng đã đến bình cảnh thăng cấp.

Nghe được lời lão giả mặc bạch y nói, mấy người tại đây đều ngơ ngẩn.

Cái gì? Ngu Thanh Thiên lại sắp lên đến cấp Linh Thị rồi? Tốc độ tu luyện của nàng không phải là nhanh đến mức khoa trương sao.

Ngu Thanh Thiên nhàn nhạt cười đáp: "Chẳng qua là may mắn thôi."

Nếu là không có khế ước với Cửu Thái Ma Liên, linh lực trong cơ thể nàng cũng sẽ không hùng hậu như thế, sau đó từ ngũ điệp Linh Đồng trực tiếp thăng kích đến cửu điệp Linh Đồng.

"Tiểu nha đầu ngươi thật là quá khiêm tốn, nếu là may mắn cũng có thể thăng cấp, thì lão phu ta đã sớm bước vào Linh Hoàng rồi." Lão giả mặc bạch y vuốt ria mép như cười như không.

Nếu không có thực lực và khả năng ứng biến tương ứng, cho dù có gặp được cơ duyên lớn cũng không nhất định có thể nắm giữ được, điểm này là không thể nghi ngờ.

Ngu Thanh Thiện cũng không giải thích nhiều: "Trưởng khoa, ta đây tiếp tục nhiệm vụ đã."

"Tốt, các người cũng tiếp tục đi, lão phu ta không quấy rầy các người chăm chỉ." Lão giả mặc bạch y cười lớn tiếng, dẫn theo Tư Đồ Lạc rời khỏi phòng rèn.

Sau khi trưởng khoa bạch y và Tư Đồ đạo sư đi rồi, mấy người cũng không nói chuyện phiếm mà đều nhanh chóng vùi đầu vào nhiệm vụ đi rèn sắt.

Mấy người bọn họ đều cảm nhận được một loại áp lực vô hình đến từ Ngu Thanh Thiện, nếu như bọn họ không cố gắng, chẳng bao lâu nữa bọn họ sẽ không theo kịp bước đi của nàng. Trong phần lớn khoảng thời gian tiếp sau đó, Ngu Thanh Thiện đều đến hệ thực văn rèn sắt.

Nàng cũng bớt một chút thời gian để đến thư viện của học viện xem sách về thảo dược và điển tịch viết về phương diện trị liệu, chỉ là dù cho nàng đi tới chỗ nào, làm chuyện gì, nàng vẫn luôn cảm theo mấy khối tinh hạch, để vừa học tập rèn luyện vừa hấp thu năng lượng tu luyện.

Nửa tháng sau, chẳng những tu vi của Ngu Thanh Thiện thành công đột phá đến Linh Thi, mà còn mài xong thanh sắt kia thành kim may.

Lúc Ngu Thanh Thiện hoàn thành nhiệm vụ, Hòa Ly Nhã cũng đã sắp hoàn thành, trong khoảng thời gian này hấn căn bản đều là không ngủ không nghỉ ở hệ thực văn kiên trì rèn sắt, chẳng qua cuối cùng vẫn không thắng được nàng.

Mộ Dung Thanh cùng Tạ Thư cũng giành phần lớn thời gian vào nhiệm vụ này, vì vậy tiến độ của hai người cũng nhanh hơn so với những người khác, kéo dài khoảng cách chênh lệch.

Không có chút lo lắng nào, Ngu Thanh Thiện đã trở thành người đầu tiên trực tiếp thông qua hệ thực văn khóa này.

Nộp nhiệm vụ xong, Ngu Thanh Thiện liền thấy Hòa Ly Nhã đứng ở cửa hệ thực văn, nhìn đáng vẻ có lẽ là đang đợi nàng.

"Người tới là vì vụ cá cược ư?" Nàng đi về phía Hòa Ly Nhã nhướn mày hỏi.

Hòa Ly Nhã đưa một tấm thẻ màu vàng kim cho Ngu Thanh Thiện, mang trên mặt nụ cười ánh lên chút bồn chồn: "Đã cá cược thua thì phải chịu, đây là chuyện nên làm."

Lúc trước hấn thật sự không hề nghĩ rằng mình sẽ thất bại, suy cho cùng Ngu Thanh Thiện là một nữ nhân, dù cho tố chất thân thể không tệ, nhưng dù sao nam nhân cũng có ưu thế hơn trong những việc đòi hỏi nhiều thể lực như rèn sắt.

Hấn thật sự không ngờ được rằng bản thân lại thua, hơn nữa còn thua tâm phục khẩu phục.

Ngu Thanh Thiện không khách khí nhận lấy tấm thẻ màu vàng kim: "Sau này nếu còn muốn cá cược thì cứ đến tìm ta."

Hòa Ly Nhã tức giận liếc nàng một cái: "Người xem ta là đồng tử chiều tài của người chắc!"

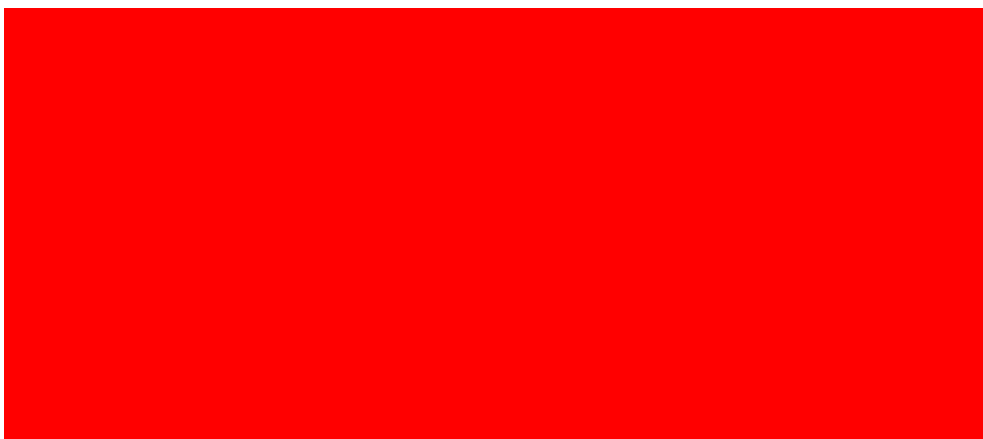
"Đúng thế, ai bảo người là thái tử Văn Hóa quốc, nói về chuyện tiền bạc, ai có thể so sánh với người chứ!" Quả thật Ngu Thanh Thiện coi Hòa Ly Nhã như một con dê béo.

Hòa Ly Nhã bật cười: "Nữ nhân như người thật đúng là xấu xa."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Đệ Nhất Thiên Tài Trong Các Tân Sinh

Ngày hôm sau, Ngu Thanh Thiên đến hệ được tổ hoàn thành khảo hạch của nhiệm vụ thứ nhất.

Chiêm Uyển Đồng khoanh tay trước ngực, nhìn Ngu Thanh Thiên hơi có ẩn ý hỏi: "Tiểu nha đầu, có phải ngươi hoàn thành nhiệm vụ không theo đúng thứ tự không hả?"

Ngu Thanh Thiên khẽ cười, xem ra chuyện trưởng khoa của ba hệ không hợp thật sự không phải tin đồn.

"Nhiệm vụ của hệ thực văn được đưa ra trước hệ được tổ, cho nên ta mới hoàn thành trước." Ngu Thanh Thiên nhún nhún vai.

Chiêm Uyển Đồng khẽ hừ một tiếng: "Ngày hôm qua cái lão già suốt ngày mặc bạch y kia đã khoe khoang chán chê với chúng ta rồi, sau này ngươi cũng đừng để cho hắn được như ý như vậy, lão già này chính là cái đồ biến thái, ngươi càng làm tốt, hắn càng nghiền ép ngươi."

Tên thật của hai vị viện chủ của hệ thực văn cũng không có bao nhiêu người biết, những người cấp cao khác của học viện đều gọi hai người họ là bạch y cùng hắc y.

Giáo viên cùng đệ tử của họ đều là gọi hai người là trưởng khoa bạch y và trưởng khoa hắc y.

Ngu Thanh Thiên không nhận được mà che trán, chẳng lẽ hệ được tổ thì dễ dàng lắm sao?

Hai vị trưởng khoa hệ thực văn là biến thái, nhưng hai vị trưởng khoa hệ được tổ cũng không phải là dễ lừa gạt.

"Được, lần sau ta nhất định sẽ chú ý."

Chiêm Uyển Nguyệt khẽ cười nói: "Được rồi, Thanh Thiên có thể hoàn thành thử thách thứ nhất của hệ được tổ trong thời gian ngắn như vậy là rất không tệ, ngươi đừng làm khó nàng."

"Ta chỉ là không quen nhìn cái bộ mặt đắc chí của lão già bạch y kia thôi." Chiêm Uyển Đồng bĩu môi.

"Thanh Thiên, kể từ ngày mai ngươi bắt đầu học thượng được tổ đi." Chiêm Uyển Nguyệt dừng một lúc, rồi lại nói: "Dựa theo thiên phú cùng năng lực của ngươi, ta nghĩ ngươi không cần tiếp tục học cùng tân sinh, ta muốn sắp xếp cho ngươi tiến vào một cái tiểu tổ tinh anh học tập với đám lão sinh."

Quyết định này đã được nàng suy tính cẩn kẽ, lấy biểu hiện năng lực của Ngu Thanh Thiên, hoàn toàn không cần thiết tham gia các buổi khảo hạch rèn luyện tiền kỳ, tính cách cùng năng lực của nàng hoàn toàn có thể để cho người khác yên tâm.

"Đa tạ trưởng khoa coi trọng, ta sẽ cố gắng." Trong thời điểm như lúc này Ngu Thanh Thiên cũng không khiêm tốn: "Ta tin tưởng mình sẽ không để cho hai vị trưởng khoa thất vọng."

Kể từ khi lão đầu Thánh viện kia xuất hiện, Ngu Thanh Thiên đều không muốn lãng phí một chút thời gian nào, chỉ muốn thực lực của bản thân tăng lên thật nhanh.

"Rất tốt, chúng ta cũng tin tưởng ngươi sẽ không để cho mọi người thất vọng." Chiêm Uyển Nguyệt rất hài lòng khi thấy Ngu Thanh Thiên tự tin can đảm tiếp nhận khiêu chiến.

Tiến vào tiểu tổ tinh anh học tập với các đệ tử cũ không phải là chuyện dễ dàng, chẳng những phải dung nhập vào, mà còn phải bỏ ra nhiều thời gian hơn những người khác mới có thể bắt kịp.

Ngu Thanh Thiên chẳng những hoàn thành khảo hạch thứ nhất của hệ thực văn chỉ trong vòng nửa tháng, ngay cả thử thách thứ nhất của hệ được tổ cũng đã hoàn thành, chỉ trong nháy mắt tin này đã bị lan truyền khắp cả Học viện Hoàng gia.

Giờ phút này, từ một người đệ tử kém cỏi vô dụng không đáng nhắc đến, Ngu Thanh Thiên đã trở thành đệ nhất thiên tài chạm tay có thể bồng trong các tân sinh.

Nhận được tin tức khiến lòng người kinh ngạc như vậy, rất nhiều người đều là không tin, đặc biệt là lứa đệ tử cũ.

Chẳng qua là các đệ tử cũ ở hệ được tổ cùng hệ thực văn sau khi đã biết được tình huống, đều không thể không tiếp nhận cái tin tức làm cho người ta phải trợn mắt há hốc mồm này.

Thiên phú của Ngu Thanh Thiên thật sự là quá biến thái, trước kia, trong học viện chỉ có một người đã từng làm được như vậy, đó chính là Phong Thần.

Đối với việc tổ đội cho chuyến đi rèn luyện lần sau, rất nhiều người đều đã bắt đầu tìm kiếm đồng đội, và cũng có không ít người đánh sự chú ý tới phía Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên chẳng những có chiến lực phi phàm, thuật trị liệu cao siêu, mà còn là một đệ tử được cao tầng học viện coi trọng, với vòng hào quang ấy, chẳng ai là không muốn tạo mối quan hệ tốt với nàng.

Cho nên đã có rất nhiều người chạy đến bắt chuyện làm quen nàng, muốn mời nàng vào đội ngũ của mình.

Chẳng qua là những tổ đội phát ra lời mời đều bị Ngu Thanh Thiện nhã nhặn từ chối.

Kỳ Duệ cùng Cung Hạo đã sớm ngồi không yên, đợi sau khi Ngu Thanh Thiện hoàn thành khảo hạch hệ được tể và hệ thực văn, rốt cuộc bọn hắn cũng tìm được một cái thời gian thích hợp để tìm gặp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Ý Đồ

Ngu Thanh Thiện vốn đang chuẩn bị đi ăn cơm với mấy người Cơ Linh Song, trông thấy Cung Hạo và Kỳ Duệ đứng cách mình không xa, nàng cũng không hề lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Các người đi ăn trước đi, ta còn có chút chuyện."

Ba người Cơ Linh Song cũng nhìn thấy Kỳ Duệ và Cung Hạo cách đó không xa, biết chắc chắn là bọn họ đến tìm Ngu Thanh Thiện.

"Được, vậy chúng ta cũng không chờ người."

"Ừ!"

Vừa thấy Ngu Thanh Thiện và ba người Cơ Linh Song tách ra, Kỳ Duệ và Cung Hạo lập tức tươi cười tiến đến.

"Lão đại, cho chúng ta mặt mũi được mời người cùng dùng bữa tối được không?" Cung Hạo cười híp mắt mà nói.

Ngu Thanh Thiện cũng đã đoán được ý đồ của hai người, gật đầu: "Vậy thì đi thôi."

Hai người Cung Hạo muốn mời Ngu Thanh Thiện ăn cơm, tất nhiên không thể nào đi nhà ăn, thế nên đã ngồi xe ngựa đi chợ thương nghiệp gần học viện.

Chợ thương nghiệp có một quán rượu khá là có tiếng, từ lâu ba trở lên đều là phòng riêng phải đặt trước, hai người đã sớm đặt trước một căn phòng yên tĩnh ở lầu năm.

Vào phòng, Kỳ Duệ đưa thực đơn đến trước mặt Ngu Thanh Thiện: "Lão đại, mời!"

Ngu Thanh Thiện không khách sáo nhận lấy thực đơn, chọn không ít món ăn đặc sắc trong quán.

Kể từ khi đi tới cái thế giới này, nàng vẫn luôn thỏa mãn sở thích ăn uống của bản thân.

Sau khi món ăn được đưa lên, Kỳ Duệ và Cung Hạo cùng hướng về phía Ngu Thanh Thiện, bụng lỵ rượu lên: "Lão đại, chúng ta mời người một ly!"

Ngu Thanh Thiện bụng lỵ rượu, cười như không cười nhìn hai người: "Vô sự hiến ân cần, không phải gian thì là trộm."

"Hi hi, lão đại, ngươi thật là quá thông minh." Cung Hạo ngồi xuống bên cạnh Ngu Thanh Thiển: "Gần đây đám tân sinh đều đang tìm kiếm thành viên lập tổ đội để chuẩn bị cho chuyến đi rèn luyện, lão đại bây giờ quá nổi tiếng rồi, căn bản không ai là không muốn ở cùng một đội với ngươi."

Ngu Thanh Thiển nhấp một ngụm rượu, khẽ cười đáp: "Được rồi, trực tiếp vào vấn đề chính đi."

Lời Cung Hạo nói nhất định là có phần khoa trương, ít nhất Tần Phượng Nghi và Cổ Mộng Trúc sẽ không muốn chung đội với nàng.

"Lão đại, chúng ta biết ngươi chắc chắn sẽ không chịu thiệt mà tham gia những đội ngũ kia, cho nên chúng ta muốn tới tìm ngươi để nương tựa." Kỳ Duệ tiếp lời cười nói.

Ngu Thanh Thiển vuốt ve ly rượu, im lặng hồi lâu: "Muốn gia nhập đội ngũ của ta cũng không phải là không thể được, nhưng mà..."

Nghe Ngu Thanh Thiển chỉ nói nửa câu, hai người đều nóng nảy: "Nhưng mà cái gì? Lão đại ngươi đừng đùa giỡn chúng ta."

Ngu Thanh Thiển trừng mắt: "Nhưng mà ta cần thử thách các ngươi."

"Cái này không thành vấn đề, có thể cùng lão đại ở chung một tổ, thử thách có lớn bao nhiêu chúng ta cũng bằng lòng ném thử." Hai người kiên định nói.

Nói giỡn, hiện tại số tân sinh muốn cùng đội với Ngu Thanh Thiển nếu xếp hàng cũng có thể dài đến cửa học viện, bọn họ tuyệt đối không thể nào buông tha.

Không chỉ là bởi thiên phú bất phàm của Ngu Thanh Thiển sẽ tạo ảnh hưởng lớn đến thành quả của chuyến rèn luyện, hơn thế là vì nhân phẩm và thực lực của nàng, khiến cho bọn họ cảm thấy tin cậy.

Hai người bọn họ dù đều là hoàng tử, nhưng không phải là người thừa kế ngôi vị hoàng đế, cho nên nếu không muốn làm một cái phiên vương nhân tàn, vậy thì cần tự mình xông xáo tìm ra một con đường.

Mà bọn họ cũng có một loại cảm giác rằng nếu đi theo lão đại lẫn lộn, tương lai tuyệt đối sẽ không tệ.

"Các ngươi biết trên lục địa có những tổ chức sát thủ nào không?" Ngu Thanh Thiển uống cạn rượu trong chén, sau đó lạnh nhạt lên tiếng.

Cung Hạo lập tức rót rượu cho nàng, kinh ngạc hỏi: "Lão đại, ai chọc tới ngươi?"

Kỳ Duệ cũng hết sức kinh ngạc, ai lại chọc phải Ngu Thanh Thiển, đến nỗi làm nàng muốn đi tìm tổ chức sát thủ để xử lý.

Ngu Thanh Thiển liếc mắt lườm hai người một cái: "Hỏi về tổ chức sát thủ, không có nghĩa là ta muốn làm giao dịch."

Kỳ Duệ và Cung Hạo đều là người thông minh, hiểu ra chỉ trong nháy mắt, chẳng qua là Ngu Thanh Thiển nảy sinh lòng tò mò với tổ chức sát thủ hoặc là muốn nắm bắt tin tức gì đó, cũng không phải là muốn ủy thác nhiệm vụ giết người.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Ý Định Của Ngu Thanh Thiển

Cung Hạo và Kỳ Duệ ngắm nghĩ hồi lâu, thầm sắp xếp lại một chút tin tức mà chính mình biết được trong đầu một lần.

"Tổ chức sát độ nhất đại lục tên là Huyết Sát Minh, đặc biệt tiếp nhận các loại nhiệm vụ ám sát, tổ chức của bọn họ phân bố khá rộng, căn bản là đều có chi nhánh ở mỗi khu vực."

Cung Hạo dừng lại một lúc, mới lại nói tiếp: "Cũng có không ít tổ chức sát thủ có quy mô nhỏ hơn, nhưng mà cũng không quá nên trò trống gì."

Ngư Thanh Thiên vừa nghe ba chữ "Huyết Sát Minh" liền không nhịn được mà nhủ mày: "Chúng ta tới cửa yêu cầu nhiệm vụ họ cũng nhận sao?"

"Nghe nói trừ không tiếp nhiệm vụ của thất đại gia tộc, những nhiệm vụ khác chỉ cần tới cửa đều sẽ tiếp nhận." Kỳ Duệ trả lời.

Ngư Thanh Thiên suy nghĩ một lúc, lại hỏi: "Huyết Sát Minh không dám chọc tới thất đại gia tộc?"

Kỳ Duệ gật đầu: "Huyết Sát Minh cũng được coi như là một cái tổ chức hắc ám của lục địa trung ương, từng bị thất đại gia tộc chèn ép và truy sát, cuối cùng không biết tại sao vẫn không bị tiêu diệt, ngược lại đã âm thầm đạt thành hiệp ước, Huyết Sát Minh không được nhận nhiệm vụ ám sát thất đại gia tộc."

"Thế Huyết Sát Minh có nhận nhiệm vụ ám sát hoàng tộc của tam đại đế quốc không?" Ngư Thanh Thiên khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn.

"Hoàng tộc bình thường hiển nhiên là sẽ nhận, nhưng liên quan đến thành viên quan trọng của hoàng tộc thì khẳng định là không dám nhận." Cung Hạo bổ sung: "Ví dụ như nếu có người muốn ám sát Phong Thần hoặc là Hóa Ly Nhã, Huyết Sát Minh tuyệt đối không dám nhận."

Phong Thần là thái tử Phong Ly quốc, Hóa Ly Nhã là thái tử Văn Hóa quốc, nếu như hai người họ bị Huyết Sát Minh ám sát, vậy thì thế cục trong cả lục địa sẽ bị xáo trộn một lần nữa. Huyết Sát Minh còn chưa có đủ thực lực để trực tiếp khiêu chiến tam đại đế quốc ở lục địa trung ương.

"Huyết Sát Minh cũng chỉ có thế." Ngư Thanh Thiên nở nụ cười hờ hững như có như không.

Cung Hạo nhướng mày: "Lão đại, người cũng đừng xem thường Huyết Sát Minh, thế lực của bọn họ rải rác toàn bộ lục địa, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, nếu như không có thất đại gia tộc và tam đại đế quốc áp chế, lục địa trung ương đã sớm bị xáo trộn dữ dội rồi." "Nếu không có thực lực khiêu chiến với thất đại gia tộc và tam đại đế quốc, vậy cũng không thể coi là tổ chức sát thủ đệ nhất lục địa." Ngư Thanh Thiên thần nhiên nói: "Ồ trong tình thế bó tay bó chân, không có thực lực ngang ngửa với thế lực đứng đầu lục địa, cũng dám xưng đệ nhất?"

Hai người nghe nàng nói vậy thì cũng cảm thấy có lý, mặc dù Huyết Sát Minh được coi như là thế lực ngầm số một, nhưng so với thất đại gia tộc và tam đại đế quốc thì vẫn kém hơn một bậc.

"Chẳng qua vẫn có thể tồn tại dưới sự áp chế và vây công của thất đại gia tộc, rồi còn phát triển thực lực, cũng không thể coi thường Huyết Sát Minh." Ngư Thanh Thiên lại bổ sung một câu.

Cung Hạo và Kỳ Duệ có hơi không hiểu ý của Ngư Thanh Thiên.

"Lão đại, khảo nghiệm người muốn đưa ra cho chúng ta, là về tổ chức sát thủ sao?" Cung Hạo hỏi.

Ngư Thanh Thiên cho hắn một cái ánh mắt tán thưởng: "Đúng vậy, các người thu thập một ít tin tức về các tổ chức sát thủ trong lục địa, mười ngày sau giao cho ta."

"Lão đại người muốn thu thập tin tức về các tổ chức sát thủ để làm gì?" Kỳ Duệ không giải thích được hỏi: "Không phải người định thành lập cái tổ chức sát thủ đấy chứ?"

Ngư Thanh Thiên ngẩng đầu nhìn hai người hơi có ẩn ý mà cười: "Vấn đề này ta tạm thời không trả lời, chờ các người vượt qua thử thách rồi mới có tư cách được biết."

Kể từ sau khi lão đầu Thánh viện xuất hiện, Ngư Thanh Thiên lập tức đoán được gia tộc hoặc là thế lực sau lưng nữ nhân kia cực kỳ khó đối phó, muốn đối chọi với đối phương, chỉ bằng năng lực của mình thôi thì không có khả năng.

Biện pháp tốt nhất chính là thành lập một cái thế lực của mình, sau đó từ từ mở rộng.

Muốn thành lập một tổ chức có thể chống lại hoặc là cân sức ngang tài với thất đại gia tộc hay tam đại đế quốc, nghĩ tới nghĩ lui, một cái tổ chức ngầm vẫn là thích hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Mười Lăm Gặp Mặt

Bất kể là bối cảnh, hay là năng lực của bản thân Cung Hạo và Kỳ Duệ đều không tồi, hơn thế còn có dã tâm, đi làm những công việc để tạo nền móng thành lập tổ chức vẫn tương đối đáng tin.

Dĩ nhiên hai người họ cũng phải thông qua thử thách mới được, nếu là ngay cả tin tức hữu dụng cũng không thu thập được, thế thì Ngu Thanh Thiên cũng chỉ có thể tìm người khác.

"Lão đại yên tâm, chuyện này cứ giao cho chúng ta đi."

Cung Hạo và Kỳ Duệ đều là người thông minh, biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, nếu đã lựa chọn đi theo Ngu Thanh Thiên lẫn lộn, như vậy bất kể đúng sai thế nào cũng chỉ có thể kiên trì một đường đi xuống.

Huống chi, bọn họ cũng tin ánh mắt và sức phán đoán của mình sẽ không kém như thế.

Trong lòng hai người còn mơ hồ có phần hưng phấn, xem ra Ngu Thanh Thiên đang thật sự chuẩn bị làm chuyện lớn, được tham dự vào khiến bọn họ hết sức vui vẻ.

Những người trẻ tuổi có chút dã tâm đều thích làm những việc có tính kích thích, đặc biệt là hai vị hoàng tử có thân phận không thấp trong hoàng tộc giống như Cung Hạo và Kỳ Duệ.

"Ừ, nếu như các người lấy được tin tức khiến cho ta hài lòng, như vậy trong danh sách mười người của tổ đội, tất nhiên sẽ có tên của các người." Ngu Thanh Thiên lên tiếng đảm bảo.

"Lão đại, ta có thể mạo muội hỏi một câu, người đã chọn được những người khác trong đội rồi sao?" Kỳ Duệ tò mò hỏi.

Ngu Thanh Thiên cũng không giấu diếm: "Hỏa Ly Nhược, Doãn Minh, Tạ Thư, Cơ Linh Song, Hạ Oanh, Mộ Dung Thanh, tạm thời mới xác định mấy người này."

Trừ Cơ Linh Song và Hạ Oanh ra, mấy người khác đều đã cùng tham gia chuyến đi rèn luyện với Ngu Thanh Thiên, bản tính và năng lực của họ ra sao nàng đều hiểu rõ, cho nên không cần phải khảo nghiệm thêm nữa.

Còn Cơ Linh Song và Hạ Oanh thì càng không cần phải nói, họ đều là những người bạn tốt mà nàng có thể tin tưởng, chung đội với hai người hoàn toàn không thành vấn đề.

"Ồi! Thế chẳng phải là vị trí trong đội sắp hết đến nơi rồi." Cung Hạo chép miệng, những người đó hành động cũng nhanh quá đi!

Chẳng qua mấy người mà Ngu Thanh Thiên nhắc tới đều có tiềm năng và thực lực rất không tồi, được cùng đội với mấy người này, trong lòng hai người Cung Hạo cũng vô cùng hứng khởi.

"Yên tâm đi lão đại, chúng ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Ngu Thanh Thiên và hai người lại trò chuyện một hồi, com nước xong lập tức trở về.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đây đã đến mười lăm. Đêm khuya, một mình Ngu Thanh Thiên từ trên nóc nhà nhảy xuống, bóng dáng nàng nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Tại rừng phong, Phong Thần chấp tay sau lưng đứng trên một cây cổ thụ, cái bóng kéo đến rất dài.

Nghe được tiếng bước chân, hắn chậm rãi xoay lưng, đôi mắt phượng hẹp dài sâu thẳm xuất hiện ảnh ngược chiếu ra bóng dáng Ngu Thanh Thiên.

Hắn khẽ mỉm cười, sáng ngời giống như nhật nguyệt, giọng nói trong trẻo dễ nghe: "Nàng đã đến rồi!"

Ngu Thanh Thiện nhẹ điểm mũi chân nhảy lên gốc cổ thụ, khoanh tay trước ngực dựa vào một nhánh cây, một mũi mà nói: "Giai nhân đứng dưới ánh trăng, sao ta lại có thể bỏ qua một cảnh tượng đẹp đẽ như thế chứ!"

Kể từ sau lần từ biệt ở rừng cây, nàng và hắn cũng không âm thầm gặp mặt.

Phong Thần lắc đầu, nở nụ cười dịu dàng quở trách: "Nàng đó!"

Thần sắc của hắn bao hàm sự bất đắc dĩ và nuông chiều, trên đời này, cũng chỉ có Ngu Thanh Thiện mới có thể làm cho Phong Thần lộ ra vẻ mặt như vậy.

Ngu Thanh Thiện khẽ cười một tiếng, đưa mắt nhìn về nơi xa: "Lần này sau khi hấp thu độc tố xong, là chàng có thể đến Thánh viện báo cáo."

"Không vội." Phong Thần mấp máy môi.

Chàng vẫn không tới Thánh viện tu luyện, cũng không phải chỉ vì Ngu Thanh Thiện có thể hấp thu độc tố trong người hắn nên mới trì hoãn.

Thật ra thì chính bản thân hắn nhiều lúc cũng không hiểu tại sao mình vẫn muốn nán lại.

Ngu Thanh Thiện ngẫm nghĩ một hồi, mới hỏi: "Vậy chàng chuẩn bị lúc nào sẽ đi? Lão đầu Thánh viện cũng đã tự mình đến học viện muốn bắt chàng đi rồi."

"Có lẽ là sang năm." Phong Thần trầm ngâm trả lời.

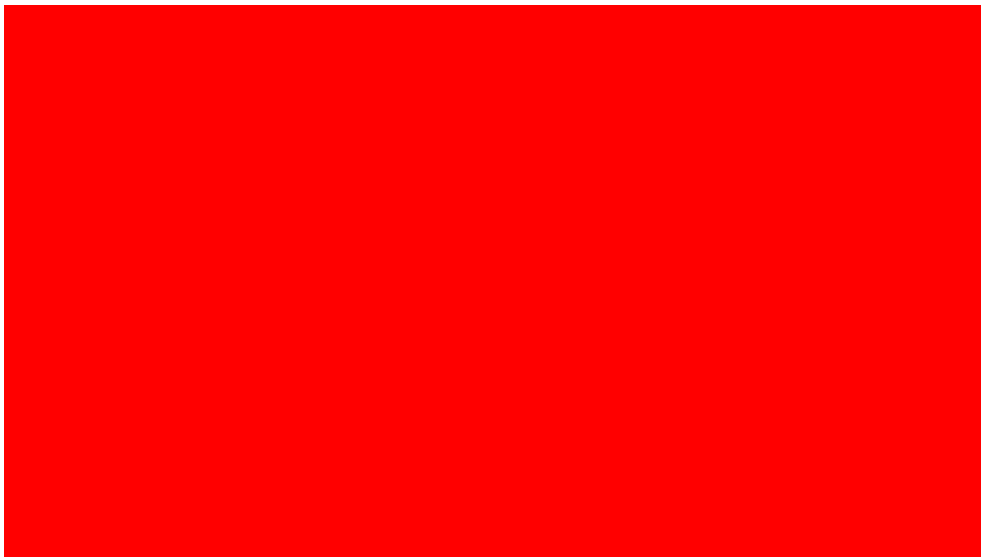
Hắn mới mười sáu tuổi, thật ra thì cũng không vội đi Thánh viện tu luyện, phần lớn tân sinh tiến vào Thánh viện đều là mười tám, mười chín tuổi.

"Nếu như là sang năm, chàng sẽ không phải lo về chất độc trong cơ thể mình trong vòng ba năm." Ngu Thanh Thiện vuốt cằm mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Ta Không Muốn Nàng Báo Đáp Ta

Phong Thần chưa bao giờ nghĩ ngờ về thuật trị liệu của Ngu Thanh Thiện.

Đã từng có lúc mỗi lần độc phát linh lực trong cơ thể hắn lập tức sẽ tán loạn, tu vi dừng lại không tăng lên trong một khoảng thời gian, thậm chí sau khi bị độc tố ăn mòn thân thể cũng sẽ trở nên suy yếu trong vòng một hai tháng.

Nếu như sẽ không phát độc trong vòng ba năm, đến lúc đi Thánh viện hắn có thể làm được rất nhiều chuyện, tu vi cũng có thể nhanh chóng tăng lên.

"Có phải ta đây cũng không cần phải nói lời cảm ơn với nàng nhiều thêm nữa không?" Hắn đưa mắt, như cười như không nhìn về phía Ngu Thanh Thiện.

Ngu Thanh Thiện dùng ngón tay cuốn lấy một lọn tóc của Phong Thần thưởng thức: "Dĩ nhiên, giữa ta và chàng cho tới bây giờ đều không cần nói lời cảm ơn."

Phong Thần cúi đầu cười khê: "Được!"

Hắn nghiêng người lui về phía sau hai bước, cũng tựa vào cành cây giống như Ngu Thanh Thiện, hai người nằm cách nhau rất gần.

"Tin tức nàng muốn ta tra giúp nàng đều ở đây." Phong Thần lấy ra một phong thư từ trong ngực đưa cho Ngu Thanh Thiện, sắc mặt mang theo vài phần phức tạp.

Ngu Thanh Thiện nhận lấy phong thư mở ra đọc lướt một lượt, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Sau khi xem xong hết tin tức trong thư, mấy tờ giấy trắng trên tay của nàng hóa thành tro bụi, từ đầu ngón tay rơi xuống biến mất ở trong gió.

"Không nghĩ tới chuyện bí ẩn như vậy mà chàng cũng thăm dò được." Giọng nói trầm thấp của Ngu Thanh Thiện lúc này có thể khiến người ta cảm nhận được nàng đang mất bình tĩnh.

Thật ra thì Phong Thần cũng không nghĩ tới tiến sâu vào điều tra lại có thể lấy được tin tức bí ẩn kinh người như vậy: "Ta tận dụng một số thủ đoạn."

"Bệnh mỹ nhân, ta sẽ nhớ kỹ phần ân tình này." Ngu Thanh Thiện biết rằng muốn điều tra ra được những tin tức bí ẩn như vậy, một số thủ đoạn trong miệng Phong Thần nhất định là phải trả giá rất nhiều, có lẽ còn phải vận dụng cả thể lực của hắn.

Nhưng mà phần tin tức này thật sự rất hữu dụng đối với nàng. Phong Thần khẽ nhủ mảy, duỗi tay xoa lên mái tóc Ngu Thanh Thiện: "Ta không muốn nàng báo đáp ta cái gì cả."

Lần này mặc dù hắn phải hao tổn một chút thể lực ngầm của mình, nhưng hắn tự thấy rất đáng giá.

"Ừ." Ngu Thanh Thiện gật đầu, có những tình cảm không nhất thiết phải nói ra miệng, thế rồi nàng có chút lo lắng hỏi: "Chàng không bị bại lộ chứ?"

Mặc dù Phong Thần là thái tử của Phong Ly quốc, nhưng lên điều tra những điều bí ẩn của thất đại gia tộc vẫn sẽ bị kiêng kỵ.

"Không, không có ai biết đó là thể lực ngầm của ta." Phong thái tao nhã, tự tin của Phong Thần vô thức hiện ra.

Nếu là ngay cả chuyện này cũng không làm được, như vậy những chuyện chàng âm thầm làm trong mấy năm nay lập tức không còn ý nghĩa gì nữa.

Ngu Thanh Thiện nhắm mắt lại, lắng lắng một hồi, sau đó mới mở miệng nói: "Phần tin tức này thật sự khiến ta không thể tưởng tượng nổi, không nghĩ tới nữ nhân kia lại là phu nhân của gia chủ Trì gia trong thất đại gia tộc."

"Chuyện này, trừ mấy người có địa vị của Trì gia và Lãnh gia ra, chắc hẳn là không còn ai biết đến." Phong Thần im lặng một lúc, mới nói: "Ta đến cùng phải nhờ đến cái vòng tay mà nàng đưa mới tra ra được."

Nếu không có chiếc vòng Ngu Thanh Thiện đưa cho cùng tên gọi Nhiễm Nhi, chàng cũng không thể nào tra được nữ nhân kia là ai.

Ngu Thanh Thiện cười khê một tiếng, đưa mắt nhìn về phương xa: "Trì Mặc Nhiễm, thiếu chủ Trì gia, thì ra nữ nhân kia lấy máu của ta là vì hắn."

"Trì Mặc Nhiễm rất có thiên phú, là thiên tài xuất sắc nhất trong số những người trẻ tuổi của thất đại gia tộc, đáng tiếc từ khi vừa mới ra đời đã mắc chứng bệnh lạ, sau lại nghe nói hắn được một vị Linh Thực Sư hệ trị liệu xuất quỷ nhập thần chữa lành, chỉ là ai cũng không biết thuốc dẫn lại là tinh huyết của nàng." Phong Thần nói với giọng lạnh lùng.

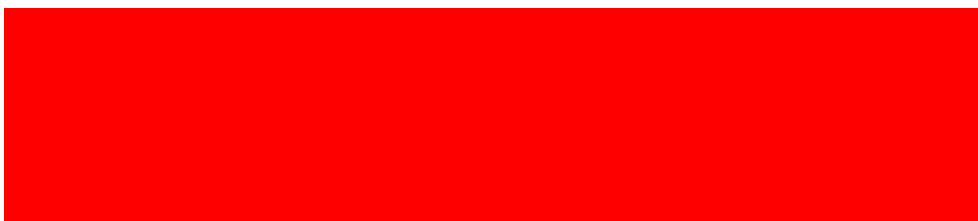
Nếu không phải hắn biết được chuyện này từ Ngu Thanh Thiện, hẳn cũng không thể nào nghĩ đến chữa lành căn bệnh của Trì Mặc Nhiễm phải dùng máu của Ngu Thanh Thiện.

Ngu Thanh Thiện im lặng hồi lâu, mới lại hỏi: "Tình cảm đương thời của nữ nhân kia và gia chủ Trì gia như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Thân Thế (1)

Phong Thần không nghĩ tới Ngu Thanh Thiên sẽ hỏi về vấn đề này, nhưng dù sao chàng cũng biết một số tin tức về thất đại gia tộc.

"Mẫu thân của nàng tên là Lãnh Ngọc Quân, là đích nữ của Lãnh gia thuộc thất đại gia tộc, cũng là muội muội của gia chủ Lãnh gia bây giờ, từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, luôn được mọi người hâm mộ."

"Gia chủ Trì gia và Lãnh Ngọc Quân là thanh mai trúc mã, quan hệ giữa Trì gia và Lãnh gia vẫn rất thân thiết, cho nên bọn họ cứ thế tự nhiên mà thành thân."

"Sau này Lãnh Ngọc Quân sinh ra Trì Mặc Nhiễm, nhưng bởi lúc nàng ta mang thai lại phát sinh chút chuyện ngoài ý muốn, cụ thể là chuyện gì thì rất bí ẩn, không có ai biết, nhưng hậu quả là khiến cho Trì Mặc Nhiễm từ khi mới ra đời đã mang theo bệnh lạ, hơn nữa còn không cách nào trị tận gốc, bị chẩn đoán là không thể sống quá sáu tuổi."

Phong Thần dừng một lúc, rồi lại nói: "Đến khi Trì Mặc Nhiễm hai tuổi, gia chủ Trì gia cưới một nữ tử làm thiếp, vô cùng sủng ái, được gọi là nhị phu nhân, còn sinh ra một đứa bé."

Ngu Thanh Thiên nghe xong lời Phong Thần nói, sắc mặt trầm xuống, "Ý chàng là nữ nhân kia bị trượng phu phản bội, cho nên mới ở cùng cha ta ư? Sau đó thuận tiện sinh ra một đứa bé, tiếp đó lấy máu của nó đi cứu Trì Mặc Nhiễm?"

"Có lẽ không phải là vậy, theo tin tức ta tra được, trước lúc gia chủ Trì gia cưới nhị phu nhân, Lãnh Ngọc Quân cũng đã rời khỏi Trì gia, nàng ta đã biến mất trong một khoảng thời gian rất dài."

"Chắc hẳn trong đoạn thời gian ấy Lãnh Ngọc Quân đã quen biết với cha nàng rồi." Phong Thần suy nghĩ một lúc, lại bổ sung một câu: "Hon nữa cái vị nhị phu nhân cũng được đưa về sau khi Lãnh Ngọc Quân biến mất một thời gian, chuyện gia chủ Lãnh gia cưới thiếp cũng là do nàng ta thúc đẩy."

Ngu Thanh Thiên nhíu mày thật chặt, trong lòng cũng hết sức không giải thích được: "Nói vậy còn có không ít bí ẩn liên quan đến chuyện này, nếu như muốn dùng máu của đứa trẻ thứ hai để cứu Trì Mặc Nhiễm, nàng ta và gia chủ Trì gia sinh thêm một đứa là được, chứ tại sao lại phải là cha ta?"

Dù thế nào đi nữa nàng vẫn thấy Lãnh Ngọc Quân cũng sẽ không đơn giản như vậy mà chọn trúng cha mẹ nam, nếu không chuyện này lan truyền ra ngoài, phu nhân Trì gia hồng hạnh vượt tường(1), Trì gia và Lãnh gia sẽ bị mất hết thể diện.

Phong Thần thờ dài nói: "Có thể nàng không biết, hơn mười năm trước từng có lời đồn, rằng Ngu Cảnh cha nàng là Thông Mộc Linh Thể vạn năm khó gặp."

"Thông Mộc Linh Thể là cái gì?" Ngu Thanh Thiên thật sự không biết cái này.

"Thông Mộc Linh Thể ý nghĩa như tên, có thể câu thông với thực vật, trong cơ thể sẽ từ từ nuôi dưỡng ra một loại Mộc Tinh Nguyên tinh khiết." Phong Thần duỗi tay nắm bàn tay mềm mại của Ngu Thanh Thiên: "Nếu là nữ tử và nam tử Thông Mộc Linh Thể kết hợp với nhau, Mộc Tinh Nguyên tinh khiết vừa tiết ra, sẽ lan sang cơ thể của đứa trẻ được sinh ra."

"Thế cho nên máu tươi của ta có thể trừ tận gốc bệnh lạ trên người Trì Mặc Nhiễm?" Ngu Thanh Thiên đè nén cảm xúc thô bạo trong lòng xuống.

Chỉ cần có Phong Thần ở bên cạnh, được người mùi thuốc nhàn nhạt trên người hắt, nàng lập tức có thể khống chế sự khát máu và thô bạo trong cơ thể mình.

"Ừ, những giọt máu bị lấy đi của nàng ẩn chứa Mộc Tinh Nguyên tinh khiết, có thể trị tận gốc không ít bệnh lạ mà thế gian khó giải." Phong Thần tiếp tục nói: "Những chuyện này từng bị mọi người chỉ coi là lời đồn đãi, nhưng hiện tại xem ra đúng là sự thật."

"Nếu là như vậy, chẳng phải là sẽ có rất nhiều người có ý đồ với ta sao? Nhưng những năm gần đây, trừ nữ nhân kia, cũng không có ai khác muốn lấy máu của ta." Đây cũng là điểm khiến Ngu Thanh Thiên nghi ngờ.

"Thứ nhất là bởi vì đây chỉ là một lời đồn đãi, cha người có phải Thông Mộc Linh Thể hay không cũng không thể xác định, huống chi rất ít người biết được lời đồn này; thứ hai là lúc nàng vừa được sinh ra thân thể đã vô cùng yếu đuối suy nhược, căn bản là không giống với thể chất của một đứa trẻ có Mộc Tinh Nguyên tinh khiết phải có."

"Hon nữa từ nhỏ nàng đã được rất nhiều Linh Thực Sư hệ trị liệu chữa trị cho, bên trong cơ thể nàng đã không còn Mộc Tinh Nguyên tinh khiết, cũng vì lẽ đó mà khiến cho không ít người hoài nghi cha nàng là Thông Mộc Linh Thể nên bỏ đi suy tính trong đầu." Phong Thần trả lời.

1. Hồng hạnh vượt tường: ý chỉ người phụ nữ đã có chồng nhưng còn ngoại tình.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Thân Thế (2)

Thời điểm vừa bắt đầu tra được thân phận mẫu thân của Ngu Thanh Thiên, Phong Thần cũng rất kinh ngạc.

Về sau trong quá trình điều tra lại lấy được một tin tức rất khó tưởng tượng khiến cho hắn phải đi tra ngược lại về Ngu Cảnh, một phần chân tướng mới dần dần nổi lên mặt nước.

Ngu Thanh Thiên nhắm mắt lại, lúc mở ra đáy mắt đã nổi đầy những tơ máu: "Nói cách khác, nữ nhân kia đã sớm biết về thể chất đặc biệt của cha ta, sau đó mới bắt đầu bày mưu tiếp cận cha ta, từ đầu đến cuối chỉ là một âm mưu, nữ nhân kia chỉ muốn lợi dụng cha ta."

"Ta tra ra được rằng trước kia từng có một thế lực muốn gây bất lợi với cha nàng, là Lãnh Ngọc Quân nhanh tay xử lý trước một bước. Chắc hẳn không phải là nàng ta không có tình cảm với cha nàng, chẳng qua với thân phận của nàng ta, chắc chắn nàng ta và cha nàng không thể nào có kết quả."

"Bất kể nhìn từ phương diện nào, nàng ta đã làm cha nàng thua thiệt rất nhiều." Phong Thần không hề bất công nói: "Dĩ nhiên, nàng ta lại càng không phải là một người mẫu thân hợp cách, bất kể là đối với nàng, hay là đối với Trì Mặc Nhiệm."

"Nàng ta đối xử với Trì Mặc Nhiệm không tốt? Hay là nàng ta coi trọng vị trí thiếu chủ của Trì Mặc Nhiệm hơn?" Ngu Thanh Thiên tựa đầu vào trên vai Phong Thần, không biết tại sao, lúc này trong lòng nàng lại sinh ra cảm xúc khổ sở và bi ai đầy khó hiểu.

Phong Thần nắm tay Ngu Thanh Thiên thật chặt, giống như đang an ủi nàng: "Sau khi nàng được sinh ra, Lãnh Ngọc Quân trở lại Trì gia, nhưng nàng ta lại giành phần lớn thời gian tu luyện để ở mật địa, sự vụ ở Lãnh gia căn bản đều do nhị phu nhân xử lý, quan hệ giữa nàng ta và Trì Mặc Nhiệm cụ thể ra sao, ta cũng không rõ."

Lãnh Ngọc Quân thường xuyên bề quan, thời gian gặp mặt Trì Mặc Nhiệm cũng không phải là rất nhiều, tình cảm giữa họ cũng hẳn là cực kỳ phức tạp.

"Ừ, ta biết rồi." Ngu Thanh Thiên hít một hơi hơi sâu, sau đó lại thở ra, tơ máu trong đáy mắt dần dần biến mất.

Chuyện trước kia chắc chắn không đơn giản giống như Phong Thần tra được, nhưng về cơ bản thì tám chín phần mười là như vậy, bất kể nữ nhân kia có như thế nào, nàng cũng tuyệt đối không tha thứ cho đối phương, kế hoạch trả thù của nàng sẽ không thay đổi.

"Đúng rồi, chàng có tra ra được thế lực muốn xuống tay với cha ta không?" Ngu Thanh Thiên ngẩng đầu nhìn Phong Thần: "Có phải Trì gia hay không?"

Phong Thần vuốt tay vén những sợi tóc trên trán nàng: "Là Lãnh gia."

Lúc đầu hắn cũng không ngờ rằng thế lực xuống tay với Ngu Cảnh không phải là gia chủ Trì gia, mà là mẫu tộc của Lãnh Ngọc Quân.

Ở trong mắt những người có địa vị của Lãnh gia, sự tồn tại của Ngu Cảnh và Ngu Thanh Thiên chẳng những là một loại sỉ nhục, mà còn là một mối tai họa ngầm.

"Chẳng qua không biết có phải là Lãnh Ngọc Quân làm gì đó hay không, Lãnh gia lại không ra tay nữa, Trì gia lại càng không có một chút hành động"

nào." Phong Thần lại bổ sung thêm một câu.

Ngu Thanh Thiện hơi châm chọc mà nhếch khóe môi: "Những âm mưu kia, một ngày nào đó ta sẽ trả lại đầy đủ."

Nàng nhớ rõ ràng vết thương nặng mà cha mỹ nam phải chịu đựng hồi nàng một tuổi, chỉ là cha nàng vẫn luôn cẩn thận giấu giếm không để cho người khác phát hiện, nếu không phải là nàng có linh hồn của một người trưởng thành, chắc chắn cũng không thể phát hiện đầu mối.

"Nói vậy độc trên người cha ta cũng không đơn giản." Trong mắt Ngu Thanh Thiện kết đầy băng sương.

Phong Thần suy nghĩ một lúc mới đáp lời: "Chuyện cha nàng bị trúng độc, ta cũng đã thăm tra xét, chẳng qua là không hiểu sao giữa chừng lại bị cắt đứt hết các đầu mối, có thể lực thần bí thứ ba xuất hiện."

Thân thể của Ngu Thanh Thiện dính đáp đến quá nhiều chuyện bí ẩn và phức tạp, chỉ sợ có vận dụng thể lực ngầm mà hắn hiện có, cộng thêm mật thám của hoàng tộc, cũng rất khó có thể đào móc ra những tin tức chi tiết hơn.

Hơn nữa nhìn từ quá trình tra xét chuyện Ngu Cảnh trúng độc, cái thể lực thần bí kia xen vào, làm cho tất cả đầu mối bị gián đoạn, không còn dấu vết nào, mới là chuyện khiến cho chàng lo lắng.

Lần này nếu không có vòng tay mà Ngu Thanh Thiện lấy ra và một chút chuyện về Ngu Cảnh mà chàng tra được xâu chuỗi với nhau, cũng căn bản không cách nào tìm kiếm được tin tức về mẫu thân của Ngu Thanh Thiện, để từ đó biết được một phần chuyện tình năm đó.

"Biết được những tin tức này là cũng đủ rồi, một ngày nào mọi bí mật sẽ được tháo gỡ." Ngu Thanh Thiện thu lại vẻ âm trầm trên mặt, khẽ cười một tiếng.

Thân thể của nàng phức tạp như vậy, nhưng cha mỹ nam vẫn có thể bình tĩnh mà nuôi lớn nàng thành người, vậy có phải rằng suy nghĩ của cha mỹ nam cũng không đơn giản như mặt ngoài thể hiện ra?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Lấy Lòng

Qua vài ngày, học viện đã phát ra phần thưởng cho năm tổ tân sinh đứng đầu trong chuyến đi rèn luyện lần trước.

Phần thưởng của mỗi người là một khối uẩn dưỡng nê lớn bằng lòng bàn tay, để cho những đệ tử không được nhận phần thưởng vô cùng hâm mộ.

Uẩn dưỡng nê đối với bản thân Linh Thực Sư không có tác dụng gì, nhưng sau khi hấp thu có thể tiến dần vào không gian Linh Thực, tẩm bổ Linh Thực ký khế ước, khiến cho nó phát triển mạnh mẽ.

Linh Thực cũng sẽ lên cấp, chủ nhân thăng cấp, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với sự trưởng thành của Linh Thực, nhưng muốn lên cấp phải cần lượng lớn uẩn dưỡng nê.

Ngu Thanh Thiện vừa nhận được uẩn dưỡng nê, Ma Hoàng thảo và Cửu Thái Ma Liên trong không gian Linh Thực cũng đã vội vã phát ra tín hiệu tinh thần tỏ vẻ khát vọng.

Nàng nhanh chóng luyện hóa uẩn dưỡng nê, nhiều tia khí lưu màu lục thấm từ lòng bàn tay chui vào trong cơ thể, cũng nhanh chóng bị thu nạp vào không gian Linh Thực.

Sau khi tranh nhau hấp thu uẩn dưỡng nê, hai gốc Linh Thực dần dần yên lặng lâm vào trạng thái ngủ say.

"Thật đúng là thứ tốt, sau này phải kiếm nhiều hơn một ít mới được." Ngu Thanh Thiên tự nói một câu rồi đi đến hệ được tể.

Những người khác trong hệ được tể vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch thứ nhất, Doãn Minh vô cùng dụng công, đã nhận rõ một phần ba thảo dược bên trong được điền, những người khác thì kém hơn rất nhiều.

Trước tiên Ngu Thanh Thiên đi chăm sóc được điền mình được phân công một phen, tưới nước, nhờ cô làm đến ra hình ra dáng.

Dị năng Mộc hệ đặc biệt của nàng chính là câu thông với thực vật, cho nên sự yêu thích đối với mỗi một gốc thực vật bên trong được điền đều phát ra từ chính nội tâm của nàng.

Chiêm Uyển Đồng khoanh tay đứng ở bên cửa sổ của một căn phòng, cúi đầu nhìn về phía bóng người bận rộn trong được điền, ánh mắt toát ra vẻ hài lòng.

"Qua hơn nửa tháng tiếp xúc, ngươi cảm thấy Ngu Thanh Thiên như thế nào?" Nàng không quay đầu lại nhàn nhạt hỏi một câu.

Đứng phía sau Chiêm Uyển Đồng là một nam tử trẻ tuổi diện mạo tuấn tú, khí chất văn nhã ôn hòa.

Ánh mắt hắn dừng trên bóng dáng của Ngu Thanh Thiên ở trong được điền, khóe môi hàm chứa nụ cười: "Thiên phú của nàng vô cùng yêu nghiệt, sau khi tiến vào tổ tinh anh cũng rất chăm chỉ, hiện tại đã có thể bỏ trí ra không ít được tể nhất phẩm, rồi dung hợp chiết xuất, rất ít khi ta thấy nàng thất bại." Chiết xuất được tể chia làm mười cấp bậc, mà bản thân được tể cũng chia thành mười phẩm cấp, được tể nhất phẩm là kém nhất, còn được tể thập phẩm là tốt nhất.

"Ừ, ngay cả ngươi cũng khen không dứt miệng, ta đây có thể an tâm." Chiêm Uyển Đồng cười gật đầu.

Ngu Thanh Thiên là đệ tử có thiên phú và tính cách tốt nhất mà Chiêm Uyển Nguyệt từng gặp trong mấy năm gần đây, hạt giống tốt như thế này nhất định phải hướng dẫn tốt, không thể bỏ dở nửa chừng.

"Sắp lên lớp rồi, ngươi trở về trước đi."

Nam tử văn nhã kia cười nói: "Được!" Ngay sau đó liền ra khỏi gian phòng.

Ngu Thanh Thiên chỉnh lý lại được điền xong liền đi phòng được tể của tiểu tổ tinh anh.

"Thanh Thiên, xử lý xong được điền rồi sao?" Ngu Thanh Thiên nhìn thấy người nam tử văn nhã đi ra từ phòng của hệ chủ Chiêm Uyển Đồng.

"Ừ, mới vừa xử lý xong." Ngu Thanh Thiên cười cười.

Người này tên là Hòa Diệp Phong, là tổ trưởng tổ tinh anh, tính tình ôn hòa khiêm tốn, cũng rất chăm sóc nàng.

Hòa Diệp Phong đưa một quyển sách ó vàng cho Ngu Thanh Thiên nói: "Đây là một cuốn sách cổ về được tể, bên trong có rất nhiều phương thuốc được tể cổ truyền, ngươi có thể nghiên cứu một chút."

Ngu Thanh Thiên nhận lấy quyển sách, lật xem mấy tờ, mắt sáng rực lên, ngẩng đầu cười nói: "Đa tạ sư huynh!"

Phía ngoài quyển sách này ó vàng, nhưng cách điều chế được tể bên trong lại được bảo tồn vô cùng đầy đủ, bên trong là một phương thuốc cổ truyền của được tể nhất phẩm, nhị phẩm và tam phẩm, Ngu Thanh Thiên biết cuốn sách cổ này hết sức trân quý.

Cách điều chế được tể và bức vẽ hoa văn thực văn đều là những thứ phi thường trân quý, trong học viện có thể học được được tể và thực văn nhất phẩm và nhị phẩm, tam phẩm trở lên thì cần đệ tử tự mình đi tìm hoặc là làm nhiệm vụ mới có thể nhận được.

Quyển sách mà Hòa Diệp Phong đưa cho nàng bất kể có nhìn thế nào cũng coi như là phần nhân tình không nhỏ, Ngu Thanh Thiên không từ chối, bởi quả thật là nàng rất cần, thế nên cũng tiếp nhận hành động lấy lòng của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Nhiệm Vụ

Trong khoảng thời gian này Ngu Thanh Thiện căn bản là đều ngấm mình ở hệ được tể và hệ thực văn, hơn nữa còn luôn mang theo tinh hạch bên người, không hề lơ là tu luyện.

Ngày này, Ngu Thanh Thiện mới vừa phác họa xong một bản vẽ thực văn nhất phẩm, Tư Đồ Lạc lập tức đi tới.

Trước tiên hắn cảm lấy bản vẽ mà nàng mới vừa phác họa xong lên nhìn một lượt, trong đôi mắt ánh lên sự tán thưởng: “Đúng rồi, Thanh Thiện, bây giờ ngươi đã nắm giữ được bản chất của thực văn nhất phẩm, chính thức bước vào hàng ngũ Thực Văn Sư sơ cấp rồi, chúc mừng ngươi.”

Tư Đồ Lạc hoàn toàn không nghĩ tới Ngu Thanh Thiện có thể trở thành Thực Văn Sư sơ cấp nhanh như vậy, những tân sinh khác của hệ thực văn còn đang ở cấp nhập môn, tốc độ như vậy trừ Phong Thần ra, chưa từng ai có thể so sánh được.

"Cũng là nhờ Tư Đồ giáo viên có cách dạy." Ngu Thanh Thiện khiêm tốn mà cười nói.

Tư Đồ Lạc rất thích người có tính tình giống như Ngu Thanh Thiện, không kiêu không ngạo, tôn sư trọng đạo, không giống như là rất nhiều người khác được gọi là thiên tài khác, vừa có chút thành tích là cái đuôi đã vênh lên trên trời.

"Đúng rồi, ngươi đến phòng nhiệm vụ của học viện đi, có giáo viên tìm ngươi." Tư Đồ Lạc đột nhiên nhớ tới mục đích tìm Ngu Thanh Thiện của mình.

Ngu Thanh Thiện sững sốt, ngay sau đó liền nhớ ra, chắc là nhiệm vụ mà Hỏa Ly Nhã nói lúc trước đã có thể nhận: "Vâng, cảm ơn Tư Đồ giáo viên, ta đi trước."

"Mau đi đi." Tư Đồ Lạc rất coi trọng Ngu Thanh Thiện, khi trò chuyện với nàng đều luôn rất hiền hoà.

Phòng nhiệm vụ cách hệ thực văn cũng không xa, Ngu Thanh Thiện dùng một phút đồng hồ liền tới nơi.

Lúc này ở phòng nhiệm vụ đã có vài người đứng sẵn, trong đó có Phong Thần và sáu thành viên trong tổ của chàng, Hỏa Ly Nhã và Hỏa Diệp Phong, còn có một trung niên nam tử sắc mặt nghiêm túc ngồi ở phía trước.

"Ngươi chính là Ngu Thanh Thiện sao." Trung niên giáo viên ngẩng đầu nói với Ngu Thanh Thiện đang đứng ở cửa: "Vào đi."

Ngu Thanh Thiện lễ phép mà cười hô một tiếng: "Chào giáo viên!"

"Biết nguyên nhân hôm nay ta gọi ngươi tới không?" Trung niên giáo viên hỏi.

Ngu Thanh Thiện làm bộ như không biết lắc đầu: "Không biết, mời giáo viên nói rõ."

"Chỗ ta có một nhiệm vụ mới, cần mười người hoàn thành, chín người khác cũng định rồi, còn dư lại một vị trí trong danh sách, bọn họ đều đề cử ngươi, cho nên ta mới gọi ngươi tới." Trung niên nam tử cũng không chút vãn mà trả lời Ngu Thanh Thiện.

Nhiệm vụ này tuy đã được đưa ra từ một tháng trước, nhưng mà lại không hề lộ ra tiếng gió, Ngu Thanh Thiện không biết mới là bình thường.

Trên mặt Ngu Thanh Thiện tức thời lộ ra mấy phần kinh ngạc: "Vậy xin hỏi giáo viên là nhiệm vụ gì?"

Trung niên nam tử cười nhạt mở miệng nói: "Nhiệm vụ này cũng không khó, cần các ngươi phải đi một tòa cổ mộ ở biên cảnh tiếp giáp với nam bộ và lục địa trung tâm để thăm dò, chẳng qua cũng có thể sẽ phát sinh một vài nguy hiểm, cho nên lần này chúng ta chuẩn bị cho tiểu tổ hai Trị Liệu Sư."

Tiếp theo hắn chuyển hướng nói: "Dĩ nhiên, ngươi cũng có quyền từ chối."

Ngu Thanh Thiện suy nghĩ một lúc nói: "Giáo viên, ta bằng lòng tham gia nhiệm vụ này."

Trung niên nam tử thấy Ngu Thanh Thiện sau khi tự hỏi mới cho đáp án, thì rất hài lòng đối với thái độ này của nàng, không mù quáng cũng không nhút nhát.

Thật ra thì nhiệm vụ này hẳn cũng chưa từng có ý muốn cho Ngu Thanh Thiện tham gia, chẳng qua là Phong Thần và Hòa Ly Nhã đều đề cử Ngu Thanh Thiện, hẳn mới thêm tên nàng vào trong danh sách nhiệm vụ.

Suy cho cùng bất kể là bối cảnh hay là thiên tư của Phong Thần và Hòa Ly Nhã, đều là đối tượng mà hẳn muốn tạo quan hệ tốt, thêm vào một người cũng không có vấn đề gì.

Huống chi gần nhất Ngu Thanh Thiện cũng rất nổi danh trong số các tân sinh, người có thể đồng thời trở thành Được Tể Sư và Thực Văn Sư cũng khiến hẳn không thể coi thường.

"Rất tốt, nếu như hoàn thành nhiệm vụ này, phần thưởng sẽ phi thường hậu hĩnh."

Ngay sau đó trung niên nam tử liền nhìn về phía Phong Thần nói: "Phong Thần, nhiệm vụ lần này ngươi làm đội trưởng, có tình huống gì bất chợt xảy ra thì lập tức báo về cho học viện, những chuyện khác thì đều giao cho ngươi."

"Được." Phong Thần lạnh nhạt gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Không Nghĩ Tới Nó Còn Nhớ Rõ Ta

Sáng sớm hôm sau, mười người hẹn nhau tập hợp tại cửa học viện.

Thú cười của Ngu Thanh Thiện chính là Xích Diễm, trong khoảng thời gian này Xích Diễm bị giam ở trong học viện cũng đã lâu, vừa ra khỏi cửa học viện lập tức vui mừng chạy vài vòng như bay trong rừng cây.

Đội Xích Diễm chạy về đến cửa học viện, những người khác cũng đã có mặt đông đủ.

Ngu Thanh Thiện vừa xuất hiện, con ngựa màu trắng với bờm tóc đen nhánh phát sáng, trên đầu mọc một cái sừng nhọn màu bạc mà Phong Thần cười hí lên một tiếng, lập tức tiến lên dùng đầu dụi lên cánh tay của nàng.

"Liệt Phong, đã lâu không gặp!" Ngu Thanh Thiện khom người xuống, ôm lấy đầu Liệt Phong hôn nó một cái rồi vuốt ve nó.

Liệt Phong lập tức lè lưỡi liếm mặt nàng, không ngừng đập vó sau tỏ vẻ lúc này nó rất vui sướng.

Cảnh tượng này khiến cho những người khác đang đứng trước cửa học viện đều nhìn đến ngây người, đặc biệt là sáu tên đồng đội của Phong Thần.

Phải biết rằng con ngựa mà Phong Thần cười chính là ma thú tứ cấp, thực lực tương đương với tôi thể sư tu vi Vũ Sĩ, người bình thường căn bản là không dám tới gần, chứ đừng nói là gần gũi như thế.

Dù là bọn họ cùng làm rất nhiều nhiệm vụ với Phong Thần, cũng không dám duỗi tay sờ vào Liệt Phong, tính tình của nó chẳng những rất mãnh liệt, mà còn vô cùng kiêu ngạo, căn bản là rất khó có thể đến gần.

Nhưng mà không nghĩ tới Liệt Phong ở trước mặt bọn họ luôn luôn cao ngạo lạnh lùng lại có thể biết dùng mặt dụi Ngu Thanh Thiện, còn là lưỡi liềm năng, thật sự khiến bọn hắn sắp mù cả mắt luôn rồi.

Hỏa Ly Nhã và Hỏa Diệp Phong liếc mắt nhìn nhau, cũng thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt lẫn nhau.

Dáng vẻ thân thiết của Ngu Thanh Thiện và vật cưỡi của Phong Thần trong lúc này, chứng tỏ cả hai đều đã quen biết từ rất lâu.

Xích Diễm phát hiện Liệt Phong làm nũng với chủ nhân của mình, trong mũi phun ra hai luồng nhiệt khí, kêu lên một tiếng với Liệt Phong, biểu đạt sự bất mãn.

Ngu Thanh Thiện cười vỗ đầu của nó, hài hước hỏi: "Ngươi còn biết ăn đám nữa cơ à!"

Liệt Phong không cam lòng yếu thế kêu lên, móng sau càng đá mạnh hơn, Phong Thần đưa tay vuốt lông bờm của nó an ủi.

"Không nghĩ tới nó còn nhớ ta." Khuôn mặt Ngu Thanh Thiện tràn đầy ý cười nhìn về phía Phong Thần nói.

Tình cảm của thực vật và động vật vô cùng đơn thuần, ngươi là bằng hữu của bọn nó, bọn nó sẽ vẫn nhớ ngươi, thích gần gũi với ngươi.

Gương mặt lạnh lẽo tuấn tú của Phong Thần khi đối mặt với Ngu Thanh Thiện dịu dàng hơn không ít: "Trước kia nàng trêu đùa nó không ít."

Liệt Phong bị hắn thu phục từ trước lúc năm tuổi, khi đó vừa hay cười nó đến Cẩm Vương phủ, sau khi Ngu Thanh Thiện thấy được thì hết sức yêu thích, chẳng qua là e ngại thân thể suy nhược nên mới không dám tự mình ngồi cưỡi.

Nhưng cũng không ít lần nàng bày trò vô lại bắt hắn dẫn theo nàng cưỡi Liệt Phong đi ngoài thành chơi, còn thường xuyên lên cầm không ít linh quả của Ngu Cảnh dứt cho Liệt Phong ăn.

Khi đó Liệt Phong mới chỉ là một con thú non, dưới sự vô lại vây công của Ngu Thanh Thiện cũng như thức ăn mà nàng dứt cho, dần dần cũng trở nên thân thiết với nàng.

"Các ngươi đã quen biết từ trước?" Đây vẫn là lần đầu tiên Hỏa Ly Nhã thấy sắc mặt Phong Thần mang theo ý cười dịu dàng, cộng thêm cuộc đối thoại của hai người, không khỏi khiến cho người ta phải suy nghĩ sâu xa, thế nên hắn liền lên tiếng hỏi một câu.

Ngu Thanh Thiện thấy người ở chỗ này đều dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn nàng và Phong Thần thì khẽ cười một tiếng: "Ừ, chúng ta đã quen biết từ trước."

Ở trong những ngày kế tiếp, nàng và Phong Thần không thể làm bộ như không quen, cho nên cũng không cần thiết giấu giếm nữa.

Trong đôi mắt hoa đào của Hỏa Ly Nhã lưu chuyển tia sáng mịt mờ, vẻ thâm trầm bị sự bình tĩnh thay thế: "Khó trách."

Về phần khó trách cái gì hắn cũng không có nói, những người khác mặc dù hiếu kỳ cũng không hỏi thêm.

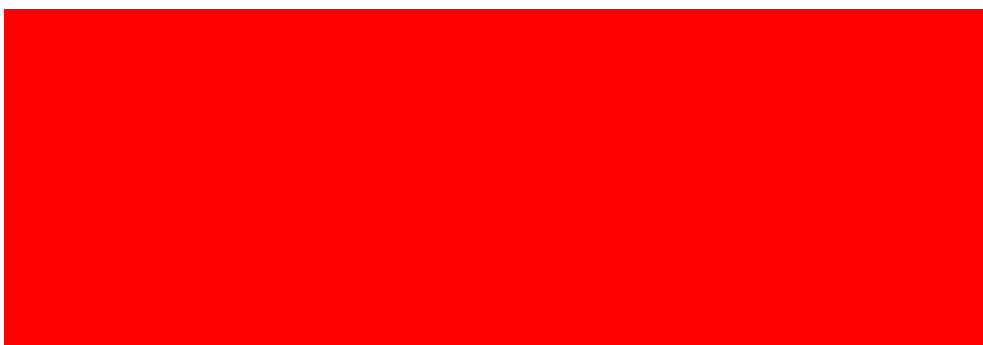
Ánh mắt Hỏa Diệp Phong lướt qua Phong Thần và Ngu Thanh Thiện, cuối cùng rơi vào trên người Hỏa Ly Nhã, như có điều suy nghĩ.

"Chúng ta đi thôi, trước khi trời tối chạy tới trấn nhỏ phía dưới nghỉ ngơi." Phong Thần cũng không thích người khác tìm tòi nghiên cứu quan hệ giữa mình và Ngu Thanh Thiện, chút tâm tư của Hỏa Ly Nhã hắn hiểu được, nhưng nhất định là sẽ không thành.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Tại Sao Hắn Cũng Nhận Nhiệm Vụ Này?

Phong Thần là đội trưởng, cộng thêm việc trên người hắn vô thức toát ra một luồng khí thế uy nghiêm, không có ai phản đối quyết định của hắn.

Những người khác cũng đều cười ngượng, chẳng qua là so với Phong Thần và Ngu Thanh Thiển lại mờ nhạt hơn rất nhiều, tốc độ cũng không phải là quá nhanh, trời sẩm tối mới tới được trấn nhỏ dưới chân núi.

"Hôm nay đến nơi này nghỉ ngơi thôi, sáng sớm ngày mai tiếp tục lên đường." Đoàn người tùy ý ăn chút gì đó, Phong Thần lên tiếng dặn dò.

Những người khác cười ngượng cả ngày cũng mệt mỏi, đều trở lại gian phòng của mình nghỉ ngơi.

Sau khi Ngu Thanh Thiển tiến vào gian phòng của mình, nằm lên giường khoanh chân ngồi xuống, một luồng khí lưu màu đen ở vùng đan điền bắt đầu tản ra đi đến kinh lạc trong khắp toàn thân, giống như là muốn đột phá một cái gì đó.

Mười lăm ngày trước, độc tố hấp thu từ trên người Phong Thần vẫn được nàng áp chế ở đan điền luyện hóa, hiện tại luồng năng lượng này hoàn toàn bộc phát, nàng quyết định thuận thế giải khai dị năng tinh thần bị phong tỏa.

Sau khi Phong Thần trở lại phòng, hắn cũng tiến vào trạng thái tu luyện.

Mấy ngày hôm trước sau khi Ngu Thanh Thiển hút đi độc tố lắng đọng trên người hắn, toàn thân đều thoải mái hơn rất nhiều, tùy thời tu luyện cũng có thể đi vào trạng thái linh hoạt kỳ ảo, cách thời điểm đột phá Linh Tướng đã không xa.

Hắn có một loại cảm giác không hiểu được, nhiệm vụ tìm kiếm cổ mộ lần này cũng không đơn giản, tùy thời đều sẽ có thể phát sinh ra chuyện gì đó, vì vậy hắn không muốn trì hoãn mà muốn tăng tu vi lên thật nhanh.

Ở gian phòng khác, Hòa Ly Nhã và Hòa Diệp Phong ngồi uống rượu với nhau.

Hai người là đường huynh đệ, phụ thân Hòa Diệp Phong và phụ hoàng Hòa Ly Nhã là huynh đệ ruột thịt cùng phụ cùng mẫu sinh ra.

"Quan hệ giữa ngươi và Ngu Thanh Thiển cũng không đơn giản đi." Hòa Diệp Phong giống như vô tình mà nói.

Hòa Ly Nhã bung chén rượu nhìn về phía hắn: "Nàng đã cứu ta một lần, ta cùng nàng xem nhau là bằng hữu."

Hòa Diệp Phong nhướng mày: "Chỉ là bằng hữu?"

Nhưng hắn đã nhìn ra, người đường đệ vốn luôn không thích gần gũi với người lại có loại tình cảm không đơn giản chỉ là bằng hữu đối với Ngu Thanh Thiển, chẳng qua là có lẽ chính Hòa Ly Nhã hắn cũng chưa thông suốt mà thôi.

"Nếu không thì còn có thể là gì?" Hòa Ly Nhã uống một hớp rượu nói: "Cũng có thể nói là tương lai chúng ta sẽ trở thành đồng đội, có thể phó thác phía sau lưng để chiến đấu."

Từ nhỏ hắn và Hòa Diệp Phong đã có quan hệ rất thân thiết, thậm chí có thể nói Hòa Diệp Phong chính là người của hắn, cho nên có chuyện gì đều không cần giấu giếm.

"Ngươi thấy Phong Thần thế nào?" Hòa Diệp Phong ngẫm nghĩ một lúc lại hỏi.

Ngón tay vuốt ly rượu của Hòa Ly Nhã dừng một chút: "Không đơn giản."

Hòa Diệp Phong phụt cười một tiếng: "Chỉ cần không phải là người ngu xuẩn đều có thể nhìn ra Phong Thần không đơn giản, ý của ta là sao hắn lại muốn nhận nhiệm vụ đến cổ mộ lần này?"

Hòa Ly Nhã nghe hắn nói thì trầm tư chốc lát: "Có lẽ là vì Thanh Thiển."

Phần thưởng của nhiệm vụ lần này quả thật rất hậu hĩnh, nhưng đối với đám người Phong Thần mà nói thì cũng không đáng giá gì nhiều, nhiệm vụ tìm kiếm cổ mộ lại không có lợi ích gì quá lớn, theo lý thuyết thì bọn họ sẽ không tham dự.

Hiện tại Phong Thần chẳng những nhận nhiệm vụ, mà còn đề cử Ngu Thanh Thiển làm Trị Liệu Sư với giáo viên ở phòng nhiệm vụ, đây mới là mấu chốt.

"Phong Thần và Ngu Thanh Thiển có quan hệ như thế nào?" Hòa Diệp Phong thử thăm dò hỏi: "Đây vẫn là lần đầu tiên ta thấy Phong Thần lại tỏ vẻ ôn hòa với ai đó như thế, hơn nữa ta có cảm giác bọn họ rất ăn ý và thân thuộc với nhau."

Hắn và Phong Thần đều là đệ tử cũ, thêm vào đó đều là thế hệ mới của hoàng tộc, bình thường người nọ có tính tình thế nào hắn vẫn hiểu rất rõ.

Hôm nay thái độ của Phong Thần khi nói chuyện với Ngu Thanh Thiện khiến cho hắn thật sự lấy làm kinh hãi, trong lòng lại càng xuất hiện rất nhiều suy đoán.

"Ta cũng không rõ lắm." Hỏa Ly Nhã vẻ mặt trầm trầm.

Ngón tay Hỏa Diệp Phong vuốt ve ly rượu, nói: "Nhiệm vụ lần này là cơ hội để tạo quan hệ tốt với Phong Thần."

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Chênh Lệch Với Phong Thần

Hỏa Ly Nhã nghe được lời Hỏa Diệp Phong nói, không khỏi nhũn mảy.

"Không cần thiết."

Hắn nghĩ tới Phong Thần và Ngu Thanh Thiện rất ấn ý với nhau, trong lòng lập tức sinh ra một loại cảm giác khó hiểu nói không thành lời.

Hỏa Diệp Phong thờ dài, xem ra đường đệ thật sự để ý Ngu Thanh Thiện, cũng không biết chuyện này là tốt hay là xấu.

Nhìn ra được rất nhiều động tác của Phong Thần hôm nay đều lơ đãng tỏ vẻ coi trọng Ngu Thanh Thiện, thậm chí hắn còn mơ hồ cảm nhận được một luồng tham muốn chiếm giữ.

Nếu như Hỏa Ly Nhã chống đối Phong Thần, nhất định sẽ phải chịu thiệt.

Nhưng chuyện tình cảm hắn cũng không nên nhiều lời, hiện tại Hỏa Ly Nhã còn chưa thông suốt tình cảm của mình đối với Ngu Thanh Thiện, hắn sẽ không chỉ ra, có lẽ tương lai tình cảm đó sẽ biến chuyển.

"Chuyện Tàn gia xử lý thế nào rồi?" Hỏa Ly Nhã không muốn nói thêm về chuyện của Phong Thần và Ngu Thanh Thiện với Hỏa Diệp Phong nữa, liền chuyển đề tài.

Hỏa Diệp Phong như cười như không nhìn hắn chế nhạo nói: "Không phải là người quan tâm Tàn Phượng Nghi đấy chứ?"

Hỏa Ly Nhã uống sạch rượu trong chén, cười lạnh một tiếng: "Người cảm thấy thế nào?"

Ở chuyến đi rèn luyện lần trước, lúc Tàn Phượng Nghi vẫn nhắm vào Ngu Thanh Thiện, đặc biệt là Ngu Thanh Thiện từ chối trị liệu cho nàng, sự oán độc trong mắt nàng hắn đều thấy rõ.

Cộng thêm chuyện Tàn Phượng Nghi không ngừng dây dưa với hắn, vì vậy hắn không hy vọng tiếp tục nhìn thấy Tàn Phượng Nghi tại Học viện Hoàng gia.

"Người của chúng ta chuẩn bị ra tay thì đã có người ra tay trước một bước rồi." Hỏa Diệp Phong suy nghĩ một lúc, liền nói: "Nhìn vào tình hình hôm nay, theo ta đoán là Phong Thần âm thầm thao túng."

Vẫn nói Tàn Phượng Nghi đắc tội Ngu Thanh Thiện, hiện tại lấy quan hệ giữa Phong Thần và Ngu Thanh Thiện, Phong Thần hoàn toàn có thể ra tay.

"Vì sao ngươi có thể phán đoán như vậy? Hẳn lưu lại manh mối gì ư?" Hòa Ly Nhã cười hỏi.

Hòa Diệp Phong lắc đầu: "Với thể lực sau lưng Phong Thần và năng lực của hắc, làm sao hắc có thể lưu lại manh mối."

Hắc tiếp tục nói: "Chẳng qua có thể đột nhiên làm cho Tần gia lâm vào nguy cơ nội loạn, cũng chỉ có Phong Thần mới có thể làm được ở trong thời gian ngắn như vậy."

Mặc dù thể lực mà hắc và Hòa Ly Nhã thành lập có thể âm thầm tạo ra chút phiền toái cho Tần gia, trì hoãn thời gian Tần Phượng Nghi trở về Học viện Hoàng gia, nhưng mà lại không thể nào nắm được tình hình nội bộ của Tần gia nhanh như vậy, để rồi kích động nội loạn phát sinh.

"Cũng phải, đích nữ Tần gia thông minh hơn Tần Phượng Nghi nhiều, nếu là nàng âm thầm hợp tác với Phong Thần, sớm muộn gì Tần gia cũng gặp phải đại loạn." Hòa Ly Nhã rất có hứng thú cười nói.

Thật ra thì Tần gia và người kia đều không khiến hắc phải để mắt, cho tới bây giờ hắc và phụ hoàng đều chỉ kiêng kỵ đề phòng thể lực bí ẩn đứng sau lưng Tần gia kia.

Hòa Diệp Phong lắc đầu: "Phong Thần cũng chưa từng tiếp xúc với đích nữ Tần gia, nếu như lần này thật sự là hắc ra tay, như vậy có thể chứng tỏ hắc đã âm thầm nắm trong tay một thể lực không thuộc về Phong Ly hoàng tộc."

Trong số các thái tử của tam đại đế quốc ở lục địa trung tâm, chỉ có Phong Thần là bí ẩn nhất, khiến cho hắc kiêng kỵ và không nhìn thấu được.

Màu mắt Hòa Ly Nhã thâm sâu, liên tục uống vài chén rượu, sau đó siết chặt cái chén trong tay.

Vẫn giống như trước, trong số các thái tử của tam đại đế quốc, không phải là hắc không thừa nhận Phong Thần vượt qua hắc không phải chỉ một chút điểm, dù muốn đuổi kịp cũng rất là khó khăn.

"Suy cho cùng ngươi vẫn nhỏ hơn Phong Thần hai tuổi, sẽ có thời điểm ngươi vượt qua hắc." Hòa Diệp Phong và Hòa Ly Nhã là huynh đệ nhiều năm như vậy, tự nhiên có thể nhìn ra tâm trạng của hắc.

Hòa Ly Nhã cười khổ một tiếng: "Phong Thần đã được Thánh viện đặc biệt tuyển chọn, mà ta còn phải cố gắng tranh thủ tiến vào danh sách của Thánh viện, chênh lệch giữa số tuổi cũng không thể trở thành cái có."

Hòa Diệp Phong không hiểu nổi mà liếc mắt nhìn Hòa Ly Nhã một cái, giống như là lần đầu biết hắc: "Gần đây ngươi cũng thay đổi không ít."

Hòa Ly Nhã từng rất kiêu ngạo tùy ý, nói toạc ra là có rất ít người có thể lọt vào mắt của hắc, nhưng bây giờ lại chính chắn và khiêm tốn hơn rất nhiều.

"Những người được gọi là thiên tài ở tuổi chúng ta thật sự rất nhiều, ta từng quá tự cao tự đại." Hòa Ly Nhã tràn đầy cảm thán nói: "Ngũ Thanh Thiên liên vượt trội hơn ta không ít, chứ nói chỉ là Phong Thần."

Hắc đã thấy rõ chênh lệch giữa mình và Phong Thần, hắc cũng sẽ cố gắng đuổi kịp và tiếp đó là vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Dị Năng Tinh Thần Kích Hoạt

Hỏa Diệp Phong chưa từng trông thấy đáng vẻ thận trọng như vậy của Hỏa Ly Nhã, trong lòng có chút suy xét.

"Chiến lược và khả năng trị liệu của Ngu Thanh Thiên thật sự lợi hại như trong truyền thuyết sao?" Hắn cũng đã thấy được thiên phú về dược tễ của Ngu Thanh Thiên quả thật rất yêu nghiệt, những cái khác cũng chỉ nghe nói.

Hỏa Ly Nhã gật đầu, ý vị sâu xa mà nói: "Người không nên coi thường nàng, ở Học viện Hoàng gia trừ Phong Thần ra, thiên phú tốt nhất tuyệt đối không ai qua được Ngu Thanh Thiên."

Mặc dù hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo đối với thiên phú của mình, nhưng mà so với hai người kia, vẫn là không thể không tâm phục khẩu phục.

Hỏa Diệp Phong nhấp một ngụm rượu cười nói: "Từ lần đầu tiên nhìn thấy Ngu Thanh Thiên ta liền quyết định muốn tạo quan hệ tốt với nàng, ở phương diện nhìn người, ta hiểu biết hơn người nhiều."

Ngu Thanh Thiên căn bản không ngây thơ lãng mạn giống như là một thiếu nữ chỉ mới mười ba tuổi, cũng không có thâm trầm mưu mô như những nữ tử trong hoàng gia thị tộc, là một nữ tử không dễ để lộ suy nghĩ cho người ta thấy.

Bằng vào tính cách chín chắn ấy đã khiến cho người ta không thể khinh thường nàng, chứ đừng nói là nàng vẫn liên tục tỏa ra tia sáng tài năng.

Hỏa Ly Nhã suy nghĩ một lúc, nhắc nhở: "Người không cần lén lút điều tra về Ngu Thanh Thiên hay là những chuyện liên quan đến nàng, tạo quan hệ tốt với nàng là được rồi."

"Ta biết rồi."

Hỏa Diệp Phong nghe được lời Hỏa Ly Nhã nói, nhanh chóng dập tắt ý định điều tra về quan hệ giữa Ngu Thanh Thiên và Phong Thần trong lòng.

Trời càng lúc càng tối, thực vật xung quanh khách điểm không ngừng dập chồm trong gió, nhiều tia lực khí trong suốt hội tụ vào một căn phòng.

Phong Thần mở mắt, đứng dậy đẩy cửa sổ ra nhìn một chút, phát hiện thực vật xung quanh phát ra năng lượng dao động cực kỳ nhỏ bé tiến vào gian phòng của Ngu Thanh Thiên.

Hắn suy nghĩ một hồi, một luồng năng lượng màu đen tạo thành một mạng lưới trong suốt vô hình khổng lồ bao phủ quanh gian phòng của Ngu Thanh Thiên, cũng không ảnh hưởng đến quá trình năng lượng ở xung quanh chui vào phòng, nhưng mà những người khác sẽ không cách nào cảm nhận được nữa.

Ngu Thanh Thiên hấp thu năng lượng mà thực vật ở xung quanh tự động phát ra, thả tinh thần lực ra cũng phát hiện lưới bảo vệ của Phong Thần.

Khóe môi nàng cong lên đầy âm áp, bệnh mỹ nhân luôn là mặt lạnh tim nóng như vậy, lúc nào hành động cũng rất cẩn thận.

Nàng cũng biết hiện tại mình muốn đột phá, nếu như bốn phía có cường giả cao cấp ắt sẽ chú ý, nhưng mà năng lượng ở vùng đan điền đã tích trữ tới cực điểm, chính là thời cơ giải khai gông cùm xiềng xích phong tỏa dị năng tinh thần, nàng không thể nào buông tha.

Hiện tại có Phong Thần hỗ trợ, Ngu Thanh Thiên bình tĩnh lại, hoàn toàn tiến vào một loại trạng thái linh hoạt kỳ ảo.

Thời gian trôi qua, hai canh giờ sau, nàng biết một thanh gông xiềng trên người như đã gãy lìa, một luồng năng lượng cuồng bạo nhưng không có chút lực sát thương nào tràn vào trong đầu, và từ từ dung hợp với tinh thần lực vốn có.

"Àm!"

Cảm giác được giống như là gông cùm xiềng xích phong ấn đã hoàn toàn bị đánh vỡ, theo bản năng kích thích dị năng tinh thần quen thuộc, Ngu Thanh Thiên không nhịn được mà nở nụ cười mừng rỡ.

Nàng vừa tỏ ý, không gian tinh thần từng không cách nào kết nối trong nháy mắt có liên lạc.

Ngu Thanh Thiên dùng tinh thần lực thăm dò vào đến trong không gian đã từng là của chính mình dò xét một phen, phát hiện mọi thứ đều vẫn ở nguyên trong không gian, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại nàng có thể xác định dị năng của mình theo linh hồn đi tới cái thế giới này, bao gồm cả dị năng tinh thần cùng không gian tinh thần cũng đi theo.

Dò xét thân ma, thực vật biến dị và tinh hạch thú biến dị chất đống trong không gian một lượt, Ngu Thanh Thiên sinh ra một loại cảm giác xúc động hiếm thấy.

Sau khi củng cố lại dị năng tinh thần, hút năng lượng tinh hoa của toàn bộ thực vật xung quanh vào cơ thể.

Nàng đứng dậy đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài, đập lên tường, nhảy vào gian phòng của Phong Thần ở cách vách.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 166: Bò Cửa Sổ

Ngu Thanh Thiên lập tức nhảy vào gian phòng của Phong Thần.

Phong Thần đang khoanh tay đứng tựa vào bên cạnh cửa sổ, thấy một cái bóng nhảy vào thì hơi sững sốt một chút, lúc thấy rõ người đó là ai, trong mắt liền ánh lên ý cười.

"Nàng học bò cửa sổ từ lúc nào thế?" Hắc chế nhạo một câu.

Ngu Thanh Thiên không nghĩ tới Phong Thần lại đứng ở bên cửa sổ, mới vừa rồi lúc chính mình nhảy vào, nếu không phải nàng tránh sang mấy bước thì suýt chút nữa đã đụng vào Phong Thần rồi.

"Đi bằng cửa bình thường thì những người khác sẽ phát hiện." Ngu Thanh Thiên đi tới phía chiếc bàn rồi ngồi xuống, rót cho mình một chén trà sau đó uống một hớp, nàng ngược mắt cười cợt nói: "Mỹ nhân, không ngồi xuống uống chén trà sao?"

Trong mắt Phong Thần toát ra chút bất đắc dĩ, hắc đóng cửa sổ lại, ngồi xuống đối diện Ngu Thanh Thiên, lấy ra một bầu rượu và hai cái chén từ trong không gian, vừa rót rượu vừa hỏi: "Hôm nay nàng có vẻ rất hứng khởi?"

Về mặt Ngu Thanh Thiên sáng lạn vui vẻ, có thể nhìn ra được tâm trạng của nàng lúc này đang vô cùng tốt.

"Đúng vậy a! Cấp bậc trị liệu của ta lại tăng lên, may là có độc tố bên trong cơ thể chàng." Ngu Thanh Thiên nhận lấy ly rượu nhấp một ngụm, ánh mắt tỏa sáng: "Đúng là rượu ngon, bệnh mỹ nhân, người giấu riêng."

Phong Thần rót cho mình một chén, ánh mắt rơi vào chất lỏng trong suốt trong chén: "Nếu nàng thích, sau khi trở về ta sẽ đưa cho nàng vài bình."

Ngu Thanh Thiên gật đầu: "Dĩ nhiên là thích rồi, phẩm cấp của rượu này cũng không thấp đi."

Rượu Phong Thần lấy ra, sau khi uống vào trong bụng có loại cảm giác nóng rực, tiếp đó một luồng cảm giác mát mẻ tản ra khắp cơ thể, rai rác toàn thân, giống như là một loại hoàn mỹ quá độ, còn ẩn chứa nhiều tia linh khí.

"Ừ, đây là cống phẩm hoàng thất Phong Ly quốc." Phong Thần nhấp chén rượu.

Ngu Thanh Thiên nhướn mày: "Chẳng phải ta đây lại chiếm tiện nghi của chàng rồi sao?"

Phong Thần buồn cười nói: "Nàng chiếm còn thiếu há?"

Chỉ cần là Ngu Thanh Thiên thích, hắc đều sẽ cố gắng tìm tới thỏa mãn nàng.

Ngu Thanh Thiên cười híp mắt uống hết rượu trong chén, duỗi tay lại rót cho mình một chén, tháo giày tựa vào trên ghế, dáng vẻ cực kỳ hưởng thụ.

"Bệnh mỹ nhân, lần này ta lấy thứ tốt đổi với rượu ngon của chàng."

Phong Thần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ngu Thanh Thiên, không chút nghĩ ngợi mà nói: "Ta không cần nàng báo đáp cái gì hết."

Ngu Thanh Thiện không thích so đo với hắn, hắn lại càng không thích trao đổi với Ngu Thanh Thiện hay là nhận lại báo đáp của nàng.

"Nhưng mà lần này ta muốn đưa chàng một thứ." Ngu Thanh Thiện tựa đầu sát vào Phong Thần thấp giọng nói.

Phong Thần ngửi mùi rượu thoang thoang trên người nàng, mấp máy môi: "Nàng muốn đưa ta cái gì?"

Đây vẫn là lần đầu tiên chàng thấy Ngu Thanh Thiện cố chấp muốn tặng đồ cho mình như vậy, nên có chút ngạc nhiên.

Trong mắt Ngu Thanh Thiện chứa đựng ý cười dịu dàng động lòng người, vừa tỏ ý, một đồng tinh hạch với nhiều màu sắc bất đồng liền xuất hiện ở trên mặt bàn.

Phong Thần thấy trên bàn đột nhiên xuất hiện rất nhiều tinh hạch thì không khỏi ngây ngốc, trên mặt đều là biểu cảm kinh ngạc.

Hắn tùy ý cầm lấy một khối tinh hạch màu xanh, một luồng lực lượng tinh khiết cường đại dao động phát ra ở lòng bàn tay, vẻ kinh ngạc trên mặt bị sự khiếp sợ thay thế.

"Đây là bị tinh hạch cao cấp đã được tinh lọc ư?"

Ngu Thanh Thiện tùy ý cầm lấy một viên tinh hạch màu đỏ mà thưởng thức, không để tâm mà nói: "Đúng vậy đó! Có những thứ tinh hạch này có thể giúp chàng trùng kích tu vi lên đến cấp Linh Tướng rất nhanh."

Nàng để lộ không gian và tinh hạch trong không gian ở trước mặt Phong Thần không phải là vì nàng nhất thời kích động.

Mà là nàng tin tưởng hắn.

Đôi mắt hẹp dài đen bóng như mực của Phong Thần lóe sáng như dưới màn đêm lóe lên đầy sao, một loại cảm xúc khó tả hiện lên ở trong mắt của hắn.

"Nàng cũng ký khế ước với Linh Thực hệ không gian?" Giọng của hắn khàn khàn lại khêu gọi.

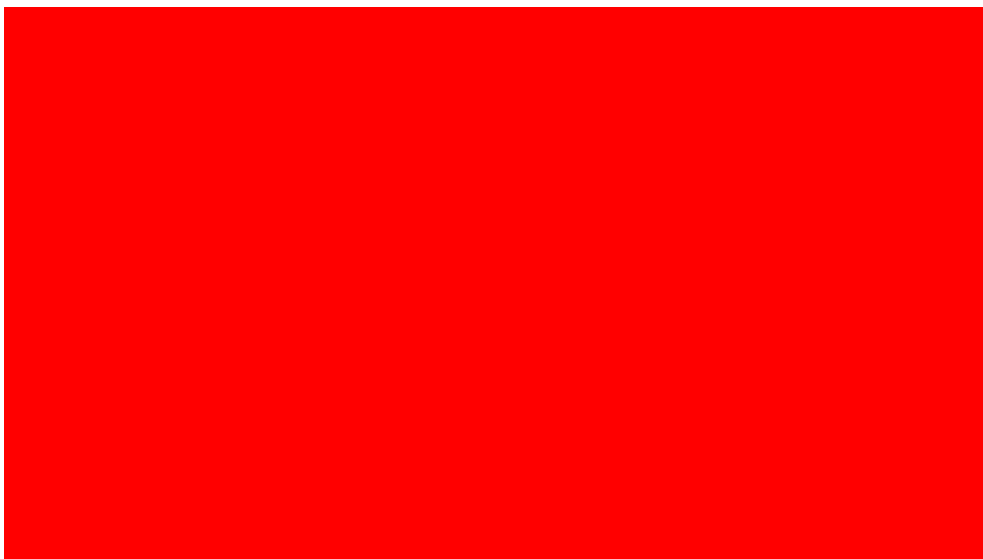
Ngu Thanh Thiện suy nghĩ một lúc trả lời: "Xem như là thế đi."

Bàn tay cầm lấy tinh hạch màu xanh của Phong Thần quơ quơ: "Đây chính là thứ mà nàng muốn đưa cho ta?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Chàng Sẽ Không, Thế Nên Ta Không Sợ

Ngu Thanh Thiện thấy Phong Thần xuất hiện loại cảm xúc nào đó mà chính mình cũng không xem hiểu, trong lòng không hiểu sao lại giật giật.

"Đúng vậy! Chẳng lẽ chàng không thích?"

Phong Thần khẽ mỉm cười: "Những viên tinh hạch cao cấp này quá trân quý, nàng cứ giữ lại để sau này dùng đi."

Hắn không nghĩ tới Ngu Thanh Thiên có lấy ra nhiều tinh hạch cao cấp có độ tinh khiết rất cao như vậy, mặc dù đúng là những viên tinh hạch này rất cần thiết với hắn trong việc tu luyện, nhưng mà hắn lại hi vọng Ngu Thanh Thiên giữ lại để sau này chính nàng sử dụng.

Ngu Thanh Thiên nhủ thầm, tùy ý ném viên tinh hạch màu đỏ đang cầm trên tay lên bàn, dùng đầu ngón tay nâng cầm Phong Thần, trong mắt mang theo vài phần không vui nhìn hắn.

"Chàng đang khách khí với ta?"

Phong Thần rất ít khi thấy Ngu Thanh Thiên lộ ra loại dáng vẻ mặt hứng như này, thờ dãi: "Ta nhận."

"Hừ, đưa chàng thứ tốt chàng còn lè mà lè mề, sau này ta đưa cho người khác cho xong." Ngu Thanh Thiên nghe được lời của chàng nói thì bĩu môi, buông cầm hắn ra.

Phong Thần mạnh mẽ một kéo Ngu Thanh Thiên vào trong lòng, đưa môi tới gần bên tai của nàng khẽ phách nói: "Ta không cho phép."

Ngu Thanh Thiên tựa vào trong lòng của chàng, ngẩng đầu buồn cười hỏi: "Không cho phép cái gì?"

"Không cho phép nàng đưa cho người khác." Phong Thần vung tay áo lên thu vào toàn bộ tinh hạch cao cấp trên bàn.

"Bá đạo." Ngu Thanh Thiên hừ một tiếng, trong mắt lại tràn đầy nụ cười.

Phong Thần thấy thế khẽ cười ra tiếng, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Ngu Thanh Thiên: "Thiên Thiên, để lộ ra chuyện nàng có không gian và tinh hạch cao cấp ở trước mặt ta, nàng không thấy lo lắng sao?"

Phong Thần cũng không có nói rõ là lo lắng cái gì, hắn biết là Ngu Thanh Thiên hiểu.

Ngu Thanh Thiên vuốt tay giống như là khi còn bé nghịch ngợm mà ôm cổ Phong Thần, ý vị sâu xa hỏi ngược lại: "Vậy chàng sẽ làm thế sao?"

Ngu Thanh Thiên cũng không có nói rõ là sẽ làm cái gì, nàng cũng biết là Phong Thần hiểu.

"Sẽ không." Phong Thần phì cười, ôm Ngu Thanh Thiên thật chặt.

Ngu Thanh Thiên biết câu trả lời "Sẽ không" này của Phong Thần có nghĩa là hắn sẽ vĩnh viễn không phản bội nàng, giờ đây trái tim nàng ấm áp giống như là được ánh nắng sưởi ấm.

"Chàng sẽ không, thế nên ta không sợ." Ngu Thanh Thiên tựa vào trên vai Phong Thần đồng dạng mà nói.

Chàng sẽ không phản bội ta, cho nên ta không sợ để lộ bí ẩn của mình ở trước mặt chàng, bởi vì ta tin tưởng chàng.

Phong Thần cảm thấy đây là lời êm tai nhất mà hắn từng nghe, điều này chứng tỏ Ngu Thanh Thiên toàn tâm tin tưởng hắn.

Hắn vuốt ve mái tóc dài của Ngu Thanh Thiên, trong con ngươi trong trẻo lạnh lùng ánh ra hào quang khác thường, dịu dàng yên tĩnh.

Ngu Thanh Thiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt như vẽ của Phong Thần, nhìn thế nào cũng rất đẹp, không nhịn được mà cắn lên cái cằm của hắn: "Chàng còn chưa hỏi ta lấy được đồng tinh hạch này từ chỗ nào?"

Thân thể Phong Thần cứng đờ, trong nháy mắt liền trở nên bình tĩnh lại, trái tim không khỏi vì cái cắn vừa rồi của nàng mà nhảy lên càng thêm kịch liệt.

"Không hỏi, nàng vui vẻ là tốt rồi."

Bất kể Ngu Thanh Thiên có làm cái gì, hắn cũng sẽ không truy hỏi hay chất vấn, chỉ cần nàng an toàn không có việc gì, cảm thấy vui vẻ là cũng đủ rồi.

Ngu Thanh Thiên phát hiện Phong Thần là một người nam nhân vô cùng biết săn sóc, nàng rất thích điểm này của hắn, không phải là dùng lời nói để hứa hẹn, hắn chỉ biết dùng hành động để biểu đạt.

Suy cho cùng nếu như Phong Thần thật sự muốn hỏi về nguồn gốc của những viên tinh hạch cao cấp này, nàng cũng không biết phải giải thích thế nào.

"Vậy trong thời gian lên đường chàng nhanh chóng đề cao tu vi lên tới bậc Linh Tướng đi." Ngu Thanh Thiên tựa vào trong lòng Phong Thần thảnh thơi mà nói.

Phong Thần gật đầu: "Ừ, có những viên tinh hạch này thì trong vòng ba ngày là ta có thể lên cấp."

Sự tin tưởng của Ngu Thanh Thiên giành cho hắn khiến cho trái tim của hắn như có một dòng suối ấm chảy qua, trên thế giới này cũng chỉ có nàng mới có thể tinh tế tỉ mỉ mà quan tâm chính mình đến thế.

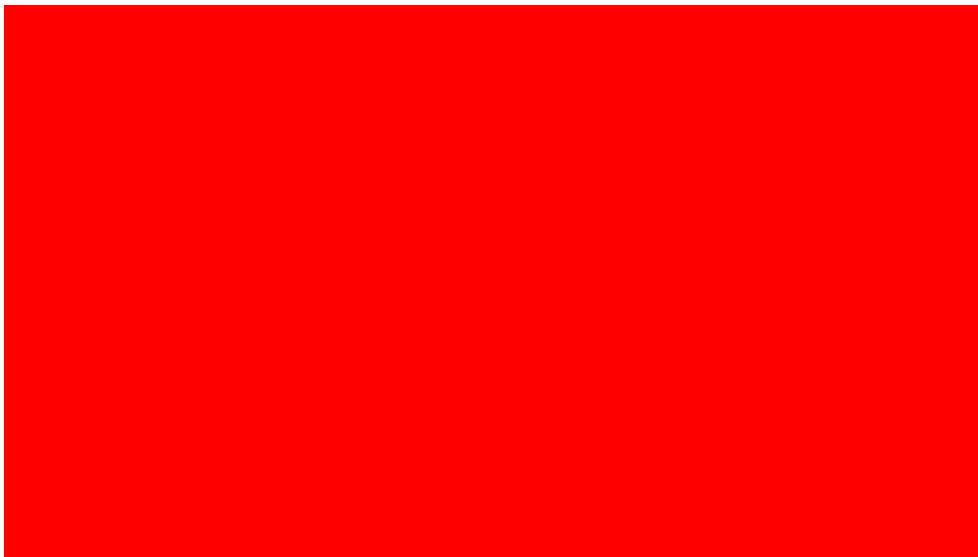
Khi còn bé thân thể của hắn vì bị độc tố ăn mòn mà rất thường xuyên yếu ớt, tâm trạng lúc nào cũng luôn tràn đầy lo lắng, những lúc như thế Ngu Thanh Thiên sẽ kéo hắn đi ngâm suối nước nóng, đi lên núi ngắm hoa nở nghe chim hót, rồi lại đi thưởng thức các loại thức ăn ngon, khiến cho hắn cảm nhận được thế gian này còn có rất nhiều thứ tốt đẹp.

Mỗi lúc ở bên cạnh Ngu Thanh Thiện, hắn cảm thấy rất nhẹ nhàng vui vẻ, cũng rất là ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Thành Thanh Khâu

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, đoàn người liền từ khách điểm đi về phía biên cảnh tiếp giáp với nam bộ và lục địa trung tâm.

Ở biên cảnh có một tòa thành trì, tên là thành Thanh Khâu, không thuộc về bất kỳ quốc gia nào quản lý, là một tòa thành trì độc lập.

Mặc dù thành Thanh Khâu là khu vực không thuộc về quốc gia nào quản lý, rất rắc rối và phức tạp, nhưng trật tự trị an trong thành lại rất tốt, chủ yếu là nhờ công lao và sự uy hiếp của thành chủ.

Mười ngày sau, đoàn người Ngu Thanh Thiện chạy tới thành Thanh Khâu.

Thành Thanh Khâu là một cửa khẩu khá là quan trọng để đi thông giữa lục địa nam bộ và lục địa trung tâm, ở cửa thành người đến người đi hết sức náo nhiệt.

Sau khi vào thành, đoàn người tìm một gian khách điểm ở vị trí vắng vẻ và yên tĩnh để dừng chân, thuận tiện hành động.

"Lão đại, không phải kế tiếp chúng ta nên đi vào thành thăm dò một chút tin tức về cổ mộ sao?" Nhạc Vân Dương nhìn Phong Thần hỏi.

Biên cảnh giữa nam bộ và lục địa trung tâm đột nhiên xuất hiện một tòa cổ mộ, lúc ấy đã sinh ra không ít dị động, vì vậy có không ít người biết tin tức này.

Phong Thần suy nghĩ một lúc rồi nói: "Một hồi nữa chúng ta sẽ chia làm hai nhóm, đi ăn com ở hai tửu điểm lớn nhất trong thành, hắn là có thể nghe được một chút tin tức."

Tin tức bên ngoài đều rất đại chúng, đi tửu điểm có thể nghe được mọi người bàn tán, tin tức bí ẩn đều bị nắm giữ trong tay vài thế lực lớn ở thành Thanh Khâu, rất khó thăm dò, ít nhất bây giờ còn không thể đánh rần động cỏ.

"Được!"

Đoàn người tức tốc soạn sửa lại một phen, Phong Thần dẫn Ngu Thanh Thiện và hai huynh đệ Hóa Ly Nhã đến một tửu điểm, Nhạc Vân Dương dẫn theo mấy người khác đi một quán xa hơn.

Dọc theo đường đi, mặc dù mấy người Phong Thần không ăn mặc khoa trương mà rất khiêm tốn đơn giản, nhưng vẫn khiến không ít người chú ý.

Phong Thần tuấn mỹ không giống người phạm, cứ tựa như là thiên tiên giáng xuống từ chín tầng mây, bất kể có đi đến nơi nào cũng vẫn luôn làm người khác chú ý.

Hóa Ly Nhã và Hóa Diệp Phong cũng có ngoại hình rất tuấn mỹ, Ngu Thanh Thiện xinh đẹp thanh nhã, là một đại mỹ nhân, tổ hợp như vậy, đều hấp dẫn ánh mắt nam nữ già trẻ. Trong tửu điểm lớn nhất thành Thanh Khâu, lúc này chính là thời gian ăn com, người rất nhiều.

Mấy người tìm một vị trí trong góc ngồi xuống, chọn món ăn xong liền bắt đầu để ý nghe ngóng người xung quanh đàm luận.

"Các người nghe nói chưa? Thật ra thì cái cổ mộ đột nhiên xuất hiện ở biên cảnh kia chỉ là một lăng mộ bình thường, chỉ là vì động đất xảy ra nên mới trồi lên trên mặt đất một phần."

"Người nghe được chuyện này từ nơi nào? Ta ta lại nói cổ mộ có thể là cường giả thượng cổ lưu lại, bên trong còn có không ít bảo bối nữa đấy."

"Tin tức của ta là hỏi thăm được từ phủ thành chủ, đoạn thời gian trước thành chủ đã cho phó thành chủ dẫn người đi thăm dò, chỉ tốn ba ngày là đã trở lại rồi, về sau cũng không có đi tới đó nữa."

"Tin tức của người nhất định là giả rồi." Một gã nam tử mặc cẩm y hạ thấp giọng nói: "Sở dĩ hiện tại Phủ thành chủ không đến cổ mộ nữa, hoàn toàn là bởi lần trước thiếu thành chủ đi theo dò xét cổ mộ bị thương trúng độc, hiện tại thành chủ phải mời không ít Linh Thực Sư trị liệu về cứu trị."

"Khó trách gần nhất không thấy thiếu thành chủ xuất hiện, thì ra là bị trúng độc."

"Thế độc đã được giải chưa?"

"Vẫn chưa, nghe nói chất độc kia rất quý dị, những Trị Liệu Sư kia đều không có biện pháp, thành chủ còn tìm rất nhiều thuốc giải độc cao cấp để cho thiếu chủ uống, nhưng vẫn không có tác dụng."

"Nếu là như vậy, chắc tòa cổ mộ kia có thể giống như là tin đồn lúc đầu, là một tòa lăng mộ của cường giả thượng cổ, bên trong có rất nhiều bảo bối, nếu không thiếu thành chủ cũng không thể trúng chiêu."

"Cho dù có bảo bối cũng không phải là thứ mà ta và người có thể có được, trừ phủ thành chủ, trong thành cũng có không thiếu thế lực tới tìm hiểu, chúng ta cũng không thể bước vào vùng nước đục này được."

"Chúng ta xem nào nhiệt là được rồi."

"..."

Phần lớn lực chú ý của người trong tửu lâu đều chuyển dời đến bệnh tình của thiếu thành chủ, những tin tức này về cổ mộ hiển nhiên là có người cố ý âm thầm tung ra, làm giảm bớt không ít ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Ăn Ý

Mấy người Phong Thần nghe những tin tức mà mọi người ở tửu điểm bàn luận, đều chú tâm ghi nhớ.

Sau khi trở lại khách điểm, tin tức đám người Nhạc Vân Dương thăm dò được cũng không khác là mấy.

Nhạc Vân Dương mở miệng nói: "Không nghĩ tới chúng ta vừa mới nhận được nhiệm vụ, thì tòa cổ mộ kia đã có nhiều người nhớ thương như vậy."

"Hiện tại tin tức về cổ mộ đã phai nhạt đi rất nhiều, chắc là phủ thành chủ đã âm thầm thao túng." Hóa Ly Nhã dừng lại một lúc, sau đó lại nói: "Nếu không chúng ta xuống tay từ phủ thành chủ thăm dò trước đi?"

Bây giờ nhìn lại thì thấy chuyện về cổ mộ không đơn giản như tưởng tượng, thúc thúc hẳn giao nhiệm vụ này cho đệ tử Học viện Hoàng gia làm là có ý gì?

Nhạc Vân Dương ngẫm nghĩ một lúc lại hỏi: "Xuống tay từ phủ thành chủ như thế nào? Lấy thân phận thái tử Văn Hóa quốc của ngươi sao?"

Hóa Ly Nhã nhướn mày: "Vị thiếu thành chủ kia trúng độc hôn mê, chỗ chúng ta có hai vị Linh Thực Sư hệ trị liệu, có lẽ đây là một cơ hội tốt."

Thành Thanh Khâu tồn tại độc lập, cái thân phận thái tử Văn Hóa quốc này của hắn có tác dụng không lớn.

"Những thế lực khác của thành Thanh Khâu cũng từng vào cổ mộ, chúng ta cũng có thể xuống tay từ chỗ bọn họ." Tên nam tử mặt trẻ con trong đội ngũ lên tiếng đề nghị.

Phong Thần nghe xong lời mấy người nói, nghiêng đầu nhìn về phía Ngu Thanh Thiển: "Nàng cảm thấy thế nào?"

Ngu Thanh Thiển suy nghĩ một lúc nói: "Trước tiên chúng ta đi tìm một chút thực hư về cổ mộ, nếu quả thật có vấn đề gì, lại xuống tay với phủ thành chủ thành Thanh Khâu cũng không muộn."

"Được, vậy cứ quyết định như vậy đi." Phong Thần gật đầu, không chút nào đắn đo do dự.

Suy nghĩ của Ngu Thanh Thiển giống với hắn, sự ăy ý của bọn họ trong lúc này những người khác không thể so được.

Nghe được lời Ngu Thanh Thiển nói, những người khác đều ngẩn người, ngay sau đó phát hiện lúc trước bọn họ nghe được tin tức ở tửu điểm xong liền lập tức lâm vào một cái ngõ cụt.

Bọn họ đều cho rằng nếu thiếu thành chủ thành Thanh Khâu bị trúng độc ở trong cổ mộ, vậy thì khẳng định trong cổ mộ có cái gì đó bí ẩn, muốn thăm dò tin tức trong thành, nhưng không để ý đến chính cổ mộ, vốn là nhiệm vụ của bọn họ. Không có ai phản đối, ngày hôm sau đoàn người lập tức chạy tới cổ mộ.

Dĩ nhiên hành động của bọn họ cũng đã dẫn tới sự chú ý của không ít thế lực trong thành Thanh Khâu, suy cho cùng dù bọn họ tiến hành mọi chuyện rất khiêm tốn cẩn thận nhưng cũng không che giấu được khí chất tạo nã tự thân, không thể không khiến người khác chú ý.

Chẳng qua bởi vì thân phận của Phong Thần và Hóa Ly Nhã cực kỳ đặc biệt, các thế lực ở thành Thanh Khâu cũng không dám ngăn trở bọn họ.

Vị trí của cổ mộ ở một ngọn núi hoang vu trong thành Thanh Khâu, cũng không khó tìm.

Lúc tới gần vị trí cổ mộ, có thể nhìn thấy một số người tạo thành tiểu đội canh gác trước cửa mộ, không cho những người khác tiến vào.

Phong Thần như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua một phần cửa lộ ra, dẫn theo mấy người đi tới.

"Đứng lại, các ngươi là ai? Nơi này không cho phép tiến vào." Mấy người còn chưa đến gần thì có một đội nhân mã lập tức rút đao kiểm tra cảnh cáo.

Hóa Ly Nhã khẽ cau mày, lạnh lùng nói: "Các ngươi là có thân phận gì? Chẳng lẽ cổ mộ là của nhà các ngươi sao? Tại sao lại không cho phép chúng ta vào?"

"Ngọn núi này là địa bàn của phủ thành chủ chúng ta, hiển nhiên cổ mộ cũng thuộc về phủ thành chủ chúng ta quản lý."

Một gã đầu lĩnh đứng ra nói: "Thành chủ có lệnh, người xông vào đều giết không tha."

"Khá khen cho một cái phủ thành chủ, lại dám chiếm cổ mộ làm của riêng." Nhạc Vân Dương lạnh lùng hừ một tiếng: "Nếu như chúng ta nhất định phải vào thì sao? Ta xem ai dám giết chúng ta không tha."

"Trong cổ mộ ẩn giấu cơ quan cùng khối độc, thành chủ cũng là vì nghĩ cho an toàn của mọi người mới không cho phép người khác tiến vào."

Tên đầu lĩnh kia thấy khí chất của đoàn người không tầm thường, hẳn là lai lịch cũng bất phàm, nên liền nhanh trí uyển chuyển nói tiếp: "Dĩ nhiên, nếu như các ngươi muốn đi vào, chỉ cần lấy được lệnh thông hành của thành chủ, chúng ta sẽ không ngăn cản."

Ngu Thanh Thiển và Phong Thần cũng không lên tiếng nói chuyện, nhưng hai người lại ăy ý thả ra tinh thần lực, từ cửa mộ dò xét vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Ăn Ý

Mấy người Phong Thần nghe những tin tức mà mọi người ở tửu điểm bàn luận, đều chú tâm ghi nhớ.

Sau khi trở lại khách điểm, tin tức đám người Nhạc Vân Dương thăm dò được cũng không khác là mấy.

Nhạc Vân Dương mở miệng nói: "Không nghĩ tới chúng ta vừa mới nhận được nhiệm vụ, thì tòa cổ mộ kia đã có nhiều người nhớ thương như vậy."

"Hiện tại tin tức về cổ mộ đã phai nhạt đi rất nhiều, chắc là phủ thành chủ đã âm thầm thao túng." Hỏa Ly Nhã dừng lại một lúc, sau đó lại nói: "Nếu không chúng ta xuống tay từ phủ thành chủ thăm dò trước đi?"

Bây giờ nhìn lại thì thấy chuyện về cổ mộ không đơn giản như tưởng tượng, thúc thúc hấn giao nhiệm vụ này cho đệ tử Học viện Hoàng gia làm là có ý gì?

Nhạc Vân Dương ngẫm nghĩ một lúc lại hỏi: "Xuống tay từ phủ thành chủ như thế nào? Lấy thân phận thái tử Văn Hòa quốc của ngươi sao?"

Hỏa Ly Nhã nhướn mày: "Vị thiếu thành chủ kia trúng độc hôn mê, chỗ chúng ta có hai vị Linh Thực Sư hệ trị liệu, có lẽ đây là một cơ hội tốt."

Thành Thanh Khâu tồn tại độc lập, cái thân phận thái tử Văn Hòa quốc này của hấn có tác dụng không lớn.

"Những thế lực khác của thành Thanh Khâu cũng từng vào cổ mộ, chúng ta cũng có thể xuống tay từ chỗ bọn họ." Tên nam tử mặt trẻ con trong đội ngũ lên tiếng đề nghị.

Phong Thần nghe xong lời mấy người nói, nghiêng đầu nhìn về phía Ngu Thanh Thiển: "Nàng cảm thấy thế nào?"

Ngu Thanh Thiển suy nghĩ một lúc nói: "Trước tiên chúng ta đi tìm một chút thực hư về cổ mộ, nếu quả thật có vấn đề gì, lại xuống tay với phủ thành chủ thành Thanh Khâu cũng không muộn."

"Được, vậy cứ quyết định như vậy đi." Phong Thần gật đầu, không chút nào đắn đo do dự.

Suy nghĩ của Ngu Thanh Thiển giống với hấn, sự ăn ý của bọn họ trong lúc này những người khác không thể so được.

Nghe được lời Ngu Thanh Thiển nói, những người khác đều ngẩn người, ngay sau đó phát hiện lúc trước bọn họ nghe được tin tức ở tửu điểm xong liền lập tức lâm vào một cái ngõ cụt.

Bọn họ đều cho rằng nếu thiếu thành chủ thành Thanh Khâu bị trúng độc ở trong cổ mộ, vậy thì khẳng định trong cổ mộ có cái gì đó bí ẩn, muốn thăm dò tin tức trong thành, nhưng không để ý đến chính cổ mộ, vốn là nhiệm vụ của bọn họ. Không có ai phản đối, ngày hôm sau đoàn người lập tức chạy tới cổ mộ.

Di nhiên hành động của bọn họ cũng đã dẫn tới sự chú ý của không ít thế lực trong thành Thanh Khâu, suy cho cùng dù bọn họ tiến hành mọi chuyện rất khiêm tốn cẩn thận nhưng cũng không che giấu được khí chất tao nhã tự thân, không thể không khiến người khác chú ý.

Chẳng qua bởi vì thân phận của Phong Thần và Hỏa Ly Nhã cực kỳ đặc biệt, các thế lực ở thành Thanh Khâu cũng không dám ngăn trở bọn họ.

Vị trí của cổ mộ ở một ngọn núi hoang vu trong thành Thanh Khâu, cũng không khó tìm.

Lúc tới gần vị trí cổ mộ, có thể nhìn thấy một số người tạo thành tiểu đội canh gác trước cửa mộ, không cho những người khác tiến vào.

Phong Thần như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua một phần cửa lộ ra, dẫn theo mấy người đi tới.

"Đứng lại, các ngươi là ai? Nơi này không cho phép tiến vào." Một người còn chưa đến gần thì có một đội nhân mã lập tức rút đao kiếm ra cảnh cáo.

Hòa Ly Nhã khẽ cau mày, lạnh lùng nói: "Các ngươi là có thân phận gì? Chẳng lẽ cổ mộ là của nhà các ngươi sao? Tại sao lại không cho phép chúng ta vào?"

"Ngọn núi này là địa bàn của phủ thành chủ chúng ta, hiển nhiên cổ mộ cũng thuộc về phủ thành chủ chúng ta quản lý."

Một gã đầu lĩnh đứng ra nói: "Thành chủ có lệnh, người xông vào đều giết không tha."

"Khá khen cho một cái phủ thành chủ, lại dám chiếm cổ mộ làm của riêng." Nhạc Vân Dương lạnh lùng hừ một tiếng: "Nếu như chúng ta nhất định phải vào thì sao? Ta xem ai dám giết chúng ta không tha."

"Trong cổ mộ ẩn giấu cơ quan cùng khói độc, thành chủ cũng là vì nghĩ cho an toàn của mọi người mới không cho phép người khác tiến vào."

Tên đầu lĩnh kia thấy khí chất của đoàn người không tầm thường, hẳn là lai lịch cũng bất phàm, nên liền nhanh trí uyển chuyển nói tiếp: "Dĩ nhiên, nếu như các ngươi muốn đi vào, chỉ cần lấy được lệnh thông hành của thành chủ, chúng ta sẽ không ngăn cản."

Ngư Thanh Thiên và Phong Thần cũng không lên tiếng nói chuyện, nhưng hai người lại ấn ý thả ra tinh thần lực, từ cửa mộ dò xét vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liêu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Hẳn Không Dám Không Cho

Ngư Thanh Thiên dẫn dắt tinh thần lực từ cửa cổ mộ thăm dò vào trong, từ từ tiến vào thật sâu bên trong.

Chỉ chốc lát sau, tinh thần lực của nàng đụng phải rồi một luồng lực lượng ngăn trở không thể hiểu được, không cách nào tiến sâu vào nữa, nàng mới lập tức thu tinh thần lực lại.

Đồng thời, Phong Thần cũng thu hồi tinh thần lực của mình.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt lẫn nhau.

"Chúng ta về thành Thanh Khâu trước." Phong Thần nhìn những người khác thản nhiên nói.

Đám người Nhạc Vân Dương tỏ vẻ khó hiểu nhìn Phong Thần một chút, nhưng mà cũng không phản đối, nếu Phong Thần nói như vậy, khẳng định là có lý do.

Sau khi ra khỏi ngọn núi hoang kia, Hòa Ly Nhã đi tới bên cạnh Ngư Thanh Thiên lên tiếng hỏi: "Thăm dò được cái gì không?"

Hắn mới vừa mới phát hiện tinh thần lực của Ngư Thanh Thiên và Phong Thần có điểm dao động.

"Trong cổ mộ đúng là có rất nhiều cơ quan, cơ quan phía trước đều bị phá vỡ, sau khi tiến sâu vào có một tầng tầng khói độc ngăn trở, trên mặt đất có rất nhiều vết máu, hẳn là lúc trước đã có không ít người táng thân ở nơi này, nói rõ vừa rồi người kia cũng không hoàn toàn nói dối." Ngư Thanh Thiên cũng

không giấu giếm.

Hỏa Ly Nhã xoa cằm như có điều suy nghĩ: "Vị thành chủ thành Thanh Khâu cho người canh gác ở ngoài cổ mộ, chẳng lẽ thật sự là vì suy nghĩ cho sự an toàn của những người khác?"

"Đây cũng chỉ là một lí do trong đó, trong cổ mộ xuất hiện càng nhiều nguy hiểm, chứng tỏ bên trong có bảo bối gì đó." Ngu Thanh Thiên ngừng một chút mới nói tiếp: "Dĩ nhiên, cũng có thể chỉ là một cái bẫy chủ nhân của tòa cổ mộ này từng bố trí."

Nhạc Vân Dương nghe xong lời Ngu Thanh Thiên nói, quay đầu nhìn về phía Phong Thần hỏi: "Lão đại, vậy chúng ta làm sao bây giờ? Có phải là đi phủ thành chủ thăm dò không?"

"Muốn vào được cổ mộ trước tiên chúng ta phải có lệnh thông hành." Phong Thần thần nhiên trả lời.

"Cứ thế đến đòi lệnh thông hành, thành chủ thành Thanh Khâu sẽ cho sao?" Nhạc Vân Dương vô cùng không xác định.

Sở dĩ thành Thanh Khâu là một toàn thành trị độc lập, chẳng những bởi vì thành chủ thành Thanh Khâu có thực lực cường đại, mà còn bởi sau lưng còn có Tri gia, một trong thất đại thế gia liên kết chặt chẽ, vì vậy tam đại đế quốc đều có chỗ kiêng kỵ.

"Hắn không dám không cho." Giọng Phong Thần lạnh lẽo lạnh nhạt, nhưng lại khí phách mười phần.

Nhạc Vân Dương cũng không hỏi nhiều thêm nữa, cùng tổ với Phong Thần trong thời gian dài như vậy, gần như là hắn chưa từng thấy có chuyện gì đối phương không làm được.

Hỏa Ly Nhã thì kinh ngạc hỏi: "Người muốn dùng thân phận để lấy lệnh thông hành?"

Phong Thần nhàn nhạt liếc hắn một cái: "Có gì không thể?"

Hỏa Ly Nhã nghẹn lời, đột nhiên trong lòng có vài phần hiểu rõ.

Cũng đúng, nếu như Phong Thần dùng thân phận thái tử Phong Ly quốc đến chỗ thành chủ thành Thanh Khâu đòi lệnh thông hành, hai lão gia hỏa kia cũng không dám làm khó, ít nhất ngoài mặt sẽ không làm khó, nhưng có lén bằng mặt không bằng lòng hay không thì chưa nói trước được.

Đoàn người trở lại thành Thanh Khâu cũng không lập tức đi phủ thành chủ, đám người Nhạc Vân Dương đi về phía những thế lực khác dò thăm tin tức, làm hai phương án chuẩn bị.

Suy cho cùng hiện tại cổ mộ bị người của chủ phủ thành Thanh Khâu khống chế, những thế lực khác cũng không cách nào tiến vào, mâu thuẫn ản núp, bọn họ có thể lợi dụng ít nhiều.

Hai ngày sau, những người phân tán đi ra ngoài lục tục trở lại tập hợp tin tức.

"Lão đại, chúng ta lấy được tin tức, rằng sau khi cổ mộ kia xuất hiện, phủ thành chủ và cả tam đại thế lực trong thành đều tới đó để thăm dò."

Nhạc Vân Dương tiếp tục nói: "Nhưng sau khi tiến vào cổ mộ đã hao tổn rất nhiều người, căn bản không người nào có thể đánh bại bình chương khối độc, thiếu chủ phủ thành chủ cũng ở khi đó không cẩn thận mà trúng độc."

"Bọn họ đã muốn từ bỏ cổ mộ rồi sao?" Phong Thần lên tiếng hỏi.

"Chúng ta cũng đã dò xét qua tam đại thế lực trong thành, quả thật những người có quyền hành của cả ba thế lực đều muốn từ bỏ."

Nhạc Vân Dương ngừng một chút rồi nói tiếp: "Nghe nói có người tra được, tòa cổ mộ này là một vị cường giả ngàn năm trước bị địch nhân đuổi giết gặp rủi ro tới thành Thanh Khâu xây nên, cường giả kia làm việc tàn nhẫn âm độc, cho nên những người có thực quyền trong thành đều cho rằng cổ mộ có thể là bẫy rập hắn dùng để trả thù địch nhân."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Bái Phỏng Phủ Thành Chủ

Mức độ chân thật của tin tức mà Nhạc Vân Dương thăm dò được là rất cao.

Hai ngày này Hòa Ly Nhã cũng không nhàn rỗi, hần và Hỏa Diệp Phong lợi dụng thế lực của mình hỏi thăm được không ít tin tức.

"Nhạc Vân Dương nói đúng, mấy thế lực lớn đáng kiêng kỵ trong thành Thanh Khâu ở thời điểm hiện tại cũng không qua được một cửa khói độc trong cổ mộ, không có gia tộc nào bằng lòng để cho người của mình liên tục đi chịu chết."

Hần dừng một chút sau đó bổ sung một câu: "Đúng rồi, hiện tại trên dưới phủ thành chủ đều luống cuống bó tay với chất độc mà vị thiếu chủ kia mắc phải, phủ thành chủ đã bắt đầu dán băng cầu thầy chữa bệnh ở trong thành rồi."

Phong Thần có chút suy nghĩ nhìn Hỏa Ly Nhã nói: "Chúng ta đến thành Thanh Khâu cũng mấy ngày rồi, nói vậy phủ thành chủ và tam đại thế lực khác cũng đã thăm dò lai lịch của chúng ta, nếu là muốn cầu y thì đã sớm tới cửa rồi, chúng ta vẫn nên trực tiếp tới bãi phỏng đi."

Trong tiểu tổ của bọn họ có Hỏa Diệp Phong và Ngu Thanh Thiện là Trị Liệu Sư, nhưng hiển nhiên phủ thành chủ cũng không xem hai người đối tượng để mình cầu y, cấp bậc của Trị Liệu Sư mà phủ thành chủ mời đến xem bệnh cho vị thiếu chủ kia cũng cao hơn hai người.

Hơn nữa dưới tình huống không cần thiết, hần thật sự không muốn để cho Ngu Thanh Thiện chủ động bộc lộ ra khả năng trị liệu.

Ngu Thanh Thiện có thể hấp thu độc tố trên người mình, có thể hoàn toàn loại trừ độc tố trên người Hỏa Ly Nhã, chất độc tên thiếu chủ kia mắc phải hần là cũng không thắng được năng.

"Được, người là đội trưởng, người nói làm thế nào, chúng ta lập tức làm như thế đó." Hỏa Ly Nhã không thêm để ý gật đầu.

Mặc dù hần không thích Phong Thần, nhưng là đối phương quả thật là có dũng có mưu, trong nhiệm vụ, hần sẽ không vì tình cảm cá nhân mà có ý đi phản bác đối phương, hần luôn lấy đại cục làm trọng.

Đưa một tấm thiệp đi, thành chủ thành Thanh Khâu lập tức phái phó thành chủ nghênh đón đoàn người Phong Thần vào phủ thành chủ.

"Tại hạ gặp qua hai vị thái tử điện hạ." Phó thành chủ vừa thấy mấy người, liền khách khí chấp tay với Phong Thần và Hỏa Ly Nhã.

Tam đại đế quốc cùng nhau thống trị lục địa trung tâm, không có bất kỳ thế lực nào dám khinh thường, Phong Thần và Hỏa Ly Nhã lại là người thừa kế mà Phong Ly quốc và Văn Hóa quốc định ra, đi tới chỗ nào cũng đại biểu cho hoàng gia, thành chủ thành Thanh Khâu cũng không dám dễ dàng đắc tội hai người.

Sắc mặt Phong Thần trong trẻo lạnh lùng, hần thân nhiên nói: "Ngô lão quá khách sáo."

Trên mặt Hỏa Ly Nhã treo nụ cười bất cần đời: "Mới tới thành Thanh Khâu, chúng ta chưa quen với cuộc sống nơi đây, chỉ có thể quấy rầy quý phủ."

Ngô lão vẻ mặt tươi cười nói: "Làm sao có thể nói là quấy rầy, mấy vị đến đây vốn là cho phủ thành chủ chúng ta được vẻ vang, chúng ta đều cầu cũng không được."

Hần tiếp tục cười nói: "Thành chủ đã bày tiệc, rất hân hạnh mời mấy vị khách quý đến thưởng thức."

"Ta cũng đã sớm muốn nếm thử rượu ngon ở thành Thanh Khâu rồi." Hỏa Ly Nhã tâm tư vừa chuyển cười nói.

Phó thành chủ lập tức dẫn mấy người đi tới nơi bày tiệc chiều dài, trong lòng cũng đang tự hỏi phải ứng phó như thế nào với Phong Thần và Hỏa Ly Nhã.

Vừa vào cửa, chỉ thấy một trung niên nam tử vóc người hơi mập, cười rất hòa nhã đi tới.

"Ha ha, hai vị thái tử giá lâm, thật là làm cho Lục thành chủ mừng đến cực điểm a!"

Trên khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng tuấn tú của Phong Thần mang mấy phần cười nhạt: "Lục thành chủ quá khách sáo."

"Đến, mời mấy vị ngồi." Lục thành chủ cười cười mời mấy người ngồi vào vị trí.

Sau khi mọi người đều ngồi xuống, hấn lập tức bung lên một ly rượu nhìn Phong Thần và Hòa Ly Nhã nói: "Lục mỗ kính hai vị một ly trước."

Phong Thần và Hòa Ly Nhã gia thế vững chắc, khiến cho hấn không thể dò xét, càng không muốn đắc tội.

"Lục thành chủ, mời!" Phong Thần bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Hòa Ly Nhã cũng cười uống cạn rượu trong chén: "Mời Lục thành chủ!"

Lục thành chủ uống rượu, rồi bung ly rượu lên hướng về phía đám người Ngu Thanh Thiên cười nói: "Mấy vị tiểu hữu cũng cùng uống một chén đi."

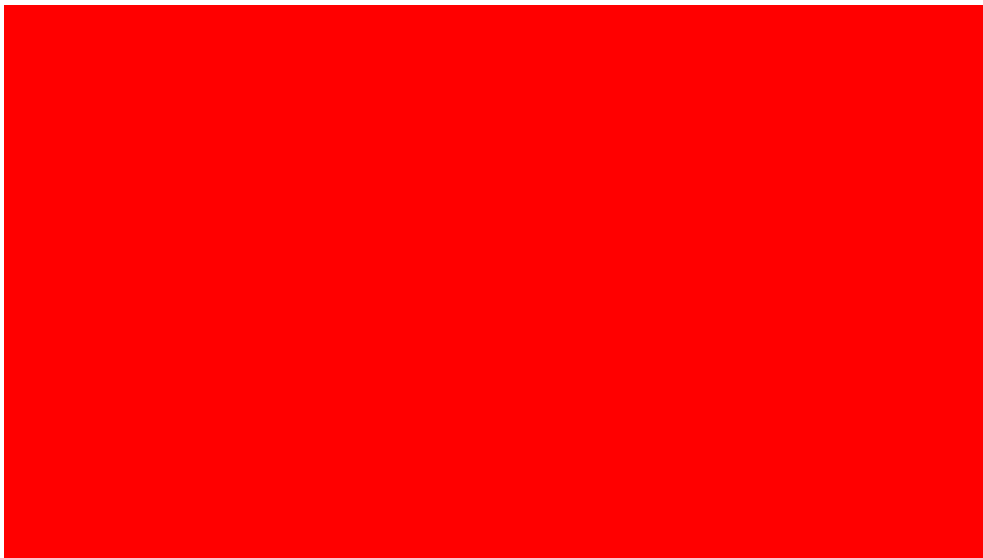
Gia thế của những người đang ngồi ở đây đều không phải kém, nhưng so với Phong Thần và Hòa Ly Nhã đều chênh lệch rất xa, Lục thành chủ có thể không để ở trong mắt, nhưng cũng không chậm trễ.

Mấy người rồi rít bung ly rượu lên uống cạn: "Mời Lục thành chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Cường Thế

Lục thành chủ nâng cốc ngón hoan tiếp đón đoàn người Phong Thần, nhưng không hề hỏi đến mục đích đám người Phong Thần tới thành Thanh Khâu, giống như bọn họ chỉ đến là để làm khách, hấn chỉ cần nhiệt tình chiêu đãi là đủ.

Phong Thần hiển nhiên cũng biết tâm tư của “tiểu diện hồ” này, hấn vuốt chén rượu, thẳng thắn mở miệng nói: "Lục thành chủ, lần này chúng ta đi thành Thanh Khâu là vì nhiệm vụ, tất cả còn cần phiền người một chuyện."

Về mặt Lục thành chủ không thay đổi, híp mắt cười nói: "Không biết Phong Thần thái tử có chuyện gì cần lão phu ra sức? Nếu như ở trong phạm vi khả năng, tất nhiên lão phu sẽ bằng lòng hỗ trợ."

Hấn không nghĩ tới động tĩnh ở cổ mộ sẽ kinh động đến Phong Thần và Hòa Ly Nhã, theo lý thuyết thì một tòa cổ mộ như vậy, hấn là hoàng tộc tam đại đế quốc sẽ không có hứng thú gì.

Lục địa trung tâm cường tộc san sát, tài nguyên cũng cực kỳ rộng lớn, đặc biệt là các bí cảnh lớn nhỏ, mộ địa của cường giả thượng cổ thỉnh thoảng ẩn hiện, vì vậy đối với tòa cổ mộ đột nhiên xuất hiện ở thành Thanh Khâu các đại tộc đều không để vào mắt.

Nếu không thì tòa núi hoang kia đã sớm bị tam đại đế quốc hoặc là các thế gia đại tộc lục địa trung tâm chiếm lĩnh.

"Chúng ta muốn đi vào tòa cổ mộ xuất hiện trên núi hoang ở biên cảnh thành Thanh Khâu dò xét, còn hi vọng Lục thành chủ tạo điều kiện thuận lợi cho chúng ta một tấm lệnh thông hành." Phong Thần đi thẳng vào vấn đề mà nói.

Bàn tay bung chén rượu của Lục thành chủ dừng lại một chút, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ: "Chuyện này thì có chút khó khăn!"

Giọng Phong Thần nhuộm mấy phần lạnh lẽo: "Có gì khó khăn?"

"Cũng không phải là lão phu không muốn cho mấy vị tiến vào cổ mộ điều tra, nhưng cơ quan trong cổ mộ chẳng những cực kỳ nguy hiểm, mà còn có một bức tường khói độc cách ly gian trong và gian ngoài của mộ địa, không cách nào loại trừ."

Lục thành chủ thờ dài nói: "Không đối gạt mấy vị, lúc trước tiểu nhi tử của ta cũng vì tự tiện xông vào mộ địa mà bị khói độc kia tai vạ, hiện tại trúng độc hôn mê khó có thể cứu trị, cho nên mới không hy vọng mấy vị đi mạo hiểm."

Có hai nguyên nhân khiến hấn không muốn làm cho đám người Phong Thần tiến vào cổ mộ, một là sợ cổ mộ thật sự có bảo bối gì, bị mấy người phát hiện mang đi; hai là sợ mấy người Phong Thần ở trong cổ mộ gặp chuyện ngoài ý muốn, vậy thì cái thành Thanh Khâu này sợ là sẽ bị hai đại đế quốc san bằng, đây mới là trọng điểm.

Phong Thần cũng nhìn thấu tâm tư của Lục thành chủ, có thể vào cổ mộ liên quan đến việc Ngũ Thanh Thiên có thể lấy được gốc Xà Hoàn thảo hay không, tất nhiên không thể nào buông tha.

"Chúng ta đều có nhiệm vụ, cho dù nguy hiểm cũng chỉ có thể xông lên." Phong Thần dừng một chút, mang theo vài phần bá đạo mà nói: "Lục thành chủ yên tâm, vào cổ mộ là tự chúng ta yêu cầu, cho dù phát sinh vấn đề gì, cũng không khiến người phải chịu trách nhiệm."

Đây xem như là cho Lục thành chủ một cái bảo đảm, coi như là hấn xảy ra chuyện, hoàng tộc Phong Ly cũng sẽ không nhúng tay.

Hòa Ly Nhã lập tức đón ý hùa theo nói: "Đúng, an nguy của chúng ta chính chúng ta tự chịu trách nhiệm, cũng không cần phiền Lục thành chủ quan tâm."

Trong lòng Lục thành chủ cảm thấy bất mãn đối với sự bá đạo của hai người, chẳng qua là ngoài mặt cũng không lộ ra mà thôi.

Hấn suy đi tính lại, thôi thì cũng được, dù sao là chính mấy người Phong Thần muốn đi, nếu như gặp phải nguy hiểm cũng không liên quan tới hấn.

Có hai người bảo đảm, tương lai phát sinh chuyện gì, hai đại hoàng tộc muốn tìm phiền toái cũng không có lý do rồi.

Nếu như mình không đồng ý, lấy gia thế và sự ngang ngạnh của Phong Thần, đến lúc đó khiến cho hoàng tộc Phong Li nhúng tay cũng không hay.

"Nếu hai vị thái tử đã yêu cầu như thế, lão phu cũng không có lý do cự tuyệt, mấy vị liền ở trong phủ nghỉ ngơi một đêm đi, ngày mai lão phu sẽ cho người đưa lệnh thông hành tới."

"Vậy thì đa tạ Lục thành chủ." Phong Thần bưng chén lên nói với Lục thành chủ.

"Ha ha, Thần thái tử khách sáo!" Lục thành chủ cười nói.

Trong lòng thì cảm thán Phong Thần thật không hổ là người thừa kế ưu tú nhất Phong Ly quốc, tác phong làm việc mạnh mẽ khí phách, người nhi tử đang trúng độc của mình so với Phong Thần thật đúng là không bằng một góc.

Sau bữa tiệc rượu, Lục thành chủ gọi người sắp xếp chỗ nghỉ cho đoàn người.

Đêm khuya, một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên xung quanh phủ thành chủ, Ngũ Thanh Thiên mở mắt, từ trên giường ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Hết Thảy Đã Có Ta

Ngu Thanh Thiên mặc quần áo tử tế rồi ra ngoài, lập tức gặp được đám người Phong Thần cũng lục tục ra khỏi phòng.

"Sao thế?"

Phong Thần đi tới bên cạnh Ngu Thanh Thiên: "Hắn là phù thành chủ đã xảy ra chuyện."

Hỏa Ly Nhã thấy bốn phía không ngừng có gia đình cảm trường côn chạy về phía bên ngoài, nhanh chóng bắt được cánh tay một người hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Gia đình kia cũng thoáng biết Hỏa Ly Nhã thân phận bất phàm, cũng không giấu giếm, hắn vội vàng nói: "Sáng nay có một Trị Liệu Sư cao cấp tự xưng là thần y đến đây trừ độc cho thiếu chủ, lúc vừa mới bắt đầu cũng rất tốt, thiếu chủ sau khi được cứu trị sắc mặt cũng đã khá hơn rất nhiều. Ai biết đâu rằng vừa rồi thiếu chủ lại đột nhiên học máu, hơi thở yếu ớt, tên thần y kia lại không biết tung tích, hiện tại toàn thành giới nghiêm muốn tìm ra người nọ."

"Thiếu chủ của các người bị người đó trị hỏng?" Hỏa Ly Nhã nhướn mày hỏi.

Gia đình kia sắc mặt rất không tốt, cũng không dám nổi giận: "Cụ thể thế nào ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là hiện tại tính mạng của thiếu chủ bị đe dọa là liên quan đến người đó."

"Được rồi, người theo mọi người đi bắt người đi." Hỏa Ly Nhã buông hắn ra.

Gia đình kia cũng không do dự, nắm cây gậy lập tức đuổi theo thật nhanh.

Hỏa Ly Nhã nhướn mày ngẫm nghĩ chốc lát, ngẩng đầu nhìn Phong Thần hỏi: "Người thấy thế nào? Chúng ta có cần tìm hiểu rõ ràng không?"

Màu mắt Phong Thần trong trẻo lạnh lùng, chàng không trả lời Hỏa Ly Nhã ngay, ngược lại nghiêng đầu nhìn Hỏa Diệp Phong và Ngu Thanh Thiên hỏi: "Các người muốn thử một chút không?"

Hỏa Diệp Phong gật đầu: "Ta cảm thấy rất hứng thú với độc tố trên người vị thiếu chủ kia, muốn đi xem."

Ngu Thanh Thiên cũng có chút hứng thú cười cười: "Vậy thì cùng đi xem đi."

Phong Thần gật đầu: "Tốt!"

Hắn vẫn biết Ngu Thanh Thiên vô cùng nhạy cảm với độc tố, như có điều suy nghĩ.

Ngu Thanh Thiên và Phong Thần sóng vai đi tới, phát hiện hắn đang suy tư, suy nghĩ một lúc, dùng giọng âm có hai người mới có thể nghe được nói: "Ta hấp thu luyện hóa độc tố hữu dụng với việc tu luyện, độc càng kỳ lạ, ta càng thích."

Phong Thần gật đầu, nếu là như vậy, để lộ ra thuật trị liệu cao minh của Ngu Thanh Thiên, sẽ có nhiều ích lợi đối với nàng hơn cả.

"Lục thành chủ không hề đơn giản giống như mặt ngoài, nếu là có thể trị lành cho đứa con độc nhất của hắn, tương lai có thể trọng dụng mối nhân tình này, cũng có thể sẽ biến khéo thành vụng."

Phong Thần thấp giọng nhắc nhở một câu: "Đứng rồi, sau lưng thành Thanh Khâu có Trì gia làm núi dựa."

"Không sợ sẽ biến khéo thành vụng" Ngu Thanh Thiên lộ ra nụ cười nghiền ngẫm: "Nếu như thành Thanh Khâu có Trì gia làm núi dựa, vậy ta càng không thể không ra tay."

Muốn thăm dò thêm tin tức về Trì gia, xuống tay từ thế lực hoặc là gia tộc có quan hệ mật thiết với Trì gia là một cách không tồi.

"Nàng yên tâm làm đi, hết thầy đã có ta."

Lúc trước là Phong Thần sợ Ngu Thanh Thiên cứu trị thiếu chủ thành Thanh Khâu sẽ bị bại lộ thân phận, khiến cho Trì gia chú ý tới nàng.

Nhưng hiện tại thấy vẻ mặt Ngu Thanh Thiên nghiền ngẫm mười phần, hắn lập tức đoán được ý tưởng của nàng, trong lòng cũng có điều cân nhắc.

Mặc dù Trì gia và Lãnh gia ở lục địa trung tâm cũng được xem là quái vật lớn, nhưng có hắn ở đây, hắn sẽ đề phòng hết thảy những người có ý gây bất lợi với Ngu Thanh Thiên.

Hơn nữa Ngu Thanh Thiên ở Học viện Hoàng gia thiên phú dị bẩm, hào quang thiên tài từ từ tỏa sáng, có lẽ không bao lâu sau, Trì gia và Lãnh gia cũng sẽ chú động chú ý đến nàng.

Hiện tại nếu có thể cảm được tiên cơ trước cũng không tồi, theo hắn biết, mặc dù Lục thành chủ là một "tiểu diện hồ" xảo quyết âm hiểm, nhưng lại là người rất trọng tình nghĩa, đối với người nhi tử duy nhất lại càng yêu thương vô cùng.

Nếu như Ngu Thanh Thiên có thể cứu sống vị thiếu chủ kia, thì Lục thành chủ nhất định sẽ nhớ kỹ cái ân tình này.

Chuyện luôn luôn mất lợi và cả mất hại, bất kể Ngu Thanh Thiện lựa chọn như thế nào, hấn cũng sẽ ở sau lưng ủng hộ, không ai có thể động vào người của hấn, sự tự tin này hấn vẫn phải có.

Ngu Thanh Thiện nghe được lời Phong Thần nói, trong mắt liền ánh lên sự xúc động ầm ập, người nam nhân này luôn khiến nàng cảm giác an toàn, cho nàng một loại cảm giác có thể lệ thuộc vào, đây là cái cảm giác mà nàng chưa từng được trải nghiệm lúc còn ở Mạt Thế.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Nổi Lên Cảm Giác Huyết Mạch Tương Thông

Phủ thành chủ lúc này đã loạn lên rồi, toàn bộ gia đình và thị vệ trong phủ đều xuất động tìm kiếm tên "thần y" kia trong thành.

Đền lồng trước viện của vị thiếu chủ kia sáng rực, nhưng không xuất hiện cảnh tượng người ra ra vào vào, chỉ có hai gã thị vệ tu vi Linh Sĩ đứng gác.

Nhìn thấy đoàn người Phong Thần đi tới, một người trong đó sắc mặt ngưng trọng nói: "Phong Thần thái tử, hiện tại thiếu chủ lâm nguy một sớm một chiều, thành chủ không tiện chiều đãi các vị, phiền trở về cho."

Tình huống hiện tại như thế, những thứ đệ tử hoàng tộc này còn tới xem náo nhiệt cái nổi gì, cho dù thành chủ của bọn họ tốt tính, cũng không có tâm trạng để chiều đãi mấy người.

Anh mắt Phong Thần xuyên qua cánh cửa nhìn trong viện thần nhiên nói: "Trong tiểu tổ của chúng ta có hai Trị Liệu Sư, một người trong đó tương đối am hiểu giải độc, cho nên sang đây nhìn xem có gì giúp được không, người đi thông báo một tiếng cho thành chủ đi."

Thị vệ kia nghe được lời chàng nói thì hơi do dự: "Được rồi, vậy mời mấy vị chờ ở chỗ này chốc lát, ta sẽ đi bẩm báo với thành chủ."

Phong Thần là thái tử Phong Ly quốc, Trị Liệu Sư mà hấn dẫn theo hấn là cũng không kém, hơn nữa hiện tại tính mạng của thiếu chủ bị đe dọa, hấn không dám một mình quyết định.

Sau khi tên kia thị vệ tiến vào không lâu liền vội vã chạy ra: "Thần thái tử, thành chủ của chúng ta mời hai vị Trị Liệu Sư đi vào."

Ý của hấn rất rõ ràng, những người khác thì không thể vào.

Hòa Ly Nhã nhíu mày: "Ta cũng không thể đi vào?"

Thị vệ kia biết thân phận của Hòa Ly Nhã, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tự nhiên là Ly thái tử có thể vào, chẳng qua là hiện tại trong phòng thiếu chủ cần sự yên tĩnh, những người khác đều không thể vào theo."

Hòa Ly Nhã là thái tử Văn Hòa quốc, bình thường vẫn thường hay tùy ý làm bậy, nếu như không để cho hấn đi vào, hấn lại gây rối ở đây thì rất phiền toái.

Hòa Ly Nhã gật đầu: "Vậy chỉ bốn người chúng ta đi vào thôi."

Hấn muốn đi vào xem Ngu Thanh Thiện có thể giải độc cho vị thiếu chủ kia hay không, cho nên mới dùng thân phận để ép người.

Phong Thần cũng biết tình huống hiện tại thế này không nên có quá nhiều người, hần quay đầu nhìn mấy người Nhạc Vân Dương nói: "Các người về phòng nghỉ ngơi trước đi."

"Vâng, lão đại." Mặc dù mấy người Nhạc Vân Dương cũng muốn tham gia náo nhiệt, nhưng rõ ràng bây giờ không phải là lúc.

Tên thị vệ kia cũng không chậm trễ, dẫn theo bốn người trực tiếp đi vào phòng thiếu chủ.

Đẩy cửa đi vào, lúc này trong phòng còn có những người khác, trong đó có một nam tử trẻ tuổi tuấn nhã và một thiếu nữ có diện mạo dịu dàng xinh đẹp đang ngồi ở bên giường thấp giọng nói chuyện, hiển nhiên là đang thảo luận bệnh tình của người nằm trên giường.

Thành chủ thành Thanh Khâu vẻ mặt lo lắng và tiêu tụy, so sánh với lúc xế chiều tưởng như hai người, rõ ràng hồi xế chiều khi gặp đám người Phong Thần đã giấu đi nỗi ưu tư, miễn cưỡng mà cười vui.

"Thần thái tử, ngại quá, tiểu nhi ngã bệnh ta liền không chiêu đãi, các người tùy ý ngồi." Hần chào hỏi Phong Thần xong lập tức bình tĩnh nhìn chằm chằm người nằm trên giường.

Vốn là nghe nói có gã Trị Liệu Sư hần còn ôm một chút hi vọng, nhưng khi nhìn thấy hai người bên cạnh Phong Thần và Hòa Ly Nhã, hần không khỏi thất vọng.

Hóa Diệp Phong hần biết, nhưng thuật trị liệu rõ ràng còn chưa đủ cao siêu để xem bệnh cho nhi tử của hần, về phần Ngu Thanh Thiển hần liền không thêm đề ý, tân sinh như nàng thì làm sao có thể có giải độc.

Mặc dù trong lòng rất căm tức Phong Thần và Hòa Ly Nhã dẫn người tới để tham gia náo nhiệt, nhưng vẫn là kìm nén không bộc phát, không còn tâm trạng mà đề ý bọn họ.

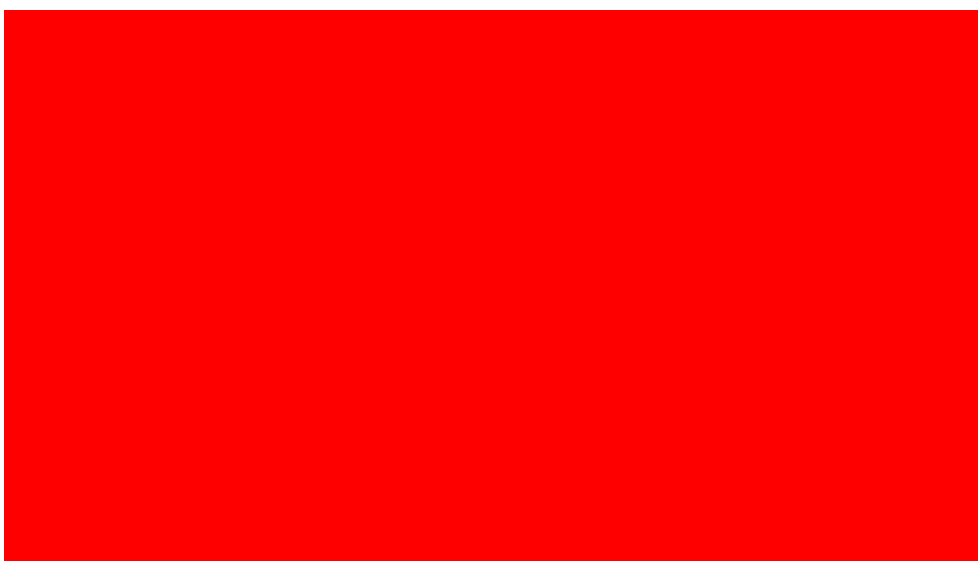
Ngu Thanh Thiển vừa vào tới cửa trong lòng lập tức sinh ra một loại cảm giác quen thuộc không thể hiểu nổi, giống như là nổi lên cảm giác huyết mạch tương thông.

Cảm giác này khiến cho nàng không nhìn được mà nhìn về một phía, để rồi không kịp phòng ngừa mà lập tức đối mặt với một đôi mắt thâm thúy tựa như đại dương.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Ta Tới Thử Một Chút

Máu trong cơ thể Ngu Thanh Thiển giống như là muốn động lại, thân thể nàng cứng đờ.

Tận cùng bên trong gian phòng có ba tên nam tử đang ngồi, một gã trong đó đối diện với Ngu Thanh Thiển, tay cầm chén trà nhỏ, màu mắt sâu thẳm, khí chất lạnh lùng.

Quan trọng nhất là mặt mũi của tên nam tử này lại có sáu bảy phần tương tự như Ngu Thanh Thiển, đặc biệt là cặp mắt phượng kia, quả thực giống như là cùng được đúc ra từ trong một cái khuôn.

Nam tử kia như cảm nhận được gì đó mà nhìn về phía Ngu Thanh Thiện, trong đôi mắt thâm thúy vô ngần lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Hai người nhìn nhau chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nhưng đều đã suy đoán ra thân phận của đối phương.

Phong Thần phát hiện Ngu Thanh Thiện không chớp mắt nhìn một góc trong gian phòng, hắn không khỏi ngược mắt nhìn lại, khi thấy nam tử ngồi uống trà ở chủ vị, không nhận được mà nhũn mày lại, vẻ mặt mang theo vài phần kinh ngạc.

Một người thiếu niên tuổi teen ngồi ở bên cạnh nam tử kia vừa nhìn thấy Ngu Thanh Thiện, cũng lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vạn phần, hắn không nhận được mà nhìn nam tử lạnh lùng bên cạnh nói: "Đại ca, nữ tử kia và trông thật giống người."

Người nam tử lạnh lùng lắc lắc chén trà nhỏ trong tay, cúi đầu che đi ánh mắt, nhàn nhạt khẽ "Ừ" một tiếng.

Màu mắt Ngu Thanh Thiện dần trở nên lạnh lẽo như băng tuyết, lại nhuộm mấy phần phức tạp, từ trên người hắn ta năng cảm nhận được huyết tính của nàng, không cần nghĩ nhiều cũng có thể biết đối phương là ai.

Phong Thần duỗi tay nắm chặt tay Ngu Thanh Thiện, nhẹ giọng nói khẽ ở bên tai nàng: "Thiên Thiện."

Ngu Thanh Thiện mấp máy môi thu lại biểu cảm trong đôi mắt, chớp mắt một cái sự thất lễ mới vừa rồi đã biến mất.

Không có biện pháp, đột nhiên cảm nhận được tính huyết của mình ở một trên thân người khác nhảy lên, cảm giác như vậy làm cho nàng bất chợt lâm vào một loại cảm xúc khó tả.

"Ta không sao." Ngu Thanh Thiện ngẩng đầu khẽ mỉm cười với Phong Thần.

Tên thiếu niên tuổi teen kia tò mò đưa mắt qua lại đánh giá Ngu Thanh Thiện và đại ca của hắn, càng xem càng cảm thấy hai người giống nhau.

Ánh mắt của nam tử trẻ tuổi khôi ngô ngồi ở một bên đã gắn lên trên người Ngu Thanh Thiện, không che giấu được sự kinh ngạc cùng tò mò.

Chẳng qua hai người đều không nghĩ lệch đi đâu, chỉ là thuần túy cảm thấy bọn họ trông rất giống nhau mà thôi.

Thấy hai người bên giường thương lượng xong, thành chủ thành Thanh Khâu không nhận được mà vội vàng hỏi: "Hai vị, rốt cuộc hai vị có biết gì về độc tố trong cơ thể nhi tử của ta không?"

"Độc tố trong cơ thể thiếu chủ vốn vẫn chưa khuếch tán, muốn là hôm nay không có giải độc một cách bừa bãi thì vẫn còn mấy phần cơ hội sống sót, nhưng bây giờ độc tố đã khuếch tán đến toàn thân, thậm chí bắt đầu ăn mòn đến tim phổi, trừ khi hiện tại có thuốc giải thì may ra..."

Tên nam tử tuổi teen kia thờ dãi nói: "Thành chủ vẫn nên chuẩn bị tâm lý sẵn đi."

"Làm sao có thể, sẽ không như thế đâu!" Thành chủ thành Thanh Khâu tái mặt, lắc đầu không nhận được mà lui về sau hai bước, hiển nhiên là rất khó có thể tiếp nhận cái kết quả này.

Thiếu nữ có khí chất dịu dàng kia mở miệng nói: "Độc trong cơ thể tiểu chủ đã khuếch tán đến tâm mạch, nếu như trong vòng nửa canh giờ không uống thuốc giải, thì dù là Trị Liệu Sư cấp đại sư cũng khó cứu chữa."

Hỏa Diệp Phong chuyển ánh mắt đến trên người nam tử trẻ tuổi sắc mặt xanh mét hiện đen trên giường, ngay sau đó lắc đầu.

Nhìn sắc mặt và thân thể đã bắt đầu cứng lại của người này, quả thật giống như là lời hai người này nói, độc đã công tâm, trong nửa canh giờ nếu là không có thuốc giải, không thể nghĩ ngờ là sẽ phải chết.

Hơn nữa cho dù hiện tại có uống thuốc giải vào, kinh lạc bị độc tố ăn mòn trong thân thể cũng sẽ lưu lại rất nhiều di chứng, huống chi hiện tại căn bản không tìm được thuốc giải.

Ngu Thanh Thiện cũng chuyển ánh mắt lên người nằm trên giường, tốc độ máu trong cơ thể nàng đã khôi phục bình thường, dị năng cũng bắt đầu nóng nảy nhảy lên, khát vọng giống như nhìn thấy một thứ mỹ vị.

"Ta tới thử một chút, có thể không?"

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Để Cho Nàng Thử Xem

Ngu Thanh Thiện vừa mở miệng, mọi người trong phòng đều không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng.

Nam tử tuần nhã và thiếu nữ dụ dàng kia vốn đang bận xem bệnh cho thiếu chủ nên chưa thấy được diện mạo của Ngu Thanh Thiện, cũng đồng thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đặc biệt là nữ tử dụ dàng kia, vẻ mặt nàng ta có gì đó rất kỳ quái, mặc dù chỉ xuất hiện thoáng qua, nhưng vẫn bị Ngu Thanh Thiện bắt được.

Lúc này tâm trạng thành chủ thành Thanh Khâu đã tuyệt vọng, bản thân như đã rơi xuống đáy cốc, thấy Ngu Thanh Thiện muốn thử một lần, hắn không hề đáp lời, mà thậm chí sắc mặt còn lộ ra mấy phần giận dữ và khinh thường.

Hắn căn bản không tin tưởng nữ tử còn trẻ như vậy, có thể hiểu được loại độc tố mà Trị Liệu Sư cấp đại sư cũng không thể giải được, hiện tại lên tiếng sợ là cũng chỉ bày trò.

Hắn không chịu được việc người khác lấy tính mạng của nhi tử bảo bối của mình ra để đùa giỡn, nếu không phải Ngu Thanh Thiện là người Phong Thần đưa đến, hắn đã sớm làm cho người đuổi nàng ta ra ngoài rồi.

Phong Thần mở miệng nói: "Có những Trị Liệu Sư tuy cấp bậc không cao nhưng lại có thiên phú rất cao, sao Lục thành chủ không thử một lần?"

Nữ tử dụ dàng kia chuyển dời ánh mắt đến trên người Phong Thần, trong khoảnh khắc nàng hơi khựng lại, hiển nhiên là không nghĩ tới rằng mình có thể gặp được Phong Thần ở chỗ này, lập tức bắt đầu tính toán trong lòng.

"Vị công tử này, độc tố trong cơ thể thiếu chủ đã công tâm, dù là Trị Liệu Sư cấp đại sư đến cũng có khả năng là đều bó tay không làm gì được." Biểu cảm trên khuôn mặt nữ tử dụ dàng vẫn bình thường như cũ, nhưng ý tứ nhắc nhở lại rất rõ ràng.

Thậm chí nàng cũng không thèm nhìn Ngu Thanh Thiện, hiển nhiên căn bản không tin tưởng Ngu Thanh Thiện có thể giải độc, chỉ cảm thấy quá nực cười, nếu không phải Phong Thần ở chỗ này, nàng cũng nhận không được mà muốn quát lớn mấy câu.

Màu mặt lạnh lẽo của Phong Thần trầm xuống, ác liệt liếc nhìn nữ tử dụ dàng một cái rồi cũng không để ý đến nàng, ngược lại càng khí thế lạnh lùng nói với thành chủ thành Thanh Khâu: "Lục thành chủ, hiện tại hơi thở thiếu chủ đã yếu, nếu là người không ra được quyết định, vậy chúng ta lập tức cáo từ."

Thấy thành chủ thành Thanh Khâu vẫn là bày ra vẻ mặt không tin, hắn dứt lời liền muốn kéo Ngu Thanh Thiện rời đi, Thiện Thiện của hắn không thể bị bất luận kẻ nào xem thường.

Ánh mắt nữ tử dụ dàng kia rơi vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau của Phong Thần và Ngu Thanh Thiện, đáy mắt ánh ra vẻ không thể tin và sự ngờ vực.

Nàng chưa từng nghe nói nam nhân tương lai sẽ danh chấn lục địa trung tâm này có hồng nhan tri kỷ, tại sao bây giờ lại nắm tay một nữ tử có ngoại hình tương tự như đại biểu ca vậy?

Trong lòng nàng sinh ra loại phiền não và bất an khó hiểu, giống như là mọi chuyện bắt đầu muốn thoát khỏi lòng bàn tay của nàng. Đặc biệt là người nam nhân nàng vốn định chuẩn bị đến gần dụ dỗ lại bảo vệ nữ nhân khác ở trước mặt mình, cảm giác này thực sự phức tạp khiến nàng không thể nói thành lời.

Mặc dù Ngu Thanh Thiện có nhu cầu đối với chất độc nằm trong cơ thể vị thiếu chủ kia, nhưng mà nàng cũng không thích ép buộc ai phải chữa bệnh, ngược lại rất thưởng thức sự quyết đoán của bệnh mỹ nhân lúc này.

Chỉ là nàng có vài phần lưu ý đối với vẻ mặt kỳ quái của nữ tử dụ dàng kia, thậm chí nàng còn cảm giác được rằng đối phương đột nhiên xuất hiện một loại địch ý ẩn sâu đối với mình, đây chỉ là một loại giác quan thứ sáu.

Bằng vào giác quan thứ sáu, kiếp trước Ngu Thanh Thiện đã tránh thoát rất nhiều nguy hiểm, cũng nhận được không ít chỗ tốt, cho nên nàng tin rằng phán đoán của mình sẽ không sai.

Hỏa Ly Nhã nhìn thành chủ thành Thanh Khâu bĩu môi: "Lục thành chủ, bỏ qua lần này sẽ không còn cửa lần khác, về sau ngươi cũng đừng hối hận."

Nói xong hắn cũng xoay người chuẩn bị rời đi cùng Phong Thần và Ngu Thanh Thiện, nếu hắn là Ngu Thanh Thiện, bị nghi ngờ về năng lực như thế, cũng sẽ lười ra tay.

Hỏa Diệp Phong không biết tại sao Phong Thần và Hỏa Ly Nhã lại có lòng tin lớn như vậy đối với Ngu Thanh Thiện, dù sao hắn cũng không thể ra sức, xem nào nhiệt không thành, tự nhiên cũng theo bọn họ rời đi.

Lúc mấy người kéo cửa định đi, tên nam tử lạnh lùng ngồi ở chỗ kia đột nhiên mở miệng nói: "Đề nàng thử xem."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Thử Dò Xét Hay Là Giải Vây?

Lời nói của nam tử lạnh lùng kia khiến cho mọi người trong phòng ngây ngốc, không nghĩ tới hắn sẽ mở miệng.

Thành chủ thành Thanh Khâu mang biểu cảm khó lường, ngay sau đó liền hít sâu một hơi rồi đi về phía trước mấy bước, chấp tay với Phong Thần và Ngu Thanh Thiện.

"Lão phu bởi vì bệnh tình của tiểu nhi mà nhất thời không khống chế được mới có thể do dự, mong rằng Thần thái tử và tiểu thư tha lỗi."

Tiếp theo hắn tỏ vẻ thỉnh cầu Ngu Thanh Thiện nói: "Phiền tiểu thư trị liệu cho tiểu nhi, lão phu vô cùng cảm kích."

Người nọ chưa bao giờ sẽ nhiều lời, nếu người này đã mở miệng, hắn tự nhiên không thể chối từ, hơn nữa hiện tại hắn đã tuyệt vọng, để cho Ngu Thanh Thiện thử lần cũng không sao.

Ngu Thanh Thiện không nghĩ tới một câu nói của người nam tử kia lại khiến cho thành chủ thành Thanh Khâu thay đổi thái độ, lại còn khiêm tốn như vậy, chẳng qua sự hoài nghi trong mắt thành chủ hiển nhiên vẫn không mất đi.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ta có thể thử một lần, nhưng trong lúc giải độc ta không thích có người quấy rầy, các người đều phải chờ ở bên ngoài."

Ngu Thanh Thiện vốn là không muốn quản, nhưng nàng nhìn ra được thành chủ thành Thanh Khâu thương con nên sốt ruột, nỗi đau khi mất người thân thực sự không dễ chịu, thế nên nàng cũng lười so đo với hắn dù hắn không tin, dù sao nàng cũng thật sự quá trẻ tuổi, có hoài nghi cũng là bình thường.

Thêm vào đó độc tố trên người vị thiếu chủ kia có lực hấp dẫn rất lớn đối với dị năng của nàng, nếu như đôi phương đồng ý để nghị trị liệu riêng một mình, nàng sẽ ra tay, nếu không nàng sẽ trực tiếp rời đi, đây là ranh giới cuối cùng.

Thành chủ thành Thanh Khâu không nghĩ tới Ngu Thanh Thiện sẽ có loại yêu cầu này, chần chờ: "Chuyện này..."

Hắn còn đang do dự, nam tử lạnh lùng ngồi ở chủ vị đột nhiên đứng dậy, liếc mắt một cái ý bảo những người khác, ngay sau đó ra khỏi phòng, hiển nhiên là chủ động đáp ứng yêu cầu của Ngu Thanh Thiện.

Hành động của hắn làm cho mấy người phía sau rất không giải thích được, nhưng cũng không dám nói lên ý kiến phản đối, nữ tử dịu dàng kia muốn lên tiếng lại bị một cái liếc mắt lạnh lùng của nam tử ngăn lại.

Thấy nam tử dẫn người ra khỏi phòng ngồi lên chiếc ghế đá dưới tàng cây tử đằng trong viện, thành chủ thành Thanh Khâu khẽ cắn răng nói với Ngu Thanh Thiện: "Vậy thì làm phiền tiểu thư."

Hắn ở bên trong nửa canh giờ vẫn không thể nào tìm được thuốc giải, nhi tử thì đã độc tố công tâm, hiện tại cũng chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống mà chạy chữa. Chẳng qua là trong lòng vẫn là không nhận được sinh ra một loại cảm xúc bị thương, hắn cũng không cho là Ngu Thanh Thiện thật sự có thể cứu nhi tử.

Phong Thần như có thâm ý nhìn hắc y nam tử mang về mặt lạnh lùng hờ hững một chút, quay đầu nói với Hòa Ly Nhã và Hòa Diệp Phong: "Chúng ta cũng chờ ở bên ngoài đi."

"Được!" Hòa Ly Nhã tất nhiên sẽ ủng hộ.

Mặc dù Hòa Diệp Phong rất muốn nhìn thử xem Ngu Thanh Thiện giải độc như thế nào, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn xuống được.

Ngu Thanh Thiện quảng cho ba người ánh mắt yên tâm, cũng không nhìn những người khác, đợi thành chủ thành Thanh Khâu ra khỏi phòng liền lập tức đóng cửa phòng, đi về phía chiếc giường.

Vừa đi vừa ngẫm nghĩ, không biết vì sao người nam tử kia lại lên tiếng đề cho mình trị liệu, là đang thử dò xét? Hay chỉ đơn giản là đang giúp mình giải vây?

Đi tới bên giường, Ngu Thanh Thiện tạm gác sự hoài nghi và khó hiểu trong lòng sang một bên, nắm tay bệnh nhân chăm chú kiểm tra.

Phát hiện mặc dù độc tố đã bắt đầu ăn mòn tim phổi đối phương, nhưng vẫn chưa thật sự công tâm, chỉ cần hút độc tố trong cơ thể ra là có thể cứu trị.

Ngu Thanh Thiện không có chút do dự nào, áp hai bàn tay quấn quanh hào quang lục sắc lên tim đối phương.

Tiếp đó nàng bắt đầu khởi động, hào quang lục sắc hóa thành từng tia quang tiến vào trong cơ thể đối phương, cũng theo kinh lạc tứ chi qua một lượt.

Ngay sau đó, một mảnh chỉ đen hẹp dài ngưng tụ ở trong cơ thể vị thiếu chủ kia, tràn ra đến lòng bàn tay sau đó bị Ngu Thanh Thiện trực tiếp hút vào trong cơ thể.

Trong phòng Ngu Thanh Thiện đang hết sức chuyên chú trị liệu cho vị thiếu chủ kia, người ở phía ngoài cũng đều rất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Ta Có Duyên Với Nàng

Ngoài sân, Lục thành chủ sắc mặt tái nhợt tiêu tụy nửa ngồi trên thềm đá, giống như già đi rất nhiều tuổi.

Dưới cây tử đằng, tên nam tử lạnh lùng kia bùng lên chén trà ngon gĩa sai vật vừa mới pha, thông thả ung dung uống một hớp.

Tên nam tử tuần nhã kia không giải thích được mà nhìn hắn hỏi: "Mặc Nhiễm, tại sao ngươi lại để cho tiểu cô nương kia thử? Độc kia căn bản là không có khả năng giải hết."

Trì Mặc Nhiễm thoáng nhìn nước trà vàng óng ánh trong chén, một lúc sau mới nói: "Không thử, làm sao có thể khẳng định không thể giải độc?"

"Mặc Nhiễm, người biết tiểu cô nương kia?" Nam tử tuổi nhũ áp sát, thấp giọng hỏi: "Không phải nàng là con riêng bên ngoài của tam thúc đấy chứ, các người thực sự quá giống nhau."

Nam tử tuổi nhũ tên là Trì Hiên, là nhất mạch dòng chính Trì gia, cũng là đường ca của Trì Mặc Nhiễm, quan hệ giữa hai người luôn không tệ, nói chuyện cũng không có bao nhiêu kiêng kỵ.

Trì Mặc Nhiễm ngược mắt nhìn nhật liếc Trì Hiên một cái: "Người một vừa hai phải."

Trì Hiên thấy vẻ mặt Trì Mặc Nhiễm lạnh nhạt thì cũng biết đối phương cũng không muốn nhiều lời, hơn nữa hiển nhiên là nữ nhân kia không phải là con riêng của tam thúc hắn, nếu không với tính tình của Trì Mặc Nhiễm tất nhiên hắn sẽ thừa nhận.

Trì Hiên không nói thêm, hắn nâng chung trà lên uống trà, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Thiếu niên tuổi lãng bên cạnh nghe được lời hai người nói, ngờ vực nhìn Trì Mặc Nhiễm hỏi: "Đại ca, chúng ta thật sự không có quan hệ gì với nữ tử kia sao?"

Thiếu niên tuổi lãng tên là Trì Mặc Hoan, do nhị phu nhân Trì gia sinh ra, thích nhất là đi theo phía sau Trì Mặc Nhiễm làm cái đuôi, cũng sùng bái Trì Mặc Nhiễm nhất.

Trì Mặc Nhiễm nhướn mày hỏi ngược lại: "Người cảm thấy thế nào?"

Trì Mặc Hoan gãi gãi đầu suy nghĩ một lúc nói: "Ta cảm giác được, trên người nàng cũng không có huyết mạch Trì gia, nhưng vì sao nàng lại giống đại ca đến thế cơ chứ?"

"Ta với nàng có duyên." Trì Mặc Nhiễm màu mắt sâu thẳm than nhẹ một câu.

Trì Mặc Hoan vốn còn muốn hỏi nữa, nhưng thấy Trì Mặc Nhiễm rõ ràng không muốn mở miệng nói nhiều, nên chỉ có thể giấu ở trong lòng, không khỏi tò mò vì nữ tử có ngoại hình giống hệt với đại ca.

Nữ tử dịu dàng kia nghe được ba người đối thoại, lập tức che giấu sự kinh ngạc và về nghỉ hoặc trong đôi mắt.

Phong Thần và ba người Hóa Ly Nhũ ngồi ở một cái bàn đá khác cách Trì Mặc Nhiễm không xa, sắc mặt hắn trong trẻo lạnh lùng trầm tĩnh, giống như là đang suy tư về chuyện gì đó.

"Giả tiên, người nói Thanh Thiên và Trì Mặc Nhiễm có biết nhau hay không?" Hóa Ly Nhũ chung quy vẫn thấy thái độ của Trì Mặc Nhiễm đối với Ngu Thanh Thiên không bình thường.

Thiếu chủ Trì gia lạnh lùng không thích lo chuyện bao đồng, chuyện này rất nhiều người đều biết, nhưng mới rồi Trì Mặc Nhiễm biểu hiện như là đang giúp Ngu Thanh Thiên, không giống như là phong cách của hắn.

Quan trọng nhất là, Ngu Thanh Thiên và Trì Mặc Nhiễm chẳng những lớn lên có sáu, bảy phần giống nhau, mà cặp mắt phượng giống nhau như đúc kia, làm cho người ta không khỏi suy nghĩ nhiều.

Phong Thần khẽ nhíu mày: "Người quân cũng rộng quá rồi."

Rốt cuộc vừa rồi Trì Mặc Nhiễm có ý gì? Hắn cũng không cảm nhận được địch ý đối với Ngu Thanh Thiên từ trên người Trì Mặc Nhiễm, ngược lại đối phương thật giống như là vừa mới bắt đầu đã cố ý khom lưng lấy lòng.

Từ điểm đó có thể phán đoán, đích thị là Trì Mặc Nhiễm biết thân phận của Ngu Thanh Thiên.

Hóa Ly Nhũ ghen lời: "Vậy người nói Thanh Thiên có thể giải độc cho Lục Trạm sao?"

Phong Thần tỉnh tề thường thức uống một ngụm trà, giọng nói mang theo tin tưởng: "Tất nhiên là có thể."

"Người đúng là rất có lòng tin với nàng." Đôi mắt hoa đào của Hóa Ly Nhũ lộ ra mấy phần phức tạp.

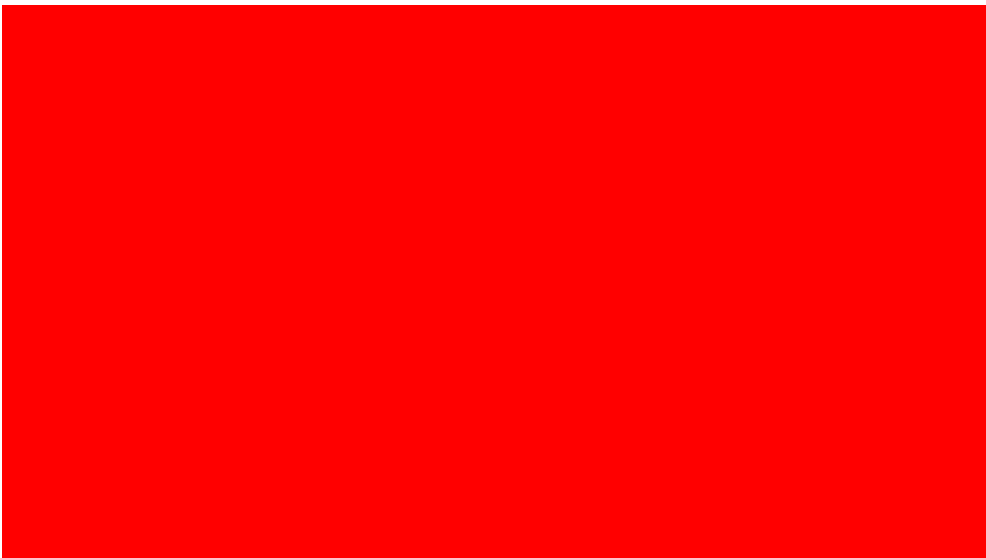
Dĩ nhiên, nội tâm của hắn cũng tin tưởng Ngu Thanh Thiên có thể giải độc cho Lục Trạm, suy cho cùng chất độc tồn tại trên người hắn mấy năm qua cũng chính là nữ nhân kia giải trừ, chẳng qua từ đầu mà Phong Thần vừa lại có lòng tin như thế?

Hắn còn chưa hiểu rõ quan hệ giữa Phong Thần và Ngu Thanh Thiên, hiện tại lại xuất hiện một tên Trì Mặc Nhiễm, thật là càng ngày càng phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Không Dám Tin

Trong phòng, Ngu Thanh Thiên hút toàn bộ những tia độc từ cơ thể Lục Trạm vào cơ thể mình, dị năng Mộc hệ nhanh chóng chữa khỏi kinh lạc bị tổn thương do độc tố ăn mòn của đối phương.

Kinh lạc Lục Trạm vốn đã héo rút chợt sống lại như bình thường một lần nữa, sắc mặt cũng dần dần trở nên hồng hào.

Một lúc lâu sau, Ngu Thanh Thiên hít sâu một hơi chuẩn bị thu công, người nằm trên giường lại đột nhiên mở mắt.

Lúc đầu độc tố khiến Lục Trạm chìm sâu trong hôn mê, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, đi qua Quỷ Môn quan một lần, hắn vừa mở mắt ra đầu tiên là mơ màng, ngay sau đó khôi phục ý thức.

Hắn ngược mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp cùng bàn tay nắm chặt sáng rõ, đối phương nở nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp như ánh nắng, trong lúc bất chợt chiếu rọi vào trong lòng của hắn.

Ngu Thanh Thiên không nghĩ tới Lục Trạm lại tỉnh lại nhanh như vậy, nàng khẽ cười lên tiếng hỏi: "Ngươi cảm giác thế nào?"

Lục Trạm lập tức hoàn hồn, giọng khàn khàn trả lời: "Ta cảm giác toàn thân đều thoải mái hơn rất nhiều, kinh lạc bị độc tố ăn mòn trong cơ thể cũng không còn cái loại cảm giác đau đớn như người ta xiết chặt nữa."

Ánh mắt của hắn ôn hòa ấm áp lộ ra một nụ cười: "Cảm ơn ngươi!"

Nếu không có người thiếu nữ với y thuật giải độc cao minh này, hắn nghĩ là chính mình có thể đã chết.

Ngu Thanh Thiên khẽ cười một tiếng, trắng ra mà nói: "Không cần khách khí, ta cũng không miễn phí giải độc cho ngươi."

"Ta thiếu ngươi một mạng." Lục Trạm mới được giải thoát từ trong tay tử thần, vẫn còn rất suy yếu, song giọng nói lại kiên định vô cùng.

Ngu Thanh Thiên đem một đạo linh lực trị liệu Mộc hệ cuối cùng từ lòng bàn tay đánh vào cơ thể Lục Trạm, ngay sau đó buông hắn ra: "Tốt! Vậy bắt đầu từ bây giờ ngươi thiếu ta một mạng."

Trên người Lục Trạm tản ra một luồng khí chất ôn hòa sạch sẽ, giọng của hắn kiên định vang vang, có thể nhìn ra được hắn rất chân thành.

"Được!" Lục Trạm cho là cái mạng này của mình là do đối phương cứu, thiếu nàng một mạng cũng là phải.

Tiếp theo hắn nói sang chuyện khác, mang theo vài phần thỉnh cầu nhìn Ngu Thanh Thiên nói: "Đúng rồi, ngươi có thể đi ra ngoài báo bình an với cha ta không?"

Bắt đầu từ lúc hắn trúng độc, cha hắn vẫn luôn hỏi hã, vừa rồi khi nghe được tin hắn phải chết, chắc là cha hắn hết sức thống khổ, hắn rất lo lắng.

Ngu Thanh Thiên nghe được lời Lục Trạm nói thì ý cười trong mắt càng đậm thêm, người này cũng không có uống phí tấm lòng yêu con của Lục thành chủ, nàng có thể vài phần thiện cảm với hắn.

"Tốt, ta đây phải đi."

Ngu Thanh Thiên cũng không trì hoãn, đứng dậy kéo cửa đi ra ngoài.

Thấy cửa mở ra, người ở phía ngoài đều đồng loạt nhìn qua.

Lục thành chủ thấy trên mặt Ngu Thanh Thiện mang ý cười mở cửa đi ra ngoài, trong lòng sinh ra một tia hi vọng khó hiểu: "Ngu tiểu thư, độc của con ta đã được giải sao?"

Ngu Thanh Thiện cười nhẹ nói: "Độc tố trong cơ thể thiếu chủ đã giải, người cũng đã tỉnh lại, sợ thành chủ ngại lo lắng, cho nên mới bảo ta ra ngoài báo tin bình an với ngài." "

"Cái gì..." Lục thành chủ mắt kiểm soát lộ ra sắc mặt kinh hoàng, không thể tin được mà nhìn Ngu Thanh Thiện chăm chăm: "Ngươi, ngươi nói là, độc của con ta đã được giải?"

"Ừ, hiện tại thiếu chủ đã tỉnh lại, Lục thành chủ có thể vào xem một chút." Ngu Thanh Thiện phát hiện tình cảm phụ tử giữa Lục thành chủ và Lục Trạm rất sâu đậm, cũng có thể nhận thấy được sự mất kiểm soát của đối phương.

Trong lòng không khỏi càng thêm tưởng niệm cha mẹ nhân.

Lục thành chủ vội vàng lao vào xông vào gian phòng, lúc này hắn chỉ là một người phụ thân yêu con lòng đầy sốt ruột, cũng không phải là cái vị thành chủ thành Thanh Khâu cao cao tại thượng kia.

Đám người Trì Hiên nghe được lời Ngu Thanh Thiện nói thì cũng lộ ra vẻ mặt không dám tin, nhưng lại cảm thấy đối phương không thể nào lấy loại chuyện này ra để nói giỡn.

"Ta cũng vào xem một chút." Trì Hiên là Linh Thực Sư hệ trị liệu có thiên phú cao nhất Trì gia, thích nhất là nghiên cứu nghi nan tạp chứng, ngồi không yên lập tức đi vào gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Lãnh Lăng Sương

Hỏa Diệp Phong cũng không nghĩ tới Ngu Thanh Thiện thật sự có thể loại bỏ được độc tố trên người Lục Trạm, khuôn mặt hắn vẫn hiện ra biểu cảm không thể tin được giống như lúc trước.

"Ta cũng vào xem thử."

Hắn và Phong Thần nhanh chóng bước vào gian phòng muốn tìm tòi đến cùng.

Trong mắt cái nữ tử dịu dàng kia ánh lên vẻ khiếp sợ và khó tin, loại độc nguy hiểm này đã ăn mòn đến tâm mạch, làm sao có thể giải hết được?

Hơn nữa theo như nàng biết, kiếp trước Lục Trạm căn bản là đã chết bởi vì độc phát rồi, cũng vì thế mới khiến cho thành chủ Thanh Khâu phát điên, biến mất rất nhiều năm.

Hiện tại Lục Trạm làm sao có thể giải được hết độc mà sống lại?

Chẳng lẽ là nữ nhân kia sử dụng thủ thuật gì để che mắt?

"Biểu ca, ta cũng vào xem thử?" Nàng nhìn Trì Mặc Nhiễm hỏi.

Trì Mặc Nhiễm tỏ thái độ lạnh nhạt gật đầu, cũng không nói lời nào.

Lúc này nữ tử dịu dàng kia mới mang theo nghi ngờ mà tiến vào gian phòng, nàng nghĩ mình phải nhanh chân đến xem có phải chất độc trên người Lục Trạm đã được giải thật không, chuyện này liên quan đến kế hoạch âm thầm thu tóm thế lực thành Thanh Khâu của nàng.

Dù thế nào đi chăng nữa Hỏa Ly Nhã vẫn thấy vẻ mặt nàng ta có chút gì đó rất kỳ quái, hần nhìn Phong Thần hỏi: "Giả tiên, người biết nữ tử kia là ai chăng?"

Phong Thần nói: "Nàng gọi Lãnh Lăng Sương, là biểu muội của Trì Mặc Nhiễm."

"Thì ra nàng là người Lãnh gia, chẳng lẽ nàng chính là chất nữ mà gia chủ phu nhân của Lãnh gia thu dưỡng nuôi lớn?" Hỏa Ly Nhã nhướn mày.

Hần vẫn biết không ít tin tức về thất đại gia tộc, nghe nói gia chủ Lãnh gia vô cùng không thích người thê tử đã mất nhi nữ, cuối cùng Lãnh Ngọc Quân dẫn một đứa trẻ về Trì gia nuôi lớn, nghe nói còn rất cưng chiều đối phương.

Đãi ngộ của Lãnh Lăng Sương ở Trì gia, căn bản là không khác những đứa con đẻ của Trì gia.

Phong Thần buồn cười nhìn Hỏa Ly Nhã: "Chuyện rõ ràng đến thế người còn hỏi?"

"Ta rất không thích nữ tử này." Hỏa Ly Nhã bĩu môi nói.

Dù sao nữ tử tên Lãnh Lăng Sương này vẫn cứ tạo cho hần một loại cảm giác không thoải mái, hơn nữa có vẻ nàng ta rất mưu mô, hần cực ghét loại nữ nhân thế này.

"Đó là chuyện của người." Phong Thần nâng chung trà lên uống một hớp, không thèm để ý mà nói.

Hỏa Ly Nhã lạnh lùng hừ một tiếng, đứng lên hỏi: "Người không vào xem thử kết quả trị liệu của Thanh Thiên hả?"

"Ta tin tưởng nàng." Phong Thần không hề động đậy, bày ra phong thái gió nhẹ mây trôi tiếp tục ngồi yên tại chỗ.

Hỏa Ly Nhã sừng sốt, hiển nhiên là hần không nghĩ tới Phong Thần lại có thể tin tưởng Ngu Thanh Thiên đến thế, trong lòng phức tạp vạn phần.

"Ta đây vào xem một chút, người cứ tiếp tục ngồi đây mà uống trà đi."

Hỏa Ly Nhã cũng vẫn luôn tin tưởng về khả năng giải độc của Ngu Thanh Thiên, chẳng qua là có thể cứu sống Lục Trạm từ quỷ môn quan, vẫn khiến cho hần cảm thấy có chút khó tin.

Ngu Thanh Thiên tựa vào cạnh cửa, lời Hỏa Ly Nhã và Phong Thần nói nàng đều nghe vào trong tai.

Ánh mắt của nàng lướt qua Lãnh Lăng Sương đang xem xét bệnh tình của Lục Trạm, khoe miệng khẽ nhếch, nữ nhân kia thu dưỡng chất nữ? Không phải là càng lúc càng thú vị rồi sao?

"Thiên Thiên, tới đây uống chén trà đi." Phong Thần ngẩng đầu nhìn Ngu Thanh Thiên mỉm cười nói.

Hần không biết tại sao Lãnh Ngọc Quân lại thu dưỡng Lãnh Lăng Sương, là vì ký thác, hay chỉ là thuần túy thích Lãnh Lăng Sương người chất nữ này, hần cũng không quan tâm, song vẫn không khỏi cảm thấy đau lòng thay Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên đi tới ngồi xuống ghế, Phong Thần tự mình cầm lấy bình trà rót một chén trà đưa cho nàng, đây là sự phục vụ mà những người khác đều không cách nào hưởng thụ đến.

"Đúng là miệng cũng hơi khát." Ngu Thanh Thiên nhận lấy chén trà một hơi uống sạch.

Sau khi hấp thu độc tố trong cơ thể Lục Trạm, Ngu Thanh Thiên đã áp chế chất độc ở đan điền, đợi sau khi trở về sẽ tiến hành luyện hóa, nhưng lồng ngực vẫn có cảm giác nóng rực, uống xong chén trà liền thư thái hơn không ít.

"Hần không có chuyện gì chứ." Phong Thần rót thêm một chén trà cho Ngu Thanh Thiên.

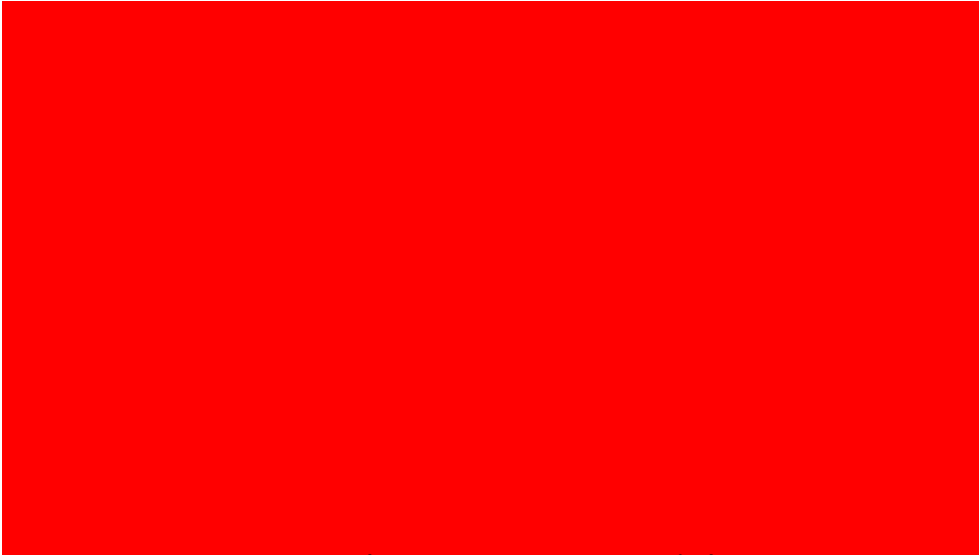
Ngu Thanh Thiên gật đầu: "Hai ngày nữa là có thể vui vẻ rồi."

Hai người ăn ý mà cười cười nói nói, Trì Mặc Nhiễm từ đầu đến cuối vẫn không đi vào phòng, nắm chén trà, ánh mắt sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Biến Số

Ngư Thanh Thiên cũng không nói rõ được cảm thụ của mình đối với Trì Mặc Nhiễm, trong cơ thể đối phương có máu của nàng, cái cảm giác huyết mạch liên thông này làm cho nàng không biết tại sao nàng lại không cách nào căm hận đối phương.

Trong phòng, Lãnh Lăng Sương, Trì Hiên và Hỏa Diệp Phong thay phiên nhau kiểm tra thân thể Lục Trạm, phát hiện độc tố trên người hắn đúng là đã được giải, trong lòng đều khiếp sợ không thôi, vẫn cứ có cái cảm giác không tin vào mắt mình.

"Mấy vị, có phải độc trong cơ thể Trạm Nhi đã được giải rồi hay không?" Lục thành chủ thấy Lục Trạm chẳng những tỉnh lại, màu xanh đen trên khuôn mặt đã biến mất, thậm chí còn có mấy phần hồng hào, trong lòng đã tin chắc rằng độc đã được giải, chỉ là thấy ba người kia vẫn đang xem xét, mới hỏi một câu.

Về mặt Trì Hiên vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, nghe được câu hỏi của Lục thành chủ thì gật đầu nói: "Đúng là độc tố trong cơ thể Lục thiếu chủ đã được giải hết, hơn nữa còn không có để lại bất kỳ di chứng nào, ngay cả kinh lạc vốn bị độc tố phá hủy đến suy tàn cũng đã khôi phục, chỉ cần tu dưỡng mấy ngày là được, đây quả thực là một kỳ tích."

Giờ phút này, hắn thật sự muốn vọt tới trước mặt Ngư Thanh Thiên thỉnh giáo phương pháp giải độc, song cuối cùng vẫn nhịn xuống được.

Hỏa Diệp Phong bổ sung một câu: "Y thuật của Thanh Thiên thật sự là xuất thần nhập hóa, nếu lần này không có nàng, độc trong cơ thể Lục thiếu chủ căn bản là không thể giải, thành chủ phải cảm ơn nàng mới được."

Khi ở học viện hắn cũng đã nghe nói thuật trị liệu mà Ngư Thanh Thiên biểu hiện ra ở chuyến đi rèn luyện đầu tiên giành cho tân sinh vô cùng vượt trội, lúc ấy hắn cũng chẳng thêm đề tâm, nhưng bây giờ nhìn người vốn đã trúng độc sắp chết, sau khi được nàng trị liệu lại đã tỉnh, chất độc trong cơ thể đã được cởi bỏ hoàn toàn, thật sự cảm giác cứ như là đang nằm mơ.

Độc tố như vậy dù Trị Liệu Sư cấp đại sư có thể tới cũng phải bó tay không có biện pháp, rốt cuộc sao Ngư Thanh Thiên lại làm được?

"Thuật trị liệu của Ngưu tiểu thư quả thật rất cao minh, không biết người giải độc cho Lục thiếu chủ như thế nào."

Trên khuôn mặt Lãnh Lăng Sương vẫn mang theo nụ cười dịu dàng như cũ, nhưng cảm giác đau nhói khi móng tay găm chặt vào lòng bàn tay đã khiến cho nàng biết đây là sự thật.

Từ đời trước cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng nghe nói rằng có một Trị Liệu Sư tên là Ngư Thanh Thiên, thậm chí ngay cả cái tên Ngư Thanh Thiên này cũng chưa từng nghe nói đến.

Còn có thái độ của Trì Mặc Nhiễm đối với Ngư Thanh Thiên cũng làm cho nàng vô cùng không giải thích được, người nợ luôn luôn không thích lo chuyện bao đồng, sao lần này lại vì một người không quen biết, chẳng qua là diện mạo tương tự mà giúp người ta giải vậy?

Cũng có khả năng là từ đầu đến cuối Trì Mặc Nhiễm liền tin tưởng rằng Ngư Thanh Thiên có thể giải độc cho Lục Trạm? Nếu không Ngư Thanh Thiên thất bại, Lục Trạm chết rồi, Lục thành chủ nhất định sẽ giận cá chém thớt mà oán giận luôn cả Trì Mặc Nhiễm.

Trì Mặc Nhiễm là một người vô cùng lạnh lùng lý trí, từ nhỏ đến lớn nàng luôn cố ý lấy lòng hắn, tiếp cận hắn song vẫn không thể khiến cho hắn mở lòng với nàng, theo lý thuyết hắn không thể nào vì Ngư Thanh Thiên mà mạo hiểm khiến cho Lục thành chủ oán giận bản thân, rốt cuộc là tại vì sao?

Kiếp trước nàng lớn lên ở Lãnh gia, rất ít tiếp xúc với Trì Mặc Nhiễm, càng không biết rốt cuộc nữ nhân tên Ngư Thanh Thiên này có quan hệ gì với hắn

không.

Là kiếp trước cũng có người này, nhưng nàng chưa từng biết tới, hay là người này là một cái biến số bây giờ mới xuất hiện?

Một loại cảm giác giống như là mọi thứ đang thoát khỏi bàn tay mình khiến cho Lãnh Lăng Sương tỉnh táo hơn không ít, kiếp trước và hiện tại, cuộc sống của nàng đã có biến hóa long trời lở đất, những chuyện mà nàng tiếp xúc cũng khác biệt rất lớn.

Nàng không nên hoàn toàn dựa vào việc bản thân biết được một số chuyện trong tương lai mà quá độ tự tin, Ngu Thanh Thiên đột nhiên xuất hiện chính là điều khiến nàng bị cảnh tỉnh.

Lục thành chủ nghe được lời của ba trị liệu sư, khuôn mặt liền lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, hần cười lớn nói: "Không nghĩ tới Ngu tiểu thư tuổi không lớn lắm, thuật trị liệu lại cao siêu như thế, chắc chắn là ta phải báo đáp lại ơn cứu mạng của nàng."

Lục Trạm mới tỉnh lại, sự mệt mỏi trên khuôn mặt không sao che giấu được, Lục thành chủ thấy thế vỗ vỗ bờ vai của hần: "Hết thấy đều đã qua, người nghỉ ngơi cho tốt, ta đi ra ngoài chiêu đãi mấy vị khách quý trước."

Lục Trạm gật đầu, cười nói: "Ta không sao rồi, cha không được vì ta mà chậm trễ mấy vị khách quý, đặc biệt là Ngu tiểu thư, nếu như không có nàng, ta đã chẳng thể tỉnh lại."

"Ừ ta biết, người ngủ trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Bắt Đầu Hận Thù

Lục Trạm cần nghỉ ngơi, những người khác cũng không quấy rầy nữa, mà đều theo chân Lục thành chủ ra khỏi cửa phòng.

Lục thành chủ vừa ra khỏi phòng liền nhanh chóng bước đến trước mặt Ngu Thanh Thiên, ôm tay thi lễ một cái: "Ta ở chỗ này tạ ơn Ngu tiểu thư cứu mạng Trạm Nhi, tương lai nếu như Ngu tiểu thư có cần Lục mỗ giúp gì, Lục mỗ nhất định sẽ không chối từ."

Đây là sự cảm kích và lời hứa hẹn đối với ơn cứu mạng của Ngu Thanh Thiên.

Nếu như nhi tử của hần thật sự chết, hần chẳng những thất tín với lời phó thác lúc lâm chung của người thê tử đã mất, mà còn không biết bản thân tồn tại trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì nữa, thế nên hần chân tâm thật ý cảm tạ Ngu Thanh Thiên đã ra tay tương trợ.

Ngu Thanh Thiên không nghĩ tới người có tu vi Linh Vương như Lục thành chủ sẽ công lưng hành lễ với mình, nàng lập tức đỡ đối phương lên nói: "Lục thành chủ không cần như thế, đây cũng là vì mạng của Lục thiếu chủ không đến đường cùng, nếu như tương lai có chuyện cần Lục thành chủ hỗ trợ, ta sẽ không khách sáo."

Tất nhiên là nàng sẽ không từ chối lời hứa hẹn của Lục thành chủ, cứu người nhận lại hồi báo là chuyện hiển nhiên, bất kể là ở Mạt Thế, hay là ở lục địa này, chính nàng cũng không thể mang cái tính cách Thánh mẫu được.

Nụ cười trên mặt Lục thành chủ càng tăng lên, hần thích người thẳng thắn không quanh co lòng vòng, càng nhìn Ngu Thanh Thiên hần càng thấy thuận mắt.

Ân cứu mạng thiếu chính là thiếu, báo đáp lại là chuyện phải làm, so với những kẻ ngoài mặt thì đùn đẩy, trong lòng lại mưu mô tính toán, Ngu Thanh Thiện khiến hắn ưa thích hơn cả.

"Tốt, quả nhiên Ngu tiểu thư là người thẳng thắn."

Lục thành chủ nhìn về phía Phong Thần và Trì Mặc Nhiễm nói: "Hôm nay tiểu nhi được cứu trợ, cũng phải đa tạ lời tiến cử của Thần thái tử cùng với Trì thiếu chủ khéo biết dùng người, một hồi hai vị phải uống thêm vài chén mới được."

Phong Thần gật đầu: "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Trì Mặc Nhiễm cũng không từ chối: "Tự nhiên phụng bồi!"

Bận rộn cả đêm, Lục thành chủ lập tức cho người ta chuẩn bị bữa tiệc, để cho mấy vị khách quý lấp đầy bao tử.

Trên bàn rượu, tâm trạng của Lục thành chủ rất tốt, liên tục uống mấy chén rượu, rồi lại cảm tạ Ngu Thanh Thiện một phen.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Từ đầu đến cuối, Ngu Thanh Thiện và Trì Mặc Nhiễm đều không hề trao đổi ánh mắt, càng không nói với nhau dù chỉ một câu, điều này khiến cho Lãnh Lăng Sương càng không giải thích được.

Chẳng qua nàng đã âm thầm liệt Ngu Thanh Thiện vào danh sách biến số và kinh địch rồi, đầu tiên là nàng vốn muốn tiếp cận Phong Thần, lại bị Ngu Thanh Thiện nhanh chân đến trước, làm cho nàng rất khó chịu; thứ hai là chỉ cần Lục Trạm phát độc chết đi, Lục thành chủ điên rồi, là nàng có thể âm thầm thu nạp một phần thế lực của thành Thanh Khâu, hiện tại kế hoạch bị Ngu Thanh Thiện phá hỏng, nàng hết sức tức giận.

Ngoài ra thuật trị liệu cao minh của Ngu Thanh Thiện làm cho nàng cảm thấy bội phần nguy cơ, bởi vì nàng vẫn biết điểm mạnh của mình chính là trị liệu, hiện tại bị Ngu Thanh Thiện vượt qua, không thù không hận là không có khả năng.

Sáng sớm hôm sau, Lục thành chủ tự mình đưa tới lệnh thông hành để tiến vào cổ mộ.

"Thần thái tử, trong cổ mộ vô cùng nguy hiểm, các người phải vạn lần cẩn thận." Lục thành chủ đưa một tấm bản đồ cho Phong Thần nói: "Đây là bản đồ chướng ngại sương độc trước cửa mộ, còn có sự phân bố của các cơ quan, hi vọng sẽ hữu dụng đối với các người."

Nếu là không có Ngu Thanh Thiện ra tay cứu mạng Lục Trạm, Lục thành chủ sẽ không bao giờ lấy ra bản đồ này, càng sẽ không thành thật mà đưa ra lệnh thông hành.

Hiện tại chính là đám người Phong Thần có tìm được bảo bối gì ở trong cổ mộ, hắn cũng sẽ không can thiệp, chẳng những thế mà còn sẽ ra tay ngăn trở những thế lực khác của thành Thanh Khâu, xem như là hoàn toàn từ bỏ cổ mộ này.

"Đa tạ Lục thành chủ." Phong Thần nhận lấy bản đồ nói.

Lục thành chủ nhắc nhở một câu: "Đúng rồi, sở dĩ lúc trước ta hạ lệnh phong bế cổ mộ ngoại trừ nguyên nhân Trạm Nhi trúng độc ra, còn là bởi Trì gia nhúng tay, cho nên chuyển đi tìm kiếm cổ mộ lần này, trừ các người ra, còn có đoàn người của Trì thiếu chủ."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Mưu Mô

Phong Thần gật đầu, chẳng biết Lục thành chủ có thể nhắc nhở như vậy, hoàn toàn là nhìn vào mặt mũi Ngu Thanh Thiên, cũng nhận lấy phản ý tốt này.

"Được, chúng ta biết rồi!"

Lục thành chủ suy nghĩ một lúc, sau đó bổ sung: "Cơ Quan Sư của phủ thành chủ chúng ta từng nghiên cứu cổ mộ, cho ra kết luận là mỗi khi cổ mộ xuất hiện chỉ có thể mở ra ba lần, phủ thành chủ chúng ta và những thế lực khác của thành Thanh Khâu đã lãng phí hai lần, hiện tại có thể chỉ còn một lần cơ hội mở ra."

Rồi hắn nói tiếp: "Cho nên e là Thần thái tử các ngươi phải cùng đi cùng đoàn người của Trì thiếu chủ, đến lúc đó cùng nhau tiến vào cổ mộ, nếu không thật sự chỉ có một lần cơ hội mở ra, một trong hai đội có thể sẽ bỏ lỡ cổ mộ."

Sở dĩ ban đầu hắn không lập tức cho đám người Phong Thần lệnh thông hành, cũng là vì vấn đề này.

Hiện tại Ngu Thanh Thiên cứu sống nhi tử của hắn, mà Trì gia là núi dựa của thành Thanh Khâu, hắn không thể một bên nặng một bên nhẹ, thế cho nên hắn quyết định nói ra sự thật, để cho bọn họ cùng nhau đi vào cổ mộ tìm kiếm.

Phong Thần gật đầu: "Chỉ cần đoàn người của Trì thiếu chủ không có ý kiến, chúng ta cũng không có vấn đề gì cả."

Không biết tại sao Trì gia lại coi trọng cổ mộ như vậy, còn để cho Trì Mặc Nhiễm đích thân đến đây, thì ít nhất là không thể nào để cho bọn họ chiếm được tiên cơ, vì chuyện này việc cùng đồng hành cũng có thể tiếp nhận.

Hơn nữa hắn cũng muốn quan sát thêm, rốt cuộc Trì Mặc Nhiễm có tình cảm và thái độ thế nào với Ngu Thanh Thiên, như vậy sẽ giúp hắn dễ dàng tính toán hơn.

Phong Thần vừa dứt lời, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Thần thái tử không ngại, tất nhiên chúng ta cũng vui vẻ cùng đồng hành." Trì Mặc Nhiễm dẫn theo mấy người đi tới.

Phong Thần lạnh nhạt gật đầu với Trì Mặc Nhiễm xem như là chào hỏi.

Lục thành chủ thấy song phương đều không có phản đối đề nghị này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy thì cầu chúc các vị hết thảy thuận lợi, lúc trở về nhất định phải đến phủ thành chủ uống chén rượu nữa."

"Được!"

Sau khi ra khỏi phủ thành chủ hai đội nhân mã lập tức cùng nhau chạy về phía tòa cổ mộ hoang vu.

Làm thủ lĩnh mỗi đội, khí chất của Phong Thần lạnh lùng trong trẻo như ngọc, giáng vè xuất trần như ẩn như hiện tựa thiên tiên giáng trần, khí chất của Trì Mặc Nhiễm lạnh lùng nội liễm, tản ra một luồng cảm giác người lạ chó tới gần, song cũng vô cùng tuấn mỹ bất phàm.

Hai người đều nói không nhiều, vì vậy dọc đường đi cũng không có trao đổi gì.

Vân Tư Đình và Ngu Thanh Thiên, hai nữ tử duy nhất trong tiểu đội của Phong Thần có quan hệ không tồi, trên đường hai người song song vừa cười ngửa vừa nói chuyện phiếm.

Lãnh Lăng Sương nảy ra ý định, cười ngửa tới gần Ngu Thanh Thiên và Vân Tư Đình.

"Ngu tiểu thư, Vân tiểu thư." Nàng khách sáo dịu dàng mà mỉm cười chào hỏi.

Ngu Thanh Thiên và Vân Tư Đình cũng không nghĩ tới Lãnh Lăng Sương sẽ đến, hai người đều lễ phép đáp lại một câu: "Lãnh tiểu thư."

"Ngu tiểu thư, lần trước ngài giải độc cho Lục thiếu chủ, thuật trị liệu của ngài thật đúng là cao minh!" Lãnh Lăng Sương khiêm tốn mà cười nói: "Sau này nhớ chỉ giáo ta nhiều hơn, chúng ta có thể trao đổi những điều tâm đắc cùng kinh nghiệm trong việc trị liệu."

Nàng nhìn ra được Phong Thần đối xử với Ngu Thanh Thiên hoàn toàn bất đồng với những người khác, mặc dù biểu ca Trì Mặc Nhiễm không tỏ vẻ gì, nhưng có vẻ như thái độ của hắn đối với Ngu Thanh Thiên cũng có vấn đề, song tuyệt đối không phải là ghét.

Đã như thế, nếu nàng muốn đến gần công phá Phong Thần, vậy không bằng xuống tay với Ngu Thanh Thiên trước.

Thêm vào đó nếu Trì Mặc Nhiễm thật sự cũng đối xử bất đồng với Ngu Thanh Thiên, lấy lòng Ngu Thanh Thiên cũng có thể khiến cho Trì Mặc Nhiễm xem trọng chính mình hơn.

Hơn nữa Ngu Thanh Thiện lại là biến số mà nàng chưa từng nghe tới, sớm tiếp cận tương lai cũng dễ lên kế hoạch phòng bị.

Kể từ khi phát hiện cái biến số Ngu Thanh Thiện này, Lãnh Lăng Sương đã cho người lên đi điều tra tin tức về Ngu Thanh Thiện.

Sau khi biết được thân phận của đối phương, nàng cũng không quá để ý, một cái quận chúa của một nước nhỏ đối với thân phận hiện tại của nàng mà nói thì quá là nhỏ bé, chẳng qua biểu hiện của Ngu Thanh Thiện ở Học viện Hoàng gia lại làm cho nàng cảm nhận được một loại cảm giác kiêng kỵ rất nặng.

Chẳng qua nàng cũng sẽ không ngu xuẩn giống như Tần Phụng Nghi kia, cái gì cũng làm ngay trước mặt, hiện tại chỉ có thể trở về Tần gia dưỡng thương.

Vì đạt được mục đích, Lãnh Lăng Sương càng căm ghét càng thù hận, cũng sẽ càng lấy lòng tiếp cận đối phương, làm bằng hữu với đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Nói Lời Khách Sáo

Ngu Thanh Thiện không biết tại sao Lãnh Lăng Sương lại đột nhiên lấy lòng mình, trong lòng nhiều ra vài phần phòng bị.

"Ta cũng chỉ trùng hợp có được một gốc thảo dược có thể giải độc trong cơ thể Lục thiếu chủ, may mắn mà thôi, Lãnh tiểu thư quá khen."

Lãnh Lăng Sương cười nói: "Ngu tiểu thư có thể đoán được độc trong cơ thể Lục thiếu chủ, nói rõ y thuật của người rất cao minh, hôm nào chúng ta phải cùng nhau trao đổi mới được."

"Được! Lãnh tiểu thư là thiên tài hệ trị liệu nổi danh của Học viện Hoàng gia bậc bộ, ta còn phải học tập người." Ngu Thanh Thiện khiêm tốn cười.

Nàng đã biết được về bối cảnh và rất nhiều tin tức về Lãnh Lăng Sương từ Phong Thần.

Mẫu thân của Lãnh Lăng Sương là nữ nhi Âu Dương gia thuộc thất đại gia tộc, từng bày mưu bỏ lên giường người trong lòng của khuê mật, cũng chính là giường của Lãnh gia chủ.

Bởi vì Âu Dương gia tạo áp lực, Lãnh gia chủ bị buộc phải cưới mẫu thân Lãnh Lăng Sương.

Mặc dù mẫu thân Lãnh Lăng Sương dùng hết mọi thủ đoạn để ngồi lên vị trí chính thất, thế nhưng lại không được yêu thương, sau khi sinh ra Lãnh Lăng Sương không được bao lâu thì mắc bệnh nặng qua đời.

Tiếp theo Lãnh gia chủ đã cưới cái vị khuê mật của mẫu thân Lãnh Lăng Sương vào cửa, tuy là tái giá, nhưng thân phận của nàng ta so với mẫu thân Lãnh Lăng Sương cao quý hơn rất nhiều, còn liên tiếp sinh ra hai nhi tử và một nữ nhi, địa vị ở Lãnh gia hết sức vững chắc.

Bởi vì bị khuê mật bày mưu bỏ lên giường nam nhân của mình, nữ nhân kia hết sức căm hận chán ghét Lãnh Lăng Sương và mẫu thân nàng. Lãnh Lăng Sương bị gia chủ Lãnh gia xem như sự sỉ nhục, chủ mẫu hiện tại của Lãnh gia cũng không ưa thích, cuộc sống trôi qua cũng không tốt.

Cho đến khi Lãnh Lăng Sương năm tuổi, gặp được Lãnh Ngọc Quân về nhà thăm người thân, cuối cùng không biết vì sao lại trực tiếp đưa Lãnh Lăng Sương về Trì gia, xem như là nữ nhi của mình mà nuôi lớn.

Dĩ nhiên, những chuyện bí ẩn này của Lãnh gia rất ít người biết, đặc biệt là về mẫu thân Lãnh Lăng Sương, ở Lãnh gia chính là cấm kỵ không thể nhắc tới.

Mà sau khi Lãnh Lăng Sương đến Trì gia chẳng những được đãi ngộ như đích nữ, nàng cũng dần dần triển lộ ra thiên phú về Linh Thực Sư, còn được gọi là đệ nhất thiên tài hệ trị liệu ở Học viện Hoàng gia bắc bộ.

Nghे nói Lãnh Lăng Sương còn là một chiêm bặc (1) sư, từ nhỏ đến lớn đều bói toán rất chính xác, vì vậy địa vị trong số các tiểu bối của Trì gia cũng không thấp.

Lãnh Lăng Sương ôn hòa cười nói: "Ngu tiểu thư quá khách sáo."

Nàng không biết Ngu Thanh Thiên giải trừ độc tố trong cơ thể Lục Trảm như thế nào, chẳng qua cũng khá là tin tưởng lời giải thích của Ngu Thanh Thiên.

Nếu quả thật có một loại thảo dược có thể giải độc, vừa hay Ngu Thanh Thiên có được dùng để cứu người, thì cũng rất dễ hiểu. Suy cho cùng nếu chỉ dùng thuật trị liệu để giải độc, dù là Trị Liệu Sư cấp đại sư cũng không có biện pháp, một Trị Liệu Sư sơ cấp như Ngu Thanh Thiên sao có thể làm được.

"Ngu tiểu thư, sau này ngươi muốn thi vào Thánh viện không?" Lãnh Lăng Sương thấy thái độ Ngu Thanh Thiên mang theo vài phần xa cách, nàng cũng không thêm đề ý, tiếp tục cười hỏi.

Ngu Thanh Thiên lạnh nhạt trả lời: "Ta mới tiến vào Học viện Hoàng gia không lâu, cũng chưa nghĩ tới chuyện thi vào Thánh viện."

Mặc dù Lãnh Lăng Sương vẫn đang tiếp cận mình, nhưng dù sao cũng như là lời khách sáo.

"Cũng phải, suýt chút nữa thì ta quên mất Ngu tiểu thư chỉ là tân sinh vừa mới bước vào học viện." Lãnh Lăng Sương bật cười mà nói xin lỗi.

Tương lai Phong Thần là người số một của Thánh viện, sở dĩ nàng lựa chọn đi Học viện Hoàng gia bắc bộ tu hành, cũng là vì Phong Thần và Thánh viện.

Chẳng qua không biết tại sao, Học viện Hoàng gia bắc bộ cách Phong Ly quốc gần nhất, nhưng Phong Thần lại đi tu hành ở Học viện Hoàng gia nam bộ, nơi cách xa Phong Ly quốc nhất, lúc nàng nhận được tin tức thì đã chậm một bước, mới đành phải bỏ qua cơ hội làm quen này.

Chắc hẳn là Phong Thần sẽ sớm đến Thánh viện tu hành, nàng cũng đã được Thánh viện coi trọng, vẫn sẽ có cơ hội tiếp cận Phong Thần, thế nên nàng không vội.

Ngu Thanh Thiên khẽ mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

Dáng vẻ của Lãnh Lăng Sương làm cho người ta cảm giác dịu dàng hiền hoà, giống như là rất dễ thân cận, nhưng nàng lại phát hiện đối phương quá mưu mô, người như thế không thích hợp để kết bạn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Lời Tiên Đoán Ở Cổ Mộ

Đọc theo đường đi, Lãnh Lăng Sương song song cười ngửa với Ngu Thanh Thiên và Vân Tư Đình, thỉnh thoảng lại nói mấy câu.

Không ít câu hỏi trông như vô tình, nhưng đa số đều là dò xét, nếu Ngu Thanh Thiện thật sự là một thiếu nữ hơn mười tuổi, đoán chừng đã sớm đã bị nàng cho vào tròng.

Ngoại hình của Lãnh Lăng Sương vốn rất xinh đẹp, cộng thêm tính tình dịu dàng hiền hoà, khiến người khác cảm thấy rất dễ thân cận, thỉnh thoảng đám người Nhạc Vân Dương vẫn trò chuyện nói giỡn với nàng, càng chung đụng lại càng hòa hợp.

Lúc đi đến núi hoang, đoàn người dừng lại nghỉ ngơi.

Ngu Thanh Thiện và Vân Tư Đình cùng đi tìm nước, Lãnh Lăng Sương thì bị Trì Mặc Nhiễm gọi lại đi tìm quả đại với Trì Hiên.

Sau khi hai người tìm được một dòng suối nhỏ, Vân Tư Đình nhìn xung quanh, thấp giọng nói: "Thanh Thiện, người cẩn thận cái à Lãnh Lăng Sương kia một chút."

Ngu Thanh Thiện ngồi xổm xuống rót đầy túi nước, nghiêng đầu cười hỏi: "Người không thích nàng?"

"Ừ, trực giác của nữ nhân, nàng rất mưu mô, chung quy ta vẫn thấy dọc đường đi nàng có ý tiếp cận người." Vân Tư Đình trả lời.

Vân Tư Đình tuy sinh ra trọng đại gia tộc, nhưng từ nhỏ đã phải gánh vác trách nhiệm nặng nề của gia tộc, so với đám người Nhạc Vân Dương lòng dạ càng thêm kín đáo, suy nghĩ càng thêm chín chắn.

Lãnh Lăng Sương nhìn qua thì rất dịu dàng hiền hoà, nhưng nàng lại cảm thấy đây chỉ là một loại thủ đoạn của đối phương.

Giống như là ở bên trong đoàn người của Trì gia, chỉ có Lãnh Lăng Sương tiếp cận đội ngũ của các nàng, mặc dù giao tình nhạt nhẽo, nhưng sự ưa thích của những người khác đối với nàng hiển nhiên đang không ngừng gia tăng.

Dĩ nhiên, những người khác cũng không bao gồm Phong Thần và Hòa Ly Nhã, thái độ của hai người này đối với Lãnh Lăng Sương vẫn luôn vô cùng lạnh nhạt.

Ngu Thanh Thiện gật đầu: "Ta cũng không thích nàng, nàng cứ liên tục bắt chuyện với ta, có thể là bởi vì lúc trước ta giải được độc cho Lục thiếu chủ, cho nên nàng mới có ý tiếp cận ta."

"Đến cổ mộ chúng ta cũng nên có lòng phòng bị đối với người của Trì gia, suy cho cùng hai bên cũng không thân thuộc." Vân Tư Đình làm gì cũng luôn rất cẩn thận, nàng lên tiếng nhắc nhở.

"Được!" Ngu Thanh Thiện đứng dậy xoa cằm cười nói.

Trì Mặc Nhiễm và Trì Mặc Hoan đi săn thú, trên đường trở lại, Trì Mặc Hoan lên tiếng hỏi: "Đại ca, có phải Lãnh Lăng Sương có chút nhiệt tình quá mức với Ngu Thanh Thiện không?"

Từ nhỏ đến lớn, hai huynh đệ họ đều không thích Lãnh Lăng Sương, đặc biệt là Trì Mặc Hoan lại càng không thích.

"Nàng quá mưu mô." Trong đôi mắt sâu thẳm của Trì Mặc Nhiễm phiếm sương lạnh.

Lãnh Lăng Sương một mực dò xét Ngu Thanh Thiện, điều này làm cho hắn rất không thích.

Trì Mặc Hoan bĩu môi: "Nàng thật sự cho rằng mình là đích nữ Trì gia đấy hả, cái thứ đồ gì chứ."

Ở nhà Lãnh Lăng Sương rất hay lấy lòng, khoe mẽ với trường bối, luôn tỏ vẻ ôn hòa đối xử với những người cùng lứa, thế nên nhân duyên của nàng rất tốt. Đối với việc Trì Mặc Hoan thỉnh thoảng lại đâm chọc bối mồm, nàng vẫn luôn ra vẻ lương thiện rộng lượng, khiến cho không ít người đều lên lút nói Trì Mặc Hoan quá trong sạch.

Lãnh Lăng Sương càng nhẫn nhịn, Trì Mặc Hoan càng nhìn nàng không vừa mắt, chỉ tiếc hắn không có biện pháp đuổi người đi.

Ngẩng đầu thấy vẻ lạnh lẽo trên khuôn mặt Trì Mặc Nhiễm, Trì Mặc Hoan ngăn người, vội vàng giải thích: "Đại ca, chỉ là ta không thích Lãnh Lăng Sương, cũng không có ý nhắm vào đại nương hay là Lãnh gia."

Trì Mặc Nhiễm biết Trì Mặc Hoan hiểu lầm chính mình, hơi giễu cợt nói: "Lãnh Lăng Sương vốn cũng không phải là đích nữ Trì gia, mẫu thân ta thích nuôi nàng ta thế nào là chuyện của nàng, người không cần quá để tâm."

Đối với cái đệ đệ này, Trì Mặc Nhiễm vẫn tương đối khoan dung và chiều chuộng.

Hắn đột nhiên nhớ tới Ngu Thanh Thiện, ánh mắt hắn tối sầm đi, bên trong lóe lên mấy phần bất đắc dĩ và kiên định.

Trì Mặc Hoan biết quan hệ giữa đại ca của mình và đại nương rất lạnh nhạt, suy nghĩ một lúc liền nói sang chuyện khác: "Không biết lần này Lãnh Lăng Sương định giờ trò quý gì, thế nhưng lời tiên đoán rằng có thể lấy được Thất Thái Thần Mộc ở cổ mộ kia, không biết có phải là thật hay không."

"Lời tiên đoán của Lãnh Lăng Sương chỉ sợ có hơi lệch khỏi quỹ đạo, nhưng vẫn là sự thật, người không nên quá coi thường nàng."

Trì Mặc Nhiễm im lặng một lúc, lại nói: "Nàng đã được Thánh viện coi trọng, ngại chớ để cho bản thân không so được với nàng."

"Ta chắc chắn bản thân cũng có thể vào được Thánh viện." Trì Mặc Hoan siết tay thành nắm đấm, sẽ không có chuyện hấn kém cỏi hơn nữ nhân đáng ghét kia.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Bồn Cô Nương Có Thưởng

Nghỉ ngơi dưỡng sức hồi lâu, đoàn người lại tiếp tục hành trình đi tới cổ mộ.

Bên ngoài cổ mộ còn có vài đội nhân mã của phủ thành chủ thay phiên canh gác, nhìn thấy đoàn người của bọn họ thì lập tức ngăn lại.

Nhưng lúc nhìn thấy lệnh thông hành mà Phong Thần đưa ra thì đám lính đều lui trở về, để lộ ra cánh cổng lớn phía trước cổ mộ.

"Cánh cổng này phải mở ra thế nào?" Nhạc Vân Dương nhìn đầu lĩnh đám binh lính của phủ thành chủ hỏi.

Người đầu lĩnh lắc đầu nói: "Từ lần trước sau khi cổ mộ đóng cửa, cánh cổng này lập tức tự động khép lại, chúng ta cũng không biết phải làm thế nào mới mở ra được."

Trì Mặc Nhiễm thấy thế liền quay đầu nói với nam tử cao lớn khôi ngô phía sau lưng mình: "Trì Uy, ngại tiến lên mở cửa đi."

Trì Uy gật đầu, đi tới cánh cổng phía trước cổ mộ, duỗi tay sờ đông sờ tây, sau đó lấy ra một thứ tương tự như la bàn, không ngừng kiểm tra.

Không lâu sau, Trì Uy mảy mò ở một góc của cổ mộ, chỉ nghe thấy mấy tiếng "Rầm rầm!", cánh cổng lớn phía trước cổ mộ dần dần mở ra từ bên trong.

Ngu Thanh Thiên thấy động tác tìm kiếm cơ quan để mở cửa của đại hán khôi ngô kia rất thuần thục, lập tức đoán được đối phương là một gã Cơ Quan Sư.

Cái thế giới này trừ Dược Tể Sư, Thực Văn Sư, Đoán Tạo (1) Sư ra, còn có Cơ Quan Sư.

Chẳng qua đại đa số Cơ Quan Sư đều là Đoán Tạo Sư kiêm tu, trong cơ quan sẽ bố trí rất nhiều vũ khí.

Đoàn người không do dự, bắt đầu từ đội ngũ Trì gia, lần lượt nhảy vào trong cổ mộ, từ cổng lớn đi vào.

Ngu Thanh Thiên và Phong Thần đi ở phía sau cùng.

"Nếu là chàng tới, có thể mở được cánh cổng này không?" Ngu Thanh Thiên nhẹ nhàng chạm tay vào cánh tay Phong Thần, nhỏ giọng hỏi.

Phong Thần vuốt cằm nói: "Có thể."

"Hôm nào ta cho chàng một phần bản vẽ, chàng giúp ta chế tạo vài món vũ khí." Ngu Thanh Thiên không khách khí mở miệng.

Trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Phong Thần Phương ánh lên ý cười nồng đậm: "Được, sau khi trở về ta sẽ giúp nàng chuẩn bị."

Ngư Thanh Thiên vươn ra đầu ngón tay gãi gãi lòng bàn tay Phong Thần: "Chuẩn bị cho tốt, sau này bốn cô nương sẽ có thưởng."

Phong Thần nắm chặt bàn tay đang tác quái của nàng, cảm xúc mềm mại khiến cho trái tim của hắn cũng mềm xuống theo: "Ta chờ phần thưởng của nàng."

Hai người đi ở phía sau cùng, những người khác cũng không nhìn thấy được phút giây mờ ám này.

Sau khi tiến vào cổ mộ, hai hàng nến ở hai bên tự động cháy lên, một con đường dài thăm thẳm đi thông phía trước xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Phong Thần buông tay Ngư Thanh Thiên ra, lấy bản đồ cổ mộ mà Lục thành chủ đưa cho ra đối chiếu với con đường phía trước một lần.

Trì Mặc Nhiễm cũng có một phần bản đồ giống như thế, hắn không xem mà trực tiếp đưa cho Trì Uy.

Một lúc sau, Hòa Ly Nhã thấy Phong Thần cau mày, hỏi: "Giả tiên, bản đồ này hữu dụng không?"

Phong Thần thu lại ánh mắt đặt trên bản đồ: "Không có nhiều chỗ dùng cho lắm, trên tám bản đồ của Lục thành chủ có hai con đường, nhưng mà không giống với con đường chúng ta đi lúc này."

"Xem ra mỗi lần tiến vào cổ mộ đường đi đều thay đổi, người thiết kế cơ quan đều đã tính toán tốt, khó trách lúc trước Cơ Quan Sư dò xét cổ mộ chỉ có thể mở ra ba lần." Trì Uy cất bản đồ rồi tiếp lời.

"Thần thái tử, chúng ta liên thủ cùng xông vào cổ mộ này, được chứ?" Trì Mặc Nhiễm nhìn Phong Thần lên tiếng muốn mời.

Nghe được Trì Mặc Nhiễm lên tiếng, Lãnh Lăng Sương không tự chủ mà nhú mày.

Theo nàng biết, kiếp trước sau khi Lục Trạng chết đi cổ mộ vẫn bị phong bế, cho đến năm năm sau người của Tà gia thuộc thất đại gia tộc tiên đoán ra được tin tức vị trí của Thất Thái Thần Mộc, mới mở ra cổ mộ một lần nữa, cũng thuận lợi tìm được Thất Thái Thần Mộc.

Cơ duyên lớn như vậy nên nắm giữ trong lòng bàn tay của mình, vì sao Trì Mặc Nhiễm lại lên tiếng muốn mời đoàn người kia cùng tham gia?

Phong Thần muốn gia nhập thì nàng cũng đồng ý thôi, suy cho cùng tương lai người này có thể trở thành người đứng đầu Thánh viện, tuyệt đối là kẻ bất phàm, sẽ có thể trợ giúp các nàng, nhưng những người khác rõ ràng chính là gánh nặng.

1. Đoán tào: rên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Tách Ra Đi

Lãnh Lăng Sương nghe nói từng có không ít người của Tà gia mất mạng trong cổ mộ rồi, có thể đoán được rằng đi sâu vào bên trong rất nguy hiểm,

nàng cũng không muốn bị đám người Ngu Thanh Thiện liên lụy.

"Biểu ca, địa hình trong cổ mộ phức tạp, mọi người đi chung với nhau, nếu như gặp phải nguy hiểm thì sẽ rất khó có thể né tránh được các cơ quan."

Trì Mặc Nhiễm lạnh lùng liếc mắt nhìn Lãnh Lăng Sương một cái, vừa định đáp lời, thì Phong Thần đã lên tiếng trước.

"Lãnh tiểu thư nói rất đúng, ta cũng cảm thấy chúng ta vẫn nên tách ra đi."

Nghe Phong Thần nói như vậy, Trì Mặc Nhiễm cũng không miễn cưỡng nữa: "Vậy đến ngã ba phía trước, chúng ta lập tức tách ra."

Phong Thần gật đầu nói: "Được!"

Hắn không biết tại sao Trì gia lại cảm thấy hứng thú với cổ mộ, nhưng trực giác của hắn cho biết đối phương có tính toán không nhỏ, nói không chừng trong cổ mộ thật sự tồn tại một thứ gì đó rất hấp dẫn, việc tách ra đối với song phương cũng có ích.

Nghe nói Lãnh Lăng Sương là Linh Thực Sư song hệ, còn có năng lực bói toán, vừa rồi biểu hiện của nàng có phần vội vàng, nhất định là nơi này có bảo vật.

Trì Uy đi phía trước dò đường, nhìn thấy hai con đường tách ra ở phía trước, Trì Mặc Nhiễm lên tiếng mời: "Thần thái tử, các người chọn một đường, đường còn lại chúng ta sẽ đi."

Phong Thần cũng không khách khí, chỉ vào con đường bên phải: "Chúng ta đi bên này đi."

Nếu Trì Mặc Nhiễm để cho bọn họ lựa chọn đường, vậy chứng tỏ đối phương chỉ biết rằng trong cổ mộ có đồ mà họ muốn, nhưng mà cũng không xác định phương hướng và vị trí, như vậy cũng rất tốt.

"Vậy các người cẩn thận, hi vọng chúng ta còn có cơ hội gặp mặt." Trì Mặc Nhiễm gật đầu, mím môi liếc nhìn Ngu Thanh Thiện một cái liền xoay lưng dẫn người đi về phía bên trái.

Đối với cách làm của Trì Mặc Nhiễm, mấy người Trì Hiên đi theo phía sau hắn đều có phần không giải thích được, nhìn vào tính tình lạnh lùng nhạt nhẽo của Trì Mặc Nhiễm từ xưa đến nay, đáng lẽ hắn sẽ không khiếm nhường khách khí với đoàn người Phong Thần như vậy mới phải.

Mặc dù Phong Thần là thái tử Phong Ly quốc, nhưng sinh ra là thiếu chủ của gia tộc đứng đầu thất đại gia tộc, địa vị của Trì Mặc Nhiễm cũng không thua Phong Thần.

Phong Thần cẩn thận dẫn theo những người khác đi tới con đường phía bên phải, hắn giống như trước lấy ra một cái cơ quan vòng quanh bốn phía kiểm tra, thỉnh thoảng lại chuyển động một số cái rãnh ngầm ở hai bên vách tường.

Bản đồ của Lục thành chủ đưa cho tuy không giống với đường đi của bọn họ, nhưng mà cơ quan được phân bố vẫn tương đối tương tự, Phong Thần rất thông minh, sau khi hiểu được cách hoạt động của cơ quan, quá trình phá giải cơ quan cũng đơn giản hơn rất nhiều.

"Hình như đám người Trì Mặc Nhiễm hướng về một thứ gì đó ở trong cổ mộ mà đến." Hỏa Ly Nhã vừa đi vừa mở miệng.

Hỏa Diệp Phong đồng ý nói: "Nhìn về mặt của Lãnh Lăng Sương, hẳn là nàng đã tiên đoán ra cái gì đó."

Sở dĩ ở Trì gia Lãnh Lăng Sương có địa vị giống như đích nữ, không chỉ là bởi vì nhờ có Lãnh Ngọc Quân, mà còn vì lời tiên đoán của nàng từng mang đến cho Trì gia không ít chỗ tốt.

Ví dụ như nàng từng tiên đoán rằng ở một ngọn núi hoang có thể sẽ xuất hiện mỏ tinh thiết dùng để chế tạo vũ khí, ban đầu rất nhiều người đều không tin, Lãnh gia lại càng cười nhạt.

Gia chủ Trì gia cho người đi mua ngọn núi kia về, sau khi khai thác đột nhiên phát hiện mỏ tinh thiết, mang đến cho Trì gia không ít lợi ích.

Từ đó về sau, lời tiên đoán Lãnh Lăng Sương bắt đầu được coi trọng, chẳng qua là Trì gia cũng đã tiến hành bảo vệ nàng, những người khác rất khó có thể biết được lời tiên đoán của nàng thêm một lần nữa.

Bởi vì cái thiên phú bói toán hạng nhất này mà Lãnh Lăng Sương có được địa vị không hề thấp trong lứa tiểu bối của Trì gia, thêm vào đó nàng còn rất xinh đẹp dịu dàng, bất kể là ở lục địa trung tâm, hay là ở Học viện Hoàng gia bắc bộ, Lãnh Lăng Sương đều là đối tượng được đông đảo đệ tử thế gia theo đuổi.

"Chúng ta có nên xem thử một chút hay không?" Nhạc Vân Dương cũng đã được nghe kể về chuyện của Lãnh Lăng Sương, hắn nhìn Phong Thần mở miệng hỏi.

Phong Thần thần nhiên nói: "Không cần, đã là của chúng ta thì sẽ không chạy được."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Thiển Thiển, Ở Phía Sau Ta

Phong Thần một đường phá giải cơ quan, vì vậy bọn họ cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Đi tới cuối con đường nhỏ lại đột nhiên hết đường, sắc mặt đoàn người cũng thay đổi.

"Xem ra con đường mà đám người Tri Mặc Nhiễm đi mới đúng, lão đại, chúng ta có cần quay đầu lại hay không." Tên nam tử mặt trẻ con kia nhìn về phía Phong Thần hỏi.

Phong Thần vẻ mặt không đổi, cầm lấy cơ quan điều tra xung quanh: "Nếu như ta đoán không lầm, cuối con đường mà bọn họ đi cũng là đường cụt."

Những người khác nghe được lời chàng thì đều ngây ngốc, nhưng cũng không có bao nhiêu hoài nghi.

Phong Thần sờ soạng dọc theo bên tường, cuối cùng một khối tường đá bị mở ra.

"Rầm rầm rầm!!"

Phía trước đột nhiên xuất hiện năm chiếc cửa đá, cửa đá tự động mở ra, hướng mắt nhìn vào, trong mỗi cửa đá đều sâu hút hút giống như không đi được đến cuối, căn bản không thể nhìn thấy điểm tận cùng.

"Lão đại, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?" Nhìn một loạt cửa đá không hiểu sao lại xuất hiện, Nhạc Vân Dương cau mày hỏi.

Phong Thần suy nghĩ một lúc nói: "Hiện tại có hai lựa chọn, một là chúng ta cùng nhau đi vào bắt đầu từ cửa đá thứ nhất, nếu có vấn đề hoặc là hết đường, chúng ta sẽ quay đầu lại rồi tiếp tục đi vào cửa đá thứ hai; hai là, chúng ta chia ra thành hai người một tổ đi vào từng cửa đá."

"Các người lựa chọn nào, lấy biểu quyết đa số phục tùng thiểu số." Hắn dừng lại một chút, sau đó bổ sung một câu.

Những người khác suy nghĩ chốc lát, cuối cùng đa số mọi người đều lựa chọn phương án thứ hai, suy cho cùng phương án thứ nhất thật sự là quá tốn thời gian.

"Vậy thì hai người một tổ, tất cả mọi người cẩn thận một chút, nếu như gặp phải nguy hiểm hoặc chuyện ngoài ý muốn thì lập tức quay ngược trở về, tính mạng so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn." Phong Thần nhắc nhở một câu.

"Nhất trí!"

Hỏa Ly Nhã và Hỏa Diệp Phong một tổ, Phong Thần và Ngu Thanh Thiển một tổ, sáu người khác cũng chia ra thành ba tổ.

Năm tổ chia nhau lựa chọn đi vào năm cửa đá, sau khi các tổ khác đã đi, Phong Thần và Ngu Thanh Thiển đi vào cửa đá tận cùng bên trái.

Sau khi tiến vào vào cửa đá, hàng nền ở hai bên tự động đốt sáng, bốn phía tràn ngập mùi hương ẩm ướt

Phong Thần đi ở phía trước Ngu Thanh Thiển, bàn tay vẫn cầm lấy cơ quan xem xét xung quanh như cũ.

"Nơi này không thiết trí cơ quan." Hắn cẩn thận nói: "Thiển Thiển, nằng đi theo phía sau ta, cẩn thận một chút."

Ngu Thanh Thiện cũng không cậy mạnh, rút ra con dao găm nhét trong ống giày làm ra tư thế phòng bị nguy hiểm.

"Ra khỏi nơi này, hắn là cũng sắp đến khu vực khói độc."

Phong Thần trả lời: "Ừ, dựa theo bản đồ của Lục thành chủ, qua con đường này chính là chỗ giao nhau giữa phòng ngoài và phòng trong của cổ mộ."

Ngu Thanh Thiện mới vừa muốn nói chuyện, thì lổ tai giật giật, nàng nhanh chóng kéo Phong Thần dựa vào tường.

Đột nhiên phía trước có hàng loạt mũi tên phóng tới, Phong Thần vung tay lên, một luồng hắc quang bay ra bao phủ những mũi tên lao tới tựa như thác nước kia.

Rất nhanh, những mũi tên kia liền biến thành tro bụi rơi xuống mặt đất.

Ngu Thanh Thiện khoanh tay vào tựa vào tường, nhướn mày: "Từ khi lên đến Linh Tượng, thực lực của chàng mạnh lên nhiều thật đấy!"

Phong Thần vẫn thấy khá là hài lòng đối với kỹ năng cắn nuốt quần công mà chính mình mới sáng tạo ra.

"Cũng là nhờ có tính hạch mà nàng đưa cho ta."

Nếu không có tính hạch của Ngu Thanh Thiện, ước chừng còn phải cần một khoảng thời gian nữa tu vi của hắn mới lên đến cấp Linh Tượng.

Tính hạch mà Ngu Thanh Thiện đưa cho hắn có độ tinh khiết rất cao, thuộc tính đa dạng, sau khi hấp thu luyện hóa, hắn chẳng những lên cấp, mà tu vi còn được củng cố rất là vững chắc.

"Không biết bọn họ có gặp phải nguy hiểm gì hay không." Ngu Thanh Thiện cúi đầu nhìn một những mũi tên đã biến thành tro tàn nói.

Phong Thần nắm tay Ngu Thanh Thiện đi về phía trước: "Lấy bản lĩnh của bọn họ, chút nguy hiểm này cũng không ứng phó được, thì nên chủ động thôi học đi là vừa."

"Cũng đúng." Ngu Thanh Thiện gật đầu, cũng yên tâm hơn không ít, nàng cũng không hy vọng rằng sau khi ra khỏi cổ mộ sẽ phát sinh tình huống thâm hụt thành viên.

Mặc dù Phong Thần nắm tay Ngu Thanh Thiện, nhưng lại đi ở phía trước, thân thể vừa lúc ngăn chặn Ngu Thanh Thiện, nếu như có nguy hiểm gì, bị trùng kích đầu tiên cũng là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Người Đang Phòng Bị Ta?

Phong Thần kéo Ngu Thanh Thiện đi thẳng về phía trước, trong quá trình tránh khỏi không ít cơ quan bày rập.

Đi đến tận cùng con đường thì xuất hiện một màn ánh sáng âm u.

Hai người đi tới, đột nhiên, một luồng không khí nguy hiểm đánh úp tới.

Một con ma thú cao cấp đột nhiên nhảy ra, Phong Thần triệu hoán Nguyệt Quang thảo ra, áo giáp hộ thể màu bạc bao phủ toàn thân, sẵn sàng nghênh đón.

Ngu Thanh Thiên cũng triệu hoán Ma Hoàng thảo ra, áo giáp màu đỏ bao phủ toàn thân nàng, nàng cầm lấy con dao găm đứng một bên để hỗ trợ.

Dưới sự hợp lực của hai người, thương thế trên cơ thể con ma thú kia càng ngày càng nặng.

Khoảnh khắc con ma thú ngã xuống đất, dị biến phát sinh.

Nó hội tụ lực lượng toàn thân ở chót đuôi rồi bắn về phía Ngu Thanh Thiên.

Con ma thú này có thực lực tương đương với Linh Thực Sư tu vi Linh Tướng, so với Phong Thần cao hơn một bậc, lực lượng mà nó liều chết phóng ra lúc cuối cùng hiển nhiên cũng không hề nhỏ.

Mặt Phong Thần liền biến sắc, dưới chân sinh gió, nhanh chóng đẩy Ngu Thanh Thiên ra, chính hắn tự mình đón nhận một kích kia.

Sau khi đón nhận một kích kia, thân thể Phong Thần bị đánh bay, đồng thời đóa hoa Bỉ Ngạn màu đen cũng bị hắn triệu hoán ra, một luồng hắc quang từ trên người hắn lập tức bay ra, bao phủ lấy con ma thú kia.

Một kích cuối cùng của con ma thú kia hết sức ác liệt, e là dù có áo giáp hộ thể, Phong Thần vẫn sẽ bị thương, một dòng máu tươi tràn ra từ khóe miệng.

Sau khi luồng hắc quang kia bao phủ con ma thú, nhiều tia lực lượng trên người ma thú bị hút vào trong cơ thể Phong Thần.

Ngu Thanh Thiên thấy thế thở phào nhẹ nhõm, tu vi của nàng mới chỉ là Linh Thập, thấp hơn con ma thú kia hai bậc lớn, căn bản là không vượt cấp được, chỉ có thể bằng vào thân pháp cổ võ du tẩu một bên giúp Phong Thần tác chiến.

Nhưng nếu như bị lực lượng kia đánh trúng, chỉ sợ có áo giáp hộ thể cũng tuyệt đối sẽ trọng thương.

Ngu Thanh Thiên vừa định tiến lên trị liệu thương thế cho Phong Thần, mới bước lên một bước, đột nhiên có một luồng lực hút truyền đến từ phía sau, một thứ giống như xoáy nước xuất hiện ở trên vách tường đã bị nứt ra, cũng nuốt lấy nàng chỉ trong nháy mắt.

Phong Thần cũng không nghĩ tới rằng cảnh tượng như vậy sẽ xuất hiện, khi thấy Ngu Thanh Thiên bị xoáy nước cuốn đi, trên khuôn mặt tái nhợt của hắn mang theo cảm xúc kinh hoàng chưa bao giờ xuất hiện.

Hắn chẳng quan tâm đến thương thế của mình, lập tức đứng dậy đi tới phía trước mặt tường kia cảm thiết bị tìm kiếm xung quanh, những ngón tay khẽ run bều lộ ra rằng lúc này đây hắn rất không bình tĩnh.

Sau khi bị hút vào xoáy nước, Ngu Thanh Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, dần dần mất đi ý thức.

Trong khi Ngu Thanh Thiên còn đang nhắm chặt hai mắt, một vầng hào quang màu đỏ nhanh chóng bao phủ lấy Ngu Thanh Thiên, tạo thành một lớp phòng hộ kín đáo, gốc Ma Hoàng thảo yêu đã tẩn ra một vầng hào quang màu đỏ khác thường, lực lượng đang cắn nuốt kia hoàn toàn bị tan mất.

Không biết qua bao lâu, Ngu Thanh Thiên chậm rãi mở mắt ra.

Vừa mới mở mắt, gương mặt tuần tú của Trì Mặc Nhiễm lập tức đập vào mắt nàng, Ngu Thanh Thiên nhìn không được mà ngây ngốc.

"Người không sao chứ?" Giọng nói trầm khàn của Trì Mặc Nhiễm vang lên.

Ngu Thanh Thiên dùng hai tay chống đỡ cơ thể ngồi dậy, phát hiện phía dưới lót một cái thảm da thú, hiển nhiên là do Trì Mặc Nhiễm trải ra.

"Tại sao ta lại ở chỗ này?" Ngu Thanh Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Trì Mặc Nhiễm, trong giọng nói mang theo vài phần ý lạnh.

Ở trước mặt Ngu Thanh Thiên, khí chất lạnh lùng của Trì Mặc Nhiễm bị thu lại không ít, con ngươi ẩn chứa sự bất đắc dĩ: "Người đang phòng bị ta sao?"

"Chẳng lẽ không nên như thế sao?" Ngu Thanh Thiên nhún mày hỏi ngược lại.

Trì Mặc Nhiễm thở dài: "Quả thật nên như thế."

"Đây là nơi nào? Phong Thần đâu rồi?" Ngu Thanh Thiên nhìn quanh một vòng, phát hiện đây là một mật thất, chỉ có nàng và Trì Mặc Nhiễm.

Trì Mặc Nhiễm lên tiếng: "Ta cũng không biết đây là chỗ nào, chúng ta bị yêu thực tập kích, ta bị một cái xoáy nước hút vào."

Hắn chỉ vào bức tường đối diện tiếp tục nói: "Ta tỉnh lại không được bao lâu, liền thấy người từ trên bức tường bên kia rơi xuống."

Ngu Thanh Thiên thấy ánh mắt Trì Mặc Nhiễm sáng tỏ, theo như phán đoán của nàng, hẳn là hắn cũng không nói dối.

Chương 190: Người Cần Gì Phải Thế

Trì Mặc Nhiễm thấy Ngu Thanh Thiên không lộ vẻ mặt hoài nghi hay là chán ghét ra, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Người biết phải làm thế nào mới đi ra ngoài được không?" Ngu Thanh Thiên như có điều suy nghĩ nhìn Trì Mặc Nhiễm hỏi.

Vừa rồi trước lúc nàng bị xoáy nước kia hút vào, bệnh mỵ nhân đã vì nàng mà bị thương, hiện tại bản thân đột nhiên biến mất, chắc hẳn là hẳn sẽ rất lo lắng.

Trì Mặc Nhiễm lắc đầu nói: "Ta đã tìm một lần, vẫn không phát hiện ra cơ quan gì, theo suy đoán của ta thì nếu muốn ra ngoài, phải có người mở cơ quan ra từ bên ngoài mới được."

"Ta tới nhìn thử xem." Mặc dù Ngu Thanh Thiên không am hiểu về các loại cơ quan, nhưng mà nàng vẫn muốn thử một lần, lòng nàng lúc này chỉ đắm đắm nhớ tới vết thương của Phong Thần.

Ngu Thanh Thiên đứng lên, mới vừa đi một bước, thì Trì Mặc Nhiễm đột nhiên duỗi tay điểm lên lưng của nàng, trong nháy mắt nàng không cách nào nhúc nhích.

Ngu Thanh Thiên không nghĩ tới Trì Mặc Nhiễm lại bất ngờ đánh úp mình, suy cho cùng nếu như hẳn muốn thương tổn nàng, thì nhân cơ hội bản thân nàng hôn mê không phải là dễ dàng hơn sao.

Trì Mặc Nhiễm đi tới phía trước Ngu Thanh Thiên, ôm lấy nàng đi về phía một cái thạch đài trong mặt thất, trải da thú lên rồi đặt nàng lên trên.

Ngu Thanh Thiên không giải thích được mà nhìn Trì Mặc Nhiễm, không cách nào nhúc nhích thân thể, cũng không nói ra lời.

Tinh thần lực trong thức hải tạo thành từng lưỡi dao sắc bén tùy thời mà động, nếu như Trì Mặc Nhiễm muốn gây bất lợi với nàng, như vậy nàng sẽ phát động tinh thần để công kích.

Trì Mặc Nhiễm nhìn thấu sự phòng bị của Ngu Thanh Thiên, cũng không giải thích, hẳn mím môi, khoanh chân ngồi xếp bằng dưới đất.

Thời gian trôi qua từng chút một, Ngu Thanh Thiên cảm nhận được xung quanh có một luồng khí lưu cường đại đang vận chuyển, nhưng mà nàng lại không có cảm giác nguy cơ, nói rõ Trì Mặc Nhiễm cũng không có ý thương tổn tới nàng.

Lại qua thời gian uống cạn một chung trà, Trì Mặc Nhiễm chậm rãi mở ra đôi mắt đang nhắm chặt, bức ra một giọt chất lỏng màu vàng từ mi tâm của hẳn, rồi phiêu đảng ở giữa không trung.

Ngu Thanh Thiên vừa thấy chất lỏng màu vàng kia liền không kiềm chế được mà ngưng mắt nhìn đắm đắm, nàng phát hiện trong chất lỏng kia ẩn chứa tinh hoa tinh huyết của nàng.

Giọt chất lỏng màu vàng kia phiêu đảng ở giữa không trung một hồi, Trì Mặc Nhiễm duỗi tay chạm nhẹ một cái.

Thế là giọt chất lỏng màu vàng kia phiêu lạc đến ấn đường của Ngu Thanh Thiên, chậm chậm chui vào.

Đột nhiên máu trong cơ thể Ngu Thanh Thiên cũng điên cuồng mà tuôn trào, toàn thân tinh khiết ấm áp giống như được trở lại trong tã lót.

Chỉ có khi người ta tỉnh, máu mới có thể hoàn toàn theo ý thức dung hợp, khó trách Trì Mặc Nhiễm có tại chính mình sau khi tỉnh lại mới ra tay.

Mà lúc này Trì Mặc Nhiễm đã đỏ đầy mồ hôi, khuôn mặt lạnh lùng đều đã tái nhợt, mái tóc dài đen nhánh như mực bắt đầu biến thành màu bạc.

Sau khi tiến vào trong cơ thể Ngu Thanh Thiên, giọt chất lỏng màu vàng kia nhanh chóng dung hòa với máu trong cơ thể nàng, thân thể từng vì bị mất đi tinh huyết mà tạo thành thiếu hụt cũng từ từ khôi phục bình thường, giống như là được tái sinh, tràn ngập sức sống, lúc này lực lượng trong cơ thể nàng tràn đầy giống như là vô tận.

Một lúc lâu sau, thân thể Ngu Thanh Thiên chẳng những khôi phục bình thường, linh lực trong cơ thể còn đạt đến đỉnh phong, mượn cơ hội lần này từ tu vi nhất điệp Linh Thị trực tiếp trùng kích đến tu vi tam điệp Linh Thị.

Lúc giọt chất lỏng màu vàng dung hợp với máu trong cơ thể, tu vi của nàng thăng cấp mà không cần nhập định, thân thể cũng có thể động dậy bình thường.

Ngu Thanh Thiên vội vàng đứng dậy, cúi đầu nhìn lại liền thấy Trì Mặc Nhiễm đã bất tỉnh ngã xuống mặt đất, mái tóc trắng xóa, gương mặt trắng bệch không có một chút máu.

Nhìn Trì Mặc Nhiễm như vậy, lòng Ngu Thanh Thiên đột nhiên đau đến quặn thắt, mặc dù hắn đã đưa huyết tinh đã được tinh luyện cho nàng, nhưng nàng vẫn cảm nhận được sự ràng buộc của huyết thống.

"Người cần gì phải vậy chứ." Ngu Thanh Thiên không nhịn được mà than nhẹ một tiếng, đỡ Trì Mặc Nhiễm dậy.

Nàng duỗi tay dò xét mạch đập của Trì Mặc Nhiễm, phát hiện lúc này thân thể đối phương hao tổn rất lớn, nếu không nhanh chóng trị liệu tương lai nhất định sẽ lưu lại di chứng.

Ngu Thanh Thiên vội vàng điều động rất nhiều tia dị năng Mộc hệ tiến vào thân thể Trì Mặc Nhiễm, chữa trị thân thể bị tổn thương của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Bởi Vì Người Là Muội Muội Của Ta

Kể từ khi giọt chất lỏng màu vàng kia và huyết mạch trong cơ thể hoàn toàn tan thành một thể, Ngu Thanh Thiên phát hiện dị năng Mộc hệ cùng dị năng tinh thần trong cơ thể không còn bị áp chế trói buộc nữa, toàn thân đều thoải mái hơn rất nhiều.

Vốn là phải dựa vào dị năng Mộc hệ để tự động chữa trị những thiếu hụt của thân thể, cũng bởi vì huyết tinh vốn bị lấy mất nay được trả trở về mà đã khôi phục hoàn toàn, tổ chất thân thể của nàng đã tăng cao hơn một bậc.

Nhờ dị năng Mộc hệ của Ngu Thanh Thiên chữa trị, những tổn thương trong cơ thể của Trì Mặc Nhiễm cũng dần dần lành lại, sắc mặt trắng bệch chậm rãi khôi phục bình thường.

Bản thân Trì Mặc Nhiễm vốn đã có thực lực rất mạnh, sau khi được Ngu Thanh Thiên trị liệu hắn khôi phục ý thức rất nhanh, vừa mở mắt ra hắn đã đối

mặt với đôi mắt đen nhánh đầy phức tạp và khó hiểu của Ngu Thanh Thiện.

"Người cảm thấy thế nào?" Trong giọng nói của Ngu Thanh Thiện đã không còn ý lạnh như lúc đầu.

Trì Mặc Nhiễm ngồi thẳng người, khẽ cười: "Không còn vấn đề gì, không nghĩ tới thuật trị liệu của người lại cao minh như vậy."

Hắn vốn đã dự liệu sẵn là sau khi trở về phải tu dưỡng mấy năm mới có thể khôi phục, không nghĩ tới sau khi tỉnh lại tổn thương trong cơ thể lại đã khôi phục.

Được như thế là vì Ngu Thanh Thiện đã giúp hắn trị liệu.

Anh mắt Ngu Thanh Thiện rất phức tạp, không nhìn được mà cất tiếng hỏi: "Tại sao? Nếu không có tinh huyết, ta lại không có biện pháp chữa trị tổn thương trong cơ thể của người, người biết sẽ có hậu quả như thế nào không? Sau khi thân thể của người lưu lại di chứng, tu vi của người sẽ không cách nào tăng tiến cao hơn."

Trì Mặc Nhiễm thấp giọng cười, đưa tay xoa đầu Ngu Thanh Thiện, sự lạnh lùng trong đôi mắt bị vẻ ôn hòa thay thế: "Bởi vì người là muối muối của ta!"

Cái mạng này của hắn phải nhờ đến tinh huyết của muối muối mới có thể sống sót, ngay từ lúc đầu hắn đã không muốn độc chiếm tinh huyết của Ngu Thanh Thiện, vì vậy hắn mới tu luyện một bộ công pháp có thể đẩy tinh huyết trong cơ thể ra.

Vừa lúc công pháp thành công, biết được Ngu Thanh Thiện cùng đoàn người Phong Thần tới thành Thanh Khâu làm nhiệm vụ, hắn mới chủ động tiếp nhận nhiệm vụ thăm dò cổ mộ của gia tộc, mục đích thực sự chính là muốn trả lại tinh huyết cho Ngu Thanh Thiện.

Hắn cũng biết một khi đẩy tinh huyết ra, thì sẽ tạo thành tổn thương rất lớn đối với cơ thể, nhẹ thì tu dưỡng mấy năm mới có thể dần khôi phục, nặng thì sau khi để lại di chứng tu vi sẽ không cách nào tiến bộ đột phá đến Linh Hoàng, nhưng mà hắn không hề hối hận.

Ngu Thanh Thiện không đẩy tay Trì Mặc Nhiễm ra, người nàng cứng đờ, sự cảm động cùng thân thiết rất khó tả đang quanh quẩn trong lòng nàng.

"Người thật khỏe!" Ánh mắt Ngu Thanh Thiện đặt lên mái tóc trắng xóa của Trì Mặc Nhiễm, ngay sau đó nàng khẽ cười một tiếng: "Thật ra mái tóc trắng này rất phù hợp với khí chất lạnh lùng của người."

Nàng biết nếu Trì Mặc Nhiễm quyết định làm như vậy thì sẽ không cần mình báo đáp hay đồng tình, đây là một nam nhân có nội tâm rất mạnh mẽ, thế nên nàng sẽ tôn trọng hắn.

Dù cho phải dùng tu vi và tiền đồ tương lai của mình để đánh cược, hắn cũng tình nguyện làm chuyện này để đền bù cho nàng, người ca ca này thật đúng là ngốc, nhưng mà ngốc đến mức đáng yêu, khiến cho người ta phải đau lòng.

Cái khí tràng người lạ chói tới gần của Trì Mặc Nhiễm ở trước mặt Ngu Thanh Thiện đã sớm biến mất, khoe môi hắn hàm chứa nụ cười: "Vậy sao? So với tóc đen, thật ra thì ta cũng thích tóc trắng hơn."

Kể từ sau khi mẫu thân mang tinh huyết về cứu sống hắn, là hắn đã biết chính mình có một người muối muối, một người muối muối bị mẫu thân tàn nhẫn hy sinh.

Nhìn Trì Mặc Hoan từng chút lớn lên, hắn cũng sẽ thường xuyên tưởng tượng ra dáng vẻ từ nhỏ đến lớn của Ngu Thanh Thiện, sau khi đã thành lập được thế lực của mình, hắn liền bắt đầu âm thầm chú ý đến tin tức của Ngu Thanh Thiện.

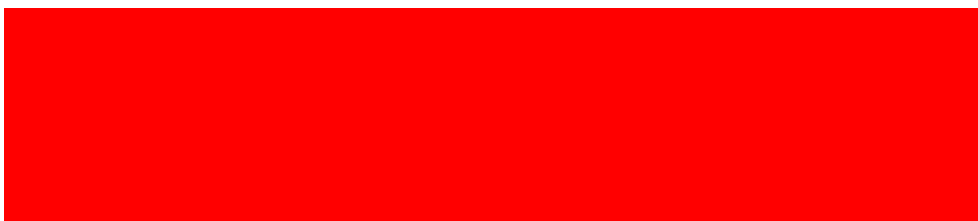
Biết nàng cũng dần khỏe mạnh lớn lên, những nỗi áy náy trong lòng hắn mới dần ổn định lại.

Từ đó trở đi, hắn không ngừng tự nói với bản thân rằng mình phải mạnh lên, tương lai nhất định phải trả lại tinh huyết cho muối muối, cũng dùng cả cuộc đời mình để bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Ca Ca Ngốc

Ngu Thanh Thiện cảm nhận được Trì Mặc Nhiễm mang cảm giác áy náy đối với mình, hơn nữa hẳn thật lòng xem chính mình là muội muội mà để ở trong lòng.

Thật ra thì từ đầu đến cuối Trì Mặc Nhiễm cũng là người bị hại, bởi vì lúc mang thai nữ nhân kia đã không cẩn thận, khiến hẳn sinh ra mà mang bệnh lạ trong người.

Tình huyết của nàng không phải là do Trì Mặc Nhiễm lấy, thật ra thì ngay từ đầu Ngu Thanh Thiện cũng không giận chó đánh mèo mà trách lấy sang cả Trì Mặc Nhiễm, nàng chỉ cảm hận nữ nhân kia mà thôi.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Trì Mặc Nhiễm ở thành Thanh Khâu, Ngu Thanh Thiện căn bản chưa từng cảm thấy căm ghét hay thù hận hẳn.

Chỉ là có rất nhiều chuyện không nhất thiết phải nói ra miệng, Trì Mặc Nhiễm hẳn không cần.

"Trong giọt tinh huyết màu vàng kia trừ tinh huyết của ta ra, ta còn cảm nhận được một luồng lực lượng có thể tự động chữa trị, ngươi có ý sao?" Ngu Thanh Thiện ngồi xuống cạnh Trì Mặc Nhiễm, giống như là bằng hữu tùy tiện tán gẫu với nhau.

Sau khi tinh huyết trong cơ thể dung hợp, nàng liền phát hiện trừ máu của mình, trong giọt chất lỏng màu vàng kia còn ẩn chứa một loại lực lượng có thể tự động chữa trị, rất có lợi đối với thân thể, thậm chí còn có tác dụng tâm bổ đối với Linh Thực ký khế ước ở trong không gian Linh Thực.

Trì Mặc Nhiễm không thêm đề ý nói: "Ừ, ta có ý luyện chế tinh hoa của một gốc linh thảo có tác dụng chữa trị rồi dung nhập vào trong tinh huyết, thân thể của ngươi từ nhỏ đã không tốt, có tinh hoa của loại linh thảo có tác dụng chữa trị này, ngươi cũng sẽ không còn bị suy nhược nữa."

Bắt đầu từ lúc Ngu Thanh Thiện mới bốn, năm tuổi hẳn đã chú ý đến tin tức của nàng, mặc dù biết thân thể suy nhược của nàng đã dần dần khôi phục bình thường, nhưng hẳn vẫn tránh không được mà lo lắng rằng tương lai sẽ để lại di chứng.

Để luyện chế gốc linh thảo có thể chữa trị thân thể rồi dung nhập vào trong tinh huyết, hẳn đã phải lật xem rất nhiều sách cổ mới tìm ra được một biện pháp, vì vậy những năm gần đây hẳn vẫn một mực tìm kiếm linh thảo, cho đến một năm trước mới hao hết tâm tư kiếm được một gốc, may mắn là đã thành công.

Ngu Thanh Thiện phát hiện trừ cha mẹ nhân và bệnh mẹ nhân ra, tâm lòng của Trì Mặc Nhiễm giành cho nàng cũng không kém hơn một chút nào, thật ra thì người nam nhân này không cần phải làm như vậy, nhưng hẳn lại yên lặng mà làm, chính mình làm sao còn có thể thờ ơ?

Linh thảo và thảo dược là có khác biệt rất lớn, trình độ khó tìm cũng cách biệt rất nhiều.

"Hiện tại thân thể ta đã khá hơn, ngươi thật dụng tâm!" Ngu Thanh Thiện cảm thấy Trì Mặc Nhiễm cũng không hy vọng nghe được mấy lời cảm tạ đầy khách sáo từ nàng.

Trì Mặc Nhiễm lại duỗi tay xoa đầu Ngu Thanh Thiện, trong mắt mang theo sự nuông chiều: "Ngươi là muội muội của ta, thế nên ta rất muốn được quan tâm ngươi."

Từ lâu hẳn đã muốn cứ đơn giản như thế này mà ngồi tâm sự với Ngu Thanh Thiện, còn có thể xoa đầu của nàng, không nghĩ tới hôm nay lại có thể thực hiện.

Bình thường Ngu Thanh Thiện cũng không thích tiếp xúc với người khác, lúc trước chỉ cho phép cha mẹ nhân và bệnh mẹ nhân gần gũi, hiện tại Trì Mặc Nhiễm làm ra động tác này, nàng lại không ghét.

Thật ra thì có một ca ca ngốc nghếch như thế cũng rất không tồi.

"Có nhiều người biết về quan hệ của chúng ta không?" Ngu Thanh Thiện nghiêng đầu nhìn Trì Mặc Nhiễm hỏi.

Trì Mặc Nhiễm thu tay lại, cười nhạt nói: "Không nhiều lắm, ở Trì gia chỉ có phụ thân ta và gia gia ta biết, ở Lãnh gia cũng chỉ có hai ba người biết, chuyện này là điều cấm kỵ, trong đám tiểu bối trừ ta ra thì không còn ai biết cả."

"Làm sao mà ngươi biết được? Nàng ta nói cho ngươi sao?" Ngu Thanh Thiện tiếp tục hỏi.

Trì Mặc Nhiễm nói: "Nàng ta không nói cho ta biết, sau khi tinh huyết của ngươi rót vào trong cơ thể ta, ta mới mơ hồ có suy đoán, sau đó dần dần tra được."

Hắn dừng một chút rồi bổ sung một câu: "Ta cũng từng tìm nàng ta xác nhận, nàng ta thừa nhận, cũng nói ra thân phận của ngươi, kể từ đó ta mới bắt đầu chú ý đến ngươi."

Giọng điệu của Trì Mặc Nhiễm và Ngu Thanh Thiện khi nhắc tới vị mẫu thân kia đều rất lạnh nhạt, hai người cũng không nói nhiều về chuyện của nữ nhân kia, cũng không muốn dò xét tình cảm của đối phương với nữ nhân kia.

Về sau Ngu Thanh Thiện nghe được rằng Trì Mặc Nhiễm cũng không hận nữ nhân kia, cảm xúc của hắn đối với nàng ta rất phức tạp, tình cảm cũng không quá sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Đau Lòng

Ngu Thanh Thiện và Trì Mặc Nhiễm tán gẫu, dù sao hai người cũng là huynh muội cùng chung huyết mạch, dần dần cũng nhiều ra một loại cảm giác ăn ý thân mật.

"Bây giờ ta vẫn chưa muốn để lộ quan hệ của chúng ta." Ngu Thanh Thiện không muốn vì thân phận của mình và Trì Mặc Nhiễm bị lộ mà ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của cha mẹ nhân.

Trì Mặc Nhiễm gật đầu: "Được, ta sẽ không nói ra."

Hắn cũng sẽ hoàn toàn tôn trọng lựa chọn và quyết định của Ngu Thanh Thiện, hướng chi hiện tại cũng không phải thời điểm để lộ ra quan hệ huynh muội của bọn họ, dưới tình huống bản thân còn chưa đủ lớn mạnh, hắn hi vọng muội muội sẽ được trưởng thành trong một hoàn cảnh an toàn.

"Sau này ta gọi ngươi là Mặc Nhiễm có được không?" Ngu Thanh Thiện nghiêng cái đầu mỉm cười nhìn Trì Mặc Nhiễm.

Trì Mặc Nhiễm vuốt cằm cười khẽ: "Được!"

Hắn không thể ngờ rằng sẽ có một ngày mình có thể hòa hợp ngồi một chỗ với muội muội như vậy, nàng thích gọi thế nào, hắn đều vui lòng.

"Thời gian chúng ta tiến vào cũng không ngắn, không biết bên ngoài như thế nào." Ngu Thanh Thiện hơi lo lắng nói.

Trì Mặc Nhiễm nhún mày cười nhạo mà nói: "Ngươi là muốn biết Phong Thần ở bên ngoài như thế nào đúng không?"

Ngay từ ban đầu hắn đã lập tức nhận ra Ngu Thanh Thiện đối xử bất đồng với Phong Thần, tương tự, Phong Thần cũng đối xử bất đồng với muội muội của hắn.

Mặc dù trong lòng có chút chua chua, nhưng so với nam nhân khác, quả thật Phong Thần rất ưu tú, hắn cũng có thể tạm tiếp nhận.

Chẳng qua muội muội còn nhỏ, chuyện tình cảm tương lai cũng không thể nói trước được, hơn hết là hắn không muốn can thiệp, chỉ cần muội muội vui vẻ là tốt rồi.

"Đúng vậy! Chàng ấy ở bên ngoài vì cứu ta mà bị thương, cũng không biết hiện tại như thế nào." Ngu Thanh Thiện thở dài.

Chính mình bắt chợt biến mất, chắc hẳn bây giờ mỹ nhân ốm yếu đang rất lo lắng.

Tri Mặc Nhiễm đứng lên nói: "Chúng ta tiếp tục tìm xem trong mật thất có giấu cơ quan nào không đi."

Ngu Thanh Thiên cũng đang có ý định như vậy, vô luận có như thế nào cũng không thể từ bỏ, "Ừ."

Hai người chia nhau ra lần nữa mò mẫm mỗi bức tường và góc tường của mật thất một lượt, xem xem có phát hiện ra cái gì hay không.

Ngu Thanh Thiên hít sâu một hơi, dùng sức dậm chân, trong lòng càng thêm lo lắng cho Phong Thần.

Đột nhiên, tấm gạch phía dưới ở lúc nàng dậm chân phát ra tiếng rỗng.

Ánh mắt Ngu Thanh Thiên sáng lên, rút dao găm ra cạy mở miếng gạch, phát hiện bên trong có một cơ quan.

Nàng ngẩng đầu cùng Tri Mặc Nhiễm đưa mắt nhìn nhau, thăm bảo nhau cùng cẩn thận phòng bị, suy cho cùng không nhất định cơ quan này dùng để mở cửa, cũng có thể là chốt mở của một cái bẫy nguy hiểm nào đó.

"Đề ta!" Tri Mặc Nhiễm một tay kéo lấy Ngu Thanh Thiên, dùng thân thể ngăn cản nàng, sau đó duỗi tay mở ra cơ quan.

Ngu Thanh Thiên bất đắc dĩ cười cười, ở thời điểm nguy hiểm có thể xảy ra, bệnh mỹ nhân và Tri Mặc Nhiễm đều sẽ che chắn nàng ở phía sau lưng trước, hành động bảo vệ vô thức như vậy, khiến cho trái tim nàng vô cùng ấm áp.

Tri Mặc Nhiễm đề cơ quan xuống, trên cái thạch đài Ngu Thanh Thiên vừa nằm dần dần hé ra một cái lỗ hổng, cũng dần dần tạo thành một cái cửa hang, dưới cửa hang là một dãy cầu thang đi thông xuống dưới sâu không thấy đáy.

Đúng vào lúc này, bên tường đột nhiên xuất hiện dao động, tạo thành một cái xoáy nước.

Hai người nhanh chóng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng trắng chui ra từ xoáy nước.

"Bệnh mỹ nhân!" Ngu Thanh Thiên vừa thấy bóng trắng kia liền vui mừng gọi một tiếng, nàng lập tức bước nhanh tới phía người kia.

Không phải Phong Thần bắt chợt bị xoáy nước hút vào, mà hắn đã phải tốn rất nhiều cách mới tìm được cửa vào, trùng hợp bị đưa đến chỗ Ngu Thanh Thiên, vì vậy mới không bị hôn mê.

"Thiên Thiên, nàng không sao chứ." Phong Thần đứng vững thân thể, nhìn Ngu Thanh Thiên một lượt từ trên xuống dưới, phát hiện nàng vô ngại mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngu Thanh Thiên thấy khóe miệng Phong Thần còn lưu lại vết máu khô, biết chắc rằng hắn không để ý thương thế mà một mực tìm kiếm mình, lòng nàng không khỏi đau đau.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Dĩ Nhiên Phụng Bồi

Ngu Thanh Thiên cầm chặt cổ tay Phong Thần, một tia dị năng Mộc hệ đi vào dò xét.

Một lát sau, nàng trợn mắt nhìn Phong Thần: "Bị thương nặng như vậy mà chàng còn không ngoan ngoãn nghỉ ngơi chờ khôi phục?"

Trong lòng hắn cũng rất không thoải mái, cảm giác khó chịu và đau lòng đan xen, đây là thứ cảm xúc hắn chưa bao giờ có được.

Phong Thần thấy trong mắt Ngu Thanh Thiên nhuốm đầy nỗi lo lắng và đau lòng, cười hỏi: "Chút thương thế này có là cái gì, không phải là còn có nàng ở đây sao?"

Ngu Thanh Thiên kéo Phong Thần ngồi xuống, linh lực dị năng Mộc hệ hóa thành quang sáng màu lục tiến vào trong cơ thể Phong Thần, từng chút từng chút chữa trị thương thế của hắn.

Sau khi tinh huyết trở lại bản thể, lần đầu tiên dị năng trị liệu Mộc hệ của Ngu Thanh Thiên tự thăng lên đến cấp ba, vì vậy mới có thể nhanh chóng trị liệu hết tổn thương trong cơ thể Trì Mặc Nhiễm như vậy.

Hiện tại tới trị liệu cho thương thế của Phong Thần, cũng rất là dễ dàng.

Phong Thần ngồi xuống tùy ý để Ngu Thanh Thiên trị liệu, ngẩng đầu liền thấy Trì Mặc Nhiễm với mái tóc trắng xóa khoanh tay mà đứng ở đối diện, Phong Thần hơi ngần ngại.

"Thần thái tử, đã lâu không gặp!" Trì Mặc Nhiễm lên tiếng trước tiên.

Khi đối mặt với Phong Thần, hơi thở lạnh lùng xa cách trên người cũng vẫn thu lại không ít, biểu hiện này hoàn toàn là vì Phong Thần trả giá vì Ngu Thanh Thiên, hắn đều xem ở trong mắt.

Hơn nữa căn cứ vào tin tức mà mật thám đưa tới, những năm gần đây, Phong Thần cũng đã vì Ngu Thanh Thiên mà làm rất nhiều chuyện, chỉ là không có biểu lộ ra mà thôi, chuyện này khiến cho Trì Mặc Nhiễm rất thương thức cũng như thuận mắt với Phong Thần.

Phong Thần cảm nhận được lúc này toàn thân Trì Mặc Nhiễm đều nhẹ nhàng hơn không ít, đoán rằng có thể hắn và Ngu Thanh Thiên đã hòa giải rồi: "Sao Trì thiếu chủ cũng ở chỗ này?"

"Ta cũng vô tình bị truyền tống đến đây." Trì Mặc Nhiễm cười nhạt trả lời.

Phong Thần hướng ánh mắt quay về phía thạch đài kia, lên tiếng hỏi: "Đó là lối ra?"

"Không biết, là Tiểu Thiếu vô tình chạm phải mà mở ra cơ quan, theo phán đoán của ta đây có thể là lối thông xuống phía dưới cổ mộ." Trì Mặc Nhiễm dừng một chút nói: "Dĩ nhiên, cũng có thể là lối ra hoặc là bẫy rập mà chủ nhân cổ mộ bố trí."

Phong Thần nhướn mày: "Tiểu Thiếu?"

"Thế nào? Ngươi có thể gọi muội muội ta là Thiên Thiên, ta không thể gọi nàng Tiểu Thiếu sao?" Trì Mặc Nhiễm nhướn mày.

Trước đó không lâu hắn phát hiện có một thế lực điều tra những chuyện rất bí ẩn của mẫu thân hắn năm đó, hiện tại hắn đã đoán được người đứng sau lưng thế lực kia nhất định là Phong Thần, vì vậy cũng không vòng vèo.

Ngu Thanh Thiên tiến tới bên tai Phong Thần nói nhỏ: "Hắn trả lại tinh huyết cho ta rồi, chúng ta cũng xem như là quen biết."

Những lời này đã gián tiếp thừa nhận chuyện Trì Mặc Nhiễm là ca ca của nàng, cũng chấp nhận đối phương.

Phong Thần biết ngoài mặt Ngu Thanh Thiên nhìn thì có vẻ rực rỡ sáng sủa, nhưng thật ra lại là người từ trong xương đã rất lạnh lùng, muốn tiến vào trong lòng của nàng rất không dễ dàng.

Thế mà trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Trì Mặc Nhiễm lại làm được, chứng tỏ rằng chắc chắn đối phương đã làm ra chuyện gì đó khiến cho Ngu Thanh Thiên xúc động.

Chỉ là hắn cũng không ngờ tới rằng Trì Mặc Nhiễm sẽ trả tinh huyết lại cho Ngu Thanh Thiên, đây chính thứ có ảnh hưởng không hề nhỏ tới con đường tu luyện tương lai, sự quyết đoán của hắn thật sự là không có mấy người có thể làm được, Phong Thần không khỏi sinh ra mấy phần thiện cảm đối với Trì Mặc Nhiễm.

"Khả năng rất lớn đây là con đường đi thông xuống phía dưới cổ mộ." Phong Thần đáp.

"Ta cũng nghĩ như vậy, đợi thương thế của ngươi ổn định, chúng ta lập tức cùng nhau đi vào, thế nào?" Trì Mặc Nhiễm hết sức tin tưởng đối với thuật trị liệu của muội muội.

Phong Thần khẽ cười một tiếng: "Dĩ nhiên là ta sẽ phụng bồi rồi."

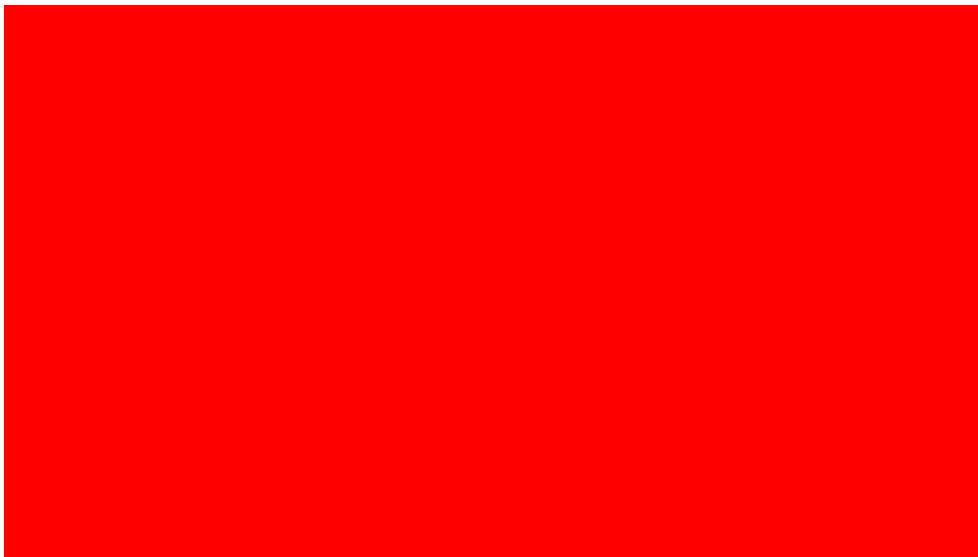
Ngu Thanh Thiên vừa cho trị thương Phong Thần, vừa ngẩng đầu nhìn Trì Mặc Nhiễm hỏi: "Các ngươi tới cổ mộ là vì có mục đích gì đó phải không?"

Sau khi đã xem đối phương là người nhà, Ngu Thanh Thiện lập tức lộ ra vẻ thoải mái cùng ôn hòa hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Hụt Hẫng

Tri Mặc Nhiệm nghe được Ngu Thanh Thiện hỏi như vậy, trong lòng rất hứng khởi, điều này nói rõ mọi người không khách khí với hắn, nàng tiếp nhận chính mình.

"Lãnh Lăng Sương tiên đoán rằng có thể trong cổ mộ sẽ xuất hiện Thất Thái Thần Mộc, vì vậy Tri gia động lòng, ta liền chủ động nhận nhiệm vụ này." Tri Mặc Nhiệm không chút giấu giếm nói.

Ngu Thanh Thiện khẽ nhủ mảy: "Lãnh Lăng Sương thật sự có năng lực bói toán cao siêu đến thế ư?"

"Thật ra nàng ta từng ký khế ước với một gốc Linh Thực hệ chiêm bặc, lời tiên đoán ấy căn bản đã thành sự thật, chẳng qua ta nghe nói năng lực này của Lãnh Lăng Sương là khả năng bẩm sinh có từ trước khi nàng ta trở thành Linh Thực Sư, từ hồi sáu tuổi nàng ta đã bắt đầu đưa ra những lời tiên đoán rồi."

Tri Mặc Nhiệm dừng lại một lúc, sau đó lại nói: "Người phải cẩn thận đề phòng nàng ta, không thể khinh thường nữ nhân này."

Hành động và cách xử sự của Lãnh Lăng Sương cũng không khiến hắn để vào mắt, nhưng có đôi khi những kẻ bình thường có chút mưu mô tính toán đều có thể gây nên những chuyện rất nghiêm trọng, mặc dù hắn không thích nàng ta, nhưng hắn cũng chưa bao giờ xem thường đối phương.

"Ừ, ta sẽ không thân thiết với nàng ta." Ngu Thanh Thiện gật đầu, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: "Đúng rồi, có phải Thất Thái Thần Mộc là nguyên liệu tốt nhất dùng để chế tạo pháp trượng hay không?"

Nàng đã từng đọc được thông tin về Thất Thái Thần Mộc trong "Lục địa chí", thế nên cũng khá hiểu rõ chức năng của thứ này.

Linh Thực Sư có tu vi dưới cấp Linh Tướng cũng không có yêu cầu gì về vũ khí, chỉ khi lên đến cấp Linh Tướng, mới cần đến pháp trượng có thể ngưng tụ linh lực của Linh Thực để tác chiến, như thế chẳng những có thể tiết kiệm linh lực, mà còn có thể gia tăng linh lực để tác chiến.

Ngu Thanh Thiện tìm hiểu về pháp trượng của thế giới này vì nó có công hiệu tương tự như ma pháp trượng của những pháp sư trong trò chơi ở thế giới trước của nàng.

"Ừ, Thất Thái Thần Mộc là nguyên liệu tốt nhất dùng để chế tạo pháp trượng giành cho Linh Thực Sư có tu vi từ cấp Linh Hoàng trở xuống sử dụng." Tri Mặc Nhiệm gật đầu.

Thất Thái Thần Mộc có tác dụng rất lớn để chế tạo pháp trượng giành cho Linh Thực Sư có tu vi Linh Soái và Linh Vương, hầu hết những người có tu vi cấp bậc Linh Vương đều thuộc về tầng lớp nắm quyền trong các đại gia tộc, vì vậy nếu phát hiện Thất Thái Thần Mộc cũng sẽ rất coi trọng.

Nếu không phải là e sợ việc phái người có cấp bậc Linh Hoàng tới Cổ Mộ tìm kiếm sẽ khiến những gia tộc khác chú ý, thì Tri gia cũng không để hắn dẫn đội lần này.

Ánh mắt Ngu Thanh Thiên sáng lên, nhìn Phong Thần nói: "Chàng vừa lên đến cấp Linh Tướng, có thể sử dụng pháp trượng, nếu thật sự gặp được Thất Thái Thần Mộc, nhất định phải lấy về một ít mới được."

"Ừ, nếu có Thất Thái Thần Mộc, ta có thể tự rèn ra một thanh pháp trượng dùng huyết mạch để nuôi dưỡng." Phong Thần mỉm cười nói.

Phong Ly quốc là một trong tam đại đế quốc của lục địa trung ương, pháp trượng tốt cũng không thiếu, nhưng không phải là loại linh mộc có thể tự rèn pháp trượng giống như Thất Thái Thần Mộc, hẳn cũng rất động lòng.

Nếu như có thể tìm được Thất Thái Thần Mộc, hẳn cũng có thể chế tạo cho Ngu Thanh Thiên một thanh pháp trượng, mặc dù hiện tại nàng không thể sử dụng, nhưng là lại có thể đặt trong không gian Linh Thực nuôi dưỡng, tương lai uy lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Thương thế bên trong cơ thể Phong Thần được chữa trị xong, ba người lập tức cẩn thận từ cái miệng hang kia đi xuống bậc thang.

Tri Mặc Nhiễm và Phong Thần hai người một trước một sau, Ngu Thanh Thiên ở chính giữa.

Nhìn hai người đều bảo vệ cho mình, trong lòng Ngu Thanh Thiên xuất hiện một loại cảm giác hụt hẫng.

Từng ở Mạt Thế, đối mặt với nguy hiểm đều là chính nàng tự mình chống chọi, thậm chí có lúc còn phải bảo vệ đồng đội, sau khi đi tới thế giới này, thật sự là nàng không thể quen được với cái cảm giác yếu ớt của bản thân.

Ngu Thanh Thiên nắm chặt tay thành quả đấm, lòng khao khát được trở nên mạnh mẽ càng thêm mãnh liệt. Mặc dù hiện tại thực lực của bản thân nàng cũng không đến mức là quá kém cỏi, nhưng mỗi khi phát sinh trận chiến với người có tu vi cấp Linh Soái trở lên, nàng chẳng những giúp không được gì, mà còn có thể gây thêm vướng víu.

Giống như là lúc nàng và Phong Thần bị ma thú tập kích trước đó, nàng cũng không giúp đỡ Phong Thần chiến đấu được bao nhiêu, hơn nữa một khi ma thú quay lại công kích chính mình, tu vi cấp bậc Linh Thị của nàng lập tức trở nên bé nhỏ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Hai Tên Phá Gia Chi Tử

Ba người Ngu Thanh Thiên dọc theo bậc thang đi thẳng xuống dưới, hai hàng nền ở hai vách tường hai bên cũng lại tự động sáng lên như trước.

Đi được ước chừng nửa canh giờ, mấy người bọn họ đã đi tới bậc thang cuối cùng, phía trước là một cái cửa đá.

Phong Thần cầm dụng cụ tìm kiếm một hồi, từ trên móng vuốt của một cái tượng đá tìm được rồi cơ quan mở cửa, nhẹ nhàng di chuyển, cánh cửa đá kia ầm ầm mở ra.

Sau khi cửa đá mở ra, ba người vừa mới đi vào, thì đột nhiên có tám con báo đen từ phía trước nhảy ra, nhìn chằm chằm các nàng.

Ngu Thanh Thiên phát hiện tám con báo này không có hơi thở sinh mệnh, nàng nhún mày lại nói: "Chẳng lẽ đây chính là văn thú mà Thực Văn Sư luyện chế ra?"

Thực Văn Sư chẳng những có thể điêu khắc minh văn, mà còn có thể luyện chế ra văn thú không có sinh mệnh để tác chiến, gặp phải văn thú cùng đẳng

cấp, nếu không tìm được nhược điểm, thì rất khó công phá.

"Ừ, đây chính là văn thú." Phong Thần nói.

"Grào!!" Tám con báo đen gào thét một tiếng rồi lập tức lao về phía ba người.

Tám con báo đen vừa động, Ngu Thanh Thiện lập tức nắm được năng lượng khí tức của đối phương, đều là văn thú cấp bậc Linh Tướng, chính mình lại không xen tay vào được.

Con người trong treo lạnh lùng của Phong Thần vô cùng bình tĩnh, áo giáp màu trắng bạc bao phủ thân thể cao lớn của hắn, trong tay còn xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạc: "Mỗi người bốn con."

Hắn nói với Trì Mặc Nhiễm xong liền trực tiếp xông tới, ngân kiếm xẹt qua, những con báo kia bị chém bay ra ngoài.

Trì Mặc Nhiễm cũng không trì hoãn, trong tay hiện ra một thanh pháp trượng hoa lệ toàn thân màu tím, trên đỉnh pháp trượng có một quả cầu thủy tinh, ảnh ngược bên trong là một cây hoa dây màu tím có sức sống ngoan cường.

"Chết đi." Trì Mặc Nhiễm vung pháp trượng, vô số tia sáng màu tím bay ra xuyên qua thân thể bốn con báo đen.

Sau khi bốn con báo đen kia bị tia sáng màu tím cắt qua, trong nháy mắt chúng đều biến thành mảnh vụn.

Ngu Thanh Thiện thấy lực lượng trong pháp trượng của Mặc Nhiễm dễ dàng chém bốn con báo đen thành những mảnh vụn, thì biết tu vi của đối phương đã bước vào cấp bậc Linh Soái rồi.

Chẳng trách Trì Mặc Nhiễm lại được khen là đệ nhất thiên tài trong thế hệ tiểu bối của thất đại gia tộc, hiện tại mới mười tám tuổi tu vi đã tiến vào Linh Soái, tiền đồ của hắn thật sự không thể đo lường.

Ngu Thanh Thiện không thể không cảm thán Trì Mặc Nhiễm tùy hứng, lúc trước hắn dùng tu vi tương lai của mình để đánh cược mà bức tình huyết ra trả cho nàng, chỉ sợ cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, sau khi trở về sẽ yên lặng tu dưỡng.

Nếu như bị cao tăng Trì gia biết được suy nghĩ và hành động này của Trì Mặc Nhiễm, không biết hắn có bị lôi về giam lại hay không.

Tu vi của Trì Mặc Nhiễm cao hơn Phong Thần một đại cấp, chẳng qua Phong Thần chiến đấu cũng rất ác liệt, rất nhanh cũng đã chém bốn con báo đen thành từng khúc.

"Chiến lực của Thần thái tử quả nhiên là rất mạnh." Trì Mặc Nhiễm khẽ mỉm cười, trong mắt toát ra sự tán thưởng.

Mặc dù tu vi của hắn cao hơn Phong Thần một cấp, nhưng nếu so ở tiềm lực thiên phú thì vẫn kém hơn Phong Thần một chút.

Nếu không phải từ nhỏ thân thể Phong Thần đã bị độc tố ăn mòn và áp chế, sợ là hiện tại tu vi đã sớm bước vào Linh Soái, khó trách mấy lão đầu của Thánh viện và Hoàng viện ở lục địa trung tâm lại tranh đoạt Phong Thần đến mức suýt thì đánh nhau.

Phong Thần thu kiếm lại, cười nhạt nói: "Trì thiếu chủ quá khiêm tốn."

Ngu Thanh Thiện thấy hai người khách khí như vậy, suy nghĩ một lúc liền mở miệng nói: "Hai người cứ Thần thái tử, Trì thiếu chủ như vậy nghe thật không được tự nhiên, không bằng trực tiếp kêu tên đi."

"Được!" Hai người không hẹn mà cùng gật đầu.

Ngu Thanh Thiện nhìn những mảnh xác dưới đất, không thể không ôm trán, thật đúng là hai tên phá gia chi tử, không quản lý việc nhà không biết cúi gao quý.

Trực tiếp công kích nhược điểm của văn thú không phải là được được rồi sao, việc gì phải chém nát cùng nó thế kia, vốn dĩ ban đầu nàng còn muốn đem đám văn thú này về để nghiên cứu đấy.

Ngu Thanh Thiện dời mắt khỏi những mảnh xác của đám văn thú, nhìn xung quanh gian phòng một lượt, thấy được một tảng đá thủy doanh u lan lớn cỡ nắm tay trên một cái bàn gỗ ở tận cùng trong góc.

"Đây có phải là giới thạch không?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Thứ Tốt

Phong Thần và Trì Mặc Nhiễm đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía chiếc bàn gỗ, quả nhiên thấy được một tảng đá thủy doanh u lan lớn cỡ nắm tay.

"Đây đúng là giới thạch." Trong mắt Phong Thần toát ra một tia hào quang.

Trên mặt Trì Mặc Nhiễm cũng hơi lộ vẻ xúc động: "Không nghĩ tới trong cổ mộ này lại có giới thạch."

Giới thạch là nguyên liệu chính dùng để luyện chế trang sức chứa không gian tu di trừ vật, gần như đã tuyệt tích trên lục địa, vì vậy hiện tại những trang sức có chứa không gian trừ vật còn được lưu truyền lại rất ít, không có nguyên liệu chính, Đoán Tạo Sư cũng không thể ra sức.

Thân phận như Phong Thần và Trì Mặc Nhiễm cũng chỉ có một món trang sức không gian, từ đó có thể thấy được mức độ trân quý củ nó.

"Thứ tốt!" Ngu Thanh Thiên híp mắt cười nói.

Có giới thạch, là Phong Thần có thể luyện chế ra trang sức chứa không gian trừ vật, như thế tương lai nàng có thể dùng cái không gian này để che giấu tinh thần lực của mình, suy cho cùng không ký khế ước với Linh Thực loại không gian, đột nhiên lại có một không gian thần thông, ắt phải sẽ khiến người khác chú ý.

Trì Mặc Nhiễm hơi tiếc nuối nói: "Ta mặc dù là Đoán Tạo Sư, chỉ tiếc là chưa từng ký khế ước với Linh Thực hệ không gian, không cách nào luyện chế."

Trang sức chứa không gian trừ vật chẳng những cần giới thạch làm nguyên liệu chính, mà còn cần Đoán Tạo Sư đã ký khế ước với Linh Thực hệ không gian, nếu không sẽ không cách nào mở ra không gian trừ vật trong giới thạch.

Bọn họ không luyện chế được thì phải mời Đoán Tạo Sư hệ không gian để luyện chế, nhưng nếu như thế thì sẽ phải có lộ ra sự tồn tại của giới thạch.

"Để ta luyện chế đi, đến lúc luyện chế ra trang sức chứa không gian trừ vật, chúng ta chia đều, thế nào?" Lúc trước Phong Thần chỉ đề lộ chuyện mình ký khế ước với Linh Thực hệ không gian ở trước mặt Ngu Thanh Thiên, nhưng hẳn cho rằng Trì Mặc Nhiễm vẫn rất đáng tin, thế nên đã lên tiếng.

Trì Mặc Nhiễm tuy kinh ngạc, nhưng cũng không nhiều hỏi, hần cười nói: "Tốt, vậy thì làm phiền người!"

Phong Thần ở Học viện Hoàng gia được khen là đệ nhất, mọi người đều biết Phong Thần là tam hệ Linh Thực Sư, nhưng bây giờ còn có Linh Thực hệ không gian, vậy thực chất là tứ hệ, thiên phú đến mức này thật đúng là yêu nghiệt.

Hắn được gọi là tuyệt thế thiên tài trong lứa tiểu bối ở thất đại gia, nhưng cũng chỉ ký khế ước với bốn gốc Linh Thực, Phong Thần nhỏ hơn hẳn hai tuổi, không gian phát triển trong tương lai ắt phải lớn hơn rất nhiều.

"Ta muốn một cái vòng tay không gian trừ vật, chàng chế tạo cho đẹp một chút." Ngu Thanh Thiên cười híp mắt kéo kéo tay áo Phong Thần, hơi lăm lăm mà nói.

Lúc trước bệnh mỹ nhân muốn đưa mảnh ngọc bội không gian duy nhất của hắn cho Ngu Thanh Thiên, lúc ấy nàng cảm thấy thứ này quá trân quý nên không nhận, hiện tại có giới thạch, vậy không cần khách khí nữa rồi.

Phong Thần khẽ cười một tiếng, duỗi tay véo mũi Ngu Thanh Thiên: "Ta biết nàng thích những thứ xinh đẹp."

Mỗi lần Ngu Thanh Thiên muốn sai sử hần đều sẽ không tự chủ mà làm nũng, hành động này đã thành thói quen từ khi còn bé.

Từ nhỏ Phong Thần cũng đã biết Ngu Thanh Thiên thích những món đồ xinh đẹp, người xinh đẹp, thức ăn ngon, còn thích cả náo nhiệt, có đôi khi hần cũng không biết nàng sao nàng lại thích nhiều thứ như vậy, song vẫn không kìm được mà chiều theo nàng.

Trong mắt Ngu Thanh Thiện đều là cảm xúc vui vẻ: "Vẫn là bệnh nỷ nhân hiền ta nhất."

Nhìn Phong Thần và Ngu Thanh Thiện tự nhiên làm ra những hành động thân mật với nhau, vẻ ăn ý này giống như đã được nuôi dưỡng rất nhiều năm, ánh mắt Trì Mặc Nhiễm nhìn hai người càng sâu thăm thẳm.

Chẳng lẽ từ lúc còn rất nhỏ tên tiểu tử thối Phong Thần này đã sớm nhớ thương muội muội đáng yêu của hắn?

"Ừa, đây là cái gì?" Trì Mặc Nhiễm đi tới trước bàn, phát hiện bên cạnh viên giới thạch này còn đặt một quyển sách cổ.

Hắn cầm quyển sách lên muốn mở ra nhìn, nhưng quyển sách cổ này vẫn không nhúc nhích, căn bản là không thể nào mở ra được.

Phong Thần và Ngu Thanh Thiện thấy thế cũng đi tới.

"Các ngươi tới thử một chút xem sao." Trì Mặc Nhiễm đưa quyển sách cổ cho Phong Thần.

Quyển sách này thế nào không ai biết, nếu là có nguy hiểm gì, hắn và Phong Thần cũng có thể ngăn cản ít nhiều.

Phong Thần nhận lấy quyển sách, bất kể là dùng nội kinh hay là dùng tinh thần lực đều không thể mở ra, ánh mắt hắn lộ ra mấy phần nghi ngại.

"Thiên Thiện, nàng mở thử đi." Phong Thần nhìn Ngu Thanh Thiện nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Thánh Viện Và Hoàng Viện

Ngu Thanh Thiện cầm lấy sách cổ định mở ra, thì lại phát hiện trang sách khép rất chặt, bất kể có làm như thế nào vẫn không nhúc nhích.

Nàng vuốt ve quyển sách cổ, trong lòng tỏ ý, dĩ năng tinh thần lực thăm thấu vào quyển sách từng chút một.

"Xoạt!" Một lát sau, sách cổ phát ra một tiếng vang khê khàng.

Ngu Thanh Thiện như bị cái gì đó hấp dẫn, cúi đầu bắt đầu mở sách ra.

Lần này lại không có chút ngăn trở nào, quyển sách được mở ra thành công, chẳng qua là phải dùng tinh thần lực mới có thể lật xem.

Ngu Thanh Thiện ôm sách đi tới một cái bậc thang sau đó ngồi xuống, nàng cầm sách lên xem, con ngươi càng lúc càng sáng rõ, không tự chủ được mà hoàn toàn đắm chìm trong quyển sách cổ.

Trì Mặc Nhiễm và Phong Thần thấy thế thì liếc mắt nhìn nhau, cả hai người đều hàm chứa nụ cười, xem ra quyển sách cổ này và Ngu Thanh Thiện hữu duyên, đây còn là vật bất phàm, nếu không nàng cũng không mê mẩn xem cuốn sách như vậy.

"Ngươi thu giới thạch lại trước đi." Trì Mặc Nhiễm nhìn tảng đá u lan trên bàn nói.

Phong Thần cũng không khách khí, vung tay áo lập tức thu tàng đã vào không gian: "Sau khi ta luyện chế xong trang sức chứa không gian trữ vật, ta sẽ sai người đưa tới cho người."

"Được." Trì Mặc Nhiễm ngẫm nghĩ một lúc lại hỏi: "Ta nghe nói Thánh viện và Hoàng viện đồng thời muốn đặc cách mà tuyển người, người đã quyết định lựa chọn học viện nào chưa?"

Từ trước tới giờ Thánh viện và Hoàng viện đã không ưa nhau, các Học viện Hoàng gia ở lục địa trung tâm nắm trong tay Hoàng viện, vì vậy cho tới bây giờ Thánh viện chỉ thu nhận đệ tử của các Học viện Hoàng gia ở bốn khu vực đông, tây, nam, bắc, những nơi Hoàng viện không dễ liên lạc, thế gia đệ tử muốn dự thi Thánh viện cũng sẽ chọn một Học viện Hoàng gia để tu luyện trong vòng sáu năm, sau đó sẽ thi vào Thánh viện.

Hoàng viện thì chiêu mộ đệ tử ở toàn bộ lục địa, trong đó phần lớn đệ tử đều đến từ Học viện Hoàng gia trung tâm, miễn cưỡng có thể cân sức ngang tài với Thánh viện.

Hệ đoán tạo, hệ trị liệu và hệ thực văn ở Thánh viện nổi tiếng toàn lục địa, ở đó còn có cường giả cấp đại sư làm giáo viên, vì vậy có rất nhiều con nòi dòng của thế gia thích Thánh viện hơn, ví dụ như hẳn lập tức chọn đi Thánh viện vì hệ đoán tạo.

Từ trước đến nay Thánh viện vô cùng nghiêm khắc trong việc thu nhận đệ tử, thiên tài tụ tập, số đệ tử mỗi lần Thánh viện thu nhận đều không nhiều như những học viện khác, song đều là những người xuất sắc nhất.

Chẳng qua nếu gặp phải nhân vật yêu nghiệt trong số các thiên tài, Thánh viện và những học viện khác cũng sẽ mở rộng cửa mà đặc cách tuyển chọn, chỉ cần đủ mười sáu tuổi là có thể lập tức vào Thánh viện tu luyện.

Trì Mặc Nhiễm cũng là người được cả hai học viện đặc cách tuyển chọn, lúc mười sáu tuổi có thể trực tiếp rời Học viện Hoàng gia nam bộ tới Thánh viện tu hành.

"Ta đã lựa chọn Thánh viện, một năm sau ta sẽ đến đó tu hành." Phong Thần nhàn nhạt lên tiếng.

Trì Mặc Nhiễm kinh ngạc hỏi: "Người không đi ngay bây giờ sao? Tài nguyên ở Thánh viện tốt hơn Học viện Hoàng gia nam bộ vô số lần."

Ngay từ lúc ban đầu Phong Thần đã lựa chọn Học viện Hoàng gia nam bộ mà không phải Học viện Hoàng gia trung tâm, chuyện này cũng đã khiến cho rất nhiều người đều suy đoán rằng mục đích của Phong Thần là Thánh viện.

Chẳng qua là Trì Mặc Nhiễm không nghĩ tới Phong Thần đã được tuyển chọn đặc cách, vì sao còn muốn trì hoãn thời gian tu hành.

"Ta còn có một số việc phải xử lý, hướng chỉ tài nguyên ở Thánh viện cũng không chạy mất được, ta đi lúc nào cũng không khác biệt là mấy." Một luồng khí chất bề ngễ tự tin trên người Phong Thần lơ đãng lộ ra: "Ta ở Học viện Hoàng gia nam bộ chuẩn bị kỹ càng cũng không phải là chuyện không tốt."

Hắn muốn ở lại Học viện Hoàng gia nam bộ thêm một năm để chăm sóc Ngu Thanh Thiên, nếu không bọn họ sắp sửa phải tách ra mấy năm, dù là Ngu Thanh Thiên cũng được đặc cách trúng tuyển, thì cũng cần phải đến mười sáu tuổi mới có thể đi Thánh viện.

"Cũng đúng, chỉ cần biểu hiện xuất sắc, tài nguyên cũng không chạy mất được." Nghe được lời nói tự tin của Phong Thần, Trì Mặc Nhiễm gật đầu, cũng không thể không cảm thán người này tính cách trầm ổn, nếu đổi lại là những người khác sợ là đã sớm không đợi được mà muốn lập tức lên đường vào Thánh viện.

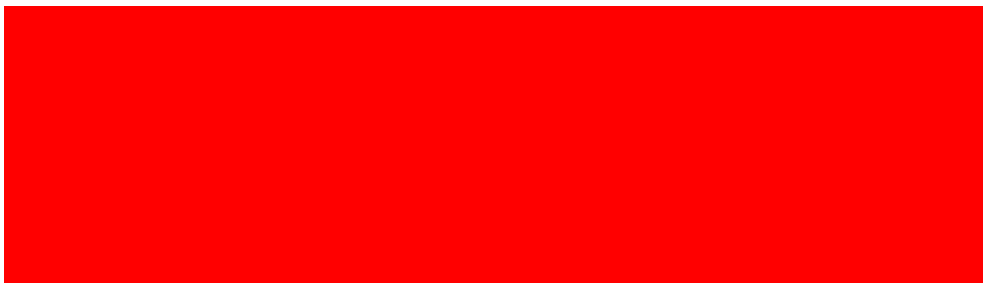
Hai người lại quan sát mặt thất một lượt, không phát hiện vật gì khác, liền ngồi xuống tán gẫu.

Trì Mặc Nhiễm là thiên tài tuyệt thế của thất đại gia tộc, kiến thức hiển nhiên bất phàm, Phong Thần cũng thế, trong lúc trò chuyện hai người đều xuất hiện loại cảm giác rằng chỉ hận bản thân quen biết đối phương quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Đấu Võ Mềm

Ngu Thanh Thiện không ngừng sử dụng tinh thần lực để đọc sách cổ, chẳng qua sau khi xem hết phần thứ nhất, nàng lại không thể mở ra trang sách tiếp theo nữa.

Nàng biết đây là một loại hạn chế, trừ khi nàng thật sự hiểu thấu được chương thứ nhất, dĩ năng tinh thần lực tăng trưởng đến cường độ mà phần thứ hai yêu cầu, mới có thể tiếp tục lật trang tiếp theo ra xem.

Vừa ngừng đầu liền thấy Phong Thần và Trì Mặc Nhiễm giống như là lão bằng hữu nhiều năm đối ẩm, Ngu Thanh Thiện đứng lên cười nói: "Hai người cũng nhàn nhã quá nhỉ."

Phong Thần và Trì Mặc Nhiễm có thể chung đụng hài hòa được như vậy, trong lòng Ngu Thanh Thiện rất là vui vẻ.

"Như thế nào? Quyền sách cổ này có hữu dụng không?" Trì Mặc Nhiễm vuốt chén rượu trong tay cười hỏi.

Ngu Thanh Thiện vuốt cằm nói: "Hữu dụng, trong cuốn sách cổ này chẳng những ghi lại cuộc đời về chủ nhân của cổ mộ, mà còn ghi lại phương pháp luyện chế văn thú và những điều tâm đắc về tài năng của chủ mộ."

Lúc viết quyền sách cổ này vị cường giả hệ thực văn kia đều dùng tinh thần lực, đặc biệt trùng hợp là dĩ năng tinh thần lực của nàng lại có loại cảm giác phù hợp, cái cảm giác như cùng nguồn gốc, vì vậy mới có thể may mắn mở ra, nếu không dù là Linh Thực Sư tu vi Linh Hoàng trở lên cũng không nhất định có thể lật xem quyền sách cổ này.

"Phương pháp luyện chế thực văn thú?" Ánh mắt Trì Mặc Nhiễm lộ ra ý cười nồng đậm: "Tiểu Thiện, quyền sách cổ này và người hữu duyên, người cần phải cất giữ thật tốt, hơn nữa không thể để lộ cho những người khác biết. Hiện tại bản vẽ và phương pháp luyện chế thực văn thú hết sức trân quý, các đại học viện cũng không dễ dàng lấy ra mà chia sẻ."

Luyện chế thực văn thú chỉ có Thực Văn Sư có thiên phú vô cùng cao mới có thể làm được, hơn nữa phương pháp luyện chế và bản vẽ lưu truyền xuống từ xưa đến nay đã biến mất gần hết, mỗi phần đều vô cùng trân quý, một khi xuất hiện thì những Thực Văn Sư cao cấp kia sẽ hành động, bởi thế là đây chính là cơ duyên và cũng là củ khoai lang nóng bỏng tay.

Nhưng mà hần tin tưởng rằng với tính cách của muội muội, chắc chắn nàng sẽ không thể nào cầm quyền sách cổ này ra khoe khoang.

"Ừ, quyền sách cổ này rất quan trọng với ta, ta sẽ không để người khác biết về nó." Ngu Thanh Thiện biết Trì Mặc Nhiễm đang nhắc nhở chính mình.

Phong Thần cũng vẫn luôn biết Ngu Thanh Thiện là một con tiểu hồ ly xảo quyệt, không thích lộ tài, so với bất cứ ai nàng đều hiểu biết và khôn ngoan hơn rất nhiều, cho nên hần chưa từng phải nhắc nhở nàng.

"Ta đã biết phương pháp đi ra khỏi đây rồi, bây giờ chúng ta đi thôi." Phong Thần nhìn hai người khẽ cười nói.

"Bệnh nỷ nhân, chàng hiểu biết về cơ quan ở đây thật đấy!" Ngu Thanh Thiện hí mắt cười tán dương một câu.

Phong Thần người này ngoại trừ việc trước kia bị trúng độc ảnh hưởng tới thân thể cũng như tốc độ tu luyện của bản thân ra, thiên phú của hần thật là không thể chê, hần thật sự rất mạnh.

Dĩ nhiên, trong mắt người khác tốc độ tu luyện của hần cũng đã phi thường yêu nghiệt rồi.

Giống như chỉ cần là chuyện hần muốn làm, thì không có chuyện gì là hần không làm tốt.

Phong Thần nghe được Ngu Thanh Thiện khích lệ, thấp giọng cười cười: "Từ bao giờ nàng học được cách vuốt mông ngựa vậy."

Trước kia vật nhỏ này luôn thích đùa nghịch sai khiến hần, hiện tại lại còn biết khen ngợi hần.

Ngu Thanh Thiện liếc hần một cái: "Ta đây là đang khen chàng đó, ai thèm nịnh nọt chàng chứ."

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Phong Thần ánh lên ý cười: "Ta đây phải cảm ơn nàng vì đã khen ngợi ta mới được, ta thật sự rất lấy làm vinh hạnh."

"Điều đó là đương nhiên, bình thường ta cũng không thích tùy tiện khen người khác, hần là chàng vui lắm nhỉ." Ngu Thanh Thiện ôm tay nhướn mày, bày ra vẻ chàng nên tự hào vì điều đó.

Phong Thần bật cười nói: "Ừ, ta đang thăm vui về đây."

Tri Mặc Nhiễm thấy hai người đầu võ mồm, trong lòng khiếp sợ không thôi, Phong Thần, người có phong thái lạnh lùng tựa như thiên tiên giáng trần chứ không giống người phạm lại cũng sẽ nói giỡn, nếu như bị đám hoàng tộc của Phong Ly quốc thấy được, chắc hẳn đã rút hết mắt xuống đất.

"Bệnh mỹ nhân, chàng mở cửa nhanh đi, đừng làm cho Thất Thái Thần Mộc bị người khác nhanh chân lấy trước." Ngu Thanh Thiển buồn cười nhìn Phong Thần.

Nếu Lãnh Lăng Sương có thể tiên đoán ra được nơi có Thất Thái Thần Mộc, nói không chừng nàng ta cũng biết phải tìm kiếm thế nào, bọn họ phải nhanh chóng đi ra khỏi đây mới được

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Lãnh Lăng Sương Biến Mất

Phong Thần cũng không trì hoãn, đi tới trước mặt một tượng đá, duỗi tay chạm vào xung quanh.

Trên đầu tượng đá tự động mở ra một cái cơ quan, hần nhần một cái, gian phòng trên tường tự động xuất hiện một cái cửa ra vào giống như xoáy nước.

"Chúng ta rời khỏi đây thôi."

Mặc dù không biết cái xoáy nước này đi thông tới nơi nào, nhưng dù sao so với bị giam ở chỗ này vẫn tốt hơn, ba người đều không do dự.

Từ xoáy nước đi ra khỏi đây, một luồng không khí cực nóng đập vào mặt bọn họ, cách đó không xa còn có mấy bóng người.

"Lão đại!"

"Thanh Thiển!"

"Thiếu chủ!"

Mọi người không hẹn mà cùng hô lên.

Ngu Thanh Thiển vừa đứng vững thân thể liền thấy mấy người Hỏa Ly Nhã đứng ở cách đó không xa, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra bọn họ không gặp phải xoáy nước.

Tri Mặc Nhiễm khẽ gật đầu với Ngu Thanh Thiển và Phong Thần, sau đó liền đi về phía đội ngũ của mình.

"Các ngươi cũng không sao chứ." Ngu Thanh Thiển và Phong Thần cùng đi tới.

Hỏa Ly Nhã lắc đầu: "Lúc trước gặp phải chút nguy hiểm, tuy nhiên chúng ta đều giải quyết được."

Những người khác đều mang dáng vẻ lòng vẫn còn sợ hãi: "Đúng vậy! Không ngờ ở lối đi kia lại có mê muội thú và yêu thực mai phục, nếu không phải chúng ta thường xuyên làm nhiệm vụ, kinh nghiệm phong phú, thì suýt chút nữa đã trở thành thức ăn của bọn chúng rồi."

"Không có chuyện gì là tốt rồi, chúng ta cũng gặp phải phải một chút nguy hiểm." Ngu Thanh Thiển cười cười, hiện tại không mất đi thành viên nào là điều

đáng mừng nhất: "Đứng rồi, tại sao các người đều đứng hết ở chỗ này?"

Hỏa Ly Nhã chỉ tay về phía đối diện nói: "Đó chính là bình chương khói độc Lục thành chủ nhắc tới, chúng ta đã thử, căn bản là không có cách nào vượt qua."

Ngu Thanh Thiên nhìn theo hướng Hỏa Ly Nhã chỉ, đối diện nơi xa có vô số sương mù màu lục thẩm vờn quanh, che kín cửa vào.

Chẳng qua dọc theo bình chương khói độc lại có một nơi bị lửa đốt lộ ra một cái lỗ hồng, lửa vẫn còn đang không ngừng thiêu đốt lên độc khí bốn phía, không khí cực nóng mà bọn họ vừa cảm nhận được chính là từ nơi này.

"Đã có chuyện gì xảy ra?" Ngu Thanh Thiên kinh ngạc hỏi.

Nhạc Vân Dương trả lời: "Chuyện này phải hỏi người Trì gia mới biết được, là người của bọn họ làm."

Ngu Thanh Thiên nghe được lời của hắn, trong nháy mắt phóng ánh mắt về phía mấy người Trì gia, lại phát hiện không thấy bóng dáng Lãnh Lăng Sương đâu.

Trì Mặc Nhiễm cũng phát hiện ra chuyện này, hắn nhìn Trì Mặc Hoan hỏi: "Lãnh Lăng Sương đâu rồi? Đám cháy kia là do nàng ta đốt sao?"

Trì Mặc Hoan cực kỳ phần nộ nói: "Trừ nữ nhân kia còn có ai dám làm như vậy, không biết nàng ta dùng rồi biện pháp gì, nàng ta đốt ra một lỗ hồng rồi lập tức chui vào, nhưng mà chúng ta lại không có biện pháp đi qua cái lỗ hồng kia."

"Các người thử rồi?" Sắc mặt Trì Mặc Nhiễm lạnh đi vài phần, Lãnh Lăng Sương muốn làm cái gì?

Sắc mặt Trì Mặc Hoan thì xanh mét: "Thử rồi, may mắn là Người Cao To đã thả ma thú mà hắn chăn nuôi ra để dò xét trước, nếu không chúng ta đã chết ở nơi đó rồi."

Người Cao To hắn nói chính là người phá giải cơ quan rất lợi hại của Trì gia, Trì Uy.

Sắc mặt Trì Uy cũng rất khó nhìn, hắn nhướng mày nói: "Loại lửa Lãnh Lăng Sương dùng vô cùng kỳ lạ, sau khi lửa cháy độc khí trong bình chương khói độc lan ra càng mạnh, cái lỗ hồng kia một khi có thứ gì đi qua lập tức sẽ lại tự bốc cháy."

Trì Mặc Nhiễm khê hé mắt, trong mắt một mảnh lạnh lẽo, hắn lấy ra một khối thịt ma thú tươi ngon từ trong món trang sức chứa không gian trữ vật, sau đó ném vào lỗ hồng.

Khoảnh khắc khói thịt tươi đến gần lỗ hồng, chẳng những lập tức biến thành màu đen, trên thịt còn tự toát ra từng ngọn lửa, trong chớp lát đã bị đốt thành tro bụi.

"Lãnh Lăng Sương không nhắc nhở các người sao?" Lúc này Trì Mặc Nhiễm không khỏi sinh ra vài phần sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Kế Đến Cứ Để Ta Lo

Nghe câu hỏi của Trì Mặc Nhiễm, sắc mặt của mấy người trong Trì gia đều rất khó coi.

Trì Uy cất tiếng nói: “Lãnh Lăng Surong là người đến được đây sớm nhất, lúc nàng ta dùng mồi lửa đó để đi qua lỗ hồng thì bọn ta chỉ vừa mới bước vào và kịp nhìn thấy bóng lưng nàng ta rời khỏi mà thôi, thế nên lúc đó vẫn chưa kịp nói với nhau được câu nào cả.”

“Nhưng mà ả chắc hẳn đã phát hiện ra bọn ta, chỉ là vờ như không biết mà thôi.” Trì Mặc Hoan bổ sung thêm một câu: “Phòng chừng là ả đàn bà đó muốn ta chết đây mà.”

Trước nay hần vẫn luôn biết ả đàn bà đó ngoài nóng trong lạnh, sự nhu mì và lương thiện lúc thường đều là vờ vịt cả. Thế nhưng việc lần này thì lại quá lắm rồi, nếu không ai trong bọn họ muốn đi thăm dò mà cứ chui thẳng vào lỗ hồng đó để vào trong thì giờ họ đều đã chết cả rồi.

Có điều hần cũng đã khắc sâu mối thù này rồi, sau này trở về Trì gia, hần sẽ không để cho ả đàn bà đó được sống dễ chịu đâu.

Trì Hiên thở dài một hơi nói: “Nàng ta hoàn toàn có thể xem như không phát hiện ra là chúng ta cũng đã vào trong, sau khi trở về gia tộc, chúng ta cũng không có chứng cứ để chỉ trích nàng ta.”

Trong gia tộc, Lãnh Lăng Surong và Trì Mặc Hoan cực kỳ không hợp nhau, ngoài mặt thì đối phương không thể hiện sự chán ghét quá rõ ràng nhưng thật ra trong lòng hần là đã âm thầm căm hận rồi.

Nếu lúc phát hiện bọn họ xuất hiện ở đó mà không có Trì Mặc Nhiễm đi cùng thì có lẽ Lãnh Lăng Surong đã nổi lên sát ý và muốn bọn họ chủ động bước vào bẫy rồi, đến lúc đó thì bọn người Trì Mặc Hoan sẽ chết vì độc tố tự động bộc phát, thế thì làm gì có ai biết được đó là cục diện do chính nàng dựng nên chứ.

Có điều Lãnh Lăng Surong cũng không dám ra tay với Trì Mặc Nhiễm, nếu không thì sau khi trở về gia tộc, cho dù nàng có khả năng tiên đoán thì cũng sẽ bị chủ gia tộc cùng với các trưởng lão ghen chó đánh mèo mà giết chết thôi.

“Chắc hẳn nàng ta đã suy tính kỹ càng rồi mới dám làm như thế, chẳng ngoài nguyên nhân muốn đạt được Thất Thái Thần Mộc trước nhất đâu.” Sắc mặt lạnh lùng của Trì Mặc Nhiễm vẫn chưa hề dịu đi, xem ra ả đàn bà đó đã căm hận Mặc Hoan từ lâu rồi nên mới giăng ra một cái bẫy độc địa đến nhường này.

Chỉ là không bằng không chứng thì sau khi trở về gia tộc, những người khác cũng không thể làm gì được ả, bây giờ mỗi lần Trì Mặc Hoan chữa mũi nhọn về phía Lãnh Lăng Surong là các trưởng lão trong gia tộc đều sẽ cho rằng hần lại đang bắt đầu tùy hứng gây sự ngay.

Ngu Thanh Thiên thấy Lãnh Lăng Surong gài bẫy Trì Mặc Hoan bằng thủ đoạn độc ác như thế thì chợt phát hiện tuy rằng nàng ta rất giỏi vờ vịt, làm việc cũng rất điềm tĩnh, thế nhưng vẫn là có hơi nóng vội.

Chỉ có điều Lãnh Lăng Surong quả thật khiến người ta không thể xem thường cho được, cái bẫy chồng bẫy này giống như là đã được thiết kế xong hết từ lâu, nếu không nhờ tính tình quá mức cẩn thận của Trì Uy thì bọn Trì Mặc Hoan vẫn rất có khả năng sẽ thật sự phải chôn thân ở chốn này.

“Giờ có nói mấy chuyện này cũng chẳng ích gì, các ngươi tạm thời cũng chẳng thể làm gì được Lãnh Lăng Surong cả, còn chẳng bằng nghĩ thử xem chúng ta đi qua bằng cách nào trước đi, không thể để nàng ta giành trước cơ may được.” Ngu Thanh Thiên nhìn mấy người Trì gia cất tiếng.

Trì Mặc Nhiễm đè nén sát khí đang dâng lên trong lòng lại rồi nhìn Ngu Thanh Thiên hỏi: “Tiểu Thiên, ngươi có cách gì để đi qua không?”

Người giỏi về giải độc nhất của bọn họ lúc này là Trì Hiên thì đã không có cách nào, Hóa Diệp Phong vẫn luôn đứng yên một chỗ không có hành động gì cả, chắc hẳn cũng đang lực bất tòng tâm. Giờ chỉ còn biết trông chờ vào Ngu Thanh Thiên thôi.

Mấy người khác nghe Trì Mặc Nhiễm hỏi vậy thì đều ngẩn ra, trong lòng đều thầm kinh ngạc không thôi, quan hệ giữa thiếu chủ và Ngu Thanh Thiên đã tốt đến thế từ khi nào vậy? Còn kêu là tiểu Thiên nữa chứ.

Ngu Thanh Thiên gật đầu nói: “Có cách, kể đến cứ để ta lo.”

“Ngươi cẩn thận chút, nếu thật sự không được thì cũng không sao đâu, phải ưu tiên an toàn lên hàng đầu đó.” So với cơ duyên với Thất Thái Thần Mộc và cổ mộ thì Trì Mặc Nhiễm lại càng xem trọng an nguy của Ngu Thanh Thiên hơn.

Ngu Thanh Thiên chợt thấy lòng mình ấm áp, nàng cười nói: “Yên tâm đi, ta nắm chắc phần thắng lắm.”

Phong Thần không lên tiếng, thế nhưng sự tín nhiệm trong mắt hần đã nói rõ không phải là hần không quan tâm chút nào hết, mà chỉ vì hần tin tưởng Ngu Thanh Thiên không phải là một người xốc nổi, nàng chỉ mạo hiểm khi đã nắm chắc phần thắng mà thôi.

Ngu Thanh Thiên nhìn vào mắt Phong Thần một cái, mặt mày vui vẻ mà bật người lên, cuối cùng đáp xuống phía trước màn sương độc nọ.

Ngu Thanh Thiên đã đọc về cuộc đời cường giả được ghi chép lại trong quyển sách cổ nọ và cũng đã hiểu rõ tổng thể tình hình bên trong cổ mộ.

Nàng biết ngoài màn sương độc này thì trong cổ mộ vẫn còn những nguy hiểm khác nữa, Lãnh Lăng Surong đi vào trong trước cũng chưa chắc đã chiếm được lợi trước.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Nàng Ta Có Thể Phá Được Thật Không Đây?

Ngu Thanh Thiên nhảy đến trước bức tường sương độc nọ, dị năng trong cơ thể bắt đầu không ngừng reo vui.

Dị năng hệ Mộc của nàng chính là do độc được kích hoạt nên mới bắt đầu khởi động, mỗi lần chỉ cần hấp thu một lượng độc thật lớn thì dị năng luôn tăng cấp lên rất nhanh, chỉ có điều độc được ở thời Mạt Thế không dễ kiếm chút nào.

Ngu Thanh Thiên quét mắt đến lỗ hồng vẫn còn đang bốc cháy nọ, chợt phát hiện loại lửa mà Lãnh Lăng Sương dùng có thể xúc tác độc tố ngưng tụ lại, xung quanh lỗ hồng đó là nơi độc tố nhiều và mạnh nhất.

Nàng bước đến gần lỗ hồng rồi ngồi xếp bằng, dị năng hệ Mộc vận chuyển trong cơ thể, nàng vươn tay ra chạm vào sương độc ở hai bên lỗ hồng rồi bắt đầu hấp thu độc tố ở lỗ hồng đó.

Từng dòng khí màu xanh sẫm lập tức dọc theo tay nàng mà chui vào trong cơ thể, tốc độ nhanh đáng kinh ngạc.

Những người khác thấy động tác này của Ngu Thanh Thiên thì đều ngẩn cả ra, họ không thể ngờ rằng cái mà nàng gọi là có cách lại chính là đến đó hấp thu độc tố vào cơ thể của chính mình như vậy.

Hỏa Ly Nhã chau mày lại, nhìn Phong Thần hỏi: “Giả tiên, Thanh Thiên nàng ấy sẽ không xảy ra chuyện đấy chứ, phá vỡ màn chắn sương độc bằng cách này cũng quá nguy hiểm rồi đấy.”

“Nàng ấy không sao.” Phong Thần bình thản đáp lời.

Độc trên người hắn còn nhiều hơn độc ở trên bức tường sương độc này nữa, thế nhưng sau khi hấp thu xong, Ngu Thanh Thiên cũng chẳng làm sao cả, sương độc ở chỗ này không làm khó được nàng.

Hơn nữa hắn biết Ngu Thanh Thiên sở hữu một thiên phú Linh Thực đặc thù, là loại chuyên cần hấp thu độc tố để luyện hóa thì mới có thể tăng cấp được, độc tố ở nơi này với người khác mà nói chính là một tai họa tránh còn không kịp, nhưng với nàng mà nói thì lại là mỹ thực trên thế gian.

Nghe Phong Thần nói vậy, nỗi lo trong lòng Hỏa Ly Nhã cũng giảm đi chút ít, thế nhưng hắn vẫn cảm thấy Ngu Thanh Thiên làm vậy vẫn quá mức nguy hiểm.

Những người khác trong nhóm cũng không ngừng lo lắng, chẳng qua họ cũng không quá quen biết Ngu Thanh Thiên nên nếu Phong Thần đã nói không sao thì chắc hẳn là sẽ không có chuyện gì đâu.

Chỉ có điều Ngu Thanh Thiên có thể phá được bức tường sương độc đó thật không đây? Từ tận đáy lòng bọn họ cũng không quá tin tưởng.

Tri Mặc Nhiễm cứ căng thẳng không ngớt, nghe Phong Thần nói vậy rồi nhưng vẫn mím chặt môi, hai tay siết chặt lại. Đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy cách phá tường sương độc thế này, họ đều không hề cho rằng nàng thật sự có năng lực phá được bức tường độc đó.

Đặc biệt là Tri Hiên, ánh mắt của hắn vẫn chưa từng rời khỏi Ngu Thanh Thiên.

“Đại ca, sao tóc của người biến thành màu bạc hết vậy?” Tri Mặc Hoan nhìn mái tóc bạc trắng của Tri Mặc Nhiễm, nhìn không được lo lắng hỏi.

Trì Mặc Nhiễm đáp: “Lúc trước bị hút vào trong gian mật thất nọ thì gặp phải chút chuyện ngoài ý muốn, giờ thì đã không còn gì đáng ngại nữa rồi.”

Trì Mặc Hoan thở ra một hơi, ánh mắt lại dời đến trên người Ngu Thanh Thiên, hiểu kỳ đánh giá: “Đại ca, người nói xem cô gái tên Ngu Thanh Thiên đó có thể phá được bức tường độc này thật không đây?”

Hắn cũng từng trông thấy sương độc hình thành nên vách ngăn trong mấy quyển sách cổ rồi, thế nhưng thông thường đều cần có Linh Thực Sư cấp Linh Soái thậm chí là cấp Linh Vương đã nghiên cứu chuyên sâu về độc tố thì mới có thể phá giải được.

Cô gái tên Ngu Thanh Thiên kia trông ra không chỉ còn trẻ mà tu vi cũng không cao, thế mà lại muốn phá giải bằng cách mạo hiểm thế này, xác suất thành công quả thật là khiến cho người ta chẳng nắm chắc được mấy phần hết, khả năng thất bại rất cao.

“Nàng nhất định có thể làm được.” Trì Mặc Nhiễm nói giọng âm vang đầy chắc chắn.

Nếu như không phá được bức tường sương độc này thì mọi người có thể sẽ gặp nguy hiểm, hắn vô cùng tin tưởng năng lực của Ngu Thanh Thiên.

Trì Mặc Hoan không ngờ rằng đại ca lại tin nhiệm và quan tâm đến Ngu Thanh Thiên đến thế, hắn suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Đại ca, có phải người quen biết Ngu Thanh Thiên không?”

“Lúc này bọn ta vô tình truyền tống đến cùng một gian mật thất, ta phát hiện mình và nàng rất có duyên với nhau, thế nên đã kết bạn với nàng.” Trì Mặc Nhiễm không thể nói cho người khác biết quan hệ giữa mình và Ngu Thanh Thiên được, cho dù có là Trì Mặc Hoan cũng không được.

Trì Mặc Hoan vẫn còn hoài nghi, thế nhưng lại không hỏi tiếp nữa, tuy quan hệ giữa hắn và đại ca khá tốt nhưng có một số giới hạn vẫn không thể phá vỡ được.

Chẳng bao lâu sau, mọi người liền trông thấy bức tường sương độc màu xanh sẫm phía trước dần nhạt đi, dù đã hấp thu nhiều độc tố đến thế nhưng cơ thể của Ngu Thanh Thiên lại như chẳng hề chịu chút ảnh hưởng nào cả

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Quá Là Dũng Mạnh

Ngu Thanh Thiên hấp thu độc tố vào cơ thể rồi nén xuống dưới đan điền, một quả cầu nhỏ màu xanh sẫm không ngừng phát triển bên trong đan điền của nàng.

Thấy màu sắc của sương độc trước mặt đã nhạt đi hơn nhiều, không ít nơi thậm chí còn bắt đầu trở nên trong suốt, hai tay Ngu Thanh Thiên mạnh mẽ hút vào một cái, số độc tố vẫn còn đang vùng vẫy tiếp tục quần quanh ở lỗ hồng bị ép chui vào cơ thể nàng chỉ trong nháy mắt.

“Hô!” Sau thời gian một chén trà nhỏ, Ngu Thanh Thiên thở ra một hơi trọc khí rồi đứng dậy.

Khi thấy bức tường sương độc màu xanh sẫm phía trước và ngay cả lỗ hồng đang tự bốc cháy nọ đều đã biến mất, mọi người không khỏi kinh ngạc không thôi.

Trì Mặc Hoan tấm tắc mấy tiếng, không thể tin được mà nhìn Ngu Thanh Thiên nói: “Ái chà, cô gái này cũng không khỏi quá biến thái rồi đấy, dạng độc

tổ này mà đem rải ra ngoài thì e là cả thành Thanh Khâu đều không thể may mắn thoát nổi, thế mà nàng ấy lại dùng cơ thể chính mình làm vật dẫn để hấp thu số độc đó.”

Tri Hiên gật đầu tán đồng: “Nàng ta quả thật là quá mạnh. Lúc mới chào đời thì đã là một Linh Thực Sư được trời giáng thiên tượng xuống để chúc phúc, những người như thế sở hữu một tỷ lệ cực nhỏ khi sinh ra đều có được một loại năng lực đặc thù nào đó, ta đoán nàng ta chính là một trong số đó.”

Những người khác nghe thấy Tri Hiên nói vậy cũng cảm thấy thư thái hơn, quả thật có những Linh Thực Sư trời sinh đều sẽ có một số bản lĩnh cao cường đặc thù nào đó, thứ này chỉ có thể ngưỡng mộ chứ không thể cưỡng cầu được.

Ví dụ như một vị cường giả nào đó trên đại lục có sức mạnh vô hạn, chỉ với hai tay không mà có thể dời non lấp biển, cũng có người có thể giao tiếp được với linh khí thiên địa, đoán được phương hướng của những linh vật trong trời đất... dù sao thì cũng không thể dùng cách nghĩ của người thường để phán đoán được.

Nếu Ngu Thanh Thiên thật sự có dạng năng lực đặc thù này thì cũng có thể hiểu được, thế nhưng cũng không thể không cảm thán rằng nàng quá là dũng mãnh.

Ngay cả đến gần loại độc này mà bọn họ còn không dám, thế nhưng người ta lại hấp thu cả một bức tường sương độc vào trong cơ thể thế kia, đúng là quá điên mà.

“Thanh Thiên, người hấp thu nhiều độc như thế vào cơ thể không sao chứ hả?” Hỏa Diệp Phong cũng cảm thấy khiếp sợ trước hành động của Ngu Thanh Thiên.

Hắn là người thuộc hoàng tộc Hóa Văn quốc, kiến thức sâu rộng, thế nhưng đây vẫn là lần đầu hắn trông thấy một Linh Thực Sư có thể hấp thu hết cả một bức tường sương độc vào cơ thể như thế.

Trong mắt Ngu Thanh Thiên vẫn còn chút gì đó chưa được tận hưởng, nàng cười nói: “Không sao, ta thích độc được mà, càng độc càng tốt.”

Lời này cũng đã xác nhận suy đoán của Tri Hiên khi nói rằng nàng đang sở hữu một năng lực đặc thù nào đó có khả năng hấp thu và luyện hóa độc tố.

Ngu Thanh Thiên cũng không muốn giấu giếm, nàng phát hiện hấp thu độc tố càng có tác dụng hơn nhiều so với luyện hóa tinh hạch, do đó nên nàng cũng không để ý việc tiết lộ năng lực đặc thù này, dù sao thì nàng cũng định sẽ thu thập một lượng độc được lớn trong tương lai, rồi cũng sẽ khiến những người có lòng chú ý tới thôi.

Ở thế giới này, những Linh Thực Sư trời sinh được giáng thiên tượng để chúc phúc đều là con cưng của trời, tuy rằng số người có năng lực đặc thù này vô cùng khan hiếm nhưng cũng không phải là không có, thế nên cũng không cần phải sợ bị dòm ngó gì.

Nghe thấy lời Ngu Thanh Thiên nói, đa số những người đứng đó đều không nhịn được mà giần giật khóe miệng.

Thích độc được, càng độc càng tốt, thật đúng là một sở thích biến thái.

“Đi thôi, chúng ta vào trước đi rồi lại nói.” Phong Thần thấy bức tường sương độc đã bị phá, trong ánh mắt liền ánh lên chút ý cười.

Những người khác cũng nhao nhao tán đồng và nhanh chóng nhấc chân bước vào trong. Dù sao thì Lãnh Lăng Sương cũng đã vào trước một khoảng thời gian, không thể để ả đàn bà đó cướp hết cơ duyên được.

Bước qua nơi trước đó vẫn còn là một bức tường sương độc, đoàn người dọc theo một cái hành lang mà đi sâu vào trong.

Sau khi bước ra ngoài, mọi người liền nhìn thấy phía trước là một rừng cây rộng lớn. Cây trong rừng có đủ mọi sắc màu, những cái cây đỏ, vàng, lam, lục, xanh, cam, tím mọc xen kẽ lẫn nhau.

Trong rừng đang tí tách đổ từng hạt mưa, tạo thành những sợi dây thật mảnh. Phong cảnh tuyệt đẹp, vui tươi thoải mái.

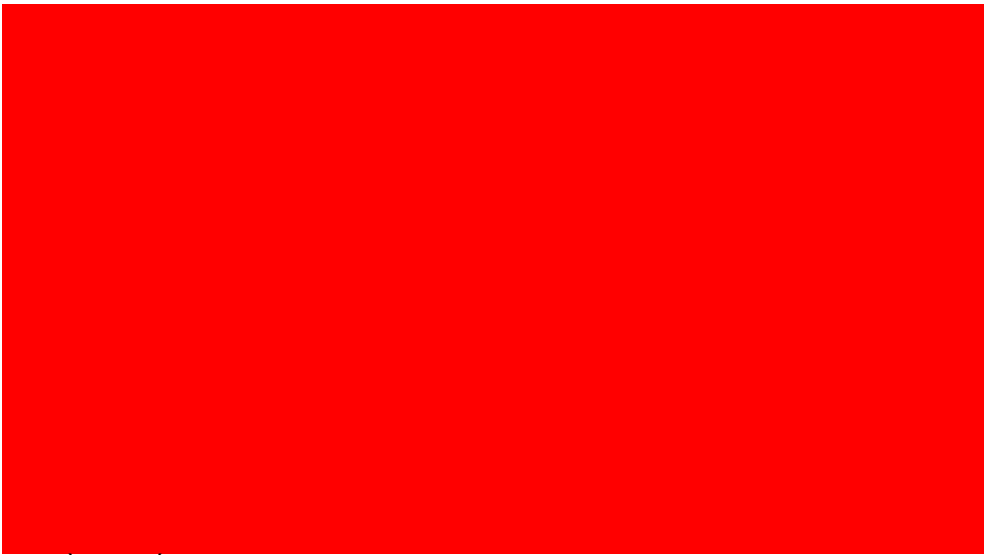
Ở một nơi sâu trong rừng cây, một gốc đại thụ đang phát ra ánh sáng bảy màu tinh khiết khắp thân cây, nó đang đứng xòe tán lá dưới mưa, trông vô cùng hùng thụ.

Mà một cô gái cầm dù giấy cũng đang cất đều những bước chân chậm rãi của mình dạo bước trong rừng cây, cách gốc đại thụ bảy màu đó chẳng bao xa.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyết Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Thất Thải Thần Mộc (1)

Đoàn người liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lãnh Lăng Sương đang chậm rãi bước đi dưới mưa phùn.

Lực chú ý của Phong Thần lại tập trung trên cây dù giấy Lãnh Lăng Sương đang cầm trong tay, chàng nói: “Cây dù giấy trong tay nàng ta được làm từ Vạn Cổ Thanh Mộc, có thể ngăn được phần lớn sự ăn mòn trên thế gian.”

Nghe Phong Thần nói vậy, những người đứng đó đều ngẩn người ra, hiển nhiên họ không ngờ tới chiếc dù trong tay Lãnh Lăng Sương lại được làm từ Vạn Cổ Thanh Mộc.

Hỏa Ly Nhã sờ cằm: “Xem ra chuyện Lãnh Lăng Sương có thể tiên đoán không phải là giả, có thể có được cây dù giấy được làm từ Vạn Cổ Thanh Mộc, chắc hẳn trước đây nàng ta đã gặp được một cơ duyên rất lớn.”

Vạn Cổ Thanh Mộc so ra kém hơn Thất Thái Thần Mộc một bậc, thế nhưng điểm tốt lại vẫn rất nhiều, không chỉ có thể ngăn chặn được phần lớn các thuật pháp hoặc yêu thú, yêu thực có tính ăn mòn, mà nếu thường xuyên đem theo bên người thì còn có công hiệu gột rửa tâm thần nữa.

Môi trường sinh trưởng của Vạn Cổ Thanh Mộc vô cùng khắc nghiệt và bí mật, cực kỳ khó tìm, do đó nên cũng hết sức quý giá.

“Đại ca, Lãnh Lăng Sương làm việc gì cũng không hề đơn giản như vẻ ngoài, ả ta cầm chiếc dù giấy Thanh Mộc có khả năng chống xói mòn, vậy thì chắc hẳn nước mưa ở đây có tác dụng ăn mòn đây.” Ở Trì gia, Trì Mặc Hoan và Lãnh Lăng Sương rất không hợp nhau, từng lén lút chống lại nhau rất nhiều lần nên hẳn cũng có chút hiểu biết về tính cách của nàng ta.

Ngư Thanh Thiển mờ mịt nhìn Trì Mặc Hoan một cái, thầm nghĩ quả nhiên là tinh anh xuất thân từ gia tộc cấp cao, suy nghĩ tinh tế, không phải là dạng người chỉ nghĩ tới việc trừng trị Lãnh Lăng Sương hoặc là chiếm trước cơ duyên một cách lỗ mãng.

Trì Mặc Nhiễm gật đầu: “Ừ, cơn mưa phùn này có tác dụng ăn mòn.”

Trì Uy tiếp lời: “Thất Thái Thần Mộc chính là loại cây được sinh ra trong một môi trường có những cơn mưa phùn có tính ăn mòn như thế này, tính ăn mòn của mưa phùn càng mạnh thì phẩm chất của Thất Thái Thần Mộc lại càng tốt.”

Trì Mặc Hoan nghe hai người nói vậy liền cảm lấy một miếng thịt của ma thú ra ném vào rừng cây.

Nước mưa tí tách rơi trên miếng thịt nọ, chỉ trong nháy mắt miếng thịt đã biến thành một vũng nước rồi lập tức bốc hơi luôn.

Đoàn người trông thấy cảnh này đều có hơi rung mình, thế này thì không có dù giấy Thanh Mộc trong tay, bọn họ làm sao qua đó chặt Thất Thái Thần Mộc được đây. Trì Mặc Hoan hít một hơi, hét to: “Lãnh Lăng Sương, ngươi thế này là đang muốn nuốt trọn Thất Thái Thần Mộc một mình đấy hả?”

Lúc đoàn người vừa đến thì Lãnh Lăng Sương đã phát hiện ra rồi, chỉ là vờ như không biết mà thôi, giờ Trì Mặc Hoan hét lên như thế liền khiến cho ánh mắt của nàng ánh lên sát ý lạnh lẽo.

Từ sau khi đến Trì gia, nàng đã dần khiến cho trường bối và những người cùng vai vế yêu thích. Thế nhưng tên Trì Mặc Hoan này thì lại cứ ngựa mất nã mồi, thường hay chống đối với nàng, cũng may nàng đã sớm học được cách nhẫn nhịn từ những trắc trở gặp phải ở kiếp trước.

Mấy năm gần đây, mấy trường bối trong Trì gia lại càng cảm thấy có hơi bất mãn với Trì Mặc Hoan, thế nhưng Trì Mặc Hoan không chỉ là con trai của chủ gia tộc mà còn rất được Trì Mặc Nhiễm yêu thích và chăm nom. Trong gia tộc, nàng vẫn không thể thật sự trở mặt với hắn được.

Trước đó nàng đã thiết kế cái bẫy độc tự cháy kia rồi, thế nhưng hiển nhiên là không hề thành công.

Trong mắt Lãnh Lăng Sương có lệ khí nhanh chóng lướt qua nhưng rồi lại lập tức bị che giấu, lần này xem như Trì Mặc Hoan mạng lớn đi.

Nàng cầm dù trong tay chậm rãi xoay người, phối với cây cối bảy màu xung quanh cùng mưa nhỏ rơi tí tách lại càng tôn lên sự dịu dàng và tĩnh lặng của nàng.

Chỉ có điều chuyện Lãnh Lăng Sương giăng bày trước đây đã hình thành sự phản cảm trong lòng những người trong đoàn, đương nhiên họ không thể nào thường thức được vẻ đẹp tình lặng của nàng hiện giờ.

“Sao ta có thể độc chiếm Thất Thái Thần Mộc được chứ, chỉ là vào trước các vị một bước để nhìn thử mà thôi.”

Lãnh Lăng Sương nở một nụ cười nhạt, nói tiếp: “Càng hưởng hồ gì ta có lấy được Thất Thái Thần Mộc thì lúc quay về cũng phải dâng lên cho gia tộc thôi, Mặc Hoan đệ đệ, ngươi đừng vì có thành kiến với ta mà có ý vu khống nhé.”

Đương nhiên nàng cũng có hứng thú với Thất Thái Thần Mộc, thế nhưng lại chưa từng nghĩ đến chuyện chiếm hết cả, nàng cũng biết cái gì gọi là dưới quyền kẻ khác thì phải cam chịu, trước nay nàng vẫn luôn có chừng mực khi phải lựa chọn giữa lấy và bỏ.

Càng hưởng hồ gì chỉ cần đem Thất Thái Thần Mộc về thì đại sự chế tạo của gia tộc rồi cũng sẽ chế tạo một pháp trượng cho nàng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Thất Thái Thần Mộc (2)

Trì Mặc Hoan nghe Lãnh Lăng Sương nói vậy liền cười lạnh trong lòng, á đàn bà này vẫn thật là biết biểu hiện sự dịu dàng và độ lượng của mình mọi lúc mọi nơi.

“Hóa ra là thế, vậy thì bọn ta phải chống mắt lên nhìn thử xem ngươi lấy được Thất Thái Thần Mộc thế nào đây.”

Họ không có đủ giấy Thanh Mộc nên không có cách nào để đi qua khu rừng mưa này, từ tốc độ ăn mòn của mưa ban này có thể thấy được cho dù có là cường giả Linh Vương thì cũng chẳng dám tùy tiện xông vào đâu.

Tuy mấy người Trì gia cảm thấy không thích Lãnh Lăng Sương, thế nhưng Thất Thái Thần Mộc là nhiệm vụ lần này của bọn họ, bất kể là ai lấy được thì cũng như nhau cả thôi, thế nên cũng không ai có ý định ngăn cản nàng ta cả.

Đoàn người của Nhạc Vân Dương thì lại không bình tĩnh được như thế, nếu để Lãnh Lăng Sương lấy được Thất Thái Thần Mộc thì bọn họ tuyệt đối sẽ không được chia chút nào cả.

Trì Mặc Nhiễm hơi cau mày lại, lòng thầm nghĩ, nếu Lãnh Lăng Sương lấy được Thất Thái Thần Mộc, vậy thì hẳn sẽ chẳng có cách nào mở miệng ra lệnh cho nàng ta chia cho Ngu Thanh Thiên một phần được. Cũng không phải là hắn sợ Lãnh Lăng Sương, mà là sợ lúc quay về gia tộc sẽ khiến cho cấp cao trong gia tộc chú ý đến muội muội.

Suy cho cùng hai người cũng trông quá giống nhau, một người có tính cách như hắn mà cứ tận tâm giúp đỡ và bảo vệ người khác như thế thì mấy ông già trong gia tộc ắt sẽ chú ý đến ngay, thậm chí là còn điều tra kỹ càng nữa kia.

Nếu thân phận huynh muội của hai người bị vạch trần, hẳn lại không quá lo lắng người phụ nữ kia sẽ ứng phó thế nào, hắn chỉ sợ muội muội sẽ bị những kẻ cấp cao khác trong Trì gia coi như nổi nhục và muốn âm thầm diệt trừ, thế thì phiền phức rồi.

Trì Mặc Nhiễm siết chặt hai tay, thực lực của mình vẫn chưa đủ mạnh, nếu không thì cũng đâu cần phải kiêng kị đủ thứ thế này.

Lãnh Lăng Suong cũng biết lúc này người Trì gia không thể ngáng chân mình được, liền mỉm cười nói: “Vậy ta đi lấy Thất Thái Thần Mộc đây, cũng xem như là hoàn thành nhiệm vụ lần này của chúng ta.”

Dứt lời, nàng xoay người tiếp tục cầm dù trong tay chậm rãi bước về phía Thất Thái Thần Mộc.

Nàng không dám bước đi quá nhanh, mưa phùn bốn phía giống như những sợi tơ rơi trên dù Thanh Mộc, dù rằng sẽ không bị ăn mòn, thế nhưng nếu đi quá nhanh thì những hạt mưa rơi nghiêng cũng sẽ bắn trúng người nàng, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Ngu Thanh Thiên vẫn không nói lời nào, ánh mắt cũng không nhìn về phía Lãnh Lăng Suong, mà là đang quan sát những chỗ nhỏ nhất trong rừng mưa.

“Bệnh mỹ nhân, ngươi có vật gì được làm từ Thanh Mộc vạn năm không?” Ngu Thanh Thiên nghiêng đầu hỏi.

Phong Thần lắc đầu: “Không có, tính chất ăn mòn của cơn mưa phùn này quá mạnh, những thứ ta mang theo đều không thể ngăn nổi.”

“Ngươi nắm chắc việc vào đó thành công không?” Ngu Thanh Thiên khẽ giọng hỏi.

Phong Thần ngẫm nghĩ rồi truyền âm nói: “Nếu để lộ ra chuyện Mạn Đà La màu đen thì ta có thể bước vào rừng mưa một cách vô cùng thoải mái.”

Mạn Đà La màu đen của hắn có công hiệu thôn phệ và ăn mòn, còn có thể hấp thu mọi tinh nguyên nữa, chút mưa phùn này chẳng thể làm khó được hắn.

Chỉ có điều Mạn Đà La màu đen là lá bài tẩy bí mật của hắn, ngoài phụ hoàng của hắn ra thì ngay cả những người khác trong hoàng thất cũng đều không biết đến nó. Hắn hoàn toàn không muốn lộ ra chuyện này dưới những tình huống thông thường.

Ngu Thanh Thiên vừa thấy Phong Thần do dự liền biết hắn đang nghĩ gì, bèn nói: “Bệnh mỹ nhân, ngươi dùng sức mạnh của Nguyệt Quang Thảo thì có thể ngăn được một phần ba lượng mưa được không?”

“Chuyện này thì ta chắc chắn có thể làm được.” Phong Thần tự tin nói.

Ngu Thanh Thiên cười khẽ một tiếng nói: “Vậy chúng ta hợp tác một lần đi, ngươi chắn mưa, ta đi vào.”

Phong Thần bất giác cau mày lại nói: “Quá nguy hiểm, ta không đồng ý, ta đi.”

Nếu Ngu Thanh Thiên thật sự muốn có Thất Thái Thần Mộc thì hắn cũng có thể vì nàng mà phá lệ sử dụng Mạn Đà La màu đen để ra tay một lần, thế nhưng nàng muốn ra tay thì hắn tuyệt đối không đồng ý, cái này là lấy mạng mình ra cược đấy.

Trong trái tim của Ngu Thanh Thiên có một tình cảm nào đó chợt bén rễ nảy mầm rồi áp ủ lên men, bệnh mỹ nhân thà rằng để lộ lá bài tẩy của mình cũng không muốn nâng đi mạo hiểm, thế thì nàng làm sao có thể không rung động cho được chứ, làm sao có thể không khiến nàng muốn chiếm hữu cho bằng được chứ.

“Ngươi không cần ra tay, chỉ cần ngươi có thể cản được một phần ba lượng mưa thì ta có thể nắm chắc trăm phần trăm có thể lấy được Thất Thái Thần Mộc.” Ngu Thanh Thiên tiến gần tới trước mặt Phong Thần cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 206: Thất Thái Thần Mộc (3)

Toàn thân Ngu Thanh Thiên phát ra vàng sáng đầy tự tin, Phong Thần biết nàng đang rất nghiêm túc.

“Sẽ không gặp phải bất kỳ mối nguy hiểm nào chứ?” Hấn hỏi để xác nhận lại một lần nữa.

Ngu Thanh Thiên gật đầu: “Không đâu, ta bảo đảm luôn đó.”

“Được, vậy ngươi cẩn thận một chút. Một khi có nguy hiểm thì ta sẽ ra tay ngay lập tức.” Phong Thần mím môi nói.

Nếu Ngu Thanh Thiên bước vào trong làn mưa mà bị nước mưa ăn mòn, hấn sẽ lập tức sử dụng Mạn Đà La màu đen để ra tay.

Ngu Thanh Thiên duỗi tay vỗ lên bả vai của Phong Thần: “Bệnh mỹ nhân, ngươi cứ đợi lấy Thất Thái Thần Mộc để rèn pháp trượng đi.”

Về mặt căng thẳng của Phong Thần lúc bấy giờ mới khẽ lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Được, ta đợi!”

Lúc này, Lãnh Lăng Sương đi ở đằng trước đã bước đến dưới gốc Thất Thái Thần Mộc, mưa tí tách rơi đã bắt đầu nặng hạt.

Ngu Thanh Thiên thấy vậy cũng không lập tức hành động, hơn nữa còn tràn đầy hứng thú mà khoanh tay đứng nhìn xem Lãnh Lăng Sương sẽ thu phục Thất Thái Thần Mộc bằng cách nào.

Nàng luôn có cảm giác thân thiết với tất cả các loài thực vật, thậm chí gần như có thể giao tiếp được với chúng. Gốc Thất Thái Thần Mộc kia đã sống cả vạn năm, còn sinh ra linh hồn của cây nữa, đâu có dễ chặt đem về như thế chứ.

Lãnh Lăng Sương cầm dù giấy trong tay, ngẩng đầu nhìn Thất Thái Thần Mộc, trong mắt lộ ra vài phần kích động.

Thông qua rất nhiều tin tức nghe ngóng được từ gia tộc và nhà chồng cũ ở kiếp trước, kiếp này nàng vẫn luôn đi trước người khác một bước.

Năm đó, chồng nàng cũng tham gia vào nhiệm vụ Tà gia tranh giành Thất Thái Thần Mộc. Có một lần nàng từng nghe người đó nhắc tới trong men say nên mới biết được làm thế nào để phá giải cơ quan trong cổ mộ, làm thế nào để vượt qua bức tường sương độc, hay thậm chí là làm thế nào để ngăn chặn cơn mưa có tính ăn mòn này nữa.

Kiếp trước nàng yêu sai người, oan uổng mà chết. Kiếp này nàng nhất định sẽ đứng trên đỉnh đại lục trung tâm, đứng sừng sững với thiên tài nổi danh nhất của đời này.

Đối với nàng mà nói thì Phong Thần đã từng đứng ở nơi cao vời vợi, nàng dường như không thể nào với tới được.

Thế nhưng mọi thứ ở kiếp này đã khác. Sáu năm trước, nàng đã chấm trúng cái người giống như trích tiên bước ra từ tranh vẽ mang tên Phong Thần đó ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nàng tin chắc trong tương lai, chàng trai có tính tình lạnh lùng, thế nhưng chỉ cần bước được vào tim hấn thì cũng đồng nghĩa với việc có được tất cả này nhất định sẽ thuộc về nàng.

Lãnh Lăng Sương có thể đợi. Hiện giờ cái nàng có chính là sự kiên nhẫn, nàng sẽ quét sạch tất cả những chướng ngại vật chắn trước mặt mình, trong đó bao gồm cả Ngu Thanh Thiên - biến số ngoài ý muốn khiến nàng bất an kia.

“Chém!” Lãnh Lăng Sương gọi một gốc thực vật màu xanh ra, nhanh chóng hóa thành áo giáp. Nàng biến Linh Thực thành một thanh trường kiếm và chém thật mạnh về phía Thất Thái Thần Mộc.

“Rầm!”

Tiếng vang vừa dứt, thanh trường kiếm trong tay Lãnh Lăng Sương bị nhánh cây của Thất Thái Thần Mộc đánh bay. Nàng không thể tin mà nhìn về phía Thất Thái Thần Mộc, bên trên nhánh cây của nó chỉ để lại một dấu vết cực kỳ mờ nhạt.

Sao có thể như vậy? Minh đã dùng đến tám phần sức mạnh mà vẫn chỉ có thể lưu lại một dấu vết mờ nhạt như thế trên Thất Thái Thần Mộc, thế thì dù cho mình có dùng hết toàn bộ sức mạnh cũng rất khó để chặt gãy được nó!

Lúc này Thất Thái Thần Mộc đung đưa cành cây. Mưa từ trên không trung rơi xuống ngày càng nặng hạt. Từng giọt từng giọt hình thành nên một màn mưa, chỉ cần dính phải một hạt thôi thì chắc chắn cũng đủ để bị ăn mòn đến chết rồi.

Lãnh Lăng Sương siết chặt nắm tay, nàng lóe lên ánh mắt độc ác nham hiểm và lấy ra một cái bình màu đen rồi mở nắp bình ra.

Một đốm lửa màu cam lay động từ trong bình bay ra, nhanh chóng rơi xuống phần rễ của Thất Thái Thần Mộc.

Đốm lửa kia vừa mới rơi xuống phần rễ của Thất Thái Thần Mộc liền nhanh chóng khuếch trương, giống như từng đốm từng đốm lửa cháy lan ra.

Thất Thái Thần Mộc phát ra âm thanh “xèo xèo” cực lớn, cành cây khua khoắng lung tung. Ngu Thanh Thiên có thể cảm nhận được giờ phút này nó đang cực kỳ đau đớn, nỗi đau giống như bị lửa lớn đốt tim vậy.

Nét bồn cột ban đầu trong mắt Ngu Thanh Thiên ngưng tụ thành một tầng lạnh lẽo. Giữa nàng và thực vật có một tình cảm thân thiết giống như tâm linh tương thông vậy, thế nên nàng rất không vừa mắt khi thấy người khác ngược đãi thực vật.

Ngon lửa bên trong chiếc bình kia của Lãnh Lăng Sương nàng đã thấy từ mỗi lửa trên bức tường sương độc. Thật không ngờ nàng ta vậy mà lại dùng nó để đối phó với Thất Thái Thần Mộc, muốn chặt đứt sinh cơ của Thất Thái Thần Mộc từ tận gốc rễ, thật quá độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Thất Thái Thần Mộc (4)

Lãnh Lăng Sương phóng ngọn lửa mình có được khi làm nhiệm vụ rèn luyện ở học viện ra, thấy Thất Thái Thần Mộc vùng vẫy trong đau đớn, lòng nàng không hiểu sao lại sinh ra một cảm giác vui sướng.

Chỉ cần rễ của Thất Thái Thần Mộc bị ngọn lửa này đốt cháy sạch sẽ thì nó sẽ không thể nào bước vào vòng luân hồi được nữa, cành cây cũng không còn sinh mạng nữa, thế thì muốn chặt chém thế nào chẳng phải đều tùy ý nàng cả sao.

Lãnh Lăng Sương không có cách nào chặt gãy được Thất Thái Thần Mộc, chỉ có thể đợi đến khi linh hồn cây của Thất Thái Thần Mộc bị lửa thiêu chết thì nàng mới có thể ra tay được.

Toàn thân Ngu Thanh Thiên tỏa ra khí lạnh, nàng nghiêng đầu nhìn Phong Thần nói: “Ta không thể để Lãnh Lăng Sương thiêu hủy linh hồn cây của Thất Thái Thần Mộc, bắt đầu đi.”

Phong Thần nhìn ra được lúc này Ngu Thanh Thiên đang rất tức giận, hẳn có thể cảm nhận được con phần nộ cùng cực của những gốc Linh Thực trong không gian Linh Thực của mình ngay lúc này, thậm chí chúng còn bắt đầu rục rịch muốn thoát ra ngoài nữa. Hắn cũng rất phản cảm trước cách làm của Lãnh Lăng Sương.

Linh Thực là gốc rễ của Linh Thực Sư, cả hai là nhất thể. Vạn mộc hữu linh, Linh Thực Sư nên đối đãi với các loài thực vật bằng một trái tim ôn hòa và thân thiết.

Thất Thái Thần Mộc đã sinh ra linh hồn của cây, chặt gãy cành lá với nó mà nói chỉ là chuyện cón con mà thôi, qua vài năm là lại mọc ra cành mới.

Dùng lửa để thiêu hủy rễ cây khiến cho linh hồn cây tiêu tan và khiến cho Thất Thái Thần Mộc mất đi linh tính thì việc chặt cây quả thật có thể trở nên rất dễ dàng, thế nhưng cách làm này đối với Linh Thực mà nói thật là quá tàn nhẫn.

Ngoài Phong Thần thì những Linh Thực trong không gian Linh Thực đặt trong cơ thể của những người khác cũng đều đồng loạt biểu đạt con cảm phần đầy đồng tình với chủ nhân của mình, lúc này bọn chúng đều cảm nhận được sự đau đớn và tiếng gào thét của Thất Thái Thần Mộc.

“Cô à Lãnh Lăng Sương này làm vậy có quá đáng lắm không.” Hòa Ly Nhĩ nhíu chặt chân mày, vì có được Thất Thái Thần Mộc, a đàn bà đó cũng không khỏi quá không từ thủ đoạn rồi.

Những người khác nhao nhao gật đầu: “Thật quá đáng, linh hồn cây của Thất Thái Thần Mộc bị thiêu hủy thì không thể nào luân hồi được nữa.”

Sắc mặt của mấy người Trì gia cũng không được tốt cho lắm, bọn họ đều là Linh Thực Sư, đều có một cảm giác thân thiết với thực vật, cách làm này của Lãnh Lăng Sương cũng giống như đập nát căn cơ của gia tộc người ta ở nơi phạm trần vậy, thật là quá độc ác. Bọn họ đều biết nếu Lãnh Lăng

Sương không làm thế thì không thể nào chặt được Thắt Thái Thần Mộc, cũng đồng nghĩa với việc nhiệm vụ này có khả năng sẽ thất bại, thế nên nàng ta mới không từ thủ đoạn như thế. Thế nhưng từ tận đáy lòng họ vẫn không có cách nào tán thành cách làm này cho được.

Nhưng bọn họ lại không thể ngăn nàng ta lại được, một là chắc chắn Lãnh Lăng Sương sẽ không từ bỏ nhiệm vụ, hai là bọn họ cũng không có cách nào để đi vào sâu trong rừng mưa được cả.

Đồng thời, mấy người trong Trì gia đều sinh ra một cảm giác đề phòng dành cho Lãnh Lăng Sương, đối xử với một gốc linh mộc mà cũng tàn ác như thế thì đối xử với người từng đắc tội với ả ta còn không phải là sẽ càng thêm đáng sợ hơn nữa sao.

Ngu Thanh Thiên triệu hoán Ma Hoàng Thảo đã tức giận ngất trời ra, toàn thân nàng liền được bảo vệ bởi một bộ áo giáp màu đỏ. Nàng trấn an Cửu Thái Ma Liên đang muốn chui ra và trao đổi ánh mắt với Phong Thần xong liền nhảy vào trong rừng mưa.

Lúc này Phong Thần đang mặc một bộ giáp màu bạc, trong tay ngưng tụ một đám mây màu bạc.

Ngu Thanh Thiên vừa nhảy vào rừng mưa, trên đầu liền có một đám mây màu bạc che chắn một phần ba lượng mưa cho nàng. Nàng nhanh nhẹn một cách kỳ lạ nhảy lên một gốc đại thụ màu đỏ.

Lúc sắp vào trong rừng mưa, Ngu Thanh Thiên đã dùng dị năng đặc thù hệ Mộc để giao tiếp với những cái cây bảy màu đã vô cùng phần nộ trong rừng mưa, chúng đều đồng ý giúp nàng một tay.

Đại thụ màu đỏ tự động chụm cành lá rậm rạp lại che chắn những hạt mưa rơi từ trên trời xuống cho Ngu Thanh Thiên.

Kể đó, Ngu Thanh Thiên và Phong Thần phối hợp vô cùng ăn ý, mỗi lần nàng nhảy lên và xuất hiện khoảng không là đám mây màu bạc nọ liền ngăn một phần ba lượng mưa cho nàng, khi nàng vừa đáp lên một gốc cây thì những cái cây bảy màu sẽ tự động chụm cành lá lại che chắn hai phần ba lượng mưa cho nàng.

Động tác của Ngu Thanh Thiên rất nhanh, chỉ trong chớp lát nàng đã tiếp cận một gốc đại thụ màu lam sau lưng Lãnh Lăng Sương.

Mọi người thấy thế đều ngẩn cả người ra, còn có thể băng qua rừng mưa kiểu đó được nữa ư?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Thắt Thái Thần Mộc (5)

Bọn họ đều biết năng lực của Phong Thần, che chắn được một phần ba lượng mưa cho Ngu Thanh Thiên là một chuyện rất bình thường, thế nhưng vì sao cây cối bảy màu trong rừng mưa lại liên kết với nhau cùng giúp đỡ Ngu Thanh Thiên vậy?

Đây là chuyện ngoài ý muốn mà họ không thể ngờ tới được, khiến cho họ khiếp sợ không thôi.

Trì Mặc Nhiễm thấy Ngu Thanh Thiên nhờ vào sự phối hợp của Phong Thần và cây cối bảy màu mà thuận lợi nhảy đến gần chỗ của Thắt Thái Thần Mộc, trái tim đang muốn thót ra ngoài của hắn bình ổn lại hẳn.

Đương nhiên Lãnh Lăng Sương cũng phát hiện ra Ngu Thanh Thiên đã đến sau lưng mình, cảm giác bất an trong lòng nọ lại bắt đầu lan ra.

“Ngu tiểu thư cũng muốn có được gốc Thất Thái Thần Mộc này à?” Lãnh Lăng Sương xoay người nhìn Ngu Thanh Thiên cười nhạt nói: “Đội ta hủy rễ của Thất Thái Thần Mộc xong là có thể chặt gãy được nó rồi, đến lúc đó ta có thể chia cho ngươi một phần.”

Thất Thái Thần Mộc rất quý giá, chính nàng cũng không thể lấy hết toàn bộ được, chia cho Ngu Thanh Thiên một phần cũng chỉ khiến cho trường bối trong Trì gia phản cảm với Ngu Thanh Thiên mà thôi, đây chính là mục đích của nàng.

Càng quan trọng hơn nữa là Ngu Thanh Thiên đã đến sau lưng nàng, lại có Phong Thần giúp sức, nàng phải để lại ấn tượng tốt cho Phong Thần nên đương nhiên sẽ không keo kiệt chút ít Thất Thái Thần Mộc mà làm gì.

Ngu Thanh Thiên nhìn Lãnh Lăng Sương, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Ngươi làm vậy hơi quá đáng rồi đấy. Vì có được Thất Thái Thần Mộc mà ra tay thiêu hủy linh hồn cây của nó, khiến nó không thể luân hồi, ngươi đã hời tới cảm giác của những Linh Thực đã ký kết khế ước với ngươi trong không gian Linh Thực chưa?”

Kể đó Ngu Thanh Thiên không nhiều lời nữa, tâm thần nhanh chóng giao tiếp với Thất Thái Thần Mộc, phát hiện linh hồn cây đã vô cùng ủ rũ, thậm chí có nguy cơ bị chôn vùi, nàng lập tức bật người bay lên Thất Thái Thần Mộc.

Ngu Thanh Thiên có năng lực điều khiển và giao tiếp với thực vật, nàng có lực tương tác với thực vật mạnh hơn bất kỳ một Linh Thực Sư nào, Thất Thái Thần Mộc cảm nhận được thiện ý của nàng liền lập tức hợp cảnh lá lại che chắn nước mưa cho nàng.

Ngu Thanh Thiên cúi đầu nhìn những đóm lửa đang lan rộng ra, mỗi tay nắm một cụm sáng xanh biếc phóng về phía cành cây của Thất Thái Thần Mộc, từng chút một ngấm vào.

Con đau vốn như thiêu như đốt của Thất Thái Thần Mộc nháy mắt liền giảm đi hẳn, từng dòng chảy sức sống thấm vào, cảm giác mát lạnh khiến nó cảm thấy vô cùng thoải mái.

Linh hồn cây vốn đã dần suy yếu, không còn chống đỡ được bao lâu cũng lại phơi phới sức sống lần nữa, đồng thời còn từng chút một mà dập tắt những đóm lửa đang lan ra.

Ánh mắt Ngu Thanh Thiên trở nên lạnh lẽo, một luồng ý nghĩ công kích hệ Mộc bao lấy những đóm lửa nọ, từng dòng khí xanh đánh tới.

Sau thời gian một chén trà, ngọn lửa nọ bỗng nhiên tắt lụi, im hơi lặng tiếng. Linh hồn cây rốt cuộc cũng được giải thoát hoàn toàn, nó vui mừng reo lên.

Lãnh Lăng Sương vừa thấy ngọn lửa của mình bị Ngu Thanh Thiên giữ thủ đoạn dập tắt, trong lòng vừa kinh ngạc vừa kiêng dè không thôi.

Đây chính là ngọn lửa được nàng tìm thấy trong động phủ của một vị cường giả thời thượng cổ, tuy đã trải sự bào mòn của thời gian mà yếu đi rất nhiều, thế nhưng một khi đánh phải nó cũng chỉ có đường bỏ mạng.

Không ngờ Ngu Thanh Thiên không chỉ dập tắt được ngọn lửa đó mà lại còn có thể cứu sống được linh hồn cây đang hấp hối nọ và khiến nó lại dồi dào sức sống như trước.

Năng lực đặc thù thể này không khỏi quá mạnh rồi.

“Ngu tiểu thư, ngươi làm vậy là có ý gì đây? Ngươi dập tắt lửa của ta là đang muốn độc chiếm Thất Thái Thần Mộc sao?” Hiện tại Lãnh Lăng Sương đã liệt Ngu Thanh Thiên vào danh sách kinh địch.

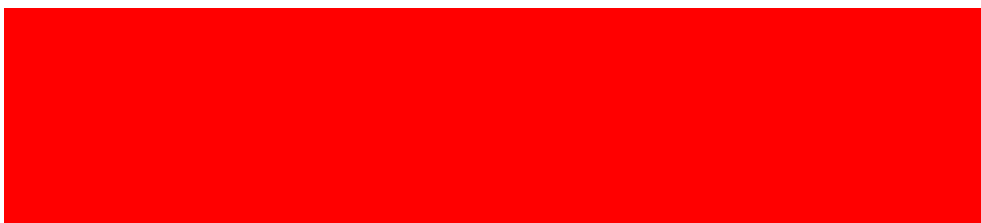
Tuy tu vi của Ngu Thanh Thiên không cao, nhưng đủ loại thiên phú thủ đoạn nàng đã biểu hiện lại quá mạnh, điều đó cũng có nghĩa là không gian phát triển trong tương lai vô cùng rộng lớn.

Ngu Thanh Thiên cười lạnh một tiếng, nói một cách cực kỳ bá đạo: “Ngươi cho rằng ai ai cũng có suy nghĩ giống như ngươi ư? Ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi tiếp tục làm hại linh hồn cây của Thất Thái Thần Mộc nữa, muốn đánh thì đánh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 209: Hậu Quả Của Phách Lối

Lãnh Lăng Sương có tu vi thất điệp Linh Tướng, cao hơn hẳn đám người Nhạc Vân Dương, mà so với Ngu Thanh Thiên thì lại càng là cao hơn hẳn ba cảnh giới lớn. Nàng được gọi là thiên tài của Học viện Hoàng gia vùng tây bộ cũng là dựa vào thực lực cả.

Nghe thấy lời khiêu khích đó của Ngu Thanh Thiên, lòng nàng liền dâng trào một cơn giận dữ.

“Người thế này là đang muốn cướp đồ trong tay Trì gia bọn ta đấy à?” Lãnh Lăng Sương vẫn còn chút lý trí, dù sao thì trong đội ngũ của Ngu Thanh Thiên vẫn còn hai người Phong Thần và Hỏa Ly Nhã.

Ngu Thanh Thiên nhếch mày nói: “Trì gia các người? Sao ta nghe nói người họ Lãnh ấy nhỉ?”

Nàng chẳng có được thiện cảm với người nào của Lãnh gia cả, chất nữ do người phụ nữ kia giáo dục đúng là thừa hưởng được sự độc ác giống y như bà ta, trước nay nàng chưa từng sợ phải trở mặt với Lãnh gia, bởi vì đó là kết quả tất yếu ở tương lai thôi.

Trì Mặc Hoan nghe thấy lời Ngu Thanh Thiên nói, trên môi liền nở một nụ cười vui sướng: “Một kẻ họ Lãnh mà cũng muốn đại diện cho Trì gia bọn ta, đúng là không biết xấu hổ.”

Lãnh Lăng Sương nghe hai người nói vậy, đặc biệt là sự coi thường trong lời nói của Trì Mặc Hoan thì sát ý trong lòng nàng liền tăng cao.

Nàng ghét nhất là bị kẻ khác nhắc đến thân thể của mình, rõ ràng là đích nữ của Lãnh gia nhưng lại phải bị gửi nuôi ở Trì gia, đây là cái dăm lớn nhất trong tim nàng.

“Nếu người đã nhất định muốn đối nghịch với ta thì hôm nay ta sẽ dạy cho người một bài học.” Lãnh Lăng Sương hừ lạnh một tiếng, thanh trường kiếm màu xanh nõn quay về trên tay nàng.

Nàng vung kiếm lên chém về phía Ngu Thanh Thiên.

Ánh mắt của Trì Mặc Nhiễm lập tức trở nên lạnh lẽo: “Dừng tay.”

Lãnh Lăng Sương nghe thấy lời hắn nói nhưng lại không hề dừng động tác của mình lại.

Trì Mặc Nhiễm lấy pháp trượng màu tím ra rồi phóng một cơn dao gió cực mạnh về hướng Lãnh Lăng Sương.

Tu vi của hắn cao hơn Lãnh Lăng Sương rất nhiều, cơn gió phóng ra nhanh như sét đánh, chớp mắt đã đánh tan sức mạnh của thanh trường kiếm đang vung về phía Ngu Thanh Thiên nọ, hơn nữa dư âm của nó còn chặn cho Lãnh Lăng Sương lùi về sau mấy bước.

Phong Thần thấy thế nhưng lại không hề nhúc nhích, hắn biết Ngu Thanh Thiên dám khiêu chiến Lãnh Lăng Sương không chút nào kiêng kỵ như thế chắc chắn là đã có chuẩn bị.

Lãnh Lăng Sương bị dư âm của cơn gió đánh trúng phải lùi về sau mấy bước, thế nhưng lại không hề bị thương chút nào hết.

Trì Mặc Hoan nhủ thầm lại, đại ca hắn đánh ra tám phần sức mạnh, theo lý mà nói thì tuy Lãnh Lăng Sương bị dư âm đánh trúng sẽ không đến nỗi phải chết nhưng cũng sẽ phải trọng thương.

Nhưng giờ Lãnh Lăng Sương chỉ lùi về sau mấy bước xong thì chẳng còn bị gì nữa, xem ra trên người nàng nhất định có mang theo bảo bối gì đó dạng phòng ngự, hoặc là có mặc áo giáp hộ thân đã được gia trì.

Lãnh Lăng Sương không dám tin mà nhìn về phía Trì Mặc Nhiễm: “Biểu ca, người vậy mà lại tấn công ta?”

Nếu không phải nàng có duyên gặp bảo vệ thì chắc chắn giờ này nàng đã bị công kích của Trì Mặc Nhiễm làm cho trọng thương rồi.

Nàng không thể nào ngờ được Trì Mặc Nhiễm sẽ ra tay với mình. Tuy những năm gần đây Trì Mặc Nhiễm tương đối lạnh nhạt với nàng, thế nhưng hắn cũng chưa từng xem thường nàng bao giờ, thậm chí trước khi gặp được Phong Thần, nàng còn nảy sinh chút tình cảm với hắn nữa chứ.

Nếu không phải do cô cô của nàng phát hiện và bắt nàng quên đi suy nghĩ đó thì cho dù lần đó có vô tình gặp được đứa con trời sinh tuyệt thế như sấm rền bên tai là Phong Thần thì nàng cũng tuyệt đối sẽ không buông bỏ Trì Mặc Nhiễm.

Thế nhưng giờ người này lại vì một cô gái chỉ vừa quen biết không lâu mà tấn công nàng, chuyện này khiến nàng khó mà chấp nhận được.

Khí chất lạnh lùng trên người Trì Mặc Nhiễm tỏa ra, vẻ mặt không chút gọn sóng: “Ngươi dùng lửa đốt cháy linh hồn cây của Thất Thái Thần Mộc đã là quá đáng lắm rồi, giờ ngươi còn muốn ra tay với người khác nữa, đương nhiên ta phải ngăn cản.”

Đáy mắt Lãnh Lăng Sương lóe lên sự thù hận, hoàn toàn cắt đứt chút ít hình ảnh tốt đẹp của Trì Mặc Nhiễm trong lòng nàng.

“Là do nàng ta khiêu khích ta trước, dù cho ngươi có đánh ta lần nữa thì ta cũng phải dạy dỗ nàng một trận.” Lãnh Lăng Sương cắn môi, đáng vẻ vô cùng kiên định.

Ngu Thanh Thiên không ngờ Trì Mặc Nhiễm lại thắng tay công kích Lãnh Lăng Sương như thế, còn nặng tay như vậy nữa chứ, nàng ngẫm nghĩ rồi nhìn Lãnh Lăng Sương nói: “Được thôi! Ngươi đến dạy dỗ ta đi.”

Rồi nàng lập tức truyền âm cho Trì Mặc Nhiễm: “Ta sẽ không chịu thiệt đâu, ngươi không cần ra tay nữa đâu.”

Ngu Thanh Thiên muốn thử độ nông sâu của cô gái Lãnh Lăng Sương này, cô ả này khiến nàng cảm thấy rất không thoải mái, giống như là một dị số vậy.

Chỉ cần đứng ở nơi có thực vật thì Ngu Thanh Thiên liền có thể chiếm được vị trí chủ đạo, tuy tu vi của nàng không cao bằng Lãnh Lăng Sương nhưng đối phương tuyệt đối không thể làm nàng bị thương được.

“Được, vậy thì cẩn thận đây.” Trì Mặc Nhiễm cũng biết tính tình của Ngu Thanh Thiên, chỉ đành nhượng bộ.

“Tùy các ngươi thôi.” Trì Mặc Nhiễm nhìn hai người thờ dài một hơi.

Lãnh Lăng Sương thấy Trì Mặc Nhiễm không quan tâm tới nữa mới thầm cảm thấy tốt hơn một chút, ánh mắt sắc bén của nàng quét về phía Ngu Thanh Thiên: “Ta sẽ không giết ngươi, thế nhưng chắc chắn sẽ khiến cho ngươi biết được hậu quả của phách lối là gì.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Chiến (1)

Lãnh Lăng Sương sẽ không giết hoặc hãm hại Ngu Thanh Thiên trước mặt mọi người, thế nhưng nàng lại định sẽ dạy cho đối phương một bài học thật đau.

Ngu Thanh Thiên nghe Lãnh Lăng Sương nói vậy, sắc mặt vô cùng thản nhiên cười nói: “Đến đi, để ta nhìn thử xem thiên tài đứng đầu vùng tây bộ rốt cuộc có thù đoạn thể nào.”

Áo giáp hộ thể màu xanh trên người Lãnh Lăng Sương hiện lên một vầng sáng mỏng manh, nàng nắm chặt trường kiếm trong tay, cây dù giấy cũng không được đặt xuống mà vẫn nằm trên một tay khác để bảo vệ.

Một đường sáng màu xanh được chém ra từ trường kiếm do Linh Thực của Lãnh Lăng Sương biến thành đánh thẳng về phía Ngu Thanh Thiên.

Nếu bị đánh trúng thì sẽ không chết, thế nhưng lại không thể nào tránh khỏi việc bị trọng thương.

Về mặt của Ngũ Thanh Thiên không mấy thay đổi, trong đầu vừa lóe sáng liền lập tức bắt đầu giao tiếp với những cái cây bảy màu xung quanh.

Những đường sáng xanh nọ quật xuống, Ngũ Thanh Thiên nhún nhẹ mũi chân, một đường dư ảnh lướt qua rồi biến mất ngay tại chỗ, cành lá của Thất Thái Thần Mộc không ngừng vươn ra và tụ lại che chắn nước mưa cho nàng, đám mây màu bạc của Phong Thần cũng không ngừng chuyển động để che chắn mưa cho nàng.

Từng đường sáng xanh do Lãnh Lăng Sương chém xuống bị Thất Thái Thần Mộc chặn lại, vẫn chỉ để lại những vết tích rất nhạt như trước, cứ như là đang gãi ngứa cho Thất Thái Thần Mộc vậy.

Ngũ Thanh Thiên nhảy lên một cái cây màu tím, nói: “Linh hồn của cây, mỗi thù ban này giờ hãy báo đi thôi.”

Nàng vừa dứt lời, mọi người liền trông thấy Thất Thái Thần Mộc giống như là nghe hiểu được mà vùng vẫy các cành lá nhanh chóng đánh về phía Lãnh Lăng Sương.

Mà càng khiến cho mọi người phải há hốc mồm hơn nữa chính là cây cối bảy màu bốn phía đều giống như là có sự sống mà bắt đầu không ngừng chuyển động, thỉnh thoảng lại vẩy cành tát nước mưa tấn công Lãnh Lăng Sương.

“Không phải chứ, sao những cái cây bảy màu này giống như là được mở linh trí vậy?” Trì Hiên trừng lớn mắt không dám tin mà nói.

Thất Thái Thần Mộc đã sinh trưởng được vạn năm mới có thể sinh ra linh hồn của cây, hơi mở ra được một chút linh trí, tuy việc nó tấn công Lãnh Lăng Sương dưới sự điều khiển của Ngũ Thanh Thiên cũng khiến họ bất ngờ nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Thế nhưng giờ cây cối bảy màu của cả một vùng rừng mưa đều đang chuyển động và tấn công cực nhanh, lại còn biết dùng cách vẩy nước mưa tấn công vào chỗ sơ hở của cây dù giấy nọ, chuyện này thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Chắc là Thất Thái Thần Mộc đang điều khiển những cái cây bảy màu đó tấn công đấy.” Trì Mặc Hoan ngẫm nghĩ rồi nói.

Ngoài Phong Thần ra thì không ai ngờ được rằng đây là thiên phú của chính bản thân Ngũ Thanh Thiên.

Dị năng đặc thù hệ Mộc của Ngũ Thanh Thiên, chỉ cần nơi đó có thực vật thì nàng đều có thể phát huy được đến mức tối đa, không chỉ có thể trị liệu mà còn có thể điều khiển thực vật công kích nữa.

Lãnh Lăng Sương cũng không ngờ Thất Thái Thần Mộc lại thật sự nghe lời Ngũ Thanh Thiên mà tấn công mình, mà cũng không biết nàng ta đã dùng cách gì để khiến cho cây cối xung quanh chuyển động và tấn công nữa.

Nàng bị đánh đến mức trở tay không kịp, tất cả những đường sáng xanh vùng về phía Ngũ Thanh Thiên đều bị Thất Thái Thần Mộc di chuyển đến chặn lại hết, còn bản thân mình thì lại tránh né sự tập kích của những cái cây bảy màu khác một cách vô cùng chật vật.

Cũng may là nàng có dù giấy Thanh Mộc hộ thân, nếu không thì phỏng chừng hiện giờ cơ thể của nàng đã bị nước mưa xuyên thủng và ăn mòn rồi.

Lãnh Lăng Sương cảm thấy chuyện này tuyệt đối không hề đơn giản, thậm chí nàng còn nghi ngờ rằng đây là do Ngũ Thanh Thiên đang âm thầm điều khiển, thế nhưng từ tận trong đáy lòng nàng lại không tin rằng đối phương có thể có được một năng lực như thế.

Ngũ Thanh Thiên thấy Lãnh Lăng Sương vừa phải tránh né những cái cây bảy màu đang chuyển động, vừa phải không ngừng phát ra những đường sáng xanh để tấn công mình, khóe môi nàng nhếch lên thành một độ cong thích ý.

“Linh hồn của cây, giúp ta ngăn nước mưa lại, ta giúp ngươi dạy cho nàng ta một bài học.” Ngũ Thanh Thiên thẳng thắn truyền đạt ý nghĩ của mình đến Thất Thái Thần Mộc.

Thất Thái Thần Mộc vui sướng vùng vẫy cánh lá, tụ thành một tán cây lớn che phủ hết cả người Ngũ Thanh Thiên lại, một hạt mưa cũng không thể chạm được vào nàng.

Kế đó nàng rút một con dao ra khỏi ống gậy và dùng thân pháp võ thuật cổ xưa nhanh chóng tiếp cận Lãnh Lăng Sương.

Từng đường dư ảnh lướt qua, Ngũ Thanh Thiên xoay một vòng bên cạnh Lãnh Lăng Sương rồi đáp xuống một cái cây bảy màu ở đối diện, lúc Lãnh Lăng Sương phản công thì cái cây màu cam liền theo sự điều khiển của nàng mà nhanh chóng di chuyển tránh né đòn công kích.

“Đám trùng rồi!”

Vài người khẽ kêu lên, hai ống tay áo của Lãnh Lăng Sương biến thành vô số những mảnh vụn bay là tả chỉ trong nháy mắt, màu da trắng nõn liền lộ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 211: Chiến (2)

Lãnh Lăng Sương nhìn hai cánh tay của mình mặc dù không bị thương, thế nhưng toàn bộ tay áo lại biến thành vải vụn, trong ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng và lo lắng.

Ả vụn lần cũng không nghĩ tới thân pháp của Ngu Thanh Thiên lại quý dị đến như vậy, phối hợp Thất Thái thần mộc để tấn công, quả thật là quá tuyệt hảo không có chút khe hở nào, căn bản là ả không có cách nào đụng tới được đối phương, càng không thể nào đã thương được đối phương.

Lúc này Ngu Thanh Thiên cảm đoán kiếm chém loạn xạ xung quanh ả, tay áo ả đã biến thành vải vụn nhưng cánh tay vẫn còn nguyên vẹn, việc này chứng minh thân pháp của đối phương rất nhanh nhẹn, độ chính xác rất hoàn mỹ, thật sự muốn nắm bắt được thời cơ tốt để đánh lên ám sát ả cũng không phải là không thể.

Cúi đầu xuống nhìn hai cánh tay trắng như tuyết như ẩn như hiện, sau khi Lãnh Lăng Sương sống lại, đây là lần đầu tiên ả cảm thấy bị lung tung và si nhục.

Ả ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về mặt lộ ra ý cười của Ngu Thanh Thiên, trong lòng sinh ra một loại sát ý mãnh liệt, cảm thấy rõ ràng người này giống như là khắc tinh của mình vậy, khiến cho ả cực kỳ chán ghét.

"Người dám đánh nhau chính diện với ta không?"

Ngu Thanh Thiên nhún nhún mày: "Lẽ nào đây không phải là ta đang đánh chính diện một trận với người sao? Chẳng lẽ ngu ngốc đến mức đứng trước mặt người để cho người tùy ý chặt chém mới coi như là đối chiến? Người tưởng ta khờ khạo, hay là người quá ngu ngốc rồi."

Nghe được lời nói này của Ngu Thanh Thiên, người ở đây đều cảm thấy rất có lý. Đối chiến cũng không nhất định phải đánh nhau trực diện, khi biết rõ tu vi của bản thân còn thua xa mà còn ngốc nghếch mặt đối mặt đi liều mạng với kẻ địch, đây tuyệt đối mới là việc làm ngu xuẩn.

Ngu Thanh Thiên nhờ vào sức mạnh của Thất Thái thần mộc và thất sắc lâm để công kích Lãnh Lăng Sương, tránh được nhược điểm về sự chênh lệch tu vi quá lớn giữa bản thân và kẻ địch, đây mới là điều làm người ta trở nên thích thú và tán thành.

Điểm này cũng đã vượt trội rồi, bất luận về sự bình tĩnh hay tính cách Ngu Thanh Thiên đều bỏ xa Lãnh Lăng Sương một quãng đường dài.

Lãnh Lăng Sương ghen một cái, thay đổi tâm ý nói: "Lần này người nhờ vào sức mạnh của Thất Thái thần mộc để đánh trả, coi như người thắng! Nhưng lần sau nếu chúng ta lại đối đầu nữa, thì tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy nữa đâu."

Ả nói xong liền thu hồi lại thanh trường kiếm màu xanh, thần sắc trong mắt cũng hoàn toàn biến mất, hồ hững liếc mắt nhìn Ngu Thanh Thiên, miễn cưỡng khen ngợi rồi xoay người đi ra khỏi rừng mưa.

Lãnh Lăng Sương đi tới chỗ Trì gia đang đứng, xếp ô, sắc mặt đã bình tĩnh trở lại, không nhìn ra tâm tư của ả lúc này là gì.

Phong Thần hơi nhíu mày, tận sâu trong đáy lòng đã lưu tâm đến Lãnh Lăng Sương, một người thâm độc nhẫn nhục chịu đựng, hết sức gai mắt.

Ngu Thanh Thiên nhận thấy Lãnh Lăng Sương không thể công phá được phòng ngự do mình sử dụng ưu thế của Thất Thái thần mộc tạo ra, lập tức ngưng đánh nhau, còn rất nhanh đã khôi phục lại cảm xúc, cần cho đối phương vào danh sách những người phải cẩn thận đề phòng trong tương lai.

Hành động của nàng lúc đó đối với Lãnh Lăng Sương quả thực cũng xem như một lần bị si nhục khó có thể chịu đựng nổi, vậy mà đối phương lại âm thầm chịu đựng, còn chủ động nhận thua, có thể thấy được khả năng linh hoạt biết tùy cơ ứng biến, suy nghĩ trừ tính căn bản không giống với một người con gái chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi.

Còn về câu khiêu khích cuối cùng kia của Lãnh Lăng Sương, căn bản Ngu Thanh Thiên không để tâm.

Lãnh Lăng Sương lớn hơn Ngũ Thanh Thiên ba hay bốn tuổi, thiên tài triển vọng của bộ phận phía tây ở Học viện Hoàng gia, tu vi đương nhiên không thể nào quá thấp.

Ngũ Thanh Thiên hoàn toàn tin tưởng mình chỉ tốn thời gian một năm là có thể theo kịp tu vi hiện tại của Lãnh Lăng Sương, cho dù lần sau có gặp phải, nàng cũng sẽ tự tin tiếp tục làm đối phương khó chịu.

Lúc này mọi người ở đây đã có cái nhìn về Lãnh Lăng Sương, nhưng đều nảy sinh suy nghĩ không thể kết giao thâm tình.

"Biểu ca, ta không đủ sức để lấy được Thất Thái thần mộc, cũng không biết chúng ta phải ăn nói thế nào với gia tộc." Lãnh Lăng Sương nhìn Trì Mặc Nhiễm nói.

Kiếp trước vì nàng đã chưa đủ âm thầm nhẫn nhịn, quá dễ bị kích động nên dẫn đến kết quả như vậy, kiếp này tuyệt đối sẽ không tái phạm kiểu sai lầm như vậy nữa.

Nhẫn nhịn chịu đựng có đáng là gì? Chỉ cần tương lai trở nên đủ mạnh mẽ, ả sẽ phục thù cho toàn bộ sỉ nhục và sự nhẫn nhịn mà ả đã chịu trong ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Mặc Cả

Trên gương mặt Lãnh Lăng Sương lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nói bóng nói gió lại mang theo vài phần ẩn ý khiêu khích và nhắc nhở.

Nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ cấp cao do Trì gia khởi xướng, Thất Thái thần mộc quả thực đã tìm được, tuy nhiên lại bị người khác đoạt mất, nếu Trì Mặc Nhiễm không động thủ thì căn bản chẳng còn cách gì để ăn nói.

Ngũ Thanh Thiên nghe được Lãnh Lăng Sương nói, cũng biết ý sâu xa trong lời nói của đối phương biểu thị điều gì.

Người nữ nhân này không chỉ suy nghĩ thâm sâu, linh hoạt mà còn biết dựa thế, nếu để cho ả tiếp tục trưởng thành ở bên ngoài, chắc chắn sẽ là một đối thủ lớn mạnh.

Nhưng ở chỗ này bất luận là Ngũ Thanh Thiên hay Lãnh Lăng Sương, cũng không thể ra tay sát hại đối phương, nếu không khéo sẽ đánh vào thể diện của Trì gia, hoặc là sẽ đánh vào thể diện của Học viện Hoàng gia, về điểm chừng mực này cả hai người đều hiểu.

"Nếu là mọi người cùng nhau tìm được Thất Thái thần mộc, đương nhiên người tìm thấy cũng có phần." Ngũ Thanh Thiên tựa người lên Thất Thái thần mộc, khẽ cười một tiếng, cũng phá vỡ âm mưu công khai muốn kích động người bên Trì gia động thủ của Lãnh Lăng Sương.

Gương mặt Lãnh Lăng Sương hiện lên nụ cười nhạt nhẽo nhưng dịu dàng, trong ánh mắt lại không biểu hiện nhiều về ám áp: "Vậy phải xem Ngũ tiểu thư người làm cách nào để chém đứt Thất Thái thần mộc để phân cho mọi người rồi."

Tu vi của ả cao hơn Ngũ Thanh Thiên rất nhiều, triển toàn lực cũng không có cách gì để lay động, chém đứt Thất Thái thần mộc, Ngũ Thanh Thiên lại càng không thể nào làm được.

Bây giờ à đang nóng lòng muốn xem một chút Ngu Thanh Thiện bằng cách nào có thể hoàn thành lời hứa chia phần cho những người nhìn thấy, nếu như không chặt đứt nỗi Thất Thái thần mộc, vậy sẽ bị khó chịu và mất mặt hơn à đã chịu lúc này rất nhiều.

Ngu Thanh Thiện hiểu ý đồ của Lãnh Lăng Sương, gương mặt tươi cười, tự tay chạm nhẹ vuốt ve lên Thất Thái thần mộc, nói: "Mộc chi linh, tặng một ít Thất Thái thần mộc của người cho ta dùng với nhé."

"..." Nghe thấy Ngu Thanh Thiện nói như vậy, không ít người ở chỗ này cũng không nhịn được giật giật khóe miệng một cái.

Ngu Thanh Thiện này cũng đùa giỡn quá trốn nhĩ? Dù Thất Thái thần mộc tặng cho nàng một ít thần mộc, Thất Thái thần mộc có thể nghe hiểu được sao?

Hơn nữa coi như nghe hiểu được, Thất Thái thần mộc thật sự sẽ tặng cho nàng sao?

Nếu như Linh Thực Sư sẵn lòng linh mộc, lúc thấy linh vật đều mở miệng nói giống như vậy mà có thể đạt thành nguyện vọng, vậy thì cũng chẳng có khó khăn thử thách chút nào rồi.

Nhưng mọi người ở đây vẫn không khỏi hoài nghi, ngay lúc này Thất Thái thần mộc ở bên kia đã làm ra động tác khiến đoàn người này đều há hốc mồm không biết nói điều gì.

Từng đoạn cành cây cứng cáp rần rần từ trên thân Thất Thái thần mộc tách ra, chất thành đồng ở dưới mặt đất.

Ngu Thanh Thiện nhìn các cành cây dưới đất, vỗ về Thất Thái thần mộc dùng nụ cười thương lượng, nói: "Thất Thái thần mộc, những cành cây này của người ta lấy về cũng không thể làm được một thanh pháp trượng hoàn chỉnh, đừng keo kiệt như vậy, lấy một ít từ chính thân thể của người cho ta đi, dù sao qua mấy năm nữa người cũng sẽ mọc ra tiếp thôi, nói không chừng còn có thể càng dồi dào sức sống hơn."

"..." Việc làm mới đây của Thất Thái thần mộc cũng đủ làm cho người ta giật mình, lúc này Ngu Thanh Thiện còn thương lượng kiểu được voi đòi tiên, bọn họ đều sợ Thất Thái thần mộc sẽ đột nhiên trở mặt.

"Rắc rắc!"

Một cảnh tượng có thể khiến cho người ta khiếp sợ lại xảy ra, Ngu Thanh Thiện đang đứng trên thân Thất Thái thần mộc đột nhiên nhảy đến một gốc cây khô to màu tím, thân chính của Thất Thái thần mộc ngay lập tức tự động nứt ra, hai phần ba thân cây rất nhanh ngã xuống trên mặt đất, quả nhiên đã đáp ứng yêu cầu của Ngu Thanh Thiện.

"Đây cũng có phần quá thần kỳ, quá dễ nói chuyện nhĩ." Trì Mặc Hoan dụi dụi hai con mắt, nếu không phải những người khác xem thấy cũng đều lộ ra ánh mắt ngạc nhiên đến khó tin, hẳn cũng sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

Loại Thất Thái thần mộc này đã sinh trưởng qua hàng vạn năm rồi, hơn nữa sản sinh ra linh mộc của mộc chi linh lại hiểu chuyện như vậy sao?

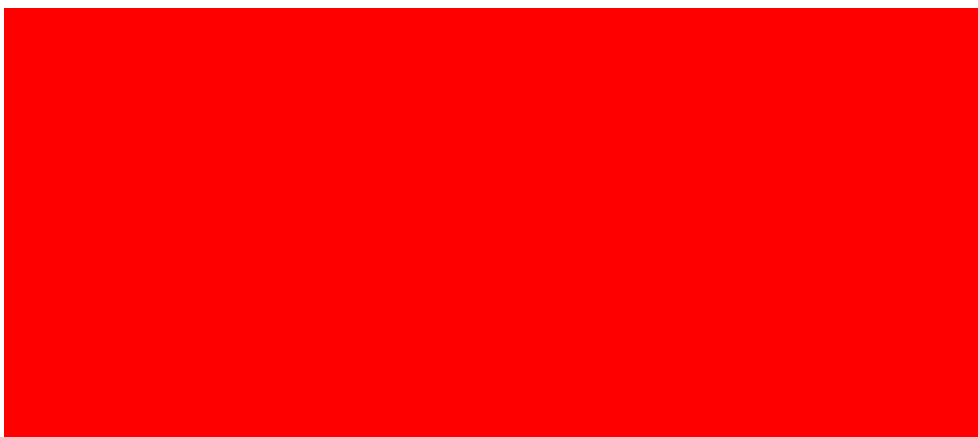
Trì Hiền bĩu môi nói: "Đây chỉ là vì Ngu Thanh Thiện huyền diệu biết cách nói chuyện với mọi người, nếu đổi lại là người đi mặc cả với Thất Thái thần mộc, coi thử nó để ý tới người hay không."

Những người khác đều rất đồng ý với ý kiến của Trì Hiền, Thất Thái thần mộc nguyện ý thỏa hiệp, lý do tuyệt đối không thể tách rời với Ngu Thanh Thiện, mặc dù mọi người đều không biết bằng cách nào nàng đã làm được, nhưng vẫn vô cùng bội phục.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Sinh Lòng Thiện Cảm

Thấy ánh mắt của Lãnh Lăng Sương hết sức u ám, trong lòng của Trì Mặc Hoan càng nhanh khoải trá hơn.

Hắn chớp chớp mi ẩn ý điều gì đó, cười nói: "Cũng đúng, Ngu Thanh Thiên này quả thật là lợi hại, không cần tốn chút sức lực nào để làm cho Thất Thái thần mộc tâm phục khẩu phục chủ động nhường ra cành lá và thân cây, không giống như một số người, dùng mọi lừa đi thiếu cũng không làm gì được."

Giờ này khắc này, Trì Mặc Hoan nhìn Ngu Thanh Thiên càng thuận mắt hơn, ở trong lòng không khỏi sinh ra thiện cảm.

Lãnh Lăng Sương quay lại chỗ Trì gia đang đứng sau đó liền lấy một chiếc áo choàng ra khoác thêm lên người, nghe được lời nói mà Trì Mặc Hoan châm chọc, nắm hai tay đang giấu trong áo choàng lại thật chặt, vô tình các đầu ngón tay thật sự lún sâu vào lòng bàn tay.

Lần khó chịu này ả sẽ nhớ thật kỹ, tương lai sẽ trả lại cho Ngu Thanh Thiên gấp mười, gấp trăm lần, Trì Mặc Hoan cũng đừng nghĩ sống dễ chịu.

Ngu Thanh Thiên và Thất Thái thần mộc thương lượng mặc cả thật sự vẫn chưa dùng đến dị năng khổng lồ của Mộc hệ, mà đơn thuần là giao tiếp, Thất Thái thần mộc cũng rộng lượng đồng ý, chuyện này có quan hệ với chuyện ra tay cứu giúp vừa rồi của Ngu Thanh Thiên.

"Bệnh mỹ nhân, chàng dùng đồ trang sức không gian chứa đồ vật của chàng cất những khúc Thất Thái thần mộc trên mặt đất này vào đó trước đi, ta ôm không xuể." Ngu Thanh Thiên nhìn Phong Thần, vẫy tay cười nói.

Phong Thần và Trì Mặc Nhiễm có đồ trang sức không gian chứa đồ vật, chuyện này không có gì là bí mật, chính Lãnh Lăng Sương cũng dựa vào cơ duyên của mình lấy được một cái vòng tay không gian chứa đồ vật.

Ngu Thanh Thiên không muốn bại lộ không gian của mình, tự nhiên sẽ dùng Phong Thần làm bia đỡ đạn.

"Được!" Gương mặt Phong Thần như tranh vẽ mang ý cười, tâm trạng khẽ thay đổi, xa xa cành cây và thân cây Thất Thái thần mộc vô chủ trên mặt đất đã bị hắn thu vào.

Có thể dùng phần thân của Thất Thái thần mộc để rèn pháp trượng, công dụng của nhánh cây cũng rất lớn, có thể dùng để rèn những đồ trang sức khác có khả năng chứa đựng được linh lực, cũng vô cùng quý báu.

Lúc Ngu Thanh Thiên nhìn thấy Thất Thái thần mộc lộ ra gần nửa đoạn thân cây trần trụi, nhẵn bóng, hai tay ngưng tụ lại một chùm ánh sáng màu xanh biếc ném vào gốc cây Thất Thái thần mộc.

"Mộc chi linh, đây coi như là ta báo đáp cho ngươi, tin tưởng một ngày nào đó ngươi có thể trở thành sinh linh chân chính." Chùm ánh sáng màu xanh lục mà Ngu Thanh Thiên ngưng tụ kia là tinh hoa của dị năng hệ Mộc, cực kỳ tốt cho sự sinh trưởng và phát triển của thực vật.

Mọi người thấy sau khi Ngu Thanh Thiên ném chùm ánh sáng màu xanh biếc trúng ngay gốc cây Thất Thái thần mộc, chỉ trong tích tắc, nửa đoạn trần trụi trên thân Thất Thái thần mộc lần nữa lại nảy ra mầm non mới rồi dài ra, nhìn tràn đầy sức sống, mọi người không khỏi bị kinh ngạc thêm một lần nữa.

Tài năng bẩm sinh đặc thù Linh Thực Sư mà trời ban cho Ngu Thanh Thiên cũng có phần quá quái dị rồi đây!

Từ đáy lòng của Thất Thái thần mộc phát ra vài tiếng hoan hô truyền lại cho Ngu Thanh Thiên để biểu đạt sự biết ơn.

Ngu Thanh Thiên dưới sự hộ tống che chở của những nhánh thất sắc mộc khác nhảy ra rừng mưa, đáp xuống bên cạnh Phong Thần.

"Bệnh mỹ nhân, lấy phân nửa Thất Thái thần mộc chia cho bọn họ đi." Ngu Thanh Thiên nhìn Phong Thần nói.

Nàng lập tức ngẩng đầu nhìn về phía bọn người Trì Mặc Nhiễm nói: "Ta phân chia như vậy, các ngươi không có ý kiến gì chứ?"

Sở dĩ Ngu Thanh Thiên chia hết một nửa Thất Thái thần mộc, thứ nhất là không muốn để cho các nhân vật cấp cao của Trì gia quan tâm đến mình quá nhiều, dù sao một mình ăn trọn cũng phải biết nhìn thời cơ, thứ hai là nàng cũng không muốn làm cho Trì Mặc Nhiễm khó xử khi trở về Trì gia.

Hơn nữa trước khi mộc chi linh của Thất Thái thần mộc cố ý chặt đứt một đoạn cành cây có tràn đầy sức sống cho nàng, trong đó có cất giấu kỹ một hạt giống, đây là bí mật trong chuyện thương lượng thành công.

Dị năng đặc thù hệ Mộc của nàng còn có công năng sinh sôi, chỉ cần mang cành cây này về, lấy hạt giống thúc sinh, như vậy tương lai chắc chắn nàng sẽ không thiếu Thất Thái thần mộc.

"Chúng ta không có ý kiến, phần nghĩa khí này của Ngu tiểu thư khiến tại hạ bội phục, không biết có thể kết giao bằng hữu được không?" Trì Mặc Hoan vì thấy đại ca của hắn không tỏ ra bất kỳ chút bất mãn nào, cười nhìn Ngu Thanh Thiên, lên tiếng trước.

Lúc này hắn có ấn tượng tốt với một nữ nhân như Ngu Thanh Thiên, thần bí, dị thường, mạnh mẽ, rất khiến người ta tò mò.

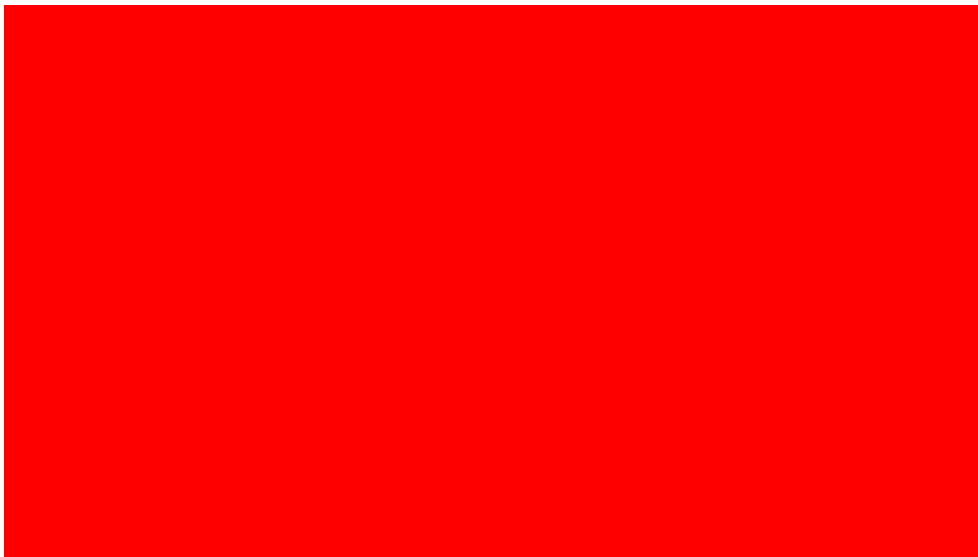
"Được!" Ngu Thanh Thiên mỉm cười.

Nhiệm vụ vào trong cổ mộ để tìm kiếm Thất Thái thần mộc của Trì gia lần này xem như đã hoàn thành, cả hai nhóm đều tương đối hài lòng kết quả này, Trì Hiên và Trì Uy đều nảy sinh không ít thiện cảm với Ngu Thanh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Tự Minh Hiểu Lấy

Sau khi đoàn người phân chia Thất Thái thần mộc xong, ánh mắt Lãnh Lăng Sương không ngừng nhìn lại phía Thất Thái thần mộc nằm sâu trong rừng mưa.

Ngu Thanh Thiên thông qua quyền điện tịch kia và thông qua giao tiếp với Thất Thái thần mộc, biết được phía sau rừng mưa còn có những thứ đồ khác tồn tại, nhưng đối với các nàng bây giờ mà nói thì quá nguy hiểm, người đi vào căn bản chỉ có chết.

Trong điều kiện có đủ khả năng có thể mạo hiểm xông vào một lần, nhưng nếu đi mà hoàn toàn mất mạng, vậy thì cũng không cần thiết.

"Biểu ca, chúng ta có cần lại đi sâu hơn vào trong cổ mộ để xem không?" Lãnh Lăng Sương nhìn Trì Mặc Nhiễm hỏi.

À từng nghe nói Tà gia ở trong cổ mộ không những tìm được Thất Thái thần mộc, mà còn tìm được một quyển bí điển luyện chế văn thú quý báu, và một số bảo bối mà Tà gia chưa từng đề lộ ra thông tin gì.

Nhưng lần thâm nhập cổ mộ đó, Tà gia đã tổn thất không ít người, cho nên ả cũng không dám quá lơ là hoặc là dám một mình mà xông vô.

Trì Mặc Nhiễm đã ký qua một khế ước Linh Thực đặc biệt, đối với cảm giác báo trước nguy hiểm rất chính xác, Linh Thực truyền lại tin tức cho hắn là ở phía trước quá nguy hiểm, trừ khi là tu vi đạt cấp Linh Hoàng xông vào, bằng không chắc chắn phải chết.

"Không được rồi, đó không phải là sức mạnh mà chúng ta có thể đạt đến."

Lãnh Lăng Sương nghe được Trì Mặc Nhiễm, không tránh khỏi có hơi thất vọng, nhưng cũng không đưa ra ý kiến phản đối.

Đám người Nhạc Vân Dương cùng nhìn về phía Phong Thần và Ngu Thanh Thiên, ý thăm dò rất rõ ràng, nhưng cũng không mù quáng bị bảo bối mê hoặc làm mất mòi.

Phong Thần lắc đầu: "Đó không phải nơi chúng ta có thể xâm nhập."

Ngu Thanh Thiên cũng nói: "Chúng ta về thôi, nhiệm vụ này có thể giao nộp rồi, ở nơi sâu hơn trong cổ mộ thì để người đề ra nhiệm vụ chịu khó mạo hiểm đi vào thám hiểm đi!"

Nhiệm vụ bọn nàng đến cổ mộ chủ yếu là khám phá, lấy được điện tịch luyện chế văn thú tâm đắc và Thất Thái thần mộc đã coi như là thu hoạch ngoài ý muốn, nàng vẫn luôn nhớ kỹ đạo lý lòng tham không đáy.

Ở sâu trong cổ mộ còn có cường giả cấp cao tìm kiếm đồ vật, sau khi trở về bọn nàng cũng có thể thuận lợi giao trả nhiệm vụ rồi.

Quan trọng nhất là, những đồ vật ẩn giấu sâu trong cổ mộ đoán chừng sẽ làm không ít các gia tộc có thể lực lớn phái những cường giả đến đây tìm kiếm, làm người nên biết tự lượng sức mình, bọn họ không định làm con cò thí.

"Đã như vậy, chúng ta trở về thôi." Hỏa Ly Nhã cũng đồng ý, nói.

Chỗ sâu đó luôn làm hấn có một loại cảm giác nguy hiểm hoảng sợ vô hình, Phong Thần và Ngu Thanh Thiển đều quyết định không đi vào, chứng tỏ bọn họ không có thực lực để tiến sâu vào bên trong, bằng không với tính tình của Ngu Thanh Thiển sẽ không dễ mà bỏ qua.

Nhóm người cũng không nán lại nữa, cùng đi ra khỏi cổ mộ.

Nhóm người Trì Mặc Nhiễm muốn đi gặp Trì gia báo tin về chỗ sâu bên trong cổ mộ, nhóm mấy người Phong Thần cũng phải đi về để giao nộp nhiệm vụ, sau khi ra khỏi núi rừng hoang vu lập tức tách ra.

Trì Mặc Nhiễm lên đưa cho Ngu Thanh Thiển một khối tin phù, có thể thông qua con đường bí mật truyền lại tin tức qua lại cho nhau.

Nhóm người Ngu Thanh Thiển trở về học viện muốn đi ngang qua Thanh Khâu thành, mới vừa vào thành đã được Thanh Khâu thành chủ mời.

Ở Thanh Khâu thành làm khách vài ngày, Ngu Thanh Thiển cũng được Lục Trạm tặng cho một tấm lệnh bài, nếu như tương lai có việc cần giúp đỡ, có thể cầm lệnh bài đến tìm hấn.

Sau khi trở lại học viện, một nhóm người đi trước đến chỗ giao phó nhiệm vụ của học viện thông báo tin tức những thứ tìm được ở cổ mộ.

Trong số các món đồ tìm được đó thì Phong Thần báo Ngu Thanh Thiển giấu chuyện về điển tịch văn thú đi, nhưng chuyện lấy được Thất Thái thần mộc thì vẫn báo cáo với học viện.

Thất Thái thần mộc tuy quý báu, nhưng Học viện Hoàng gia sẽ không vì thế mà thỉnh cầu học viên, còn việc ban thưởng vì đã hoàn thành được nhiệm vụ nhất định sẽ thực hiện, Ngu Thanh Thiển cũng thuận lợi nhận được Xà Hoàn thảo.

Ra khỏi chỗ giao nhiệm vụ, Phong Thần nhìn Ngu Thanh Thiển hỏi: "Nàng sắp phải về Đại Diễm quốc?"

"Ừ, ta chuẩn bị ngày mai sẽ xin nghỉ trở về nhà một chuyến, lấy Xà Hoàn thảo đưa cho cha giải độc." Ngu Thanh Thiển gật đầu.

Mỗi một năm, học viện đều cho phép học viên xin nghỉ học một lần.

Tâm tư của nàng lay chuyển hỏi lại: "Chàng phải về Phong Ly quốc sao?"

Các thứ đồ ở sâu trong cổ mộ hấn là rất hấp dẫn với Phong Ly hoàng tộc, Phong Thần sẽ phải truyền tin tức về, chen một chân vào.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Về Nhà

Phong Thần hiểu ý câu hỏi như vậy của Ngu Thanh Thiển, cũng không định giấu giếm.

"Ta sẽ truyền tin tức về, không cần tự mình trở về Phong Ly quốc nữa."

Ngu Thanh Thiện vừa sánh vai cùng Phong Thần bước đi vừa dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được, nói: "Từ những miêu tả trong điển tịch của vị cường giả kia, ta biết được ở sâu trong cổ mộ hẳn còn cất giấu thứ đồ vật mà Linh Hoàng cường giả đều vì chúng mà nãy lòng ham muốn, quả thực rất đáng để cường giả cấp cao xông vào một lần."

"Phong Ly hoàng thất sẽ phái người đi đến đó." Phong Thần dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Nhưng Văn Hóa quốc, Trì gia, hoặc còn có những gia tộc khác, chắc chắn cũng sẽ phái ra Linh Hoàng cường giả thâm nhập vào cổ mộ."

Nếu như chỉ là Thất Thái thần mộc, Phong Ly quốc hoàng thất và Văn Hóa quốc hoàng thất cũng sẽ không vì thế mà bắt đầu phái Linh Hoàng cường giả lên đường, nhưng liên quan đến đồ vật mà các Linh Hoàng đều động lòng ham muốn, vậy các thế lực lớn mà biết tin khẳng định đều sẽ không bỏ qua cơ hội.

"Bệnh mỹ nhân chàng bảo trọng, sau khi ta trở về sẽ liên lạc lại với chàng." Ngu Thanh Thiện khẽ mỉm cười nói.

Phong Thần gật đầu: "Được!"

Sáng sớm hôm sau, Ngu Thanh Thiện liền cười Xích Diễm trở về Đại Diễm quốc.

Trở lại Cẩm Vương phủ, trước tiên Ngu Thanh Thiện đi đến viện của người cha mỹ nhân.

Vừa tiến vào viện chỉ thấy một người đàn ông tuấn tú mặc cẩm y màu xanh nhạt, ngồi ở trong rừng trúc tím một tay cầm cuốn sách, một tay đang bưng chén trà thơm, một dáng vẻ nhàn nhã tự đắc.

"Cha!" Ngu Thanh Thiện bước nhanh tới.

Ngu Cảnh ngừng đầu, tươi cười nhìn Ngu Thanh Thiện, hỏi: "Sao lại về rồi?"

Ngu Thanh Thiện đến bên cạnh Ngu Cảnh, ngồi xuống, bĩu môi: "Con nhớ cha nên về thôi, nhưng có lẽ cha không nhớ con đâu."

Ngu Cảnh mỉm cười, lấy tay xoa xoa nhẹ đầu Ngu Thanh Thiện, trong mắt chứa đầy sự cưng chiều nói: "Nếu không phải vì cha đang chờ con, lần này con trở về sẽ không gặp được cha đâu."

"Sao vậy cha?" Ngu Thanh Thiện hơi nhíu mày, lo lắng hỏi: "Cha, độc trong người cha thế nào rồi?"

"Không phải vấn đề về độc, mà là cha muốn đi ra ngoài du ngoạn một chuyến." Trước lúc Ngu Thanh Thiện chạy một mạch vào Cẩm Vương phủ thì Ngu Cảnh đã sớm có ý định đi ra ngoài tản bộ một chút rồi.

Ngu Thanh Thiện cũng khá tán thành với ý tưởng muốn đi ra ngoài tản bộ một chút của người cha mỹ nhân, một người đàn ông phong nhã hào hoa độc nhất vô nhị như vậy không nên bị vây hãm trong một nơi nhỏ bé giống Đại Diễm quốc Cẩm Vương phủ dưới gầm trời bao la rộng lớn này.

Ngu Thanh Thiện lấy Xà Hoàn thảo ra, nói: "Cha, thuốc dẫn con đã mang về rồi, người giải hết độc rồi hãy đi du ngoạn."

Ánh mắt Ngu Cảnh nhìn vào Xà Hoàn thảo, tình cảm ấm áp xuôi chảy nhẹ nhàng trong trái tim, hẳn đã đoán trước được mục đích mà con gái bảo bối của hắn lại đột nhiên trở về.

"Sao con lấy được Xà Hoàn thảo này?" Hắn suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng hỏi.

Xà Hoàn thảo tương đối quý giá và hiếm có, lấy được nó ở Học viện Hoàng gia cũng không phải là chuyện dễ, cũng không hiểu vì sao lại ở trong tay nàng.

Ngu Thanh Thiện không giấu giếm mà kể lại toàn bộ sự việc làm sao để nhận được nhiệm vụ ở cổ mộ cũng như các sự việc li kỳ bên trong cổ mộ cho cha nghe một lần.

"Thì ra là vậy." Ngu Cảnh cười nói: "Tiểu Thiện Thiện của cha quả nhiên đã trưởng thành rồi."

Đã từng là một đứa bé yếu ớt vẫn còn mặc tã kia, bây giờ đang từng bước trưởng thành, rồi sẽ trở thành một người nổi bật trong lớp trẻ, điều này đã làm cho hắn rất vui mừng.

"Đúng rồi đó, cha đợi đi, sau này con sẽ nuôi dưỡng cha." Ngu Thanh Thiện cười híp mắt nói.

Ngu Cảnh buồn cười nói: "Được, cha sẽ đợi sau này con nuôi dưỡng."

"Con mới vừa nói ở trong sâu cổ mộ kia còn cất giấu đồ vật mà các Linh Hoàng đều ham muốn hả?" Ngu Cảnh rót một chén trà cho Ngu Thanh Thiện, hỏi bằng giọng.

"Đúng vậy! Nhưng rốt cuộc là gì thì con cũng không rõ lắm, trong quyển điển tịch kia cũng không có ghi chép, con chỉ cảm giác được người có thực lực và tu vi giống con mà đi vào thì tuyệt đối là tự tìm đến cái chết."

Ngu Thanh Thiện nâng chén trà lên, cúi đầu hớp một ngụm, đúng lúc đã bỏ lơ tia sáng lóe lên một cái rồi biến mất trong mắt của Ngu Cảnh.

Chương 216: Dịu Dàng

Ngu Cảnh chuyển sang hỏi một chút về tình hình học tập của Ngu Thanh Thiên ở học viện, Ngu Thanh Thiên từng chuyện từng chuyện đều kể qua một lần.

Nghe được Ngu Thanh Thiên cùng lúc trúng tuyển cả hai khoa thực văn và được tể, Ngu Cảnh cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên gì, toàn bộ những điều này đều nằm trong dự đoán của hắn.

Hắn lấy ra một mặt dây chuyền hình hoa sen màu xanh như băng đưa cho Ngu Thanh Thiên nói: "Đây là một trang sức không gian chứa đựng đồ vật, bên trong chứa cuốn điển tịch hoa văn của thực văn và phương pháp tinh chế được tể, còn về chạm trở hàng ngày con bớt chút thời gian nghiên cứu một chút."

Ngu Thanh Thiên hơi hiếu kỳ nhận lấy mặt dây chuyền, dùng tinh thần lực luyện hóa, tâm trạng lập tức hơi thay đổi lấy hết những đồ vật bên trong ra.

Trong nháy mắt nhiều quyển điển tịch khá dày hiện ra trên bàn đá, một số quyển sách tinh luyện thuốc đã cũ và ố vàng, một tấm thẻ lưu giá trị kim tệ thông dụng ở đại lục, một cây cung La Hầu và chín mũi tên nhìn qua thì thấy rất bền dẻo uy lực mạnh mẽ, quanh thân được chạm trở các hoa văn lập đi lập lại theo phong cách cổ xưa, còn có một cặp được tể và tinh hạch có thể dùng được.

Sau khi Ngu Thanh Thiên gia nhập Học viện Hoàng gia, đã biết được kho cất vũ khí của học viện, lại nghiên cứu rất kỹ về chạm trở qua các điển tịch vũ khí thực văn, vừa nhìn là biết ngay cây cung La Hầu này không phải là loại vũ khí tầm thường.

Mà tấm thẻ lưu giá trị kim tệ trong suốt kia, Ngu Thanh Thiên cũng đã từng thấy qua trong tay Phong Thần, điều này có ý nghĩa là đẳng cấp ở cửa hàng tuyệt đối không thấp.

"Cha, sao người lại cho con nhiều đồ như vậy?" Ngu Thanh Thiên cầm quyển điển tịch thực văn và quyển pha chế được tể lên rồi lật qua xem sơ một lượt, phát hiện trong đó có khá nhiều cách pha chế được tể cao cấp và bản vẽ thực văn nên không khỏi kinh ngạc hết lần này đến lần khác.

Ở Học viện Hoàng gia, những cuốn điển tịch linh văn cao cấp và điều chế được tể này, căn bản nàng là không có khả năng tiếp xúc đến, đây tuyệt đối là những quyển sách được liệt vào danh sách những vật phẩm quý giá, thậm chí có thể còn không có.

Nàng vẫn luôn cảm thấy người cha mỹ nhân thật bất phàm, thậm chí còn ẩn giấu kỹ điều gì đó, nhưng bây giờ sau khi nhìn thấy những thứ này thì loại cảm giác này càng trở nên rõ ràng hơn, nhưng nàng cũng sẽ không hỏi nhiều.

Ngu Cảnh thở dài, xoa xoa đầu Ngu Thanh Thiên một cách dịu dàng yêu thương: "Lần này ta đi ra ngoài cũng không biết khi nào mới có thể trở về, đương nhiên phải đưa cho con nhiều món đồ một chút."

"Mặt dây chuyền hình hoa sen này chẳng những có tác dụng làm không gian chứa đựng, mà còn có công năng phòng vệ. Hoa sen có chín cánh, có thể giúp con đỡ được chín lần phát động công kích của người có tu vi cấp bậc Linh Hoàng, một khi vượt quá chín lần, mặt dây chuyền sẽ mất đi chức năng phòng vệ, chỉ là đơn thuần là vật phẩm trang sức chứa đồ, con nhất định phải dùng cẩn thận."

"Về phần cây cung La Hầu này, tổng cộng có chín mũi tên, mỗi một phát bắn cũng có thể xuyên thấu qua áo giáp phòng ngự Linh Thực của người có tu

vi Linh Vương, nhưng cũng đòi hỏi rất nhiều linh lực, với tu vi của con bây giờ vẫn không thể bán ra được, sau khi đạt đến cấp Linh Sĩ mới có thể sử dụng."

Hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Điện tịch bản vẽ thực văn và cách pha chế được tể, con đừng để người khác nhìn thấy, bằng không e là sẽ dẫn đến họa sát thân."

Ngu Cảnh trong lòng bất cứ lúc nào cũng đều lo lắng đến sự an nguy của con gái mình, có thể đi trên con đường tu luyện vốn dĩ đã nghịch ý trời nhưng hắn không thể trói buộc đôi cánh bay lượn của con gái mình.

Mà cũng không thể cho quá nhiều đồ vật, bảo vệ nàng quá chặt chẽ chu đáo, như thế ngược lại sẽ làm hại nàng.

Sau khi nghiền ngẫm một hồi lâu mới quyết định bỏ những món đồ nào vào trong mặt dây chuyền không gian.

Ngu Thanh Thiên nghe lời người cha mỹ nhân dặn dò xong, trong mắt như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, một loại cảm động khó tả và sự dịu dàng cuộn cuộn dâng trào quanh quẩn trong trái tim.

Từ lúc mới được sinh ra, người cha mỹ nhân này đã vì thân thể suy nhược của nàng mà bồn bả, đến khi trưởng thành lại lo lắng đến sự an nguy của nàng, nhọc công vô điều kiện như vậy làm sao mà nàng không cảm động cho được.

"Cha, người phải đi trong bao lâu?" Giọng nói của Ngu Thanh Thiên có chút nghẹn ngào.

Từ trong giọng nói của người cha mỹ nhân có thể nhận ra rằng, hắn là hắn có việc quan trọng gì đó cần phải đi làm, thời gian đi ra ngoài chắc chắn sẽ không ngắn đâu, thậm chí có khả năng hai cha con nàng mấy năm nữa cũng không được gặp mặt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Con Không Ngại Có Một Mẹ Kế

Ngu Cảnh nghe ra được nỗi nghẹn ngào trong giọng nói của Ngu Thanh Thiên, trong lòng cũng không khỏi đau xót thương tâm.

Nữ nhi ở bên cạnh mình đã hơn mười năm, hiện tại phải tạm thời xa cách, khẳng định là không nỡ, nhưng lại không cách nào tránh khỏi.

"Ta phải đi làm ít chuyện, thuận tiện đi loanh quanh một chút, khả năng một, hai năm nữa sẽ trở về, mà cũng có thể là ba hay bốn năm."

Ngu Cảnh dừng lại một chút vuốt đầu Ngu Thanh Thiên rồi nói tiếp: "Yên tâm đi, ta sẽ thường xuyên sai người truyền tin tức về cho con."

"À, nếu như có thể được, cha cũng phải đến thăm con." Ngu Thanh Thiên ôm người cha mỹ nhân, lúc lắc cánh tay của cha.

Ngu Cảnh mỉm cười gật đầu: "Ta biết rồi."

"Cha, con biết người có chuyện gì đó đang gạt con, nhưng bây giờ con sẽ không hỏi, con sẽ đợi đến ngày người tự nguyện nói ra." Ngu Thanh Thiên suy nghĩ một hồi, không nhịn được nói.

Thân thể Ngu Cảnh cứng đờ, chỉ trầm ngâm một lúc rồi thở dài, nói: "Ta chưa bao giờ nghĩ đến việc phải giấu giếm con điều gì, chỉ là bây giờ vẫn chưa

tới lúc, chờ đến ngày con có thể kế thừa thực lực tu vi, tự nhiên ta sẽ nói toàn bộ cho con biết."

Trong lời nói của hấn cất giấu hai ý nguyên, một là chuyện về mẫu thân của Ngu Thanh Thiên, một là về chuyện của hấn.

Chuyện mẫu thân của Ngu Thanh Thiên, kỳ thực ngay từ đầu Ngu Cảnh cũng không có ý phải giấu giếm, chỉ là con gái của hấn thường ngày vẫn tránh đề cập đến chuyện này, thậm chí chưa từng chủ động nhắc tới, hấn đoán được chắc là nàng đã biết, chỉ là không muốn đề cập mà thôi.

"Vậy con sẽ đợi!" Ngu Thanh Thiên ngẩng đầu nhìn người cha mỹ nhân tràn đầy ôn nhu nói: "Cha, con đã trưởng thành, người phải đồng ý với con, tương lai bất luận gặp phải chuyện lớn gì cũng không được gánh chịu một mình, cha con ta cùng nhau đối mặt, bởi vì chúng ta mãi mãi là người thân nhất."

Trên gương mặt Ngu Cảnh nhả nhận ôn hòa tuần tú biểu lộ đầy ý cười: "Được, con gái bảo bối của ta rốt cuộc đã trưởng thành rồi."

"Đúng rồi, nếu trên đường du ngoạn mà cha gặp phải người phụ nữ tốt, có thể dẫn về." Ánh mắt Ngu Thanh Thiên sáng rỡ, nháy nháy mắt với người cha mỹ nhân, cười nói: "Bản thân con không ngại có một người mẹ kế."

Ngu Thanh Thiên vẫn luôn cho rằng người cha mỹ nhân là một người đàn ông hào hoa phong nhã ôn hòa như ngọc, lẽ ra không nên bị khổ đau trong lưới tình, hy vọng hấn có thể gặp được một người phụ nữ tốt hơn, một người có thể hiểu, sánh vai kẻ bước cùng hấn.

Nàng cũng không muốn nghe chính miệng của người cha mỹ nhân nói ra tin tức về người phụ nữ kia, bản thân cũng không đề cập đến chuyện về Tri Mặc Nhiễm.

Ngu Cảnh ngăn người ra, hiển nhiên không nghĩ đến Ngu Thanh Thiên biết nói những lời như vậy.

Hấn chau mày tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Được, nếu như có ngày đó xảy ra."

Ngu Thanh Thiên nhận ra rằng người cha mỹ nhân đang trả lời cho có lệ, cũng không nói nhiều, chuyện tình cảm thì cũng không thể gặp được, nàng tin tưởng người cha mỹ nhân sẽ tìm được một nửa kia của mình.

"Cha, thuật trị liệu của con vừa giỏi lên, để con giúp cha xem thử độc trong người cha thế nào rồi nhé." Ngu Thanh Thiên mở miệng nói.

Ngu Cảnh đưa một cánh tay ra: "Tốt lắm."

Một vòng ánh sáng màu xanh biếc sắc quẩn quanh hai ngón tay của Ngu Thanh Thiên, xoa xoa mạch đập của người cha mỹ nhân.

Sau một hồi lâu, Ngu Thanh Thiên buông cổ tay hấn ra, thở phào nhẹ nhõm: "Không tồi, độc tố vẫn chưa lan ra quá nhanh, phương pháp mà cha ức chế độc tố lúc trước rất hiệu quả."

"Ừ, gần đây, thời gian mà cha ngủ mê mết cũng không nhiều lắm." Ngu Cảnh gật đầu.

"Cha mang Xà Hoàn thảo về, ngày mai sẽ bắt đầu tinh chế được tể giải độc đây." Ngu Thanh Thiên cầm lấy ống tay áo của người cha mỹ nhân nói: "Trừ khi độc tố của cha được giải trừ hoàn toàn, con mới có thể an tâm để trở lại học viện, mới có thể thả cha ra ngoài du ngoạn."

"Được, được tể giải độc lần này thì tùy con đến tinh luyện đó." Ngu Cảnh toàn tâm toàn ý tin tưởng con gái mình.

Ngu Thanh Thiên khẽ cười một tiếng: "Được! Nhưng con muốn cha ở bên cạnh để chỉ đạo cho con."

Lấy tác dụng của dị năng hệ Mộc trên người nàng đến hiệu quả tinh luyện thảo dược giải độc sẽ tốt hơn, vì vậy cũng không cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Không Ngừng Ngoài Ý Muốn

Ngày thứ hai, Ngu Thanh Thiện dưới sự chỉ đạo của người cha mỹ nhân, đã luyện chế thành công được tễ giải độc.

Sau khi Ngu Cảnh uống xong được tễ giải độc, độc trong người từng chút từng chút bị khổng chế dồn lại trên ngón tay trỏ, cắt một đường trên ngón tay, độc tố theo giọt máu chảy ra.

Ngu Thanh Thiện nhanh chóng đưa dị năng hệ Mộc vào trong cơ thể của người cha mỹ nhân, để hắn nhanh chóng chữa trị kinh lạc và nội tạng bị độc tố phá hư.

Qua hai ngày điều trị, toàn bộ độc tố trong người Ngu Cảnh đã được giải trừ, thân thể cũng đạt tới thể trạng cao nhất.

Lúc Ngu Thanh Thiện phải quay về học viện, Ngu Cảnh kéo nàng lại nói: "Thuật trị liệu của con rất tinh xảo, đã có trò giỏi hơn thầy rồi, tương lai cha cũng sẽ không bằng con."

"Cha khen con như vậy, con cũng biết xấu hổ đó." Ngu Thanh Thiện đang bụng chén trà cười hì hì, nói.

Ngu Cảnh buồn cười nhìn nàng nói: "Da mặt của con dày quả nhiên cũng là một ưu điểm."

"Con cũng nghĩ vậy." Ngu Thanh Thiện cười cười không thêm đề ý.

"Thuật trị liệu của con cao minh như vậy sau khi trở lại học viện ngược lại không cần ẩn giấu, thậm chí có thể hiện ngang khoa trương, như vậy chẳng những có thể đạt được tài nguyên tốt hơn, còn có lợi cho việc tích lũy các mối quan hệ." Ngu Cảnh tình thâm ý nặng nói.

Ở đại lục này, Linh Thực Sư hệ chữa trị và Dược Tễ Sư đều là đối tượng bị lôi kéo để kết bạn làm thân, rất nhiều người còn không muốn đắc tội, suy cho cùng chỉ cần tu luyện thì cũng sẽ có lúc cần dùng đến dược tễ, lúc bị thương lại càng cần trị liệu.

Ngu Thanh Thiện gật đầu: "Con vừa mới gia nhập Học viện Hoàng gia, sở dĩ giấu giếm năng khiếu và thực lực trong các cuộc khảo nghiệm cũng vì con sợ sẽ rất khó để lấy được Xà Hoàn thảo nên con cần vận dụng thủ đoạn đặc biệt mới điều chỉnh xuống thấp được như vậy."

"Con biết muốn được coi trọng và hưởng thụ tài nguyên, nhất định phải biểu hiện ra là người rất thiên tài hoặc rất quái dị." Ngu Thanh Thiện lại bổ sung một câu: "Nhưng lúc con chưa nổi tiếng, con cũng sẽ chọn khiêm tốn, lúc nên khoa trương, con cũng sẽ không khiêm tốn."

Ngu Cảnh vui mừng cười nói: "Con hiểu là tốt rồi, cha vẫn luôn rất yên tâm với con ở điểm này."

Hai cha con lại tán gẫu một hồi, ăn chung xong bữa cơm tối, ngày thứ hai thì mỗi người đi mỗi ngã, hai người đều rời khỏi Đại Diễm quốc.

Sau khi Ngu Thanh Thiện trở lại học viện lại bắt đầu đi vào khuôn khổ tu luyện điên cuồng, một ngày ở khoa thực văn, một ngày ở khoa chữa trị, nhưng trong người cũng chứa tình hạch đang được luyện hóa hấp thu.

Lúc trước ở Thanh Khâu thành, độc tố hấp thu từ Lục Trạm vẫn bị nàng khổng chế ở đan điền, sau khi trở lại học viện mỗi ngày cũng đều luyện hóa một ít.

Sau khi luyện hóa hấp thu toàn bộ chất độc kia, tu vi Ngu Thanh Thiện cũng tăng lên được tứ điệp Linh Thi, dị năng tinh thần lực cũng thuận lợi tăng đến cấp hai.

Tốc độ tu luyện này tuyệt đối là người dẫn đầu trong số các học viên mới của Học viện Hoàng gia.

Học viện Hoàng gia chú trọng gây dựng nền tảng, với hầu hết tài nguyên của học viện đều được xây dựng trên hình thức cung cấp miễn phí, chỉ có một số ít tài nguyên yêu cầu học viên tự mình tranh thủ làm nhiệm vụ.

Mỗi đợt rèn luyện coi như Học viện Hoàng gia phụ cấp thêm cho học viên, những món phần thưởng nhận được cũng rất hiệu dụng và quý báu.

Thời gian thoáng một cái đã trôi qua, đợt rèn luyện thứ hai rất nhanh sẽ đến.

Cung Hạo và Kỳ Duệ trong khoảng thời gian này đã điều tra được không ít tin tức và tư liệu về tổ chức sát thủ, thành công gia nhập vào nhóm của Ngu Thanh Thiện.

Đợt rèn luyện trước, rất nhiều học viên mới đều phát ra lời mời thiện cảm đến Ngu Thanh Thiện, hoặc là âm thầm muốn gia nhập vào nhóm của bọn nàng, nhưng đều bị cự tuyệt.

Điều khiến người khác cực kì bất ngờ là trong đội của Ngu Thanh Thiện kia còn trống một chỗ, nàng lại chọn Lạc Hiểu là một Linh Thực Sư hệ thúc sinh

để bỏ sung vào.

Quyết định này chẳng những làm cho học viên ngoài đội của bọn nàng thất kinh, lúc đầu ngay cả người trong tiểu đội của nàng cũng không ngừng bắt ngờ.

Suy cho cùng Linh Thực Sư hệ thúc sinh trong toàn bộ các khoa khác ở học viện có thể là yếu ớt và vô vị nhất, kể cả trên toàn đại lục, Linh Thực Sư hệ thúc sinh đều không được coi trọng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Từ Nay Trở Đi Chàng Thuộc Về Ta, Có Được Không?

Vào lúc này, đợt rèn luyện thứ hai đang trở thành chuyện trọng yếu nhất với những học viên mới, tất cả mười thành viên trong tiểu đội cũng đều đã báo danh.

Hôm nay, lại là ngày mười lăm của tháng, Ngu Thanh Thiên xuyên qua màn đêm sâu thẳm tối mịt đi đến rừng cây phong.

Vừa đến rừng cây phong, một bóng người màu trắng tách biệt với thế giới loài người đã ngồi đợi ở chỗ cũ.

Ngu Thanh Thiên nhảy lên cây đại thụ ngồi xuống bên cạnh Phong Thần: "Bệnh mỹ nhân, lần nào chàng cũng đến rất sớm nhỉ."

Phong Thần cười khê: "Là do nàng lần nào cũng đến trễ."

Ngu Thanh Thiên bĩu môi, chỉ chỉ trắng sáng trên bầu trời nói: "Bây giờ vừa đúng giờ tý mà chúng ta đã giao hẹn, ta cũng không đến trễ."

Trên môi Phong Thần nở ra một nụ cười có sức hấp dẫn vô hình: "Từ lúc nào nàng biết để ý kỹ như vậy."

"Ừm." Ngu Thanh Thiên nghiêng đầu, chớp chớp mắt, cười híp mí nói: "Có rượu không? Lấy ra uống một chút."

Từ trong không gian, Phong Thần lấy ra một bầu rượu và hai ly nhỏ, rót một ly đưa cho Ngu Thanh Thiên: "Rượu này rất mạnh, tin chắc nàng sẽ thích."

Ngu Thanh Thiên cầm lấy ly rượu, một mùi rượu thơm ngào ngạt quanh quẩn ở chóp mũi, đôi mắt sáng lên, nhấp môi nếm thử.

"Quả thật là rượu ngon!" Ngu Thanh Thiên đầu tựa lên vai Phong Thần, ngược mắt nhìn hắn, mặt mày rạng rỡ hỏi: "Bệnh mỹ nhân, sao chàng biết ta thích uống rượu mạnh?"

Phong Thần tự mình rót một ly rồi uống một ngụm: "Thói quen hàng ngày của nàng trong những năm gần đây, ta đều biết."

Hắn cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của Ngu Thanh Thiên, cười nói: "Hơn nữa ta còn nhớ rõ có người nào đó mới hơn hai tuổi mà đã bắt đầu biết trộm rượu trái cây để uống, nếu không phải vì thân thể suy nhược, e là đã sớm trộm luôn rượu mạnh để uống."

Ngu Thanh Thiên phá lên cười một tiếng: "Những chuyện như vậy chàng vẫn còn nhớ rõ vậy à."

Nàng lập tức chuyển đề tài câu chuyện, tự tay捏捏 cảm của Phong Thần, hài hước nói: "Bệnh mỹ nhân, chàng biết rõ thói quen của ta trong những năm gần đây như vậy, xem ra rất quan tâm tới ta!"

"Ừ, ta luôn luôn biết thói quen và sở thích của nàng trong những năm gần đây." Phong Thần cũng không phủ nhận mà gật đầu.

Ngu Thanh Thiên ngẩng đầu lên chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Phong Thần ở dưới ánh trăng càng ngày càng xuất trần thoát tục mang theo luồng tiên khí, khí chất tinh khiết, lạnh lùng quần quanh sự dịu dàng nhẹ nhàng, gương mặt tươi vui như tranh vẽ, cực kỳ đẹp, cũng cực kỳ mê hoặc người, khiến người ta hận vì không thể thô bạo nắm chặt được trong lòng bàn tay.

"Bệnh mỹ nhân, chàng là người đẹp nhất mà ta từng thấy." Trong đôi mắt sáng như gương của Ngu Thanh Thiên phản chiếu hình bóng của Phong Thần, nhìn không nổi sự mê hoặc này, nói: "Từ nay về sau chàng luôn luôn thuộc về ta, có được hay không?"

Phong Thần giật mình, thấp giọng cười nói: "Thiên Thiên, nàng say rồi."

Ngu Thanh Thiên uống cạn ly rượu, trừng mắt nhìn Phong Thần: "Ta chưa say đâu."

Nàng ngay lập tức dùng hai tay ôm choàng lấy cổ Phong Thần, áp sát gương mặt vào hắn, hơi thở giữa hai người hòa quyện vào nhau, chưa chịu buông tha, hỏi lại: "Bệnh mỹ nhân, trả lời ta, từ nay về sau chàng luôn luôn thuộc về ta, có được hay không?"

Phong Thần mấp máy môi, một lát sau cười ra tiếng, nụ cười kia mang ánh trăng sáng trên bầu trời chiếu rọi vào lòng người, nổi bật lên làm cho ánh nhật nguyệt dường như đều mất đi vẻ chói lọi: "Được!"

Ánh mắt Ngu Thanh Thiên đắm chiều sâu thẳm, tựa đầu vào cổ Phong Thần, giọng nói trong trẻo vang vọng trong không khí, sung sướng tột cùng: "Bệnh mỹ nhân, vậy là quyết định rồi nhé!"

Phong Thần ôm eo Ngu Thanh Thiên, chớp mũi cảm nhận được mùi thơm tự nhiên mát mẻ trên cơ thể nàng, trái tim vốn dĩ tinh khiết lạnh lùng không khỏi phập phồng rạo rức, giọng nói gọi cảm hấp dẫn cũng mang theo vẻ kiên định mê hoặc: "Coi như trao đổi, từ nay về sau, nàng cũng chỉ có thể thuộc về ta."

"Được!" Ngu Thanh Thiên ôm cổ Phong Thần, trong mắt xinh đẹp lộ ra đầy ý vui vẻ, một luồng cảm xúc chưa từng có ở trong tim lay động tạo nên từng cơn sóng dập dềnh.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyết Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Chuyện Giải Độc

Ngu Thanh Thiên dựa lên vai Phong Thần, hai người lặng lẽ ngồi dưới ánh trăng hưởng thụ thời khắc yên tĩnh này.

Chốc lát sau, Phong Thần cất tiếng nói: "Buổi rèn luyện thứ hai của tân sinh sắp bắt đầu rồi, những đội viên khác trong nhóm của ngươi có phản đối chuyện cho Lạc Hiêu gia nhập vào không?"

"Phản đối thì không có, chỉ là cảm thấy ngạc nhiên khi cuối cùng ta lại chọn Lạc Hiêu thôi." Ngu Thanh Thiên khẽ đáp.

Sau khi nàng có được hạt giống của Thất Thái Thần Mộc thì liền hy vọng trong đội ngũ của mình có một Linh Thực Sư hệ thức sinh, thế là thông qua sự giới thiệu của Phong Thần, nàng đã quen biết được Lạc Hiểu.

Sau một thời gian tiếp xúc, năng lực và tính cách của Lạc Hiểu khiến Ngu Thanh Thiên khá là hài lòng, thế nên nàng liền cho người này gia nhập vào nhóm của mình.

“Lạc Hiểu đến từ một thế gia Linh Thực hệ Thức sinh ẩn dật của Phong Ly quốc, chỉ có điều trong gia tộc, hắn lại không hề được coi trọng, người muốn thu hắn về dưới trướng vẫn rất khả thi đấy.” Phong Thần nói.

Phong Thần biết Ngu Thanh Thiên muốn từng bước một dựng nên thế lực của chính mình để trong tương lai nàng có thể đối phó được với hai con quái vật không lồ là Lân gia và Trì gia, bây giờ bắt đầu lôi kéo nhân tài là một việc rất cần thiết.

“Ừ, ta cũng cho rằng Lạc Hiểu là một nhân tài.” Ngu Thanh Thiên gật gù.

Linh Thực Sư hệ thức sinh trên khắp cả đại lục thuộc vào tầng lớp yếu ớt, thế nhưng chỉ là với những Linh Thực Sư cấp thấp mà thôi, vẫn có một số ít các Linh Thực Sư hệ thức sinh cực hữu dụng, thậm chí sức chiến đấu của họ còn không hề thấp nữa.

Dị năng hệ Mộc đặc thù của bản thân Ngu Thanh Thiên cũng có thể được xem như là một Linh Thực Sư hệ thức sinh, cấp bậc thức sinh thậm chí còn không thấp.

Ngoài thức đẩy thực vật, còn có thể thúc đẩy được dược liệu và linh quả quý giá, thật ra những Thức Sinh Sư cấp cao đều rất được hoan nghênh và coi trọng ở các thế lực lớn.

Phong Thần ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Độc của cha nàng chắc là đã được giải hết rồi nhỉ.”

“Ừ, có được Xà Hoàn thảo làm dược dẫn thì đã luyện ra được dược giải độc rồi. Cha ta đã đi du lịch rồi.” Ngu Thanh Thiên mỉm cười đáp.

Năm đó, sau khi tinh huyết của nàng bị người phụ nữ kia lấy đi mất, dị năng hệ Mộc và dị năng tinh thần vẫn luôn không thể kích hoạt được, hơn nữa còn có thêm một chỗ thiếu hụt khác nữa.

Đó chính là sau khi kích hoạt được dị năng trị liệu hệ Mộc, lúc vẫn chưa đạt đến dị năng cấp năm thì không thể nào hấp thu được độc tố trên cơ thể của người có huyết thống gần nhất. Nàng đã từng thử miễn cưỡng hấp thu xà độc trên người của cha mỹ nhân, thế nhưng lại đều thất bại thảm hại cả.

Do đó nàng mới gấp gáp muốn có được Xà Hoàn thảo để làm dược dẫn giải độc đến thế, đây cũng từng là một nguyên nhân khiến nàng vô cùng căm hận người phụ nữ kia.

Đương nhiên, Ngu Thanh Thiên cũng đưa ra hai dự định, một là đi tìm Xà Hoàn thảo, hai là cố gắng hết sức để nâng cấp dị năng, sau khi dị năng trị liệu đạt được đến cấp năm là có thể hấp thu độc tố cho cha mỹ nhân rồi.

Chỉ có điều thời gian cần để thực hiện điều thứ hai quá dài, suy cho cùng thì sau cấp ba, muốn nâng cấp dị năng khá là khó. Nàng có lòng tin trong vòng mười năm có thể tu luyện đến dị năng cấp năm, thế nhưng chỉ sợ trong khoảng thời gian này, độc tố trong người cha mỹ nhân sẽ xảy ra dị biến gì đó, thế nên nàng mới cố hết sức tìm kiếm Xà Hoàn thảo như thế.

“Ra ngoài dạo chơi cũng tốt, cha nàng vẫn luôn ẩn cư ở Đại Diễm quốc, thế thì mai một thiên phú và tài hoa của cha nàng quá.”

Phong Thần vẫn rất tôn kính người tên Ngu Cảnh này, không chỉ vì Ngu Cảnh là cha của Ngu Thanh Thiên, thiên phú và thực lực đều rất mạnh, mà còn là vì cách làm người của Ngu Cảnh rất có sức hút.

“Đúng đó!” Ngu Thanh Thiên thở dài một hơi: “Chỉ có điều không biết tới bao giờ mới có thể gặp lại nhau đây.”

“Cha nàng sẽ đến thăm nàng thôi, yên tâm đi.” Phong Thần nắm lấy tay Ngu Thanh Thiên, siết thật chặt.

“Ừ, ta và cha đã hẹn với nhau rồi.” Ngu Thanh Thiên gật đầu cười nói.

Ngu Thanh Thiên hơi hiếu kỳ hỏi: “Đúng rồi, hoàng tộc các chàng đã phái người thâm nhập vào trong cổ mộ chưa?”

Phong Thần cũng không giấu giếm: “Đi rồi. Hoàng tộc Phong Ly và hoàng tộc Văn Hóa đều phái người đi cả, Trì gia và mấy thế gia cấp cao khác cũng đã phái Linh Hoàng đến đó, thế nhưng những thứ bên trong cuối cùng lại bị một thế lực thần bí cướp đi mất.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Bảo Vệ Ở Phía Sau

Ngu Thanh Thiên nghe Phong Thần nói vậy thì kinh ngạc không thôi.

Phải biết là ở đại lục trung tâm, ba đế quốc và bảy Linh Thực thể gia lớn là những thế lực đứng đầu, vậy mà lại có một thế lực bí ẩn giành miếng ngon ngay trong tay bọn họ, điều đó cho thấy thế lực bí ẩn đó rất không đơn giản.

“Thế lực bí ẩn gì?”

Phong Thần cất tiếng đáp: “Mười năm trước có một tổ chức tên là Ma Thiên Điện xuất hiện, thủ lĩnh của chúng được gọi là Ma Hoàng, nghe nói thực lực và thủ đoạn sâu không lường được, có năm trong số bảy Linh Thực thể gia lớn đã kết minh nhằm muốn diệt trừ tổ chức này nhưng đều nhận lấy kết cục bại trận.”

“Thực lực của Ma Thiên Điện rất mạnh, trong mười năm nay đã phân bố ra khắp các ngõ ngách trên đại lục, chúng có tổ chức tinh báo lợi hại nhất, còn xây dựng cả Địa Cung nữa. Chúng thu thập những linh vật và những thứ quý hiếm cao cấp nhất trên đại lục rồi định kỳ tổ chức các buổi đấu giá.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Ma Thiên Điện phát triển quá nhanh, cường giả cấp cao của chúng vô cùng nhiều, ba đế quốc và bảy Linh Thực thể gia lớn muốn kiềm chế chúng nhưng vẫn không thể thành công, chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt mặc cho tổ chức này không ngừng mở rộng. Hơn nữa các thế gia lớn cũng rất cần đến những báu vật xuất hiện ở Địa Cung.”

Trong mắt Ngu Thanh Thiên lóe lên ánh sáng khác thường, lòng thầm cảm thấy hứng thú với Ma Thiên Điện này.

“Ta đã từng nghe nói tới Địa Cung, đó là tổ chức giao dịch lớn nhất và là nơi hưởng thụ cao cấp nhất ở trên cả đại lục.” Ngu Thanh Thiên nói tiếp: “Chỉ là ta lại không ngờ rằng Địa Cung lại thuộc phạm vi thế lực của Ma Thiên Điện. Người được gọi là Ma Hoàng đó là ai người có biết không?”

“Thân phận của Ma Hoàng quá thần bí, ba đế quốc và bảy thế gia lớn đã thâm nhập điều tra suốt mười năm nay nhưng cũng chẳng tìm được thông tin hữu dụng nào cả.” Trong mắt Phong Thần lộ ra vài phần tán thưởng: “Thế nhưng người được gọi là Ma Hoàng đó quả thật là một nhân vật đáng nhắc đến, có thể xây dựng Ma Thiên Điện thành một tổ chức có thể sánh ngang và chống lại ba đế quốc cùng bảy thế gia lớn chỉ trong vòng mười năm, trong lịch sử chưa từng có tiền lệ bao giờ.”

“Quả thật rất lợi hại.” Ngu Thanh Thiên gật đầu, cười nói: “Chỉ có điều rồi sẽ có một ngày, tổ chức ta lập nên cũng sẽ vang danh đại lục.”

Trước mặt Phong Thần, Ngu Thanh Thiên rất ít khi che giấu tính cách thật, ngoài chuyện lai lịch của mình ra thì trên cơ bản là nàng không hề giấu giếm hẳn những chuyện khác.

“Ta cũng tin là nàng có thể làm được.” Dung mạo tinh tế như họa của Phong Thần nhướm lên ý cười.

Thiên Thiên của hắn từ trước đến nay đều không cam tâm làm một người bình thường, chuyện mà nàng muốn làm thì nhất định có thể làm được.

Bất kể là khi nào thì hắn đều sẽ đứng ở phía sau ủng hộ và bảo vệ cho nàng.

Ba ngày sau, buổi rèn luyện thứ hai giành cho tân sinh được mở màn, địa điểm vẫn là ở Kinh Cốc sơn mạch, chỉ là lần này lại không chỉ ở vòng ngoài nữa mà là yêu cầu học viên tiến vào vòng trong tìm kiếm vật phẩm nhiệm vụ.

Trong lần rèn luyện này, mười người trong nhóm của Ngu Thanh Thiên đã dần cọ sát và hòa hợp với nhau, họ phối hợp ngày càng ăn ý hơn, trở thành nhóm tiên phong trong đội ngũ các tân sinh, nơi họ đi qua đều trở thành một bãi đất bị càn quét.

Dưới sự khai thác và chỉ định tác chiến, phối hợp của Ngu Thanh Thiên, bọn họ đi thẳng một đường vượt mọi chông gai, không chỉ hoàn thành được nhiệm vụ mà còn chém giết được rất nhiều ma thú và yêu thực, đạt được nguồn tài nguyên tinh hạch phong phú và cũng giành được hạng nhất trong buổi rèn luyện.

Đồng thời họ cũng khiến cho tất cả những tân sinh trong cả Học viện Hoàng gia kinh ngạc xôn xao, ngưỡng mộ không thôi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, một năm rưỡi trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, đa phần tinh thần và thể lực của Ngu Thanh Thiện đều dồn hết cho thực văn và được tể, đồng thời song song đột phá tới giai đoạn cao cấp thành công, khiến cho hai chủ khoa áo trắng và áo đen cùng với Chiêm Uyển Nguyệt tán thưởng không ngớt. Thế nhưng tin tức này vẫn luôn được giữ kín, không tiết lộ ra ngoài.

Vì thế nên ngoài một số ít người ra thì những người khác đều không hề biết trình độ thật sự của Ngu Thanh Thiện.

Ngoài chuyện tiến cấp cực nhanh trong thực văn và được tể thì nhờ vào vô số những tính hạch, những nguồn tài nguyên do học viện cung cấp cùng với số độc được do Phong Thần tìm kiếm và cung cấp cho mình, tu vi của Ngu Thanh Thiện cũng đã thành công đặt chân vào cảnh giới cửu điệp Linh Sĩ, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể tiến tới Linh Tướng.

Ngu Thanh Thiện không chỉ trở thành thiên tài đứng đầu trong số các tân sinh mà ngay cả khi đứng trong số các học viên đi trước thì nàng cũng không hề thua kém.

Mà một năm trước Phong Thần cũng đã rời khỏi Học viện Hoàng gia, đi trước đến Thánh viện để tu hành.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Sự Việc Bất Ngờ

Hôm nay Ngu Thanh Thiện đang nghiên cứu hình thực văn ở khoa thực văn thì bị trưởng khoa áo trắng gọi đi.

Trưởng khoa áo trắng bảo Ngu Thanh Thiện dừng công việc đang làm lại, sắc mặt hơi nghiêm nghị nói: “Này cô nhóc, ngươi cùng ta đi gặp viện trưởng nào.”

Ngu Thanh Thiện vô cùng kinh ngạc hỏi: “Đi gặp viện trưởng? Có việc gì sao?”

Viện trưởng của Học viện Hoàng gia rất hiếm khi lộ mặt, nghe nói vẫn luôn bí mật tu luyện ở một nơi nào đó hoặc đi du lịch khắp đại lục. Ngu Thanh Thiện không nghĩ ra vì nguyên nhân gì mà viện trưởng lại đột nhiên muốn gặp mặt mình.

“Muốn tuyên bố một việc rất quan trọng. Ngươi cứ đi với ta đã.” Trưởng khoa áo trắng thấy Ngu Thanh Thiện kinh ngạc khó hiểu thì nhìn nàng trấn an: “Ngoại trừ ngươi, viện trưởng còn triệu tập các tân sinh khác nữa.”

“Được, vậy chúng ta đi thôi.” Ngu Thanh Thiện gật đầu.

Khi trưởng khoa áo trắng đưa Ngu Thanh Thiện đến đại sảnh thì đã có không ít người đứng ở bên trong. Tất cả bọn họ đều được các thầy giáo trong học viện lần lượt đưa tới.

Ngu Thanh Thiện thấy những thành viên khác trong tiểu đội mười người cũng đứng trong số đó, còn có hai đội khác tương đối xuất chúng trong số các tân sinh thì thầm suy đoán trong lòng, có lẽ bọn họ sắp phải làm nhiệm vụ rồi đây.

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, một ông lão mặc áo xanh trông rất giản dị bước vào.

Ông lão mặc áo xanh nhìn có vẻ giản dị chất phác này chính là viện trưởng của Học viện Hoàng gia phía nam – Thư Giang, không chỉ là người có tu vi cao nhất học viện mà còn là một cường giả cấp Linh Hoàng.

Đám đông nhìn thấy người mới bước vào thì sôi nổi cùng kính chào: “Kính chào viện trưởng!”

Thư Giang bước lên chỗ ngồi, khuôn mặt tràn ngập vẻ từ ái nhìn xuống đám đông rồi cười nói: “Các em đều ngồi xuống cả đi.”

Bên trong sảnh lớn đã chuẩn bị ghế ngồi đầy đủ. Mỗi người trong đám đông đều tự tìm cho mình một chiếc ghế rồi ngồi xuống, ánh mắt đổ dồn về phía viện trưởng.

“Lần này lão phu đột nhiên gọi mọi người tới đây là vì muốn tuyên bố một sự việc quan trọng.”

Thư Giang nhìn đám đông rồi tiếp tục nói: “Bài kiểm tra tổng hợp giành cho tân sinh của các em lần này đã đổi thành cùng tiến hành với các Học viện Hoàng gia khác, trong đó cũng bao hàm cả ý so tài độ sức. Chắc các em cũng hiểu được tầm quan trọng cũng như ý nghĩa bên trong nó.”

Mỗi năm Học viện Hoàng gia đều sẽ tổ chức một bài kiểm tra tổng hợp. Đây cũng là bài kiểm tra tổng hợp thứ hai mà Ngụ Thanh Thiển trải qua từ khi đến Học viện Hoàng gia.

Bài kiểm tra tổng hợp vốn sẽ được tiến hành sau mười ngày nữa, địa điểm và quy tắc thi đều đã được định ra. Có điều hiện tại lại có thêm các Học viện Hoàng gia khác tham gia cùng, tất cả kế hoạch ban đầu đều phải sửa đổi lại.

Không chỉ có các học viên cảm thấy kinh ngạc mà ngay cả các thầy giáo khác bên trong học viện cũng vô cùng sững sốt trước sự việc bất ngờ xảy ra này.

Các Học viện Hoàng gia cứ cách hai năm sẽ lại tổ chức một cuộc giao lưu với nhau, có điều mọi lần đều là mỗi trường chọn ra các học viên đại diện tham gia. Tuy mang danh nghĩa là giao lưu, thế nhưng trên thực tế lại là một cuộc thi giữa các học viện lớn.

Có điều thật không ngờ năm nay lại thay đổi phong cách thi đấu thông thường, sửa thành tất cả các tân sinh trong học viện đều phải tham dự bài kiểm tra tổng hợp.

“Thầy cũng biết sự việc này khá là đột ngột. Có điều trừ các em ra còn có vài Học viện Hoàng gia lớn khác nữa cũng vừa mới nhận được tin tức, vì vậy thời gian chuẩn bị của mọi người đều như nhau.”

Thư Giang ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lần rèn luyện trong bài kiểm tra tổng hợp này không chỉ quan trọng với Học viện Hoàng gia vùng nam bộ của chúng ta mà còn liên quan đến việc sau này các em có được Thánh viện hay Hoàng viện tuyển chọn hay không.”

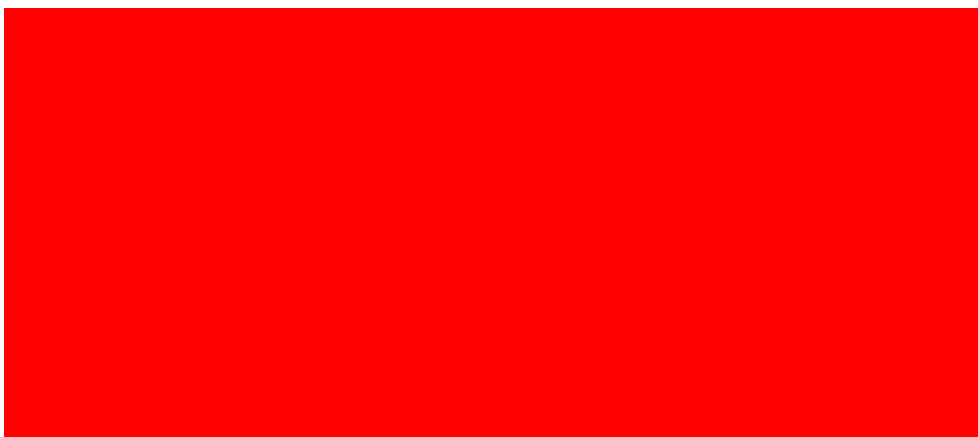
Nhìn thấy đám đông đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn sung sướng, Thư Giang tiếp tục nói: “Lần kiểm tra này do Thánh viện và Hoàng viện liên kết ra quyết định, nếu bạn nào trong số các em ngồi đây có biểu hiện cực kỳ xuất chúng thì có khả năng sẽ được phá lệ tuyển chọn như Phong Thần, có thể vào Thánh viện hoặc Hoàng viện tu hành trước thời hạn. Cơ hội như thế này quả thật cực kỳ hiếm có.”

“Tất cả các tân sinh của học viện chúng ta đều phải tham dự bài kiểm tra tổng hợp lần này, vẫn dùng phương thức một đội mười người như trước. Các em là ba tiểu đội có thực lực mạnh nhất học viện chúng ta, vì vậy hy vọng chiến thắng của học viện chúng ta lần này đều gửi gắm cả vào các em đó.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Chờ Mong

Những người có mặt tại sảnh lớn nghe viện trưởng nhắc đến cơ hội có thể sẽ được Thánh viện hoặc Hoàng viện tuyển chọn liền không kìm được kích động trong lòng. Đó là nơi tu luyện thần thánh nhất toàn bộ lục địa của lớp người trẻ tuổi.

Mỗi lần các Học viện Hoàng gia thi đấu với nhau thực ra cũng là thời cơ để Thánh viện và Hoàng viện quan sát những thiên tài của các viện, đồng thời sàng lọc trong số đó.

Có điều số người được phá lệ tuyển chọn, bước vào Thánh viện tu hành trước thời hạn như Phong Thần cực kỳ ít ỏi, không vượt quá một bàn tay.

Ánh mắt Thư Giang dịu dàng quét qua tất cả mọi người một lượt, sau đó cười nói: “Theo kế hoạch ban đầu, bài kiểm tra tổng hợp sẽ được tiến hành vào mười ngày sau. Thế nhưng hiện tại lại do vài học viện lớn cùng nhau tiến hành, vì vậy thời gian sẽ kéo dài thành một tháng. Hy vọng trong vòng một tháng này các em sẽ chuẩn bị thật tốt.”

“Vâng!” Đám đông đồng thanh nói.

“Đội trưởng của ba đội ở lại. Các em khác có thể quay về.” Thư Giang nói.

Các học viên khác lần lượt rời đi, chỉ còn lại Ngu Thanh Thiên và hai nam sinh nữa.

Thư Giang nhìn ba người, cười rồi nói: “Những buổi rèn luyện trước đó ba em đều chiếm ba vị trí đầu tiên, đội nhóm cũng kết hợp rất ăn ý với nhau. Hy vọng chiến thắng của Học viện Hoàng gia vùng nam bộ chúng ta lần này đều gửi gắm vào ba tiểu đội của các em đấy.”

Sau đó ông lại đổi sang đề tài khác, nói: “Đương nhiên các em cũng không nên quá áp lực, chỉ cần cố hết sức mình, nỗ lực giành chiến thắng là được. Bất kể thứ bậc cuối cùng thế nào, quan trọng nhất là các em có thể sống sót trở về.”

Mỗi buổi rèn luyện hay kiểm tra tổng hợp của các học viện lớn đều được tiến hành ngoài dã ngoại, cho dù có thầy giáo đi theo bảo vệ thế nhưng cũng không tránh khỏi sẽ có học viên ngã xuống. Tỷ lệ tử vong khi các học viện lớn thi đấu với nhau sẽ tăng lên rất nhiều.

Tuy cấp cao của Học viện Hoàng gia hy vọng viện mình có thể giành được ngôi đầu, thế nhưng cũng không mong muốn vị trí quán quân ấy phải đánh đổi bằng việc phân đồng học viên của viện mình tử vong trước đó.

“Được rồi. Giờ các em có câu hỏi gì thì cứ nêu ra.” Thư Giang nhìn ba người nói.

Một nam sinh ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Viện trưởng, bài kiểm tra tổng hợp lần này do vài học viện lớn cùng nhau tổ chức, vậy sau đó còn phải thi đấu cá nhân nữa không ạ?”

Các cuộc so tài giữa các học viện lớn trước kia đều là chọn ra một người để thi đấu. Đấu võ, thực văn, được tể, chế tạo đều có. Thánh viện và Hoàng viện chọn ra người xuất chúng nhất hoặc có tiềm lực nhất trong số đó để nhận vào học viện, đội sau mười tám tuổi là có thể tu hành.

“Bài kiểm tra tổng hợp lần này áp dụng cho tân sinh của các học viện lớn, học viên khóa trước sẽ thi đấu cá nhân. Vẫn chưa công bố tân sinh có thi đấu cá nhân hay không, nghe nói phải dựa vào biểu hiện của các học viện khi kiểm tra. Thế nhưng các em phải chuẩn bị thật tốt, thầy dự tính khả năng thi đấu cá nhân sẽ khá lớn đấy.”

Nam sinh nọ tiếp tục hỏi: “Viện trưởng, chúng em tiến hành bài kiểm tra tổng hợp chung với tân sinh của các học viện lớn khác, vậy phần thưởng của người thắng cuộc là gì ạ?”

Những người đứng đầu mỗi cuộc thi đấu giữa các học viện lớn đều sẽ thu được rất nhiều phần thưởng. Những nguồn tài nguyên được thưởng đó rất có ích trong việc tăng tiến tu vi.

“Cuộc thi lần này do Thánh viện và Hoàng viện kết hợp ra yêu cầu tổ chức, đến lúc đó hai viện lớn này đều sẽ tặng phần thưởng, cực kỳ phong phú. Có điều còn phải xem các em có thể lấy được hay không.” Thư Giang cười nói.

“Chúng em nhất định sẽ dốc hết toàn lực.” Ba người đồng thanh trả lời.

Thư Giang hài lòng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Ngu Thanh Thiên, ông dùng một chất giọng trầm đầy từ ái thành khẩn cười nói: “Ngu Thanh Thiên, nếu lần này phải thi đấu cá nhân thì danh sách những người tham gia thi đấu thực văn và được tể nhất định sẽ có em. Một tháng này em cũng phải chuẩn bị cho tốt vào.”

“Vâng, em nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của thầy.” Ngu Thanh Thiên khẽ cười rồi gật đầu, vẻ mặt vô cùng tự tin.

Nàng vẫn luôn chờ mong có thể thi đấu với thiên tài đến từ các học viện lớn khác, đến lúc đó cũng có thể kiểm nghiệm thành quả hơn một năm nay của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 224: Đảo Thủy Vu

Một tháng sau, tất cả tân sinh tham gia đợt kiểm tra được học viện tập hợp ở quảng trường lớn.

Viện trưởng dẫn theo vài vị trưởng khoa xuất hiện, nhìn những học viên bất chợt im lặng ở bên dưới với vẻ mặt vô cùng từ ái.

“Lần này học viện của chúng ta cùng với các Học viện Hoàng gia khác cùng tiến hành bài kiểm tra tổng hợp với nhau, địa điểm tiến hành là đảo Thủy Vu, đến lúc đó rồi sẽ có người tuyên bố tất cả các quy tắc cho các em, giờ lão phu sẽ đưa các em đến đó trước.”

Trận thi đấu kiểm tra tổng hợp này rất được các học viện lớn coi trọng, viện trưởng của các học viện đều tự dẫn học viên của mình đến tham gia.

Thư Giang nói xong, năm người đứng sau ông liền bước ra và triệu hồi Linh Thực, chẳng bao lâu sau liền có năm cánh cửa truyền tống không gian xuất hiện ngay tại đó.

“Được rồi, giờ các em sẽ lần lượt tiến hành truyền tống, sau khi đến nơi thì không được chạy lung tung, tất cả đều phải nghe theo lời dẫn dắt của thầy hướng dẫn, nếu không sẽ bị hủy tư cách kiểm tra ngay.” Thư Giang chỉ vào cánh cửa không gian truyền tống sau lưng mình và nghiêm túc nói với các học viên.

Thấy mấy cánh cửa truyền tống không gian đột nhiên xuất hiện nọ, không ít học viên đều lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ.

Khi các vùng đất lớn trên cả đại lục muốn truyền tống tức thời thì đều phải nhờ vào Linh Thực Sư hệ không gian cả, truyền tống được duy trì bằng linh lực, chỉ có điều chỉ có các cường giả cấp Linh Vương mới có thể mở được công năng truyền tống mà thôi.

Viện trưởng vừa dứt lời, lập tức có vài thầy hướng dẫn bước lên trước và tập hợp các tân sinh cùng vài học viên lớn hơn được chọn để đi thi đấu cá nhân lại rồi tiến hành truyền tống.

Chẳng bao lâu sau, cơ thể liền bay lên và xuyên qua con đường chật hẹp trong suốt, ngay khi bừng tỉnh, trước mắt liền lóe lên một đường sáng trắng, lập tức liền đáp xuống mặt đất.

Ngu Thanh Thiên nhìn quanh bốn phía, phát hiện không ngừng có người được truyền tống sang, nàng liền không khỏi cảm thán sự thần kỳ của truyền tống Linh Thực không gian.

Nàng có dị năng tinh thần lực, kèm thêm thuộc tính không gian, Cửu Thái Ma Liên là Linh Thực đa thuộc tính, thế nhưng lại đều không thể thực hiện được truyền tống thể này, vẫn là phải ký kết khế ước với một gốc Linh Thực hệ không gian chân chính mới được.

Đội đến khi tất cả đều truyền tống sang hết, viện trưởng lấy một chiếc thuyền nhỏ cỡ nắm tay ra rồi ném vào trong nước. Chiếc thuyền nhỏ cỡ nắm tay vừa rơi vào trong nước, thể tích liền lập tức tăng vọt lên, từ từ phóng to ra, sau khi đã định hình hoàn toàn có thể chứa được tới mấy trăm người.

“Giờ lên thuyền đi nào, chúng ta lên đảo thôi.” Thư Giang vẫy tay với mọi người, dẫn đầu nhảy lên đầu thuyền, đứng chấp tay sau lưng.

Những người khác cũng theo sự điều động của thầy hướng dẫn mà lần lượt lên thuyền đứng ngay ngắn, mọi người vừa lên đủ hết thuyền liền tự động bơi về phía trước.

Mọi người đều đoán được đây là một pháp bảo, trên thân thuyền có khắc những thực văn phức tạp, đây mới chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho

thuyền có thể biến nhỏ biến lớn.

Ngu Thanh Thiện ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy ở phía ngoài xa trên hồ lớn có một hòn đảo như ẩn như hiện trong sương trắng lượn lờ, trông vô cùng thần bí.

Nước hồ trong vắt bốn phía còn tản ra linh khí nhẹ nhẹ, khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Chẳng bao lâu sau, mọi người liền trông thấy có một chiếc thuyền lớn ở cách đó không xa chèo tới, hiển nhiên là người của Học viện Hoàng gia khác cũng đã đến.

Ngu Thanh Thiện có cảm giác cái hồ này và hòn đảo trước mặt không hề đơn giản, nàng quay đầu hỏi Hóa Ly Nhã đứng bên cạnh: “Ngươi có biết lai lịch của đảo Thủy Vu này không?”

Hóa Ly Nhã là thái tử của Văn Hòa quốc, thông tin bí mật hẳn biết rất nhiều.

Hóa Ly Nhã cười đầy kỳ dị: “Đúng là ta có biết lai lịch của đảo Thủy Vu.”

Những người khác trong nhóm đều nhìn về phía Hóa Ly Nhã, họ cũng rất hiếu kỳ về lai lịch của đảo Thủy Vu.

“Đảo Thủy Vu cũng được xem là một bí cảnh nhỏ, năm năm trước được Thánh viện và Hoàng viện liên kết với nhau kiểm soát và thăm dò, trước đây vẫn luôn là một nơi bí mật. Nghe nói trên đảo không chỉ có rất nhiều ma thú và yêu thực cao cấp mà còn có Linh Thực bí ẩn cấp cao, là một bảo khố chứa đầy tài nguyên.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 225: Lên Đảo, Tái Ngộ

Nghe Hóa Ly Nhã nói trên đảo có Linh Thực, ánh mắt của những người xung quanh nháy mắt đều sáng lên.

Ở Học viện Hoàng gia họ có thể ký kết với một gốc Linh Thực mà không cần điều kiện gì cả, sau đó nếu vẫn muốn ký kết thêm thì cần phải đi làm nhiệm vụ hoặc là có công hiến gì đó cho học viện thì mới có thể tiếp tục được ký kết với gốc Linh Thực thứ hai.

Linh Thực cao cấp của Học viện Hoàng gia vẫn luôn được rào lại để nuôi trồng, không ít Linh Thực đã mất đi linh tính cốt cách kiên cường lúc ban đầu, chỉ có số ít là rất khó bị thuần hóa, cũng giống như Ma Hoàng thảo mà Ngu Thanh Thiện đã ký kết vậy.

Thông thường rất khó có thể gặp được Linh Thực ở vùng dã ngoại, cho dù có là loại Linh Thực cấp thấp nhất cũng vô cùng ít ỏi. Đảo Thủy Vu thần bí như thế, nói không chừng sẽ có Linh Thực cấp cao xuất hiện, thế thì người ta làm sao có thể không động lòng cho được chứ.

“Thánh viện và Hoàng viện mới thăm dò năm năm mà thôi, đảo Thủy Vu thì lại thần bí như thế, còn có Linh Thực xuất hiện nữa, vậy cũng có nghĩa là độ nguy hiểm cũng càng cao, thế nên đến lúc đó tuyệt đối đừng có mất cảnh giác đấy.” Ngu Thanh Thiện thấy mọi người đều vô cùng hưng phấn cùng kích động liền cất tiếng nhắc nhở.

Đảo Thủy Vu nhìn từ xa liền cho nàng một cảm giác nguy hiểm bí ẩn tựa như có một lớp mạng che phủ ngay trước mắt vậy, thật ra kỳ ngộ càng lớn thì cũng có nghĩa là nguy hiểm càng nhiều. Nàng hoàn toàn không muốn sau khi đột kiểm tra tổng hợp này kết thúc, đội của mình có người ngã xuống.

Lời của Ngu Thanh Thiện như một tiếng trống gõ cho những người còn đang không ngừng kích động lập tức tỉnh lại, không còn lạc lối trong cơn hoang tưởng được ký kết với Linh Thực cấp cao nữa.

“Thanh Thiện nói đúng đấy. Tuy đảo Thủy Vu đã được khai phá, thế nhưng trung tâm hòn đảo lại vô cùng thần bí và nguy hiểm, nghe nói còn có cả ma thú và yêu thực cấp Linh Hoàng thường lui tới nữa đấy.” Hòa Ly Nhã bổ sung thêm “Cũng không biết vì nguyên nhân gì mà lần này Thánh viện và Hoàng viện lại quyết định tổ chức kiểm tra tổng hợp ở nơi này nữa.”

Lời của Hòa Ly Nhã với mọi người mà nói chẳng khác nào một gáo nước lạnh cả. Nếu thật sự có ma thú và yêu thực cấp Linh Hoàng thường xuyên lui tới thì bọn họ chẳng có được chút cơ hội nào để chạy thoát thân cả, suy cho cùng thì thực lực hai bên cũng chênh lệch quá lớn.

“Nếu Thánh viện và Hoàng viện đã chọn đảo Thủy Vu làm nơi tổ chức kiểm tra tổng hợp thì nhất định là có lý do cả, bằng không nếu khiến cho số lượng học viên ngã xuống quá nhiều, các Học viện Hoàng gia cũng sẽ không thể nào đồng ý được đâu.” Ngu Thanh Thiện cắt lời.

“Đúng, trước hết chúng ta không cần lo bỏ trống răng làm gì, quan trọng nhất vẫn là phải sống sót.” Mộ Dung Thanh tán thành nói. “Ừ, không chỉ phải sống sót, mà còn phải giành được hạng đầu nữa, đó chính là cơ hội để được lọt vào mắt các cấp cao của Thánh viện đấy.” Ngu Thanh Thiện nói đầy tự tin và bá đạo: “Giả sử thật sự gặp được Linh Thực hay là báu vật thì trừ khi là lâm vào tình huống chết chắc, nếu không thì chúng ta đều có thể đi giành về tay được hết.”

“Đúng, lần này chính là thời khắc cho chúng ta tỏa sáng đấy.” Cung Hạo ma sát hai tay nói.

Cả nhóm lại sôi trào ý chí chiến đấu lần nữa. Từ lúc bước chân vào Học viện Hoàng gia, ngoài việc tăng tiến thực lực ra, bọn họ còn theo đuổi một mục tiêu nữa đó là rồi sẽ có một ngày họ được đặt chân vào nơi nhân tài như lá mùa thu là Thánh viện hoặc Hoàng viện để tu hành.

Thuyền lớn rơi vào trong nước, mặt hồ dập dờn những đợt sóng lăn tăn, thuyền lớn được đẩy thuận theo dòng nước hướng về phía hòn đảo nọ, tốc độ rất nhanh.

Khoảng chừng hai canh giờ sau, thuyền lớn rút cuộc cũng cập bờ, lúc này bên bờ đã tụ tập không ít người, đều là học viên của các học viện lớn khác.

“Lão Thư, các người rút cuộc cũng đến rồi!” Một ông lão phúc hậu tươi cười đầy chất phúc vẫy tay với Thư Giang.

Thư Giang trông thấy ông lão phúc hậu nọ, trên mặt cũng hiện lên nụ cười: “Chu lão đầu, các người đến sớm thật đấy!”

Thư Giang dẫn đầu nhảy khỏi thuyền và đến chào hỏi mấy vị cường giả quen mặt, mấy vị trưởng khoa và thầy hướng dẫn khác thì điều động cho các học viên xuống thuyền.

Khi tất cả mọi người đều đã lên bờ, chiếc thuyền to lớn nọ liền lập tức thu nhỏ lại cỡ một nắm tay và được Thư Giang thu lại.

Ngu Thanh Thiện vừa bước lên bờ liền cảm thấy có một ánh mắt như có như không quét về phía mình, nàng ngẩng đầu lên tìm kiếm mới phát hiện hóa ra người đó chính là Lãnh Lăng Sương.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226: Người Đẹp Hơn Nàng Ta Nhiều

Lúc vừa trông thấy Lãnh Lăng Sương, Ngu Thanh Thiên còn cảm thấy hơi ngạc nhiên, thế nhưng khi nhớ đến việc các học viên đàn anh của các học viện còn phải chiến đấu cá nhân với nhau thì liền sáng tỏ.

Tuy rằng trước đây Lãnh Lăng Sương đã gặp được rất nhiều kỳ ngộ, cũng được gọi là thiên tài đứng đầu hệ trị liệu của Học viện Hoàng gia vùng tây bộ, thế nhưng năng ta vẫn chưa thể khiến cho Thánh viện và Hoàng viện phá lệ tuyển chọn, vì thế nên lần này cũng là một cơ hội cho năng ta thể hiện.

Lãnh Lăng Sương nhìn Ngu Thanh Thiên với một ánh mắt vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn nở một nụ cười dịu dàng thân thiện như thể mâu thuẫn trước đây từng xảy ra với Ngu Thanh Thiên trong cổ mộ chưa từng tồn tại vậy.

Ngu Thanh Thiên không thích người tên Lãnh Lăng Sương này, càng không thích cách năng ta cố ý miễn cưỡng bản thân hòa hợp với người khác, làm bộ làm tịch, vì thế nên năng ta nhìn như không thấy nụ cười làm như thân thiết lắm ấy của Lãnh Lăng Sương và lạnh lùng dòi tằm mắt đi.

Chỉ có điều lòng năng ta lại không khỏi thầm bắt đầu cảnh giác, gặp phải loại người có thể cơ được gần được như Lãnh Lăng Sương thế này nhất định phải đề phòng, người phụ nữ thế này cũng giống như rắn độc ẩn náu trong bụi cỏ vậy, một khi có cơ hội là sẽ phóng ra cắn người ngay.

Hỏa Ly Nhã cũng nghiêng đầu nhìn Lãnh Lăng Sương đang cách đó không xa, thấy năng ta đang dán mắt vào Ngu Thanh Thiên, tuy không hề lộ ra biểu cảm căm hận gì, nhưng hẳn vẫn cảm thấy nụ cười của năng ta còn ẩn giấu ý nghĩ sâu xa khác nữa, khiến cho hẳn cực kỳ không thoải mái.

“Lần này lên đảo ngươi phải đề phòng Lãnh Lăng Sương đấy, nữ nhân này quá mưu mô, ta vẫn cảm thấy năng ta không có thiện ý với ngươi.” Hỏa Ly Nhã tiến lại gần Ngu Thanh Thiên nhắc nhở một câu.

Ngu Thanh Thiên gật đầu nói: “Ta sẽ đề phòng năng ta, lần trước ta và năng ta kết mối thù cũng không nhỏ, thế nhưng giờ năng ta còn có thể cười với ta được, không phải ai cũng làm được như thế đâu.”

“Nét dịu dàng hiền thực của nữ nhân này trông thì rất hoàn mỹ, thế nhưng ta lại cảm thấy thật giả tạo.” Hỏa Ly Nhã tán thành nói.

Trong mắt Hỏa Ly Nhã, chỉ có Ngu Thanh Thiên mới là cô nương chân thật nhất, tuy tính tình hay thay đổi nhưng mỗi tính cách đều cho người ta cảm giác đó thật sự là năng.

“Không phải nam nhân các ngươi đều thích dạng nữ tử xinh đẹp dịu dàng thế này sao? Mấy lời này của ngươi mà để cho những kẻ theo đuổi Lãnh Lăng Sương nghe thấy, mỗi người bọn họ nhổ một ngụm nước bọt vào ngươi thôi cũng đủ cho ngươi chết chìm rồi đấy.” Ngu Thanh Thiên cười đùa.

Hỏa Ly Nhã bĩu môi, nói đầy ghét bỏ: “Ta ghét nhất là những nữ nhân suốt ngày sống sau chiếc mặt nạ như thế đấy, mấy kẻ theo đuổi năng ta đều bị mù cả rồi, hơn nữa ngươi còn đẹp hơn năng ta nhiều.”

Hỏa Ly Nhã nói câu này không phải là đang thổi phồng Ngu Thanh Thiên, mà quả thật bất kể là so về khí chất hay là tướng mạo thì Ngu Thanh Thiên đều hơn hẳn Lãnh Lăng Sương.

Ngu Thanh Thiên khẽ cười một tiếng: “Thật sự cảm tạ lời khen của ngươi!”

Hai người tán gẫu với nhau, Lãnh Lăng Sương cũng được không ít chàng trai trẻ tài giỏi anh tuấn vây quanh, vẻ mặt của năng ta rất thản nhiên, trông như là đã quen với việc này từ lâu rồi vậy.

Kế đó lại có hai chiếc thuyền lục tục cập bờ, người của mấy Học viện Hoàng gia đều đã đến đủ cả.

Không bao lâu sau, một ông lão gầy guộc tóc bạc phơ và một nam tử trung niên có khí chất lạnh lùng, dáng người cao lớn cùng xuất hiện giữa không trung.

“Các vị, hoan nghênh đến đảo Thủy Vu.” Ông lão gầy guộc nở nụ cười khẽ giọng nói với mọi người.

Giọng ông ta không lớn lắm, nhưng lại vang vọng trong tai mọi người.

Đa số các học viên ở đó đều không nhìn ra được tu vi của ông lão gầy guộc và nam tử trung niên kia, chỉ cảm thấy tuy họ đã thu bớt khí tức trên người nhưng luồng áp lực mạnh mẽ nọ vẫn khiến người ta cảm thấy bị đè nén, không khỏi sinh ra cảm giác tôn kính.

Ngu Thanh Thiên thấy ông lão gầy guộc tóc bạc kia thì hơi neho mắt lại, năng ta vừa nhìn liền nhận ra ngay người này chính là vị trưởng lão đã xuất hiện ở Học viện Hoàng gia và uống rượu với vị trưởng khoa áo trắng nọ ngày hôm đó.

Người khác nhìn không ra được tu vi của hai người nhưng với tinh thần lực mạnh mẽ của mình, Ngu Thanh Thiên vẫn có thể nhìn ra được hai người này là cường giả Linh Hoàng, chỉ có điều áp lực trên người cả hai so ra vẫn yếu hơn viện trưởng Thư Giang trông chất phác khiêm tốn kia.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 227: Quy Tắc

Ông lão gầy guộc và nam tử lạnh lùng kia xuất hiện, đồng thời dừng chân trên một ngọn núi phía trước. Những người đứng dưới vẫn đang nhỏ giọng thì thầm với nhau đột nhiên trở nên yên lặng.

Nam tử trung niên có khí chất lạnh lùng kia liếc nhìn ông lão gầy guộc một cái, sau đó duy trì im lặng.

Ông lão gầy guộc nói với tất cả mọi người: “Lão phu là trưởng lão của Thánh viện, còn vị này là trưởng lão của Hoàng viện. Bọn ta chính là trọng tài phụ trách đánh giá bài kiểm tra tổng hợp của năm học viện lớn lần này.”

“Bây giờ lão phu sẽ công bố quy tắc và tiêu chuẩn đánh giá của bài kiểm tra tổng hợp lần này cho mọi người cùng biết.”

“Đầu tiên, các thành viên của mỗi Học viện Hoàng gia đều sẽ phân thành các nhóm mười người. Sau khi tiến vào khu vực chém giết ma thú và yêu thực trên đảo Thủy Vu do chúng ta chỉ định, ba mươi đội dẫn đầu đạt được một ngàn viên tinh hạch trước tiên sẽ được thăng cấp.”

“Tiếp theo, các đội được thăng cấp sẽ tiếp tục đi sâu vào trong đảo Thủy Vu để tìm kiếm vật phẩm nhiệm vụ mà chúng ta yêu cầu. Mười đội tìm thấy vật phẩm nhiệm vụ đầu tiên sẽ được thăng cấp.”

“Cuối cùng mười đội còn lại sẽ được chúng ta truyền tống tới một khu vực bí mật trên đảo Thủy Vu để làm nhiệm vụ đặc biệt. Nhóm đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ sẽ trở thành quân quân của lần kiểm tra tổng hợp giữa các học viện lớn lần này, giành được phần thưởng.”

“Tuy tổng cộng chỉ có ba nhiệm vụ, thế nhưng muốn hoàn thành chúng không phải là điều dễ dàng. Tổng thời gian làm bài kiểm tra trên đảo Thủy Vu của các em là ba tháng. Nếu như không có đội nào hoàn thành được tất cả các nhiệm vụ thì bài kiểm tra tổng hợp lần này sẽ bị tuyên bố là thất bại hoàn toàn.”

Ông lão gầy guộc nhìn quét qua các học viên rồi nhấn mạnh nói: “Trong nhiệm vụ lần này bọn ta chỉ phát phần thưởng cho đội đứng đầu, vì vậy thứ duy nhất các người cần tranh đoạt chính là vị trí quán quân. Cái chúng ta muốn nhìn thấy chính là đội nhóm ưu tú nhất, những danh hiệu như ba đội đứng đầu hay mười đội đứng đầu gì gì đó đều không có bất kỳ phần thưởng nào cả.”

“Đây là một cuộc rèn luyện trong môi trường nguy hiểm ác liệt, cạnh tranh tàn khốc. Khi ở trên đảo Thủy Vu mọi người lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác, nếu không có thể sẽ mất mạng bất kỳ lúc nào, nhất định phải tìm được cách để sống sót đến phút chót thì mới có khả năng tranh giành vị trí quán quân được.”

“Đội hoàn thành bài kiểm tra thứ nhất trước tiên sẽ chuyển thẳng sang tiến hành bài kiểm tra thứ hai, đội hoàn thành bài kiểm tra thứ hai sẽ chuyển thẳng sang tiến hành bài kiểm tra thứ ba. Do địa điểm không giống nhau nên các người cũng không thể truyền thông tin cho nhau được. Bất kể kết quả ra sao, sau ba tháng bài kiểm tra sẽ tự động kết thúc.”

Ông lão gầy guộc ngừng một lúc rồi nói: “Mọi người hãy nghỉ ngơi một đêm. Sáng sớm ngày mai phân thành đội nhóm tiến vào đảo Thủy Vu bắt đầu tiến hành bài kiểm tra đầu tiên. Lão phu hy vọng sau ba tháng có thể nhìn thấy tất cả các người sống sót trở về.”

Sau khi ông lão gầy guộc tuyên bố nội quy xong thì lập tức biến mất cùng nam tử trung niên có khí chất lạnh lùng kia, ngay sau đó viện trưởng và cấp cao của năm Học viện Hoàng gia lớn nhất cũng rời đi, chỉ còn lại vài thầy hướng dẫn tổ chức sắp xếp cho học viên dựng trại bên bờ biển để nghỉ ngơi.

Đã được biết nội dung của bài kiểm tra đầu tiên, các nhóm nhỏ của mấy học viện lớn đều tập trung lại với nhau để thương lượng sách lược tác chiến.

Các thành viên trong nhóm nhỏ của Ngụ Thanh Thiên cũng ngồi lại với nhau.

“Bài kiểm tra đầu tiên là tập kích giết chết ma thú và Linh Thực. Đây cũng xem như là thế mạnh của chúng ta.” Cung Hạo cười híp mắt nói.

Trong các lần rèn luyện trước, đội nhóm của bọn họ đã phối hợp ăn ý và nghiên cứu ra được vài phương án tác chiến. Trong đó có hai phương án chuyên dùng để vây công ma thú và yêu thực, đánh đâu thắng đó.

Ngu Thanh Thiên khẽ cười gật đầu: “Bài kiểm tra đầu tiên đối với chúng ta mà nói không hề khó, có điều cũng không thể xem nhẹ các nhóm đến từ học viện khác. Dù sao mỗi học viện nhất định đều có vài nhóm tinh anh.”

“Đảo Thủy Vu cực kỳ nguy hiểm. Cấp bậc của các ma thú và yêu thực bên trong đảo mà ngày mai chúng ta phải tiến vào tiêu diệt chắc cũng không quá thấp, vì vậy mọi người đều không được lơ là thiếu cảnh giác.”

Hòa Ly Nhã nhắc nhở: “Thánh viện và Hoàng viện mới tìm được hòn đảo này năm năm, thật ra bên trên đảo còn rất nhiều thứ chưa được biết tới. Cho dù phía sau chúng ta có thấy hướng dẫn đi kèm thì cũng vẫn có khả năng mất mạng bất kỳ lúc nào.”

“Hòa Ly Nhã nói đúng đấy. Sau khi tiến vào đảo Thủy Vu thì mục đích đầu tiên của chúng ta là tất cả mọi người đều có thể sống sót trở về, mục đích thứ hai mới là tranh giành ngôi vị quán quân. Sống sót quan trọng hơn hết thảy.” Ngu Thanh Thiên bổ sung thêm.

Đã từng chết một lần, hiện tại Ngu Thanh Thiên cực kỳ yêu quý và coi trọng mạng sống.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Tỷ Muội

Trong lúc bọn Ngu Thanh Thiên đang bàn bạc chiến lược thì những học viên đàn anh của các học viện đều tự kiếm chỗ nghỉ ngơi cả. Bọn họ đều không cần tham gia vào kỳ kiểm tra trên đảo Thủy Vu mà chỉ cần chuyên tâm tu luyện và đợi đến cuộc thi cá nhân vào ba tháng sau mà thôi.

Trong một túp lều nọ, Lãnh Lăng Sương đang ngồi uống trà, một thiếu nữ đứng trước mặt nàng.

Về mặt thiếu nữ hơi có vẻ tức giận, nàng trừng mắt nhìn Lãnh Lăng Sương nói: “Cái đồ nữ nhân ti tiện nhà ngươi, đừng tưởng rằng lẫn lộn trong Học viện Hoàng gia vùng tây bộ như cá gặp nước thì ngon lắm nhé, cánh cửa của Lãnh gia nhà bọn ta vẫn không bao giờ chào đón ngươi đâu.”

Thiếu nữ này tên là Lãnh Bách Linh, là đứa con gái được gia chủ Lãnh gia thương yêu nhất, và cũng là muội muội cùng cha khác mẹ của Lãnh Lăng Sương.

Chỉ có điều là trong Lãnh gia, tuy rằng cả hai đều thuộc huyết mạch dòng chính nhưng địa vị thì lại cách biệt rất xa.

Mẫu thân của Lãnh Bách Linh là chủ mẫu đương nhiệm của Lãnh gia, lại còn là tình yêu đích thực của gia chủ, thế nên từ nhỏ Lãnh Bách Linh đã nhận được nguồn tài nguyên tốt nhất cùng sự cưng yêu của cha mẹ.

Mà tuy mẫu thân của Lãnh Lăng Sương là chủ mẫu tiền nhiệm nhưng lại không được gia chủ Lãnh gia yêu thương, thậm chí còn bị nhận định là một nỗi ô nhục, vì thế nên từ nhỏ Lãnh Lăng Sương đã không được gia tộc coi trọng, những tài nguyên có được đều chẳng bằng cả một đứa con thứ.

Trong gia tộc, hai người cũng vô cùng không hợp nhau. Lãnh Bách Linh ghét nhất chính là người tỷ tỷ này, bởi vì từ nhỏ nàng đã biết năm đó mẫu thân của người tỷ tỷ này đã gài bẫy để cướp mất phụ thân, thế nên nàng luôn xem Lãnh Lăng Sương như một đứa con hoang.

Lãnh Lăng Sương bình thản liếc mắt nhìn Lãnh Bách Linh một cái: “Ta đã rời khỏi Lãnh gia từ lâu rồi, còn cánh cửa Lãnh gia ấy à, ta vẫn chẳng thèm

bước vào đầu.”

Lãnh Bách Linh cười giễu một tiếng: “Chẳng qua chỉ là một kẻ đáng thương bị gửi nuôi ở Trì gia mà thôi, bộ ngươi thật sự xem mình là tiểu thư của Trì gia đấy à. Giờ cô cô chỉ chuyên tâm tu đạo mà thôi, để ta nhìn thử xem ngươi còn có thể ở Trì gia được bao lâu nữa đây.”

Khi Lãnh Ngọc Quân dẫn Lãnh Lăng Sương quay về Trì gia để nuôi nấng, đồng thời bồi dưỡng lại cho nàng ta, chủ mẫu của Lãnh gia và Lãnh Bách Linh đều cảm thấy vô cùng bất mãn, nhưng vì ngại địa vị của Lãnh Ngọc Quân trong Trì gia không hề thấp nên mới đành nhịn xuống “Ngươi muốn nói thế nào cũng được.” Lãnh Lăng Sương lãnh đạm đáp.

Từ kiếp trước, Lãnh Lăng Sương đã chẳng thêm để muối muối kiêu căng này của mình vào mắt, nếu không thì vị hôn phu của nàng ta cũng đâu thể nào bị nàng gài bẫy cướp đi mất được. Giờ với nàng mà nói thì ngay cả tư cách để làm đối thủ của nàng, Lãnh Bách Linh cũng không có.

“Hừ, ta cảnh cáo ngươi, tránh xa Ngô Hạo ca ca ra. Ngươi đừng quên, huynh ấy là vị hôn phu của ta.” Lãnh Bách Linh nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Lãnh Bách Linh bỗng phát hiện Lãnh Lăng Sương và vị hôn phu của mình rất thân cận với nhau, thế nên nàng mới không nhận được con giận mà chạy đến cảnh cáo Lãnh Lăng Sương.

“Vậy thì ngươi hãy trông chừng hần cho cẩn thận vào, đừng để hần đến quần lấy ta.” Lãnh Lăng Sương khẽ cười một tiếng, nhìn Lãnh Bách Linh nói: “Nếu ta là ngươi thì lúc này ta tuyệt đối sẽ không đến đây cảnh cáo ta, mà là đi trông chừng Ngô Hạo cho thật kỹ và nghĩ cách để có được trái tim của hần.”

Tên nam nhân đó đã từng bị nàng cướp mất một lần, giờ nàng chán trò đó rồi, chỉ là không để tâm mà chơi đùa với hần mà thôi. Nàng muốn khiến cho Ngô Hạo cùng với người của Lãnh gia phải sống không bằng chết.

Lãnh Bách Linh nheo mắt lại, nhìn Lãnh Lăng Sương với ánh mắt đánh giá: “Ngươi mà cũng biết tốt bụng nhắc nhở ta vậy sao? Hừ, mèo khóc chuột giã từ bi. Ta ghét nhất chính là cái vẻ mặt dối trá này của ngươi.”

Đừng mong nàng tin rằng Lãnh Lăng Sương tốt bụng được như thế, nói không chừng là đang có âm mưu gì đây.

“Tin hay không thì tùy ngươi, ta hoàn toàn chẳng để ý.” Lãnh Lăng Sương uống một hớp trà rồi ngẩng đầu nở nụ cười hàm chứa vài phần khiêu khích và nói: “Ngươi vẫn nên lo lắng chuyện mình vào đảo Thủy Vu làm nhiệm vụ rồi còn có thể sống sót trở ra được hay không trước đi.”

“Nhóm của ta là đội nhóm mạnh nhất trong Học viện Hoàng gia trung tâm đấy nhé, ta có thể sống sót được hay không chẳng tới lượt ngươi quan tâm đâu. Chỉ sợ lúc đó ta đạt được hạng nhất rồi sẽ khiến ngươi ghen tị đến chết mà thôi.” Lãnh Bách Linh hếch cằm, vẻ mặt cực kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Khiêu Khích

Lãnh Lăng Sương là người đứng đầu hệ trị liệu của Học viện Hoàng gia vùng tây bộ, Lãnh Bách Linh cũng là một nhân vật làm mưa làm gió ở Học viện Hoàng gia trung tâm, thiên phú và tố chất đều không hề kém hơn Lãnh Lăng Sương.

Chỉ là hai người hơn kém nhau ba tuổi, lần này Lãnh Lăng Sương đến với tư cách là học viên đàn chị nên không cần phải vào đảo Thủy Vu để làm bài kiểm tra tổng hợp, thế nên dù Lãnh Bách Linh có muốn so tài với Lãnh Lăng Sương và đáp Lãnh Lăng Sương xuống dưới chân thì cũng chẳng có cách

nào để thực hiện được.

Nhưng mà nàng tin chỉ cần mình đạt được hạng nhất thì chắc chắn Lãnh Lăng Sương sẽ ghen tị đến chết cho mà xem, à nữ nhân này chỉ có vẻ ngoài là thân thiện mà thôi, thực chất bên trong lại dối trá đến cùng cực.

“Vậy sao? Hạng nhất ư? Chỉ dựa vào người?” Lãnh Lăng Sương tỏ vẻ khinh thường mà nở nụ cười.

Bỗng nhiên trong đầu lóe lên một ý, nàng nhếch mày với Lãnh Bách Linh, trong mắt tràn đầy ý khiêu khích không hề che giấu: “Nhóm của Ngu Thanh Thiên, bạn ta, là đội ngũ mạnh nhất của Học viện Hoàng gia vùng nam bộ, chiến tích nổi trội, các người muốn đoạt được hạng nhất thì có hơi mơ mộng hảo huyền rồi đấy.”

“Ngu Thanh Thiên? Chính là cái người đứng đầu trong nhóm tân sinh của Học viện Hoàng gia vùng nam bộ ọ á há?” Lãnh Bách Linh hơi chần chờ một chút, nhóm của nàng đều đã nghe ngóng thông tin về những nhân vật đạo gần đây hơi có tiếng tăm của các Học viện Hoàng gia lớn, trong đó quả thật có một người tên là Ngu Thanh Thiên.

Lãnh Lăng Sương gật đầu: “Không sai, thuật trị liệu của nàng ấy còn mạnh hơn ta mấy lần nữa kìa, người thì càng chẳng là gì với nàng ấy cả.”

“Đúng rồi, Ngu Thanh Thiên của Học viện Hoàng gia vùng nam bộ còn đồng thời luyện cả thực văn với được tể nữa, nếu đợt này tân sinh cũng có thi đấu cá nhân thì cấp bậc được tể của người cũng chẳng là cái thứ gì so với nàng ấy cả.” Lãnh Lăng Sương vờ như rất đặc ý mà bổ sung thêm một câu, cứ như thể nàng đang xem Ngu Thanh Thiên là một niềm quang vinh vậy.

Ánh mắt của Lãnh Bách Linh trở nên lạnh lẽo, nàng có biết về thuật trị liệu của Lãnh Lăng Sương, vậy mà người tên Ngu Thanh Thiên đó lại còn mạnh hơn cả Lãnh Lăng Sương nữa ư?

Hơn nữa nàng đã học được tể đến trung cấp rồi cơ, chính là một nhân tài xuất chúng trong đám tân sinh của cả năm Học viện Hoàng gia, người tên Ngu Thanh Thiên đó lợi hại thật hay là Lãnh Lăng Sương muốn cố ý khích tướng nàng nên mới nói những lời này đây?

Trong lòng Lãnh Bách Linh không khỏi nảy sinh ý muốn tranh đấu và hùng hực ngọn lửa chiến đấu, nếu Ngu Thanh Thiên thật sự giống như những gì Lãnh Lăng Sương đã nói thì nàng vẫn nên nghiền chết đối thủ mạnh mẽ này ngay từ trong nội thi hơn.

Càng hướng hồ gì bạn của Lãnh Lăng Sương thì chính là kẻ địch của mình, lần kiểm tra trên đảo Thủy Vu này, nàng vẫn nên đi gặp mặt người tên Ngu Thanh Thiên đó thử mới được.

“Người đừng có đặc ý, chúng ta cứ đợi mà xem” Lãnh Bách Linh lạnh lùng hừ một tiếng: “Đến lúc đó ta sẽ cho người được mở rộng tầm mắt xem thử ta đập bạn của người ở dưới chân như thế nào.”

“Vậy sao? Vậy thì ta nhất định sẽ lau mắt mà chờ xem” Lãnh Lăng Sương như cười như không mà nhìn Lãnh Bách Linh nói: “Đến lúc đó người bị người ta đập ở dưới chân, ta sẽ rất vui sướng được nhìn đấy.”

“Đợi ba tháng nữa thì sẽ biết kết quả ngay thôi, người cứ đợi đấy!” Lãnh Bách Linh nói xong liền xoay người rời khỏi lều của Lãnh Lăng Sương.

Sau khi ra khỏi lều của Lãnh Lăng Sương, Lãnh Bách Linh đi thẳng đến tập hợp với nhóm của mình, cả nhóm đều không khỏi coi trọng Ngu Thanh Thiên hơn, đồng thời cũng nhanh chóng cho người đi điều tra lai lịch của Ngu Thanh Thiên.

Đội ngũ của Lãnh Bách Linh là nhóm mạnh nhất của Học viện Hoàng gia trung tâm, bọn họ đã xem giải quán quân như đồ trong túi mình từ lâu, tuy mỗi người trong họ đều rất tự tin cho rằng những người như Ngu Thanh Thiên không hề có tư cách để tranh giải nhất với mình, thế nhưng nhằm mục đích cần thận nên họ vẫn xem nhóm của Ngu Thanh Thiên như đối thủ và vật cản đường của mình.

Nhìn theo bóng lưng Lãnh Bách Linh đi khỏi, khóe môi Lãnh Lăng Sương nở một nụ cười đầy thâm ý.

Nàng cực kỳ hiểu tính tình kiêu căng và tàn nhẫn của Lãnh Bách Linh, cứ để Ngu Thanh Thiên và Lãnh Bách Linh vào đảo Thủy Vu chơi đùa với nhau đi.

Bàn tay bùng tách trà của Lãnh Lăng Sương hơi siết lại, lòng thầm nghĩ lần này mình phải thật tỏa sáng trong trận đấu cá nhân, không chỉ có thể đề đầu được Lãnh Bách Linh và Ngu Thanh Thiên mà còn có khả năng sẽ được Thánh viện hoặc Hoàng viện trực tiếp phá lệ tuyển chọn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Để Các Nàng Tự Cắn Xé Lẫn Nhau

Từ khi Lãnh Bách Linh rời khỏi đến khi Lãnh Lăng Sương chìm vào suy nghĩ của mình, từ lúc bắt đầu nói chuyện đến lúc kết thúc, hai người đều không hề phát hiện trong lều có một nhánh cỏ nhỏ không mấy bắt mắt đang tản ra làn khói trong suốt màu xanh cực nhạt bỗng bồng bênh bay đi.

Do tân sinh quá nhiều, mà ngay hôm sau còn phải vào sâu trong đảo nên tất cả đều phải tự tìm chỗ để nghỉ ngơi và ngồi tu luyện, còn các học viên đàn anh thì phải ở đó suốt ba tháng nên mới dựng lều.

Ngu Thanh Thiên đang ngồi xếp bằng dưới một gốc đại thụ để nghỉ ngơi, một làn khói xanh trong suốt nhẹ nhàng không phát ra tiếng động chui vào trong cơ thể nàng.

Một lúc sau, Ngu Thanh Thiên mở mắt ra, trong mắt phủ một lớp băng lạnh.

Lúc vừa phát hiện Lãnh Lăng Sương trên đảo, Ngu Thanh Thiên vẫn luôn cảm thấy nàng ta không có thiện ý, thế nên nàng liền dùng dị năng điều khiển một nhánh cỏ trong lều của Lãnh Lăng Sương để thám thính thử, không ngờ lại nghe ngóng được chuyện nàng ta khiêu khích ly gián.

Ngu Thanh Thiên hoàn toàn không để ý chuyện Lãnh Bách Linh sẽ nảy sinh địch ý hay là đối đầu với mình, suy cho cùng thì Lãnh gia đã từng ra tay với cha mẹ nhân, thậm chí là nếu chúng biết được chuyện của mình ở Học viện Hoàng gia thì còn sẽ muốn gây bất lợi cho mình nữa, vốn đã có thù lớn sẵn nên cũng chẳng cần phải tránh né làm gì.

Chỉ cần là người của Lãnh gia thì nàng đều vô cùng căm ghét, nếu Lãnh Bách Linh tự tìm đến cửa khiêu khích thì nàng cũng sẽ không ngại cho nàng ta một bài học cả đời đều khó quên đâu.

Đương nhiên, Ngu Thanh Thiên cũng đã khắc cốt ghi tâm việc Lãnh Lăng Sương khiêu khích nham hiểm như thế, nàng lại càng thêm đề phòng Lãnh Lăng Sương và điều khiển thêm vài gốc Linh Thực nữa đi giám sát nàng ta.

Sau đó Ngu Thanh Thiên sờ cằm suy tư, Lãnh Lăng Sương và Lãnh Bách Linh bất hòa, nếu Lãnh Lăng Sương đã muốn lợi dụng Lãnh Bách Linh đến để gây phiền phức cho mình, vậy thì mình cũng hoàn toàn có thể lợi dụng Lãnh Bách Linh đi tìm Lãnh Lăng Sương để hai người cắn xé lẫn nhau.

Sáng sớm ngày hôm sau, một tia sáng mặt trời phá tan màn đêm và chiếu xuống mặt hồ.

Trời trong xanh, nước hồ biêng biếc, phản chiếu từng tia sáng ấm áp, mặt nước và bầu trời tạo thành một đường thẳng, phong cảnh vô cùng đẹp mắt.

Trước nay Ngu Thanh Thiên luôn thích những sự vật tốt đẹp, nàng nhảy lên một gốc đại thụ ngắm nhìn cảnh đẹp ở đằng xa, lòng nàng trầm xuống từng chút một, như thể đang dần tự hòa mình vào trời đất nơi đây vậy.

“Tập hợp, tập hợp, tập hợp!”

Đột nhiên bên bờ hồ vang lên từng đợt tiếng vọng, một thầy hướng dẫn đứng ở phía trước hét to, các tân sinh của năm học viện liền nhanh chóng tập hợp.

Ngu Thanh Thiên cũng thoát ra khỏi tâm trạng vừa rồi, không nhận được mà cau mày lại, cảm giác tĩnh lặng vừa rồi khiến nàng cảm thấy như mình đã bắt được cái gì đó vậy.

Nàng nhảy xuống khỏi cây và tập hợp cùng những người khác, nhưng vẫn giành ra một chút tinh thần không ngừng nắm bắt sự linh ngộ mờ ảo đó, dù sao thì nàng cũng có thể làm ba việc cùng một lúc mà.

Tất cả những đội ngũ của năm học viện lớn đã tập hợp đầy đủ, có tổng cộng hơn một trăm nhóm, sau một tiếng hiệu lệnh của thầy hướng dẫn, tất cả đều cùng xuất phát về hướng nơi làm nhiệm vụ.

Ước chừng đi được gần hai canh giờ, tất cả mọi người đã tiến vào sâu trong vùng ven của đảo Thủy Vu, xung quanh toàn là cây cối rậm rạp, phía xa xa có núi có sông, nhưng không hiểu sao lại khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm.

“Được rồi, đây chính là địa điểm kiểm tra mục đầu tiên của các em, nhóm nào thu thập được một ngàn viên tinh hạch của ma thú hoặc yêu thực và ra

khỏi khu rừng, đến báo cáo với thầy là được, kẻ đó sẽ có người dẫn các em đến địa điểm kiểm tra của mục thứ hai.” Một vị nam tử mặc y phục màu xanh xuất hiện trên một tảng đá trước mặt mọi người, ngồi xếp bằng và nói bằng giọng lãnh đạm.

Dứt lời nam tử liền phát tay: “Đi đi, diện tích của khu rừng rất rộng, các em đừng chỉ tập trung ở một chỗ, tản ra hành động sẽ hoàn thành nhiệm vụ càng nhanh hơn đây.”

“Vâng!”

Đoàn người nghe theo lời dặn của nam tử áo xanh, mười người một nhóm tiến vào khu rừng từ nhiều hướng khác nhau.

Vừa vào rừng chưa được bao lâu, trên cơ bản thì đã chẳng thể trông thấy những nhóm khác đâu nữa, nam tử áo xanh nói không sai, khu rừng này lớn quá.

“Lão đại, giờ chúng ta đi giết ma thú và yêu thực hay sao đây?” Cung Hạo triệu hoán Linh Thực ra hóa thành áo giáp, sau đó chà tay vào nhau hỏi.

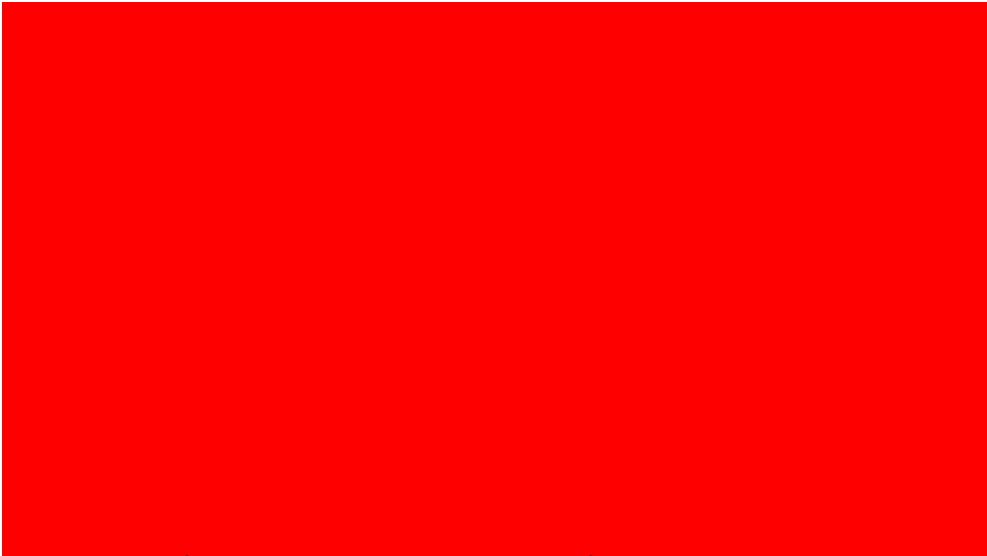
Ngu Thanh Thiên mỉm cười gật đầu, ánh mắt hùng hực ý chí chiến đấu, nàng chỉ tay về một hướng nói: “Sang bên đó, ta cảm giác được có một lượng lớn yêu thực đang chiếm cứ ở đó.”

“Được, đi!” Đoàn người trào dâng ý chí chiến đấu nhanh chóng lao về hướng đó.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Khiếp Sợ

Một đoàn người theo chân Ngu Thanh Thiên lướt nhanh tới một cánh rừng sâu thẳm thẳm.

Cây cối trong rừng xanh tươi mon mẫm, hoa nở vô cùng rực rỡ khiến lòng người khoan khoái.

Thế nhưng mọi người ở đây đều biết rõ, ở ngoài đã ngoại như bây giờ thứ càng đẹp để thì lại càng nguy hiểm.

Tinh thần lực của Ngu Thanh Thiên quét qua rừng cây một vòng, nàng duỗi tay chỉ về phía một vài cây xanh và hoa tươi: “Đây đều là những yêu thực đang ẩn nấp, mọi người hãy cẩn thận.”

Những người khác không may nghĩ ngờ phán đoán của Ngu Thanh Thiên, lập tức triệu hoán áo giáp Linh Thực để bảo vệ cơ thể, nhanh chóng tạo thành trận thế.

“Lão đại, ta đi trước nhé.” Kỳ Duệ nói, trong mắt tràn ngập hưng phấn.

Ngu Thanh Thiên gật đầu: “Người qua đó đi, khi nào yêu thực hiện ra thì lập tức dụ chúng nó đi vào phạm vi của trận địa.”

“Đã hiểu.” Trong tay Kỳ Duệ là một tấm khiên do Linh Thực hóa thành, áo giáp màu đen bảo vệ cơ thể một cách chặt chẽ, hần nhanh chóng xông lên phía trước.

Bên trong nhóm nhỏ mười người, vì Kỳ Duệ là Linh Thực Sư có lực phòng ngự mạnh nhất khoa chiến đấu nên hần vẫn luôn đảm nhiệm việc tiên phong

dẫn dụ Linh Thực.

Kỳ Duệ vừa mới xông lên, những người khác cũng lần lượt triển khai thế trận. Ngu Thanh Thiện lấy một cây cung toàn thân đỏ sẫm ra, một bao mũi tên gồm có mười một mũi bên trong xuất hiện trên vai nàng.

Đây là bộ cung tên do Phong Thần tự tay làm cho Ngu Thanh Thiện trước khi rời đi, đồng thời còn khắc lên trên đó rất nhiều thực văn phức tạp.

Mỗi mũi tên đều có thể dùng linh lực để tăng cường, mượn sức mạnh của Linh Thực để bắn ra. Bên trên mũi tên có điều khắc thực văn xoay chuyển. Sau khi bắn trúng mục tiêu, Ngu Thanh Thiện chỉ cần dùng tinh thần lực là có thể gọi mũi tên đã bắn ra quay trở về. Mười một mũi tên có thể sử dụng tuần hoàn vô tận.

Kỳ Duệ vừa xông vào cánh rừng, những cây dây leo màu xanh và những bông hoa tươi thắm vốn đang giống như cây cảnh đột nhiên bắt đầu lắc lư dao động, tựa như nhìn thấy món ăn ngon miệng mà phát ra tiếng rít “chít chít” chói tai.

Bông hoa lớn màu đỏ nở đẹp nhất kia lộ ra một khuôn mặt giống như con người, bên trong cái miệng lớn mọc đầy răng nanh sắc nhọn không ngừng lắc lư thân thể sắp tới gần Kỳ Duệ. Yêu thực vừa động, Kỳ Duệ lập tức xoay người chạy về phía nhóm người Ngu Thanh Thiện.

Một nhóm nhân tài mới bước vào khu rừng đã khơi mào cuộc chiến, chấn động đương nhiên được truyền đi rất nhanh. Thêm nữa khoảng cách cũng khá gần nên không ít đội nhóm của các học viện lớn khác lũ lượt bị thu hút mà chạy tới.

Trong số đó cũng bao gồm nhóm thuộc Học viện Hoàng gia trung tâm của Lãnh Bách Linh.

Có điều những đội bị chấn động của cuộc chiến thu hút mà chạy tới không hề đi ra giúp đỡ mà chỉ ẩn nấp ở bốn phía xung quanh để quan sát. Có những nhóm còn định chờ làm ngư ông đắc lợi.

Bên trong khu rừng này có rất nhiều yêu thực, thực lực cũng không hề thấp, đặc biệt là bông hoa lớn xinh đẹp kia đã có tu vi thất diệt Linh Sĩ.

Trong số các đội tân sinh khác có mặt tại hiện trường, trừ đội trưởng của các đội thuộc bốn viện khác đã đạt đến tu vi Linh Sĩ ra thì những người còn lại vẫn là Linh Thị và Linh Vệ. Một khi đặt chân vào khu rừng này thì nhất định phải chết.

Tu vi của Kỳ Duệ cũng xem như không thấp, là thất diệt Linh Vệ, thế nhưng so ra vẫn thấp hơn bông hoa lớn xinh đẹp kia cả một cảnh giới lớn. Thành viên thuộc các đội khác đang đứng ở bên ngoài quan sát không khỏi toát mồ hôi vì hân, họ đều cảm thấy hân quá kích động và liêu lĩnh, làm vậy có khác nào đi chịu chết chứ?

Khi tới gần nhóm người Ngu Thanh Thiện, dây leo màu xanh quấn chặt lấy chân Kỳ Duệ. Bông hoa lớn cực kỳ xinh đẹp kia mở to cái miệng toàn răng nanh, nhanh chóng di chuyển đến sau lưng Kỳ Duệ rồi cắn phập xuống.

Ngay lúc mọi người đều cho rằng Kỳ Duệ sẽ rơi vào trong miệng bông hoa lớn xinh đẹp kia và chết không toàn thây thì một mũi tên được bao bọc bởi ánh sáng màu đỏ sẫm bắn ra, xuyên thẳng qua đóa hoa lớn cực kỳ xinh đẹp có áp lực cực lớn kia.

Một viên tinh hạch lấp lánh được mũi tên mang ra, uốn quanh một vòng rồi cuối cùng rơi vào trong tay Ngu Thanh Thiện.

“Cái gì?” Những kẻ khác nhìn thấy cảnh này thì đều kinh ngạc đến ngẩn người.

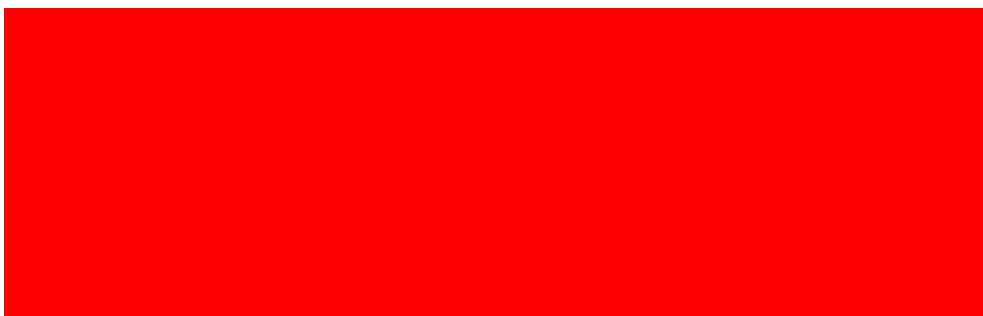
Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Ngu Thanh Thiện, toát ra một vẻ kinh ngạc khiếp sợ không dám tin vào mắt mình.

“Tu vi của nàng ấy vậy mà đã đạt đến cửu diệt Linh Sĩ, chuyện này có phải là thật không vậy?” Có kẻ kinh ngạc hô lên một tiếng, nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Gài Bẫy Chém Giết

Một khi Linh Thực Sư vận dụng linh lực thì người khác sẽ nhìn ra được tu vi của họ.

Ngu Thanh Thiên dùng linh lực gia trì trên mũi tên, tu vi cửu diệp Linh Sĩ hiện rõ không thể nghi ngờ, nhưng mà nàng cũng chẳng định giấu giếm mà làm gì.

Muốn được Thánh viện chú ý và được phá lệ tuyển chọn thì các mặt đều tất yếu phải thật mạnh, càng thể hiện được thiên phú hơn người thì đương nhiên sẽ càng được coi trọng hơn.

Sau khi lấy được Xà Hoàn thảo và giải được độc cho cha mẹ nhân xong, Ngu Thanh Thiên liền không còn nỗi lo về sau nữa, cộng thêm việc sau này còn phải đối đầu với hai con quái vật khổng lồ là Lãnh gia và Trì gia nên nàng quyết định bước lên con đường của một thiên tài.

Chỉ có ở Thánh viện, những thiên tài hơn người mới có thể nhận được sự coi trọng, mới có thể nhận được sự bồi dưỡng tốt nhất và nguồn tài nguyên phong phú nhất.

Nếu có cơ hội lọt được vào mắt xanh của một vị cường giả cấp cao nào đó của Thánh viện và trở thành đệ tử thân truyền thì cho dù Lãnh gia có muốn đối phó với nàng thì cũng phải tính toán từng li từng tí, thế thì nàng liền có thời gian phát triển nhanh chóng.

Ngu Thanh Thiên bắn ra một mũi tên liên giết chết được yêu thực đoá hoa lớn có tu vi thất diệp Linh Sĩ nọ, khiến cho thành viên của các nhóm khác nhìn đến ngẩn hết cả người.

Sau đó nàng dùng tay ra hiệu với những người khác trong nhóm, tám người khác liền nhanh chóng tản ra, mỗi người tự phân công.

Hạ Oanh khá giỏi về nguyên tố Thổ, nàng đã bố trí chạm bẫy ở xung quanh từ lâu. Lúc Kỳ Duệ dụ đám yêu thực nọ xông tới, đất đai bốn phía liền đột nhiên tách ra, từng cái hố to xuất hiện, đa số các yêu thực đều rơi vào trong đó.

Sở trường của Hỏa Ly Nhã là nguyên tố Băng, lúc Hạ Oanh bố trí chạm bẫy, hắn cũng giấu vô số những nhũ băng bên trong lòng hố.

“Bùm!”

Đám yêu thực nọ vừa đến gần nhóm của Ngu Thanh Thiên liền liên tiếp rơi vào trong hố, không ít yêu thực còn bị nhũ băng của Hỏa Ly Nhã đâm xuyên qua người.

Tinh thần lực của Mộ Dung Thanh và Tạ Thư đều rất mạnh, hai người lập tức phóng tinh thần lực ra dẫn dụ những yêu thực vẫn còn ở trên mặt đất xông thẳng về phía trước, phần lớn đều rơi hết vào hố. Cung Hạo thì giỏi về nguyên tố Hỏa, Linh Thực Hỏa Diễm hoa của hắn có thể không ngừng phóng ra những quả cầu lửa, thế là liền có những quả cầu lửa lần lượt từ giữa không trung rơi xuống, lửa cháy thiêu đốt khiến những yêu thực trong hố đều hết lên thảm thiết.

Cơ Linh Song giỏi về tỷ thí sức mạnh, nàng bay ra, tung từng quyền ra đánh cho những yêu thực còn ở trên mặt đất đều rơi hết xuống hố, nàng di chuyển nhanh nhẹn, khi vừa có yêu thực đến gần tấn công nàng thì sẽ lập tức bị mũi tên của Ngu Thanh Thiên giết chết ngay.

Lạc Hiểu giỏi về thức sinh, từng sợi dây leo dài mảnh được hắn thổi thức bện lại thành một tấm lưới và giam tất cả những yêu thực bị rơi xuống lại ở bên trong lòng hố.

Doãn Minh là Linh Thực Sư hệ trị liệu, hắn đứng phía sau Ngu Thanh Thiên, nếu có ai đó bị thương hắn liền ra tay ngay.

Cứ thế, dưới sự phối hợp ăn ý của mười người, hơn ba mươi yêu thực trong rừng cây, ngoài những yêu thực bị Ngu Thanh Thiên bắn chết ra thì đều bị dụ rơi vào trong hố và giết chết.

“Chít chít!” Từng tiếng thét chói tai phát ra từ trong hố và vang vọng khiến cho những người đứng quan sát xung quanh nghe thấy mà tê cả da đầu.

Mạnh thật đấy, phối hợp ăn ý hết biết. Nhóm của Ngu Thanh Thiên đối đầu với đám yêu thực mạnh thế này nhưng lại hoàn toàn chiếm được ưu thế và giết chết hết bọn chúng. Không những chẳng có ai bị thương mà cả nhóm còn quần công nghiên nát hoàn toàn đám yêu thực đó.

Lực chiến đấu thế này khiến cho mấy đội ngũ mạnh nhất của các học viện lớn khác không khỏi nảy sinh ra một cảm giác nguy cơ.

Với tốc độ và hiệu suất chém giết này của nhóm Ngu Thanh Thiên thì họ chẳng cần tốn bao nhiêu thời gian đã có thể gom đủ được một ngàn tinh hạch của ma thú và yêu thực rồi.

Mà bọn họ muốn giải quyết hết hơn ba mươi yêu thực có thực lực không hề thấp một lượt hoàn toàn không dễ chút nào, còn có khả năng người của cả nhóm đều sẽ bị thương nữa chứ.

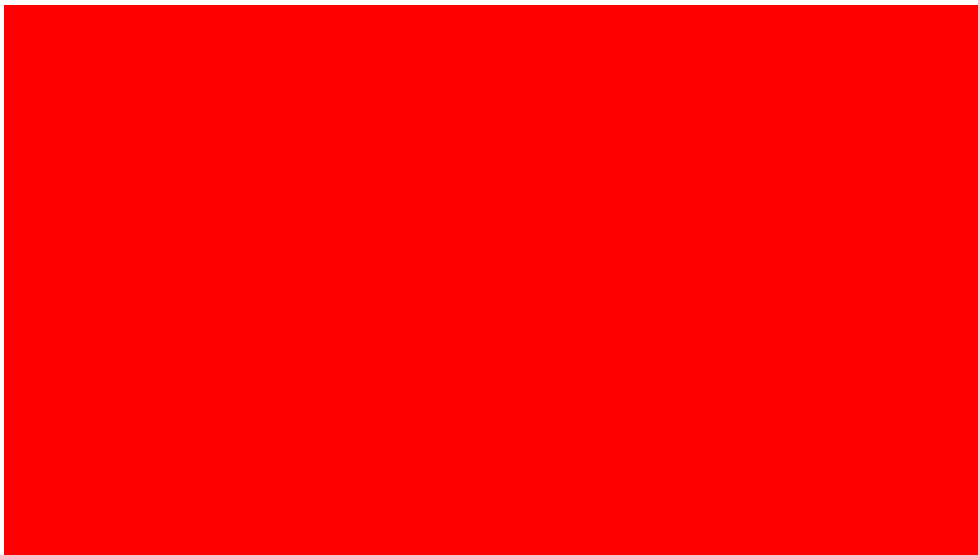
Lãnh Bách Linh thấy nhóm của Ngu Thanh Thiên vô cùng ung dung giết chết hơn ba mươi yêu thực, vẻ mặt liền không khỏi trở nên hơi khó coi.

Xem ra Lãnh Lăng Strong không hề lừa gạt nàg, thực lực của người tên Ngu Thanh Thiên này đúng là không thể xem thường được, ít nhất nếu so về mặt tu vi thì đội trưởng được cho là có sức chiến đấu, thiên phú mạnh nhất trong đám tân sinh của học viện vùng bắc bộ bọn họ cũng còn thấp hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Hứng Thú (1)

Ngọn lửa giáng xuống từ trên không cùng với nhũ băng trên mặt đất cùng nhau tấn công khiến cho đám yêu thực bị rơi xuống hố chẳng bao lâu sau liền toi mạng.

Ngu Thanh Thiên vẫy tay một cái, tinh hạch của hơn ba mươi yêu thực trong hố liền rơi vào tay nàg, sau đó bị nàg thu vào một chuỗi vòng tay xinh đẹp, tinh xảo màu đỏ rực có khắc hình đóa hoa Ma Hoàng thảo.

Chuỗi vòng tay này chính là món quà trang sức không gian Phong Thần đã tặng nàg khi rời khỏi Học viện Hoàng gia.

Lúc này, trong một ngôi nhà gỗ tại trung tâm của đảo Thủy Vu có vài người đang ngồi, trong đó có ông lão gầy guộc tóc bạc đến từ Thánh viện và nam tử trung niên lạnh lùng đến từ Hoàng viện, còn có viện trưởng của năm Học viện Hoàng gia nữa.

Trước mặt bọn họ là mấy mảnh tinh thạch trông như là mặt gương vậy, tất cả đều được chế tạo bởi một nhà Linh Thực Sư hệ hoan cảnh.

Cảnh đang phản chiếu bên trên một trong số chúng chính là trận chiến của bọn Ngu Thanh Thiên.

Khi thấy Ngu Thanh Thiên lấy cung tên ra bắn chết yêu thực, trong mắt ông lão gầy guộc liền lóe lên một tia sáng.

Lúc hướng dẫn Phong Thần ở Học viện Hoàng gia thì ông lão gầy guộc đã biết tới sự tồn tại của người tên Ngu Thanh Thiên này. Cô bé này có thể khiến cho hai vị trưởng khoa áo đen và áo trắng vô cùng coi trọng, hơn nữa còn là con gái của Ngu Cảnh, vì thế nên ông cũng không khỏi giành thêm vài phần quan tâm cho nàg.

“Cô bé đó chỉ mới mười lăm tuổi mà đã có tu vi cửu diệt Linh Sĩ rồi, thiên phú Linh Thực nhường này đúng là không tẻ chút nào hết.” Chủ viện của Học viện Hoàng gia vùng đông bộ nhìn Thư Giang cười hỏi: “Cô bé này có lai lịch gì không?”

Mười lăm tuổi đã đạt đến tu vi cửu diệt Linh Sĩ, trong thế hệ người trẻ tuổi cũng không phải không có, thế nhưng lại quá ít ỏi, mấy thiên tài như Phong Thần và Trì Mặc Nhiễm đều đã làm được, chỉ là lai lịch của Ngu Thanh Thiên thì lại chỉ có hai trong số những người ngồi đây biết rõ mà thôi.

Đương nhiên Thư Giang biết rất rõ lai lịch của Ngu Thanh Thiên, cũng không giấu giếm: “Cô bé này tên là Ngu Thanh Thiên, đến từ Cẩm Vương phủ của Đại Diễm quốc, là một Linh Thực Sư trời sinh mới ra đời đã được trời cao giáng lời chúc phúc xuống, khảo nghiệm cho thấy thiên phú Linh Thực và tinh thần lực đều cực cao.” Tuy lúc trước Ngu Thanh Thiên đã che giấu thiên phú tinh thần lực của mình trong đợt kiểm tra nhập học, thế nhưng sau này lại không hề che giấu trong lần kiểm tra của viện thực văn.

Nghe Thư Giang nói vậy, những người ngồi đó đều lộ ra vẻ sùng sốt, đặc biệt là ông lão gầy guộc và nam tử lạnh lùng họ còn đồng thời lộ ra cả sự hứng thú nữa.

Phải biết rằng người có thiên phú Linh Thực và tinh thần lực đều cực cao đã ít lại càng thêm ít, nếu gặp được một người như thế thì chỉ cần bồi dưỡng cho thật tốt, thành tựu trong tương lai tuyệt đối sẽ không hề thấp. Hơn nữa người như thế rất thích hợp để học thực văn, xác suất có thể trở thành một Thực Văn Sư cấp chuyên gia là rất cao.

“Ta thấy lúc sử dụng cung tên, cô bé dùng lực rất vừa phải, tổ chất cơ thể cũng rất khá.” Nam tử trung niên lạnh lùng nọ thần nhiên cất lời.

Bàn tay đang bung tách trà của viện trưởng Học viện Hoàng gia vùng tây bộ hơi ngừng lại, như thể bỗng dưng bừng tỉnh mà nói: “Đại Diễm quốc, Cẩm Vương phủ, cung tên, chẳng lẽ cô bé là con gái của Ngu Cảnh?”

Nghe thấy vị viện trưởng này hỏi thế, những người khác đều giật mình, đồng thời bất giác nhớ tới cái người trời sinh đã có thiên phú hơn người, tài hoa vô song của rất nhiều năm về trước đó, không chỉ được các Học viện Hoàng gia tranh giành nhau trước giai đoạn tu hành mà sau đó còn có hai vị cường giả của Thánh viện và Hoàng viện vì ông mà đánh nhau một trận.

Chỉ đáng tiếc là không biết vì nguyên nhân gì mà Ngu Cảnh lại chủ động từ bỏ cơ hội được đến Thánh viện và Hoàng viện để tu hành, thế nhưng không ít chuyện náo động xảy ra vào năm đó hãy còn khiến cho người ta nhớ mãi không quên.

Ánh mắt của nam tử lạnh lùng quét tới trên người Ngu Thanh Thiên ở trong mặt gương nọ, hứng thú vốn rất mờ nhạt trong mắt ông chợt đậm hơn vài phần.

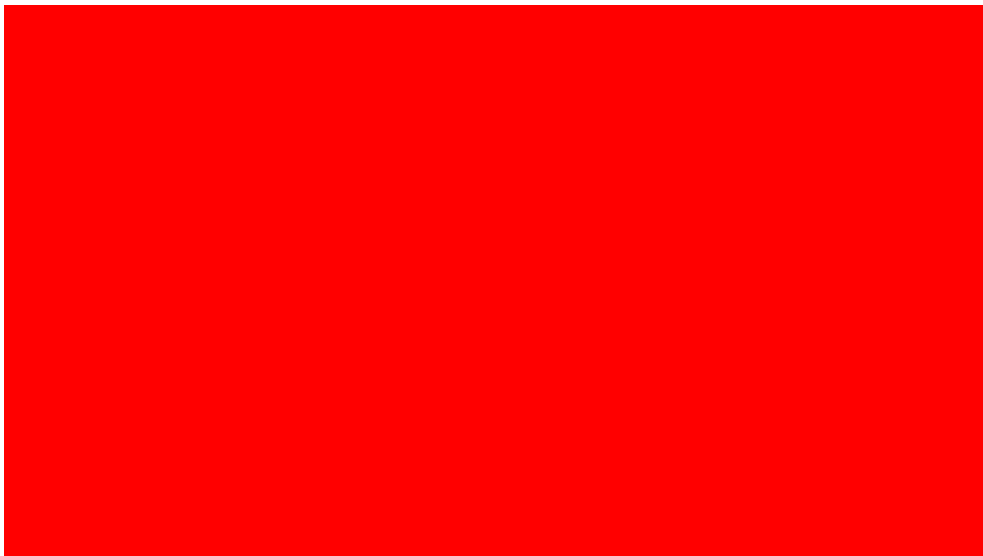
Tư chất của Ngu Cảnh năm đó rất xuất chúng, nếu đem ra so sánh với Phong Thần của hiện tại cũng không hề kém hơn chút nào, năm đó ông khá là tán thưởng Ngu Cảnh.

Hơn nữa tuy rằng Ngu Cảnh đã không chọn Hoàng viện, thế nhưng cũng không hề đến Thánh viện tu hành, do đó ấn tượng của cấp cao trong hai viện giành cho Ngu Cảnh ngoài kinh hãi ra thì còn có tiếc nuối nữa, nhưng lại chẳng mấy phản cảm với ông.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234: Hứng Thú (2)

Những người có mặt ở đó đều có ấn tượng rất sâu sắc với Ngu Cảnh, nghe thấy Ngu Thanh Thiên là con gái của ông, thật ra lại cảm thấy hơi thà lòng hơn chút.

Suy cho cùng thì năm đó thiên phú của Ngu Cảnh cũng quá mức xuất chúng, có thể sinh ra một đứa con có thiên phú thế này cũng không có gì là lạ cả.

“Tinh thần lực của Ngu Thanh Thiên rất cao, cô bé có học thực văn không?” Nam tử trung niên lạnh lùng nọ nhìn Thư Giang hỏi.

Thư Giang cũng khá là thích cô bé tiểu bối Ngu Thanh Thiên này, càng hy vọng cô bé có thể lọt vào mắt hai vị trưởng lão của Thánh viện hoặc Hoàng viện, bèn gật đầu đáp: “Thiên phú được tể và thực văn của Ngu Thanh Thiên đều rất cao, hiện đang tu luyện đồng thời hai hệ. Nếu có tổ chức thi đấu cá nhân cho tân sinh thì Học viện Hoàng gia vùng nam bộ bọn ta cũng sẽ phái cô bé ra thi đấu đấy.”

Ông lão gầy guộc cười nói: “Có gì là không được? Ta cũng muốn nhìn thử xem con gái của Ngu Cảnh có được khí phách của hãn năm đó hay không, vậy chúng ta cũng tổ chức thi đấu cá nhân cho tân sinh luôn đi.”

Sau đó ông liền quay đầu nhìn nam tử trung niên lạnh lùng: “Tề trưởng lão, người thấy thế nào?”

Giờ chỉ mới thấy Ngu Thanh Thiên biểu hiện được thiên phú về Linh Thực và tinh thần lực cực cao, vẫn chưa đủ để khiến cho Thánh viện và Hoàng viện đặc cách tuyển chọn.

Người được Thánh viện và Hoàng viện đặc cách tuyển chọn đều được cho là thiên tài tuyệt thế trong thế hệ trẻ, không chỉ phải xem xét thiên phú Linh Thực và tinh thần lực, mà còn phải xem tâm tính, tiềm năng và khả năng ứng biến kết hợp hoàn hảo với nhau thì mới được.

Nếu Ngu Thanh Thiên có biểu hiện ưu tú về được tế và thực văn thì càng tốt, nói không chừng còn thật sự có hy vọng khiến bọn họ đặc cách tuyển chọn.

“Có thể, ta cũng muốn nhìn thử xem tư chất của cô bé đó rốt cuộc ra làm sao.” Nam tử lạnh lùng tán thành đáp.

Biểu hiện của Ngu Thanh Thiên hiện giờ chỉ có thể nói là rất xuất sắc trong số các tân sinh, thế nhưng muốn nhận được lời mời tuyển chọn thì vẫn còn chưa đủ.

“Thế thì rất tốt.” Thật ra viện trưởng của các học viện khác cũng hy vọng tân sinh có thể được kiểm tra cá nhân.

“Ta thấy nhóm mười người này phối hợp với nhau vô cùng ăn ý và tuyệt vời, gần như là phát huy hết được ưu điểm của mỗi một người. Đặc biệt là học viên hệ thức sinh đó, không chỉ tham gia chiến đấu mà còn phát huy được khả năng chiến đấu rất khá nữa. Kế hoạch tác chiến của nhóm này là do ai lập ra đây? Đúng là rất khá.” Ánh mắt của ông lão gây guộc sáng như đuốc, vừa nhìn đã thấy được ưu thế tập thể của nhóm Ngu Thanh Thiên. Thư Giang cười vui vẻ nói: “Cách thức tác chiến của mỗi người trong nhóm đều do chính tay Ngu Thanh Thiên quy định cả đấy, bao gồm cả điều khiển tinh thần lực và ràng buộc thức sinh... tất cả đều được khai thác tiềm năng tối đa. Đây vẫn chỉ là một trong các kế hoạch của chúng mà thôi.”

Viện trưởng của bốn học viện khác nghe thấy ông nói thế, trên mặt đều nở nụ cười nhưng trong mắt lại không có được bao nhiêu ý cười. Bọn họ đều không ngờ rằng kiểm tra chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà vinh quang đều bị cái nhóm tân sinh của Học viện Hoàng gia vùng nam bộ này cướp sạch hết rồi.

“Ha ha, ta thật sự mong đợi được xem biểu hiện kế tiếp của chúng đấy.” Ông lão gây guộc cười lớn nói.

Nam tử lạnh lùng cũng gật đầu: “Hy vọng chúng sẽ không khiến chúng ta phải thất vọng.”

Họ đều cảm thấy tò mò và hứng thú không biết Ngu Thanh Thiên có thể phát huy được thực lực và biểu hiện đáng kinh ngạc trong buổi kiểm tra sau này hay không.

Những người khác cũng không nói gì nữa, đều dồn hết ánh mắt nhìn vào trong gương.

Trong rừng cây, Ngu Thanh Thiên thu tinh hạch, chẳng thèm liếc mắt nhìn mấy đội nhóm đang rình coi ở cách đó không xa lấy một cái. Những người này vừa đến gần là nàng đã phát hiện ra rồi, nhưng nàng lại không hề để ý tới.

“Chúng ta tiến về hướng tây bắc nào.” Ngu Thanh Thiên phóng tinh thần lực ra, lại quét được một nơi có rất nhiều ma thú.

Trong đầu Hạ Oanh vừa lóe lên một cái, bùn đất trên cái hố nọ liền lập tức rơi xuống, chôn vùi hết tất cả thi thể của đám yêu thực kia bên dưới.

Đoàn người liền chuyển địa điểm chiến đấu sang chỗ khác.

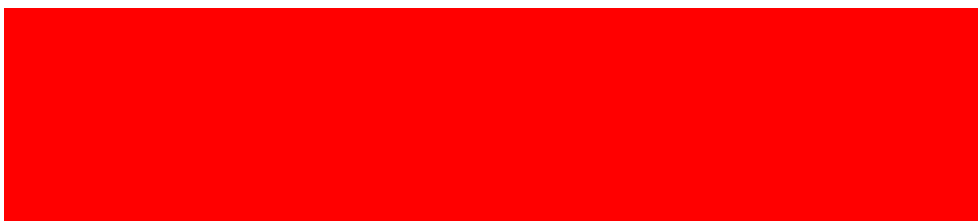
Các nhóm khác thấy thế đều không khỏi thán phục người trong nhóm của Ngu Thanh Thiên phối hợp thật tuyệt vời. Đặc biệt là khi đã được chứng kiến khả năng khống chế tinh thần lực của Mộ Dung Thanh và Tạ Thư cùng với khả năng bao vây bằng thức sinh của Lạc Hiểu, khiến cho bọn họ như là được mở rộng tầm mắt.

Hóa ra còn có thể phối hợp chiến đấu như thế được nữa. Các học viên hệ thức sinh yếu ớt lại càng như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 235: Có Phải Bị Điên Rồi Không

Ngu Thanh Thiện dẫn đoàn người đi về hướng nàng cảm giác được là có ma thú, mấy nhóm thuộc các học viện khác cũng hiếu kỳ mà nối bước theo sau.

Sâu trong rừng cây, một đàn Linh Giác thú đang nằm trên một đồng cỏ trống trải, có khoảng hơn năm mươi con, trong đó có một con có cơ thể khổng lồ đang tản ra một luồng áp lực mờ nhạt.

Ngu Thanh Thiện vừa dẫn đoàn người đến nơi, con Linh Giác thú khổng lồ đó liền ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lóe ánh vàng của nó tràn đầy sát khí.

Nó hí lên một tiếng, những con Linh Giác thú đang nằm quanh đó liền ào ào đứng dậy. Mũi chúng phì ra hơi nóng, móng guốc cào lên mặt đất, hiển nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Ánh mắt thích thú của Ngu Thanh Thiện quét tới con Linh Giác thú khổng lồ nọ, nàng nói với những người khác: “Con Linh Giác thú có tu vi Linh Tướng đó dễ ta lo, những con khác thì vây lại giết hết đi.”

Chất đất của đồng cỏ này quá cứng, không thích hợp làm bãi đất, thế nhưng lại có thể vây giết.

“Lão đại, ta lên trước dụ chúng sang nhé.” Kỳ Duyệt hoạt động nắm tay, vẻ mặt đông đầy ý chí chiến đấu.

Ngu Thanh Thiện nói: “Không, chỗ này có hơn năm mươi con Linh Giác thú, tốc độ chạy quá nhanh, người mà qua đó thì rất khó mà quay lại được.”

Nàng dừng lại một chút rồi nói: “Đội chúng nó chủ động xông qua, dùng kế hoạch hai.”

“Được!” Những người khác nhao nhao gật đầu.

Trong khoảng thời gian bọn họ nói chuyện, hơn năm mươi con Linh Giác thú đó quả nhiên đã mở mắt trừng trừng mà xông qua.

“Lạc Hiểu, bắt đầu đi.” Ngu Thanh Thiện nhìn những con Linh Giác thú chỉ còn cách họ chừng mười mét, cất tiếng.

Lạc Hiểu có vẻ ngoài rất thanh tú, vẻ mặt luôn rất bình tĩnh, hần thản nhiên gật đầu rồi lập tức mượn sức mạnh của Linh Thực bắt đầu thúc sinh.

Bỗng nhiên, cô đại trên đồng cỏ trước mặt chợt lớn lên với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng mà trật tự lao về phía đám Linh Giác thú.

Khi đám Linh Giác thú chỉ còn cách bọn Ngu Thanh Thiện ba mét, chợt nghe mấy tiếng “ầm ầm ầm” vang lên, kể đó mọi người liền thấy tất cả những Linh Giác thú vừa xông qua nọ đều ngã nhào trên mặt đất.

Chỉ cần đưa mắt nhìn kỹ một chút thì liền có thể phát hiện thật ra bốn chân của mỗi con Linh Giác thú đều đã bị những ngọn cỏ vừa dài vừa khỏe quấn lấy, thế nên lúc xông qua chúng mới không kiểm soát được mà té ngã. Ngu Thanh Thiện nhìn Hạ Oanh nói: “Vây lại.”

Hạ Oanh lập tức điều động Linh Thực trong cơ thể, linh lực phóng ra, từng bức tường đất đột nhiên dâng lên từ trên mặt đất, vừa khéo bao vây hết toàn bộ đàn Linh Giác thú nọ.

Lạc Hiểu không chút do dự thôi thúc cỏ dại đan thành một tấm lưới lớn bịt kín toàn bộ không gian trên đỉnh tường đất, khiến cho đám Linh Giác thú không còn đường chạy thoát nữa.

Con thú vương vốn còn đang thong dong nằm trên mặt đất nọ thấy thế, trong mắt liền lộ ra sự phẫn nộ cùng cực, nó lập tức cào móng lên mặt đất rồi xông qua.

Ngu Thanh Thiện nheo mắt nói: “Các người vây giết đi, ta đi đối phó nó.”

Bộ áo giáp màu đỏ lộng lẫy bọc lấy toàn thân Ngu Thanh Thiện, nàng rút dao găm trong ống gậy ra rồi nhún nhẹ mũi chân xông thẳng về phía trước.

Những học viên khác đang ẩn nấp trong rừng cây đều trừng lớn mắt: “Cô nàng Ngu Thanh Thiển đó bị điên hay sao vậy?”

“Nàng ta vậy mà lại dám xông lên như thế, chẳng phải nàng ta có cung tên hay sao?”

“Đó chính là một con ma thú cấp Linh Tướng đấy! Nàng ta xông lên như thế là đang muốn đi tự sát hay sao vậy?”

“Linh Giác thú lại còn là loại giỏi nhất về cận chiến nữa chứ, Ngu Thanh Thiển làm như thế cũng quá là điên rồi đấy.”

“Có khi nào nàng ta còn có mảnh khóc gì khác hay không? Ta vẫn luôn cảm thấy nàng ta là một người khá là lý trí, không giống dạng người thích đi chịu chết.”

“...” Tiếng bàn luận không ngừng vang lên trong rừng cây.

Không chỉ có học viên của các học viện khác không thể nào hiểu nổi cách làm của Ngu Thanh Thiên, mà ngay cả những cấp cao của các viện đang quan sát trận chiến cũng đều có hơi khó hiểu.

“Con bé định làm gì thế kia? So độ cứng của cơ thể với Linh Giác thú ư?” Viện trưởng của Học viện Hoàng gia vùng tây bộ nhíu mày nói giọng không tán thành: “Quá tự tin thì chính là liều lĩnh rồi.”

Ông lão gầy guộc đến từ Thánh viện vuốt râu cười nói: “Nói không chừng con bé còn có chuyện đáng kinh ngạc gì đó giành cho chúng ta đây.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Năm Bắt Cơ Hội

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên người Ngu Thanh Thiên, lúc này nàng đã bắt đầu hành động.

Chỉ thấy sau khi tiếp cận Linh Giác thú vương, Ngu Thanh Thiên lại không hề chém chết nó ngay, mà là lợi dụng thân hình quý dị của mình và không ngừng dùng dao găm tập kích, chọc cho Linh Giác thú vương càng thêm tức giận.

Ngu Thanh Thiên bị kẹt ở cửu diệt Linh Sĩ bấy lâu vẫn luôn cảm thấy mình còn thiếu một chút gì đó, lúc nhìn thấy con Linh Giác thú vương này là một ngũ diệt Linh Tướng, nàng liền nghĩ ngay đến chuyện kích thích tiềm năng thông qua chiến đấu, thử xem có cơ hội đột phá được lên Linh Tướng hay không.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu nàng chọn cận chiến là vì đợi thời cơ có thể tung ra một kích giết chết Linh Giác thú vương.

Linh Giác thú vương không chỉ có sức mạnh cực lớn mà khả năng điều khiển nguyên tố Thổ còn rất cao nữa, chẳng mấy chốc liền có từng mũi dùi đất chui ra khỏi mặt đất và đâm về phía Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên như là đã đoán được từ trước mà xoay người tránh thoát.

Từng khối đất đá từ trên trời rơi xuống trên đầu nàng, bước chân nàng chưa từng dừng lại, từng đường dư ảnh lướt qua, đất đá rơi xuống đất lại không hề chạm được vào một ngón tay của nàng.

Nhưng mà Ngu Thanh Thiên cũng không dám áp quá sát Linh Giác thú vương, tuy tố chất cơ thể của nàng cũng rất khá, nhưng nếu so với nó thì lại vẫn còn kém rất xa, nếu lấy cứng chọi cứng thì thế nào cũng thua mà thôi.

Thế là một người một thú cứ giữ nguyên thế trận đó mà đánh nhau không ngừng.

Đám Linh Giác thú bị vây lại thì đã bị những người khác trong nhóm liên thủ giết chết bên trong tường đất.

Gần nửa canh giờ sau, con Linh Giác thú vương nọ liền hoàn toàn phát điên, Ngu Thanh Thiên cũng đã cảm nhận được một cảm giác tràn đầy thỏa thích từ trận chiến này.

Ở kiếp trước, trên cơ bản là ngày nào nàng cũng phải sống trước đầu đao mũi kiếm, chỉ có chiến đấu với đám xác sống có cấp bậc cao hơn mình thì mới có thể không ngừng nâng cao thực lực.

Ngu Thanh Thiên đánh tiếp nữa cũng không còn cảm nhận được loại linh cảm có được lúc mới bắt đầu nữa, đúng lúc con Linh Giác thú vương nọ lộ ra yếu điểm dưới con tức giận, thế là cơ hội dứt điểm đã đến.

Nàng lập tức kéo dài khoảng cách với Linh Giác thú vương, nàng chạy thật nhanh trên đồng cỏ, cung tên đỏ thẫm chợt xuất hiện trên tay.

Từng mũi tên tỏa ra ánh sáng đỏ bắn về hướng của Linh Giác thú vương. Linh Giác thú vương không thiện về chiến đấu ở khoảng cách xa, thân pháp của Ngu Thanh Thiên thì lại quý dị, nó vốn chẳng thể nào đuổi kịp được. Lúc đang tức điên lên thì lại thấy có những mũi tên bất chợt bay tới, lập tức liền giật bắn cả mình.

Nó có thể cảm nhận được những mũi tên đó có thể gây nguy hiểm đến tính mạng của mình. Thế nhưng những mũi tên do Phong Thần chế tạo không chỉ có chất liệu cực tốt mà còn được chạm khắc rất nhiều thực văn, một khi đã bắn ra thì tốc độ sẽ cực kỳ nhanh, Linh Giác thú vương đang đuổi theo Ngu Thanh Thiên, tác động của quán tính khiến nó không thể nào dừng lại và đổi hướng để trốn thoát được.

Nó chỉ có thể cường hóa và củng cố lại da lông trên người để cố gắng ngăn những mũi tên màu đỏ đó lại.

Sau khi Ngu Thanh Thiên bắn ra ba mũi tên, Linh Giác thú vương liền không cam lòng mà ngã xuống mặt đất, hơi thở dần tắt lịm.

Mọi người trong rừng cây lại nhìn ngẩn cả người thêm lần nữa.

“Thân pháp của nàng ta thật là nhanh, chẳng trách sao lại dám xông thẳng đến trước mặt Linh Giác thú vương và đánh nhau với nó.”

“Mạnh quá, chỉ mới là cửu điệp Linh Sĩ thôi mà đã giết được ngũ điệp Linh Tướng rồi, lại còn không bị thương gì nữa chứ, cô nương này mạnh quá đi mất.”

“Quả thật là rất mạnh, nàng ta lúc này chỉ mới triệu hoán mỗi áo giáp mà thôi, Linh Thực gì cũng chưa dùng tới hết ấy.”

“Tiến pháp của nàng ta cũng rất cao nữa, không chỉ bách phát bách trúng mà còn toàn bắn trúng chỗ trí mạng của Linh Giác thú vương thôi.”

“Sao lúc nãy nàng ta không dùng cung tên để giết thẳng Linh Giác thú vương luôn cho rồi mà còn phải cận chiến trước một hồi lâu như thế nhỉ?”

“Nàng ta đang muốn tìm kiếm cảm giác tiến cấp trong chiến trận đấy, chắc là đang muốn đột phá lên tu vi Linh Tướng.” Một nhóm trưởng có ánh mắt khá thiện cảm cảm thán.

“Thật ra nàng ta vẫn luôn chọc tức Linh Giác thú vương, khiến cho lý trí ban đầu của nó dần mất đi, đợi đến khi nó nóng nảy bực mình và nhắm mắt đuổi theo, Ngu Thanh Thiên mới bắt lấy cơ hội để giết chết được nó ngay, đến lúc đó thì nó có muốn phản ứng hay là chạy trốn cũng đâu còn kịp nữa.” Nhóm trưởng của Lãnh Bách Linh tiếp lời.

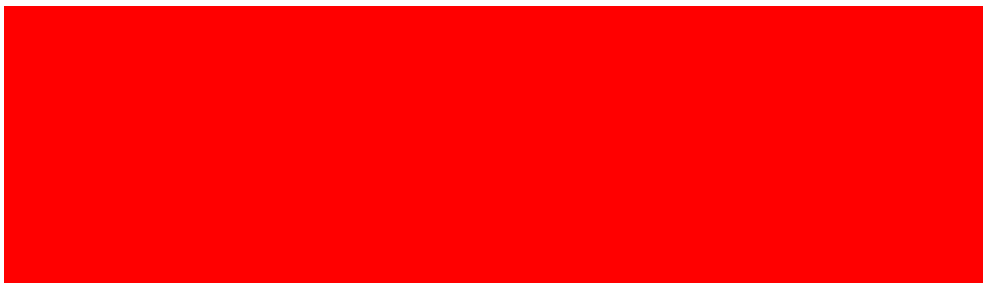
Thật ra nếu lúc vừa bắt đầu Ngu Thanh Thiên đã sử dụng cung tên để bắn chết Linh Giác thú vương thì xác suất thành công của việc giết được nó sẽ không cao lắm, suy cho cùng thì một ma thú có được tu vi cấp Linh Tướng thì cũng đã có linh trí rồi, thế nên chúng vô cùng thông minh.

Cứ cho là nó không bị kịp tốc độ của mấy mũi tên đó đi, thế nhưng nó lại có thể quay đầu bỏ chạy ngay sau khi trúng phải mũi tên đầu tiên, với sự quen thuộc hoàn cảnh quanh đây cùng với tốc độ chạy của nó thì khả năng để Ngu Thanh Thiên bắn được mũi tên thứ hai và giết chết nó sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Bắt Chước

Trong ngôi nhà gỗ ở trung tâm đảo Thủy Vu.

Mọi người xem xong trận chiến trong gương, đều có thể đoán ra được Ngu Thanh Thiên muốn cận chiến là vì mục đích gì.

“Suy nghĩ tỉ mỉ, hành động mạnh mẽ, cô bé này khá lắm.” Viện trưởng của Học viện Hoàng gia vùng đông bộ hơi lộ vẻ tán thưởng, quan hệ giữa ông và Thư Giang rất tốt.

Vẻ tươi cười trên mặt Thư Giang lại càng thêm đậm nét hơn: “Cô nhóc này trước nay làm việc gì cũng đều điềm tĩnh và khiêm tốn cả.”

Câu này cũng xem như đã phản bác lại câu ban nãy viện trưởng của Học viện Hoàng gia vùng tây bộ nói rằng Ngu Thanh Thiên liều lĩnh.

Sắc mặt của viện trưởng Học viện Hoàng gia vùng tây bộ có hơi khó coi, nhưng ông lại không hề cãi lại, giờ sự thật đã bày ra trước mắt, chứng tỏ vừa rồi mắt đánh giá của ông đã quá sai lầm.

Nam tử lạnh lùng đến từ Hoàng viện gật đầu nói: “Quả thật rất khá, nếu nhóm của cô bé có thể giành được hạng nhất trong kỳ kiểm tra này thì sau này có thể đến Hoàng viện của bọn ta để tu hành.”

Tu hành mà ông nói chỉ mới là được tuyển chọn thông thường mà thôi, biểu hiện bây giờ của bọn Ngu Thanh Thiên vẫn chưa đạt tới tư cách được đặc cách tuyển chọn.

Ông lão gầy guộc đến từ Thánh viện vuốt râu cười nói: “Ta có thể trực tiếp nhận chúng vào, bốn năm sau đến Thánh viện tu hành.”

Ông có thể nhìn ra được, dưới sự khai thác của Ngu Thanh Thiên, thiên phú của nhóm người này đang dần bộc lộ ra, mỗi người một vẻ, chúng vẫn đủ tư cách để bốn năm sau được đến Thánh viện để tu hành riêng lẻ.

Trong đó, đặc biệt là Hòa Ly Nhã, Mộ Dung Thanh, Tạ Thư và Lạc Hiểu, không chỉ có tư chất rất khá mà tâm tính cũng vô cùng tốt nữa.

Còn về phần Ngu Thanh Thiên thì ông còn phải quan sát hết toàn bộ quá trình kiểm tra của tân sinh thuộc các học viện lớn rồi mới có thể quyết định được thời gian cho nâng đến Thánh viện để tu hành.

Nghe hai người nói vậy, ngoài Thư Giang đang cười càng thêm vui vẻ và viện trưởng của Học viện Hoàng gia vùng đông bộ vẫn tương đối bình tĩnh ra thì ba vị viện trưởng khác đều khá là kinh ngạc, hiển nhiên họ không thể ngờ rằng cả nhóm tân sinh này đều đã lọt được vào mắt của hai vị trưởng lão.

Trong rừng cây, Ngu Thanh Thiên móc viên tinh hạch của con Linh Giác thú vương kia ra xong liền lột da của nó rồi cắt một phần thịt ở bộ phận khá là tươi mềm và ném cho Hòa Ly Nhã. “Bữa tối của hôm nay đã có rồi đây.” Ngu Thanh Thiên cười nói.

Trong khoảng thời gian này chỉ toàn là phải chạy theo chân của viện trưởng, thức ăn chỉ có mỗi lương khô mà thôi, giờ có thể xem như là được cải thiện bữa ăn rồi.

Hòa Ly Nhã buồn cười mà tiếp lấy miếng thịt, nếu người trong hoàng thất biết được hắn vào nhóm này liền biến thành người chuyên trách làm đồ ăn thì chẳng phải sẽ cười chết luôn hay sao, nhưng mà ai bảo Ngu Thanh Thiên càng lúc càng hài lòng với tay nghề của hắn làm chi, hắn cũng chỉ đành chịu thiệt một chút vậy.

“Biết rồi.”

Hạ Oanh hạ tường đất xuống, thi thể của đám ma thú ở bên trong liền lộ ra, cả đám liền nhanh chóng bước lên lấy tinh hạch.

Những người khác trong rừng thấy thế đều không khỏi có hơi ghen tỵ. Nhóm của Ngu Thanh Thiên đúng là mạnh thật đấy, họ chỉ mới vào đảo Thủy Vu một ngày mà thôi, thế nhưng lại vớ được gần trăm viên tinh hạch của ma thú rồi, muốn gom đủ một ngàn viên tinh hạch thì nhiều nhất cũng chỉ mười ngày mà thôi.

Mà nếu đổi lại là bọn họ muốn đối phó với nhiều ma thú như thế trong một lần, từ từ vây giết thì cũng mất hết cả nửa ngày trời rồi, càng huống hồ gì muốn đối phó được với con Linh Giác thú vương họ cũng vô cùng khó nữa, chẳng thể nào đơn giản được như Ngu Thanh Thiên vừa rồi cả.

Muốn lấy được một ngàn tinh hạch và hoàn thành mục đầu tiên, đa phần các nhóm đều cần ít nhất là một tháng.

“Chúng ta đi thôi, chiến thuật trước đây cần phải sửa đổi lại thôi.” Nhóm trưởng của Lãnh Bách Linh vẫy tay dẫn người trong nhóm rời khỏi đó với vẻ mặt âm trầm.

Bọn họ là đội ngũ tinh anh và cũng là hy vọng đoạt được giải quán quân lần này của Học viện Hoàng gia trung tâm, thế nhưng sau khi trông thấy nhóm của Ngu Thanh Thiên chiến đấu xong, họ vẫn bị đả kích không hề nhỏ, cảm thấy áp lực hơn bội phần.

Lãnh Bách Linh nhìn Ngu Thanh Thiên một cái thật thâm ý, trong mắt bao phủ một lớp sương mù, nàng cắn răng xoay người rời khỏi đó cùng với đám người của nhóm trưởng.

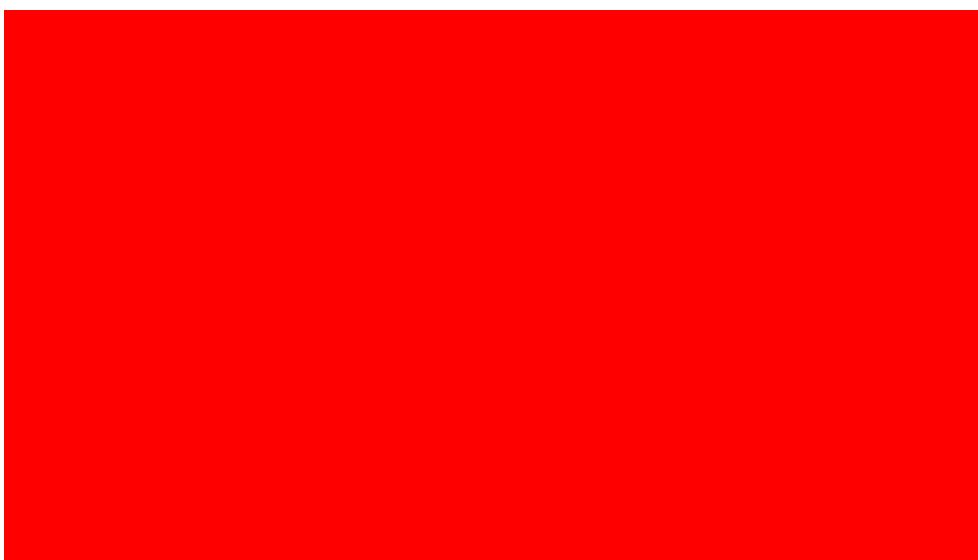
Những nhóm khác cũng nhao nhao rời khỏi đó, bọn họ không thể cứ nhìn nhóm của Ngu Thanh Thiên làm nhiệm vụ mãi được, nhưng dù gì họ cũng đã có được không ít linh cảm từ trận chiến của nhóm Ngu Thanh Thiên.

Trên cơ bản các nhóm đều làm mới lại kế hoạch tác chiến của mình một lượt, rất nhiều nhóm thậm chí còn bắt chước theo hai kế hoạch của nhóm Ngu Thanh Thiên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 238: Có Thể Xem Xét

Thời gian trôi qua từng ngày, chỉ đến ngày thứ sáu thì nhóm của Ngu Thanh Thiên đã thu được một ngàn tinh hạch, hoàn thành được mục đầu tiên của bài kiểm tra.

Sở dĩ có thể hoàn thành nhiệm vụ trong khoảng thời gian ngắn thế này, ngoài lý do cả nhóm đã phối hợp chém giết vô cùng ăn ý ra thì hãy còn nhờ vào sự phối hợp của tinh thần lực vô cùng lớn mạnh của Ngu Thanh Thiên nữa.

Rất nhiều sào huyệt của yêu thực và ma thú đã bị tìm thấy, nếu không thì chỉ tính tới bước tìm kiếm mục tiêu thôi cũng đã phí mất cả khối thời gian rồi.

Nếu không phải có quy định tinh hạch của yêu thực và ma thú trong mục nhiệm vụ đầu tiên phải do chính nhóm của mình chém giết để có được thì e là đã có nhóm liên thủ với nhau để đến cướp tinh hạch từ nhóm của Ngu Thanh Thiên rồi.

Sau khi hoàn thành mục nhiệm vụ đầu tiên, một thầy hướng dẫn liền tự chủ động xuất hiện và giao mục nhiệm vụ thứ hai cho nhóm của Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên mở nhiệm vụ ra xem thử rồi đưa giấy cho các thành viên khác.

Hỏa Ly Nhã hơi nhíu mày lại nói: “Bảo chúng ta vào sâu trong đảo Thủy Vu tìm kiếm Lưu Ly thảo và Hồng Tụ hoa, độ khó của nhiệm vụ này có hơi cao đấy.”

“Người biết Lưu Ly thảo và Hồng Tụ hoa à?” Cơ Linh Song nhìn Hỏa Ly Nhã hỏi.

“Có biết chút ít, Lưu Ly thảo chỉ sinh trưởng được trong môi trường lạnh giá mà thôi, mà Hồng Tụ hoa thì lại chỉ có thể sinh trưởng được trong môi trường vô cùng nóng bức, thuộc tính thì lại vừa khéo tương phản với nhau, chúng ta muốn tìm chúng không dễ đâu.” Hỏa Ly Nhã đáp.

Hạ Oanh hiểu kỳ hỏi: “Vậy Lưu Ly thảo và Hồng Tụ hoa này có công dụng gì vậy?”

“Lưu Ly thảo và Hồng Tụ hoa đều được dùng để tinh chế nguyên liệu được tể cấp ba, hơn nữa Hồng Tụ hoa được xếp vào loại hoa bạn sinh của Hồng Vũ Sư Thử (1), nếu muốn lấy được nó thì còn cần phải giết chết được Hồng Vũ Sư Thử nữa, độ khó của bài kiểm tra này quả thật rất cao đấy.” Ngu Thanh Thiên lại bổ sung thêm một câu.

Từ những phương pháp điều chế dược tề mà cha mẹ nhân đã cho, nàng biết được thêm rất nhiều thuộc tính và công dụng của các loài dược thảo, thậm chí là cả môi trường sinh sống... cũng đều được miêu tả rất chi tiết.

Đang sau các phương pháp điều chế dược tề đó đều có ghi lời chú giải rất cặn kẽ, điều này cũng phản ánh được rằng Ngu Cảnh rất chú tâm trong việc bồi dưỡng cho Ngu Thanh Thiện.

“Hóa ra là thế, vậy chừng nào chúng ta hành động?” Cơ Linh Song cười gật đầu hỏi.

Ngu Thanh Thiện nhìn thử sắc trời, nói: “Sâu bên trong đảo Thủy Vu có thể sẽ rất nguy hiểm, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, rạng sáng ngày mai xuất phát.”

“Được!”

Trong ngôi nhà gỗ, mọi người vẫn đang quan sát ảnh phản chiếu trong gương như trước, mỗi tấm gương lại phản chiếu tình hình nhiệm vụ của mỗi nhóm khác nhau.

Viện trưởng của Học viện Hoàng gia vùng đông bộ nhìn khẩu hình của những người trong nhóm Ngu Thanh Thiện cũng có thể đoán ra được họ đang nói gì, bèn nói với Thư Giang: “Cô nhóc Ngu Thanh Thiện này không chỉ có tinh thần lực vô cùng xuất sắc mà trên phương diện dược tề cũng nắm rất vững nữa.”

Lưu Ly thảo và Hồng Tụ hoa là nguyên liệu tinh chế dược tề cấp ba, nhưng đa số các Dược Tề Sư đều không biết tới nó, mà nàng lại có thể dễ dàng nói về nó như thế, còn biết cả việc Hồng Tụ hoa là bạn sinh thảo của Hồng Vũ Sư Thử nữa chứ, chỉ dựa trên điểm này thôi cũng đã thể hiện được kiến thức của Ngu Thanh Thiện rất rộng.

Còn về việc tinh thần lực rất xuất sắc thì trong trận chiến sáu ngày trước, bọn họ đều đã phát hiện ra một vấn đề.

Đó là nhóm của Ngu Thanh Thiện gần như lần nào cũng có thể thuận lợi tìm được sào huyệt của yêu thực hoặc ma thú, tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Đây đều là nhờ vào phương hướng được Ngu Thanh Thiện chỉ huy mà ra cả, cũng cho thấy thiên phú tinh thần lực của nàng không chỉ cực cao mà phạm vi phóng thích của bản thân tinh thần lực cũng rất rộng nữa.

“Biểu hiện của cô nhóc này rất tốt, nếu trong hai hạng mục kiểm tra còn lại, cô bé có thể dẫn dắt nhóm của mình thông qua và đoạt được hạng nhất thì Thánh viện của bọn ta có thể suy xét đến việc đặc cách tuyển chọn cô nhóc.” Ông lão gầy guộc vuốt râu cười nói.

Bất kể là thiên phú hay tâm tính của Ngu Thanh Thiện đều khiến ông rất hài lòng, đặc biệt là khả năng phán đoán nhạy bén và khả năng tổ chức vô cùng kiệt xuất của nàng, rất có phong thái của cha mình. Chỉ có điều là biểu hiện bây giờ của nàng vẫn chưa đủ để được đặc cách tuyển chọn, cứ xem giai đoạn kế tiếp đi đã.

Nam tử lạnh lùng đến từ Hoàng viện nọ liếc mắt nhìn ông lão gầy guộc một cái, không nói tiếng nào, nhưng lại không nhịn được mà bắt đầu suy tư.

(1) Sư Thử: tức điều sư, là con vật có mình sư tử và đầu đại bàng trong thần thoại

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Ta Sang Đó Lấy Về

Sáng sớm ngày hôm sau, nhóm người Ngu Thanh Thiên xuất phát thẳng tiến vào sâu trong đảo Thủy Vu.

Trong mục kiểm tra thứ nhất, tuy đã vào trong đảo Thủy Vu, thế nhưng những ma thú và yêu thực mà bọn họ gặp phải chỉ có tu vi Linh Tướng là cao nhất, bọn họ đều có thể ứng phó được.

Thế nhưng theo nhịp bước tiến không ngừng vào sâu trong đảo, nguy hiểm sẽ thật sự tìm đến.

Ngu Thanh Thiên vừa đi, vừa điều khiển mấy gốc thực vật đi trước để dò đường, tìm kiếm những nơi tương đối lạnh giá và nóng bức trong đảo Thủy Vu.

Nếu trên đường gặp phải ma thú và yêu thực có tu vi Linh Soái trở xuống, Ngu Thanh Thiên sẽ điều động người trong nhóm tham chiến và giết chết chúng, dù sao thì đó không chỉ là cơ hội được rèn luyện mà tính hạch cũng là nguồn tài nguyên tu luyện của bọn họ nữa.

Bảy ngày sau, bọn họ đi vào một thung lũng rồi tiếp tục đi sâu vào trong. Lúc đi tới cuối thung lũng, một dòng sông băng liền xuất hiện trước mắt họ.

Hỏa Ly Nhã ngừng đầu nhìn dòng sông băng nọ, thở ra một hơi nói: “Rốt cuộc cũng tìm được nơi sinh trưởng của Lư Ly thảo rồi.”

Những người khác thấy vậy cũng đồng loạt thở ra một hơi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Trong bảy ngày này, trừ hai ngày đầu bọn họ còn chủ động chạy ra đối phó với ma thú và yêu thực thì năm ngày sau đó, thực lực của những ma thú và yêu thực mà họ gặp phải cứ không ngừng tăng lên.

Nếu không phải nhờ Ngu Thanh Thiên chỉ huy cả nhóm phối hợp một cách hoàn mỹ, cộng thêm chiến lực dũng mãnh của nàng thì bọn họ đã rơi vào miệng của đám ma thú và yêu thực đó rồi.

“Thanh Thiên, người thật là lợi hại quá đi, một nơi bí mật thế này mà cũng có thể tìm ra được nữa.” Hạ Oanh kích động cười nói.

Công việc dò đường của cả nhóm đều do Ngu Thanh Thiên và Mộ Dung Thanh đảm trách, lần này có thể thuận lợi tìm được dòng sông băng này chính là nhờ vào chỉ dẫn của Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên cười nói: “Ta cũng là nhờ vào việc phát hiện ra thực vật phía trước cứ không ngừng giao thời, thuộc tính càng lúc càng thêm băng hàn nên mới tìm được nơi này đây.”

Đi suốt dọc đường, ngoài việc điều khiển thực vật đi thăm dò phía trước ra, Ngu Thanh Thiên còn không ngừng quan sát, lúc phát hiện thuộc tính của thảm thực vật đang bắt đầu chuyển giao, nàng mới phán đoán chính xác được vị trí của sông băng.

“Thanh Thiên, Lư Ly thảo có ma thú hay là yêu thực bạn sinh không?” Lạc Hiểu bình tĩnh hỏi. Ngu Thanh Thiên suy nghĩ một chút rồi đáp: “Lư Ly thảo sinh trưởng ở dưới đáy sông băng, tuy không có ma thú và yêu thực bạn sinh, thế nhưng nó lại rất có sức hấp dẫn đối với các loài ma thú, chỉ cần Lư Ly thảo vừa trưởng thành thì lúc ăn nó vào, ma thú sẽ có thể tăng tiến tu vi, thế nên rất có khả năng sẽ có ma thú ở đó bảo vệ nó, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

“Ừ, thời thời khắc khắc đều không thể thả lỏng cảnh giác được.” Mộ Dung Thanh gật đầu.

“Nghỉ ngơi một canh giờ rồi chúng ta sẽ vào sông băng.” Ngu Thanh Thiên nhìn dòng sông băng sừng sững cao vút phía trước, ánh mắt tối tăm nói.

“Được!”

Một canh giờ sau, đoàn người lại tiếp tục xuất phát, tiến vào sông băng.

Dọc đường, bốn phía đều vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió lạnh gào thét thỉnh thoảng thổi qua sông băng, cả một con trùng thú cũng chẳng trông thấy.

Điều này cũng khiến cho đoàn người càng thêm cẩn thận, hoàn cảnh thế này thật ra mới là nguy hiểm nhất.

Sau khi đoàn người băng qua một cái hang động ở cuối sông băng, một hồ nước liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Xung quanh hồ này đều là sông băng, cây cối đều bị bao bọc bởi một lớp áo màu bạc, trời xanh nước biếc rất đẹp mắt.

Mọi người nhìn ra xa, chẳng bao lâu liền phát hiện ở trung tâm hồ nước có một vùng đang đóng băng, phía trên nơi bị đóng băng mọc ra mấy gốc thực vật màu lam trong suốt sáng lấp lánh, đồng thời đang phát ra từng đợt ánh sáng bạc, trông chúng như thể đang phát ra một sắc màu thần thánh vậy.

“Đó là Lư Ly thảo.” Lạc Hiểu nhìn gốc thực vật màu lam nọ, ánh mắt sáng lên.

Đoàn người trông thấy Lư Ly thảo đều vô cùng vui mừng, có công mài sắt có ngày nên kim, rốt cuộc cũng để bọn họ tìm được rồi.

“Ta sang đó lấy nhé.” Hỏa Ly Nhã cất tiếng nói.

Hắn là Linh Thực Sư thuộc tính Băng, Linh Thực ký kết thích nhất chính là môi trường như sông băng thế này và cũng có thể phát huy được ưu thế tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyết Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Hỏa Ly Nhã Ra Oai

Hỏa Ly Nhã mặc một bộ áo giáp hộ thể màu băng lam trên người nói muốn đi lấy Lưu Ly thảo.

Ngu Thanh Thiên hơi nhíu mày rồi ngăn bước chân muốn tiến lên phía trước của hắn lại: “Trước hết dừng đi, dưới đáy hồ có thứ gì đó, rất nguy hiểm.”

Nàng vừa dứt lời, hồ nước nọ liền bỗng nhiên phun ra một cột nước, một con rắn lớn cả người màu băng lam, trên đầu mọc một cái sừng tê giác chui ra khỏi mặt nước và nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Toàn thân rắn lớn phát ra một áp lực cường thế và lạnh giá, chèn ép bốn phía.

“Ma thú tu vi cửu diệt Linh Tướng.” Mộ Dung Thanh nói với sắc mặt khó coi.

Ngoài Ngu Thanh Thiên và Hỏa Ly Nhã ra, những người khác đều hơi biến sắc, ma thú có cấp bậc cửu diệt Linh Tướng là thứ vô cùng khó đối phó, trước đây bọn họ chỉ toàn gặp phải những ma thú có tu vi từ ngũ diệt Linh Tướng trở xuống mà thôi.

Hỏa Ly Nhã nheo mắt lại, trên gương mặt anh tuấn tà quái và tùy tiện hừng hực ý chí chiến đấu. Hắn nghiêng đầu nhìn Ngu Thanh Thiên nói: “Ta đi đo sức với nó một chút.”

Ngu Thanh Thiên cảm nhận được ý muốn chiến đấu của Hỏa Ly Nhã, bèn gật đầu: “Cẩn thận chút, nếu có nguy hiểm gì ta sẽ ra tay ngay.”

“Được!” Hỏa Ly Nhã khẽ cười một tiếng, trong tay xuất hiện một trường kiếm do linh khí hàn băng ngưng tụ mà thành, hắn lập tức bật người xông lên trước.

Toàn khu vực sông băng này đều là địa bàn của con rắn lớn nọ, thấy có người dám xông vào nó liền nổi giận.

Nó quét đuôi một cái đánh về phía Hỏa Ly Nhã, lại bị Hỏa Ly Nhã thoải mái tránh được.

Tu vi của Hỏa Ly Nhã là thất diệt Linh Sĩ, thấp hơn Ngu Thanh Thiên những hai cấp bậc, chỉ có điều hắn là người thuộc hoàng tộc nên đương nhiên sẽ có vốn liếng để có thể chiến đấu vượt cấp.

Trước đây cả nhóm đều lấy Ngu Thanh Thiên làm chủ đạo, thế nên biểu hiện của Hỏa Ly Nhã liền trở nên khá là tầm thường, lúc hắn thật sự phát huy sức mạnh của mình thì chẳng còn ai dám xem thường hắn nữa.

Hỏa Ly Nhã và con rắn lớn kia đụng độ với nhau vô số lần, nhũ băng, băng tiễn... không ngừng va vào nhau ầm ầm.

Con rắn nọ cũng là thuộc tính Băng, nó có thể huy động được nước trong hồ tấn công Hỏa Ly Nhã, muốn bao vây lấy hắn.

Do chênh lệch tu vi quá lớn, Hỏa Ly Nhã dần lui xuống thế hạ phong. Ngu Thanh Thiện lấy cung tên ra, nhắm thẳng tới con rắn nọ nhưng lại không bắn ra, mà là tiếp tục quan sát cuộc chiến.

“Lão đại, hình như Hỏa Ly Nhã sắp không chống nổi nữa rồi, chúng ta có lên hay không đây?” Kỳ Duệ nhìn Hỏa Ly Nhã bị đuôi rắn đánh bay đi, hỏi giọng có chút lo lắng.

Những người khác cũng luôn trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, chẳng người nào cảm thấy sợ hãi cả.

Ngu Thanh Thiện lắc đầu: “Giờ còn chưa cần, có lẽ Hỏa Ly Nhã có thể giết chết được nó.”

Nghe thấy Ngu Thanh Thiện nói vậy, những người đứng đó đều ngẩn cả ra. Hỏa Ly Nhã trông ra sắp thua đến nơi rồi, sao nàng lại nói là hắn có thể giết chết đối phương được nhỉ?

Chỉ là giờ đây cả nhóm đều giành cho Ngu Thanh Thiện một loại tín nhiệm mù quáng, thế nên họ đều dán chặt mắt vào hai kẻ đang chiến đấu với nhau là Hỏa Ly Nhã và con rắn lớn nọ.

Trận chiến vẫn tiếp tục. Sau khi bị đánh bay đi, Hỏa Ly Nhã bò lên từ trên mặt đất, ý chí chiến đấu trong mắt lại càng thêm hùng hực.

“Tốt lắm.” Hỏa Ly Nhã đứng dậy, áo giáp màu băng lam được cởi ra, một gốc thực vật màu vàng kim mang theo một loại áp lực khiến cho vô số các thực vật khác đều phải quy phục xuất hiện sau lưng hắn.

Gốc thực vật màu vàng kim nọ biến hóa thành áo giáp và bao bọc lấy Hỏa Ly Nhã, một cây đinh ba màu vàng kim xuất hiện trong tay hắn.

Lúc này, khí tức của Hỏa Ly Nhã không ngừng lớn mạnh hơn, từ thất diệu Linh Sĩ không ngừng tăng lên, cuối cùng tăng đến tu vi Linh Tướng thì mới ngừng lại.

Kế tiếp, hắn nhấc đinh ba lên phóng mạnh về phía bảy tác của con rắn lớn nọ, sức mạnh vô cùng kinh người, khiến cho con rắn đang chuẩn bị nuốt hắn xuống bụng phải kinh hãi.

Rắn lớn cảm thấy được nguy hiểm gần kề liền tức giận ngút trời, vảy toàn thân đều di chuyển đến bảo vệ ở vị trí bảy tác của nó, cương quyết đỡ lấy đòn công kích này của Hỏa Ly Nhã.

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng “răng rắc” vang lên.

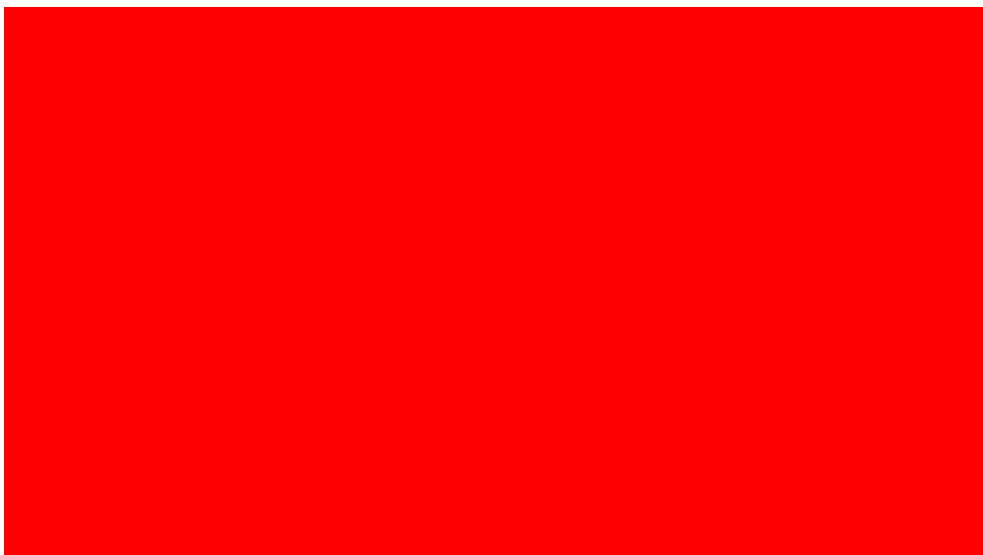
Mọi người liền nhìn thấy cây đinh ba màu vàng kim nọ chiếu sáng như ánh mặt trời, đâm thẳng qua bảy tác của rắn lớn, sau đó lớp giáp bằng vảy ở vị trí bảy tác của nó rơi ra từng cái một.

Con rắn lớn nọ chột ngã vào trong hồ nước, hơi thở của nó chẳng mấy chốc liền yếu đi, sau đó thì biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Muốn Há Miệng Chờ Sung Rụng

Hỏa Ly Nhã thực lực khủng khiếp, làm cho hầu hết mọi người trong đội đều kinh ngạc.

"Mạnh thật, khế ước Linh Thực kim sắc kia của hần quả mạnh mẽ." Cung Hạo há hốc miệng nói: "Không hổ là thái tử của Văn Hòa quốc, thực lực quả là bất phàm."

Tuy hần cũng là hoàng tử của một nước lớn, nhưng so với hoàng tử của Văn Hòa quốc mà nói, đã chênh lệch quá lớn, còn chưa nói đến chuyện so sánh với thái tử Hòa Ly Nhã này.

"Trước đây Hòa Ly Nhã vẫn luôn ẩn giấu thực lực, không ngờ hần lại mạnh đến như vậy." Kỳ Duệ cười nói.

Cơ Linh Song nhướn nhướn mày, cười khê: "Không biết giữa hần và Thanh Thiên người nào lợi hại hơn."

Hòa Ly Nhã là thái tử của một trong ba đại đế quốc, nội lực đương nhiên sẽ không ít, Linh Thực kim sắc cũng có thể chính là cái cây mà người thừa kế hoàng gia đã ký khế ước.

Ở chung một đội tiếp xúc càng lâu càng nhiều với Ngu Thanh Thiên, mọi người đều cảm thấy nàng càng thần bí hơn, hầu như điều gì cũng không làm khó được nàng.

Bọn họ đều có thể khẳng định, nếu như Ngu Thanh Thiên chiến đấu với con đại xà cửu diệt Linh Tướng này, nhất định cũng có thể giành chiến thắng.

"Chúng ta mỗi người một sở trường thôi." Ngu Thanh Thiên cười cười.

Hòa Ly Nhã đã ký khế ước với thực vật kim sắc kia thật sự quá chói mắt, với tính khí kì lạ, bất chấp mọi thứ, thẳng thắn lại cố gắng để tương xứng với các thành viên trong nhóm, lúc giấu giếm thì thôi, một khi lộ ra thì ai cũng phải kinh ngạc.

Hơn nữa Ngu Thanh Thiên cảm giác được, đó cũng không phải toàn bộ thực lực của Hòa Ly Nhã, những lúc nàng biểu lộ thực lực ra, cũng chỉ là một phần cực nhỏ mà thôi.

Mấy vị viện trưởng trong nhà gỗ đối với việc Hòa Ly Nhã phát huy ra chiến lực như vậy cũng không có nhiều kinh ngạc, ngược lại cảm thấy như vậy mới đúng.

Ánh mắt tên nam tử lãnh đạm kia lộ ra vài phần hài lòng, hần sinh ra là hoàng tộc của Văn Hòa quốc, từ đáy lòng tất nhiên là tương đối gần gũi với Hòa Ly Nhã.

Hơn nữa nội bộ cấp cao trong Hoàng viện cũng sớm đã quyết định để Hòa Ly Nhã là đệ tử trúng tuyển, hần cũng không phải quá lo lắng biểu hiện của Hòa Ly Nhã trong cuộc khảo nghiệm.

Đương nhiên biểu hiện của Hòa Ly Nhã càng chói mắt, nhất định là tốt nhất.

Hòa Ly Nhã đánh chết đại xà, nhảy đến khối băng trong hồ, tự tay muốn đi hái Lưu Ly thảo.

Đột nhiên, một mũi tên từ xa bay tới, ngăn cản tay của Hòa Ly Nhã đang đưa về phía dưới.

Mọi người thấy thế lập tức quay đầu, chỉ thấy một nam nhân cũng mặc áo giáp màu vàng óng, trong tay cầm cung tiễn màu vàng dắt theo đoàn người đi tới.

Bên tay trái của nam nhân mặc áo giáp màu vàng óng còn có một tên mặc trên người áo giáp màu đỏ, toàn thân đều tràn đầy ngọn lửa nam tính, cũng đồng thời dẫn một đội ngũ đi ra.

Hòa Ly Nhã bắt lấy mũi tên màu vàng kia lại trong tay, vừa nhìn thấy mặt người đó, cười lạnh một tiếng: "Thủy Ngạn Trạch, Mạc Dịch Nhiên, các người đây là ý gì?"

Ngu Thanh Thiên vừa nghe Hòa Ly Nhã nói, cũng biết người đến là ai rồi.

Thủy Ngạn Trạch, thái tử của Thủy Tứ quốc, một trong ba đại đế quốc. Mạc Dịch Nhiên, thiếu chủ của bảy đại Linh Thực thế gia Mạc gia định ra, hai người đều là nhân vật anh hùng hiển hách trong giới trẻ.

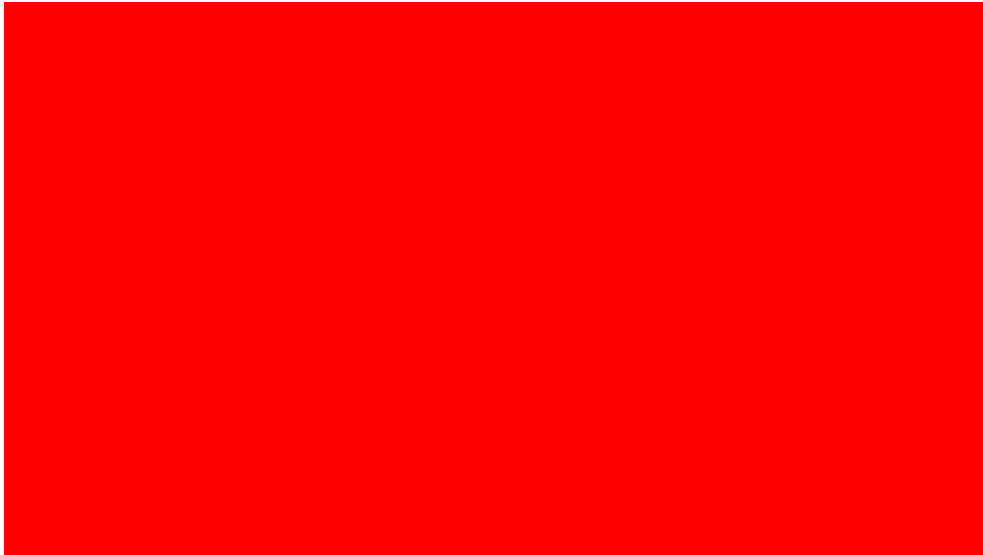
Ngu Thanh Thiên thấy đi theo sau lưng Thủy Ngạn Trạch là Lãnh Bách Linh, tâm tư xoay chuyển, thì biết rõ Lãnh Bách Linh chính là người của Thủy Ngạn Trạch, đội trưởng của đội ngũ tinh anh mạnh nhất trong Học viện Hoàng gia trung tâm kia.

Trong sáu ngày nhóm của nàng có thể thu được một nghìn miếng tinh hạch, người của hai đội này có áp lực rồi, cũng sẽ không ẩn giấu bao nhiêu thực lực nữa, hơn nữa thân phận thái tử hoàng gia và thiếu chủ của bảy đại thế gia cũng đại diện cho hai đội này, muốn tìm được sông băng kia cũng không khó.

Thủy Ngạn Trạch mặc áo giáp màu vàng óng nhìn Hòa Ly Nhã khẽ cười một tiếng: "Hòa Ly Nhã, chúng ta chia đôi phần vật phẩm nhiệm vụ, nếu người lấy đi hết, chúng ta đây làm sao hoàn thành được nhiệm vụ?"

"Nước trên đảo hoang vu này có thể không chỉ dừng lại chỗ sông băng này, ta chém giết ma thú canh giữ, bây giờ các người lại muốn đến há miệng chờ sung rụng." Hòa Ly Nhã cười lạnh lùng một tiếng, nói: "Thủy Ngạn Trạch, người cảm thấy có thể sao?"

Chương 242: Người Không Thể Trêu Chọc

Thủy Ngạn Trạch thân là thái tử của Thủy Tứ quốc, địa vị tương đương với Hòa Ly Nhã, nhưng tình cảnh bề ngoài trong hoàng tộc tốt hơn Hòa Ly Nhã rất nhiều.

Chẳng qua hán tử trong Thủy Tứ đại đế đó biết rõ, Văn Hóa đại đế không phải là không quan tâm tới Hòa Ly Nhã. Hòa Ly Nhã bị hoàng hậu kế âm thầm chèn ép chẳng qua là do Văn Hóa đại đế muốn thử thách và rèn luyện đứa con trai yêu thích nhất này.

Nếu như Hòa Ly Nhã thật sự xảy ra chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng, con thịnh nộ của vị Văn Hóa đại đế kia không phải là Tần gia cũng có thể chống đỡ.

Nhưng Thủy Ngạn Trạch và Hòa Ly Nhã từ nhỏ đã có chút không hợp nhau, vì vậy chỉ cần là tranh đấu không thực sự nguy hiểm đến tính mạng thì hai vị đại đế sẽ không can thiệp.

Hoàng tử trẻ tuổi trong ba đại đế quốc mà Thủy Ngạn Trạch chính thức kiêng nể, cũng chỉ có thái tử Phong Thần của Phong Ly quốc mà thôi.

"Một con ma thú cừu diệt Linh Tướng đối với người mà nói không là gì cả, hay là chúng ta lấy đồ vật trao đổi Lư Ly thảo với người?" Thủy Ngạn Trạch thờ ơ nói.

Tu vi của bọn họ cũng chỉ là Linh Sĩ, nhưng triệu hồi ra Linh Thực khế ước của người thừa kế hoàng thất, lúc ở dưới kiếm hoàng cũng có thể khiêu chiến vượt cấp, trừ khi là gặp phải ma thú trên cấp bậc tam diệt Linh Soái, bằng không căn bản không được coi là gặp nguy hiểm gì lớn.

Hòa Ly Nhã nhướng mày lên: "Không đổi."

Nói xong hán nhanh chóng một tay nhổ Lư Ly thảo lên khỏi khối băng, bay lên rồi đáp xuống bên cạnh nhóm của Ngu Thanh Thiên.

"Hòa Ly Nhã, đây là người ép chúng ta phải cướp à?" Tên Mạc Dịch Nhiên kia trên áo giáp bốc lửa cuộn cuộn, mở miệng nói.

Hòa Ly Nhã nhíu mày một cái, hiên ngang thách thức: "Mạc Dịch Nhiên, các người hơi quá đáng rồi, muốn cướp thì lại đây."

Ánh mắt Mạc Dịch Nhiên nhìn lướt qua Mộ Dung Thanh và Tạ Thu một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Ngu Thanh Thiên, cười chế giễu một tiếng: "Thật không nghĩ đến đường đường là thái tử của Văn Hóa quốc và bảy đại thế gia Mộ Dung gia, Tạ gia lại bằng lòng nghe theo mệnh lệnh của một quận chúa của một nước nhỏ, các người thật đúng là càng sống càng thụt lùi."

Lãnh Bách Linh tiếp lời nói: "Người đừng khinh thường quận chúa của nước nhỏ, tu vi của người ta cũng là cừu diệt Linh Sĩ, còn cao hơn người nhị diệt đây."

Lãnh Bách Linh rất căm thù Ngu Thanh Thiên, ngoại trừ liên quan đến Lãnh Lăng Sương, nàng cũng không thích những người trị liệu và tu luyện thiên phú khác cùng thế hệ vượt lên trước mình, đương nhiên không kể đến mấy vị thiên tài xuất chúng của ba đại đế quốc và bảy gia tộc lớn. Ngu Thanh Thiên không thèm để ý câu nào đến lời châm chọc của hai người kia, cười lạnh lùng, nói: "Hai vị kia cần phải tới đánh một trận tranh tài với quận chúa của tiểu quốc như ta không?"

Cho đến bây giờ nàng cũng là một người thích dùng sức mạnh để nói chuyện, hơn nữa cũng không hề hổ thẹn vì làm quận chúa ở Cẩm Vương phủ của Đại Diễm quốc.

Mạc Dịch Nhiên nhìn kĩ Ngu Thanh Thiển vài lần, trong ánh mắt lộ vẻ hứng thú: "Khí chất tương mạo không tồi, mai sau tất phải có phong thái nghiêng nước nghiêng thành, thực lực năng khiếu cũng không kém, tính tình đúng là có một chút tự do phóng khoáng."

Hắn lập tức chuyển đề tài, cười nói: "Nhưng ta luôn yêu thích loại mỹ nhân có cá tính này, muốn chiến đấu cũng được, chúng ta hãy cá cược một chút."

Lúc đầu trên gương mặt của Thủy Ngạn Trạch lộ ra vẻ tươi cười, vừa nghe được lời nói này của Mạc Dịch Nhiên, nhất thời trong lòng có hơi hồi hộp.

Hắn biết rõ thói quen thích thu thập các loại mỹ nữ của Mạc Dịch Nhiên, đặc biệt là những mỹ nhân có tài năng thiên phú và thực lực cường đại, càng có thể kích thích sự thích thú của Mạc Dịch Nhiên, vì vậy dựa vào đánh cược đúng là đã thắng được không ít mỹ nhân đối thủ.

Nhưng Ngu Thanh Thiển lại không giống vậy, đứng đằng sau nàng ngoài người cha ruột Ngu Cảnh đã từng là thiên chi kiều tử thần bí nhất kia, còn có Phong Thần.

Sau khi Ngu Thanh Thiển biểu hiện ra sự bất phàm dẫn đầu trong các cuộc khảo nghiệm, cộng thêm sự khiêu khích của Lãnh Bách Linh, gần đây Thủy Ngạn Trạch cũng đã đi điều tra cặn kẽ lai lịch của nàng.

Từ đó cũng biết được mối quan hệ giữa Phong Thần và Ngu Thanh Thiển rất không bình thường, thậm chí được xem là thân mật, đây đúng là cực kỳ hiếm thấy.

"Dịch Nhiên, người không nên có ý định gì với Ngu Thanh Thiển này, nàng có thể là người con gái mà Phong Thần coi trọng." Thủy Ngạn Trạch sợ Mạc Dịch Nhiên dính vào, đến lúc đó sẽ chọc giận Phong Thần, bọn họ lập tức sẽ phải gánh chịu tất cả mọi hậu quả.

Tuy đều là ba đại đế quốc, nhưng Phong Ly quốc lại có thể coi là mạnh nhất, thực lực của vị Phong Ly đại đế kia lại càng thần bí khó lường, cực kỳ dũng mãnh.

Hướng chi bản thân Phong Thần cũng là một thiên tài yêu nghiệt nhất dẫn đầu trong lớp trẻ, tính tình hắn lại lạnh lùng, chọc giận hắn tuyệt đối không có kết quả gì tốt.

Phụ hoàng của Thủy Ngạn Trạch, đại đế Thủy Tứ quốc, đã sớm cảnh cáo hắn, trong lớp thanh niên chọc tới ai cũng không đáng sợ, nhưng tuyệt đối không nên đi trêu chọc Phong Thần yêu nghiệt kia.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243: Đưa Đến Tận Cửa

Mạc Dịch Nhiên nghe được truyền âm của Thủy Ngạn Trạch thì ngẩn người ra, căn bản không nghĩ tới vị thanh niên lạnh lùng cao cao tại thượng như tiên giáng trần kia lại biết động lòng với người con gái này.

Lập tức ánh mắt đang cháy bỏng của hắn trở nên nóng hơn vài phần, người con gái được Phong Thần nhìn trúng, chắc phải có nhiều thú vị.

Thủy Ngạn Trạch thấy trong mắt Mạc Dịch Nhiên càng hứng thú hơn, lập tức lại nhắc nhở một câu: "Người chớ quên, Phong Ly quốc chỉ có một vị thái

tử, nhưng Mạc gia lại có không ít người muốn lên chức vị thiếu chủ."

Phong Thần ở Phong Ly quốc là con trai duy nhất của Phong Ly đại đế, vì mẫu thân Phong Thần đã băng hà, nhưng qua nhiều năm như vậy Phong Ly đại đế cũng không nạp qua bất kỳ một phi tần nào, càng không có hoàng tử nối dòng nào khác, đồng thời rất coi trọng và yêu thương thái tử Phong Thần này.

Mạc gia lại có đầy rẫy con cháu đích tôn, những người có không ít dã tâm và tham vọng, Mạc Dịch Nhiên chỉ là thiếu chủ được chỉ định, nhưng cũng không nhất định có thể trở thành gia chủ đời tiếp theo của Mạc gia.

Với năng lực của Phong Thần nếu như trả thù Mạc Dịch Nhiên, như vậy rất có thể sẽ làm cho vị trí thiếu chủ hiện thời của Mạc Dịch Nhiên bị hạ xuống.

Đã từng có thiếu chủ của Liễu gia một trong bảy đại thế gia cũng không biết vì nguyên nhân gì mà xúc phạm đến Phong Thần, nên chẳng những bị thế lực đôn ép đánh cho nằm liệt giường hơn một năm, ngay cả ngôi vị thiếu chủ cũng bị tước đoạt.

Khi chuyện này xảy ra cũng làm cho ba đại đế quốc và bảy đại thế gia một phen náo động, từ đó trở đi Phong Thần bị liệt vào danh sách những người thật sự không thể trêu chọc trong giới trẻ.

Mạc Dịch Nhiên có thể trở thành thiếu chủ Mạc gia đương nhiên mưu trí và thủ đoạn cũng không tồi, lần này Thủy Ngạn Trạch nhắc nhở cũng là để cho hắn tỉnh táo hơn.

So sánh giữa mỹ nhân và địa vị thiếu chủ, đương nhiên địa vị quyền lực quan trọng hơn, hắn sẽ không nghi ngờ sức ảnh hưởng kia của Phong Thần.

Hắn suu tâm mỹ nhân chỉ là một loại đam mê, lúc trước chưa xác định Phong Thần có tình ý đối với Ngu Thanh Thiên hay không, hắn đã quyết định sai khi muốn đánh nhau với Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên thấy sắc mặt Mạc Dịch Nhiên biến đổi liên tục, lạnh lùng nói: "Các ngươi muốn đánh thì đánh, không đánh thì chúng ta đi trước một bước." Lư Ly thảo mà nhóm nàng lấy được quả thật có khá nhiều cây, nhưng cũng không thể phân chia cho người của cả hai đội.

Thứ nhất Lư Ly thảo là vật liệu chính để tinh luyện được tể cấp ba, chính nàng ta cũng cần. Thứ hai là, cứ để đối phương cướp đi nhiệm vụ phẩm như vậy, vậy cả nhóm của bọn nàng về sau còn phải khổ sở như thế nào để hoàn thành nhiệm vụ.

Mạc Dịch Nhiên hí mắt một cái, dè dặt ý nghĩ kia trong lòng xuống, quay sang Lãnh Bách Linh nói: "Ngươi ra đánh với nàng ta trước đi."

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn Ngu Thanh Thiên, cười nói: "Mỹ nhân, chúng ta đương nhiên muốn đánh, nhưng lại không biết ngươi có dám đánh cược một lần hay không."

"Đánh cược gì?" Ngu Thanh Thiên nhướn mày.

Mạc Dịch Nhiên bĩu môi nói: "Nếu ngươi có thể thắng Lãnh Bách Linh, vậy thì cũng có tư cách để đánh với ta một trận, nếu như ngươi có thể thắng ta, vậy thì Lư Ly thảo này chúng ta cũng không cần nữa."

Ngu Thanh Thiên ngao nghể cười một tiếng: "Lư Ly thảo vốn là của chúng ta, vụ cá cược này bất luận ở phương diện nào thì chúng ta cũng là người chịu thiệt, muốn cược cũng được nhưng phải cược lớn hơn."

"Có cá tính, vậy ngươi nói cược lớn hơn như thế nào?" Mạc Dịch Nhiên khoanh tay, cười ngả ngớn một tiếng.

Ngu Thanh Thiên cũng không cần khách khí: "Nghe nói Mạc gia có Tử Xuyên chống lưng, có thừa hoa Tử Đằng, tin rằng trên người thiếu chủ như ngươi cũng sẽ không thiếu, nếu như các ngươi thua, ngươi đưa ba cây hoa Tử Đằng cho ta. Nếu ta thua, toàn bộ ba cây Lư Ly thảo mà Hỏa Ly Nhã mới lấy được ngay lập tức sẽ thuộc về các ngươi."

Cây hoa Tử Đằng là nguyên liệu chính để vẽ một loại thực văn cấp ba, rất khó tìm, vẫn bị Mạc gia kiểm soát, rất hữu dụng đối với nàng, nếu Mạc gia thiếu chủ đưa tới miệng, đương nhiên nàng cũng sẽ không từ chối.

Mạc Dịch Nhiên nghe xong lời Ngu Thanh Thiên nói, hí mắt một cái, cây hoa Tử Đằng quả thực nằm trong tay Mạc gia, nhưng cây hoa Tử Đằng cũng không phải lấy được dễ dàng như vậy, bản thân hắn là thiếu chủ, trên người cũng chỉ có ba cây mà thôi, nhưng người con gái này quả thật biết tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 244: Bàn Đạp

Tuy Mạc Dịch Nhiên nhận ra Ngu Thanh Thiển đang ngấm ngầm mưu tính, nhưng vẫn vô cùng tự tin vào thực lực của mình.

"Được, nếu người thắng Lãnh Bách Linh và ta, vậy chẳng những ta từ bỏ Lưu Ly thảo, mà còn đưa cho người ba cây hoa Tử Đằng."

Sở dĩ cho Lãnh Bách Linh đánh trước một trận với Ngu Thanh Thiển, là vì Mạc Dịch Nhiên một mặt muốn xem thử thực lực của Ngu Thanh Thiển, nếu như ngay cả Lãnh Bách Linh mà nàng cũng đánh không lại, cũng không có tư cách đánh nhau một trận với hắn. Mặt khác, Lãnh Bách Linh vẫn luôn gây xích mích trước mặt bọn họ, hắn muốn xem Lãnh Bách Linh có tư cách để hắn và Thủy Ngạn Trạch coi trọng hay không.

Ngu Thanh Thiển gật đầu: "Được, vậy tôi đánh đi." Sau đó quay sang nhìn Lãnh Bách Linh.

Lãnh Bách Linh không nghĩ đến việc Mạc Dịch Nhiên lại để cho nàng đánh với Ngu Thanh Thiển một trận trước, nhưng chỉ trong nháy mắt đã hiểu lý do ẩn bên trong.

Mặc dù nàng là con gái chính thống của Lãnh gia, cũng là đứa con gái mà gia chủ của Lãnh gia khá yêu thương, nhưng ông nội của nàng lại thích anh họ của nàng, cũng chỉ định làm thiếu chủ, nàng muốn tranh đoạt quyền lợi và địa vị của Lãnh gia, nhất định phải mượn hơi người khác hỗ trợ.

Thủy Ngạn Trạch và Mạc Dịch Nhiên chính là đối tượng để mượn hơi tốt nhất, chỉ tiếc hai người này còn tròn hơn cá chạch, điển hình cho loại người không thấy thỏ không thả chim ưng.

"Qua đây, cho ta xem thử thực lực của quận chúa tiểu quốc nhà người đi." Lãnh Bách Linh bước ra, nhìn Ngu Thanh Thiển, cực kì kiêu ngạo nói.

Ngày hôm nay nàng nhất định phải thắng Ngu Thanh Thiển, bằng không Mạc Dịch Nhiên và Thủy Ngạn Trạch nhất định sẽ không xem trọng và giúp đỡ nàng.

Nếu có thể đánh thắng Ngu Thanh Thiển, nói không chừng còn có thể lọt vào mắt hai vị trưởng lão ở Thánh viện và Hoàng viện kia, dù sao biểu hiện tốt dẫn đầu trong cuộc khảo nghiệm của Ngu Thanh Thiển, hiện tại khẳng định đang được quan tâm coi trọng.

Ngu Thanh Thiển nhíu mày: "Người và người chị cùng cha khác mẹ của người giống nhau đều khiến người ta nhìn thôi đã thấy ghét."

Lãnh Bách Linh kinh ngạc nói: "Đừng so sánh ta với nữ tiện nhân kia, hơn nữa ả không phải là bạn tốt của người sao?" "Bạn tốt à? Người nghĩ nhiều rồi." Ngu Thanh Thiển chợt lộ ra vẻ mặt khinh thường trong chớp lát lại trở về vẻ mặt bình thường.

Nếu Lãnh Lăng Sương muốn lợi dụng Lãnh Bách Linh để đối phó với nàng, vậy nàng cũng sẽ không để cho đối phương dễ dàng mà đạt được ý nguyện như thế, tuy tính tình Lãnh Bách Linh có hơi kiêu căng, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc.

Quả nhiên, nghe Ngu Thanh Thiển nói xong, sắc mặt Lãnh Bách Linh rất khó coi, trong mắt lộ ra ngập tràn sự hung ác nham hiểm, thảo nào nàng vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, hóa ra suýt chút nữa nàng bị ả Lãnh Lăng Sương kia lợi dụng.

Lúc này Lãnh Bách Linh cũng kịp phản ứng, giữa Lãnh Lăng Sương và Ngu Thanh Thiển căn bản không phải bạn bè gì, ngược lại lúc trước rất có khả năng đã xảy ra chuyện mâu thuẫn gì, hai người họ nhìn nhau đều không vừa mắt.

Trước đây, Lãnh Lăng Sương có ý hướng cho Lãnh Bách Linh, nói Ngu Thanh Thiển là bạn của ả, kỳ thực là muốn mượn tay của mình để đối phó với Ngu Thanh Thiển.

Nàng sẽ nhớ kĩ chuyện này trong lòng, đợi sau khi về lại Lãnh gia nhất định sẽ tìm cơ hội, báo đáp Lãnh Lăng Sương một phen thật tốt.

"Hừ, xem chiêu của ta đây." Lãnh Bách Linh triệu hồi ra áo giáp Linh Thực biến hóa khôn lường, ở trong tay nàng xuất hiện một cây trường tiên (cây roi dài), lập tức vụt ngang hướng về phía Ngu Thanh Thiển mà đến.

Cho dù Ngu Thanh Thiển không phải là bạn bè của Lãnh Lăng Sương, nàng cũng sẽ không thể bỏ qua cho đối phương, một là không quen thấy biểu hiện của Ngu Thanh Thiển giỏi hơn nàng, hai là nàng nhất định phải coi Ngu Thanh Thiển như bàn đạp.

Ngu Thanh Thiện thấy trường tiên kia bay tới, cong mỗi một cái như đang châm biếm, người của Lãnh gia quả nhiên đều đáng ghét như vậy.

Nàng nhón nhẹ đầu ngón chân, thậm chí cũng không triệu hoán áo giáp Linh Thực, tự rút một cái roi nhỏ bên hông người ra nghênh đón.

Tu vi của Lãnh Bách Linh chỉ là nhất điệp Linh Sĩ, cho dù đối phương có bí thuật Lãnh gia gì đi nữa thì Ngu Thanh Thiện căn bản cũng không để mắt tới.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Một Roi Quất Bay

Ở Mạt Thế, vũ khí mà Ngu Thanh Thiện am hiểu nhất là cung tiễn và trường tiên, thứ nhì là dao găm, vì vậy việc Lãnh Bách Linh xuất trường tiên ra để đối chiến căn bản là lấy trúng chọi đá.

Xét về tu vi thì Lãnh Bách Linh thua rất xa Ngu Thanh Thiện, chưa kể đến trên phương diện về vũ khí cổ thì Ngu Thanh Thiện vốn đã luyện đến đại thành.

"Phạch phạch phạch!" Ngu Thanh Thiện chỉ quất ba roi, Lãnh Bách Linh đã bị quất bay ra ngoài cả trăm mét.

Lãnh Bách Linh từ dưới đất đứng dậy, ánh mắt khiếp sợ nhìn về mặt lạnh nhạt của Ngu Thanh Thiện cách đó không xa.

Lúc này Ngu Thanh Thiện thậm chí ngay cả Linh Thực cũng chưa triệu hồi ra, vậy mà chỉ mới tung ra ba roi đã quất bay nàng, thân pháp và thực lực như vậy quả là quá kinh khủng rồi.

Nhưng Lãnh Bách Linh chưa muốn thua, nàng lập tức lấy một chai dược tễ ra rồi uống vào, tu vi và tốc độ nhanh chóng tăng vọt.

Cuối cùng từ tu vi nhất điệp Linh Sĩ, hơi thở căng ra một mạch biến thành nhất điệp Linh Tướng.

Ba đại đế quốc và bảy đại thế gia đều có bảo mệnh bên ngoài và bí thuật hoặc thủ đoạn để tăng thực lực lên, Lãnh Bách Linh xuất thân dòng chính đương nhiên cũng có.

Lọ thuốc dược tễ này trên tay nàng chính là dược tễ cấp ba do phụ thân của nàng tinh luyện ra, sau khi uống xong tu vi của Linh Thực Sư dưới cấp Linh Vương có thể trong khoảng thời gian một chén trà tăng lên đẳng cấp tu vi cực cao, hơn nữa sau khi dùng xong, tác dụng phụ cũng không lớn.

"Xem chiêu của ta đây."

Lãnh Bách Linh kết hợp Linh Thực hệ chiến đấu và linh lực của Linh Thực hệ chữa trị trong cơ thể, tung ra một chiêu với sức tấn công mạnh mẽ nhất hướng đến Ngu Thanh Thiện.

Khi Lãnh Bách Linh vừa uống xong dược tễ tăng cao tu vi, Ngu Thanh Thiện lập tức triệu hoán ra Ma Hoàng thảo, tuy là nàng hoàn toàn có thể dùng tinh thần công kích, không cần động thủ vẫn có thể đánh bại đối phương, chỉ là còn muốn giữ lại một lá bài tẩy để đối phó với Mạc Dịch Nhiên.

"Lãnh gia quả nhiên không hổ là thế gia dược tễ." Ngu Thanh Thiện thản nhiên cười khẽ một tiếng, trong lòng sinh ra một loại kích động muốn tàn bạo giẫm nát Lãnh gia ở dưới gót chân.

Thế gia nổi tiếng về được tể ở đại lục, một ngày nào đó, nàng sẽ dùng được tể để đánh bại Lãnh gia, đá văng niềm kiêu hãnh vinh quang lớn nhất của bọn họ từ trên thiên đàng xuống. Lửa đỏ từ áo giáp tỏa ra bao bọc thân thể Ngu Thanh Thiên, làm cho khí chất rạng ngời của nàng lộ ra vẻ yêu kiều lộng lẫy, nàng chỉ tùy tiện vứt cái roi nhỏ trong tay xuống một cái.

Roi nhỏ lập tức tiến lên đỡ lấy trường tiên của Lãnh Bách Linh, trong nháy mắt lập tức phá giải thế tiến công của đối phương, thêm một lần nữa lại dùng một roi quất bay Lãnh Bách Linh, lần này quất đối phương roi tằm vào trong cái hồ kia.

Lần này roi của Ngu Thanh Thiên được gia trì linh lực, tốc độ công kích chớp nhoáng, sau khi thế tiến công của Lãnh Bách Linh bị phá tan, nàng căn bản là không kịp tránh thoát đi.

"A!"

Âm thanh cùng với bóng dáng của Lãnh Bách Linh một mạch rơi xuống nước cùng nhau biến mất ngay lập tức, bọt nước trên hồ nước bắn lên tung tóe.

Trong chớp mắt, một chiêu Ngu Thanh Thiên đã thắng Lãnh Bách Linh cho dù nàng đã tăng tu vi lên thành nhất điệp Linh Tướng, cũng khiến cho tất cả mọi người ở đây không ngừng kinh hãi.

Trên mặt Mạc Dịch Nhiên tràn đầy hứng thú, ý chí chiến đấu hào hùng: "Giỏi, người quả thật có tư cách để đánh với ta một trận."

Lúc Trước, khi Ngu Thanh Thiên đánh chết ma thú ở trong rừng đã để lộ ra thực lực, làm cho Mạc Dịch Nhiên và Thủy Ngạn Trạch đã coi trọng nàng hơn một chút, nhưng bây giờ một roi mà quất bay Lãnh Bách Linh mới chính thức làm cho bọn họ có điều phải kiêng nể.

Lúc này, có một bóng người từ trong hồ ngoi lên, giọt nước từ trên áo giáp màu xanh lục của nàng rơi xuống, nhìn thấy vô cùng thảm bại.

Lãnh Bách Linh nhắm mắt một cái, một roi vừa rồi kia đã cho nàng có một xúc cảm quá sâu sắc, hiện tại nàng không còn chút lòng dạ nào để tiếp tục chiến đấu với Ngu Thanh Thiên nữa.

Thua chính là thua, nàng thu lại áo giáp, lặng lẽ đi về đội của mình, lẳng lặng nhìn Mạc Dịch Nhiên và Ngu Thanh Thiên chiến đấu so tài.

Lần đầu tiên trong lòng có một loại cảm giác bất lực, Lãnh Bách Linh nắm chặt tay thành hình nắm đấm, quyết định sau khi trở về sẽ quyết tâm cố gắng tu luyện, tương lai nàng nhất định sẽ vượt lên Ngu Thanh Thiên, kiên quyết đánh bại đối phương.

Tính tình Lãnh Bách Linh kiêu căng tự ngạo, chuyện ngày hôm nay khi về đến Lãnh gia đương nhiên sẽ không nói ra ngoài, đây là còn là do Lãnh gia chưa phát hiện ra thân phận của Ngu Thanh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Không Hề Giấu Dốt

Trong căn nhà gỗ trên đảo Thủy Vu.

Mấy vị cường giả nhìn thấy Ngu Thanh Thiên vung một roi quất bay Lãnh Bách Linh, ngoại trừ viện trưởng Học viện Hoàng gia phía bắc ra, những người khác đều biểu lộ ra vẻ tán thưởng.

Sắc mặt của viện trưởng Học viện Hoàng gia phía bắc trông có vẻ không tốt lắm, đó hoàn toàn là vì Lãnh Bách Linh là học viên đứng đầu trong số những học viên mới hệ chữa trị trong học viện của bọn họ.

"Tiểu nha đầu muốn đánh nhau so tài với tiểu tử Mạc gia, các người nói ai sẽ thắng." Ông lão gầy gò của Thánh viện vuốt râu mép cười nói: "Ta khá xem trọng tiểu nha đầu."

Một người đàn ông to khỏe thân nhiên nói: "Tuy tu vi của tiểu tử Mạc gia thấp hơn Ngũ Thanh Thiên hai cấp, nhưng nghe nói lúc trước hắn có duyên kỳ ngộ nên đã ký kết được khế ước Linh Thực hệ chiến đấu cấp cao vô cùng lợi hại, còn bí thuật của Mạc gia nữa, khó nói được thắng bại."

"Ha ha, đúng là như vậy, Mạc Dịch Nhiên hiện tại triệu hoán ra Linh Thực hệ Hỏa cũng không phải là chiến lược mạnh nhất hẳn, sức mạnh Linh Thực cấp cao kia ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua, không biết Ngũ Thanh Thiên có thể buộc nó xuất hiện ra hay không." Viện trưởng của Học viện Hoàng gia phía tây cười lớn một tiếng.

Mạc Dịch Nhiên là người dẫn đầu các học viên mới hệ chiến đấu của Học viện Hoàng gia phía tây, thậm chí ngay cả rất nhiều học viên cũ cũng không bằng hắn, tài năng bẩm sinh để làm Linh Thực Sư cũng rất tốt.

Tuy trong lòng Thư Giang khá lo lắng cho Ngũ Thanh Thiên, nhưng vẫn luôn tin tưởng nàng sẽ không liều lĩnh: "Từ đầu trận đến giờ tiểu nha đầu Ngũ Thanh Thiên cũng chưa từng dùng toàn lực để chiến đấu, muốn buộc Mạc Dịch Nhiên ra tuyệt chiêu, cũng không phải là chuyện không thể."

Viện trưởng Học viện Hoàng gia phía đông cười híp mắt nói: "Còn chưa tiến hành thi đấu đơn lẻ mà có thể chứng kiến thiên tài hai viện chiến đấu, thật đúng là hồi hộp mong đợi."

Trong lòng những người khác của cả hai phe đang suy nghĩ điều gì đó, đều nhìn chăm chăm vào hai người đang đánh nhau trong gương.

"Thanh Thiên cẩn thận, một năm trước Mạc Dịch Nhiên có cơ duyên kỳ ngộ đã ký qua khế ước Linh Thực hệ chiến đấu vô cùng mạnh mẽ. Thậm chí cũng không kém hơn Linh Thực hệ Kim vừa rồi của ta là bao nhiêu." Hỏa Ly Nhã nhắc nhở bên tai Ngũ Thanh Thiên.

Ngũ Thanh Thiên gật đầu, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu: "Ngược lại ta thật sự muốn xem thử Linh Thực kia của hắn lợi hại cỡ nào."

Hai người nói chuyện cũng không giấu giếm hoặc không dùng truyền âm, Mạc Dịch Nhiên đương nhiên cũng nghe thấy, hắn nhướn mày cười nói: "Mỹ nhân nếu nàng có thể buộc ta sử dụng Linh Thực kia, đương nhiên ta sẽ để nàng biết nó lợi hại đến mức nào."

Hắn vừa nói xong, một đại đao rực lửa xuất hiện trên tay hắn, chém một phát về phía Ngũ Thanh Thiên, một đường lửa đỏ từ trong đao phóng ra, giống như hỏa long tập kích, bay thẳng về phía Ngũ Thanh Thiên: "Mỹ nhân, cẩn thận."

Đạt đến Linh Thực Sư có tu vi cấp Linh Tướng, đều có thể ngưng tụ linh lực của khế ước Linh Thực thành thực thể, phát ra lực công kích lớn nhất.

Cũng giống như Mạc Dịch Nhiên có thể ngưng tụ linh lực của khế ước Linh Thực hệ hỏa thành đao, kích phát ra thành hỏa long.

Ngũ Thanh Thiên vừa thoáng thấy hỏa long đang bay tới, đã sớm thu hồi roi nhỏ trong tay, lấy cây cung và mũi tên do Phong Thần đặc chế cho nàng ra.

Đương nhiên, với thực lực của Ngũ Thanh Thiên cũng có thể kích phát linh lực Ma Hoàng thảo biến thành cung tiễn, nhưng nàng ta chính là vẫn thích sử dụng thực thể cung tiễn do Phong Thần chế tạo hơn.

Sau khi gia trì linh lực trên mũi tên, Ngũ Thanh Thiên giương cung về phía con hỏa long kia, một mũi tên mang theo ánh sáng chói lọi phóng nhanh ra, đụng vào hỏa long kia.

Sau đó ngọn lửa ngưng tụ thành hỏa long kia rất nhanh bị tiêu tan, nhưng uy lực của mũi tên đã bị giảm khoảng hai mươi đến ba mươi phần trăm, tiếp tục bay đến tấn công Mạc Dịch Nhiên.

"Cái gì? Cung tiễn của nàng thật mạnh." Một Linh Thực Sư trong đội của Mạc Dịch Nhiên nhin không được thán phục một câu.

Thực thể cung tiễn thông thường đều là do các Tội Thể Sư nhọc công rèn ra, bọn họ không nghĩ tới Ngũ Thanh Thiên mà lại có khả năng am hiểu được như vậy.

Ngũ Thanh Thiên sớm đã đoán trước được mũi tên của mình có thể làm đánh tan hỏa long kia, nàng vẫn chưa ngừng tay, mà lại cầm lấy cây cung bắn liên tiếp ba mũi tên nữa về phía Mạc Dịch Nhiên.

Tinh thần lực của nàng cực kỳ mạnh mẽ, luôn cảm thấy mọi động tĩnh xung quanh đây của bọn nàng đều bị một thể lực vô hình đang theo dõi.

Ngũ Thanh Thiên đoán thể lực đang theo dõi bọn nàng có thể là do hai vị trưởng lão của Thánh viện hoặc Hoàng viện bày ra, nếu muốn được Thánh viện đặc cách tuyển chọn, vậy thì đương nhiên nàng sẽ không lại giấu diếm, thể hiện ra thực lực cao nhất mới là sự lựa chọn đúng đắn.

Bất luận là Thánh viện hay Hoàng viện, điều khao khát nhất của bọn họ mãi mãi vẫn là có được các thiên tài yêu nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 247: Nửa Không?

Mạc Dịch Nhiên không ngờ hóa long do chính tay mình thi triển lại bị cung tiễn của Ngu Thanh Thiên bắn tan.

Hắn nhìn thấy bốn mũi tên đồng loạt phóng tới, trong đó có mũi tên mang theo ánh sáng chói lọi tạo cho hắn có cảm giác hết sức nguy hiểm, hắn cũng không dám khinh thường nữa, lập tức huy động không gian Linh Thực triệu hoán ra một gốc thực vật màu cam đầy khí thế.

Áo giáp màu đỏ bốc lửa cuộn cuộn nhanh chóng biến hoàn toàn thành áo giáp màu cam hiện lên ánh sáng lạnh ngắt, một cái búa màu cam đang ở trong tay hắn, hắn nhanh chóng vung búa lên đánh về phía bốn mũi tên kia.

Linh Thực này của Mạc Dịch Nhiên chẳng những có sức phòng ngự rất lớn, mà lực công kích cũng hết sức mạnh mẽ, búa được gia trì linh lực mạnh mẽ bổ xuống, bốn mũi tên bị đánh trúng rơi lá tả khắp nơi.

Nhưng sức mạnh của mũi tên cũng không nhỏ, rung động mạnh khiến Mạc Dịch Nhiên liên tiếp bị đẩy lui về phía sau ba bước.

"Giỏi, có chút bản lĩnh, tiếp đây!" Trong mắt Mạc Dịch Nhiên lộ ra ý chí chiến đấu càng mãnh liệt hơn, vung búa lên lập tức đánh tới Ngu Thanh Thiên.

Hắn cũng là một phần tử hiếu chiến, lúc trước các học viên mới ở học viện sớm đã không phải là đối thủ của hắn, học viên cũ bằng lòng đánh với hắn cũng không nhiều, lần này gặp phải kỳ phùng địch thủ Ngu Thanh Thiên, toàn bộ sức chiến đấu của hắn dường như đã đều được huy động.

Ngu Thanh Thiên nhón nhẹ đầu ngón chân, nhanh chóng uyển chuyển né thân hình khỏi nhát búa của Mạc Dịch Nhiên.

Từng đường ánh sáng màu cam từ bên hông đánh tới, mang theo uy lực mạnh mẽ, Mạc Dịch Nhiên dùng toàn bộ sức mạnh Linh Thực gia trì lên búa, gắng sức đánh tới.

Ngu Thanh Thiên nhanh chóng lùi về phía sau hai bước, gia trì linh lực của Ma Hoàng thảo lên cây cung đang cầm trong tay, tập trung tinh thần, thực văn phức tạp trên cây cung đỏ ngầu giống như một phen biến đổi, chuyển thành màu huỳnh quang.

Đầu mũi tên dường như càng sắc bén hơn, nòng cung bắn liên tiếp ba mũi tên về phía nhát búa đầy uy lực kia.

Mũi tên thứ nhất, đầu mũi tên bay qua trực tiếp đụng vào sức mạnh của nhát búa, hình thành một cái vòng xoáy trong không trung, luồng sức mạnh kia từ trong vòng xoáy giảm bớt năng lượng rồi tan biến.

Mũi tên cũng bay ngược trở về trong túi đựng tên của Ngu Thanh Thiên đang đeo.

Mũi tên thứ hai và mũi tên thứ ba như xé nát không gian bay vút đến Mạc Dịch Nhiên.

Hai mũi tên lần này mang theo ánh sáng rực rỡ gây ra một loại cảm giác rất nặng nề, uy năng lớn hơn những mũi tên trước kia rất nhiều.

"Cả cung và các mũi tên của nàng đều chạm trở thực văn cấp cao, hiện tại đã mở ra uy lực tăng vọt đột biến, cực kì khủng khiếp, Dịch Nhiên nguy hiểm!" Thị lực của Thủy Ngân Trạch khá tốt, rất nhanh đã phát hiện ra cung tiễn của Ngu Thanh Thiên đã được kích hoạt thực văn.

Những người khác đều nhao nhao kinh hãi, rất nhiều người trong bọn họ đều dùng vũ khí là Linh Thực biến hóa thành, cho dù dùng thực thể vũ khí cũng đều khắc qua thực văn, nhưng không cùng cấp độ với thực văn trên cung tiễn của Ngu Thanh Thiên.

Có thể nhìn ra được, vị rên cung tiễn và đại sư chạm trở thực vẫn kia rất mạnh và rất có dụng tâm.

Mạc Dịch Nhiên thấy mũi tên kia có vẻ rất nặng nề bay đến, vung búa đập mạnh, từng tầng từng tầng ánh sáng màu cam xẹt qua, tuy nhiên lại dễ dàng bị mũi tên màu đỏ đậm đánh tan.

Hai mũi tên từ hai bên trái phải rất nhanh bay đến đụng vào bả vai của Mạc Dịch Nhiên, hắn dùng toàn bộ sức mạnh Linh Thực trong cơ thể để phòng hộ.

"Dừng!"

Sau đó mọi người chỉ thấy Mạc Dịch Nhiên bị sức mạnh của mũi tên bắn trúng bay ngược cách xa trăm mét, thân thể đập mạnh vào trên núi tuyết.

"Ôc!" Một ngụm máu từ trong miệng của Mạc Dịch Nhiên phun ra, hắn chịu không nổi ôm ngực, trên mặt lộ ra vài phần vẻ đau đớn.

Sức mạnh mũi tên vừa rồi quá mạnh mẽ, hắn dưới sự phòng hộ toàn bộ sức mạnh Linh Thực mãnh liệt nhất mà vẫn bị thương, nhưng hai mũi tên lại không xuyên qua vai của hắn, nếu không thương tổn của hắn sẽ nặng hơn, thậm chí có khả năng bị tàn phế một tay.

Ngư Thanh Thiển ngoắc tay, hai mũi tên và cả bốn mũi tên lúc trước nhanh chóng trở lại trong túi đựng tên sau lưng nàng.

Nàng nhìn Mạc Dịch Nhiên bình thản mở miệng nói: "Nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Có Tiềm Chất Thần Tiễn Thủ

Mạc Dịch Nhiên thở hắt ra hai cái, từ dưới đất đứng lên, ngẩng đầu nhìn Ngư Thanh Thiển.

"Ta thua rồi!"

Tuy tính tình Mạc Dịch Nhiên rất kiêu căng ngang ngược, thế nhưng cũng có lòng tự trọng của chính mình, thua chính là thua. Đây cũng đã chứng minh năng lực của chính bản thân hắn vẫn chưa đủ, sau khi trở về đáng để suy nghĩ lại.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới tài bắn cung của Ngư Thanh Thiển lại cao cường như vậy, ngoại trừ bản thân có cung tiễn lợi hại, điều khiển lực với độ chính xác cao mới là lợi hại nhất.

"Nếu như ta không đoán sai, ngươi còn chưa phát huy toàn bộ sức mạnh của mũi tên." Mạc Dịch Nhiên thu hồi áo giáp màu cam trên người, lộ ra dáng người lực lưỡng cao ngất.

Nghe Mạc Dịch Nhiên nói vậy, ngoại trừ những người trong đội của Ngư Thanh Thiển, người của hai đội khác đều lộ ra ánh mắt không thể tin nổi.

Nhanh như vậy đã đánh bại Mạc Dịch Nhiên mà còn chưa phát huy ra hết toàn bộ sức mạnh của mũi tên? Đây đúng là quá mạnh rồi.

"Đúng vậy, nếu như dùng nhiều lực hơn một bậc, có khả năng ngươi sẽ không giữ được vai." Ngư Thanh Thiển cũng không phủ nhận.

Nàng nhìn ra được con người Mạc Dịch Nhiên tuy rất ngông cuồng, tính tình cũng rất lỗ mãng, nhưng chắc hẳn lại là một người biết giữ chữ tín.

Hơn nữa nàng và bọn người Mạc Dịch Nhiên vốn cũng coi như là không có thù oán gì với nhau, không cần phải làm thiếu chủ Mạc gia bị thương đến tàn phế, nàng sẽ không đại đến mức thích có kẻ thù ở khắp nơi.

Vì vậy ở thời điểm bắn tên, Ngu Thanh Thiên đã điều chỉnh độ mạnh yếu, vừa có thể đánh bại Mạc Dịch Nhiên, lại không làm hắn thật sự bị thương nặng.

"Tài bắn cung của ngươi có thể đứng đầu trong các Tội Thủ Sư lớp học viên mới." Mạc Dịch Nhiên cảm thấy nếu như Ngu Thanh Thiên thật sự bắn trọng thương hắn cũng không phải là điều đáng sợ nhất, mà đáng sợ nhất chính là khả năng điều khiển lực chuẩn xác như vậy của nàng, đây chính là có tiềm chất làm thần tiễn thủ.

Ngu Thanh Thiên khẽ cười một tiếng, quay sang nhìn Thủy Ngạn Trạch: "Không giỏi được như vậy đâu, tài bắn cung của Thủy thái tử vậy hẳn là rất cao minh."

Thủy Ngạn Trạch thấy ánh mắt của Ngu Thanh Thiên cười mà như không cười, đã cảm thấy nàng đang toan tính điều gì, vội vã khiêm tốn xua xua tay, nói: "Quả thực ta am hiểu dùng cung tiễn, nhưng độ chính xác vẫn thua Ngu tiểu thư một bậc."

Đây cũng không phải lời nói dối, mà dường như trong lúc Ngu Thanh Thiên liên tục bắn tên vừa rồi hắn chợt cảm nhận được một loại cảm giác kỳ diệu, điều đó cũng chứng minh thuật bắn cung của đối phương cao hơn hẳn. Ngu Thanh Thiên vừa nhìn dáng vẻ của Thủy Ngạn Trạch cũng biết đối phương đã có phòng bị, cũng coi như khả năng hắn muốn mưu tính gì đó không quá lớn, vì vậy quay đầu sang nhìn Mạc Dịch Nhiên, chìa tay ra nói: "Đưa đồ đặt cược đây."

Mạc Dịch Nhiên cũng không tiếc, từ trong trang sức không gian chứa đồ kia, lấy ra ba cây hoa Tử Đằng ném cho Ngu Thanh Thiên: "Bằng lòng thua cuộc, ta đương nhiên không thể chơi xấu được."

"Cám ơn nhé!" Ngu Thanh Thiên bắt lấy cây hoa Tử Đằng, vội vàng cất đi, cười cười tỏ vẻ khách khí.

Có cây hoa Tử Đằng, nàng có thể biến Ma Hoàng thảo thành trường tiên có chạm trổ thực văn, vậy có thể bỏ cái roi nhỏ thường dùng lúc trước rồi.

"Ngươi có biết chạm trổ thực văn hay không?" Mạc Dịch Nhiên thấy lúc Ngu Thanh Thiên bắt được cây hoa tử đằng thì sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng nên tò mò hỏi.

Ngu Thanh Thiên gật đầu: "Biết!"

Nàng lập tức như rồng mây, cười nói: "Sao vậy? Ngươi muốn nhờ ta giúp ngươi chạm trổ thực văn à?"

Mạc Dịch Nhiên cười lớn một tiếng: "Ngươi xem búa của ta có thể chạm trổ thực văn được không?"

"Đương nhiên là có thể, hơn nữa lại có thể tăng thêm hai mươi phần trăm sức mạnh Linh Thực của ngươi." Ngu Thanh Thiên gật đầu nói.

Trong những năm này tinh lực của nàng căn bản đều tiêu hao trên thực văn và dược tễ, nếu không tu vi của nàng sớm đã đột phá lên đến cấp Linh Tướng rồi.

Nhưng nàng là nghe nói sau khi bệnh mỹ nhân áp chế độc tố, đến Thánh viện chỉ trong thời gian ngắn như vậy cũng đã thăng cấp tu vi lên Linh Vương rồi, nhanh chóng trở thành người dẫn đầu trong số các sinh viên mới trong Thánh viện.

Nên biết rằng Phong Thần đã trị hoãn một năm mới đến Thánh viện, theo cách nói hiện đại thì hẳn hoàn toàn là một sinh viên chuyển tiếp, còn là một sinh viên chuyển tiếp sau những người khác.

Nhưng trong thời gian một năm lập tức đã vững vàng chiếm lấy vị trí người dẫn đầu trong đám đông sinh viên tài năng xuất chúng của Thánh viện, có thể thấy được tài năng bẩm sinh của hắn yêu nghiệt đến nhường nào.

Ngu Thanh Thiên vuốt vuốt cung tên trong tay, suy nghĩ nếu như mình cũng có thể được Thánh viện đặc cách tuyển chọn, vậy cũng không thể thua kém bệnh mỹ nhân quá nhiều, gần đây đã chăm chỉ tu luyện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 249: Kết Bạn Là Tốt Nhất

Mạc Dịch Nhiên nghe Ngu Thanh Thiển nói xong, hai mắt mở to, sáng rực lên.

Trong gia tộc cũng có Thực Văn Sư, nhưng đối với mấy tên Linh Thực Sư cấp cao, cho dù thân phận hắn là thiếu chủ nhưng dưới cấp Linh Vương thì cũng không mời nổi, đây là quy củ của gia tộc. Mà hắn nhìn thực văn do những Linh Thực Sư cấp thấp chạm trở lại không vừa mắt.

Điểm mạnh nhất của Linh Thực màu cam kia của hắn chính là sức mạnh công kích, nếu như có thể tăng thêm hai mươi phần trăm sức mạnh, đương nhiên sẽ cải thiện đáng kể sức mạnh của hắn.

Nếu là người khác nói như vậy, Mạc Dịch Nhiên chắc chắn sẽ cho rằng đối phương đang khoa trương, suy cho cùng tuy hắn không phải là Thực Văn Sư, cũng biết rõ muốn tăng thêm hai mươi phần trăm sức mạnh Linh Thực biến hóa thành búa của hắn như thế cũng phải do Thực Văn Sư cấp cao mới có thể làm được.

Nhưng từ lúc mới bắt đầu Ngu Thanh Thiển đã cho hắn một cảm giác nội tâm rất chín chắn, hắn thấy đối phương không cần thiết phải khoa trương đối trả.

"Vậy ngươi có thể giúp khắc thực văn lên Linh Thực của ta không?" Mạc Dịch Nhiên cười nói: "Dĩ nhiên, ta sẽ cho ngươi thù lao."

Ở thế giới này, Thực Văn Sư là nghề tôn quý nhất, vì tất cả các Linh Thực Sư đều có thể cầu cạnh đến những Thực Văn Sư hàng đầu.

Rất nhiều Thực Văn Sư cấp cao cực kỳ cao ngạo, có tiền cũng chưa chắc có thể mời được bọn họ ra tay.

Còn các Thực Văn Sư cấp đại sư chẳng những cần phải giao tình, mà còn phải dùng kỳ trân linh bảo đến trao đổi, mới có thể mời được bọn họ ra tay.

"Được rồi! Ngươi giúp ta thu thập hai loại thảo dược về mình văn trên đồ vật, ta sẽ khắc thực văn lên Linh Thực của ngươi, đồng thời cam đoan sức mạnh có thể tăng thêm hai mươi phần trăm." Ngu Thanh Thiển gật đầu.

Mạc gia là một thế gia trong bảy đại thế gia quản lý chính về các loại dược thảo và thực vật, Ngu Thanh Thiển bất luận là tình thế dược tể hay là muốn về thực văn đều không thể bỏ qua những nguyên liệu này, cho nên mới thay đổi tâm tư quyết định làm cuộc giao dịch với Mạc Dịch Nhiên.

Mạc Dịch Nhiên cười nói: "Thảo dược gì? Cần bao nhiêu?"

Ngu Thanh Thiển cần hai loại dược thảo gì và số lượng bao nhiêu đã sớm viết ra vào trong một tờ giấy, lấy ra đưa cho Mạc Dịch Nhiên: "Khi nào ngươi tìm được, khi đó ta khắc thực văn cho ngươi."

Mạc Dịch Nhiên cầm tờ giấy xem qua một lần, trầm tư suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Việc này ta sẽ gửi tin thỉnh cầu gia tộc, trước lúc đột kiểm tra tổng hợp này kết thúc chắc có thể góp đủ cho ngươi."

Độ quý giá của hai loại thảo dược và cây hoa Tử Đằng mà Ngu Thanh Thiển muốn cũng không khác nhau lắm, nhưng phải sử dụng để trả chi phí hay thứ gì tương tự cho việc khắc thực văn.

"Được, ngược lại ta cũng không gấp." Ngu Thanh Thiển cười cười hơi hột.

Mạc Dịch Nhiên chu môi nói: "Cứ quyết định như vậy đi."

Tuy Ngu Thanh Thiển đồng ý không cần gấp và hai loại dược thảo này chỉ cần tốn một ít thời gian và sức lực cũng có thể mua được ở bên ngoài nhưng hắn vẫn gấp gáp, nếu như bỏ lỡ lần khắc thực văn này, hắn sẽ phải đợi đến lúc đạt được tu vi Linh Vương mới có thể mời được Thực Văn Sư trong trong nhà ra tay, thời gian quá lâu.

Thủy Ngạn Trạch thấy Ngu Thanh Thiển tự tin như vậy, trong lòng mặc dù có chút nghi vấn nhưng lại không nói ra.

Ở tuổi này mà đã đạt đến Thực Văn Sư cấp cao, trong số những người hắn từng nghe qua chỉ có Phong Thần và một vị cường giả đã đạt đến trình độ đỉnh cao, cũng không biết Ngu Thanh Thiển có thật sự có bản lĩnh này hay không.

Hắn phớt lờ ý nghĩ, cười nói: “Không ngờ thực văn của Ngu tiểu thư đã cao siêu như vậy, về sau nếu bọn ta muốn khắc thực văn, cũng xin Ngu tiểu thư chiếu cố nhiều hơn một chút.”

Nếu xét ở phương diện thực văn Ngu Thanh Thiển thực sự đã trở thành thiên tài yêu nghiệt, hiện tại kết bạn với nàng rất có lợi đối với hắn, hơn nữa việc Ngu Thanh Thiển biểu hiện ra tài năng chiến đấu thiên phú và thuật cung tiễn cũng khiến cho hắn không thể nào không coi trọng.

Theo tin tức mà hắn điều tra được, xem ra Ngu Thanh Thiển mạnh nhất là về trị liệu, mặc dù bây giờ còn chưa biểu lộ ra nhưng kể đến việc có thể giải được độc tố cho Lục Trạc đã chứng minh khả năng cực kỳ bất phàm, chỉ ít cũng tốt hơn nhiều so với nữ nhân dòng chính bị bỏ rơi của Lãnh gia kia.

Vì vậy, từ phương diện kia nhận thấy rằng thiên tài như Ngu Thanh Thiển thì tốt nhất là kết bạn, không nên đắc tội hay gây thù chuốc oán.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Thoải Mái

Ý của Thủy Ngạn Trạc người ở chỗ này đều hiểu, hắn chủ yếu là muốn kết giao với Ngu Thanh Thiển.

Lãnh Bách Linh xanh mặt, lời đối tượng của nàng giống như cho nàng một bạt tai.

Tuy Lãnh Bách Linh là đích nữ khá được sủng ái của Lãnh gia nhưng cũng chỉ là đối với gia chủ cùng gia chủ phụ nhân, còn mấy ông lão có quyền uy nhất ở Lãnh gia đều không coi trọng nàng lắm.

Bởi vậy so địa vị cùng quyền lợi, Lãnh Bách Linh so với Thủy Ngạn Trạc cùng Mạc Dịch Nhiên vẫn là chênh lệch khá xa.

Trong lòng nàng đem Lãnh Lăng Sương mắng một lần, cũng đem chuyện này ghi vào đối phương trên đầu.

Dù sao không có Lãnh Lăng Sương thiết kế gây xích mích, nàng cũng sẽ không thể vừa bắt đầu liền có địch ý lớn như vậy đối với Ngu Thanh Thiển, còn nhiều lần đến trước mặt Thủy Ngạn Trạc cùng Mạc Dịch Nhiên nói xấu Ngu Thanh Thiển.

Đương nhiên, Lãnh Bách Linh đối với Ngu Thanh Thiển oán hận cũng chôn xuống thật sâu, dù sao bị một roi quất bay mặt mũi là Ngu Thanh Thiển mang đến cho nàng, càng làm cho Thủy Ngạn Trạc cùng Mạc Dịch Nhiên sẽ không coi trọng nàng như trước nữa.

Hỏa Ly Nhã thấy thái độ của Thủy Ngạn Trạc chuyển biến nhanh như vậy, trong lòng suy nghĩ quả nhiên không hổ là người thừa kế của Thủy Tử quốc, cũng thật hiểu xem xét thời thế.

"Thủy Ngạn Trạc, lúc trước các ngươi không phải uy hiếp muốn cướp giật Lưu Ly thảo với chúng ta sao?" Hỏa Ly Nhã cả lo phát phơ mở miệng giễu cợt nói: "Hiện tại các ngươi cũng không thấy ngại để Thanh Thiển ra tay khắc họa thực văn."

Thủy Ngạn Trạc vừa thấy Hỏa Ly Nhã há mồm liền biết đối phương sẽ không có lời hay, nhưng hắn cũng sẽ không vì kích động nhất thời mà không thấy rõ tình thế.

"Ta chủ yếu là nhằm vào ngươi mà thôi, hiện tại Ngu tiểu thư rộng lượng như vậy muốn khắc họa thực văn vì Dịch Nhiên, ta đương nhiên cần hữu hảo đối đãi." Thủy Ngạn Trạc khẽ cười nói.

"Người biết năng rộng lượng là tốt rồi." Hỏa Ly Nhã hừ lạnh một tiếng không nói nữa.

Hắn không phải sợ Thủy Ngạn Trạch, mà là biết năng lực của Thủy Tứ quốc cùng Mạc gia, hắn cũng không hy vọng Ngu Thanh Thiên cùng hai người này trở mặt.

Nếu có thể giao hảo, đối với Ngu Thanh Thiên tới nói ngược lại là chuyện tốt, dù sao Mạc gia cũng nắm giữ lượng lớn tài liệu luyện chế được tể cùng về thực văn.

Tuy rằng không thích Thủy Ngạn Trạch cùng Mạc Dịch Nhiên, cũng đầu nhiều năm như vậy, thế nhưng vì Ngu Thanh Thiên hắn nhịn.

Thủy Ngạn Trạch vốn tưởng Hỏa Ly Nhã sẽ bám riết không tha, cũng không nghĩ đến cái Văn Hòa thái tử triều đình này lần này dĩ nhiên liền như vậy kết thúc.

Tâm tư xoay một cái, ánh mắt rơi vào Ngu Thanh Thiên trên người, bên môi hắn nổi lên một vết như có như không ý cười. Thú vị, xem ra cảm tình của Hỏa Ly Nhã đối với Ngu Thanh Thiên cũng không đơn giản a!

"Được, chỉ cần chi trả cái giá mà ta muốn, ta nhìn thuận mắt, ta đều có thể ra tay khắc họa thực văn." Ngu Thanh Thiên tự nhiên hào phóng cười cợt.

Nàng muốn tăng cao tu vi thực lực, cũng cần nâng lên thực lực của Linh Thực ký khế ước trong không gian Linh Thực, vậy thì cần đi khắp nơi mua bùa giá đắt, hơn nữa tài liệu tiêu tốn cho được tể cùng thực văn cũng rất lớn, nàng khá là thiếu tiền.

Ngu Thanh Thiên đã sớm dự định chờ sau khi kết thúc kiểm tra tổng hợp, liền luyện chế hoặc là khắc họa thực văn cho người khác để kiếm tiền.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là nhìn thuận mắt, nhìn người đáng ghét dù có trả gấp mười lần nàng cũng sẽ không ra tay, cũng giống như đám người Tần Phụng Nghi, Lãnh Lăng Suong, Lãnh Bách Linh.

"Ngu tiểu thư quả nhiên thoải mái, vậy chúng ta sau khi kết thúc kiểm tra lại hẹn." Mạc Dịch Nhiên đối với Ngu Thanh Thiên hứng thú càng ngày càng đậm, nếu không phải kiêng kỵ Phong Thần, hắn chắc chắn theo đuổi Ngu Thanh Thiên.

Thủy Ngạn Trạch cũng cười nói: "Mấy vị, chúng ta còn muốn đi tìm kiếm vật phẩm nhiệm vụ sẽ không trì hoãn nữa, đi trước một bước, cáo từ."

Lưu Ly thảo trong tay Hỏa Ly Nhã bọn họ rất khó cướp được, dù sao ngoại trừ Ngu Thanh Thiên ở ngoài, Hỏa Ly Nhã cùng Mộ Dung Thanh thực lực cũng không khinh thường được.

Hơn nữa hắn và Mạc Dịch Nhiên thay đổi chú ý chuẩn bị muốn giao hảo Ngu Thanh Thiên, tự nhiên không thể lại đi tranh đoạt, đối với tra xét sông băng cùng những nơi viêm nhiệt bọn họ đều có thủ đoạn đặc thù, chỉ cần dùng thêm hai ngày là có thể một lần nữa tìm tới vị trí của Lưu Ly thảo khác.

Những đội viên khác lúc đi đều rất có thâm ý đánh giá Ngu Thanh Thiên một chút, bọn họ trước cũng không nghĩ tới nữ tử này nhìn qua long lanh thanh nhã dĩ nhiên lợi hại như vậy, trong đám trẻ tuổi đồng lứa khiến cho Thủy Ngạn Trạch cùng Mạc Dịch Nhiên chủ động giao hảo ở trung ương đại lục cũng đều rất ít.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 251: Tử Mị

Thủy Ngân Trạch cùng Mạc Dịch Nhiên dẫn người đi, những người khác trong đội của Ngu Thanh Thiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hỏa Ly Nhã đem Lưu Ly thảo đưa cho Ngu Thanh Thiên nói: "Người thu lại trước, chúng ta đi tìm kiếm Hồng Thửu hoa đi."

"Ừ, nghỉ ngơi một chút rồi xuất phát." Ngu Thanh Thiên tiếp nhận Lưu Ly thảo gật gù.

Đoàn người nghỉ ngơi một hồi, liền đứng dậy đi ra sông băng, đi một hướng khác tìm kiếm Hồng Thửu hoa.

Bên trong nhà gỗ, xem xong Ngu Thanh Thiên cùng Mạc Dịch Nhiên chiến đấu, mấy vị học viện cao tăng ở đây đều khá là bất ngờ.

Viện trưởng Học viện Hoàng gia đông bộ nhìn Thư Giang nói: "Tiểu nha đầu này của học viện các người thiên phú cũng thật là mạnh, tài bắn cung này đã tiếp cận thần tiễn thủ rồi."

"Ha ha, nha đầu này bình thường liền thích đi tới thể ban học tập mài giũa, bản thân cũng vô cùng hiếu chiến." Thư Giang cười sò sò râu mép, trong lòng rất cao hứng.

"Nàng học thực văn tới cấp bậc gì?" ông lão gầy gò Thánh viện nói: "Nếu như có thể đem Linh Thực của Mạc Dịch Nhiên tăng thêm hai phần mười sức mạnh, ít nhất cũng phải cân cao cấp Thực Văn Sư đi."

Thư Giang tâm tư xoay một cái nói: "Cái này ta không phải quá rõ ràng, chỉ biết là hai vị trưởng khoa Hắc Bạch khá là coi trọng tiểu nha đầu."

Hiện tại Thánh viện cùng Hoàng viện đã quyết định muốn tiến hành cuộc thi một người của học sinh mới, hẳn đương nhiên sẽ không nói cho những người này thực lực đích thực của Ngu Thanh Thiên, đến thời điểm mới có thể bỗng nhiên nổi tiếng.

"Lão già thôi tha người còn thừa nước đục thả câu." Học viện Hoàng gia tây bộ viện trưởng lờm Thư Giang một cái.

Có điều mấy vị viện trưởng đều đem Ngu Thanh Thiên coi là một tên kinh địch của học sinh mới viện mình trong cuộc thi thực văn, quyết định chờ thi kiểm tra tổng hợp xong, cần phải nhắc nhở đám người tham gia thi đấu của viện mình một chút.

Nam tử lạnh lùng của Hoàng Viện nói: "Nếu như Ngu Thanh Thiên đẳng cấp thực văn thật đến cao cấp, vậy thiên phú này cũng quá yêu nghiệt rồi."

Thực Văn Sư là nghề nghiệp tôn quý nhất đại lục, đồng thời cũng bị ca tụng là khó nhập môn cùng tiến bộ nhất, dù sao mỗi một phần bản về thực văn đều tương đối cao thâm, cần Thực Văn Sư khắc sâu nghiên cứu cảm ngộ mới có thể vẽ được, người lĩnh ngộ kém tuyệt đối không thể trở thành cao cấp Thực Văn Sư.

Ngu Thanh Thiên ở tuổi này nếu thực sự là cao cấp Thực Văn Sư, vậy nói rõ nàng lĩnh ngộ thiên phú quá mạnh mẽ.

Thư Giang cười nói: "Nàng đúng là cái mầm học tập thực văn tốt."

Việc Ngu Thanh Thiên biết nhất tâm nhị dụng hẳn cũng biết, những người này còn không biết thiên phú được tể của nàng cũng rất mạnh, hẳn nhất định sẽ không bại lộ.

Thư Giang bên môi ý cười càng thêm nồng nặc, đối với cuộc thi đấu đơn của mấy đại học viện mong đợi.

Sau mười ngày, Ngu Thanh Thiên mang theo đoàn người đi tới phụ cận một ngọn núi lửa trên Thủy Vu đảo.

"Không nghĩ tới phiền rừng cây rậm rạp này sau lưng lại là một ngọn núi lửa, cũng nhờ Thanh Thiên chúng ta mới có thể tìm được." Cơ Linh Song cảm thụ lấy bốn phía truyền tới nhiệt độ thở dài nói.

Trước các nàng xuyên qua phiền rừng cây rậm rạp này vẫn luôn cảm thấy rất âm thấp, ai sẽ nghĩ đến cách đó không xa sẽ là núi lửa nóng bức, Thủy Vu đảo này thực sự là quá thần kỳ.

"Ta cũng là từ thăm thực vật quá độ cùng ma thú trên trời phi hành để phán đoán." Ngu Thanh Thiên chỉ chỉ bầu trời xoay quanh bay lượn Hồng Vũ Sư Thửu nói: "Trước nhìn thấy có Hồng Vũ Sư Thửu tình cờ bay qua rừng cây, bay về phía này, chắc hẳn là tổ của chúng nó."

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Hạng Nhiệm Vụ Kiểm Tra Thứ Ba

Ngu Thanh Thiện mang theo một đội người đi vào núi lửa, Hồng Vũ Sư Thử đang bay lượn trên trời liền phát hiện bọn họ.

Từng tiếng kêu to vang vọng, từng con từng con Hồng Vũ Sư Thử nhanh chóng bỏ nhào về hướng đoàn người.

"Lạc Hiểu, thúc giục Linh Thực cuốn lấy chúng nó." Ngu Thanh Thiện nói xong lại nhìn Hỏa Ly Nhã nói: "Người nhanh đi lấy Hồng Thử hoa, chúng ta đi đối phó Hồng Vũ Sư Thử."

"Được!" Hỏa Ly Nhã gật gù, nhanh chóng dùng Linh Thực áo giáp hộ thể, nhảy về phía Hồng Thử hoa giữa sườn núi.

Ngu Thanh Thiện lấy cung tên ra, bắn một loạt mũi tên về phía Sư Thử đang lao xuống, nơi mũi tên đi qua, từng con từng con Hồng Vũ Sư Thử rơi xuống trên mặt đất, đều đã chết.

Lạc Hiểu nhanh chóng thúc giục những cây cỏ nhỏ bên cạnh núi lửa, không ngừng căng vọt, từng cây từng cây cỏ dây leo nhanh chóng quấn lấy không ít chân cùng cánh của Sư Thử, nhanh chóng kéo chúng nó rơi xuống đất.

Mộ Dung Thanh cùng Tạ Thụ phát động từng lần từng lần tinh thần công kích, tiếp theo không ngừng có Hồng Vũ Sư Thử rơi xuống đất.

Hạ Oanh kích phát những cục đất bay khắp nơi, Cung Hạo khởi động quả cầu lửa từng cái từng cái đánh úp về phía Hồng Vũ Sư Thử.

Cơ Linh Song cùng Kỳ Duệ không ngừng oanh kích vào những con Sư Thử rơi trên mặt đất nhưng chưa chết.

Thình thoảng có người bị Hồng Vũ Sư Thử làm bị thương, Doãn Minh sẽ lập tức dùng Trị Liệu Thuật.

Một đội người ngầm hiểu phối hợp không chê vào đâu được, trên trăm con Hồng Vũ Sư Thử lần lượt phá vòng vây đều không thành công, không lâu sau Hỏa Ly Nhã cũng thành công hái xuống Hồng Thử hoa ở lưng núi lửa.

"Đi, lui lại." Hỏa Ly Nhã nhảy đến bên người Ngu Thanh Thiện kín đáo đưa Hồng Thử hoa cho nàng nói.

Tiếp theo Ngu Thanh Thiện liền bắt đầu tổ chức mọi người vừa tác chiến vừa lui lại khá là có thứ tự.

Chờ các nàng lui lại đến nơi sâu xa của mảnh rừng cây rậm rạp này, Hồng Vũ Sư Thử chỉ xoay quanh kêu gọi ở giữa không trung, nhưng giống như là có kiêng kỵ mà không dám bay thấp xuống.

"Chúng nó không dám thâm nhập mảnh rừng cây rậm rạp này, chúng ta mau đi ra giao nộp nhiệm vụ." Ngu Thanh Thiện vung tay lên với mọi người, cấp tốc mang theo bọn họ đi ra rừng cây.

Vừa ra rừng cây, mọi người đã thấy một người giáo viên đã chờ đợi ở đó.

"Chúc mừng các người nhanh như vậy đã hoàn thành hạng kiểm tra thứ hai." Người giáo viên kia nở nụ cười, đưa qua một tờ giấy cho Ngu Thanh Thiện nói: "Đây là hạng nhiệm vụ thứ ba, nếu chuẩn bị xong các người cũng có thể đi làm."

Ngu Thanh Thiện tiếp nhận nhiệm vụ thứ ba nhìn một lần, lại đưa cho những người khác xem, cau mày nhìn về phía người giáo viên kia hỏi: "Nhiệm vụ thứ ba là để chúng ta thâm nhập đến gần trung tâm đảo của đảo Thủy Vu tra xét, là tra xét cái gì đây? Hơn nữa trung tâm đảo nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nên có Hoàng cấp ma thú cùng yêu thực, chúng ta làm sao có thể thâm nhập hả?"

Trên nhiệm vụ chỉ nói để các nàng đi gần trung tâm đảo tra xét, nhưng không có ghi nội dung rõ ràng.

Người giáo viên kia cũng không cảm thấy ngoài ý muốn với vấn đề của Ngu Thanh Thiện, cười giải thích: "Trưởng lão Thánh viện cùng Hoàng viện đã ước định cẩn thận với ma thú, yêu thực cấp Linh Hoàng trên trung tâm đảo, chúng nó sẽ không ra tay gây tổn thương các người."

"Mảnh Thủy Vu Đảo này là hơn mười năm trước đột nhiên nhô ra, trên đảo không có thổ dân, yêu thực cùng ma thú cấp cao càng không cách nào thâm

nhập đến trung tâm đảo, các người chỉ cần tra xét đến phụ cận trung tâm đảo có cái gì dị thường hoặc là đáng giả chú ý gì đó là tính qua ải rồi."

Hắn dừng một chút nhắc nhở: "Các người nhất định phải cẩn thận, trung tâm đảo có rất nhiều nguy hiểm, có điều đối với người hoặc ma thú tu vi dưới Linh Soái, Linh Thực thì nguy hiểm ít hơn nhiều, các người nói không chừng còn có cơ hội tìm được cơ duyên gì đó."

"Giáo viên, ý của người là nếu như cường giả Hoàng cấp thâm nhập trung tâm đảo, vậy phải nguy hiểm hơn chúng ta rất nhiều?" Ngu Thanh Thiển suy nghĩ một chút hỏi.

Người giáo viên kia cũng không che giấu, gật đầu nói: "Không sai, lúc trước đã có cường giả Hoàng cấp của Thánh viện cùng Hoàng viện xông vào trung tâm đảo, gặp phải nguy hiểm bị thương, càng không cách nào thâm nhập vào trong đó."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Mài Giũa

Người ở đây nghe được lời của giáo viên đều ngẩn ra, cường giả Hoàng cấp đi vào nhưng đều bị thương.

Ngu Thanh Thiển nhíu lại lông mày hỏi: "Cường giả Hoàng cấp của Thánh viện cùng Hoàng viện đi vào đều thất bại bị thương, vì sao để chúng ta đi? Đây chẳng phải là chịu chết sao?"

Người giáo viên kia vẫn cười giải thích: "Căn cứ phán đoán của cường giả Thánh viện cùng Hoàng viện những năm này, người tu vi dưới Linh Vương tiến vào cũng sẽ không bị trung tâm đảo bài xích, càng lắm thì gặp phải một ít nguy hiểm như yêu thú cùng ma thú công kích, nếu không cũng không thể lấy tính mạng các người làm trò đùa."

"Nếu như muốn tra xét trung tâm Thủy Vu Đảo, vậy vì sao Thánh viện cùng Hoàng viện không phái ra học viên tu vi dưới Linh Vương tiến vào điều tra, mà cần cho học sinh mới của mấy viện chúng ta kiểm tra làm nhiệm vụ vậy?" Ngu Thanh Thiển tiếp tục không hiểu hỏi.

Nếu như Thánh viện cùng Hoàng viện chỉ là coi các nàng là bia đỡ đạn, vậy thì các nàng không cần thiết xông vào.

"Thánh viện cùng Hoàng viện cũng từng phái ra không ít học viên tu vi dưới Linh Vương tiến vào, nhưng đều bị trung tâm đảo bài xích, bởi vì lúc Thánh viện cùng Hoàng viện chiếm lĩnh toà đảo này dùng chút thủ đoạn, trung tâm đảo rất bài xích người mang theo hơi thở của Thánh viện cùng Hoàng viện."

Người giáo viên kia dừng một chút nói: "Thánh viện cùng Hoàng viện đã từng để vài người không phải học viên của bản viện tiến vào, trong số bọn họ chết một người, những người còn lại đều đạt được lợi ích, điều này cho thấy rằng chỉ cần trên người không mang theo hơi thở của Thánh viện cùng Hoàng viện là có thể đi vào."

"Vậy vì sao hai viện không tiếp tục để những người khác đi vào, mà phải đặt nơi này thành nơi để chúng ta kiểm tra nhiệm vụ hả?" Ngu Thanh Thiển hỏi.

Người giáo viên kia không nhịn được giật giật khóe miệng, Ngu Thanh Thiển này cũng thực sự là quá khó đối phó, có điều cũng không che giấu trả lời: "Những người đó chung quy chỉ là người ngoài, một số người của năm viện các người tương lai đều là học viên mà Thánh viện cùng Hoàng viện chọn lựa, hiện tại nhiệm vụ này một là làm một hạng thử thách mài giũa các người, hai là cũng không muốn những người khác chiếm đi tiện nghi, bằng không hai viện đã sớm hợp tác với Thất đại gia tộc, cùng Tam đại đế quốc rồi."

"Thì ra là như vậy, cảm ơn giáo viên giải thích nghi hoặc." Lông mày Ngu Thanh Thiển giãn ra.

Đội ngũ có thể đi vào hạng thứ ba khảo hạch ở trong năm viện tuyệt đối đều là người tài giỏi, trong đó không ít học viên biểu hiện rất tốt, tương lai tự nhiên cũng sẽ được Thánh viện cùng Hoàng viện chọn, quả thật cũng coi như là lợi ích không hề nhỏ cho người ngoài." Giáo viên, người nói cơ duyên ở trong này là cái gì?" Hỏa Ly Nhã tiếp lời hỏi.

Người giáo viên kia trả lời: "Cái này cũng không biết trước được, trước kia vài người tiến vào rồi mang ra ngoài đại đa số đều là một ít linh hoa linh thảo hoặc là linh vật rất hiếm thấy cùng quý giá, trung tâm đảo này dù sao cũng chưa từng được khai thác, chắc chắn không ít đồ tốt do thiên địa nuôi dưỡng sinh ra."

"Cũng đúng, vậy chúng ta trước hết đi nhận nhiệm vụ đây." Hỏa Ly Nhã suy nghĩ một chút cười nói.

"Ừ, các người đi đi, nhất định không nên lơ là, an toàn là trên hết." Giáo viên gật gù nhắc nhở.

"Vâng!"

Đoàn người đi về hướng trung tâm đảo, người giáo viên kia thấy thế cũng biến mất ở tại chỗ.

Càng tới gần trung tâm đảo, yêu thực cùng ma thú xuất hiện càng nhiều, thực lực cũng không ngừng tăng cường, có điều vẫn ở trong phạm vi có thể ứng phó của nhóm người Ngu Thanh Thiên.

"Chẳng trách lúc trước vị Thánh viện trưởng lão kia nói chúng ta có khả năng toàn bộ nhiệm vụ thất bại, nhiều yêu thực cùng ma thú như vậy không ngừng chặn lại, đội ngũ thực lực hơi yếu căn bản không đi tới được trung tâm đảo." Cơ Linh Song giết chết con ma thú cuối cùng vẫn vậy công nói.

Hạ Oanh gật đầu nói: "Đúng vậy, từ lúc nhận nhiệm vụ đến bây giờ, chúng ta đã gặp không ít hơn 30 đợt ma thú cùng yêu thực tập kích, giống như bọn họ đã hẹn nhau rồi."

Ngu Thanh Thiên hí hí mắt, trong lòng có suy đoán: "Mặc dù Hoàng cấp ma thú, yêu thực ở nơi này có ước định cùng với cường giả chúng ta là sẽ không ra tay với chúng ta, nhưng cũng không ước định không thể để cho yêu thực cùng ma thú tu vi dưới Linh Vương đến vây công chúng ta, các người coi như cái này cũng là một loại mài giũa đi."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Nguy Cơ (1)

Lời của Ngu Thanh Thiên cũng làm cho mọi người phản ứng lại, chắc là việc bọn họ không ngừng gặp phải yêu thực cùng ma thú tập kích là mệnh lệnh của những Hoàng cấp ma thú cùng yêu thực kia.

Có điều cũng là bình thường, nhân loại cùng yêu thực, ma thú vốn là kẻ địch, lúc giảng hòa là vì lợi ích, thế nhưng muốn dễ dàng mà đạt được đồ tốt ở bên trong là không thể nào.

Mộ Dung Thanh suy nghĩ một chút nói: "Chúng ta tiến vào trung tâm đảo, có thể cũng không chỉ có nhân loại chúng ta đang dò xét, nói không chừng yêu thực cùng ma thú cũng sẽ không ngừng xuất hiện tra xét, vẫn là trước nghỉ ngơi bổ sung tốt thể lực cùng linh lực rồi lại tiếp tục đi thôi."

"Đúng, lúc nào chúng ta cũng đều phải cảnh giác, phòng hộ áo giáp không thể giải trừ." Hỏa Ly Nhã đồng ý nói.

Ngư Thanh Thiên ngồi dưới đất, tâm thần hơi động, một tay nhẹ nhàng vuốt ve vài cây hoa cỏ trên đất, từng tia từng tia dị năng tràn ra.

Không lâu sau, vài cây cỏ nhỏ này bắt tri bắt giác biến mất ở tại chỗ, xuất hiện trên đường phía trước, tiếp theo giống như là chạy đi vậy, không ngừng di động.

"Trung tâm đảo là nơi nguy hiểm nhất của Thủy Vu Đảo, có điều nơi nguy hiểm nhất cũng có lẽ sẽ có rất nhiều thu hoạch, chúng ta cần nắm chắc." Ngư Thanh Thiên mở miệng cười khẽ, an ủi cảm xúc căng thẳng của mọi người.

Trung tâm đảo chưa từng bị Thánh viện cùng Hoàng viện khai thác, tin rằng được thảo cùng tài liệu cao cấp nhất định sẽ có không ít.

"Đúng, lần này chẳng những là mai gấm, cũng là cơ hội." Hỏa Ly Nhã cười nói: "Chúng ta phải lấy nhiều đồ tốt một chút mới có thể đi ra ngoài."

"Chúng ta còn tận ba tháng thì mới hết thời gian làm nhiệm vụ mà, có thể ở trung tâm đảo lưu lại một chút, cùng lúc tìm kiếm manh mối nhiệm vụ, tìm nhiều nhiều được thảo cao cấp mang về, nói không chừng còn có thể gặp phải linh thảo." Cơ Linh Song bóp bóp tay cười nói.

Linh thảo là tài liệu chính để luyện chế được tể cấp năm trở lên cùng về thực văn cấp năm trở lên, rất là quý giá.

Đoàn người vốn là căng thẳng cảm xúc đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cũng bắt đầu hướng tới bảo bối của trung tâm đảo.

Lúc đoàn người Ngư Thanh Thiên rút cục chạy tới bên cạnh trung tâm đảo, đột nhiên một nguồn sức mạnh truyền tống các nàng đến một chỗ, biến mất ở tại chỗ.

Những tiểu đội tham gia kiểm tra khác đều nhận được một tin tức mới đến từ trọng tài. "Đội Ngư Thanh Thiên của Hoàng gia Học viện nam bộ đã thành công đến nơi có hạng nhiệm vụ thứ ba, hai chi đội ngũ của tây bộ cùng bắc bộ Hoàng gia Học viện cũng đang không ngừng tiếp cận, bây giờ còn bảy nhóm người có cơ hội."

Lúc này có đội ngũ còn đang làm hạng nhiệm vụ kiểm tra thứ nhất, có đội ngũ đang tìm kiếm băng xuyên cùng núi lửa ở hạng nhiệm vụ kiểm tra thứ hai, nghe được tin tức như vậy đều bối rối.

"Cái gì? Đội Ngư Thanh Thiên vậy mà đã tiến vào nơi có hạng nhiệm vụ thứ ba, tốc độ này cũng quá nhanh đi."

"Đúng vậy! Chúng ta mới đánh giết xong nhiệm vụ yêu cầu một nghìn viên tinh hạch của ma thú cùng yêu thực, người ta thì đã hoàn thành hai hạng kiểm tra trước, quả thực không phải người mà."

"Hai tổ còn lại nhất định là đội ngũ do Thủy Ngạn Trạch cùng Mạc Dịch Nhiên dẫn dắt, không nghĩ tới tốc độ của bọn họ lại vẫn thua đội của Ngư Thanh Thiên một bước."

"Đừng lãng phí thời gian nữa, ngưỡng mộ cũng vô dụng, chúng ta tăng nhanh tốc độ, hiện tại vẫn còn có bảy vị trí đấy."

"Đúng đúng, chúng ta phải đi tranh cướp cơ hội cuối cùng."

Những học viên của đội ngũ khác trải qua kích thích như vậy, tốc độ làm nhiệm vụ hiển nhiên đã bắt đầu tăng nhanh.

Sau khi đội ngũ của Thủy Ngạn Trạch cùng Mạc Dịch Nhiên nghe đến tin tức này đúng là không quá giật mình, dù sao vì tìm kiếm Lưu Ly thảo bọn họ chậm mất mấy ngày.

"Dọc theo con đường này ma thú cùng yêu thực nhiều như vậy, Ngư Thanh Thiên bọn họ lại vẫn có thể duy trì tốc độ nhanh như vậy thâm nhập đến trung tâm đảo, thực lực vẫn đúng là không thể coi thường." Nhóm người Thủy Ngạn Trạch giết chết một nhóm yêu thực rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Toàn thân Mạc Dịch Nhiên tản ra một luồng ý chí chiến đấu dày đặc: "Chúng ta cũng không thể nhanh như vậy đã nhận thua, thế nào cũng phải đi đoạt vị trí thứ nhất này, nghỉ ngơi xong liền xuất phát."

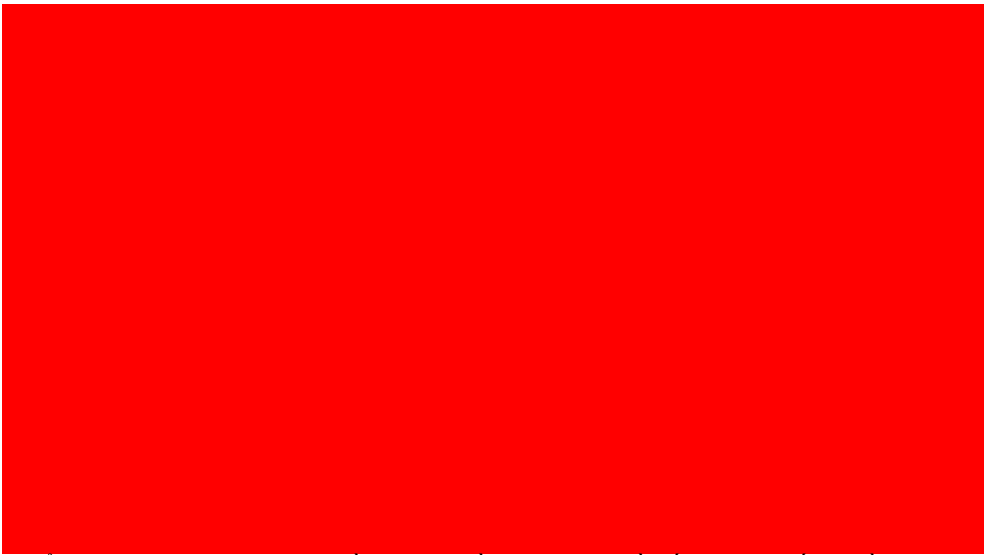
Những người khác đều là tinh anh của hai viện, trong lòng đều có sự kiêu ngạo của chính mình, tuy rằng thừa nhận đoàn người Ngư Thanh Thiên thực lực không sai, thế nhưng đều không chịu thua.

Lúc này một đội Ngư Thanh Thiên được truyền tống vào trung tâm đảo, cũng gặp phải lần nguy cơ đầu tiên từ trước tới nay của các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyết Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 255: Nguy Cơ (2)

Đoàn người Ngu Thanh Thiện vừa bước vào trung tâm đảo liền bị một nguồn sức mạnh truyền tống, khi lại xuất hiện lần nữa thì đã ở một chỗ của trung tâm đảo.

Cơ Linh Song nhìn quanh phía trước một khối giống như là khay tròn dùng bạch ngọc chế tạo, nhíu lại lông mày nói: "Lẽ nào đây chính là nơi mà khi trọng tài mới tuyên bố quy tắc nói muốn truyền tống? Không biết những người khác có phải cũng giống vậy hay không."

Ngu Thanh Thiện đi về phía khay tròn khổng lồ kia, phát hiện phía trên khắc rõ từng tầng từng tầng hoa văn mang theo hơi thở cổ điển phức tạp, nàng nhìn chăm chăm những hoa văn kia trong chớp lát, một cảm giác hoa mắt chóng mặt kéo tới.

Ngu Thanh Thiện lập tức dời đi ánh mắt, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Phải biết tinh thần lực dị năng của nàng đã kích hoạt, tuy rằng còn không đạt tới trình độ của kiếp trước, thế nhưng gần như cũng có thể đạt đến cỡ người có thực lực tu vi Linh Vương, thậm chí càng mạnh hơn, nhưng mới quan sát những thực văn cổ điển này trong thời gian không tới một chén trà cũng đã có loại cảm giác muốn tan vỡ.

Điều này cũng nói rõ lai lịch của khay tròn này tuyệt đối bất phàm, nói không chừng cả Thánh viện cùng Hoàng viện cũng không nhất định biết sự tồn tại của nó.

"Hẳn là tùy cơ truyền tống, chúng ta chỉ cần bước vào Linh Thực mà Thánh viện cùng Hoàng viện bố trí, cũng sẽ bị tùy cơ truyền tống đến bất kỳ vị trí nào trên trung tâm đảo." Tinh thần dị năng của Ngu Thanh Thiện tự mang theo chức năng không gian dị năng, bởi vậy có thể đại khái đoán ra nguyên lý truyền tống vừa này.

Hỏa Ly Nhã, Mộ Dung Thanh cùng Tạ Thu đều là hệ thực văn, bởi vậy cũng cảm thấy rất hứng thú đối với thực văn trên khay tròn, nhưng chỉ là trong thời gian chớp mắt, ba người trước sau liền cảm thấy hoa mắt chóng mặt, lập tức thu hồi ánh mắt.

"Thực văn trên khay tròn này cao thâm khó dò, sợ là Thực Văn Sư cấp Đại Sư đến cũng không nhất định có thể nhìn thấu." Mộ Dung Thanh mím môi nói.

Hỏa Ly Nhã gật đầu nói: "Quả thật rất cao thâm, ta đã thấy Thực Văn Sư cấp Đại Sư khắc họa thực văn, so với thực văn trên cái khay tròn này chỉ như phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn."

Ngu Thanh Thiện vừa muốn chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên từ trái tim dâng lên một cảm giác hồi hộp, nàng lập tức hô: "Cẩn thận, có thứ gì đó đến rồi."

Tinh thần lực của những người khác không nhạy cảm bằng Ngu Thanh Thiện, nhưng toàn thân cũng không tự giác mà dâng lên ý lạnh, vội vàng đề phòng nhìn bốn phía. Đột nhiên, từ bốn phía của khay tròn kia nhảy ra rất nhiều yêu thực mang theo gai đen, từng cây từng cây yêu thực đều có khuôn mặt kỳ quái, đôi mắt mang theo sự tàn bạo bổ nhào về phía đoàn người.

"Đây là cái quái quỷ gì vậy, mỗi một cây đều là tu vi Linh Tướng." Hạ Oanh cả kinh nhìn những yêu thực đang nhào tới.

Ngu Thanh Thiện suy đoán trung tâm đảo không phải dễ xông vào như vậy, nhưng lại không ngờ đến hơn hai mươi cây yêu thực đột nhiên nhô ra này lại toàn bộ đều là thực lực cấp bậc Linh Tướng.

"Dùng phương án mạnh nhất kia, nhanh." Ngu Thanh Thiện bình tĩnh nhìn yêu thực đang nhào tới, nói với đoàn người.

Tiếp theo nàng cùng Cơ Linh Song, Kỳ Duệ, Hỏa Ly Nhã mỗi người chia nhau chiếm một hướng đông nam tây bắc, những người khác thì ở trong vòng vây của các nàng.

Lạc Hiểu nhanh chóng thúc giục, Cung Hạo điều động sức mạnh Linh Thực mạnh nhất tiến hành quả cầu lửa công kích, Hạ Oanh thành lập một loạt lại một loạt thổ tường dâng lên nỗ lực ngăn cản, Tạ Thu cùng Mộ Dung Thanh cũng vận dụng tinh thần lực nỗ lực công kích.

Bốn người ở bên ngoài cũng không nhân rồi, Hỏa Ly Nhã nhanh chóng cho gọi ra cây Linh Thực màu vàng kia, trường kiếm màu vàng óng lần lượt vung ra, mang theo sức mạnh cực kỳ cường hãn.

Ngu Thanh Thiên kéo dài cung tên, một mũi tên bay về hướng yêu thực chạy ở phía trước nhất.

Cơ Linh Song cùng Kỳ Duệ thì lại chuẩn bị cận chiến bất cứ lúc nào, cũng chịu trách nhiệm bảo vệ.

Nhưng chuyện làm người ta bất ngờ đã xảy ra, ngoại trừ công kích của Hỏa Ly Nhã cùng Ngu Thanh Thiên có tác dụng, thì công kích của những người khác quả thật giống như gãi ngứa cho những yêu thực kia, không có chút tác dụng nào.

Lúc trước hai, ba mũi tên của Ngu Thanh Thiên liền có thể đâm thủng thân thể yêu thực cấp Linh Tướng giết chết bọn chúng, nhưng lần này ba mũi tên bắn liên tiếp cũng không thể bắn chết được một cây yêu thực.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 256: Nguy Cơ (3)

Thổ tường của Hạ Oanh chỉ là trong nháy mắt đã bị sụp đổ, bọn yêu thực không ngừng lao tới.

"Cái gì? Công kích của chúng ta căn bản vô dụng, thân thể của những cây yêu thực này quá mạnh mẽ." Hạ Oanh trợn mắt thốt lên kinh ngạc.

Những người khác thấy công kích của Ngu Thanh Thiên cùng Hỏa Ly Nhã không có gì bất lợi cũng không thể trực tiếp đánh chết yêu thực, không khỏi hơi có chút thất vọng.

"Thật mạnh, những cây yêu thực này mặc dù chỉ là thực lực dưới ngũ điệp Linh Tướng, nhưng độ cứng rắn của thân thể lại có thể so với ngũ điệp Linh Tướng trở lên, cùng lúc tấn công nhiều như vậy, chúng ta căn bản không chống đỡ được!" Kỳ Duệ sắc mặt khó coi nói.

Lẽ nào bọn họ phải chết ở chỗ này?

"Không được từ bỏ, bằng không chỉ có một con đường chết." Giọng nói của Ngu Thanh Thiên kiên định: "Chúng ta nhất định có thể xông qua."

Nàng vừa nói xong, giờ lên cung tên trong tay, thêm toàn bộ linh lực vào, tâm thần hơi động, thực văn trên tầng thứ hai của cung tên mở ra.

Ba mũi tên bắn liên tiếp, ba đạo sức mạnh mang theo ánh sáng rực rỡ nhanh chóng xung kích về hướng mi tâm của cây yêu thực dẫn đầu kia.

Cây yêu thực kia cảm nhận được một luồng cảm giác nguy hiểm khiến tâm linh nó cũng run rẩy, nhưng tốc độ của mũi tên quá nhanh, căn bản không kịp tránh né, chỉ có thể toàn lực phòng hộ.

"Xèo!" Một cái lại một cái mũi tên đâm xuyên qua mi tâm của cây yêu thực kia, một viên tinh hạch hình thoi rơi xuống.

Thấy Ngu Thanh Thiên bắn liên tiếp ba mũi tên, liền một mạch bắn chết cây yêu thực kia, mọi người rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Có điều coi như mũi tên của Ngu Thanh Thiên nhanh hơn nữa, cũng không thể ở trong thời gian ngắn bắn giết hết hơn hai mươi cây yêu thực, vẫn là cần dựa vào sức mạnh của toàn bộ đoàn người.

Hỏa Ly Nhã điều động sức mạnh không gian Linh Thực, uy lực trường kiếm màu vàng óng của hắn đã tăng thêm hai phần mười, rất nhanh đã đánh chết một cây yêu thực.

Những người khác liên hợp lại tập trung tất cả công kích ở trên một cây yêu thực, tuy rằng mất chút thời gian, nhưng vẫn là làm nó trọng thương.

Có điều dù sao chỉ dựa vào sức mạnh của Ngũ Thanh Thiên cùng Hỏa Ly Nhã vẫn là không có cách nào chém giết toàn bộ yêu thực nhanh như vậy. Có hai cây yêu thực công phá phòng hộ của Hạ Oanh cùng Lạc Hiểu vọt vào, dây leo điên cuồng đánh vào xung quanh, Cơ Linh Song cùng Kỳ Duệ đều dồn dập bị quất bay ra một khoảng cách và bị thương.

Doãn Minh nhanh chóng ném ra các loại Trị Liệu Thuật, tiếp theo những người khác cũng bị thương.

Ngũ Thanh Thiên nhìn cây yêu thực đột phá phòng ngự xông vào, biết nguy cơ này không giải quyết, rất có thể bên trong một nhóm người các nàng sẽ có người mất mạng, đây là điều nàng không muốn thấy.

Một cây yêu thực điên cuồng từ trong đất chui ra, trực tiếp xuất hiện tại trước mặt Cơ Linh Song cùng Kỳ Duệ, từ trong thân cây duỗi ra một đôi móng vuốt sắc bén, giống như là muốn xé nát hai người.

Cơ Linh Song cùng Kỳ Duệ sắc mặt trắng bệch, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Trong nhà gỗ trên đảo, vài tên viện trưởng thấy thế cũng đã biến sắc, bọn họ căn bản không nghĩ tới một đội người mới tiến vào trung tâm đảo đã gặp nguy hiểm như vậy.

Bình thường trung tâm đảo bọn họ cũng không cách nào tra xét đến tình huống bên trong, có điều lúc trước khi bố trí Linh Thực truyền tống, trên thân thể mỗi người trong nhóm Ngũ Thanh Thiên đều để lại dấu ấn khí tức, bởi vậy mới có thể quan sát đến tình hình trận chiến.

"Hai vị trưởng lão, chuyện này làm sao bây giờ? Nhanh cứu viện đi!" Thư Giang mất thấy những yêu thực kia đột phá phòng ngự, đội ngũ này có thể mất mạng bất cứ lúc nào, kinh hãi đến biến sắc nói.

Tên nam tử lạnh lùng của Hoàng viện kia sắc mặt cũng hết sức khó coi: "Chúng ta đã từng truyền tống vào mấy nhóm người chưa từng gặp qua tình huống như vậy, bình thường nhiều nhất gặp phải bốn, năm cây yêu thực vây công, lần này tại sao lại nhiều như vậy?"

Những người chức cao trong học viện cũng đoán được ở bên trong mặc dù sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng tinh anh tiêu đội đều có thể cố gắng vượt qua mới quyết định coi trung tâm đảo làm nơi kiểm tra.

Ông lão gầy gò của Thánh viện kia ngay đầu tiên liền biến mất ở trong nhà gỗ, hiển nhiên là chuẩn bị đi cứu viện, hắn cho rằng có thể cứu được người nào hay người nấy đã.

"Hi vọng Cố trưởng lão có thể đuổi kịp cứu viện." Thấy Thánh viện trưởng lão biến mất, Thư Giang ở trong lòng nói thầm.

Truyền tống yêu thực là Cố trưởng lão bày ra, bọn họ mặc dù là cường giả Hoàng cấp, nhưng không có người dẫn dắt đi thì cũng không tìm được vị trí của trung tâm đảo này.

Mất thấy Cơ Linh Song cùng Kỳ Duệ lập tức bị yêu thực kia xé nát, Ngũ Thanh Thiên vẻ mặt biến đổi, quyết định không tiếp tục ẩn giấu thực lực nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 257: Nguy Cơ (4)

Thật ra Ngũ Thanh Thiên mạnh nhất cũng không phải uy lực của ký khế ước Linh Thực, mà là Mộc hệ công kích dị năng cùng với tinh thần công kích dị năng.

Vì để không bại lộ dị năng, nàng chỉ có thể bại lộ sự tồn tại của Cửu Thái Ma Liên trước.

Có điều vậy cũng là có thể hấp dẫn Thánh viện chú ý một chút, có thể ký khế ước linh vật làm Linh Thực của mình cũng không phải là việc mà thiên tài tuyệt thế nào cũng có thể làm được.

Áo giáp màu đỏ đẹp đẽ rút đi thay vào đó là một bộ áo giáp màu bạc bao trọn lấy thân hình Ngũ Thanh Thiên, nhìn qua làm cho nàng có thêm một loại cảm giác kỳ ảo không nhiễm hạt bụi nào.

Tinh thần lực ở trong đầu hình thành một cái đao nhọn, oanh kích về phía cây yêu thực đang giương nanh múa vuốt kia.

"Chi!" Móng vuốt của cây yêu thực kia đã tiếp cận Cơ Linh Song hai người, đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê thảm thống khổ, lập tức hóa thành một đồng bùn nhão, chết đi.

Những người khác cũng cảm thấy gọn sóng của luồng tinh thần lực kia, thấy Ngũ Thanh Thiên gọi ra một đóa hoa sen có chín màu thuần khiết, đều suy đoán đây là nàng phát động tinh thần công kích.

Lập tức trong đầu Ngũ Thanh Thiên lại không ngừng ngưng tụ tinh thần lực đao nhọn, phối hợp với mũi tên bắn về phía yêu thực đang vây công.

Trên đất từng cây từng cây thực vật điên cuồng bị thúc giục sinh trưởng, cấp tốc cuốn lấy toàn bộ yêu thực đang tấn công về phía mọi người, khó có thể tránh thoát.

Hỏa Ly Nhã cũng nhanh chóng điều động sức mạnh Linh Thực trong cơ thể để chém giết, có điều tốc độ chậm hơn Ngũ Thanh Thiên rất nhiều.

Một lát sau, hơn hai mươi cây yêu thực cấp bậc Linh Tướng đột nhiên tập kích vây công này toàn bộ bị giết chết, tinh hạch đều rơi vào tay Ngũ Thanh Thiên.

Mọi người đã sớm ước định tốt rồi, lấy được tinh hạch cùng tìm được dược thảo tài liệu đều để Ngũ Thanh Thiên giữ, sau khi thi kiểm tra tổng hợp xong đi ra ngoài lại phân chia.

Thấy yêu thực đều bị Ngũ Thanh Thiên cùng Hỏa Ly Nhã chém giết hầu như không còn, những người khác sắc mặt trắng bệch ngồi dưới đất thở dốc.

Lúc trước vì đồng thời tụ lại công kích một cây yêu thực, cơ bản đã ép khô linh lực bên trong cơ thể bọn họ rồi.

"Thanh Thiên, ngươi vừa nãy thi triển là tinh thần lực công kích sao?" Tạ Thư ngừng đầu kinh ngạc nhìn Ngũ Thanh Thiên hỏi.

Vừa nãy một khi có luồng tinh thần lực gọn sóng kia đảo qua, yêu thực bị trúng chiêu đều là một đòn mất mạng, này chỉ có tinh thần lực công kích mới có thể làm được.

Ngũ Thanh Thiên ngồi xếp bằng trên mặt đất khôi phục, gật đầu: "Ừ, vừa nãy ta sử dụng là tinh thần lực công kích."

"Tinh thần lực công kích của ngươi thật mạnh." Mộ Dung Thanh thán phục một tiếng.

Hắn vẫn luôn biết tinh thần lực của Ngũ Thanh Thiên rất mạnh, nhưng lại không ngờ mạnh tới như vậy, chỉ là một kích mà đã có thể giết chết yêu thực thực lực Linh Tướng.

Lạc Hiểu nhìn áo giáp màu bạc trên người Ngũ Thanh Thiên, suy nghĩ một chút hỏi: "Thanh Thiên, cây Linh Thực này của ngươi có năng lực thúc sinh?"

Vừa nãy bọn họ bị yêu thực bốn phía đuổi theo công kích, những cây thực vật từ dưới lòng đất không ngừng sinh trưởng đi ra dây dưa kéo lại yêu thực không phải là hăn làm, vậy chỉ có thể là Ngũ Thanh Thiên làm.

Ngũ Thanh Thiên khẽ cười một tiếng: "Ừ, cây Linh Thực này của ta có năng lực thúc sinh."

Thuộc tính của Cửu Thái Ma Liên rất đầy đủ, nhưng công kích cùng phòng ngự thật ra cũng không phải rất mạnh, sau khi ở Linh Thực không gian cùng Ma Hoàng thảo một đoạn thời gian, Ngũ Thanh Thiên mới phát hiện thật ra tác dụng chủ yếu của nó là nuôi dưỡng.

Cửu Thái Ma Liên có thể nuôi dưỡng những Linh Thực khác trong không gian Linh Thực, tác dụng có thể so với Uẩn Nhưỡng Nê, chỉ cần cung cấp cho Cửu Thái Ma Liên đầy đủ Uẩn Nhưỡng Nê hoặc là thứ gì đó có ích đối với sự sinh trưởng của nó, Linh Thực khác cũng theo đó được nuôi dưỡng sinh trưởng, tác dụng lớn vô cùng.

Có điều Ngũ Thanh Thiên sẽ không bại lộ Mộc hệ thúc sinh công kích dị năng của mình, vì lẽ đó mượn Cửu Thái Ma Liên để che giấu.

Dù sao Cửu Thái Ma Liên là do thiên địa sinh ra, vốn là linh vật, vẫn chưa từng bị loài người ký khế ước làm Linh Thực bao giờ, Linh Thực Sư cấp cao khác cũng không biết tác dụng của nó.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Lợi Ích Cùng Phiền Phức

Nhóm người Ngu Thanh Thiển vẫn chưa giải trừ trạng thái ảo giáp ngay lập tức, khoanh chân ngồi khôi phục, nơi này quá nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Đột nhiên, một đạo bóng người màu xanh xuất hiện ở trước mặt bọn họ, chính là ông lão gầy gò của Thánh viện kia.

"Chào Cố trưởng lão." Nhóm người thấy ông lão gầy gò xuất hiện, lập tức đứng lên nói.

Truyền tông quản chế Linh Thực ở bên ngoài chính là Cố trưởng lão bày ra, bởi vậy việc Ngu Thanh Thiển thúc giục thực vật dùng tinh thần lực công kích cứu cả đám, hẳn đều đã biết được.

"Vốn là lão phu còn chuẩn bị đến cứu viện các ngươi, cũng may các ngươi đã thoát nạn rồi." Thời gian Cố trưởng lão truyền tông từ nhà gỗ đến đây rất ngắn, nhưng trung tâm đảo lại rất bài xích hơi thở của Thánh viện cùng cường giả Hoàng cấp, bởi vậy bị ngăn cản chốc lát mới đến nơi này.

"Đa tạ Cố trưởng lão!"

Cố trưởng lão sờ sờ râu mép vừa mới chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên biến sắc mặt, chỉ thấy từ trên khay tròn như ngọc kia bốc lên một đạo gió xoáy uy lực rất mạnh thổi về phía hắn.

"Chết rồi, trung tâm đảo lại bắt đầu bài xích lão phu rồi." Cố trưởng lão lập tức lui về phía sau biến mất ở tại chỗ, giọng nói vẫn vang vọng ở giữa không trung: "Các ngươi cẩn thận hơn nữa, phát hiện khay tròn này coi như là hoàn thành nhiệm vụ, nếu như muốn đi ra ngoài, các ngươi trực tiếp đi tới ngoài cùng bên trái của cây dây leo màu xanh này là có thể truyền tông đi ra ngoài."

Rất nhanh đạo gió xoáy uy lực mạnh mẽ kia cũng cùng lúc biến mất theo giọng nói của Cố trưởng lão, mười người ở bên cạnh chỉ thấy chỗ bên trái con đường kia ở rất xa có một cây dây leo màu xanh, giống khi bọn họ bị truyền tông đến nhìn thấy.

Mọi người cũng không khỏi cùng thở phào nhẹ nhõm, có thể được truyền tông đi ra ngoài là tốt rồi.

Sau nửa canh giờ, Cố trưởng lão chợt vật không ngờ xuất hiện tại trong nhà gỗ.

Tên nam tử lạnh lùng của Hoàng viện nhíu mày nói: "Ngươi gặp phải bài xích của trung tâm đảo truy kích rồi hả?"

Loại lốc xoáy uy lực mười phần kia khi hắn tiến vào trung tâm đảo cũng đã gặp qua, nếu như không tránh né được, bất cứ lúc nào đều có khả năng trọng thương mất mạng. Cố trưởng lão sửa sang lại một chút quần áo ngồi xuống, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Cũng may lão phu là không gian hệ Linh Thực Sư, bằng không liền thật sự muốn đi luôn ở đây rồi."

"Lực bài xích của trung tâm đảo này quá mạnh mẽ, chẳng lẽ là có người không chế?" Một tên viện trưởng trầm tư chốc lát hỏi.

Cố trưởng lão lắc đầu một cái: "Hắn không phải là người làm, có điều vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn, ta đã nói phương pháp đi ra cho tiểu đội của Ngu Thanh Thiên rồi."

"Vận may của các nàng quá kém, vừa truyền tống vào đến nơi liền gặp nguy hiểm, lúc trước mấy tổ người chúng ta truyền tống vào đều an toàn đi ra mà." Nam tử lạnh lùng kia thờ dãi.

"Có điều cũng may, nha đầu kia bạo phát thực lực ẩn giấu giải trừ nguy cơ, bằng không sẽ rất phiền phức." Một tên viện trưởng nói: "Trong đội ngũ đó có con trai mà Văn Hóa đại đế thích nhất, còn có con cháu khá được coi trọng của Mộ Dung gia cùng Tạ gia, nếu như đều chết ở trong đó, bọn họ sợ là sẽ không bỏ qua dễ dàng."

Mặc dù nói kiểm tra sinh tử tùy mệnh của mỗi người như vậy, thế nhưng tính khí của Văn Hóa đại đế rất là nóng nảy, nếu Hóa Ly Nhã thật sự bỏ mạng ở Thủy Vu Đảo, Thánh viện cùng Hoàng viện chắc chắn sẽ bị hấn náo loạn lật trời.

Nam tử lạnh lùng của Hoàng viện tiếp lời nói: "Nếu như nữ nhi duy nhất của Ngu Cảnh chết ở đây, hấn sợ là cũng sẽ không bỏ qua như vậy."

Những viện trưởng khác ngăn ra, dồn dập gật đầu.

Năm đó Ngu Cảnh cũng đã đạt đến Linh Hoàng tu vi, hiện tại mặc dù biết điều ẩn cư ở Đại Diễm quốc, thế nhưng ai biết thực lực của hắn có tiến thêm một bước hay không, quan trọng nhất hắn vẫn là một tên Dược Tề Sư phi thường đáng sợ cùng một người điên.

Đừng nhìn Ngu Cảnh tính tình ôn nhuận như ngọc, khí chất lịch sự nho nhã, nhưng nếu là lúc thật sự bị dồn ép, tác phong làm việc tuyệt đối còn điên cuồng hơn so với người điên, chuyện bí mật này đã từng làm cho không ít cường giả kiêng kỵ.

"Ài, những học viên có bối cảnh này ở các viện có rất nhiều lợi ích, thế nhưng phiền phức cũng không ít." Một tên viện trưởng cảm thán.

"Ha ha, chỗ các ngươi chú ý có phải là sai rồi hay không." Cố trưởng lão cười lớn một tiếng nói: "Lão phu quyết định muốn đặc cách Ngu Thanh Thiên trúng tuyển, thiên phú Linh Thực cùng tinh thần lực như vậy, đều không kém Phong Thần, Trì Mặc Nhiễm chút nào, tâm tính trầm ổn bình tĩnh, tuyệt đối là mầm mống tốt."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259: Dựa Vào Bản Lãnh Của Mình

Lời nói của Cố trưởng lão cũng làm cho những người đang ngồi ở đây sững sờ, sau đó không khỏi tán thành.

"Bây giờ Linh Thực mà Ngu Thanh Thiên phóng ra ngoài ta thấy thế nào giống như là Cửu Thái Ma Liên?" Một vị viện trưởng kinh ngạc hỏi.

Cố trưởng lão cười ha ha nói: "Đó chính là Cửu Thái Ma Liên, vừa nãy khi ta đến gần đã cảm nhận được hơi thở của nó."

"Cửu Thái Ma Liên không phải linh vật sao? Làm sao sẽ biến thành Linh Thực của Ngu Thanh Thiên?" Một vị viện trưởng kinh hãi đến biến sắc nói: "Lẽ nào nàng thậm chí có thiên phú chuyển hóa ký khế ước linh vật thành Linh Thực?"

"Tại sao không thể?" Cố trưởng lão sờ sờ râu mép: "Trên đại lục cũng đã từng xuất hiện Linh Thực Sư có thể ký khế ước linh vật, thiên phú của Ngu

Thanh Thiên có lẽ khá là đặc thù."

Linh Thực Sư đã từng ký khế ước linh vật làm Linh Thực bây giờ không có người nào mà không phải là cường giả của đại lục, cho dù đã ngã xuống, đều có thiên phú đặc thù của họ, khiến người ta không dám khinh thường.

Nam tử lạnh lùng của Hoàng viện nói: "Không sai, Hoàng viện chúng ta đã từng có một vị cường giả có thể ký khế ước linh vật, thiên phú của Ngu Thanh Thiên khá là đặc thù, rất thích hợp Hoàng viện chúng ta, ta cũng sẽ đặc cách nàng trúng tuyển."

Đùa à, Ngu Thanh Thiên không chỉ là yêu nghiệt có thiên phú đặc thù Linh Thực, tinh thần lực thiên phú kia cũng đã sớm vượt ra khỏi bàn đồng lứa, thiên tài như vậy làm sao có thể để Thánh viện đoạt đi.

Lần trước bị Thánh viện nhân cơ hội cướp Phong Thần đi, Hoàng viện viện trưởng sắc mặt khó coi vài tháng, lần này cũng không thể để cho Thánh viện lại thực hiện được.

"Người đây là muốn tranh với lão phu?" Cổ trưởng lão nhú nhú mày hỏi.

Hắn liền biết, tinh thần lực thiên phú cùng ký khế ước linh vật thiên phú của Ngu Thanh Thiên một khi bại lộ, Hoàng viện lão già sẽ không tiếp tục bỏ qua nữa.

Nam tử lạnh lùng của Hoàng viện nói: "Ngu Thanh Thiên cũng không phải học viên mà các người đã sớm chọn ra, chúng ta Hoàng viện chẳng lẽ không thể tranh sao?"

"Được, vậy thì xem bản lĩnh của mỗi người chúng ta thôi." Cổ trưởng lão khẽ cười một tiếng. Khi hắn ở Hoàng gia Học viện nam bộ cũng đã tìm hiểu qua Ngu Thanh Thiên, biết quan hệ riêng tư của nàng với Phong Thần cũng không tệ, Phong Thần đều lựa chọn Thánh viện, hẳn tin rằng sẽ có nhiều khả năng là Ngu Thanh Thiên cũng lựa chọn Thánh viện.

Trung tâm đảo, mấy người Ngu Thanh Thiên nghỉ ngơi nửa ngày, thể lực cùng linh lực đều khôi phục mới một lần nữa lên đường.

Mặc dù có thể nhìn thấy vị trí đại khái của cây truyền tống Linh Thực kia, nhưng con đường phải đi cũng không gần, trong khi đó cũng không ai biết còn có thể lại gặp được yêu thực cùng ma thú gì đó tập kích hay không.

"Chúng ta đi thôi, mọi người cẩn thận một chút." Ngu Thanh Thiên đi ở phía trước đội ngũ, cung tên trên tay vẫn chưa thu lại.

Dọc theo con đường này chẳng những không có nguy hiểm quá lớn, mà còn phát hiện không ít được thảo quý giá, mọi người thuận lợi hái được toàn bộ.

Hỏa Ly Nhã nhìn về phía trước nhú lại lông mày nói: "Không đúng! Nhìn cây dây màu xanh kia leo đã rất gần chúng ta rồi, nhưng tại sao luôn luôn là không đi đến được vậy?"

"Linh Thực loại truyền tống sẽ sinh ra một loại khoảng cách giả tạo, chúng ta muốn đuổi đến vị trí của cây dây leo màu xanh kia, ta đoán đại khái cần ba ngày thời gian." Lúc Ngu Thanh Thiên ở Hoàng gia Học viện, ngoại trừ nghiên cứu thực văn, được tể cùng tu luyện, một phần thời gian đều là ngâm mình ở trần tàng điện tịch các của học viện, bởi vậy đối với rất nhiều khác hệ Linh Thực đều có hiểu một chút.

Hỏa Ly Nhã bĩu môi: "Lão già đáng chết kia thật là, Linh Thực truyền tống cũng không biết làm gần chút."

Ngu Thanh Thiên cười nói: "Thôi đi, ba ngày coi như là ngắn rồi, nếu để cho chúng ta tìm kiếm một hai tháng mới là nguy hiểm đấy."

Thật ra Ngu Thanh Thiên còn muốn ở trung tâm đảo tra xét một phen, nhưng nơi này lúc nào cũng cho nàng một loại cảm giác nguy hiểm, nếu chỉ là mình nàng, nàng còn có tự tin xông vào một lần, nhưng mang theo một nhóm người, hiển nhiên là không thực hiện được.

Những người khác vốn cũng là tràn đầy phấn khởi muốn kiếm nhiều bảo bối chút, nhưng từ lần trước sau khi gặp phải hơn hai mươi cây yêu thực công kích, đa số mọi người đều sinh ra ý nghĩ muốn đi ra ngoài.

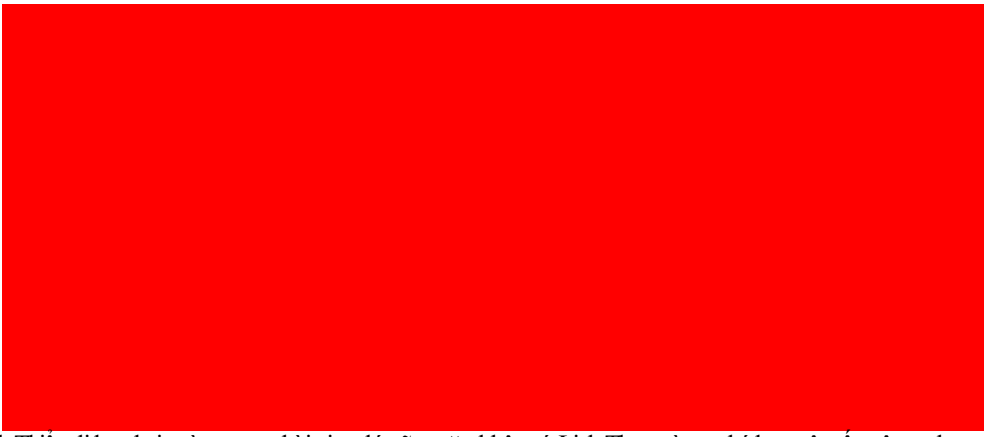
Dù sao bảo bối cho dù tốt hơn nữa, cũng không quan trọng bằng mạng sống, điểm này Ngu Thanh Thiên cũng khá là đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Dị Biến Nổi Lên

Đoàn người Ngu Thanh Thiên đi hơn hai ngày, trong thời gian đó cũng gặp không ít Linh Thực và ma thú bao vây tấn công, nhưng thực lực đều không bằng lần gặp đầu tiên, rất nhanh giải quyết xong toàn bộ.

Đội ngũ của Thủy Ngạn Trạch và Mạc Dịch Nhiên cũng bị truyền vào trung tâm đảo, có điều hiển nhiên vận khí tốt hơn đám người Ngu Thanh Thiên, chưa gặp phải trận chiến sinh tử nào.

Đến ngày thứ ba, đoàn người đến gần dây leo màu xanh.

“Cuối cùng cũng đến, nhưng vì sao ta lại có chút không cam tâm” Hỏa Ly Nhã nhìn cây dây leo màu xanh chẳng chịt cách đó không xa thờ dài.

Trung tâm đảo hiển nhiên còn có nhiều cơ duyên, nhưng cũng có thể nguy cơ tứ phía, hần thực sự muốn xông vào một lần, nhưng lại không thể rời khỏi đội ngũ.

Tâm trạng của Mộ Dung Thanh tương đối tốt, mở miệng nói:

“Được là do ta may mắn, mất là do mệnh của ta! Thực lực hiện tại của chúng ta quá yếu, không thích hợp đi sâu vào trung tâm đảo lang bạt.”

Lực tinh thần của hần trong đám người cũng chỉ kém Ngô Thanh Thiên, cho nên cái loại cảm giác nguy hiểm khiến hần run sợ đó, hần nghĩ nếu đoàn người của mình không rời đi, tuyệt đối sẽ lâm vào tình cảnh còn nguy hiểm hơn lần trước.

“Mộ Dung Thanh nói đúng, trung tâm đảo ngay cả Cổ trưởng lão của Thánh viện cũng không dám xông vào, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.” Tạ Thư trong lòng cũng có một cảm giác hoảng sợ không rõ vậy quanh.

Lạc Hiểu cũng tán thành nói: “Lúc trước Cổ trưởng lão đã xác nhận nhiệm vụ điều tra của chúng ta đã hoàn thành, hiện tại đi ra chúng ta cũng đứng đầu, đợi sau này thực lực mạnh hơn lại đến đảo Thủy Vu.”

Bọn họ vận khí kỳ thực cũng khá, gặp phải nguy hiểm đồng thời cũng phát hiện cái mầm tròn như ngọc đó, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, địa điểm mà những đội ngũ khác tiến vào chính là rừng, còn chưa xong nhiệm vụ.

“Ta cũng chỉ tùy tiện nói mà thôi, đi thôi, chúng ta di chuyển ra ngoài.” Hỏa Ly Nhã gật đầu nói.

Đoàn người đều quyết định đi ra, lần này dù sao vị trí đầu tiên cũng chạy không thoát, trong lòng mấy người cũng thoải mái đi nhiều.

Ngay lúc mấy người rời dây leo màu xanh mấy trăm mét, dị biến nổi lên. Một con ma thú vẩy đôi cánh màu đen cỡ con doi, đột nhiên từ cái cây bên cạnh dây leo màu xanh đó bay xuống, thân thể đột nhiên trở nên to lớn, thân hình rất nhanh biến dài hơn mười thước, trên người tỏa ra một cỗ uy áp mãnh liệt.

“Không hay rồi, là ma thú cấp bậc Linh Soái.” Sắc mặt Mộ Dung Thanh đại biến.

Những người khác cũng cảm nhận được sự uy hiếp của con ma thú đó, giống như linh lực trong cơ thể đều bị phong tỏa không thể điều động, đây chính là ảnh hưởng của thực lực cách biệt quá lớn.

Linh thực hệ Kim trong cơ thể Hỏa Ly Nhã bị áp chế, uy lực của đối phương quá mạnh, căn bản không phải loại người tu vi Linh Sĩ như bọn họ có thể chống lại.

Trong lòng những người khác cũng không khỏi cảm thấy thực sự tuyệt vọng, vốn dĩ đã nhìn thấy hy vọng đi ra, ai biết được đột nhiên xuất hiện một con ma thú cấp bậc Linh Soái mai phục, lần này e là buồn phiền thực sự rồi.

Bọn họ cũng biết trưởng lão của Thánh viện và Hoàng viện lúc nào cũng chú ý, nhưng đợi họ chạy đến, e rằng bọn họ đều bị ma thú ăn rồi.

Ngu Thanh Thiên cũng cảm nhận được một cỗ áp lực nồng đậm áp chế mình, nhưng vẫn còn trong phạm vi có thể chịu được.

Cô nghiêng đầu nhìn đồng đội đều lộ ra ánh mắt tuyệt vọng và vô lực, mím môi.

“Giữuuu!!” Sau khi con ma thú đó biến lớn, nhìn thấy đoàn người liền lộ ra thần sắc khát vọng giống như nhìn thấy đồ ăn.

Nó ở chỗ cây Linh Thực này mai phục mấy ngày, hôm nay cuối cùng cũng đợi được con mồi đến.

Ma thú khổng lồ vỗ cánh, ngoài Ngu Thanh Thiên ra, toàn bộ những người khác đều bay ra mười mấy mét, toàn bộ đều bị thương thổ huyết, Hòa Ly Nhã cũng lùi về sau mười mét, bị thương nhẹ.

Con ma thú đó không ngừng phấn khích, nhe răng nanh sắc bén bỏ về phía đoàn người.

Lúc nó tưởng rằng món ngon đã đến miệng, đột nhiên chín đạo lưu quang màu đỏ thẫm phi tới, mặc dù không khiến nó nguy hiểm trí mạng, nhưng cũng khiến nó cũng không thể khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Nàng Ấy Nhất Định Sẽ Sống Sót Quay Về

Từng đạo lưu quang mũi tên xẹt qua, con ma thú đó lùi về sau hai bước, đôi cánh không ngừng vẫy, một lốc xoáy màu đen hình thành trước mặt nó, toàn bộ chín mũi tên đều bay vào trong lốc xoáy.

Lập tức, lốc xoáy màu đen biến mất, mũi tên mang theo lưu quang đỏ thẫm âm ập rơi trên mặt đất.

Ngu Thanh Thiên vung tay, mũi tên bay vào túi đựng tên sau lưng cô.

“Ta sẽ dụ nó đi, các người mau chóng di chuyển ra ngoài.”

Ngu Thanh Thiên nói xong, tiếp tục bắn tên về phía ma thú, đồng thời lực tinh thần cũng tác dụng.

Hòa Ly Nhã rút Kim kiếm ra, nói:

“Ta không đi, muốn chết cùng chết, muốn sống cùng sống.”

Trong lòng những người khác mặc dù tràn đầy tuyệt vọng, nhưng không có ai tham sống sợ chết:

“Đứng, muốn đi cùng đi, muốn chết cùng chết.”

Ngu Thanh Thiên nghe thấy lời của bọn họ, trên mặt khẽ cười, thực không hổ là đồng đội mà cô chọn, quả nhiên không để cô thất vọng.

“Ta sẽ không chết, ngược lại các người ở đây sẽ liên lụy đến ta, không được ở lại, toàn bộ lập tức rời đi, bằng không các người sẽ cô phụ sự kỳ vọng của ta, không coi ta là đội trưởng.”

Ngu Thanh Thiên vừa nói xong, thân hình quỷ mị chuyển động mấy bước, đứng ở phía dưới ma thú, chủy thủ sắc bén nhanh chóng đâm vào cánh của nó.

“Grừuuuuu!” Ma thú cấp bậc Linh Soái đó hiển nhiên bị thủ đoạn công kích của Ngu Thanh Thiên chọc giận, cắn về phía cô.

“Có giỏi thì đuổi theo ta.” Ngu Thanh Thiên khiêu khích hét lớn, dịch chuyển mấy bước, dường như khó khăn lắm tránh đi miệng lớn của ma thú, sau đó

nhanh chóng chạy lên phía trước.

Con ma thú đó vừa mới chịu công kích tinh thần của Ngu Thanh Thiên, trong thức hải giống như bị kim châm đau đớn khó chịu, mới khiến chủ thủ của cô đâm bị thương cánh.

Vừa nghĩ đến tư vị vừa này, ma thú màu đen liền cảm thấy mình quá nhục, lập tức quay đầu tăng tốc đuổi theo Ngu Thanh Thiên, miệng còn không ngừng gầm gừ.

Trong mắt Hòa Ly Nhã lộ ra mấy phần sát khí, cất bước định đuổi theo phương hướng của Ngu Thanh Thiên và ma thú, lại bị Mộ Dung Thanh và Lạc Hiểu giữ chặt. “Người qua đó không giúp được nàng ta, hiện giờ chúng ta an toàn đi ra mới không phụ lòng kỳ vọng của nàng ấy.” Sắc mặt Mộ Dung Thanh buồn bã nói.

Chết đối với bọn họ mà nói không sợ tuyệt đối là già, nhưng tham sống sợ chết bọn họ làm không được.

Ngu Thanh Thiên vì an toàn của bọn họ mà dụ con ma thú cấp Linh Soái đó đi, bọn họ cũng giống như Hòa Ly Nhã muốn xông qua đó, mọi người có chết thì cùng chết.

Nhưng điều đó sẽ phụ lòng kỳ vọng và hành động của Ngu Thanh Thiên, bọn họ qua đó chắc chắn là tìm cái chết, hơn nữa với thủ đoạn của nàng ta có lẽ còn có cơ hội sống sót.

Chỉ cần đá bay con ma thú cấp Linh Soái đó, Ngu Thanh Thiên chắc sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa, dùng tâm trí và thân pháp của mình sẽ có hy vọng làm được.

“Đừng vậy! Đường sống của chúng ta là nhờ Ngu Thanh Thiên dẫn tới, tất cả chúng ta chết ở đây, mới có lỗi với nàng ấy.” Hạ Oanh rơi lệ nói.

Bọn họ nếu xông qua đó chắc chắn chỉ gây trở ngại chứ không giúp được gì, nói không chừng, sẽ liên lụy đến Ngu Thanh Thiên chạy thoát khỏi ma thú truy đuổi công kích.

Ở cùng với Ngu Thanh Thiên lâu như vậy, đám người Hạ Oanh rất hiểu tính của nàng ta, nếu nàng đã tình nguyện lâm vào sinh tử cũng phải dụ con ma thú đó, đó chính là muốn nhường cơ hội sống sót lại cho bọn họ.

Bọn họ không sợ chết, nhưng lại không thể hy sinh vô ích, nhất quyết tìm đường chết, sẽ chỉ khiến công sức Ngu Thanh Thiên bỏ ra biến thành trò cười.

Đoàn người lúc này trong lòng ngoài cảm động ra, đều vô cùng buồn bã lo lắng, chưa từng nghĩ tới có một ngày Ngu Thanh Thiên sẽ vì bọn họ hy sinh một cách vô tư như vậy.

“Khóc gì mà khóc.” Hòa Ly Nhã cắn chặt môi, nắm chặt tay: “Nàng ấy nhất định sẽ bình an quay lại.”

Hắn cố nén đau khổ trong lòng, là người đầu tiên chạy đến phía dây leo màu xanh:

“Chúng ta đi ra đợi nàng ấy quay lại, đừng để nàng ấy thất vọng.”

Tinh khí của Ngu Thanh Thiên hắn biết, nếu như bọn họ kích động chạy đến tìm cái chết, nàng ấy chắc chắn sẽ thất vọng phẫn nộ.

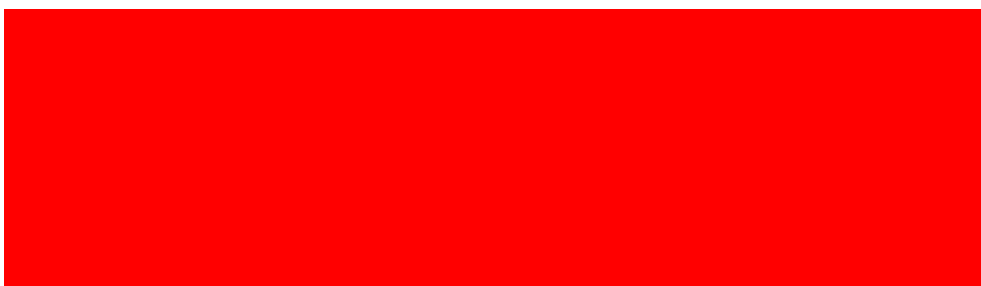
Cho dù hy vọng bé nhỏ, hắn cũng tin Ngu Thanh Thiên có thể sống sót trở về, giống như lần đầu rèn luyện, nàng quả quyết nhảy xuống cái hồ lớn đầy nguy hiểm đó.

“Đừng, Thanh Thiên nhất định sẽ quay về, chúng ta ra ngoài đợi nàng ấy.” Những người khác mang theo chút hy vọng nhỏ nhoi lần lượt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 262: Đây Mới Là Bạn Tốt Đồng Sinh Cộng Tử

Trong nhà gỗ, mấy vị viện trưởng đang chú ý đến trận đấu giữa hai đội Thủy Ngân Trạch và Mạc Dịch Nhiên.

Đội của Ngu Thanh Thiên sắp đến gần dây leo màu xanh, bọn họ cũng thở ra một hơi, nghĩ rằng bọn họ an toàn rồi.

Thu Giang cũng chú ý đến những đội tinh anh khác của Học viện Hoàng gia nam bộ trong gương, lúc ánh mắt vô ý quét về cái gương đó, kinh ngạc thất sắc:

“Ma thú cấp Linh Soái, không ngờ lại là ma thú cấp Linh Soái.”

Mấy vị viện trưởng và hai vị trưởng lão lập tức dời ánh mắt lên tấm gương, trận chiến xảy ra quá nhanh, từ việc Ngu Thanh Thiên ra tay đến khi cô dụ ma thú đi, chỉ có hơn mười hơi thở, bọn họ muốn cứu viện cũng không kịp.

“Hồng rồi, Ngu Thanh Thiên dẫn ma thú đó tiến vào khu vực cấm, Linh Thực của ta không thăm dò được tình hình bên trong.” Cố trưởng lão đứng dậy chuẩn bị đi cứu viện, nhưng lại phát hiện hơi thở của Ngu Thanh Thiên đã biến mất, mới nhìn vào trong gương thì thấy nàng ấy dẫn con ma thú đó tiến vào khu vực cấm của trung tâm đảo.

Sắc mặt nam tử lãnh khốc của Hoàng viện cũng vô cùng khó coi:

“Cấm địa ngay cả cường giả hoàng gia của đại viện chúng ta cũng không dám đi vào, Ngu Thanh Thiên lại tự tiện xông vào nguy hiểm.”

“Vậy phải làm sao? Còn có biện pháp gì có thể cứu cô ta?” Thu Giang gấp gấp hỏi.

Cố trưởng lão ngồi về chỗ thở một hơi:

“Hết cách, tiến vào cấm địa ngay cả chúng ta cũng không nắm rõ phương hướng, muốn tìm Ngu Thanh Thiên căn bản không có khả năng.”

“Sao cô ta có thể kích động như vậy? Việc dụ ma thú rồi đi cũng làm.” Nam tử lãnh khốc đập một chưởng lên bàn, trong mắt vô cùng phức tạp: “Trước lúc nàng ấy tiến vào, chúng ta đã nói rõ về cấm địa của trung tâm đảo, vậy mà cô ta lại cố ý dụ con ma thú đó tiến vào.”

Hắn tin dùng thực lực của Ngu Thanh Thiên, đặc biệt là công kích tinh thần, đã khiến động tác của con ma thú đó chậm mấy nhịp thở, nếu nàng ấy nguyện ý, tự mình nhanh chóng tìm cơ hội chui vào dây leo màu xanh tiến hành rồi đi hoàn toàn có cơ hội chạy thoát.

Đương nhiên, điều đó cũng chỉ một mình nàng ấy mà thôi, muốn những người khác xông qua rồi đi là tuyệt đối không thể.

Hiện tại Ngu Thanh Thiên dụ con ma thú cố ý xông vào cấm địa, e là không muốn con ma thú đó đột nhiên quay đầu đã thương bạn bè. Nam tử lãnh khốc nghĩ Ngu Thanh Thiên ngu ngốc, đồng thời cũng không thể không cảm thán tính cách của nàng ấy, người như vậy quả thực mới đáng để một đội người giao phó phía sau cho nàng ấy.

“Hầy! Lựa chọn của nha đầu này cũng không sai.” Trong mắt Cố trưởng lão tràn đầy tán thưởng, thiên tài có nhân cách mị lực như vậy mới là thứ quan trọng nhất bọn họ cần: “Có lẽ nàng ta còn có thể sống sót quay về.”

Cấm địa có lực lượng hạn chế cường giả hoàng cấp rất lớn, bọn họ tiến vào chín phần là có khả năng chết, nhưng Ngu Thanh Thiên với đẳng cấp tu vi của nàng chỉ cần tránh khỏi con ma thú đó, vẫn có hy vọng sống sót.

Thu Giang mặt đầy lo lắng,

Hiện tại cũng chỉ có thể hy vọng như vậy.

Một hạt giống tốt như vậy, thiên phú yêu nghiệt như vậy, đừng chết ở cấm địa! Bằng không thực đáng tiếc.

Những viện trưởng khác cũng không nghĩ đến Ngu Thanh Thiên sẽ vì toàn đội hy sinh bản thân, không khỏi kính nể cô.

Trong thời khắc sinh tử, người không chút do dự lựa chọn vì đồng đội lấy thân mạo hiểm, thậm chí có thể mất đi tính mạng thực sự rất ít, đây mới chính là bạn tốt sinh tử.

Nhìn ra được đội đó kỳ thực đều không sợ chết, rất khó chịu, có điều vẫn là để Ngu Thanh Thiên không thất vọng, từng người di chuyển đi ra.

Nếu như Ngu Thanh Thiên thực sự gặp phải bất trắc ngã xuống, đội này sẽ để lại tâm ma.

“Không nghĩ đến thử nghiệm lần này sẽ nằm ngoài dự liệu của chúng ta, hiện tại đã có đội đứng đầu, cũng không cần những đội khác mạo hiểm nữa.” Cố trưởng lão nhìn nam tử lãnh khốc nói.

Lão sợ những đội khác cũng gặp phải những chuyện không nằm trong dự liệu như vậy, vậy thì tổn thất sẽ rất lớn.

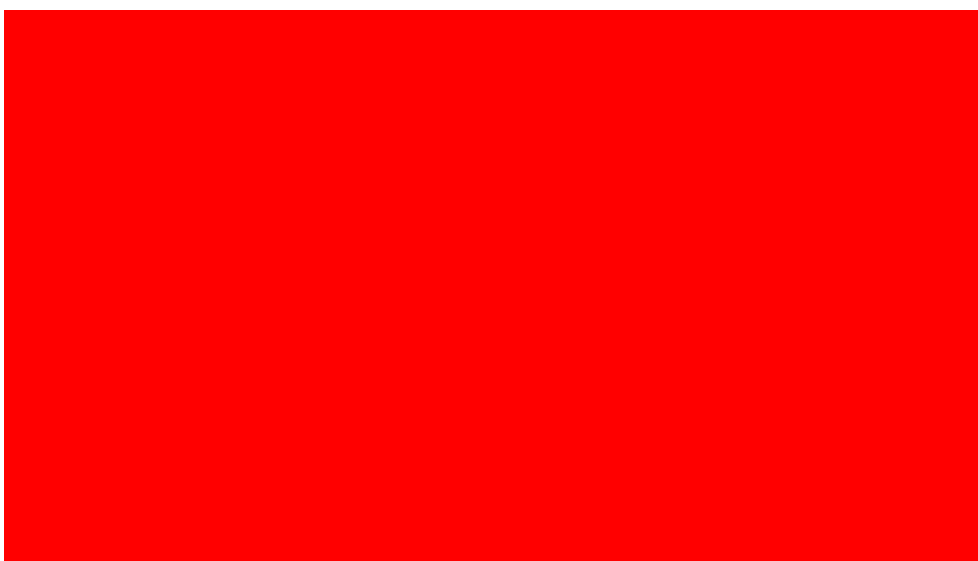
Nam tử lãnh khốc của Hoàng viện gật đầu:

“Tuyên bố đã có người đứng thứ nhất, bảo đội của Thủy Ngạn Trạch và Mạc Dịch Nhiên rút lui, những đội khác còn chưa tiến vào trung tâm đảo đều không được tiến nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyết Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Nghênh Chiến

Rất nhanh, đội ngũ tham gia kiểm tra tổng hợp đều nhận được thông báo, người về nhất đã có, những đội khác đều không cần tiến hành kiểm tra mục thứ 3.

Trên mặt không ít người đều lộ vẻ tiếc nuối và không cam tâm.

Vốn dĩ đã có thứ nhất, thời gian kiểm tra kết thúc trước dự kiến, nhưng vì Ngu Thanh Thiên dẫn con ma thú đó xông vào cấm địa không rõ sống chết, thế là trưởng lão của Thánh viện và Hoàng viện quyết định kéo dài 3 tháng mới kết thúc kiểm tra.

Thế là họ tập trung tất cả các đội lại, bảo bọn họ tập luyện ở các địa phương khác trên đảo, tìm cơ duyên, đợi thời gian 3 tháng quy định đến rồi mới tiến hành đấu đơn.

Trưởng lão của Thánh viện mặc dù không nói đến chuyện của Ngu Thanh Thiên, nhưng những viện trưởng của viện khác đều nói chuyện này cho học viên các viện.

Không ít người nghe thấy Ngu Thanh Thiên hi sinh bản thân đi dụ ma thú cấp Linh Soái, chỉ vì để đồng đội có thể an toàn rời đi, đều không khỏi kính phục.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, Lãnh Lăng Sương và Lãnh Bách Linh nghe xong liền nghĩ Ngu Thanh Thiên rất ngu ngốc, ước gì cô chết ở trung tâm đảo.

Thủy Ngạn Trạch và Mạc Dịch Nhiên nhìn người đang canh giữ bên cạnh vận chuyển Linh Thực, mỗi người tinh thần uể oải, đôi mắt đỏ lên, lắc đầu.

“Bọn họ có thể đợi Ngu Thanh Thiên quay lại không?” Thủy Ngạn Trạch thở dài: “Không nghĩ đến Ngu Thanh Thiên lại có gan như vậy, người như vậy sống sót trở về, đáng để chúng ta kết giao.”

Trong lòng Mạc Dịch Nhiên cũng rất khó chịu, hắn lại càng thấy hứng thú với Ngu Thanh Thiên, không muốn cô chết như vậy,

“Ta nghĩ nàng ấy có thể sống sót quay về.”

“Hy vọng” Những người khác cũng phụ họa nói.

Lúc những người khác than thở, Ngu Thanh Thiện đã dẫn con ma thú đó chạy quanh 1 vòng nhỏ ở cấm địa.

Từng mũi tên bắn ra, đao nhọn tinh thần lực không ngừng tập kích, tốc độ của ma thú phía sau cũng chậm hơn rất nhiều.

Linh lực của Ngu Thanh Thiện tiêu hao rất nhanh, có điều cô phát hiện mỗi lần linh lực sắp tiêu hao hết, Cửu Thái Ma Liên sẽ không ngừng cuộn cuộn vận chuyển linh lực cho cô.

Trong lòng không khỏi vui mừng, hóa ra đây mới là tác dụng lớn nhất của Cửu Thái Ma Liên với chủ nhân.

Có Cửu Thái Ma Liên bổ sung linh lực, Ngu Thanh Thiện cũng quyết định không chạy nữa, chuẩn bị trực tiếp đối chiến với con ma thú cấp Linh Soái đó.

Một mảnh đất trống, Ngu Thanh Thiện đứng trên một hòn đá lớn, quay người thần nhiên đợi con ma thú đang đuổi theo phía sau mình.

Con ma thú thấy Ngu Thanh Thiện dừng bước còn ngờ ngác, nhưng lại không lập tức xông đến, dù sao thì ma thú cấp Linh Soái đã có linh trí, nó sớm đã cảm nhận được sự giao hoạt của nữ nhân đối diện, nhìn đối phương dừng lại sợ có âm mưu gì đó.

Ngu Thanh Thiện nhếch môi cười, lòi ra một lọ thuốc màu xanh đỏ vào miệng, lập tức tu vi khí tức trên người không ngừng tăng cường, đột phá tới cửu diệp Linh Tướng mới dừng lại.

Lãnh Bách Linh có gia tộc ban cho được tể gia tăng khả năng chiến đấu, Ngu Thanh Thiện cũng có, nhưng là do chính cô tinh luyện.

Loại thuốc này cũng có một tai hại, thời gian chiến đấu chỉ có thể duy trì một chén trà, sau đó cơ thể sẽ có một đoạn suy yếu.

Nhưng đối với Ngu Thanh Thiện mà nói, thời gian một chén trà là đủ.

“Hoặc là bây giờ rời đi, hoặc là chết.” Ngu Thanh Thiện nâng cung tiễn trong tay lên nhắm chuẩn ma thú màu đen nói.

Ma thú màu đen rống một tiếng, mắt tràn đầy hung quang, nó cảm nhận được tính mạng đang uy hiếp từ trên người Ngu Thanh Thiện đang không ngừng tăng tu vi, nhưng lại không chuẩn bị từ bỏ.

Ngu Thanh Thiện nhìn ma thú vừa động, linh lực rót vào bên trong mũi tên, từng mũi tên bắn ra, cây cỏ xung quanh cũng bị điều động, không ngừng tấn công chặn lại ma thú.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 264: Sương Mù Thần Bí Nguy Hiểm

Tinh thần lực của Ngu Thanh Thiện rất mạnh, nhưng ma thú đối diện lại có một loại thiên phú cắn nuốt, lực lượng tấn công của tinh thần lực bị cắn nuốt giảm đi nhiều, bằng không nó sớm đã chết.

Đối với Ngu Thanh Thiện mà nói, đối chiến với ma thú cấp Linh Soái cũng là một cơ hội rèn luyện chính mình.

Chỗ này đã thoát ly phạm vi theo dõi của trưởng lão Thánh viện, Ngu Thanh Thiện không băn khoăn nữa, trực tiếp sử dụng dị năng tấn công Mộc hệ.

Cây cỏ xung quanh như sống lại, dây leo trên mặt đất điên cuồng sinh trưởng quấn quanh, cây cối huy động cành cây đánh con ma thú.

Từng mũi tên phối hợp với thực vật sống lại xung quanh, khiến con ma thú bị vây khốn.

Thiên phú mạnh nhất của nó là cắn nuốt và lực vô cùng lớn, nhưng hiện tại bị dây leo quấn quanh, bị cành cây cản chõ đánh đập, càng vùng vẫy lại càng bị quấn nhiều, khiến tốc độ của nó chậm hơn rất nhiều.

Sau khi bị quấn chặt, ma thú màu đen vốn đã trốn không thoát mũi tên mang theo lưu quang bay vút đến, chỉ có thể kháng cự.

“Xi xì!”

Từng lỗ máu xuất hiện trên người và cánh con ma thú, khiến nó phần nộ rống lớn, hận không thể tức tốc tiến lên phía trước cắn xé Ngũ Thanh Thiên nuốt vào bụng.

Nhưng xung quanh càng ngày càng nhiều thực vật xuất hiện, cuộn cuộn không ngừng giống như không thể diệt hết, tứ chi và cánh của nó bị dây leo cứng cối điên cuồng mọc lên hoàn toàn quấn chặt.

Ngũ Thanh Thiên từ trước đến nay chưa nhìn thấy loại ma thú này, trên điển tịch cũng chưa nhìn thấy, cho nên mũi tên bắn ra lúc trước là đang tìm điểm yếu của nó.

Lúc nhìn thấy ma thú bị quấn quanh không ngừng giãn dãn, một điểm đỏ nhỏ trong tai thỉnh thoảng sẽ nhô lên, điểm màu đỏ này thời gian nhô lên rất ngắn, nhưng vẫn bị Ngũ Thanh Thiên tóm được.

“Vù vù vù!” Ba mũi tên mang theo linh lực mạnh nhất của Ngũ Thanh Thiên phá không bay ra, bay đến cái tai đó của con ma thú.

Ma thú kinh ngạc, dùng lực lượng toàn thân thoát khỏi cây dây leo, nhưng muốn thoát khỏi vẫn chậm một bước.

“Gràooooo!” Lúc ba mũi tên xuyên qua cái tai đó, nó mờ tròng mắt, phát ra tiếng rống cuối cùng, một viên tinh hạch màu đen có ánh sáng màu xanh theo mũi tên bay ra.

Rất nhanh con ma thú màu đen ngã trên mặt đất, trong ánh mắt tràn đầy hung quang không thể tin được, hơi thở dần dần tiêu tán.

Ngũ Thanh Thiên tiếp được tinh hạch mà mũi tên mang tới, phát hiện trong tinh hạch đó có một cỗ lực lượng cắn nuốt rất mạnh, khiến tâm thần nàng có một chút không ổn, trong lòng hơi kinh ngạc.

Lực lượng cắn nuốt trong tinh hạch con ma thú, Ngũ Thanh Thiên cảm thấy đây căn bản không giống cấp Linh Soái có, ít nhất cũng phải là Linh Vương mới có thể sở hữu.

Nhưng cũng không nghĩ nhiều, trung tâm đảo vô cùng thần bí, nói không chừng ma thú màu đen này có cơ duyên gì đó có được năng lượng cắn nuốt.

Viên tinh hạch này Ngũ Thanh Thiên cũng không hấp thu cho mình, mà đặt nó ở trong không gian, quyết định lúc đi Thánh điện gặp bệnh mỹ nhân thì đưa cho hắn.

Mạn Đà La màu đen của Phong Thần có lực lượng cắn nuốt rất mạnh, có điều loại tinh hạch có lực cắn nuốt này rất khó tìm, Ngũ Thanh Thiên có cảm giác, loại tinh hạch này của ma thú sẽ giúp ích rất lớn cho bệnh mỹ nhân.

Toàn thân ma thú cấp Linh Soái không ít chỗ đều là bảo vật ví dụ như tinh huyết của nó, có thể dùng để chế thực phẩm, Ngũ Thanh Thiên thu lại hết những bộ phận có thể dùng từ thi thể của ma thú màu đen.

Sau thời gian một chén trà, thân thể quả nhiên có cảm giác suy yếu, Ngũ Thanh Thiên không vội vàng rời đi, vừa ngồi xuống khôi phục linh lực, vừa đợi đi chứng biến mất.

Ngồi như vậy một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, Ngũ Thanh Thiên mở mắt đứng dậy, nhìn quanh một vòng.

Xung quanh lúc này nổi lên một tầng sương mù nhàn nhạt, mang theo một loại nguy hiểm thần bí, tinh thần lực của cô vậy mà lại không thể xuyên qua một chút nào,

Quan trọng nhất là, tầng sương mù này vừa xuất hiện, đường xung quanh liền giống như biến mất, khiến người ta lập tức mất đi phương hướng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Biến Mất

Ngu Thanh Thiên nhận định được một phương hướng bèn ngay lập tức đi vào lớp sương mù mỏng, nhưng sau một canh giờ nàng lại trở về vị trí ban đầu.

Cứ đi như vậy một ngày, vẫn chưa đi ra lớp sương mù mỏng, tinh thần lực không có cách nào kéo dài tới tra xét, ngay cả thực vật ở bốn phía đều giống như chết rồi, không điều động được.

Ngu Thanh Thiên sắc mặt nghiêm túc tiêu sái quay lại ngồi xuống trên tảng đá lớn này suy nghĩ kỹ càng, trong lúc vô tình nhìn thấy mặt sau tảng đá lớn giống như là có thứ gì đó.

Nàng nhảy xuống tảng đá lớn cẩn thận nhìn một chút, phát hiện mặt trái của tảng đá lớn dĩ nhiên là một bộ bản vẽ thực văn bị chia nhỏ, bên cạnh còn để lại một dòng chữ như ẩn như hiện.

"Chấp vá bản vẽ thực văn bị phân tán rồi vẽ ra bản vẽ thực văn như ban đầu, mới có thể rời đi nơi này."

Ngu Thanh Thiên nhìn dòng chữ xuất hiện rồi lại biến mất nghi hoặc không thôi, trên tảng đá lớn xuất hiện bản vẽ thực văn cao cấp, theo lý mà nói hẳn là do con người làm mới đúng, lẽ nào trung tâm đảo còn có cường giả ở?

Mặc kệ như thế nào, có thể đi ra ngoài là tốt rồi.

Ngu Thanh Thiên điều chỉnh tâm tình bình tĩnh, bắt đầu chăm chú nghiên cứu bản vẽ thực văn trên tảng đá lớn, lần lượt thử tổ hợp.

Nàng vốn đã cảm thấy vô cùng hứng thú đối với thực văn, dần dần cũng không vì muốn đi ra ngoài mới đi nghiên cứu như lúc đầu nữa, mà là mê muội ở trong đó.

Vô số lần tách ra, chấp vá, suy nghĩ sâu sắc, sau mười ngày, Ngu Thanh Thiên rốt cục vẽ ra một bộ bản vẽ thực văn hoàn chỉnh.

Một khắc dừng bút đó, trên mặt Ngu Thanh Thiên nở một nụ cười thỏa mãn, vừa mới chuẩn bị đứng lên, đột nhiên bản vẽ thực văn kia phát ra một đạo ánh sáng chói mắt, cũng bao vây lấy cả Ngu Thanh Thiên.

Trong nháy mắt, tại nơi tia sáng chói mắt kia biến mất, bốn phía sương mù mỏng cũng theo đó mà bắt đầu dần dần tiêu tan, mà Ngu Thanh Thiên đang ngồi xồm ở mặt sau tảng đá lớn cũng biến mất theo.

Sương mù tiêu tan, có ba người xuất hiện trên mảnh đất trống này.

Dẫn đầu là một người đàn ông đeo mặt nạ răng nanh màu vàng, trên người hắn mặc bộ cảm y màu mực, đi theo sau hắn là một người đàn ông mặc quần áo xanh cùng một cô gái mặc quần áo đen, hai người đeo mặt nạ răng nanh màu bạc.

"Chủ nhân, nơi này cũng không có người." Cô gái mặc quần áo đen kia nhìn chung quanh một lần rồi cung kính nói với người dẫn đầu kia.

Trong tay người đàn ông dẫn đầu đeo mặt nạ vàng lấy ra một viên cầu trong suốt, trong viên cầu một sợi dây hồng đang chuyển động ở chính giữa, trong nháy mắt hắn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đi vào chỗ trống lại đánh giá chung quanh một lần nữa, sợi dây hồng trong viên cầu trong suốt kia lóe lên, ánh mắt của hắn lập tức rơi vào trên tảng đá lớn này.

Đến gần tảng đá lớn, hắn phát hiện mặt sau tảng đá lớn có dấu vết người vẽ qua, cẩn thận quan sát một phen, trong con ngươi hẹp dài có thêm mấy phần phức tạp cùng vẻ ưu lo.

"Chủ nhân, cái này hình như là dấu vết có người vẽ qua, nhưng rất ngắn ngủi, cũng không biết có ý nghĩa gì?" Cô gái kia ngồi xồm xuống nhìn rồi nghi ngờ hỏi.

Lúc này sau lưng tảng đá lớn chỉ có một ít dấu vết mà khi Ngu Thanh Thiên chấp vả bản về thực vẫn lưu lại, hơn nữa phi thường ngổn ngang, đều không có cái gì khác.

Đầu ngón tay thon dài trắng nõn của người đàn ông đeo mặt nạ vàng nhẹ nhàng mon trón những vết xước kia, nhắm mắt lại, sau đó tự nói một câu: "Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được, hi vọng phần cơ duyên này nàng có thể nắm chắc, bình yên sống sót."

Người đàn ông mặc áo xanh cùng cô gái áo đen nhìn nhau một chút, hiển nhiên không rõ ràng lời nói của chủ nhân bọn họ có ý gì, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Đột nhiên, từ đằng xa thổi đến từng trận gió lốc lớn, không gian nơi gió lốc đi qua thỉnh thoảng xuất hiện chấn động, thậm chí vỡ vụn.

Người đàn ông mặc áo xanh kia kinh hô: "Trung tâm đảo bài xích mạnh hơn nữa rồi."

Người đàn ông đeo mặt nạ vàng đứng lên bình tĩnh nhìn gió lốc thổi về hướng bọn họ, thần nhiên nói: "Chúng ta đi thôi."

Lập tức hất gió gió ông tay áo, bên người xuất hiện một cây thực vật màu xanh trong suốt bao ba người lại, trong nháy mắt biến mất ở tại chỗ.

Ba người đến Thủy Vu Đảo sau đó im hơi lặng tiếng rời đi, Thánh viện, Hoàng viện trưởng lão cùng mấy đại viện viện trưởng đều không phát hiện.

Nếu như bọn họ phát hiện tung tích của ba người, chắc chắn sẽ kinh hãi đến biến sắc, bởi vì mặt nạ của ba người là tượng trưng của Ma Thiên điện, đặc biệt mặt nạ răng nanh màu vàng, chỉ có một mình Ma Hoàng mới có tư cách đeo.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Mỹ Nam Thần Bí

Ngu Thanh Thiên chỉ thấy một luồng sức mạnh ôn hòa như cơn gió nhẹ bao phủ cả người nàng, lập tức biến mất ở tại chỗ.

Khi nàng rơi xuống đất đứng vững, cảnh tượng bốn phía cũng thay đổi toàn bộ.

Lúc này, nàng ở bên vách núi của một tòa núi cao, cách đó không xa một nam tử mặc hồng y đứng chấp tay sau lưng trên một tảng đá lớn, tóc đen như mực buông xõa đến eo, nhìn từ sau lưng, khiến cho người ta không nhận được trong lòng dâng lên một cảm giác kính nể.

Ngu Thanh Thiên sững sờ nhìn bóng lưng cách đó không xa, tinh thần lực của nàng không nhận được quét một vòng bốn phía, phát hiện vách đá núi cao này không giống như những vách đá núi cao thực sự tồn tại ở thế giới bên ngoài kia, có lẽ chỉ là một loại cảnh tượng truyền đến hoặc được biến hóa ra.

"Văn bói xin ra mắt tiên bói." Ngu Thanh Thiên suy nghĩ một chút tiến lên một bước, lễ phép hành lễ với nam tử đứng trên tảng đá lớn kia.

Nam tử kia thờ ơ không quan tâm, vẫn đứng chấp tay, Ngu Thanh Thiên cũng không nói thêm gì nữa, lẳng lặng chờ đợi.

Khoảng chừng qua thời gian một chén trà, vị nam tử mặc hồng y kia mới chậm rãi quay người sang.

Ngu Thanh Thiên ngẩng đầu nhìn lại, trông rất không nhận được toát ra mấy phần kinh diễm, lập tức rất nhanh thu lại, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Vị nam tử hồng y này ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, dung mạo của hắn dùng từ khuynh quốc khuynh thành để hình dung cũng không phải nói quá, còn không có chút nữ khí nào, chỗ mi tâm khảm một viên đá quý hình thoi màu đen, khiến cả người hắn nhìn qua đẹp đẽ cực kỳ.

Nam tử nhân nhạ liếc liếc Ngu Thanh Thiên, mở miệng nói: "Cũng không tệ lắm, chỉ tốn mười ngày liền vẽ ra bản vẽ thực văn ban đầu."

Tiếng nói của hắn mang theo cảm giác thanh linh long lanh, như là tiếng của loại ngọc thạch quý giá nhất, lại quán quanh tia gọi cảm tà mị, êm tai cực kỳ.

"Hóa ra thực văn trên tảng đá lớn ở bên ngoài kia là tiền bối vẽ ra, văn bối khâm phục." Ngu Thanh Thiên hi hi cười trả lời.

Hơi thở trên người nam tử này nàng không nhìn thấu một chút nào, tình huống như thế bình thường có hai nguyên nhân, một là người này hoàn toàn không có tu vi, hai là tu vi thực lực của hắn cao hơn chính mình rất nhiều, nhưng mà người có thể phân chia bản vẽ thực văn cao thâm như vậy ra để biến thành thử thách, làm sao có thể là người hoàn toàn không có tu vi.

Nam tử hồng y khẽ cười một tiếng, khuôn mặt anh tuấn đẹp đến mức ánh mặt trời kiêu ngạo đều có thể vì hắn mà mất đi ánh sáng rực rỡ: "Ngươi đưa bé này đúng là dè dặt lắm."

Ngu Thanh Thiên cười cợt, nam tử này có thể nói là mỹ nam tinh xảo đẹp đẽ nhất mà nàng từng gặp ngoại trừ Phong Thần và cha mỹ nhân.

"Văn bối đường đột, có thể hỏi một câu đây là nơi nào không?" Ngu Thanh Thiên ngẩng đầu tò mò hỏi.

Nàng luôn cảm thấy nơi này phong cảnh không giống như thật, có điều có thể khẳng định nam tử đối diện kia tuyệt đối là thật sự tồn tại.

Nam tử hồng y trả lời ngắn gọn: "Trong một toà tháp."

Sự nghi hoặc giữa hai lông mày Ngu Thanh Thiên càng sâu hơn: "Trong một toà tháp? Thứ lỗi cho văn bối ngu dốt, không rõ ý của ngài."

Nam tử hồng y nhú nhú mày, giễu cợt một tiếng: "Ngu dốt? Mười ngày là có thể vẽ lại bản vẽ thực văn của ta như ban đầu, nếu ngươi là ngu dốt, trên thế gian này sẽ không có người thông minh nữa."

"Nhưng đây rõ ràng chính là một chỗ vách đá núi cao, không có liên quan gì với một toà tháp mà!" Ngu Thanh Thiên giống như không biết kinh ngạc nói.

"Thực sự là nha đầu giáo hoạt, tinh thần lực của ngươi có lẽ đã cảm giác được cảnh tượng này chỉ là biến hóa ra." Nam tử hồng y khẽ mỉm cười, thờ dài nói: "Cũng được, nếu để ngươi đi vào, không cần phải che che đậy đậy nữa. "

Tiếng nói của hắn vừa dứt, tùy ý giờ giờ ông tay áo, vách đá núi cao ở bốn phía trong khoảnh khắc liền sụp đổ biến mất hầu như không còn.

Thay vào đó là một không gian bịt kín, mỹ nam cả người mặc một bộ hồng y ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, nhưng trên chân hắn lại bị trói buộc bởi hai cái xích sắt màu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Giải Cứu Ta?

Ánh mắt Ngu Thanh Thiện nhìn vào hai cái xích sắt màu xanh đen này, với kiến thức bây giờ của nàng, nàng căn bản nhìn không ra nó là từ tài liệu gì luyện chế, nhưng tuyệt đối không phải vật bình thường.

Hai cái xích sắt không chỉ tản ra một luồng khí lạnh, còn mang theo một luồng uy thế làm cho nàng sợ hãi.

"Tiền bối, nơi này chính là trong một tòa tháp mà ngươi nói sao?" Ngu Thanh Thiện nhìn quanh một vòng bốn phía, phát hiện xung quanh không cách nào tra xét được bằng tinh thần lực, thậm chí tinh thần lực còn bị áp chế căn bản là không giải phóng được.

Mỹ nam hồng y một tay vuốt cằm, nhíu mày nhìn Ngu Thanh Thiện: "Nhìn không ra tiểu nha đầu ngươi vẫn khá là bình tĩnh cùng dễ thích nghi đấy."

Nếu như người bình thường bị truyền vào đây, đột nhiên từ một hoàn cảnh không tệ như vách đá núi cao biến thành một không gian bịt kín như vậy, cũng không biết sẽ bị dọa thành cái gì nữa.

Nhưng tiểu nha đầu này chỉ là kinh ngạc trong chớp mắt, sau đó chính là bình tĩnh trầm ổn hờ hững như lúc ban đầu.

Ngu Thanh Thiện nhún nhún vai cười cười: "Không bình tĩnh cũng không giải quyết được vấn đề gì, huống chi nơi này không phải còn có tiền bối ở cùng ta sao?"

Bây giờ nàng rất tò mò với thân phận của mỹ nam này, bị giam ở một nơi không gian bị bịt kín như vậy, nghĩ đến không phải người bình thường có thể chịu được.

"Vậy ý của ngươi là muốn ở đây cả đời với ta hả?" Mỹ nam hồng y cong môi, hững hờ nhìn Ngu Thanh Thiện: "Ta ở đây cô độc ngàn năm, có người ở cùng tự nhiên là rất vui vẻ."

Ngu Thanh Thiện tâm tư xoay một cái, hí cười nói: "Tiền bối thật sự muốn để ta ở đây cùng ngươi cả đời? Lẽ nào ngươi khiến ta đi vào không phải là muốn để ta cứu ngươi đi ra ngoài?"

Nàng phát hiện nam tử này là người có thân thể máu thịt sống bình thường, cũng không phải linh hồn gì đó, vậy vất vả khổ tâm để mình đi vào tuyệt đối không thể chỉ vì ở cùng hắn.

Mỹ nam hồng y hơi liếc Ngu Thanh Thiện một chút, khinh bỉ xì một tiếng: "Giải cứu ta? Cho dù là mười nghìn người mà ở bên ngoài được các ngươi gọi là cường giả đến, cùng nhau liên hợp công kích, cũng không thể lưu lại bất cứ dấu vết gì trên dây khóa này, tiểu tử ngươi liên cấp bậc Linh Tướng đều không đến thì làm thế nào mà giải cứu ta được?"

"Biện pháp không phải đều là do người nghĩ ra sao?" Ngu Thanh Thiện không thêm đề ý cười, nhíu mày hỏi: "Vậy tiền bối không thể nào là truyền ta đi vào uống trà đi."

"Uống trà?" Trong ánh mắt của mỹ nam hồng y lộ ra ít hoài niệm, thờ dài một tiếng: "Quả thật ta không nếm được mùi trà rất nhiều năm rồi."

Ngu Thanh Thiện nhìn vẻ mặt cô đơn cùng hoài niệm của mỹ nam hồng y, nghĩ hẳn bị giam cầm ở đây cả nghìn năm quả thật rất cô độc, liền lấy ra chèn thơm cùng công cụ pha trà từ trong lắc tay.

Lúc trước cũng chuẩn bị không ít nước suối, hiện tại đúng là phát huy được tác dụng rồi.

Mỹ nam hồng y thấy Ngu Thanh Thiện lấy ra chèn thơm, dụng cụ pha trà, lò lửa với than, nước suối, ánh mắt không khỏi sáng lên, khóe môi hơi cong lên, tiểu nha đầu này quả nhiên biết điều.

Pha rót trà xong, Ngu Thanh Thiện đưa một chén cho mỹ nam hồng y: "Mời tiền bối."

Nàng uống trà là thói quen được dưỡng thành từ nhỏ, kiếp trước nàng cũng không có sở thích này, đơn giản là vì cha mỹ nhân rất thích, còn thường thường dạy nàng thưởng thức trà, pha trà, dần dần cũng dưỡng thành thói quen lúc nào cũng mang trà theo bên người.

Mỹ nam hồng y nhận lấy chén trà, khá là hưởng thụ nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thờ dài nói: "Ngàn năm không được uống trà, không ngờ loại trà thô như thể này cũng để lại cho người ta dư vị khó quên."

Ngu Thanh Thiện giật giật khóe miệng, đây chính là lá trà tốt nhất mà cha mỹ nhân cất kỹ rồi, mỹ nam này cũng quá kén chọn rồi.

Đương nhiên, từ điểm này cũng có thể thấy được, trước khi bị giam ở không gian bịt kín này thân phận của người này tuyệt đối không đơn giản.

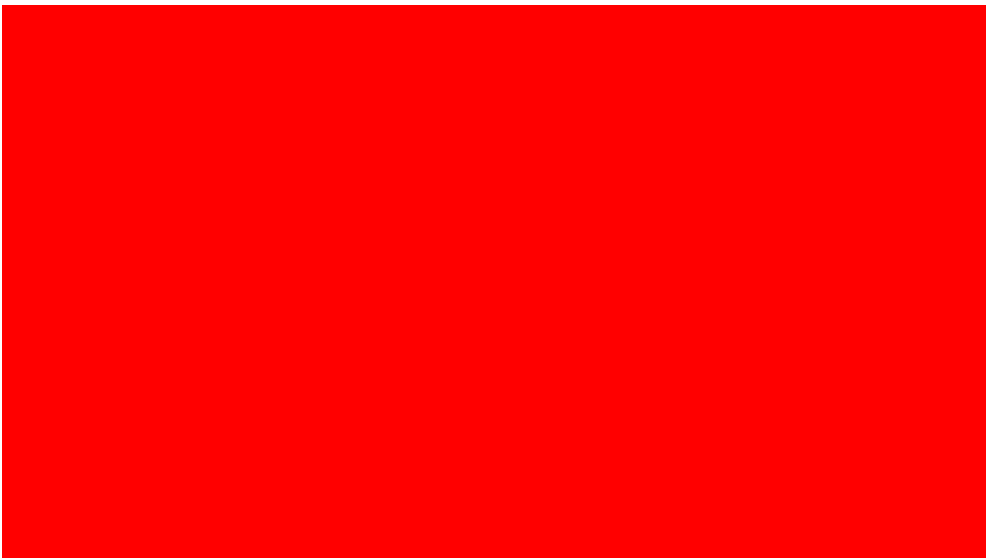
Vừa nghĩ tới thực văn tiếp xúc lúc trước ở bên ngoài kia, suy nghĩ của Ngu Thanh Thiện lại xoay chuyển, thực văn đồ ban đầu như vậy cũng là cấp năm, nếu không có những mảnh nhỏ bị chia ra kia, nàng căn bản là không vẽ được.

Hơn nữa có vẻ như mỹ nam này cũng chỉ là tiện tay làm, khẳng định còn có rất nhiều thực văn đồ cao thâm chưa lấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 268: Thử Thách

Ngu Thanh Thiên cũng không vội, từ từ uống trà với đối phương.

Mỹ nam hồng y uống liên tục mấy chén, một lát sau rất tự nhiên mở miệng: "Nhìn tiểu nha đầu ngươi cũng coi như biết điều, ta sẽ thử thách ngươi một phen."

Ngu Thanh Thiên suy nghĩ lời này thế nào lại cảm thấy có chút khó hiểu, lẽ nào lúc trước ở bên ngoài cái chấp vá thực văn đồ kia không tính là thử thách?

"Tiền bối, ta có thể mạo muội hỏi một câu, ngươi muốn thử thách ta cái gì? Lại vì cái gì vậy?"

Mỹ nam hồng y thờ dãi: "Ta bị nhốt ở chỗ này ngàn năm thực sự quá nhàm chán, lúc trước lại chưa thu đệ tử truyền nhân, liền bố trí cửa ải thứ nhất thử thách, chính là cái thực văn đồ trước khi ngươi đi vào gặp phải đó."

Hắn dừng một chút tiếp tục nói: "Trăm năm qua cũng có người phá giải truyền vào, đáng tiếc dung mạo đều không thuận mắt ta, cũng không phải rất thông minh, chỉ có ngươi miễn cưỡng hợp lệ, ta mới chuẩn bị cố hết sức thử thách một phen."

Ngu Thanh Thiên ở trong lòng tròn mắt, nam nhân này vừa nghe chính là cái loại rất tự yêu mình kia, lúc trước người bị truyền vào chắc là tướng mạo không phù hợp thẩm mỹ quan của hắn đi.

Còn cố hết sức thử thách một phen, nàng tuyệt đối tin tưởng tiếp theo hắn còn có mục đích chờ đấy.

"Tiền bối, ý của ngươi là nếu như ta thông qua thử thách, ngươi sẽ thu ta làm đệ tử?" Ngu Thanh Thiên không chút nào mơ hồ hỏi.

Nam tử hồng y cho Ngu Thanh Thiên một ánh mắt ngươi vận may rất tốt, rất kiên cố nói: "Đây là đương nhiên, đã từng có vô số người quý khốc lóc cầu xin ta thu làm đệ tử, ta đều không thích."

"... "

Ngu Thanh Thiên không còn gì để nói, quả nhiên là cái nam nhân tự yêu mình kiêu ngạo.

"Nhưng ta cũng chưa hiểu biết gì về tiền bối, cũng tạm thời không có ý định báai sư." Ngu Thanh Thiên cũng không phải làm bộ làm tịch, hơn nữa khi chưa hiểu rõ lai lịch của đối phương, nàng còn lâu mới bị lừa.

Mặc dù những thực văn cao cấp mà đối phương nắm giữ khiến nàng động lòng, nhưng là kiếp trước kinh nghiệm nhiều năm như vậy đã khiến nàng gặp chuyện trước hết phải bình tĩnh, cơ hội cho dù tốt cũng không thể là tự nhiên mà kiếm được.

Nghe được lời của Ngu Thanh Thiên, mỹ nam hồng y trừng nàng một chút: "Ngươi cái nha đầu chết tiệt này, bỏ lỡ cơ hội này liền không có cơ hội khác nữa đâu."

Ngu Thanh Thiên hơi không thèm để ý nói: "Tiền bối, uống xong trà chúng ta cũng coi như là có chút quen biết, đợi lát nữa liền tiễn ngươi đưa ta đi ra."

Nàng cũng không thể làm cho đối phương nắm quyền chủ động được, thế nào cũng phải nắm quyền chủ động trong tay mình.

"Nha đầu chết tiệt, đừng cho là ta không biết chút ý đồ giả dối này của ngươi, ta vẫn chính là coi trọng sự thông minh này của ngươi." Mỹ nam hồng y mở

bàn tay khớp xương rõ ràng thon dài ra, một quyển sách thiếp vàng xuất hiện ở trong tay hắn.

Hắn ném nó cho Ngu Thanh Thiện nói: "Xem thật kỹ, sau một tháng ngươi nếu có thể lĩnh ngộ thực văn ảo diệu trong quyển sách này, chúng ta lại tiếp tục nói chuyện bái sư. Nếu như không lĩnh ngộ được, cho dù ngươi quỳ xuống khóc lóc cầu xin ta, ta cũng sẽ không thu ngươi."

Nam tử hồng y bất kể là quá khứ hay là hiện tại, đều là một người cực kỳ kiêu ngạo, tiểu bối không có thiên phú lĩnh ngộ mà muốn làm đệ tử của hắn thì không có cửa đâu, thà thiếu chứ không chọn bừa đây là nguyên tắc, cho dù sau khi hắn chết ngay cả một truyền nhân hoặc đệ tử đều không có, hắn cũng sẽ không làm việc thật giả lẫn lộn.

Ngu Thanh Thiện cũng biết cho dù đối phương muốn thu mình làm đệ tử thì mình cũng nhất định phải thông qua thử thách, nếu như ngay cả chút việc nhỏ ấy đều không làm được, sợ là khó lọt được vào mắt của mỹ nam hồng y này.

Nhận lấy quyển sách vàng kia, Ngu Thanh Thiện cũng dẹp chuyện bái sư hay không qua một bên, Thực văn ảo diệu mà có thể làm cho nam tử cao ngạo này coi trọng, chắc sẽ không phải là thứ bình thường, trước hết xem rồi lĩnh ngộ đã.

"Được, ta thử xem trước."

Ngu Thanh Thiện cúi đầu mở sách, tờ thứ nhất viết mấy chữ lớn《 Thực văn nhập môn ảo diệu 》, trong lòng nàng tò mò bắt đầu lật xem.

Dần dần, toàn bộ tâm tư Ngu Thanh Thiện đều ở trên sách, thỉnh thoảng nhíu mày suy nghĩ sâu sắc, lại thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt rộng rãi sáng sủa, hiển nhiên là xem say mê rồi.

Nam tử hồng y thấy thế, độ cong bên môi càng ngày càng cao, cũng không quấy rầy Ngu Thanh Thiện nữa, lấy một quyển sách màu xanh ra vừa uống trà vừa lật xem.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sùng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Lợi Hại Như Vây, Tại Sao Còn Bị Giam?

Ngu Thanh Thiện chuyên tâm vùi đầu vào sách vẫn chưa ngẩng đầu lên, hoàn toàn chìm đắm ở bên trong đại dương thực văn ảo diệu, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay vẽ trên đất.

Thời gian trôi nhanh, hai mươi ngày thoáng một cái đã qua.

"Hóa ra thực văn là nhập môn như thế này, trước đây học được ở thực văn hệ của học viện căn bản không phải tất cả." Ngu Thanh Thiện vẫn chưa tận hứng ngẩng đầu tự nói một câu.

Mỹ nam hồng y đưa mắt từ quyển sách trên tay chuyển qua trên người Ngu Thanh Thiện: "Ngươi đã xem xong cùng lĩnh ngộ được tất cả?"

"Vâng, đã lĩnh ngộ tất cả rồi, tiền bối có thể kiểm tra rồi." Cả người Ngu Thanh Thiện tự tin tràn trề.

Mỹ nam hồng y thu hồi sách, đầu ngón tay thon dài ở giữa không trung tùy ý vẽ vài nét bút, một đồ văn màu bạc được phác họa ra: "Nhìn ra đây là cái gì không?"

"Đây là phương pháp vẽ giản lược thực văn ảo diệu cấp độ nhập môn." Ngu Thanh Thiện cười cười, duỗi ra đầu ngón tay ở giữa không trung vẽ vẽ, một đồ văn cũng màu bạc được nàng phác hoạ ra.

Mỹ nam hồng y ánh mắt sáng lên: "Người lại phác hoạ nhập môn giản lược đồ thực văn cấp một, cấp hai, cấp ba cho ta xem một chút."

"Được!" Ngu Thanh Thiện gật gù, đầu ngón tay ở giữa không trung vẽ, rất nhanh một bức lại một bức đồ văn màu bạc được phác hoạ ra, rất nhanh lại tiêu tan.

Mỹ nam hồng y trông mắt ẩn giấu đi vẻ khiếp sợ, hẳn không ngờ nha đầu này không chỉ ở trong vòng hai mươi ngày liền lĩnh ngộ toàn bộ thực văn nhập môn ảo diệu, còn có thể dùng linh lực phác hoạ ra giản lược đồ.

Sức lĩnh ngộ như vậy, nhưng ngay cả hắn được gọi là Đại Tông Sư quái tài trong thực văn giới đều hơi kém một chút.

Hắn đã từng gặp được người thiên phú tốt nhất trong lứa trẻ tuổi, dùng một tháng thời gian lĩnh ngộ xong, nhưng cũng vụn vặt chỉ là lĩnh ngộ mà thôi, để phác hoạ ra giản lược đồ lại tốn hơn nửa năm thời gian, chỉ được hắn hướng dẫn một chút, nhưng chưa thu làm đồ đệ.

Nếu như nhập môn Linh Thực Sư sức lĩnh ngộ kém, nói không chừng cả đời này cũng không hiểu được quyển《Thực văn nhập môn ảo diệu》 này.

Ngu Thanh Thiện phác hoạ ra toàn bộ thực văn giản lược ảo diệu đồ mà mỹ nam hồng y yêu cầu, thấy hắn thần sắc bình tĩnh, nhưng con mắt có tâm tình chấp chôn gì đó, cười hỏi: "Tiền bối, ta thông qua thử thách của người không?"

Mỹ nam hồng y khẽ cười một tiếng: "Tạm được, miễn cưỡng coi như thông qua."

Ngu Thanh Thiện ở trong lòng lờm một cái, nàng có thể một lúc làm nhiều thứ, một bên lĩnh ngộ, một bên còn có thể không ngừng thử nghiệm phác hoạ thực văn giản lược ảo diệu đồ ở trong lòng, hoặc một lần suy diễn ra, nàng còn lâu mới cảm thấy mình chỉ là miễn cưỡng hợp lệ.

"Vậy tiền bối có phải là muốn đưa ta đi ra ngoài hay không?"

Nam tử hồng y hơi nhíu mày, trên gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ vô song mang theo vài phần ai oán, nháy mắt nhìn về phía Ngu Thanh Thiện oan ức nói: "Nha đầu, người liền nhẫn tâm nhìn ta ở đây cô độc ngàn năm, ngay cả cái đệ tử truyền nhân đều không có à?"

Ngu Thanh Thiện giật giật khóe miệng, kẻ này dĩ nhiên sử dụng mỹ nhân kế với nàng.

Đáng tiếc ở lâu với bệnh mỹ nhân cùng cha mỹ nhân, nàng đã sớm miễn dịch với mỹ nhân, nam nhân dù xinh đẹp hơn nữa cũng không cách nào lay động được nội tâm kiên định của nàng.

"Tiền bối, làm đệ tử của người có lợi gì?" Ngu Thanh Thiện suy nghĩ một chút hỏi.

Mỹ nam hồng y thấy Ngu Thanh Thiện không bị ảnh hưởng bởi cái trò này của hắn, mắt mặt thu lại lên vẻ mặt trên mặt: "Lợi ích tự nhiên là rất nhiều, trong thực văn giới, ta dám xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất."

Ngu Thanh Thiện liền đen mặt, mỹ nam hồng y này cũng quá tự tin rồi.

"Vậy có thể mạo muội hỏi tiền bối một câu, nếu người lợi hại như vậy, tại sao lại bị giam ở chỗ này nhỉ?" Ngu Thanh Thiện bộc trực to gan hỏi.

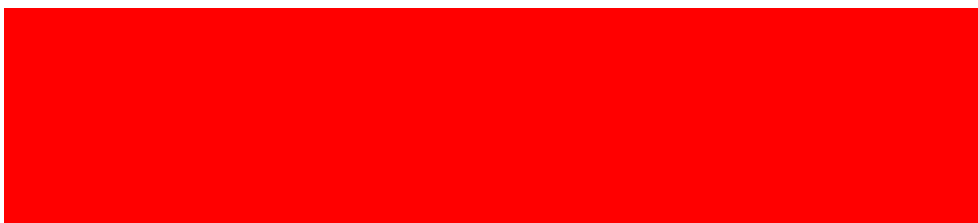
Mỹ nam hồng y một tay sờ cằm, nhíu nhíu mày: "Ai nói thực văn cường hãn thì không thể bị giam ở chỗ này, nếu không phải là ta bị tính kế, thì ta không thể nào bị vây ở trong tháp này."

Lập tức bên trong tròng mắt của hắn có thêm mấy phần tức giận căm hận cùng phức tạp, lại mang theo mấy phần hồi ức, nhưng cũng không nói nguyên nhân cụ thể cho Ngu Thanh Thiện.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 270: Nói Thẳng

Ngu Thanh Thiện thấy về mặt mỹ nam hồng y không ngừng biến hóa, cuối cùng bình tĩnh lại, phát hiện tâm tình của hắn thật ra đa dạng.

"Tiền bối, vậy có biện pháp để mang ngươi ra khỏi nơi này không?"

Bên môi mỹ nam hồng y tràn ra một tiếng cười lằng lằng tà mị từ tính: "Mang ta ra? Ngươi nghĩ nhiều quá rồi."

Ngu Thanh Thiện cười sâu xa nói: "Đường đều là do người đi mà thành."

Mỹ nam hồng y sâu sắc liếc liếc Ngu Thanh Thiện, trầm tư chốc lát nói: "Có hai biện pháp có thể mang ta ra ngoài, một là tu vi của ngươi đạt đến Linh Thánh, hai là luyện hóa cả ba tòa tháp giống như tòa tháp này."

Lập tức hắn tán mạn lười biếng nói: "Với tư chất cùng thiên phú của ngươi, luyện hóa ba tòa tháp có thể là lựa chọn tốt hơn, có điều cũng phi thường khó."

"Ba tòa tháp?" Ngu Thanh Thiện kinh ngạc hỏi: "Ý của tiền bối là, còn có hai tòa tháp như thế này tồn tại trên thế gian?"

Tháp này rất cuộc là ai luyện hóa ra, không khỏi cũng quá lợi hại. Hơn nữa muốn tu luyện tới Linh Thánh mới có thể luyện hóa, với thực lực bây giờ của nàng mà nói điều này quá xa vời.

Mỹ nam hồng y gật gù: "Còn có hai tòa tháp phân tán ở hai nơi rất xa, ngươi cho dù chỉ là đi tìm cũng có thể rất nguy hiểm, càng đừng nói là luyện hóa."

Tiếp theo hắn chuyển đề tài nói: "Có điều ta thấy ngươi là một người có ý chí kiên định, nói không chắc còn có một cơ hội nhỏ bé."

Ngu Thanh Thiện ngồi xếp bằng ở đối diện mỹ nam hồng y, bung lên một chén trà do hắn pha uống, "Luyện hóa ba tòa tháp có ích lợi gì? Hai tòa tháp còn lại còn giam giữ những người khác sao?"

Bên môi mỹ nam hồng y hiện lên một độ cong rất tà mị, hắn thực sự là càng ngày càng thích nha đầu thông minh này rồi: "Lợi ích khi luyện hóa ba tháp tự nhiên là rất nhiều, còn về việc trong hai tòa tháp khác có còn giam giữ những người khác hay không, chờ ngươi tìm được chúng nó thì liền biết."

Ngu Thanh Thiện ánh mắt sáng lên: "Lợi ích gì?"

Mỹ nam hồng y liếc nàng một cái: "Ngươi nghĩ ta là thằng ngốc sao? Sẽ trực tiếp nói cho ngươi biết bí mật này?"

"Chúng ta người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, quanh co lòng vòng thăm dò cũng không thú vị gì." Ngu Thanh Thiện tựa như cười mà không phải cười nhìn mỹ nam hồng y: "Ngươi truyền ta vào đây khẳng định có mục đích, điều kiện để trao đổi bí mật của ba tháp cũng nói thẳng đi. Ta có thể làm được, chúng ta liền giao dịch, không thể làm được, ngươi liền mang ta ra ngoài."

Trong lòng mỹ nam hồng y kinh ngạc không thôi, lại càng thích tính tình của Ngu Thanh Thiện, không mù quáng theo đuổi cơ duyên lợi ích, người tính tình trầm ổn bình tĩnh như vậy mới là người có thể làm việc lớn.

"Được, ta cũng không phải người thích quanh co lòng vòng, liền nói thẳng đi."

"Thiên phú thực văn của ngươi rất cao, nếu như không bái ta làm thầy quá lãng phí, nếu như ngươi đáp ứng bái ta làm thầy, ta sẽ nói cho ngươi biết lợi ích sau khi luyện hóa cùng phương pháp luyện hóa tòa tháp này."

Mỹ nam hồng y dừng một chút nói: "Đương nhiên, tòa tháp này không phải là dễ luyện hóa, cần bao nhiêu thời gian căn bản là không có cách nào tính trước được, có thể là cần mười năm, trăm năm, ngàn năm, thậm chí đến cuối cùng đều không thể luyện hóa thành công, nếu ngươi đồng ý liền cần chuẩn bị sẵn sàng."

"Ta có thể hỏi lại một chút trước không?" Ngu Thanh Thiện suy nghĩ một chút hỏi: "Nếu như ta trở thành đệ tử của ngươi, như vậy cần thực hiện nghĩa vụ gì không? Cũng hoặc là nói ta cần phải đi làm gì không?"

Mỹ nam hồng y khẽ cười một tiếng: "Ngươi chẳng lẽ còn tưởng rằng ta sẽ hi vọng ngươi đi báo thù giúp ta? Mong đợi lớn nhất khi ta thu ngươi làm đồ đệ chính là ngươi có thể luyện hóa ba tháp, sau đó để ta được tự do, chỉ vậy mà thôi."

Đây cũng là mục đích lớn nhất khi hắn truyền Ngu Thanh Thiện vào nơi này thử thách, bị giam ở đây ngàn năm, thật ra hắn khát vọng nhất chính là tự do.

"Đương nhiên, không thể không nói tính tình cùng với thiên phú của ngươi là nguyên nhân lớn nhất làm cho ta muốn thu ngươi làm đồ đệ." Hắn lại bổ sung thêm một câu.

Ngu Thanh Thiên cười: "Nếu như trở thành đồ đệ của ngươi, giải cứu ngươi khỏi nơi này, hoặc là khi có năng lực báo thù cho ngươi cũng không phải là không thể."

Mục đích của mỹ nam hồng y Ngu Thanh Thiên có thể hiểu được, tự do ai cũng mong muốn, lúc trước chỉ sợ là người này muốn khống chế mình, hiện tại không cần lo cái này, ngược lại báỉ sư phụ rắm thúi này cũng không chịu thiệt.

Mỹ nhân này tuyệt đối có kinh nghiệm phong phú đối với tu luyện cùng thực văn, nàng cũng coi như nhặt được món hời lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyết Sùng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 271: Báỉ Sư

Mỹ nam hồng y nghe xong lời của Ngu Thanh Thiên khẽ mỉm cười.

"Một mình ngươi dẫn dụ ma thú cấp Linh Tướng để những người khác trong đội ngũ rời đi trước, cho thấy tính nết của ngươi không tệ, cái này cũng là một nhân tố quan trọng để ta kiểm tra đệ tử."

Lúc đó nha đầu này có lẽ là chắc chắn mình có thể thoát khỏi hoặc đánh chết con ma thú cấp bậc Linh Tướng kia, nhưng nàng lại dẫn nó tới khu vực cấm, này có nghĩa là nàng sẽ càng thêm nguy hiểm, thế nhưng đồng đội của nàng thì lại có thể rất an toàn rời khỏi đây.

Ngu Thanh Thiên kinh ngạc không thôi nhìn mỹ nam hồng y: "Tiền bối, chẳng lẽ toàn bộ Thủy Vu Đảo đều nằm trong tay của ngươi?"

Nếu như không phải vậy, nam nhân này làm sao lại biết được trên đảo có bao nhiêu cường giả hoàng cấp, hay đã xảy ra chuyện gì ở đây.

Nam tử hồng y câu môi khẽ cười: "Đây là đương nhiên, liền ngay cả lần này các ngươi kiểm tra tổng hợp quyết định ở Thủy Vu Đảo đều là do ta ở phía sau thúc đẩy."

"Tiền bối không phải là đã sớm tính đến muốn thu ta làm đệ tử, cho nên mới cố ý thúc đẩy lần kiểm tra này đi." Ngu Thanh Thiên nói đùa chế nhạo nói.

Nam tử hồng y cân nhắc cười nói: "Ngươi vẫn thật là nói đúng hơn một nửa, có điều ta chỉ là bói toán đến đệ tử của mình có thể sẽ xuất hiện ở trong số học sinh mới của năm viện các ngươi, nhưng lại không biết người đó rốt cuộc là ai, vì vậy ngươi không thể nghi ngờ là phi thường may mắn."

"Tiền bối, ngươi bị giam ở trong tháp ngàn năm, vậy thì làm sao mà biết học sinh mới của năm viện chúng ta có kiểm tra tổng hợp?" Đây là chỗ Ngu Thanh Thiên vô cùng nghi hoặc.

Nam tử hồng y nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Ta để Thủy Vu Đảo hiện thế, đã từng có bọn tiểu tử của Thánh viện cùng Hoàng viện đến tra xét, ta tùy ý tìm xem ký ức của mấy người liền biết đại khái tình huống của các ngươi."

"Kiểm tra ký ức?" Ngu Thanh Thiên ngăn người: "Tiền bối, tiểu tử mà ngươi nói không phải là cường giả Hoàng cấp chứ?"

Lúc Thủy Vu Đảo đột nhiên xuất hiện vừa vặn bị Thánh viện cùng Hoàng viện phát hiện, nghe nói lúc đó phải ra vài vị cường giả Hoàng cấp điều tra.

Nam tử hồng y nhú nhú mày, khinh thường nói: "Linh Thực Sư Linh Hoàng cấp bậc cũng coi là cường giả? Làm đệ tử tương lai duy nhất của ta, tầm mắt của ngươi nên rộng hơn nữa, bằng không chính là làm mất mặt sư phụ."

Ngu Thanh Thiên giật giật khóe miệng, nàng hình như vẫn chưa bái ông ta làm thầy mà.

Có điều trong lòng cũng không khỏi bị chấn động một phen, nàng không ngờ tu vi cấp Linh Hoàng ở trung ương đại lục cũng coi như cường giả, mà ở trong mắt người này cũng chỉ là tiểu tử.

Đây có phải gián tiếp nói rõ trước khi bị nhốt ở đây hẳn rất giỏi không?

"Tầm mắt của ta quả thật nên mở rộng hơn chút." Ngu Thanh Thiên tán đồng gật gù.

Nàng thật sự chưa bao giờ cảm thấy cường giả cấp Linh Hoàng là cao cao không thể với tới, chỉ là cái tu vi cấp bậc kia bây giờ còn cách nàng hơi xa, cũng liền chưa bao giờ suy nghĩ nhiều đến nó, bởi vì nàng luôn đều mong có một ngày có thể đứng ở hàng ngũ những người mạnh nhất trên cái đại lục này, mà nàng cũng sẽ nỗ lực vì mong ước đó.

Nam tử hồng y cười cười hài lòng, sau đó nói: "Vậy bây giờ ngươi làm lễ bái sư ngay đi, cũng không cần dập đầu, chỗ ta không thịnh hành cái này, nhưng kính một chén trà là không thể thiếu được."

Ngu Thanh Thiên không do dự, một lần nữa rót một chén trà mới, cung kính làm đệ tử lễ với hồng y nam tử: "Sư phụ mời uống trà!"

Mặc dù nàng mới ở cùng mỹ nam hồng y này không lâu, nhưng nàng dần dần có một loại cảm giác thân thiết, cũng khá là yêu thích tính cách của đối phương, đây chính là nhân duyên.

Bằng không nếu như gặp phải một người mà mình không thích muốn nhận mình làm đệ tử, thì cho dù thực văn thuật của đối phương cao đến đâu, luyện hóa thấp có nhiều lợi ích hơn nữa, nàng cũng sẽ không bái sư.

Nam tử hồng y cười lớn một tiếng, nhận lấy trà uống một hơi cạn sạch: "Đồ nhi ngoan!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Cơ Duyên Sư Phụ Tặng (1)

Ngu Thanh Thiên chính thức làm xong lễ bái sư với mỹ nam hồng y, kính trà xong, giữa hai người từ nơi sâu xa nào đó nảy sinh thêm một ít liên hệ.

Trên tay mỹ nam hồng y xuất hiện một toà tiểu tháp ngăm đen giản dị, lập tức đưa về phía Ngu Thanh Thiên.

Tiếp theo tiểu tháp trong tay hắn trong khoảnh khắc biến mất, mà bên cạnh không gian Linh Thực của Ngu Thanh Thiên dĩ nhiên lại có thêm một không gian tương tự, bên trong lơ lửng một toà tháp nhỏ đen nhánh không hề lộng lẩy.

Ngu Thanh Thiên kinh ngạc không thôi, tinh thần lực đi vào đến bên trong không gian kia đụng chạm với tiểu tháp đang trôi nổi, rất nhanh tiểu tháp xuất hiện một luồng sức hút, giống như muốn hấp thu cả linh hồn của nàng, nàng mới vội vàng rút tinh thần lực lại.

"Tiểu Thanh Thanh, cảm nhận được sức hút của tòa tháp nhỏ này rồi à?" Mỹ nam hồng y thấy sắc mặt Ngu Thanh Thiên biến đổi bèn mở miệng cười hỏi.

Ngu Thanh Thiên nhú mày, Tiểu Thanh Thanh là loại xung hô gì? Có điều cũng không phản đối.

"Sư phụ, tại sao tòa tháp này lại đột nhiên mở ra một không gian riêng gửi trong cơ thể ta?"

Đầu ngón tay mỹ nam hồng y vuốt ve chén trà: "Nếu như tòa tiểu tháp kia bị người từng tầng từng tầng một luyện hóa, người sẽ có thêm một chỗ gần giống với không gian Linh Thực."

Hắn dừng một chút nói: "Sau khi luyện hóa tòa tháp nhỏ này thực lực của người tuyệt đối có thể tăng rất nhiều, cũng coi như một cơ duyên tạo hóa mà sư phụ tặng cho người, chỉ xem người có thể nắm chắc cơ hội này hay không."

"Đa tạ sư phụ!" Ngu Thanh Thiên cảm thụ được sự quan tâm trong giọng nói của mỹ nam hồng y, trong lòng có chút xúc động.

Mỹ nam hồng y thở dài: "Nếu như sư phụ có thể mở ra không gian trữ vật của mình, cũng không cần mượn hoa hiến phật mà gửi tiểu tháp vào trong cơ thể người."

Trong không gian trữ vật của hắn có rất nhiều thứ tốt, tùy tiện lấy ra một ít, thì những cái gọi là các cường giả Hoàng cấp ở bên ngoài kia sợ là đều phải điên cuồng tranh cướp, đáng tiếc...

Ngu Thanh Thiên nhớ tới quyển sách thực văn ảo diệu vốn đã biến mất mà lúc trước mỹ nam hồng y đưa cho mình kia, cũng đoán ra được vậy hắn là sư phụ dùng năng lượng nào đó ngưng tụ ra quyển sách kia, cũng không phải quyển sách thật.

"Sư phụ, người bị giam ở đây không thể sử dụng linh lực cùng tinh thần lực?"

Mỹ nam hồng y gật gù: "Không thể, hai xích sắt này hạn chế ta vận dụng linh lực cùng tinh thần lực, cho nên ta không có cách nào tu luyện tiếp, cũng không có cách nào mở ra không gian trữ vật."

Ngu Thanh Thiên kinh ngạc hỏi: "Vậy sư phụ người là làm thế nào tra xét được tình huống trên Thủy Vu Đảo? Không thể sử dụng tinh thần lực thì làm sao có thể kiểm tra những Linh Hoàng kia nhỉ?"

"Bởi vì ngàn năm qua ta ở trong cô tịch rốt cục sinh ra tâm lực, dùng tâm lực ta liền có thể khống chế Thủy Vu Đảo, có thể kiểm tra ký ức của những người kia, cũng có thể biến hóa ra vách đá núi cao cùng sách ảo diệu giống như lúc trước."

Nam tử hồng y về mặt kiêu ngạo nói: "Tuy rằng ngàn năm qua không thể tu luyện, nhưng tâm lực của ta đã đạt đến mức cực hạn, nếu có thể đi ra ngoài, thực lực tu vi nhất định sẽ tăng rất nhiều."

"Tâm lực là cái gì?" Ngu Thanh Thiên không hiểu hỏi.

Mỹ nam hồng y cười giải thích: "Tâm lực là một loại vừa sâu xa vừa khó hiểu gì đó, cũng không phải chỉ có ta biết, chỗ các người tổng thể tu vi trình độ quá thấp, căn bản không tiếp xúc được đến những thứ đó. Người nha đầu này vốn đã có thiên phú một lúc làm được nhiều thứ, ta lại thành sư phụ của người, tự nhiên sẽ dạy người từ từ."

"Vâng, tâm lực nghe qua hình như rất lợi hại." Ngu Thanh Thiên hí hửng cười gật gù.

Mỹ nam hồng y liếc nàng một cái: "Đương nhiên, Linh Thực Sư mà am hiểu tâm lực rất khó đối phó."

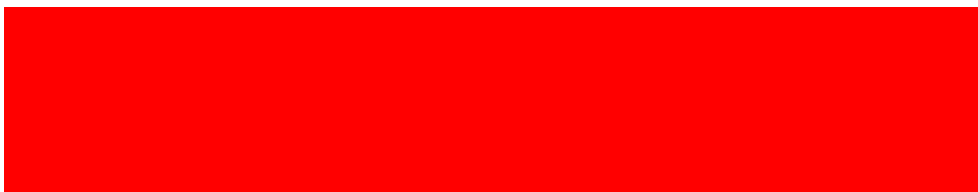
Ngu Thanh Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao đi theo sư phụ là có thịt ăn, hắn sẽ từ từ dạy mình.

Chỉ là trong miệng đối phương thường thường đều là nói "Chỗ các người", làm cho Ngu Thanh Thiên khá nghi hoặc, lẽ nào sư phụ rắm thúi này không phải người ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 273: Cơ Duyên Sư Phụ Tặng (2)

Ngu Thanh Thiện thấy mỹ nam hồng y khoảng hai mươi tuổi, có thể đoán được thiên phú tu luyện của đôi phương khẳng định cũng rất cao.

Ở mảnh đại lục này, Linh Thực Sư cùng Tội Thể Sư chỉ cần tu luyện tới Linh Hoàng hoặc là Võ Hoàng là có thể giữ nguyên nhan sắc lúc đó của bản thân, cũng chính là dung nhan sẽ không tiếp tục già yếu nữa, bởi vậy cường giả cấp cao càng trẻ thì tức là thiên phú càng cao, đương nhiên cũng có không ít người tích lũy lâu dài rồi bộc phát trong một lần.

Ví dụ ngay như tuổi của vị nam tử trung niên lạnh lùng của Hoàng viện kia thật ra cũng không kém vị Cố trưởng lão của Thánh viện kia là bao, nhưng thoạt nhìn đã trẻ trung hơn rất nhiều, này cũng là bởi vì nam tử lạnh lùng kia hơn bốn mươi tuổi đã thăng cấp đến tu vi Linh Hoàng.

Nhưng sau khi Thánh viện Cố trưởng lão đến Linh Hoàng, hơi thở mạnh mẽ hơn người đàn ông trung niên kia rất nhiều, đây chính là một loại cường thế tích lũy lâu dài rồi bộc phát trong một lần.

"Sư phụ, danh hiệu của ngươi là gì?" Ngu Thanh Thiện hỏi

Mỹ nam hồng y cười nói: "Ta tên Cổ Diễm, còn về danh hiệu, trước đây có không ít người gọi ta là Quý Thủ Tôn Giả."

"Danh hiệu của sư phụ thật đặc biệt, ý nghĩa của Quý Thủ là chỉ người khắc họa thực văn xuất thần nhập hóa sao?" Ngu Thanh Thiện cười tiếp tục hỏi: "Ý nghĩa của Tôn Giả là chỉ tu vi của sư phụ là Linh Tôn cường giả sao?"

Biết tên của sư phụ, Ngu Thanh Thiện cũng không nghĩ lén lút đi thăm dò tin tức của sư phụ, đây là một loại tôn trọng.

"Ha ha, lai lịch của Quý Thủ có hai điểm, điểm thứ nhất quả thật như ngươi nói, ta khắc họa thực văn dám xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất, ra tay cần bản không bao giờ có sai sót; điểm thứ hai thì là trong mắt người khác tính tình của ta khá dễ thay đổi, tất cả đều làm theo ý thích của mình, thậm chí khi gặp phải người đáng ghét thì muốn giết liền giết, bởi vậy mới được xưng là Quý Thủ."

Cổ Diễm tựa như cười mà không phải cười nói: "Còn về tu vi của sư phụ, nếu có một ngày ngươi có thể luyện hóa ba tháp thả ta ra ngoài, dĩ nhiên sẽ biết."

"Hóa ra là như vậy, người tu luyện vốn nên làm việc theo ý muốn của mình, sư phụ làm như vậy mới là hào hiệp." Ngu Thanh Thiện khẽ cười nói.

Nàng hoàn toàn không phải nịnh nọt Cổ Diễm, mà là trong lòng nàng cũng có suy nghĩ này, bởi vì đời trước mình cũng là như vậy. Tất cả đều làm theo ý của mình, thích chính là thích, căm hận chính là căm hận, ở điểm này nàng đúng là càng thích tính tình của vị sư phụ này.

Từ trước đến nay Ngu Thanh Thiện ghét nhất chính là loại nguy quân tử trước mặt một kiểu sau lưng lại là một kiểu kia, đặc biệt căm ghét loại người thích đâm sau lưng người khác, với tính tình của sư phụ hiển nhiên không phải người như vậy.

"Ha ha, chúng ta có thể trở thành thầy trò quả nhiên là có duyên phận, về điểm này đúng là giống nhau." Tâm tình Cổ Diễm phi thường sung sướng.

Thầy trò hai người lại hàn huyên thêm một lúc, Cổ Diễm nói: "Ngươi thử luyện hóa tầng thứ nhất của tháp này trước, sau đó liền có thể ra khỏi không gian bịt kín này."

"Vậy sau đó sư phụ cũng sẽ luôn ở trong tiểu tháp sao?" Ngu Thanh Thiện suy nghĩ một chút hỏi.

Cổ Diễm cười nói: "Đây là tự nhiên, sau đó đồ đệ đi nơi nào, ta làm sư phụ dĩ nhiên là sẽ theo tới nơi đó."

"Được, vậy ta đi luyện hóa tầng thứ nhất của tháp trước." Ngu Thanh Thiện thở phào nhẹ nhõm gật đầu.

Nàng cũng không muốn mới nhận một sư phụ rầm rúi nhìn khá hợp mắt, trong thời gian ngắn như vậy lại phải tách ra.

"Đi đi, lần này nếu là Tháp linh dẫn dắt linh hồn của ngươi, ngươi không cần chống lại, theo nó đi vào, chỉ cần luyện hóa tầng thứ nhất là có thể đi ra." Cổ Diễm hướng dẫn nói.

"Vâng!"

Ngu Thanh Thiện ngồi xếp bằng, tinh thần lực tỏa ra tiếp xúc với tháp đen kia.

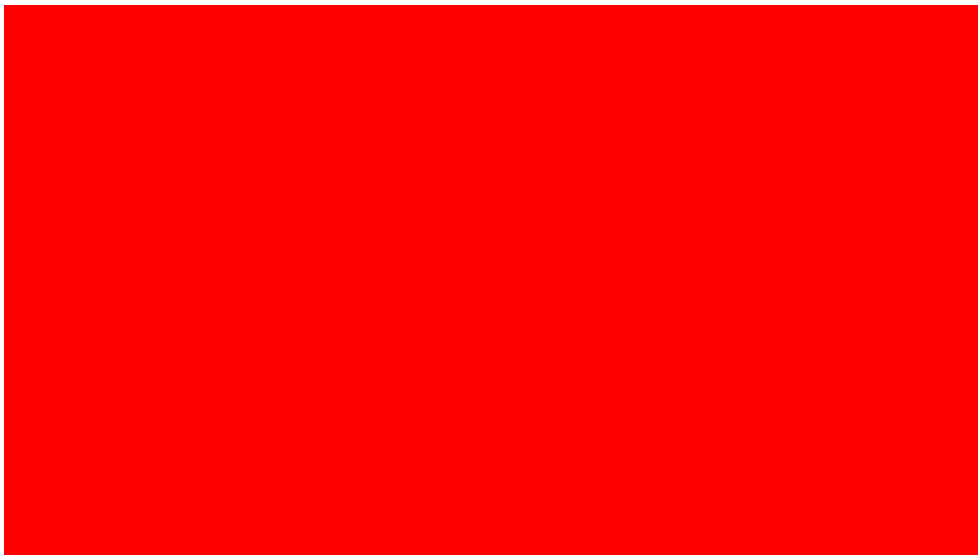
Đột nhiên, một luồng sức hút khá mạnh xuất hiện, muốn kéo linh hồn nàng đi vào, lần này Ngu Thanh Thiên chưa phản kháng, chớp mắt một cái liền tiến vào trong tiểu tháp.

Lập tức nàng chỉ cảm thấy linh lực trên người giống như biến mất toàn bộ, tinh thần lực cũng không thể vận dụng, nhưng Mộc hệ dị năng trên người lại bắt đầu nhảy nhót.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 274: Cơ Duyên Sư Phụ Tặng (3)

Ngu Thanh Thiên rất muốn nhanh chóng luyện hóa xong tầng thứ nhất của tháp để đi ra ngoài, hiện tại các đồng đội khẳng định vô cùng lo lắng.

Bốn phía có một đoàn ánh sáng, từ từ bao phủ Ngu Thanh Thiên, sau đó nàng liền rơi vào ảo cảnh.

Có cảnh kiếp trước cùng đồng đội tác chiến giết cương thi, cũng có cảnh tượng căng thẳng khi các loại nguy hiểm xuất hiện, sau đó chính là đáng đáp của người phụ nữ kia lúc rời đi, còn có cha mỹ nhân, bệnh mỹ nhân lần lượt từng cái xuất hiện.

Có điều Ngu Thanh Thiên trải qua hai đời, tâm tính luôn luôn rất kiên định, dù cho rơi vào ảo cảnh, nhưng vẫn đều biết đây không phải là cảnh tượng chân thật, rất nhanh đoàn ánh sáng bao phủ nàng tan đi, ảo cảnh cũng biến mất theo.

Trong cơ thể Mộc hệ dị năng nhảy đến càng thêm lợi hại, nàng trong lòng sinh ra ý nghĩ nhìn về phía trước, chỉ thấy một quyển sách cổ điển bìa đen trôi nổi ở phía trước, tản ra một luồng hơi thở cuộn cuộn.

Quyển sách màu đen kia xuất hiện, làm cho Ngu Thanh Thiên sinh ra một loại cảm giác thân thiết lạ lùng, muốn lập tức đến mở nó ra.

Có điều vẫn là bình tĩnh chiêm thượng phong, Ngu Thanh Thiên đi tới, đưa tay nhẹ nhàng đụng chạm quyển sách màu đen kia.

Một nguồn sức mạnh từ bên trong sách tuôn ra, sức mạnh Mộc hệ dị năng trong cơ thể nàng dĩ nhiên từng tia một bị hút vào quyển sách màu đen.

Ngu Thanh Thiên mới đầu còn kinh ngạc, có điều phát hiện nguồn sức mạnh kia cũng không có cảm giác nguy hiểm gì liền không ngăn cản, trái lại để nguồn sức mạnh kia tùy ý hấp thụ.

Khi năng lượng Mộc hệ dị năng mà Ngu Thanh Thiên chứa đựng gần như bị hút khô, quyển sách màu đen kia tự động chậm rãi mở ra.

Ngu Thanh Thiên nhìn trên quyển sách màu đen xuất hiện một loạt dòng chữ cũ kĩ trôi nổi, tò mò tinh tâm quan sát.

Loại chữ này cha mỹ nhân đã từng dạy nàng, bởi vậy vừa nhìn liền hiểu rồi.

Bất tri bất giác, tâm thần Ngu Thanh Thiên toàn bộ chìm đắm vào trang sách.

Thời gian trôi qua từng ngày, Ngu Thanh Thiên vẫn duy trì tư thế ngồi kia, trên mặt mang theo sự khiếp sợ thay đổi sắc mặt còn có dần dần hiểu ra.

Một tháng sau, Ngu Thanh Thiên dời mắt khỏi trang sách, nhắm mắt suy nghĩ sâu xa rất lâu.

Lập tức một nguồn sức mạnh phát ra từ tâm linh của nàng, Mộc hệ dị năng lại tích góp lần nữa, nó bao phủ toàn bộ quyền sách màu đen, bắt đầu luyện hóa.

Lại qua ba ngày, quyền sách cổ điển màu đen hóa thành một tia sáng bay về phía mi tâm Ngũ Thanh Thiên, toàn bộ không gian trong nháy mắt như được chiếu sáng.

Lúc Ngũ Thanh Thiên mở mắt lần nữa, nàng lại nhớ tới không gian bịt kín lúc trước, người ngồi trên tảng đá lớn trước mặt chính là Cổ Diễm.

Lúc này Cổ Diễm cũng khó giấu vẻ kinh dị, mở miệng nói: "Người tiểu nha đầu này thiên phú không khỏi quá biến thái rồi, dĩ nhiên chỉ tốn một tháng liền luyện hóa xong tầng thứ nhất của tòa tháp này."

Hắn cũng không biết Ngũ Thanh Thiên không chỉ là một Linh Thực Sư, trên người nàng còn có Mộc hệ dị năng, vì vậy khiếp sợ không thôi với tốc độ như vậy của nàng.

Bởi vì trước khi hắn bị nhốt ở đây, cũng thử luyện hóa tầng thứ nhất của tòa tháp này, nhưng bỏ ra mười năm thời gian đều thất bại, không ngờ đệ tử của hắn lại chỉ tốn một tháng thời gian liền luyện hóa thành công, rõ ràng quá đã kích người khác rồi.

Cũng may hắn biết người đã từng chiếm được toà tiểu tháp này, cũng không luyện hóa tầng thứ nhất thành công, như vậy tâm tình mới bình tĩnh lại, bằng không thật phải đứng với câu châm ngôn kia, Trường Giang sóng sau đề sóng trước, sóng trước chết ở trên bờ cát.

"Thế nào? Thu hoạch không tệ chứ?" Cổ Diễm hí hửng cười hỏi.

Hắn bị nhốt ngàn năm ở trong tháp này, đã sớm tiếp xúc qua tháp linh, nhưng chỉ là suy đoán luyện hóa tháp có cơ duyên lớn, nhưng thật sự không biết cơ duyên là cái gì.

Ánh mắt Ngũ Thanh Thiên đen láy óng ánh như sao, miệng cười nở rộ: "Ừ, đa tạ sư phụ tặng ta cái cơ duyên lớn này."

Lúc trước nàng vẫn luôn buồn bực vì phải làm thế nào để đối kháng Lãnh gia cùng Trì gia, những năm gần đây nàng đang chuẩn bị thành lập một tổ chức sát thủ trong bóng tối, có thể có phần cơ duyên này, nàng cũng không cần lại mất nhiều thời gian như vậy đi làm cơ sở thành lập tổ chức sát thủ nữa.

Dù sao muốn trở thành tổ chức sát thủ đệ nhất đại lục cần tiêu tốn rất nhiều thời gian, chỉ là bồi dưỡng sát thủ cấp cao hợp lệ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyết Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 275: Nhớ Bệnh Mỹ Nhân

Cổ Diễm thấy Ngũ Thanh Thiên mặt mày hớn hơ, hiển nhiên cơ duyên khi luyện hóa tầng thứ nhất của tòa tháp này rất lớn.

"Cơ duyên ngươi lấy được là cái gì?" Hắn vẫn là không nhận được tò mò hỏi một câu.

Ngũ Thanh Thiên khẽ cười một tiếng: "Tầng thứ nhất đặt một quyền sách màu đen cổ điển mang theo một luồng hơi thở cuộn cuộn, ta luyện hóa nó, chính là cái cơ duyên này."

"Sách màu đen cổ điển? Bên trong ghi lại cái gì?" Cổ Diễm thấy Ngu Thanh Thiện tâm tình sung sướng, rất tò mò bên trong quyển sách màu đen kia ghi lại cái gì mà lại làm nàng vui vẻ như vậy, lúc trước nha đầu này lĩnh ngộ xong thực văn ảo diệu cũng không cao hứng như vậy.

Bây giờ Ngu Thanh Thiện cũng hiểu rồi, sự phụ thối căn bản cũng không rõ ràng cơ duyên của tầng thứ nhất tòa tháp này rốt cuộc là cái gì, hí hửng cười thần bí nói: "Tạm thời bảo mật, có thể rất nhanh sự phụ ngươi có thể tận mắt nhìn thấy."

Cổ Diễm lờm Ngu Thanh Thiện một cái, có điều cũng không cưỡng cầu, trái lại càng thêm mong đợi.

"Nha đầu chết tiệt, ta chờ."

Ngu Thanh Thiện suy nghĩ một chút hỏi: "Sự phụ, loại ma thú đặc biệt lúc trước công kích ta kia có phải còn rất nhiều hay không?"

Cổ Diễm không hiểu nhìn nàng nói: "Đặc biệt mà ngươi nói có phải chỉ tính hạch mang theo lực lượng cắn nuốt hay không?"

"Đúng vậy! Trên Thủy Vu Đảo còn có ma thú như vậy sao?" Ngu Thanh Thiện gật gù tiếp tục hỏi.

Cổ Diễm nhú nhú mày: "Ngươi hỏi cái này làm gì? Ta nhớ ngươi cũng không có ký khế ước Linh Thực có chứa lực lượng cắn nuốt mà."

"Ta có một người bạn ký khế ước Linh Thực liền có chứa thiên phú cắn nuốt, ta muốn giúp hắn thu gom một ít." Ngu Thanh Thiện cũng không che giấu.

Năng lực Mạn Đà La màu đen của bệnh mỹ nhân quá mạnh mẽ, chẳng những có thể cắn nuốt làm yếu bớt sự công kích của đối thủ, còn có thể cắn nuốt để cường hóa sức mạnh của chính mình, quan trọng nhất là không có nhiều tác dụng phụ, Linh Thực như vậy đương nhiên phải cố gắng đào tạo rồi.

Thực giác Cổ Diễm cảm thấy người bạn kia của Ngu Thanh Thiện nên rất đặc biệt với nàng: "Linh Thực mà bạn ngươi ký khế ước là cái gì?"

Ngu Thanh Thiện nghĩ sự phụ là người mình, hẳn lại không ra được, không thể để lộ bí mật, hơn nữa tương lai gặp phải bệnh mỹ nhân tự nhiên cũng sẽ biết: "Mạn Đà La màu đen."

Cổ Diễm hí hí con mắt, trầm ngâm một lúc: "Thiên phú Linh Thực của bạn ngươi vẫn thật mạnh, Mạn Đà La màu đen không chỉ là Linh Thực Hoàng cấp, toàn bộ thể gian trừ phi chết đi một cây, mới có thể sinh ra cây mới, quan trọng nhất là linh tính phi thường cao ngạo, có rất ít Linh Thực Sư có thể ký khế ước với nó."

Trước kia hắn chỉ gặp qua một thiên tài yêu nghiệt ký khế ước Mạn Đà La màu đen, tu vi càng là tăng lên nhanh chóng, đi tới chỗ nào đều là một mảnh càn quét.

Chỉ là đáng tiếc cuối cùng do làm việc không biết khiêm tốn, đắc tội người không nên đắc tội, lại tiết lộ bí mật của Mạn Đà La màu đen, cuối cùng bị trăm tên cường giả vây công bỏ trí cạm bẫy giết chết.

"Thiên phú của bạn ta rất mạnh." Khi Ngu Thanh Thiện nhắc đến bệnh mỹ nhân trên mặt nàng không nhịn được hiện lên mấy phần tự hào.

Cổ Diễm không thể không thừa nhận người kia khẳng định có cái gì đó hơn người, bằng không Mạn Đà La màu đen không thể nào nhận chủ ký khế ước: "Ngươi cũng không kém, cây Ma Hoàng thảo mà ngươi ký khế ước kia cũng là Linh Thực Hoàng cấp, hơn nữa thể gian này cũng không có nhiều."

"Ừ, Ma Hoàng thảo quả thật không tệ." Ngu Thanh Thiện cảm nhận được sự hả hê của Ma Hoàng thảo trong cơ thể, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

"Sự phụ, ngươi vẫn chưa nói cho ta biết ma thú này có thể tìm được ở nơi nào đấy." Ngu Thanh Thiện không bỏ qua nói.

Cổ Diễm liếc nàng một chút: "Vội cái gì, bắt đầu từ bây giờ ta liền đi theo ngươi, sau khi ngươi đi ra ngoài ta tự nhiên sẽ chỉ dẫn."

"Đúng rồi, các đội hữu của ta rồi đi chưa?" Ngu Thanh Thiện không nhịn được lại hỏi một câu.

Cổ Diễm hiểu rất rõ tình huống trên đảo: "Chưa, hai trưởng lão kia tuyên bố phải đủ ba tháng mới kết thúc kiểm tra, ngươi còn có mấy ngày thời gian có thể lợi dụng."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 276: Ai Nói Chúng Ta Không Muốn Nữa?

Ngu Thanh Thiện nghe được lời của sư phụ bèn thở phào nhẹ nhõm, bây giờ nàng đi ra ngoài vẫn không muộn, cũng may lúc trước nhiệm vụ mới mất hơn hai mươi ngày thời gian, bằng không thực sự là muộn rồi.

"Sư phụ, vậy ta đi ra ngoài trước, đến lúc đó chúng ta trước tiên ở Thủy Vu Đảo giết chút ma thú rồi lại trở về." Ngu Thanh Thiện biết nếu như bây giờ đi về, muốn vào lại trung tâm đảo lần nữa là điều không thể.

Cổ Diễm không thêm đề ý uống trà nói: "Ta không có vấn đề, ngược lại ta cũng không ra được, có điều bây giờ tiểu tháp gửi ở không gian trong cơ thể ngươi, ta cũng có thể thông qua ngươi xem thế giới bên ngoài."

Nghe được sự thoải mái trong giọng nói của sư phụ, trong lòng Ngu Thanh Thiện sinh ra một loại cảm giác chua xót.

Đáy lòng sư phụ rất khát vọng thế giới bên ngoài cùng tự do, trong lòng nàng nghĩ tương lai nhất định phải tìm được hai toà tháp còn lại, đồng thời luyện hóa để thả sư phụ ra ngoài.

Ngu Thanh Thiện luyện hóa tầng thứ nhất của tiểu tháp, tuy rằng vẫn không coi là chủ nhân tiểu tháp, nhưng đạt được quyền lợi tự do ra vào.

Tâm thần hơi động, Cổ Diễm cũng không dùng tâm lực ngăn cản, Ngu Thanh Thiện lách mình một cái đã xuất hiện tại mặt sau khối tảng đá lớn nơi mà lúc trước nàng bị truyền vào kia.

Nhìn quanh bốn phía một lần, phát hiện cũng không có cái gì dị biến, Ngu Thanh Thiện hỏi thăm sư phụ phương hướng của những ma thú kia, nhanh chóng chạy đi.

Mấy ngày sau, trên Thủy Vu Đảo, người còn sống của năm đại Hoàng gia Học viện đều bị tập trung lại.

Nam bộ Hoàng gia Học viện đạt được vị trí thứ nhất, nhưng trên mặt của mỗi người đều không có chút ý cười nào, trái lại có vẻ cực kỳ tiêu tụy.

Có điều mọi người đều biết bọn họ vẫn đang lo lắng cho Ngu Thanh Thiện biến mất, đến giờ phút này, rất nhiều người đã sớm nhận định Ngu Thanh Thiện sợ là đã chết ở trung tâm đảo, cũng không khỏi sinh ra mấy phần tiếc hận.

Cổ trưởng lão của Thánh viện cùng nam tử lạnh lùng kia cũng không thể kéo dài thời gian thêm nữa, liền hiện thân chuẩn bị kết thúc lần năm đại Hoàng gia Học viện kiểm tra tổng hợp này.

"Ba tháng kiểm tra tổng hợp ta tuyên bố tới hôm nay kết thúc, các ngươi rất nhiều người đều tiến bộ không ít, cho thấy lần lịch lãm này các ngươi không đến vô ích."

Nam tử lạnh lùng kia không thích nói chuyện, liền vẫn là Cổ trưởng lão chủ trì: "Lần này kiểm tra tổng hợp chỉ thiết lập một vị trí thứ nhất, do tổ thứ chín của nam bộ Hoàng gia Học viện giành được."

"Kiểm tra tổng hợp kết thúc, chúng ta cũng phát hiện không ít hạt giống tốt trong các ngươi, lần này học sinh mới kể cả học sinh cũ đồng thời tiến hành ba hạng thi đấu cá nhân, theo thứ tự là đoán tạo, thực văn cùng được tế. Thời gian là ba ngày sau, vẫn là ở Thủy Vu Đảo."

Cổ trưởng lão nói xong nhìn Hóa Ly Nhã mấy người phờ phạc mà trong lòng thở dài, điều chỉnh vẻ mặt nói: "Hiện tại tổ thứ chín của nam bộ Hoàng gia Học viện tới lĩnh thưởng của các ngươi đi."

Cả đội không ai tiến lên, so với tính mạng của Ngu Thanh Thiện, vị trí thứ nhất đã mất đi ý nghĩa với bọn họ.

Hóa Ly Nhã đứng ra nói: "Đội trưởng của chúng ta vẫn chưa trở về, chúng ta sẽ không nhận thưởng."

Phía dưới một mảnh tiếng xùy trầm thấp, không ít người đều cảm thấy Hóa Ly Nhã nhóm người này quá cố chấp, còn rất ngốc.

Ngu Thanh Thiện nói không chắc đều chết ở trung tâm đảo, nếu như nàng không trở lại, bọn họ lẽ nào liền buông tha phần thưởng?

Cổ trưởng lão ngắt người, động viên nói: "Ta biết tâm tình của các ngươi, có điều đây là thưởng mà các ngươi nên được, một phần của Ngu Thanh Thiện

cũng sẽ không thiếu, các người giữ lại chờ nàng đi ra, lại đưa cho nàng."

"Nàng không trở lại, chúng ta cũng sẽ không lĩnh thưởng." Hòa Ly Nhã kiên trì, những đồng đội khác cũng dồn dập phụ họa.

Nam tử lạnh lùng kia nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Ý của các người là không muốn phần thưởng này nữa hả? Phần thưởng của Thánh viện cùng Hoàng viện thời gian có hạn, quá thời hạn không thưởng nữa."

Hắn không phải uy hiếp, mà là thật sự có quy định này, mở miệng cũng là nhắc nhở Hòa Ly Nhã mấy người không cần chấp nhất quá mức mà bỏ mất cơ hội.

Hòa Ly Nhã chín người ánh mắt kiên định, đồng thời lắc đầu một cái biểu đạt quyết tâm của bọn họ.

Cổ trưởng lão cùng nam tử lạnh lùng liếc mắt nhìn nhau, cũng không còn gì để nói, bọn họ vẫn chưa từng gặp tình huống như vậy, người phía dưới cũng là xúc động không ngớt, thế nhưng càng nhiều người cảm thấy bọn họ ngốc.

Ngay lúc nam tử lạnh lùng kia muốn tuyên bố phần thưởng hết hiệu lực, đột nhiên một giọng nữ thanh linh vang lên.

"Ai nói chúng ta không muốn nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 277: Trở Về

Nghe được giọng nói này, mọi người đều nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy một người thiếu nữ trên người mặc áo lam, dung mạo thanh nhã thoát tục đẹp đến chậm rãi đi tới, mọi người sững sờ, đây không phải chính là Ngu Thanh Thiên đã biến mất hơn hai tháng sao?

"Thanh Thiên!" Hòa Ly Nhã mấy người vừa thấy Ngu Thanh Thiên xuất hiện, đều kích động chạy tới vây quanh nàng nhìn thật kỹ, thấy trên người nàng không có thương tổn thể mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngu Thanh Thiên thấy ánh mắt của các đồng đội trong lòng ấm áp, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, ta không sao."

"Thanh Thiên, người thực sự là hù chết chúng ta." Cơ Linh Song đưa tay ôm Ngu Thanh Thiên thật chặt.

Hạ Oanh cũng kích động ôm Ngu Thanh Thiên: "Con Linh Soái cấp ma thú kia không làm gì người chứ?"

"Không, ta vọt tới một chỗ cánh rừng có sương mù liền tránh thoát nó rồi." Ngu Thanh Thiên cười giải thích với mấy người: "Sau đó chính mình cũng lạc đường, cũng may mấy ngày trước sương mù trong rừng kia tan đi, ta mới có thể đi ra."

Cổ Diễm đã dặn dò rồi, chuyện gặp được hắn cùng với tiểu tháp không thể nói ra.

"Đi ra là tốt rồi." Hòa Ly Nhã cùng Tạ Thư mấy người dồn dập nói.

Về mặt của một đội người uể oải suy sụp cũng biến đổi liên tục theo sự trở về của Ngu Thanh Thiện, từng cái từng cái trên mặt đều mang theo nụ cười.

Những người khác thấy thế cũng không khỏi cảm thán ở trong lòng, mệnh Ngu Thanh Thiện vẫn đúng là lớn, bị ma thú thực lực Linh Soái truy sát còn chạy vào cấm địa, lại lông tóc không tổn hại trở về, cũng coi như kỳ tích.

Ngu Thanh Thiện trấn an cảm xúc của một đội người, mang theo mấy người đi lên trước, tựa như cười mà không phải cười nhìn Thánh viện, Hoàng viện hai vị trưởng lão: "Hai vị trưởng lão, bây giờ chúng ta muốn lĩnh phần thưởng của vị trí thứ nhất không thành vấn đề chứ?"

Cố trưởng lão cùng nam tử lưng đều cao hứng từ đáy lòng với việc Ngu Thanh Thiện có thể còn sống trở về, hạt giống tốt như vậy nếu như chết đi thì thật là đáng tiếc.

"Ha ha, ta liền biết tiểu nha đầu ngươi đều sẽ cho người ta kinh hi." Cố trưởng lão thưởng Uẩn Nhưông Nê cao cấp cho mỗi người một phần: "Này, đây là các ngươi nên được."

Nhóm người Hòa Ly Nhã lúc này mới nhận lấy Uẩn Nhưông Nê cười híp mắt cất đi.

Năm đại Hoàng gia Học viện mỗi lần sát hạch phần thưởng đều là Uẩn Nhưông Nê, đương nhiên nếu như thưởng cho Tội Thể Sư thì chính là một ít dược liệu hoặc là nước thuốc mà tội thể dùng đến, lần này cũng không ngoại lệ, có điều đẳng cấp của Uẩn Nhưông Nê đều tốt hơn trước kia rất nhiều.

Ngu Thanh Thiện vừa nhận lấy Uẩn Nhưông Nê liền trực tiếp bỏ vào không gian Linh Thực, Cửu Thái Ma Liên phát ra một tiếng hoan hô vui sướng liền bắt đầu điên cuồng hấp thu nó.

Lần này Ma Hoàng thảo vẫn chưa đi tranh cướp, bởi vì nó cũng phát hiện tác dụng của Cửu Thái Ma Liên, so với Uẩn Nhưông Nê, nó càng thích sinh mệnh chi lực uẩn nhưông mà Cửu Thái Ma Liên phóng ra.

Nam tử lạnh lùng sắc mặt ôn hòa nhìn Ngu Thanh Thiện nói: "Ba ngày sau, học sinh mới các ngươi có thi đấu cá nhân, ngươi là Thực Văn Sư cùng Dược Tề Sư, sau khi về chuẩn bị cẩn thận đi."

"Đa tạ Tề trưởng lão nhắc nhở." Ngu Thanh Thiện đáp lại bằng một nụ cười thiện ý.

Nàng từ Hòa Ly Nhã biết được, vị này Tề trưởng lão là người của hoàng thất Văn Hóa quốc, tên là Hòa Tề, Hoàng viện còn có người khác họ Hòa, bởi vậy mới bị xưng là Tề trưởng lão.

Cố trưởng lão mỉm cười nói: "Tiểu nha đầu, ta cũng là rất coi trọng ngươi, đến lúc đó phải biểu hiện thật tốt."

Hắn đã quyết định phải đặc cách trúng tuyển Ngu Thanh Thiện, có điều bây giờ vẫn chưa phải lúc tuyên bố, thế nào cũng phải chờ thi đấu cá nhân kết thúc rồi nói sau.

Hiển nhiên, Tề trưởng lão của Hoàng viện cũng dự định như vậy.

"Ta nhất định tận lực." Ngu Thanh Thiện cười trả lời.

"Ha ha, lần này ngươi không chỉ an toàn trở về, còn thăng cấp đến Linh Tướng tu vi, bên trong học sinh mới của năm viện, tu vi như vậy vẫn thật có thể coi là người thứ nhất." Cố trưởng lão không chút keo kiệt khích lệ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 278: Nhờ Giúp Đỡ

Nghe được lời của hắn, vẻ mặt của học viên năm đại viện ở đây cũng thay đổi, bọn họ căn bản không nghĩ tới Ngu Thanh Thiên còn trẻ như vậy mà đã đột phá đến Linh Tướng tu vi.

Mấy vị Hoàng gia Học viện viện trưởng cũng không thể không cảm thán ở trong lòng, bây giờ Ngu Thanh Thiên mới mười lăm tuổi dĩ nhiên cũng đã đột phá đến Linh Tướng tu vi, thiên phú tu luyện thật cao, tương lai tiền đồ không thể đo lường.

Nếu như Ngu Thanh Thiên biết cảm thán của những người này, cũng sẽ có chút không còn gì để nói.

Dù sao trong hai năm qua phần lớn tâm tư của nàng đều dùng vào thực văn cùng được tể, tu luyện chỉ là phần phụ, bằng không nói không chừng đã đột phá Linh Soái tu vi rồi.

"Được rồi, các người đều ở đây từng người cắm trại nghỉ ngơi, ba ngày sau các viện tiến hành thi đấu cá nhân." Cổ trưởng lão tuyên bố một tiếng, liền cùng Tề trưởng lão rời đi.

Ngu Thanh Thiên sống sót trở về, phần lớn người cùng viện trong lòng cao hứng, đồn dập tiến lên an ủi một phen.

Những người của học viện khác đã ghi nhớ Ngu Thanh Thiên ở trong lòng rồi, người như vậy có thể kết giao tự nhiên tốt nhất là kết giao.

Lãnh Bách Linh nhìn Ngu Thanh Thiên được mọi người vây quanh như sao vây quanh trăng, trong lòng không khỏi sinh ra chút đố kỵ, có điều nhưng không kích động làm bất cứ chuyện gì.

Trong lúc nghỉ ngơi, nam bộ Hoàng gia Học viện viện trưởng Thư Giang cũng an ủi Ngu Thanh Thiên một lần, cũng dặn dò nàng thật tốt tham gia so tài thực văn cùng được tể.

Mọi người biết Ngu Thanh Thiên từ cấm địa đi ra trong đó khẳng định đã trải qua không ít nguy hiểm, cũng không quấy rầy nữa, làm cho nàng an tâm nghỉ ngơi.

Ngu Thanh Thiên cũng cười nhận, gần nhất mấy ngày nay nàng quả thật mệt mỏi muốn chết rồi.

Mấy ngày nay Ngu Thanh Thiên dưới sự chỉ dẫn của Cổ Diễm, đặt cược bầy đánh chết gần trăm con ma thú màu đen tương tự lần trước, tu vi đều là Linh Soái cấp bậc, thậm chí có hai con còn là cửu diệu Linh soái, nàng cũng là hao phí không ít thời gian mới đánh giết được.

"Các đồng bọn của ngươi rất nhiệt tình." Ngu Thanh Thiên tỉnh tọa khôi phục, trong đầu liền vang lên giọng nói của Cổ Diễm.

Tiểu tháp mà Cổ Diễm bị nhốt gửi ở trong không gian trong cơ thể Ngu Thanh Thiên, tâm lực lại mạnh phi thường, chuyện xảy ra bên ngoài tự nhiên biết đến rất rõ ràng.

"Đúng vậy! Bọn họ cũng đều là đồng đội mà ta cẩn thận chọn ra." Ngu Thanh Thiên khẽ cười nói.

Cổ Diễm suy nghĩ một chút hỏi: "Về cái gọi là so tài kia, ngươi cũng đừng làm mất mặt ta."

"Yên tâm đi, bảo đảm lấy vị trí thứ nhất trở về." Ngu Thanh Thiên nhún nhún vai nói.

Nàng phát hiện ra, sự phụ thuộc nhất khoe khoang cùng mặt mũi, nếu như thực văn không lấy được số một, sự phụ thuộc đối sẽ nhắc mãi với nàng.

"Ha ha, đây mới là đồ đệ của ta, tuy rằng cái so tài gì đó không lọt nỗi mắt xanh của ta, nhưng chơi cũng phải lấy được vị trí thứ nhất." Cổ Diễm hả hê nói một câu.

"Biết rồi." Ngu Thanh Thiên nhỏ giọng cười.

Thân thể khôi phục như lúc ban đầu, cảm giác được linh lực bàng bạc trong cơ thể, Ngu Thanh Thiên tâm thần hơi động, từ trong không gian chuyển toàn bộ chồng tinh hạch màu đen kia qua bên trong không gian trang sức của lắc tay.

Hiện nay Phong Thần đang tu hành ở Thánh viện, trong thời gian ngắn cũng không ra được, Ngu Thanh Thiên cũng tạm thời không đi được Thánh viện, nghỉ bệnh mấy nhân càng sớm ngày lấy được tinh hạch tu luyện thì càng có lợi, liền nghĩ đến Cổ trưởng lão.

Sau đó nàng đứng dậy đi tới chỗ Cổ trưởng lão.

Cổ trưởng lão đang nghỉ ngơi, thấy Ngu Thanh Thiên tới chơi, cười híp mắt để nàng tiến vào nhà gỗ.

"Tiểu nha đầu, làm sao lại nghĩ đến tới thăm lão phu rồi hả?"

Ngu Thanh Thiên cũng không vòng vo, cười nói: "Văn bối có một chuyện, muốn nhờ Cổ trưởng lão giúp đỡ."

"Chuyện gì?" Cổ trưởng lão không nghĩ tới Ngu Thanh Thiên sẽ tìm chính mình nhờ giúp đỡ, tò mò hỏi.

"Ta ở trong cấm địa phát hiện hai cây linh thảo có tác dụng với Phong Thần, muốn nhờ Cổ trưởng lão giúp đỡ gửi cho hần." Bên trong lắc tay của Ngu Thanh Thiên cũng quả thật có hai cây linh thảo này.

Lấy Cổ trưởng lão tu vi Linh Hoàng cấp bậc là không thể nào làm ra chuyện tự kiểm tra cùng chiếm đoạt, hơn nữa trạng sức trừ vật mà Phong Thần luyện chế, trong đó có vài đạo cấm chế thực văn, chỉ có hai người bọn họ mới có thể mở ra.

Cổ trưởng lão ngẩn người, cười nói: "Đây không phải chuyện lớn gì, ta vừa vận lập tức sẽ về Thánh viện một chuyến, tiểu nha đầu ngươi tới cũng thật đúng lúc."

Chút chuyện nhỏ này hần tự nhiên là phi thường tình nguyện giúp một tay.

Ngu Thanh Thiên đưa lắc tay cho Cổ trưởng lão: "Vậy thì làm phiền Cổ trưởng lão rồi."

"Ha ha, tiểu nha đầu không cần khách khí với ta như vậy." Cổ trưởng lão nhận lấy lắc tay cất đi.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, Cổ trưởng lão trở về Thánh viện, hần là Linh Thực Sư không gian hệ, có thể dùng Linh Thực trực tiếp truyền tống, vô cùng thuận tiện.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 279: Thu Nhận (1)

Thánh viện.

Linh khí vờn quanh, hoa thơm chim hót liên miên bên trong ngọn núi lớn, từng toà từng toà nhà đơn sân phân bố chung quanh.

Một ông lão gầy gò ngồi Song Diện Sư Thử của học viện đi đến, hạ xuống ở cửa một tòa tiểu viện tinh xảo.

Hần tiến lên một bước, hai tay đặt ở trên cửa chính, tinh thần lực truyền vào.

Trong phòng của tiểu viện, Phong Thần đang ngồi xếp bằng tu luyện chậm rãi mở mắt ra, bên trong mắt phượng hẹp dài có thêm mấy phần nghi hoặc, tại sao người này lại đến tìm mình?

Phong Thần đứng dậy mở cửa viện ra, nói: "Đệ tử ra mắt Cổ trưởng lão."

Cổ trưởng lão vẻ mặt ôn hòa cười nói: "Ngày hôm nay ta có chuyện tìm ngươi, ngươi rảnh không?"

"Rảnh, Cổ trưởng lão mời vào." Phong Thần đón Cổ trưởng lão vào.

Sau khi Cổ trưởng lão ngồi xuống nhìn quanh bốn phía một vòng, cười hỏi: "Ngươi không dùng thị đồng?"

Các thiên tài đi tới Thánh viện tu hành phần lớn không am hiểu xử lý việc vặt trong sinh hoạt, bởi vậy có thể tự mang theo không vượt quá ba tên thị đồng bên người để hầu hạ, cũng có thể đến chỗ học viện xin, học viện sẽ phát.

"Vâng, ta khá yêu thích một mình." Phong Thần pha trà xong đưa cho Cố trưởng lão.

"Ta nghe nói ngươi cũng nhận cái nhiệm vụ đi Đông Ách Linh Phủ thám hiểm kia?" Cố trưởng lão nhận lấy trà mà Phong Thần đưa nhấp một ngụm "Lúc nào xuất phát?"

"Thời gian ước định là xế chiều hôm nay." Phong Thần suy nghĩ một chút hỏi: "Cố trưởng lão luôn kiểm tra sát hạch năm đại viện ở Thủy Vu Đảo, làm sao lại đến chỗ của ta rồi?"

Đệ tử biết đến việc Cố trưởng lão đi Thủy Vu Đảo cũng không nhiều, Phong Thần cũng là bởi vì luôn quan tâm tin tức của Ngu Thanh Thiên mới biết.

"Ha ha, lão phu cũng chỉ là được người giao phó hết lòng vì người khác." Cố trưởng lão lấy ra một cái lắc tay đẹp để đưa cho Phong Thần: "Trong này có linh thảo mà Ngu tiểu nha đầu muốn tặng cho ngươi, ngươi cầm lấy."

Phong Thần ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới Ngu Thanh Thiên sẽ nhờ Cố trưởng lão mang đồ tới, nhận lấy lắc tay, con ngươi lạnh lạnh dần dần có thêm mấy phần nhu hòa.

Hắn vuốt ve lắc tay, cũng không mở ra ngay trước mặt Cố trưởng lão: "Cố trưởng lão chuẩn bị lúc nào trở về Thủy Vu Đảo?"

"Buổi tối liền trở về, tiếp theo còn có thi đấu cá nhân của học viên mới cũ của năm đại viện, lão phu lần này chỉ là trở về bẩm báo một chuyện." Cố trưởng lão cười nói.

Phong Thần khẽ vuốt cằm, khách khí nói: "Ta cũng vì nàng chuẩn bị ít thứ, đến lúc đó còn muốn làm phiền Cố trưởng lão mang về."

"Các ngươi đôi thanh niên trẻ cảm tình thật là tốt, cái này không thành vấn đề." Cố trưởng lão tự giác đứng dậy: "Ta còn có một số việc, trước khi lên đường ngươi đến biệt viện tìm ta là được."

Hắn biết Phong Thần muốn kiểm tra những thứ bên trong lắc tay, tự nhiên không tiện lưu lại.

Trên mặt Phong Thần mang nụ cười nhân nhật: "Vâng, đa tạ Cố trưởng lão!"

Cố trưởng lão đi rồi, Phong Thần vuốt ve lắc tay, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Thiên Thiên".

Sau đó dùng phương pháp mà chỉ có hai người biết đến mở ra lắc tay, dò đồ vật bên trong đi ra.

Lập tức trên bàn là có thêm rất nhiều tinh hạch màu đen cùng mấy cái hộp gỗ do Thất Thái thần mộc làm.

Một đồng tinh hạch kia vừa xuất hiện, Mạn Đà La màu đen trong không gian Linh Thực của Phong Thần đột nhiên sinh động lên, phát ra từng trận khát vọng.

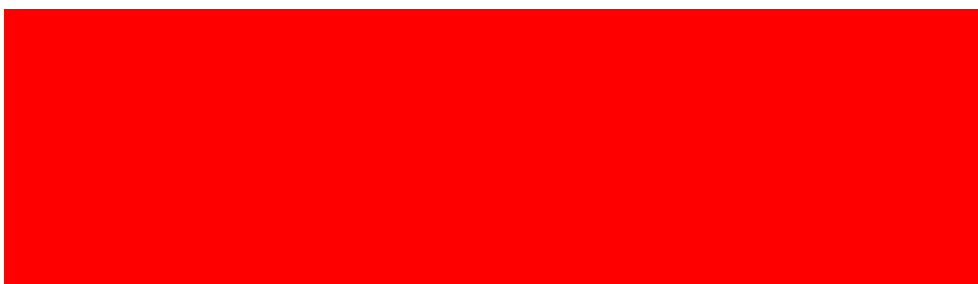
Hắn cầm lấy một viên nắm trong lòng bàn tay, lập tức liền cảm nhận được thần bí lực lượng cắn nuốt trong tinh hạch màu đen kia, vẻ mặt không khỏi hơi đổi một chút.

Lúc này, một giọng nói già nua trầm trầm vang lên ở trong đầu Phong Thần: "Tiểu nha đầu kia cũng thật tốt với ngươi, đây chính là tinh hạch của loài ma thú có thiên phú thôn phệ hi hữu, sau khi luyện hóa nó xong, chẳng những có thể cho Mạn Đà La màu đen của ngươi thăng cấp, ngươi rất nhanh cũng có thể bước vào hàng ngũ Linh Hoàng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sùng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Thu Nhận (2)

Phong Thần cũng không cảm thấy bao nhiêu bất ngờ đối với giọng nói đột ngột vang lên kia: "Ngoại công, người đã tỉnh lại."

"Đúng vậy! Khoảng chừng hai năm trước thì ta tỉnh, chẳng qua vẫn luôn nằm trong một loại trạng thái thần kì nên vẫn không thể bắt chuyện với con được, hiện giờ mới thoát khỏi trạng thái này."

Giọng nói của lão già còn chứa vài phần trêu tức: "Nhưng chuyện tình của con và nha đầu kia, lão già ta cũng biết đấy nhé."

Phong Thần khẽ mỉm cười: "Lần này ngoại công sẽ không rơi vào trạng thái ngủ say nữa chứ?"

Khi còn nhỏ hắn lấy một miếng ngọc thạch của mẫu thân ra chơi, đột nhiên phát hiện bên trong có linh hồn của một vị lão nhân ký sinh, cuối cùng mới biết được hóa ra là linh hồn của ngoại công hắn.

Vì vậy hắn luyện chế khối ngọc thạch này thành một miếng ngọc bội quanh năm luôn mang theo bên mình.

Ngoại công của hắn chỉ ở trạng thái linh hồn, trước kia linh hồn từng bị hao tổn, bởi vậy mới tỉnh lại không được bao lâu đã lâm vào trạng thái ngủ say, không ngờ bây giờ đã tỉnh.

"Không nữa đâu, nhờ có con tìm được Dưỡng Hồn Thạch, linh hồn của ta đã hoàn toàn được chữa trị, trừ khi lại bị trọng thương một lần nữa, nếu không cũng sẽ không lâm vào trạng thái ngủ say nữa." Giọng nói của lão già chứa ý vui mừng vang lên.

"Như vậy là tốt." Phong Thần gật đầu.

"Không phải con vẫn luôn lo lắng cho an nguy của nha đầu kia ở trên đảo Thủy Vu sao? Bây giờ thấy người mà nàng ấy sai tới tặng quà, con cũng có thể an tâm tu luyện đi." Lão già nói lời chế nhạo.

Nhưng hắn biết hai tháng nay tâm trạng của Phong Thần vẫn luôn bất ổn, cơ bản hàng ngày đều sẽ có tin tức từ đảo Thủy Vu truyền tới.

Mỗi ngày Phong Thần đều lấy quả cầu linh hồn ra quan sát, nếu không phải hơi thở linh hồn của nha đầu bên trong quả cầu vẫn còn nguyên vẹn thì hắn cũng hoài nghi ngoại tôn của hắn sợ là sẽ bất chấp quy củ của Thánh viện mà đi tới đảo Thủy Vu rồi.

"Vâng, nàng ấy đã thoát khỏi khốn cảnh rồi, con đương nhiên cũng an tâm." Phong Thần không phủ nhận.

Từ khi tới Thánh viện đến bây giờ, hắn vẫn luôn chú ý tới tin tức của Ngu Thanh Thiên, đây đã là thói quen của mười mấy năm qua rồi.

Khi biết nàng vì cứu người mà thu hút ma thú cấp Linh Soái đi vào cấm địa, nội tâm của hắn mặc dù luôn vững vàng rằng nàng sẽ còn sống, nhưng vẫn không thể kiềm chế được cảm giác lo lắng sợ hãi dâng lên trong lòng.

Đây là cảm xúc mà từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ cảm nhận qua.

Cũng may trong tay hắn và Ngu Thanh Thiên đều có hơi thở lưu giữ trong quả cầu linh hồn của nhau, trừ khi đối phương suy sụp, nếu không hơi thở trong quả cầu linh hồn sẽ luôn luôn trường tồn, nếu không hắn đã sớm xông lên đảo Thủy Vu rồi.

Lão già nở nụ cười sâu xa nói: "Mặc dù nha đầu kia tuổi còn nhỏ, tâm tư lại rất tinh tế, lâm vào nguy hiểm còn muốn giúp con lấy tinh hạch, quả thật đối xử với con rất tốt nha! Nên con cũng phải cảm tạ người ta cho thật đáng hoàng đấy."

Nghe nói nha đầu kia cũng chỉ mới bước vào tu vi Linh Tướng, vậy mà lại chiếm đoạt được nhiều loại tinh hạch ma thú cấp Linh Soái như vậy bảo người ta đem tới, ngay cả lão nhân như hắn đây cũng không thể không xúc động.

"Ta và nàng không cần nói những lời cảm ơn." Giữa hai đầu lông mày Phong Thần xuất hiện vẻ vui mừng và thấp thòm chờ mong: "Tin tưởng chúng ta không bao lâu nữa có thể gặp mặt rồi."

Lần này Cố trưởng lão đột ngột trở lại Thánh viện, Phong Thần suy đoán hắn đối phương đã quyết định phải đặc biệt nhận Ngu Thanh Thiên rồi, cho nên mới vừa trở về đã tới bẩm báo.

Nếu đã như vậy, vậy thì sau thời gian một năm, Ngu Thanh Thiên đủ mười sáu tuổi là có thể đến tu hành ở Thánh viện rồi.

Phong Thần cất tinh hạch và linh thảo nhận được từ Ngu Thanh Thiên vào trong không gian của mình, lại lấy ra một đồng đồ sớm đã chuẩn bị tốt đặt ở bên trong vòng tay, ngay sau đó đi tới chỗ Cố trưởng lão xin hắn thay mặt mình đưa lại cho nàng.

Phong Thần vừa trở lại cửa ra vào sân viện liền thấy hai nữ tử đi tới, lễ phép chào hỏi: "Hai vị sư tỷ."

Một trong hai người là một cô nương lục y tướng mạo xinh đẹp, nhìn thấy Phong Thần hai mắt liền sáng lên, đáy mắt ẩn chứa ý yêu thích và nhất định phải đạt được mà người khác có thể dễ dàng nhìn thấu.

Nàng ta mỉm cười mở miệng: "Sư đệ, người đã chuẩn bị như thế nào rồi? Đám Tướng sư huynh chuẩn bị xuất phát sớm, ta tới báo cho người biết một tiếng."

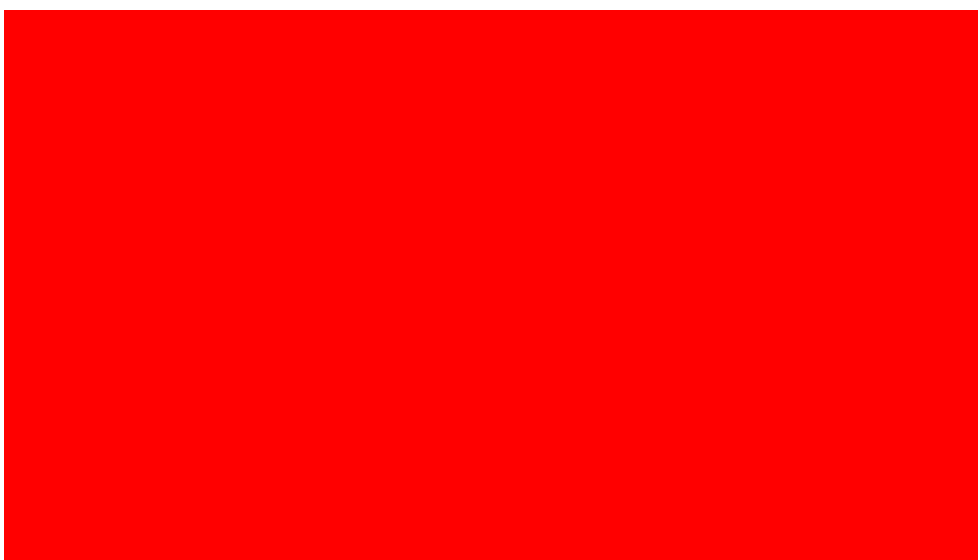
Phong Thần hồ hững hờ nhìn hai nàng, trả lời: "Đã chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát."

"Được, vậy sau một lúc nữa tập hợp ở cửa lớn Thánh viện." Nữ tử lục y rút rè cười nói, sau đó cùng với cô nương còn lại rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Tiểu Tử Kia Không Đơn Giản

Vào ban đêm, sau khi Cố trưởng lão trở lại đảo Thủy Vu liền đưa cái lắc tay kia trả lại cho Ngu Thanh Thiên.

Đêm khuya thanh vắng, Ngu Thanh Thiên đeo chiếc lắc lên cổ tay, tâm thần hơi động, đồ vật bên trong đều rơi lên trên bàn.

Có gần trăm cái hộp gỗ, bên trong đều chứa dược thảo và tài liệu thực văn, được tế tinh luyện mà Ngu Thanh Thiên cần phải dùng tới, nhìn số lượng này có thể thấy là đã góp nhặt trong một khoảng thời gian không ngắn.

Còn có một chiếc dây chuyền màu bạc xinh đẹp dùng nguyên liệu đặc biệt luyện chế thành, công năng chủ yếu là phòng hộ và không gian nuôi trồng bằng linh lực, thuộc tính vô cùng hiếm có mà quý giá.

Tinh thạch được gắn trên sợi dây chuyền màu bạc là loại nguyên liệu đặc biệt khác thành một đóa Cửu Thái Ma Liên, những cánh hoa cửu sắc xòe ra, ánh sáng lung linh, vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp.

Phong Thần biết Ngu Thanh Thiên thích những thứ xinh đẹp, bởi vậy cho dù là kỹ năng dùng đao điêu khắc, hay dùng tinh thạch làm tài liệu thì cũng đều tốn không ít tâm tư.

"Thiên bẩm về kỹ thuật rèn và thực văn của tiểu tử kia cũng thật cao đó nha!" Cố Diễm ở bên trong tòa tháp nhỏ dùng tâm nhãn nhìn lướt qua sợi dây chuyền màu bạc kia, sau đó lại bổ sung thêm một câu: "Kỹ thuật dùng đao điêu khắc không tồi."

Giữa hai đầu lông mày của Ngu Thanh Thiên xuất hiện ý cười, lập tức đeo sợi dây chuyền màu bạc lên cổ: "Sư phụ, làm sao người biết được hần là nam? Hơn nữa người có thể từ sợi dây chuyền này mà nhìn ra được trình độ thực văn và cấp độ rèn của hần sao?"

"Một người phụ nữ sẽ đưa tặng người loại đồ chơi như thế này sao?" Cố Diễm bĩu môi: "Những điều này đều do kinh nghiệm ta đã từng theo đuổi nữ tu mà thành."

"..." Đầu Ngu Thanh Thiên nổi đầy hắc tuyến, sư phụ trước kia xem ra là người rất phong lưu nha.

"Với nhãn lực của ta có thể nhìn ra được kỹ thuật thực văn và thuật rèn của hần đã đạt đến cấp đại sư, ngay đến cả đường chạm trổ hoa văn cũng sinh ra

cảm giác của một tia thần vận, tiểu tử này không đơn giản đâu!" Cổ Diễm suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Hắn bao nhiêu tuổi?"

"Mười tám tuổi." Ngu Thanh Thiên cũng không cảm thấy kinh ngạc trước sự tiến bộ lớn trong kỹ thuật rèn và thực văn của Phong Thần, thiên phú của người kia cũng không kém gì so với nàng.

Trước kia độc tố ở trong cơ thể mỗi ngày đều sẽ ảnh hưởng mà phá hoại đường tu luyện hoặc sự chuyên tâm của hắn, khi đó Phong Thần đều có thể dùng nghị lực để vượt qua đạt đến trình độ thiên tài yêu nghiệt, hiện giờ độc tố đã bị áp chế, hắn càng có thể tính toán mà bạo phát tất cả những tài năng trước kia ra.

"Gi? Mới có mười tám tuổi?" Cổ Diễm không kiềm chế được mà kinh ngạc hô lên: "Cấp đại sư mười tám tuổi, còn xuất hiện ở cái nơi thâm sơn cùng cốc thế này, thật sự không lường được."

Hắn được xưng là thiên tài quý thủ giới thực văn, nhưng cũng phải đến hai mươi tuổi mới tiến vào đến cấp đại sư, khi đó đã chấn kinh cả tông môn rồi, vậy mà thiên bẩm thực văn của tiểu tử kia còn mạnh hơn cả hắn.

Cổ Diễm tò mò với Phong Thần này, cũng rất muốn gặp mặt một tuyệt thế yêu nghiệt như thế.

"Sư phụ, con mười tám tuổi rất có thể cũng sẽ đạt tới cấp đại sư đấy." Ngu Thanh Thiên khẽ cười xen vào một câu.

"..." Cổ Diễm giật giật khóe môi, hắn đã quên mất đứa đồ đệ yêu nghiệt này của mình. Cái địa phương tồi tàn này có phải có phong thủy quá tốt rồi không, liên tiếp tạo ra thiên tài. Hắn không kiềm chế được hỏi: "Ngoại trừ hai đứa ra còn có người khác cũng đến độ tuổi như vậy mà đạt cấp đại sư không?"

"Không có, con ở học viện nghe trưởng khoa trong khoa thực văn nói, trước mắt vị thiên tài Thực Văn Sư mạnh nhất đại lục khi hơn ba mươi tuổi mới đạt cấp đại sư, trước mắt là cấp tông sư." Ngu Thanh Thiên trả lời.

"Ừ, hơn ba mươi tuổi đến cấp đại sư cũng coi như không tệ, hắn hiện giờ bao nhiêu tuổi?" Cổ Diễm hỏi.

"Đã trên trăm tuổi." Ngu Thanh Thiên trả lời.

Cổ Diễm cười nhạo một tiếng: "Vậy thì hắn là trước kia khi hắn ba mươi tuổi tiến vào cấp đại sư đã gặp cơ duyên gì đó, nếu không cũng sẽ không ở cấp tông sư nhiều năm như vậy, thể chất như vậy muốn đạt đại tông sư phỏng chừng không phải trò đùa rồi."

Ngu Thanh Thiên gật đầu, có thể nói mặt trí thức và lực suy đoán của sư phụ thối vô cùng mạnh mẽ, đây chính là lợi ích của kiến thức rộng đấy.

"Sư phụ, người mới vừa nói đây là quê nghèo khó thành tài, chẳng lẽ người không phải sinh ra từ nơi này sao?" Ngu Thanh Thiên hỏi ra điều nghi hoặc trong lòng.

Ngu Thanh Thiên đã sớm phát hiện sư phụ thối thỉnh thoảng khi nói đến đại lục mà nàng đang ở đều sẽ thể hiện vài phần cảm xúc coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 282: Ánh Mắt Sư Phụ Thối Rất Chuẩn

Cổ Diễm nghe được câu hỏi của Ngu Thanh Thiện liền ngẩn người.

"Ừ, ta quả thật không phải người trên phiên đại lục này của các ngươi, chẳng qua bây giờ biết quá nhiều đối với ngươi cũng không tốt lành gì."

Cổ Diễm dừng một chút rồi nhấn mạnh: "Nhiệm vụ của ngươi bây giờ là tu luyện cho tốt và tìm kiếm luyện hóa nốt hai tòa tháp kia, chờ đến khi ngươi thành công luyện hóa được ba tòa tháp rồi, cũng đạt tới tu vi nhất định, khi đó mới có tư cách biết và tham dự nhiều sự kiện hơn."

"Con đã hiểu." Ngu Thanh Thiện gật đầu nói.

Cổ Diễm rất thích loại tính cách này của Ngu Thanh Thiện, cười nói: "Ngày mai sẽ phải tiến hành cái vòng đấu đơn gì đó rồi, ngươi không định chuẩn bị một chút sao?"

Ngu Thanh Thiện phớt lờ: "Không cần, con nắm chắc thắng."

Cất những cái hộp gỗ trên bàn đi, Ngu Thanh Thiện ngồi xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện.

Sáng hôm sau, các học viên của năm Học viện Hoàng gia lớn nhất được tụ tập lại với nhau, trong đó cũng bao gồm cả một số cự học viên.

Trên đảo Thủy Vu xuất hiện thêm một cái lôi đài, trên mặt lôi đài lúc này có viện trưởng của năm viện lớn, cùng với hai vị trưởng lão của Hoàng viện và Thánh viện.

Lần thi đấu đơn này vẫn do hai vị trưởng lão chủ trì như cũ, Cổ trưởng lão tiến lên một bước nói: "Tân sinh lần này cùng một vài cự sinh thi đấu ba hạng mục, chúng ta cũng không định tách ra, trực tiếp cùng so đấu tại chỗ đi."

"Hạng mục thứ nhất là đấu rèn, không cần tiến hành sàng lọc, cự sinh và tân sinh cùng tiến lên đài, dùng trình độ cao nhất của các ngươi rèn ra một loại pháp khí phòng ngự, chúng ta sẽ lấy ba người có pháp khí cấp cao nhất làm ba người đứng đầu."

"Tài liệu cùng với luyện khí lô chúng ta đều đã chuẩn bị tốt cho các ngươi, các ngươi hãy tự do chọn lựa."

Sau khi nghe xong lời hấn nói, các học viên ở đây đều kinh ngạc không thôi, đặc biệt là những tân sinh tham gia thi đấu đều biểu lộ vẻ kinh ngạc, điều này có ý chính là muốn để tân sinh và cự sinh thi đấu lẫn nhau rồi.

Vậy thì tân sinh sẽ không có bất cứ ưu thế nào, hiển nhiên bên mấy cự sinh sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối trong việc đoạt được danh ngạch ba người đứng đầu rồi.

"Không cần phải kinh ngạc, lần này vốn chính là trận đấu của các cự sinh, để tân sinh cùng tham gia thi đấu chủ yếu để chúng ta tiện quan sát năng lực của các ngươi, kết quả tham gia càng quan trọng hơn, các ngươi nắm chắc thành công là được rồi." Tề Trưởng lão Hoàng viện lạnh lùng nói.

"Vâng!" Đám tân sinh phía dưới cùng nhau trả lời.

Sau khi hấn nói xong, đám tân sinh năm học viện cùng tham gia đấu rèn và một số cự sinh đều chia nhau ra trên lôi đài, đều tự chọn lựa tài liệu và luyện khí lô rồi tự dùng phương pháp của bản thân bắt đầu luyện chế.

Ngu Thanh Thiện không học rèn, năng chủ yếu cũng vì không cảm thấy quá hứng thú, hơn nữa thiên bẩm rèn của bệnh mỹ nhân rất cao, vì vậy càng không muốn học.

"Sư phụ, người nói xem trong đám người họ ai có thuật rèn cao nhất?" Ngu Thanh Thiện không hiểu nhiều về rèn, bởi vậy mới buồn chán mà hỏi Cổ Diễm đã sớm phóng thích tâm lực ra nhìn xem nào nhiệt.

Cổ Diễm quét một lần những người đang tụ tập trên lôi đài rèn, mở miệng nói: "Thiên phú của bạn ngươi Hòa Ly Nhã là cao nhất trong đám người kia, thuật rèn cũng cao nhất, pháp khí rèn ra cũng có thể vào trong danh ngạch ba người đứng đầu."

"Sư phụ, người biết rèn sao?" Ngu Thanh Thiện cười nhạt nói.

"Chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy qua sao?" Cổ Diễm lên mặt nói: "Huống chi mặc dù vi sư không tinh thông rèn, nhưng tiện tay cũng có thể luyện chế ra pháp khí tiêu chuẩn cấp bậc đại sư đấy."

"Sư phụ, người quả nhiên rất lợi hại." Ngu Thanh Thiện cười khẽ nịnh nọt một câu.

Khuôn mặt tuấn tú tuyệt thế vô song của Cổ Diễm nở một nụ cười rất lớn: "Đúng thế, ngươi cũng không thử nhìn xem sư phụ ngươi là ai."

"..." Ngu Thanh Thiện day trán, người này càng khen càng tự mãn.

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Cổ Diễm, nàng đã sinh ra nhận thức sai rằng loại mỹ nam tuyệt thế như hấn nên có tính cách hướng nội.

Nhưng mặc dù sư phụ thối tha một chút, lực phán đoán xác thực vô cùng mạnh.

Kết quả cuối cùng của trận đấu rèn, Hòa Ly Nhã đột phá vòng vây, dùng tư thái cao ngạo khiến tất cả mọi người phải kinh sợ đoạt được vị trí thứ nhất.

Thuật rèn của hắn đạt được tiêu chuẩn cao nhất, nhận được sự công nhận của trưởng lão Hoàng viện, được một danh ngạch tuyển chọn đặc biệt.

Đương nhiên Ngu Thanh Thiên đã sớm đoán được Hòa Ly Nhã sẽ được Hoàng viện đặc cách tuyển chọn, quán quân đấu rèn đơn chẳng qua chỉ là một cơ hội tuyên bố tốt hơn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Trận Đấu Thực Văn (1)

Biểu hiện của Hòa Ly Nhã rất xuất chúng, đặc biệt hắn còn trẻ tuổi như vậy đã trở thành Đoán Tạo Sư cao cấp, thiên bẩm rèn của hắn còn cao hơn nhiều so với cự sinh của năm học viện còn mạnh hơn.

Không ít người trong lòng sinh ra sự hâm mộ đối với việc Hòa Ly Nhã được đặc biệt trúng tuyển, dù sao hắn bất luận là bối cảnh hay thiên bẩm đều có thể khiến người khác tin phục.

Cổ trưởng lão Thánh viện tuyên bố xong người đứng vị trí thứ tư, sau đó ban thưởng cho ba vị trí trước, rồi nhìn đám người phía dưới nói: "Đấu rèn đã chấm dứt, lần này tân sinh đã phá tan kỷ lục của cự sinh, hi vọng lượt thi đấu thực văn tiếp theo cũng có thể khiến mọi người phải mở to mắt nhìn."

"Trận đấu so tài thực văn cũng có quy tắc giống như vậy, tân sinh cùng với một số cự sinh thi đấu với nhau. Mỗi người được cho một kiện pháp khí hoặc một gốc Linh Thực khắc thực văn, lấy ba người có phẩm chất cao nhất thành ba vị trí đứng đầu, pháp khí và tài liệu đều do chúng ta cung cấp, cũng có thể triệu hoán ra được Linh Thực có thể kí khế ước."

"Bây giờ bắt đầu đi."

Ngu Thanh Thiên trước khi lên đài đã đi tới trước mặt Mạc Dịch Nhiên: "Không phải ngươi muốn khắc thực văn Linh Thực sao? Vậy thì bây giờ theo ta lên đài đi."

Khắc thực văn lên Linh Thực cho Mạc Dịch Nhiên, chuyện này trước kia đã bàn bạc kĩ rồi, Ngu Thanh Thiên cũng không muốn lãng phí thời gian và tinh lực dù chỉ một lần, huống chi còn có tài liệu miễn phí để dùng nữa.

Mạc Dịch Nhiên cười nói: "Đúng lúc những đồ mà ngươi muốn ta đã gom đủ rồi, đi thôi."

Trong lòng hắn lúc này vô cùng chờ mong Linh Thực của mình có thể tăng thêm hai thành lực lượng.

Mọi người thấy Mạc Dịch Nhiên và Ngu Thanh Thiên lên lôi đài đều hết sức tò mò, hai người này sao lại lôi kéo nhau thành một đội vậy?

Bọn họ nhớ rõ Hòa Ly Nhã và Mạc Dịch Nhiên này từ khi còn nhỏ đã bất hòa, Ngu Thanh Thiên nếu đã là bằng hữu của Hòa Ly Nhã thì không nên có giao tình với Mạc Dịch Nhiên mới đúng.

Lãnh Bách Linh thấy thái độ của Mạc Dịch Nhiên rất nhiệt tình với Ngu Thanh Thiên, sự khó chịu trong lòng càng sâu đậm hơn.

Ngu Thanh Thiên ngoảnh mặt làm ngơ đối với những ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm dưới kia, đầu tiên đi tới lựa chọn những tài liệu cần sử dụng khắc thực văn, sau đó mới tùy ý cùng Mạc Dịch Nhiên tìm một cái bàn để sử dụng.

Lần này Thánh viện và Hoàng viện chuẩn bị tài liệu rất đầy đủ, những tài liệu đẳng cấp dưới cấp chuyên gia trở xuống cơ bản đều có đủ cả.

Trước tiên nàng tinh luyện một chút tài liệu để khắc thực văn, sau khi hoàn thành mới nói với Mạc Dịch Nhiên: "Thả Linh Thực của ngươi ra đi."

"Ừ." Tâm thần của Mạc Dịch Nhiên hơi động, một đóa hoa tinh tế màu cam chui ra từ sau người hắn, rơi vào trong tay của Ngu Thanh Thiện.

Dị năng của Ngu Thanh Thiện mang theo một loại thân thiết đặc biệt với thực vật, đóa hoa màu cam nhỏ này vừa rơi trên tay nàng liền biểu hiện sự yêu thích, không ngừng thân mật cọ lòng bàn tay nàng, điều này khiến Mạc Dịch Nhiên sửng sốt.

Hắn tốn bao nhiêu công sức cực khổ, thậm chí còn gặp phải rất nhiều nguy hiểm mới ký khế ước được với cây Linh Thực có sức mạnh vô cùng lớn này. Đùng thấy đóa hoa này nhỏ bé như vậy, tính tình nóng nảy lại vô cùng lớn, bình thường rất hay náo loạn trong Linh Thực không gian của hắn.

Sao lúc này rơi vào trong tay của Ngu Thanh Thiện lại giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn vậy, quả thật khiến cho hắn xúc động muốn thổ huyết. Đồ quý "bất cá hai tay" này, rốt cuộc nó là Linh Thực của ai không biết nữa.

"Ngươi thật xinh đẹp." Ngu Thanh Thiện có một loại tình yêu thương triu mến đối với thực vật. Đầu ngón tay nàng khẽ vuốt ve đóa hoa nhỏ màu cam, trong mắt chứa ý cười: "Ta giúp ngươi thăng cấp được không?"

"Xèo xèo!" Đóa hoa nhỏ màu cam biểu hiện ra sự tin cậy đối với Ngu Thanh Thiện, vui mừng kêu lên vài tiếng, sau đó không ngừng cọ lòng bàn tay của nàng.

Đồng đội của Mạc Dịch Nhiên thấy vậy đều biểu lộ vẻ mặt như gặp quỷ, cây Linh Thực này của lão đại bá đạo vô cùng, hiện giờ lại lộ ra biểu hiện thân mật khiến người khác quá mức hãi hùng thế này.

"Ài, các người nói xem đóa Linh Thực này của lão đại có phải là hoa đực hay không? Thấy mỹ nữ thì kích động như vậy." Một người buột miệng nói.

Tên còn lại mắt đã trắng dã không còn chút máu nào: "Ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, mỹ nữ xuất hiện bên cạnh lão đại nhiều như vậy cũng không thấy nó biểu lộ sự yêu thích như vậy, rõ ràng chỉ có Ngu Thanh Thiện mới có thể thương thức đãi ngộ này."

"Ta đột nhiên cảm thấy đóa Linh Thực này thì lão đại của chúng ta nuôi dưỡng như mẫu nhỏ, bình thường hung dữ với lão đại như vậy, nhưng lại có thể đối xử dịu dàng ngoan ngoãn với Ngu Thanh Thiện như vậy."

"Chớ nói nhảm, cẩn thận lão đại lột da của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284: Trận Đấu Thực Văn (2)

Trong đám người tham gia thi đấu thì ngoại trừ Ngu Thanh Thiện ra, những người khác đều lựa chọn khắc thực văn lên vũ khí.

Dù sao cần Thực Văn Sư cao cấp mới có thể khắc thực văn lên Linh Thực, hơn nữa còn cần khống chế thực văn vô cùng tinh tế chuẩn xác, nếu không chỉ sợ sảy một cái là có thể thất bại, thậm chí còn ảnh hưởng đến Linh Thực, bởi vậy tất cả mọi người không dám làm thử.

Ngu Thanh Thiện vì muốn làm một mình một phương pháp là khắc thực văn lên Linh Thực của Mạc Dịch Nhiên, cho nên cũng dẫn tới sự chú ý của tất

cả mọi người nơi đây, phía dưới có không ít người đang nhỏ giọng nghị luận.

"Lá gan của Mạc Dịch Nhiên cũng thật lớn, dám cả gan đưa Linh Thực mà hẳn cực kì coi trọng như vậy giao cho Ngu Thanh Thiển khắc thực văn, hẳn không sợ Linh Thực bị nghịch phê sao?"

"Nghe nói Ngu Thanh Thiển có năng lực thực văn rất mạnh ở Học viện Hoàng gia nam bộ, có lẽ nàng ta nắm chắc sẽ làm được."

"Đùa gì thế? Để khắc lên được thực văn lên Linh Thực không chỉ phải đạt tới cấp cao cấp, mà còn cần độ không chế thực văn tinh tế chuẩn xác, người xem nàng ta mới có bao nhiêu tuổi? Gia tộc bọn ta những người có năng lực có thể khắc thành công thực văn lên Linh Thực đều là những lão nhân đã trên năm mươi tuổi rồi."

"Vậy cũng đúng, ta chưa từng nhìn thấy một Thực Văn Sư cao cấp mà trẻ như vậy, quan trọng nhất là có năng lực có thể khắc thực văn được lên Linh Thực nữa."

"Cũng không phải không có, Thần Thái tử đã được Thánh viện đặc biệt tuyển chọn ba năm trước trong trận thi đấu thực văn đã có thể khắc thực văn lên Linh Thực, độ tuổi của Ngu Thanh Thiển bây giờ với Thần Thái tử năm đó cũng không cách biệt nhau lắm."

"Nhưng Thần Thái tử là một trong số những thiên tài yêu nghiệt số một, Ngu Thanh Thiển không cách nào so sánh cùng với ngài ấy được."

"Ta cũng cảm thấy nàng ta đây là đang đùa với lửa, nếu khắc thực văn thất bại, lửa giận của Mạc Dịch Nhiên cũng không dễ dàng tiêu tan đi như vậy được đâu."

"Nói không chừng người ta có thể thành công thì sao?"

"Dừng... thành công có thể chẳng nhiều lắm, dù sao ta cũng không tin."

"..."

Tiếng thảo luận phía dưới không ngừng truyền tới, Ngu Thanh Thiển không hề để ý, nhưng vẫn mỉm cười tủm tỉm nhìn Mạc Dịch Nhiên đang nhíu mày nói: "Người không sợ ta nghịch hỏng Linh Thực của người đấy chứ?"

"..." Mạc Dịch Nhiên giật giật khòe môi, sao hẳn lại cảm thấy lại rất thích nụ cười hư hỏng của nữ nhân này nhỉ.

"Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi ngờ người thì sẽ không dùng người, nếu người thật sự nghịch hỏng rồi thì ta cũng sẽ không trách người." Mạc Dịch Nhiên thở mạnh một hơi nói.

Ngu Thanh Thiển khẽ cười nói: "Có những lời này của người là đủ rồi."

Đầu Mạc Dịch Nhiên lúc này tràn ngập hắc tuyến, nữ nhân này sẽ không thật sự nghịch hỏng Linh Thực của hắn đấy chứ...

Ngu Thanh Thiển cúi đầu cười nói với đóa Linh Thực nhỏ: "Nhóc con đáng yêu à, biến lớn một chút đi, ta giúp người thăng cấp."

Đóa hoa nhỏ màu cam nhảy lên trên bàn, biến thành một cây hoa có chiều cao bằng một nửa người.

Ngu Thanh Thiển lấy bút thực văn ra, nhúng vào chỗ tài liệu đã được tinh luyện tốt rồi sau đó chuyên tâm phác họa đường văn trên dây leo của đóa hoa nhỏ màu cam.

Mạc Dịch Nhiên thấy nàng không phải lần đầu khắc thực văn lên Linh Thực liền nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng tò mò nhìn.

Thời gian từng chút trôi qua, những người khác đã lục tục hoàn thành khắc thực văn lên vũ khí, chỉ còn mỗi Ngu Thanh Thiển vẫn hết sức chuyên chú phác họa đường văn như cũ, nhưng điệu bộ có vẻ như thực văn đồ cũng sắp hoàn thành rồi.

Những người đã hoàn thành xong đều đặt ánh mắt của mình chăm chú lên người nàng, nhìn ánh mắt chuyên chú của nàng, tư thái lưu loát như nước chảy mây trôi, liền cảm thấy cảnh tượng trước mắt vừa đẹp đẽ vừa vui vẻ làm sao.

Những bức họa đồ cuối cùng đã xong, Ngu Thanh Thiển suy nghĩ rồi lại lấy ra tinh huyết của con ma thú màu đen đã bắt được kia ra, dùng bút thực văn chấm một chút, lại phác họa hai lần làm nổi bật nét chính.

Mạc Dịch Nhiên cảm nhận được trong tinh huyết này còn mang theo uy lực bất phàm, trong lòng vô cùng cao hứng.

Đột nhiên trên thân dây leo của đóa hoa màu cam lóe sáng một chút ánh sáng đỏ, ngay sau đó toàn bộ đều chui vào cơ thể của nó.

Một lát sau, đóa hoa màu cam phát ra từng tiếng hoan hô tung tăng như chim sẻ, hiển nhiên đang hết sức cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 285: Thi Đấu Được Tể (1)

Mọi người nhìn thấy Linh Thực của Mạc Dịch Nhiên không những vui vẻ mà còn phát ra tiếng hoan hô, bắt giắc ngây ngốc.

Đây chẳng lẽ là cây hoa được Ngu Thanh Thiển khắc thực văn thành công rồi? Mạc Dịch Nhiên là chủ nhân của Đóa hoa nhỏ màu cam, đương nhiên sẽ càng có thêm cảm xúc sâu sắc đến sự vui vẻ của nó: "Ngu tiểu thư, đã khắc thực văn thành công rồi?"

"Ừ, người triệu hoán cây búa lúc trước ra xem xem uy lực đã nâng cao bao nhiêu." Ngu Thanh Thiển cười nói: "Nhân tiện cũng để trọng tài đánh giá thành tích của ta, đây dù sao cũng là thi đấu."

"Được!"

Mạc Dịch Nhiên tâm thần vừa động, đóa hoa nhỏ màu cam bên ngoài liền chui vào trong thân thể hắn, không lâu sau một cây búa lớn màu cam xuất hiện trước mặt mọi người.

Hắn đi xuống lôi đài, đến trước một cái cây lớn dùng lực chém.

"Phành" Một tiếng lớn vang lên, cái cây lớn kia chốc lát bị nổ tung tứ phân ngũ liệt (*), gỗ vụn tung bay.

Sắc mặt Mạc Dịch Nhiên mang theo mấy phần kích động quay đầu nhìn về Ngu Thanh Thiển: "Bốn thành, thực văn người khắc vậy mà nâng cao bốn thành sức mạnh Linh Thực của ta."

Mọi người vừa nghe, thân sắc bắt giắc chấn kinh. Lúc này trọng tài thực văn cũng không thể không cảm thấy hiếu kỳ, chủ động đi qua kiểm tra thực văn mà Ngu Thanh Thiển khắc.

Hắn vuốt ve cái búa, sử dụng sức mạnh đặc thù một lúc, thực văn khắc trên búa kia liền thoát ần thoát hiện.

Thân làm trọng tài, trình độ khắc thực văn của hắn đương nhiên là rất cao, xem xét mảnh khắc, lại để Mạc Dịch Nhiên biểu diễn một lượt.

Hắn đi lên phía trên nói với Cố trưởng lão và Tề trưởng lão: "Hai vị trưởng lão, thực văn của Ngu Thanh Thiển khắc ra là trình độ cao cấp, thậm chí đã có phong vận tiếp cận với chuyên gia."

Hắn dùng chốc lát rồi tiếp tục nói: "Quan trọng nhất là nàng khắc không phải là trung tâm hạt nhân Linh Thực của Mạc Dịch Nhiên, mà chỉ tác dụng ở chỗ vũ khí Linh Thực biến hóa khôn lường, tương lai còn có thể tiếp tục khắc chồng lên hạt nhân làm tăng hiệu quả. Sức mạnh của vũ khí Linh Thực biến hóa khôn lường tăng lên bốn thành, độ nắm chắc chính xác của khắc thực văn có thể so sánh với các bậc thầy chuyên gia khắc thực văn, là đệ nhất của thực chí danh quy."

Trọng tài dứt lời, người phía dưới một mảnh xôn xao!

Tất cả mọi người không nghĩ tới Ngu Thanh Thiển chẳng những khắc thành công Linh Thực của Mạc Dịch Nhiên, còn phát huy tốt hơn so với lúc trước, độ chính xác tỉ mỉ vậy mà có sự thiên phú cao như vậy, thật sự quá biến thái rồi.

Không ít người quen biết Ngu Thanh Thiển ánh mắt đều sáng lên, muốn sau này cùng nàng giao hảo, mời nàng ra tay khắc thực văn cho Linh Thực của mình.

Cố trưởng lão cười lớn một tiếng: "Ha ha, rất tốt, thật là một đời giang sơn có nhân tài xuất hiện a! Khắc thực văn lần này đứng đầu lại là tân sinh* Ngu

Thanh Thiên giành được.”

Ngu Thanh Thiên giành được quán quân là không thể bàn cãi, đứng vị trí thứ hai là một vị thiếu niên của Học viện Hoàng gia trung ương, vị trí thứ ba có chút nằm ngoài dự liệu của mọi người là Mộ Dung Thanh.

Hỏa Ly Nhã dường như là vì tâm tư lúc trước đa số đều chuyên tâm vào rèn, vì vậy lấy được vị trí thứ tư, có điều cũng rất không tệ, vượt qua các vị lão sinh* trong các học viện.

Sau khi nghỉ ngơi một giờ, Cố trưởng lão liền tuyên bố tiếp tục cuộc thi được tể.

“Bây giờ bắt đầu cuộc thi được tể, lấy bản lĩnh của các thí sinh chế luyện ra tác phẩm được tể cao cấp nhất.”

Hắn quét qua mỗi khuôn mặt đầy ý chí chiến đấu hiên ngang, giống như muốn đem lão sinh bị quán quân tân sinh vũ nhục truy đuổi trở về, cười nói: “Lão sinh lần này phải cố gắng, nếu như không chú ý, nói không chừng tân sinh lại giành được quán quân.”

“Đệ tử nhất định dốc hết toàn lực.” Đám lão sinh mỗi người đều giống như bộ dạng cắt tiết gà.

Lãnh Lăng Sương là người thứ nhất hệ trị liệu của Học viện Hoàng gia tây bộ, được tể của nàng ta cũng không mấy may thua kém, đối với việc giành được quán quân vô cùng có lòng tin, nếu thuận lợi còn có thể giẫm lên Ngu Thanh Thiên vừa giành được quán quân, nàng ta càng vui sướng.

Được tể của Lãnh Bách Linh học ở học viện cũng tương đối xuất sắc, nhưng là lấy trong đám lão sinh vừa so sánh liền kém một bậc, mục tiêu của nàng chỉ là lọt vào top ba.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 286: Thi Đấu Được Tể (2)

Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, người tranh tài trên lôi đài đều đã chọn tốt vật liệu và chỗ ngồi, liền ngồi xuống tự mình chuyên tâm tĩnh luyện.

Ngu Thanh Thiên là người cuối cùng chọn nguyên liệu, nàng đã xem hết những nguyên liệu mà người khác chọn, đại khái đoán được được tể mà bọn họ muốn chế luyện.

Trong đó Lãnh Lăng Sương muốn chế luyện là được tể cao nhất, phẩm cấp thuộc loại được tể tứ đẳng, loại thuốc này chế luyện tương đối phức tạp, có thể tinh tiến tu vi Linh Thực Sư từ ngũ điệp Linh Tướng trở xuống, ở trên thị trường tương đối khan hiếm, xem như là một lựa chọn không tệ.

Ngu Thanh Thiên muốn giành được quán quân, đương nhiên phải càng thắng một bậc, thế là lựa chọn chế luyện một loại có thể vì ngũ điệp trở lên Võ Tướng được dịch (*) ngâm người, loại được dịch này tương đối hiếm thấy, luyện chế càng phải yêu cầu lực khống chế phi thường cao, phẩm cấp đã có thể đạt tới ngũ đẳng.

Được dịch cao cấp rất hiếm, nếu bán ra ngoài tuyệt đối cung không đủ cầu, bị gười ta tranh nhau mua sạch.

Lão sinh cùng tân sinh từng người bắt đầu chế luyện.

Ngu Thanh Thiên cũng đem toàn bộ vật liệu nghiền ép tiến hành pha chế, sau khi hoàn thành liền đem nó đặt trong lò luyện được trọng tài cung cấp.

Hai cánh tay phủ hai bên lò luyện, tinh thần lực cùng trí tuệ lực đồng thời tác dụng lên trên đồ để dụng cụ trong lò luyện, một cỗ năng lượng màu xanh biếc từ hai tay của nàng truyền ra, liên tục không ngừng chui vào lò luyện.

Tốc độ của Ngu Thanh Thiên rất nhanh, lúc nàng bắt đầu tinh luyện, những người khác mới bắt đầu pha chế, chỉ có Lãnh Lăng Sương đuổi sát theo bước chân nàng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, một canh giờ sau, một cỗ mùi thơm nồng nặc từ trong lò luyện của Ngu Thanh Thiên truyền ra, chứng minh rằng nàng đã sắp hoàn thành.

Lãnh Lăng Sương cũng ngửi thấy cỗ mùi thơm kia, ánh mắt lập tức biến đổi, tâm thần hoảng hốt, suýt nữa còn làm nổ lò luyện, vội vàng đem lực chú ý một lần nữa đặt trên lò luyện.

Một lát sau, Ngu Thanh Thiên đem lò luyện mở ra, bên trong dụng cụ lộ ra một loại thuốc lỏng màu đỏ thẫm, nhìn qua vô cùng trong sáng.

Ước chừng qua thời gian một chén trà, Lãnh Lăng Sương cũng tinh luyện xong được tể, là một bình dược dịch màu xanh, màu sắc tương đối trong, nhưng là độ trong sáng không cao như của Ngu Thanh Thiên.

Trên mặt Lãnh Lăng Sương vẫn mang theo nụ cười bình tĩnh như cũ, nhưng đáy mắt lại hiện lên vẻ lo lắng, lấy kinh nghiệm của nàng ra xem, được tể mà Ngu Thanh Thiên tinh luyện hẳn là hơn mình một bậc.

Giờ khắc này, dưới lớp mặt nạ lạnh nhạt, Lãnh Lăng Sương có loại kích động muốn phát điên, giống như muốn tiến lên đem dụng cụ được tể của Ngu Thanh Thiên đập nát, nhưng lại cố gắng nhịn được.

Nàng vẫn luôn cho rằng mình là thần may mắn trên trời, có thể được trùng sinh lại đương nhiên có thể một đường phong quang quật khởi(**), thêm nữa hơn mười năm trước đều thuận buồm xuôi gió, lợi dụng ưu thế biết trước sự việc thu được rất nhiều tài nguyên và kỳ ngộ, càng làm cho nàng cảm thấy tất cả đồ tốt đều phải thuộc về mình, mỗi lần nổi trội nhất cũng nên là mình.

Thế nhưng vạn lần không nghĩ tới đột nhiên Ngu Thanh Thiên từ nơi nào chui ra, giống như là thiên địch của nàng, đối nghịch nàng khắp nơi, nàng lại còn phải nhận sự áp chế.

Lần đầu tiên trong lòng Lãnh Lăng Sương đối với biến số như Ngu Thanh Thiên sinh ra sát ý, cơ duyên đều là của nàng, nàng không cho phép những người khác đến cướp đoạt.

Người trong sân rất nhanh đều tinh luyện xong dược dịch, trọng tài lần lượt tiến lên kiểm tra một lượt.

Trọng tài theo sau lên trước nói với hai vị trưởng lão nói: "Ngu Thanh Thiên tinh luyện được tể ngấm người, phẩm cấp là ngũ đẳng, tinh thần lực không chế phi thường tinh chuẩn hoàn mỹ. Trình độ tiêu chuẩn được tể là cao cấp, nhưng đã tiếp cận với cấp chuyên gia, độ tuổi như vậy đã đạt tới thành tựu như thế, có thể nói là thiên tài trong thiên tài, xứng đáng đạt được được vị trí thứ nhất."

"Lãnh Lăng Sương tinh luyện là được tể tinh tiến, phẩm cấp là tứ đẳng, được tể trình độ tiêu chuẩn cũng là cao cấp, có thể ở độ tuổi này đạt tới được tể sư cao cấp cũng thuộc thiên tài có thiên phú được tể rất cao, xác định là người đứng thứ hai."

"..."

Tiếp theo trọng tài lại tuyên bố hạng ba, học viên của năm viện ở đây đại đa số đều kinh ngạc đến ngây người, Ngu Thanh Thiên có thiên phú như vậy không khỏi cũng quá khủng bố rồi.

Khiến bọn hắn không nghĩ đến chính là, vẫn luôn khoe khoang náo nhiệt lấy được giải quán quân được tể Lãnh Lăng Sương vậy mà lại thua, thật là làm cho không ít người có chút khó mà tiếp nhận.

Quan trọng nhất chính là, lần này thi tranh tài hạng mục đơn hạng nhất không những đều bị tân sinh đoạt lấy mà, Ngu Thanh Thiên một người thậm chí giành được quán quân hai hạng mục, đây thật không phải là tiết tấu mà những phạm nhân bọn họ có thể hiểu...

(*) Dược dịch: thuốc dạng lỏng

(**) Phong quang quật khởi: đường đời may mắn, thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287: Cướp Người (1)

Hạng nhất được tể bị Ngu Thanh Thiên cường thế đoạt lấy, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, trong đó bao gồm viện trưởng của năm đại viện cùng hai vị trưởng lão.

Bọn hắn trước đó đều cho rằng Lãnh Lăng Strong hẳn là sẽ giành được hạng nhất, không nghĩ tới Ngu Thanh Thiên chẳng những kỹ thuật khác thực văn đã tiếp cận cấp chuyên gia, thậm chí ngay cả được tể học cũng đã tiếp cận cấp chuyên gia.

Thành tựu như vậy ở trong thế hệ trẻ tuổi cũng chỉ có Phong Thần mới làm được.

Tề trưởng lão của Hoàng viện nhìn Ngu Thanh Thiên, trên mặt lạnh lẽo cứng rắn mang theo ôn hòa nói: "Ngu Thanh Thiên, ngươi vô luận là thiên phú tu luyện, hay là thực văn cùng thiên phú được tể đều rất không tệ, đạt đến điều kiện đặc cách trúng tuyển của Hoàng viện chúng ta, ta hiện tại đại diện Hoàng viện đặc cách tuyển ngươi."

Trong lòng Cố trưởng lão của Thánh viện âm thầm mắng một câu, lão gia hỏa này thật sự là quá mất mặt, thế mà đề xuất muốn đặc cách tuyển Ngu Thanh Thiên trước một bước, trước đó rõ ràng chỉ có hắn có loại dự định này.

Ngu Thanh Thiên còn chưa trả lời, Cố trưởng lão liền cười híp mắt nói: "Tiểu nha đầu, lúc ngươi xông vào cấm địa trung tâm đảo, lão phu liền cho rằng ngươi chẳng những thiên phú ưu tú, nhân phẩm cũng rất tốt, Thánh viện chúng ta cũng đưa ra một danh ngạch đặc cách trúng tuyển, hi vọng ngươi có thể gia nhập Thánh viện chúng ta."

"Lão Cố, Thánh viện các ngươi đã cướp đi một Phong Thần, hiện tại lại muốn tới đoạt Ngu Thanh Thiên cùng Hoàng viện chúng ta?" Tề trưởng lão hơi hơi nhíu mày.

Trong thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi, có Trì Mặc Nhiễm và Phong Thần xuất sắc nhất, nhưng là không biết vì cái gì, sau khi hai người kia được đặc cách trúng tuyển, đều lựa chọn Thánh viện, đây là chỗ đau lớn nhất của Hoàng viện bọn họ mấy năm trở lại đây.

Hiện tại Ngu Thanh Thiên biểu lộ ra thiên phú không thua kém hai người kia chút nào, thêm nữa phía sau nàng không có liên quan tới bảy đại gia tộc cùng tam đại đế quốc, so Phong Thần cùng Trì Mặc Nhiễm càng thích hợp chiêu mộ cùng bồi dưỡng trọng điểm.

Cố trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Lão phu trước đó ngay trước mặt mấy vị viện trưởng nói quyết định muốn đặc cách tuyển Ngu Thanh Thiên trước, thế nhưng ngươi lúc đó ngay cả cái rắm đều không có thả, bây giờ lại giả trò bịp bợm cướp người đi, lão phu còn chưa tìm ngươi tính sổ đâu."

Hạt giống tốt như Ngu Thanh Thiên sao có thể để Hoàng viện cướp đi, tâm tư của lão gia hỏa này hẳn đều hiểu rõ, nhưng tuyệt đối không thể để cho đối phương thực hiện được ý đồ.

Tề trưởng lão lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Cố trưởng lão: "Thánh viện các ngươi đừng có mà được voi đòi tiên."

"Hoàng viện các ngươi vẫn luôn vô si như vậy, hiện tại lại muốn tiếp tục phát huy, lão phu sẽ không dung túng." Cố trưởng lão cũng lạnh mặt nói, tuyệt đối không nể tình.

Người phía dưới thấy hai người vốn xem như hòa khí trong nháy mắt bởi vì vấn đề tranh đoạt Ngu Thanh Thiên, một lời không hợp liền chửi mắng nhau, còn có loại chiều hướng muốn xuất thủ, lập tức đều lơ mơ.

Đây là tình huống gì vậy?

Bất quá ở trong lòng cũng không khỏi sinh lòng hâm mộ ghen ghét Ngu Thanh Thiên, nghe nói năm đó Thánh viện cùng Hoàng viện vì tranh đoạt Phong Thần mà có hai vị trưởng lão đánh nhau, không nghĩ tới Ngu Thanh Thiên cũng có được vinh hạnh đặc biệt này.

Móng tay Lãnh Lăng Sương khảm sâu vào lòng bàn tay, trong lòng ủy khuất không chịu được, điều này vốn dĩ là phong quang (*) của nàng, vậy mà tất cả đều bị nhá đầu què mùa Ngu Thanh Thiên kia cướp đi.

Lãnh Lăng Sương những năm gần đây tại Trì gia cùng Học viện Hoàng gia tây bộ được tăng bốc quá cao, cộng thêm mỗi lần dựa vào tin tức cùng kinh nghiệm ở kiếp trước xác thực là tìm được rất nhiều cơ duyên, vì vậy trong lòng sớm đã có loại ý nghĩ kiên định rằng nàng mới là thiên chi kiêu nữ.

Hiện tại loại danh tiếng vốn thuộc về mình lại bởi vì Ngu Thanh Thiên đột nhiên xuất hiện mà bị cướp đoạt, trong lòng thâm hận không thôi.

Sau khi nàng ta bình tĩnh lại, không khỏi suy nghĩ sâu xa, suy đoán Ngu Thanh Thiên có thể hay không cũng giống nàng đều có cảnh ngộ trùng sinh.

Nhưng là xem những tư liệu có được, Ngu Thanh Thiên hình như chưa bao giờ để lộ ra năng lực tiên tri gì, chính là lần trước đoạt lấy Thất Thái thân mộc, nàng ta nhìn ra được đối phương trước đó cũng không có chuẩn bị.

Chẳng lẽ là nàng ta đoán sai rồi? Nhưng là luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, nếu là kiếp trước có nhân vật yêu nghiệt có thiên phú như Ngu Thanh Thiên, nàng hẳn đã nghe nói qua mới đúng.

(*) Phong quang: quang cảnh vinh quang.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 288: Cướp Người (2)

Ngu Thanh Thiên hơi có chút bất đắc dĩ khi nghe hai vị trưởng lão Thánh viện cùng Hoàng viện cãi lộn, đột nhiên nhạy cảm phát hiện một ánh mắt che giấu hung ác nham hiểm mang theo sát ý, nàng vừa nhìn qua liền đối diện với ánh mắt của Lãnh Lăng Sương.

Lãnh Lăng Sương thấy Ngu Thanh Thiên nhìn về phía nàng, cười cười thân thiện, giống như ánh mắt hung ác nham hiểm mang theo sát ý trước đó căn bản không có tồn tại.

Ngu Thanh Thiên cong môi nghiền ngẫm, toàn bộ tin tức về Lãnh Lăng Sương nàng đã để Cung Hạo và Kỳ Duệ tra rõ ràng. Một đích nữ đã từng nhu nhược bị xem nhẹ, lúc sáu tuổi đột nhiên thay đổi, còn nắm lấy cơ hội để nữ nhân kia mạng về nhận nuôi, điều này đã sớm nói rõ không bình thường.

Ngay từ đầu Ngu Thanh Thiên suy đoán Lãnh Lăng Sương khả năng giống như nàng là xuyên không, thế nhưng là từ các loại dự báo cùng lấy được cơ duyên của Lãnh Lăng Sương những năm gần đây, nàng đã có thể xác định đối phương là trùng sinh.

Mặc dù cái từ này rất mơ hồ, nhưng là nàng cũng không lạ lẫm gì với các loại tiểu thuyết trùng sinh cùng phim truyền hình tràn lan ở thế giới trước.

Mình có thể mang theo ký ức cùng dị năng xuyên qua cuộc sống mới, Lãnh Lăng Sương đương nhiên cũng có thể là được ông trời chiếu cố trùng sinh.

Lúc đầu Ngu Thanh Thiên cũng không đem Lãnh Lăng Sương để trong lòng, dù sao đường lớn ngược lên mỗi người đi một bên, mỗi người đều có duyên phận của mỗi người.

Bất quá đối phương hiển nhiên đã mặc danh kỳ diệu (*) trút hận lên nàng, thậm chí còn sinh ra sát tâm. Ngu Thanh Thiên không thích chủ động trêu chọc

ai, nhưng là người khác nếu muốn đem chủ ý đánh tới trên đầu nàng ta vậy liền mười phần sai, nàng cũng không phải quả hồng mềm.

Ngũ Thanh Thiện sờ sờ cái cằm, xem ra về sau phải lưu ý thêm động tĩnh của Lãnh Lăng Sương, đối phương biết nhiều việc xảy ra trước như vậy, nói không chừng mình còn có thể nhờ vào đó thuận nước đẩy thuyền buôn bán ổn định không bị lỗ vốn.

Chính Lãnh Lăng Sương cũng không thể ngờ được, một ánh mắt bí ẩn đã làm bại lộ tâm tư của nàng ta trước mặt Ngũ Thanh Thiện, dẫn tới việc Ngũ Thanh Thiện để mắt tới nàng ta, cũng vì vậy mà bản thân nàng chôn xuống họa lớn.

Hai người trên đài vẫn đang chăm chọc lẫn nhau, tranh đoạt Ngũ Thanh Thiện, Thư Giang giật giật khóe miệng, chuyện như vậy hắn đã trải qua hai lần.

"Hai vị trưởng lão, không bằng xem xem Ngũ Thanh Thiện lựa chọn như thế nào ạ?" Thư Giang thực sự không muốn đối phương giống như hai vị kia trưởng lão lần trước mà đánh nhau, hắn cảm giác ánh mắt của mấy vị viện trưởng khác đặt ở trên người hắn đều muốn nhanh chóng hóa thành kiếm sắc.

Hai vị trưởng lão nghe lời Thư Giang nói, cũng cảm thấy có lý, bọn hắn cãi nhau thế nào hoặc là đánh nhau thế nào cũng vô dụng, trọng điểm chính là sự lựa chọn của Ngũ Thanh Thiện.

"Tiểu nha đầu, ngươi nếu đến Thánh viện tu hành, ta có thể đáp ứng ngươi một điều kiện nằm trong năng lực và phạm vi làm việc của ta, ví như ngươi muốn bãi viện trưởng của Thánh viện chúng ta làm sư phụ, ta cũng có thể tranh thủ cho ngươi."

Cố trưởng lão dừng một chút nói: "Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn cái khác, ví như đi Điện Tàng Lâu của chúng xem xét điển tịch thực văn cùng được tể cao cấp, nhưng việc này cần rất nhiều thánh điểm hoặc là nhân tài có cống hiến cho học viện mới có thể đi xem xét, ta cũng có thể vì ngươi xin phá lệ một lần."

Nghe được lời của Cố trưởng lão, các đệ tử ở đây đều sinh ra ý nghĩ vô cùng hâm mộ, đĩa bánh lớn như vậy vì cái gì không rơi xuống trên đầu bọn họ?

Bãi viện trưởng Thánh viện làm sư phụ, đây chính là chuyện ít nhiều người nằm mơ cũng không cầu được.

Giống như là Lãnh Lăng Sương người căm ghét Ngũ Thanh Thiện, trong lòng càng muốn thổ huyết, nữ nhân này sao lại có vận khí tốt như vậy?

Tề trưởng lão của Hoàng viện không nghĩ tới Cố trưởng lão vậy mà sẽ đưa ra điều kiện như vậy, dưới tình huống thông thường đặc cách trúng tuyển đã xem như hậu đãi lớn nhất rồi, hơn nữa bọn họ chỉ là trưởng lão chấp sự, lão gia hỏa này sao lại dám đưa ra lời hứa như vậy, chẳng lẽ không sợ làm không được?

Đột nhiên, Tề trưởng lão nghĩ đến Cố trưởng lão lúc trước dùng Linh Thực truyền tống về Thánh viện một chuyện, nghĩ đến chính là vì chuyện của Ngũ Thanh Thiện, hắn ở trong lòng mắng Cố trưởng lão một lượt, lão gia hỏa này thật sự là quá hèn hạ.

Hắn cũng nghĩ đưa ra điều kiện giống vậy, nhưng là hiển nhiên đã trở thành tầm thường, hoặc là phải trả giá cao hơn, thế nhưng hắn không được tâng cao Hoàng viện trao quyền, cũng không thể hứa hẹn lung tung.

Nhưng là nếu bỏ lỡ thiên tài như Ngũ Thanh Thiện này thì thật là đáng tiếc, ngay trong lúc Tề trưởng lão do dự, Ngũ Thanh Thiện đã đưa ra lựa chọn.

(*) Mạo danh kỳ diệu: không thể hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Lựa Chọn

Ngu Thanh Thiện sở dĩ thể hiện ra trình độ tiêu chuẩn thực văn và được tiếp cận cấp chuyên gia, mục đích đúng chính là để được Thánh viện đặc cách trúng tuyển.

"Tốt! Tiền bối đã hào phóng như vậy, vậy tiểu bối liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Ngu Thanh Thiện nhìn Cố trưởng lão tiếp tục nói: "Ta lựa chọn cơ hội tiến vào Điện Tàng Lâu xem, vậy làm phiền Cố trưởng lão sau khi trở lại Thánh viện giúp đỡ xin phép."

Tề trưởng lão Hoàng viện nghe được sự lựa chọn của Ngu Thanh Thiện, khóe miệng mang theo vài phần cười khổ. Lần này vậy mà lại bị Thánh viện vượt lên trước, sau khi trở về sợ là viện trưởng lại tức giận một thời gian.

Cố trưởng lão cười to mấy tiếng: "Ha ha, tiểu nha đầu, lựa chọn của ngươi tuyệt đối là sáng suốt nhất. Còn cơ hội tiến vào xem Điện Tàng Lâu, ngươi yên tâm, lão phu sau khi trở về sẽ giúp ngươi tranh thủ."

Lập tức hần liền chuyển đề tài, cười mà không cười nhìn Ngu Thanh Thiện hỏi: "Ngươi thật sự không cân nhắc những điều kiện khác? Ví như đề cho ta đi thử mời viện trưởng thu nhận ngươi làm học trò?"

Lúc hần nhìn ra Ngu Thanh Thiện là một hạt giống tốt như vậy sẽ cần một cái sư phụ tốt, chỉ là trong mấy vị lão tổ kia của Thánh viện, chỉ có một người cảm thấy hứng thú đối với việc thu nhận học trò, nhưng năm ngoái đã thu Phong Thần làm đệ tử thân truyền, lại nói rằng không thu nhận học trò nữa.

Ngoại trừ mấy vị kia, cũng chỉ có Thánh viện viện trưởng khả năng vẫn còn thu nhận học trò, thiên phú thực văn như Ngu Thanh Thiện, nếu là hần chịu khó đi năn nỉ, vẫn là có cơ hội để thu nhận Ngu Thanh Thiện làm học trò.

Ngu Thanh Thiện còn chưa nói chuyện, Cố Diễm bên trong tiểu tháp trong cơ thể nàng liền hừ lạnh một tiếng: "Viện trưởng cái gì kia có lợi hại như ta? Hừ, bái cái gì mà bái."

"Sư phụ sao lại có thể xác định người ta không có lợi hại như ngươi?" Ngu Thanh Thiện buồn cười truyền âm: "Ngươi thực văn mạnh, nhưng nói không chừng được tề cùng rèn của người ta còn mạnh hơn ngươi."

"Ta thực văn mạnh, có thể đối được tề cùng rèn cũng lực tinh nhất nhị (*), ban đầu chỉ đạo ngươi tuyệt đối dư sức, ta thiên phú toàn tài, chỉ là là ban đầu đối thực văn càng nhiệt tâm mà thôi."

Cố Diễm ủy khuất hỏi: "Ngươi sẽ không thật sự muốn bái viện trưởng của Thánh viện kia làm sư phụ đó chứ?"

Trên đại lục cũng không có quy định chỉ có thể bái một người sư phụ làm thầy, không ít thiên tài yêu nghiệt cơ bản đều sẽ có mấy người sư phụ.

Ví như Ngu Thanh Thiện, có thể bái một Thực Văn Đại sư làm thầy, đồng thời lại có thể bái một Dược Tể Đại sư làm thầy, cũng không có mâu thuẫn.

"Ta có người là sư phụ đủ rồi!" Ngu Thanh Thiện bật cười nói.

Cố Diễm nghe được lời của Ngu Thanh Thiện, khuôn mặt tuấn tú nhú chung một chỗ trong nháy mắt toả ra hào quang khác thường: "Đây mới là đồ đệ bảo bối tốt của ta, ngươi phải tin rằng, những người khác không thể so với ta làm sư phụ của ngươi, tuyệt đối là chim mồi(**)."

"Vâng vâng vâng, sư phụ lợi hại nhất." Ngu Thanh Thiện bắt đầu nói đùa theo.

Nàng lập tức ngừng đầu nhìn Cố trưởng lão mỉm cười uyển chuyển nói: "Cố trưởng lão, chuyện bái sư này đều xem duyên phận, không cưỡng cầu được. Nếu là ta cùng viện trưởng có duyên phận sư đồ, tự sẽ có cơ hội bái sư, nếu không có duyên phận sư đồ, vậy ta cũng không muốn cưỡng cầu."

"Cho nên ta vẫn là lựa chọn đi Điện Tàng Lâu xem."

Cố trưởng lão vuốt râu ngẫm nghĩ cười nói: "Cũng đúng, làm sư đồ nhất định phải có duyên phận, vẫn là nha đầu ngươi thông thấu hơn lão phu."

Hần chỉ nắm chắc bảy phần để viện trưởng thu nhận Ngu Thanh Thiện làm học trò, vậy vẫn là xem trên thiên phú thực văn của yêu nghiệt Ngu Thanh Thiện, nhưng nếu viện trưởng không thích Ngu Thanh Thiện, miễn cưỡng thu đồ cũng sợ là sẽ không quá dụng tâm dạy bảo.

Ngược lại hần càng ngày càng thích tính cách của Ngu Thanh Thiện, cơ hội như vậy nói từ bỏ liền từ bỏ, thật sự là có chút trầm ổn.

Ngu Thanh Thiện uyển chuyển từ chối lựa chọn đề xuất bái viện trưởng làm thầy của Cố trưởng lão, đa số người phía dưới trong lòng đều mừng Ngu Thanh Thiện quá ngốc, loại cơ hội này cũng không biết phải nắm chắc.

Phải biết rằng thế hệ thiên tài trẻ tuổi muốn bái viện trưởng của Thánh viện làm thầy, đó tuyệt đối giống như cá chép vượt sông.

Ngu Thanh Thiện lựa chọn như vậy, khiến những người chỉ khẩn cầu mới có thể đi vào đại môn của Thánh viện bọn họ tâm tình không thể chịu nổi, người

so với người thật tức chết người mà.

(*) Lược tính nhất nhị: giỏi số một số hai, ý cũng không thua kém ai.

(**) Chim màu: chỉ được cái vẻ ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 290: Bệnh Mỹ Nhân, Chàng Cố Ý Chờ Ta Sao?

Kiểm tra tổng hợp Thủy Vu Đảo, đứng đầu toàn bộ học viện là Hoàng gia Học viện nam bộ, gần đây Thư Giang đi tới đâu cũng mang một nụ cười tựa gió xuân.

Tuy rằng Ngu Thanh Thiên được Thánh viện đặc cách tuyển chọn, nhưng chưa đủ tuổi bước vào Thánh viện tu hành, còn cần ở lại Hoàng gia Học viện đến mười sáu tuổi.

Hai tỷ muội Hắc Bạch trường khoa và Chiêm Uyển Nguyệt biết Ngu Thanh Thiên đứng đầu thực văn và được tể, vừa vui mừng vừa tiếc, thiên tài như thế chỉ còn ở lại Hoàng gia Học viện một năm nữa thôi.

Bạch y trưởng khoa bớt vui sướng hơn, thường xuyên mắng chửi Cố trưởng lão trong miệng, cái lão bắt từ kia đoạt đi Phong Thần, giờ ngay cả Ngu Thanh Thiên cũng cướp đi, chả ra cái đồ gì hết.

Hắn quyết định phải treo một biển hiệu ở cửa Hoàng gia Học viện "trưởng lão Thánh viện không được đi vào", nhưng lại bị Thư Giang ngăn trở.

Sau khi Ngu Thanh Thiên trở lại Hoàng gia Học viện bắt đầu tiềm tu, đa số thời gian đều dùng để tìm hiểu quyển sách xưa cũ màu đen kia và nâng cấp tu vi.

Tuy rằng thời gian bỏ ra không nhiều nhưng thực văn và được tể được Cố Diễm chỉ đạo đột nhiên tăng mạnh.

Đừng nói, sư phụ Cố Diễm này tuy rằng thích khoe khoang, nhưng lại rất giỏi dạy đồ đệ, không chỉ dạy Ngu Thanh Thiên trong thực văn và được tể mà ngay cả tu vi cũng chỉ điểm cho nâng rất nhiều.

Đồng thời, Ngu Thanh Thiên cũng cùng đội ngũ của mình nhận rất nhiều nhiệm vụ khó tới luyện tại Hoàng gia Học viện, khoảng thời gian này bọn họ tạm thời không ở chung nhiều.

Trừ Hòa Li Nhã ra, những người khác cũng được Thánh viện và Hoàng viện coi trọng, nhưng bọn hắn lại không đạt được tư cách đặc cách trúng tuyển, chỉ có thể chờ đến lúc mười tám tuổi lúc mới có thể đi tu hành.

Trong khi làm nhiệm vụ, thực lực tu vi của Ngu Thanh Thiên không ngừng tăng lên, sắp đến một năm liền thành công tấn cấp đến Linh Soái tu vi.

Trong thời gian đó, Ngu Thanh Thiên đi thăm đường ca đường tử của mình, ở Hoàng gia Học viện ba năm, bọn họ cũng thường xuyên liên hệ, tình cảm khá tốt.

Chỉ là thiên phú hai người thua kém rất nhiều, khả năng được Thánh viện và Hoàng viện nhận vào quá thấp, chỉ có thể rút lui mà chọn học viện khác tại Trung Ương đại lục.

Thoáng cái đã qua một năm, Ngu Thanh Thiên sau khi chào từ biệt bạn bè và thầy giáo liền rời Hoàng gia Học viện.

Ngu Thanh Thiên không đến Trung Ương đại lục ngay mà trở về Đại Diễm quốc, nhưng cha mẹ nhân đi ra ngoài rèn luyện vẫn chưa trở về, nàng ở lại hoàng cung mấy ngày rồi đi.

Đại Diễm quốc cũng không có không gian Linh Thực Sư cấp Linh Hoàng tu vi, không cách nào tiến hành truyền đạt khoảng cách dài như vậy, Ngu Thanh Thiên chỉ có thể cười Xích Diễm lên đường.

Sau hơn hai tháng, Ngu Thanh Thiên tới Trung Ương đại lục, liền đến nơi phồn hoa nhất Trung Ương thành.

Trung Ương thành tiếp giáp tam đại đế quốc, là nơi phồn hoa nhất của Trung Ương đại lục, cũng là nơi xây dựng học phủ của Hoàng viện và Thánh viện.

Vừa đến cổng thành, Ngu Thanh Thiên liền thấy một thân ảnh bạch y như họa đứng trên tường thành.

Thân ảnh trắng giống như đang nhìn xuống đúng lúc ánh mắt Ngu Thanh Thiên nhìn lên.

Ngu Thanh Thiên dấn Xích Diễm vào thành, bóng trắng cũng biến mất ở đầu tường thành, lập tức hiện ra trước nàng.

"Bệnh nữ nhân, chàng có ý chờ ta sao?" Ngu Thanh Thiên nồng nặc ý cười, giọng điệu bình tĩnh.

Con người trong treo lạnh lùng của Phong Thần cũng nhuộm ý cười, tiến lên một bước, chủ động nắm tay Ngu Thanh Thiên đi: "Ừ, có ý ở đây chờ nàng."

Ngu Thanh Thiên nghiêng đầu nhìn về phía hắn, cười hỏi: "Chờ bao lâu rồi?"

"Năm tháng."

Phong Thần nắm tay Ngu Thanh Thiên đi về phía trước, vẻ mặt sắc sảo mang theo sự ôn nhuận dịu dàng ít có, chi lan ngọc thụ, giống như là mỹ nam như ngọc bước ra từ trong tranh.

Mà một màn như ngọc nam tử kéo tuyệt sắc thiếu nữ dạo bước trên phố đã rơi vào trong mắt không ít những người có lòng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: Còn Thích Hơn Lúc Trước

Thánh viện và Hoàng viện ở khu vực biên thành của Trung Ương thành, cách trung tâm rất xa, Phong Thần kéo Ngu Thanh Thiên đi vào một tòa nhà u nhã tĩnh mịch.

Bóng dáng hai người biến mất ở một chỗ rẽ trên đường phố. Cách đó không xa có một túp lều, ở đó có hai cô gái đứng bên cửa sổ, cô gái mặc lục y như đang lạnh lùng xen lẫn tức giận.

Bên cạnh nàng cũng là một cô gái mặc lục y, nhìn bóng lưng của hai người rời đi như có điều suy nghĩ: "Phong sư đệ trở về thành trước nửa tháng, chẳng lẽ là để chờ cô gái vừa rồi kia? Ta lần đầu tiên thấy hắc lộ ra bộ dáng ôn nhuận dịu dàng như vậy."

Tạ Phượng Chi nắm chặt tay Song Thiển: "Nữ nhân kia từ chỗ nào ra đây vậy, ta nhất định sẽ tra rõ."

Nàng không biết tại sao Phong Thần lại hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn nửa tháng, đi về Trung Ương thành trước, vì vậy cũng mau chóng lên đường cùng những người khác, về tới Trung Ương thành trước năm ngày.

Ai ngờ lại phát hiện ra Phong Thần cũng chẳng làm gì, ngày ngày từ sáng tới tối chỉ đứng trên tường thành, mấy nàng vẫn luôn nghi hoặc, hắc làm thế để làm gì.

Giờ thì rõ rồi, hóa ra hắc đợi người, người đó còn là một nữ nhân.

Điều này khiến Tạ Phượng Chi cực kỳ tức giận và bức tức bởi nàng luôn kiêu ngạo cho rằng Phong Thần sớm đã là của mình.

"Ta có việc, đi trước đây." Tạ Phượng Chi nhìn Xa Phi Phi nhàn nhạt nói một câu, xoay người rời khỏi phòng, hắc là đi thăm dò tin tức.

Xa Phi Phi nhìn Tạ Phượng Chi tức giận rời đi, bên môi ẩn chứa nụ cười nghiền ngẫm.

Tạ Phượng Chi càng ngày càng ái mộ Phong Thần, thời gian các nàng làm nhiệm vụ ai ai cũng nhìn ra, thế nhưng thái độ của Phong Thần vẫn luôn lạnh lùng như thế.

Trước đây mọi người đều coi đây là tính tình lạnh lùng của Phong Thần nên chưa từng để ở trong lòng. Tạ Phượng Chi luôn muốn có một ngày sẽ phá vỡ được sự lạnh lùng của Phong Thần nhưng không ngờ lại có người nhanh chân đến trước.

Các nàng cùng Phong Thần thường liên thủ làm nhiệm vụ, sống chung đã hơn một năm, lần đầu tiên thấy Phong Thần lộ ra sự ôn hòa, thậm chí còn đối xử một cách cung chiều như vậy.

Nghe nói Hoàng gia Học viện nam bộ vào một năm trước có một vị thiên tài yêu nghiệt được Thánh viện đặc cách trúng tuyển, từ lúc biết được tin tức này nàng nghĩ nữ nhân mà Phong Thần đã đợi trước nửa tháng chính là Ngu Thanh Thiển rồi.

Xa Phi Phi sờ sờ cằm, ý cười bên môi càng nồng đậm, lần này có cái để chơi rồi!

Ngu Thanh Thiển theo Phong Thần tiến vào sân, một gã tôi tớ dắt Xích Diễm đến chuồng ngựa.

"Đây là biệt viện của chàng ở Trung Ương thành sao?" Ngu Thanh Thiển đánh giá xung quanh, phong cách trong đình viện u tĩnh lịch sự tao nhã, rất phù hợp với gu thẩm mỹ của bệnh mỹ nhân.

Phong Thần kéo Ngu Thanh Thiển ngồi xuống băng đá trong viện, nàng được hắc ôm ở trên đùi.

"Ừ, sau này nàng tới Trung Ương thành thì sống ở nơi này nhé, ta đã dặn dò trước rồi." Phong thần ngửi thấy mùi thơm ngát trên người Ngu Thanh Thiển, khoảnh khắc đó bỗng lấp đầy sự trống vắng phảng phất trong tim.

"Được!" Ngu Thanh Thiển theo thói quen cầm lấy một sợi dây tơ tằm của Phong Thần ngắm nghía: "Nửa tháng nay mỗi ngày chàng đều đến tường thành chờ ta à?"

"Ừ, nàng chưa tới ta liền tu luyện hoặc xem điển tịch." Phong thần khẽ cười một tiếng: "Ta dự tính nàng sẽ đến trong nửa tháng này."

Trong lòng Ngu Thanh Thiển sinh ra một cảm giác ngọt ngào kiêu trước chưa bao giờ có, người đàn ông này luôn là như vậy, luôn khiến cho nàng động lòng mới thôi.

"Bệnh mỹ nhân, ta thực sự là càng ngày càng thích chàng nha!" Ngu Thanh Thiển ôm cổ của Phong Thần, con ngươi nhuộm ý cười nghiêm túc, lại lên tiếng: "So với lúc trước, bây giờ càng thích hơn."

Ngu Thanh Thiển cũng đã từng nói với Phong Thần: "Bệnh mỹ nhân, ta thực sự là càng ngày càng thích chàng nha", nhưng khi đó chiếm giữ nhiều hơn là thích. Nhưng giờ khác này, một loại thích ngọt ngào được phát ra từ tận đáy lòng còn nhiều hơn, nàng biết tình cảm của mình đã lên men biến chất rồi, nhưng không hề muốn cự tuyệt nó.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 292: Ngọt Không?

Phong Thần ôm chặt tay của Ngu Thanh Thiên nắm thật chặt, nghe nàng nói như vậy, trong lòng tràn ngập sung sướng.

"Ta cũng càng ngày càng thích Thiên Thiên!" Phong Thần cúi đầu tiểu ý nòng nặc đỡ trán của Ngu Thanh Thiên.

Ngu Thanh Thiên trên mặt sáng rỡ cười tươi như hoa, đầu ngón tay xẹt qua khuôn mặt tuấn tú mặt mày như tranh vẽ của Phong Thần, ở trong lòng không ngừng cảm thán, bệnh mỹ nhân nhà nàng đáng đáp ngày càng đẹp rồi.

Nam tử tuấn mỹ ngũ quan đường viên đã định hình của thanh niên gần hai mươi tuổi, khí chất càng thêm trầm ổn nội liễm, cái này cũng khiến Phong Thần sau này sẽ không thay đổi dung nhan, bởi vì hắn đã tấn cấp đến Linh Hoàng tu vi rồi.

"Người sau này vẫn giữ cái bộ dạng này rồi." Ngu Thanh Thiên nheo nheo mắt của Phong Thần, cười nói: "Ta nếu so với người tấn cấp Linh Hoàng càng trẻ hơn."

Ngu Thanh Thiên thích sự vật tốt đẹp, nàng đối với dung mạo của mình tự nhiên cũng là để ý, đây là nữ nhân có thiên tính yêu cái đẹp.

"Được!" Phong Thần bên môi tràn ra tiếng cười tiếng cười êm tai dễ nghe: "Ta tin tưởng, người nhất định có thể so với ta tấn cấp Linh Hoàng sớm hơn, thanh xuân vĩnh viễn dừng lại."

"Bệnh mỹ nhân, hai năm không gặp miệng người biến thành ngọt thật đấy!" Ngu Thanh Thiên thiêu thiêu mi, trên mặt tràn đầy tươi cười lập tức đều lộ vẻ hung quang, bắt lấy cằm của Phong Thần: "Người có phải ở Thánh viện bình thường đối những nữ nhân khác cũng dễ ngon dễ ngọt?"

Phong Thần sững sốt, lập tức lộ ra vài phần bất đắc dĩ: "Đều là nói bậy."

Ngu Thanh Thiên cũng chỉ là chỉ đùa một chút, nếu như Phong Thần thật sự đối với những nữ nhân khác cũng dễ ngon dễ ngọt, vậy thì không phải là bệnh mỹ nhân của nàng.

Tâm tư vừa chuyển, Ngu Thanh Thiên trên mặt hung quang tiêu tán, lần nữa miệng cười nở rộ, vuốt ve cằm Phong Thần, nhẹ giọng nói: "Miệng của ta biến ngọt rồi!"

Bệnh mỹ nhân dụ người như vậy, thế nào cũng phải để lại dấu vết của chính mình.

Phong Thần nghi hoặc nhìn Ngu Thanh Thiên, phút chốc chưa hiểu ý của nàng.

Ngu Thanh Thiên cười nhẹ ra tiếng, ghé sát vào Phong Thần, làm người nào đó không kịp đề phòng, son môi lưu lại trên môi mỏng mát lạnh của hắn, cọ xát vài cái, cái lưỡi vờn ra liếm liếm.

Cảm nhận được thân thể Phong Thần cứng ngắc, Ngu Thanh Thiên ngược mắt cười híp mắt hỏi: "Ngọt không?"

Phong Thần con người tinh mịch, trái tim phảng phất như nhảy lên đều chậm nửa nhịp, tiếp đó tiết tấu liền nhanh hơn, chỉ muốn có được càng nhiều, thanh âm khàn khàn ám trầm: "Ngọt!"

Lập tức đem Ngu Thanh Thiên ôm thật chặt, cúi đầu đảo khách thành chủ hôn lên cánh môi mềm mại của nàng, lặp đi lặp lại nhiều lần, kiểu diễm triền miên.

Ngu Thanh Thiên nhắm mắt lại, ôm cổ Phong Thần không ngừng hôn trả lại, trái tim tê dại, cảm giác ngọt ngào lan tràn tới toàn thân, sung sướng đến cực điểm, chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Hai người đều chưa từng thử hôn ai, vừa bắt đầu đầu đầu tương đối mới lạ, dần dần Phong Thần nắm trong tay quyền chủ động, như là thưởng thức được mùi vị đẹp nhất thế gian, lưu luyến không muốn rời khỏi.

Hô hấp xen lẫn, càng ngày càng hôn sâu, cuối cùng mãi cho đến khi hai người đều không thở nổi mới ngừng lại.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Ngu Thanh Thiện nhuộm một tầng mỏng hồng, sau khi đem hô hấp bình ổn, đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng chạm môi mỏng của Phong Thần, vô cùng bá đạo tuyên cáo chủ quyền: "Ở đây đã để lại ấn ký của ta, sau này chỉ có thể là của một mình ta."

"Được! Chỉ là của một mình nàng." Tuấn nhan của Phong Thần trong nụ cười nhuộm tơ tình, giống như tình không vụn lĩ.

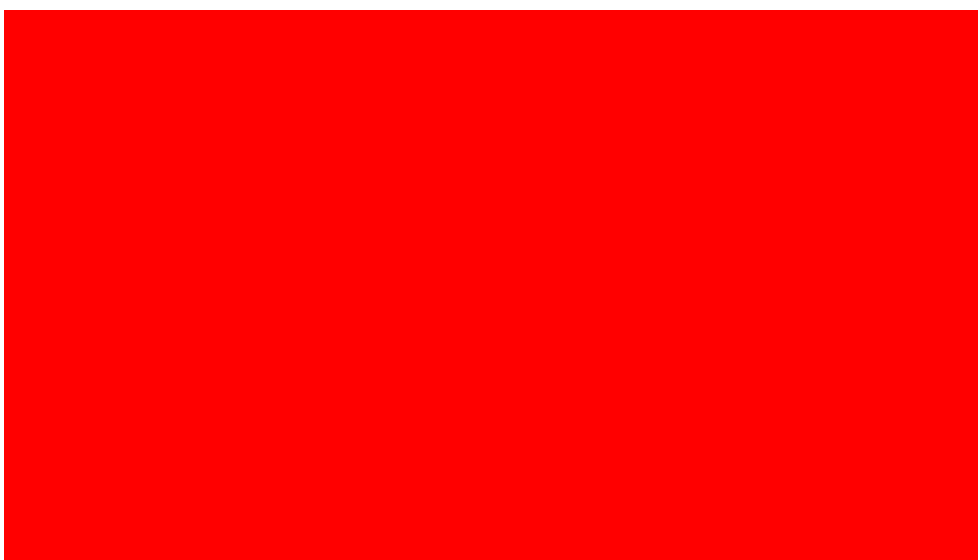
Hắn từ lúc sinh ra đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cảm nhận được loại cực hạn sung sướng này, cảm giác tê dại đó giờ này khắc này vẫn còn vương vấn trong tim hắn.

Phong Thần trông mắt âm áp nhìn nữ tử trong lòng thân nhiên cười nói, hắn nghĩ cả đời này hắn cũng không thể buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 293: Ta Sớm Đã Không Nhịn Được Muốn Ăn Rồi

Ngu Thanh Thiện vui ở trong lòng Phong Thần, Phong Thần duỗi tay ra cầm quả quýt trên bàn đá bóc ra đút nàng ăn.

Đem một múi quýt nuốt xuống, Ngu Thanh Thiện hỏi: "Chàng có thể nán lại Trung Ương thành thời gian dài như vậy?"

Phong Thần lại đem một múi quýt đút vào miệng Ngu Thanh Thiện, đáp: "Ta trước kia cùng mấy đệ tử trong viện đi ra để làm nhiệm vụ, làm xong trước nửa tháng, ta liền trực tiếp trở về chờ nàng trước."

Hắn ký khế ước Linh Thực có không gian hệ, sau khi tấn cấp tới Linh Hoàng là có thể truyền tống ở khoảng cách xa rồi.

Hắn dừng một chút nói: "Có điều, ba ngày sau ta phải trở về Thánh viện rồi."

"Thực ra chàng tới chính là để đón ta cùng nhau quay về Thánh viện đi." Ngu Thanh Thiện lười biếng nói.

Phong Thần cũng không phủ nhận: "Nàng còn muốn ở Trung Ương thành đi dạo hai ngày, hay là trực tiếp cùng ta quay về Thánh viện?"

"Đương nhiên muốn đi dạo hai ngày, ta trước đây còn chưa tới Trung Ương thành đâu." Ngu Thanh Thiện cười nói.

Trung Ương thành coi như là thủ đô của cả Trung Ương đại lục, tới rồi nàng đương nhiên muốn đi dạo một vòng.

Phong Thần sớm đã biết nàng sẽ nói như vậy, khẽ cười nói: "Nàng nghỉ ngơi một đêm, sáng mai ta dẫn nàng đi dạo."

"Trung Ương thành nổi danh nhất có phải là Địa Cung?" Ngu Thanh Thiện suy nghĩ một chút hỏi.

Phong Thần nhú mày: "Nàng muốn đi?"

"Đó là nơi hưởng lạc nổi danh nhất đại lục, ta dĩ nhiên muốn đi ngắm nhìn một chút." Ngu Thanh Thiện cười như không cười nhìn Phong Thần hỏi: "Bệnh mỹ nhân, chàng trước đây khẳng định đi qua rồi."

"Đi qua, nơi đó ngoại trừ hương lạc, còn định giờ sẽ mở rộng hội tiệc đấu giá hoặc là sẽ có hoạt động cướp báu vật." Phong Thần gỡ gỡ sợi tóc trước trán của Ngu Thanh Thiện: "Ngày mai vừa vặn có hoạt động cướp báu vật, ta dẫn nàng đi xem."

"Được thôi!" Ngu Thanh Thiện gật đầu.

Hai người nói chuyện với nhau, Phong Thần đưa Ngu Thanh Thiện về gian phòng sớm đã chuẩn bị xong, hắn lấy ra một thanh pháp trượng xích hồng sáng óng ánh đưa cho Ngu Thanh Thiện: "Đây là quà ta tặng cho nàng tấn cấp tới Linh Soái tu vi."

Sau khi Linh Soái tu vi, Linh Thực Sư dùng vũ khí đa số đều là pháp trượng.

Ngu Thanh Thiện đón lấy pháp trượng, trong mắt tràn ra đầy ý cười: "Ta nhận."

Phong Thần cúi đầu hôn một cái lên trán của nàng: "Nàng nghỉ ngơi đi."

"Ngày mai gặp!" Ngu Thanh cười phát phát tay.

Phong Thần sau khi rời đi, Ngu Thanh Thiện về đến phòng, phát hiện bên trong căn phòng bố trí rất giống với phòng nàng ở Cẩm Vương phủ, trên môi không tự chủ chứa ý cười.

Nhìn pháp trượng trong tay, Ngu Thanh Thiện cũng không trì hoãn, lập tức lấy máu luyện hóa.

Sau khi luyện hóa xong pháp trượng, Ngu Thanh Thiện và pháp trượng trong lúc đó tâm ý tương thông, tâm thần khẽ động, pháp trượng trong tay dài chừng một thước trong nháy mắt biến thành chỉ lớn bằng bàn tay.

"Tiểu tử này thiên phú chế tạo thật đúng là mạnh, tuổi tác như vậy đã đạt đến cấp Đại Sư, thiên phú thực văn cũng không kém người chút nào, trên mặt pháp trượng dĩ nhiên khắc cửu trùng thực văn, đều có Đại Tông Sư thân vận." Cổ Diễm ở trong tiểu tháp ca ngợi một câu.

Thiên phú như vậy so với hắn và những gì hắn biết về thực văn Đại Tông Sư đều mạnh.

Ngu Thanh cười yếu ớt nói: "Ta đã nói qua với người, hắn có thiên phú rất yêu nghiệt."

"Hừ, xú nha đầu nhà người, cư nhiên lại tự đưa mình đến cửa làm vợ người ta, thế nào cũng phải để cho tiểu tử kia đuổi theo sau cái mông người mới phải." Cổ diễm nhớ tới chuyện lúc trước Ngu Thanh Thiện chủ động hôn Phong Thần, trong lòng liền có vài phần không thoải mái.

Bất quá chuyện gì xảy ra hắn nhưng lại không biết, Ngu Thanh Thiện vừa phát hiện tâm sức của hắn đã đem tiểu tháp cô lập, nhưng cũng có thể đoán ra hai người khẳng định đang làm chuyện không thích hợp thiếu nhi.

Hắn mới thu được một đồ đệ bảo bối, mà lại sắp bị nam nhân khác tha đi.

Ngu Thanh Thiện không thêm để ý thưởng thức pháp trượng trong tay: "Ai đánh phá tăng quan hệ kia trước không phải đều như nhau sao? Huống hồ không có biện pháp, hắn đẹp như mỹ vị, ta sớm đã không nhịn được muốn ăn rồi."

Đối với nữ vương Mạt Thế xông xáo lâu như vậy mà nói, gặp phải một nam nhân có thể khiến bản thân động tâm tự nhiên sẽ không già mồm cãi láo, lúc nên xuất thủ liền xuất thủ, nếu bị người khác đoạt mất, nàng còn không hối hận chết.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 294: Hải Lòng

Cổ Diễm nghe được chính bảo bối đồ đệ không chút nào che giấu, không nhận được muốn đỡ trán.

"Người có thể có chút rụt rè của cô nương được không?"

Ngu Thanh Thiên nhướn nhướn mày: "Ta tại sao lại phải học cái rụt rè của người ta, đó vốn cũng không phải là tính tình của ta."

Để cho nàng giống như tiểu nữ tử rụt rè nhu mì, nàng thật đúng là làm không được.

Nếu như Phong Thần thích nữ tử như vậy, như vậy Ngu Thanh Thiên tin tưởng mình tuyệt đối sẽ không đối với hắn động tâm, có lẽ liền trực tiếp nghĩ muốn lựa chọn hủy diệt hắn.

Trong thế giới thời Mạt Thế dĩ cường vi tôn ức hiếp người, giữa nam nữ sẽ không có phòng bị đáng nói, huống chi Ngu Thanh Thiên còn là lão đại căn cứ, bên người có nhất lưu tiểu đệ đi theo, tuy rằng sẽ không lồi lõm kéo kéo, tiếp xúc thân mật, nhưng nàng căn bản cũng không hiểu xấu hổ là vật gì.

Kỳ thực ở trong thế giới này, giữa nam nữ phòng bị cũng không sâu, nữ tử chủ động theo đuổi nam tử nường nượp không dứt, giống như là Phong Thần và Tri Mặc Nhiễm bên cạnh không thiếu những người ái mộ theo đuổi rất nhiều, chỉ là các nàng đều không giống như là Ngu Thanh Thiên thẳng thắn như vậy.

Cổ Diễm không còn cách nào liếc mắt: "Được rồi, coi như ta chưa nói."

Tưởng tượng về mặt thẹn thùng của Ngu Thanh Thiên, chính hắn liền không tiếp thụ được, quả thực còn không bằng tùy tâm sở dục như vậy, mặc sức mà sống.

"Có điều tên tiểu tử kia ngoại trừ không có anh tuấn tiêu sái như ta, những phương diện khác quả thực rất ưu tú, cũng chỉ có người như vậy mới xứng với người." Cổ Diễm chuyển đề tài câu chuyện cười nói.

Ở trong lòng hắn, bảo bối đồ đệ duy nhất tự nhiên là giới nhất, tuy rằng khó chịu khi bị tên sói con khác tha đi mất, bất quá Phong Thần thiên tư và đáng đáp bên ngoài thật đúng là nhân trung long phượng, mọi không ra cái gì tật xấu gì.

Ngu Thanh Thiên cong khoe miệng lên, sự phụ thối đúng là quá tự nhiên rồi, Phong Thần và hắn đều là tuyệt thế mỹ nam, thế nào mà không anh tuấn tiêu sái bằng hắn?

Bên kia, Phong Thần sau khi trở lại phòng, bưng một ly trà cầm một quyển sách lật xem, bất quá tâm tư hiển nhiên đã không ở trong sách.

"Chắc chắn, tiểu nha đầu kia thật đúng là rộng rãi thẳng thắn a!" Thanh âm già nua mang theo vài phần trêu chọc vang lên, mô phỏng theo nói: "Ta thực sự là càng ngày càng thích người rồi!"

Đúng là đáng tiếc, vừa nghe xong nha đầu kia nói xong lời này, ngoại tôn đã đem hắn ngăn cách dò xét, cũng không biết sau đó thế nào rồi?

Phong Thần để quyển sách xuống bật cười nói: "Ngoại công, người rảnh rồi quá à."

"Không rảnh rồi, ta một chút cũng không rảnh rồi, ta đây là nhìn thấy cháu dâu nên vui mừng." Ông già cười ha ha nói.

Thái độ làm người của hắn trước giờ đều là ngay thẳng hào phóng, ghét nhất những kiểu vắn vẹo bịa đặt, Ngu Thanh Thiên tính tình vừa vặn hợp với khẩu vị của hắn.

"Tính tình của nàng yêu ghét phân minh, tương lai có lẽ sống chung được với ngoại công." Phong Thần trên mặt lạnh lùng trong tròng lại nhuộm vài phần tiểu ý.

Hắn sớm đã phát hiện tâm tư của mình đối với Ngu Thanh Thiên bất thuần, theo thời gian trôi qua kiểu thích đó chẳng những không giảm, trái lại càng thêm nồng đậm hơn, nét vẽ càng sống động.

Chỉ là không nghĩ tới bức tường ngăn cách giữa bọn họ kia lại là nàng đánh phá trước, hắn vốn định chuẩn bị chờ nàng lớn lên mới nói ra.

"Cô cháu dâu này không tồi, lão phu rất hài lòng." Ông cười to vài tiếng, nghe được tâm tình của ông không tồi.

Trước vẫn lo lắng tính tình quanh quẩn của ngoại tôn sẽ khó động tình ái, không nghĩ tới người ta sớm chủ mưu một cô vợ nhỏ.

Sáng sớm hôm sau, Phong Thần liền dẫn Ngu Thanh Thiên ra ngoài, hoạt động Địa Cung đều tiến hành vào buổi tối, cho nên bọn họ đến từ lâu nổi danh nhất Trung Ương thành thưởng thức mỹ thực.

Vừa đến đại môn từ lâu, liền chạm mặt với mấy tên nam cừ mặc trang phục Thánh viện.

Một tên trong đó đeo ngọc quan, nam tử tướng mạo anh tuấn cười chào hỏi: "Phong sư đệ."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 295: Mời (1)

Ngư Thanh Thiên thấy có người gọi Phong Thần liền giương mắt nhìn sang.

Chỉ thấy một chàng trai khôi ngô tuấn tú mặc thanh bào dẫn theo hai cô gái và một chàng trai đều mặc lục y đi tới.

Ngư Thanh Thiên được Thánh viện đặc cách trúng tuyển, cũng lên đi thăm dò rất nhiều tin tức về Thánh viện.

Ở trong Thánh viện, đệ tử tu hành không giống như Năm Hoàng gia Học viện phân khác hệ mà đều dựa vào bản lĩnh tu hành của bản thân.

Thánh viện chỉ cung cấp cơ hội và nơi tu luyện, phần lớn tài nguyên tu luyện đều phải tự mình tranh thủ được, đây cũng được coi là một loại rèn luyện.

Ở Thánh viện, các đệ tử cũng có cấp bậc cao thấp, được phân làm Hồng bào đệ tử, Hoàng bào đệ tử, Lam bào đệ tử, Lục bào đệ tử, Thanh bào đệ tử, Tranh bào đệ tử và Tử bào đệ tử.

Hồng bào đệ tử thấp nhất, thường thì đa số là đệ tử mới nhập môn, Tử bào đệ tử cao nhất, đại đa số đều ở Thánh viện tu hành đã mấy năm, thậm chí có đệ tử hơn mười năm.

Từ Hồng bào đệ tử tới Tử bào đệ tử không quyết định dựa vào tu vi, còn có một nửa là xem kết quả thi đấu mỗi năm và giá trị cống hiến đối với tông môn mà quyết định.

Tên nam tử khôi ngô tuấn tú này mặc Thanh bào đại biểu địa vị không hề thấp ở trong Thánh viện.

Phong Thần nhìn thấy người đến, cười nhạt nói: "Tưởng sư huynh, Lý sư huynh, Tạ sư tỷ, Xa sư tỷ."

Mấy người này và Phong Thần đã cùng nhau làm một vài nhiệm vụ tương đối khó, tình cảm giữa hai bên cũng không tệ lắm, Phong Thần cũng không quá lạnh lùng với họ.

Vai vế ở trong Thánh viện cũng không phải xem tu vi cao thấp mà quyết định, mà là dựa vào việc nhập môn trước sau và tuổi tác quyết định, bằng không trừ vị Tưởng sư huynh kia, tu vi của ba người khác đều thấp hơn Phong Thần.

Tưởng Hạo gật đầu, ánh mắt nhìn qua người Ngư Thanh Thiên, cười hỏi: "Vị này là...?"

Ngư Thanh Thiên muốn vào Thánh viện, cũng không muốn dựa vào danh tiếng của Phong Thần, hơn nữa cho dù Phong Thần là tự thân hay là bối cảnh đều khiến người khác quan tâm, nàng vẫn cần đối phó nữ nhân kia nên tạm thời không công khai quan hệ của nàng và hắn.

Còn người khác suy đoán như thế nào về quan hệ các nàng, đó là chuyện của người khác.

Bởi vậy lần này ra ngoài, Phong Thần vẫn chưa nắm tay Ngư Thanh Thiên, nhưng trải qua nụ hôn lần trước, bầu không khí giữa hai người lại càng thêm ấm áp.

"Nàng là Ngu Thanh Thiện." Phong Thần giới thiệu Ngu Thanh Thiện với bốn người kia: "Đây là Tể tướng Hạo sư huynh trong Thánh viện, Lý Ngộ sư huynh, Tạ Phụng Chi sư tỷ và Xa Phi Phi sư tỷ."

Ngu Thanh Thiện mỉm cười, khách khí chào hỏi mấy người.

Tể tướng Hạo tâm tư vừa chuyển, nụ cười càng sâu: "Hóa ra vị này là Ngu sư muội một năm trước được Thánh viện đặc cách trúng tuyển, thực sự là nghe danh không bằng gặp mặt, quả nhiên bất phàm nha."

Thánh viện rất ít đệ tử được đặc cách trúng tuyển, trong mười năm gần nhất cũng chỉ có Trì Mặc Nhiễm và Phong Thần mà Ngu Thanh Thiện là người thứ ba, bởi vậy khiến cho không ít đệ tử trong Thánh viện quan tâm.

Tể tướng Hạo nghe nói thế cũng tra xét tin tức về Ngu Thanh Thiện, khi đó Ngu Thanh Thiện vừa mới tấn cấp tới Linh Tướng tu vi, nhưng không ngờ mới hơn một năm mà nàng đã tấn cấp đến Linh Soái tu vi rồi, thiên phú tu luyện này quả thực rất mạnh.

"Tể tướng sư huynh quá khen rồi." Ngu Thanh Thiện khiêm tốn cười.

Tể tướng Hạo cười nhìn hai người hỏi: "Các người muốn đi ăn hả?"

"Ừ, Thiện Thiện thích đồ ăn ngon, ta dẫn nàng tới nơi này ném thử Ngân Tuyển ngư và Xích Hóa ly." Phong Thần trả lời.

Giọng điệu hân hoan mang theo sự thân mật khiến mấy người họ không thể không suy nghĩ sâu xa quan hệ giữa hân và Ngu Thanh Thiện, huống chi Tạ Phụng Chi và Xa Phi Phi đã nhìn thấy Phong Thần nắm tay Ngu Thanh Thiện đi dạo phố.

Tể tướng Hạo suy nghĩ một chút liền mời nói: "Ta đã đặt phòng rồi, Ngân Tuyển ngư và Xích Hóa ly mỗi ngày đều cung cấp số lượng hạn chế, ta cũng đặt trước rồi, nếu như Phong sư đệ và Ngu sư muội không chê, không bằng cùng nhau dùng cơm nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296: Mời (2)

Phong Thần nghe được Tể tướng Hạo mời vẫn chưa lập tức có quyết định, trái lại cúi đầu nhìn về phía Ngu Thanh Thiện.

Hành động trong lúc lơ đãng này, lại làm cho Tể tướng Hạo bốn người trong lòng kinh ngạc không thôi.

Phải biết rằng Phong Thần tuy rằng so với bọn hân đều nhập môn muộn, thế nhưng vô luận là thiên phú hay là bối cảnh đều cao hơn bọn họ, bình thường đi ra ngoài làm nhiệm vụ cũng chiếm vị trí chủ lực, từ trước đến nay làm việc độc đoán quả quyết, chẳng bao giờ lộ ra loại thần sắc trưng cầu này.

Mấy người biết, cái này cũng gián tiếp nói rõ Ngu Thanh Thiện ở trong lòng Phong Thần có vị trí không thấp.

Tạ Phụng Chi trên mặt không hiện ra, nhưng trong lòng lại cực kỳ không bình tĩnh, Xa Phi Phi lại lộ ra nụ cười có vài phần nghiền ngẫm.

Ngu Thanh Thiện nghĩ Phong Thần và những người này bình thường phải cùng nhau làm nhiệm vụ, nếu như cự tuyệt cũng có chút không thể nào nói nổi, cười nói: "Chúng ta đây liền làm phiền mấy sư huynh sư tỷ."

"Ha ha, không tính là làm phiền, bữa này coi như đón tiếp Ngu sư muội tẩy trần đi." Tường Hạo cười làm một tư thế mời, đoàn người vào phòng đã đặt.

"Nhất Tuyền Thiên" là tửu lâu tốt nhất Trung Ương đại lục cũng có chỗ đặc thù, vô luận là phòng khách, nhả các hay là phòng bao môi trường mỗi thứ đều có cái hay của nó.

Ngu Thanh Thiên đám người tiến vào phòng diện tích rộng rãi, mặt sườn có một cái bàn, trên đài bày một chiếc đàn cổ.

Gian phòng nối liền một tiểu viện, trong viện một ao sen đang nở rộ, ánh sáng mặt trời chiếu xuống, đóa sen tàn ra sáng rực rỡ chói lọi, nước suối chảy quanh.

Bốn phía đều trồng hoa tươi có tiếng, cả căn phòng nhỏ phối hợp lại làm cho cảnh đẹp ý vui, cảnh vật chung quanh ưu nhã, lại mang khiêm tốn xa hoa.

Tường Hạo không sinh ra trong thất đại gia tộc đứng đầu, nhưng cũng là Trung Ương đại lục nhất lưu thế gia chính thống, người tiếp đãi tửu lâu là một gã quân sự, thái độ vô cùng khách khí.

"Các vị khách quý, có muốn nghe đàn không?" Mấy người sau khi gọi xong đồ ăn, quân sự cười hỏi.

Tường Hạo trên mặt mang nụ cười: "Nghe nói Từ Yên cô nương vừa sáng tác khúc mới, quân sự đi mời nàng tới đây đi."

"Được, các vị khách quý xin chờ chốc lát, ta đây liền đi mời Từ Yên cô nương đến ngay." Quân sự cung kính nói xong liền lui ra ngoài.

Mấy người sau khi ngồi xuống, hai thị nữ dung mạo xinh đẹp tiến vào phòng, đem bộ đồ trà bày ra, một vị bắt đầu pha trà cho mấy người bọn họ.

Một lát sau trà tỏa ra mùi thơm khắp phòng.

Xa Phi Phi nâng chung trà lên uống một ngụm, nhìn Ngu Thanh cười yếu ớt hỏi: "Ngu sư muội lần này tới Trung Ương thành, là chuẩn bị tiến vào Thánh viện tu hành phải không?"

"Ừ, đúng là dự định như vậy." Ngu Thanh Thiên gật đầu mỉm cười.

"Thánh viện tài nguyên phong phú, quả thực so với Hoàng gia Học viện càng tốt." Xa Phi Phi thái độ tương đối thân mật.

Từ góc độ đơn thuần mà xem, nàng đối với vị Ngu sư muội này cũng không ghét.

Ngu Thanh Thiên gia thế tuy rằng không tính là hiển hách, nhưng cũng không phải xuất thân phổ thông bình dân, hơn nữa có thiên phú yêu nghiệt, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra thì tương lai thành tựu tất nhiên bất phàm.

Trong bốn người ngoại trừ Tạ Phượng Chi ra, đều tỏ ra ý thân mật và kết giao.

Tạ Phượng Chi sắc mặt nhàn nhạt bụng chén trà, đối với Ngu Thanh Thiên thái độ rất lãnh đạm, vẫn luôn chưa mở miệng nói chuyện gì.

Ngu Thanh Thiên đã sớm phát hiện ra Tạ Phượng Chi có thái độ đối với nàng, nàng tinh thần lực mình nhuệ, tự nhiên biết Tạ Phượng Chi đối với mình còn có địch ý.

Thêm nữa Tạ Phượng Chi thỉnh thoảng đối Phong Thần trong ánh mắt toát ra ngoài thần sắc phức tạp ai oán, còn có cái gì nghĩ không hiểu, đây lại là bệnh mỹ nhân số đào hoa.

Bất quá Ngu Thanh Thiên cũng không vặn hỏi Phong Thần, thích đối phương sẽ dành cho đối phương sự tín nhiệm tuyệt đối.

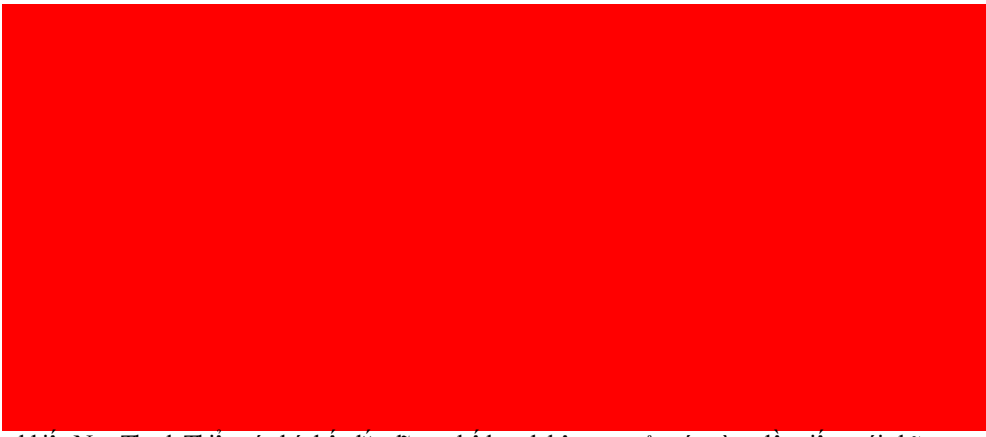
Tường Hạo biết được tâm tư của Tạ Phượng Chi, chỉ là chuyện tình cảm thì cưỡng cầu không được, để làm sôi nổi bầu không khí, hần mở miệng cười hỏi: "Ngu sư muội có từng đi đến Địa Cung? Tối hôm nay Địa Cung có một hoạt động cướp báu vật rất thú vị, các người cũng cùng đi vui đùa một chút như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Mời (3)

Lời mời của Tường Hạo khiến Ngu Thanh Thiên có chút bất đắc dĩ, sao kế hoạch hôm nay của các nàng đều giống với những người này vậy nhỉ?

Ngoại trừ Tạ Phượng Chi, mấy người đối với nàng đều tương đối thân thiện, Tường Hạo đã mở miệng mời, nếu như từ chối buổi tối lại gặp nhau cũng có chút mất mặt đi.

"Được chứ! Lần đầu tiên ta tới Trung Ương thành, sớm đã nghe danh Địa Cung, đang muốn tới mở mang tri thức một chút đây."

Tường Hạo thấy Ngu Thanh Thiên trả lời, sắc mặt sung sướng cười nói: "Địa Cung tuyệt không phải nơi có tiếng mà không có miếng, sẽ không để Ngu sư muội thất vọng vào tối này đâu."

"Đúng vậy! Ta đi qua Địa Cung hai lần, mỗi lần đi đều có một sự thú vị khác nhau, Ngu sư muội tất nhiên sẽ không thất vọng." Lý Ngộ cười nói.

"Ừ, nghe các người nói như vậy, ta lại càng thêm mong đợi." Ngu Thanh Thiên mỉm cười gật đầu.

Đang lúc nói chuyện thì từng món ăn được bưng lên.

Về mặt Ngu Thanh Thiên vui vẻ hơn vài phần, chỉ nghĩ mùi thôi cũng biết món ăn ở đây quả nhiên là danh bất hư truyền.

Đồ ăn đã lên đủ, mấy người cũng bớt nói mà chậm rãi dùng cơm.

Phong Thần gấp một miếng ngân tuyến ngư, gỡ xương xong mới bỏ miếng cá vào trong bát Ngu Thanh Thiên, động tác tự nhiên lưu loát như là đã làm rất nhiều lần vậy.

Ngu Thanh Thiên theo thói quen gấp cá lên đưa vào trong miệng, một cảm giác bùi ngọt lan ra, làm cho đầu lưỡi của nàng càng kích động: "Con cá này quả thực rất tươi ngon nha."

Phong Thần tiếp tục gỡ xương miếng cá nữa rồi thả vào trong bát nàng, cười khê: "Thích thì ăn nhiều một chút."

Động tác của hai người đều tự nhiên như thói quen khi còn bé.

Lúc ấy cơ thể Ngu Thanh Thiên suy nhược, ngoại trừ lúc bình thường khắc khổ rèn luyện ra, có thể ngồi thì sẽ không đứng, có thể nằm thì sẽ không ngồi.

Lại thêm mỗi ngày ý lại vào Phong Thần, thường xuyên sai khiến hắn làm việc như lột quýt, gỡ xương cá, bóc vỏ tôm vân vân.

Lúc đầu Phong Thần chẳng buồn để ý đến nàng, thế nhưng Ngu Thanh Thiên quán mãi không bỏ, hăng hái giầy vò khiến cho Phong Thần bất đắc dĩ tiếp nhận, dần dần tạo thành rất nhiều thói quen.

Hai người như vậy không cảm thấy cái gì, nhưng bốn người ngồi cùng bàn xem ra tương đối sợ hãi.

Họ hoàn toàn không nghĩ tới Phong Thần bình thường lạnh lùng chỉ biết tu luyện và nghiên cứu thực văn, chế tạo, vậy mà lại có một mặt săn sóc ôn nhu như vậy, tương tự muốn nhanh chóng làm đôi mắt của bọn họ nha!

Tạ Phượng Chi thấy mọi hành động của Phong Thần hết sức thông thạo, đáy mắt toát ra một vẻ không thể tin được, chiếc đũa trong tay nắm chặt suốt chút nữa bẽ gãy.

Xa Phi Phi đương nhiên phát hiện ra sự khác thường của Tạ Phượng Chi, trong lòng cảm thấy buồn cười, bình thường nàng ta luôn cho rằng mình đã nắm chắc Phong Thần trong lòng bàn tay, vậy mà giờ kinh ngạc không thôi.

Nàng và Tạ Phượng Chi vẫn coi như hòa khí nhưng sớm đã kết thù kết oán sâu, nàng vui mừng nhìn Tạ Phượng Chi và Phong Thần lỡ mất dịp tốt.

Thực ra Xa Phi Phi thấy thân phận bối cảnh của Tạ Phượng Chi có thể xứng đôi Phong Thần, nhưng tính tình thật đúng là không thích hợp làm Thái tử phi của Phong Ly quốc chút nào.

Quả nhiên, không phải Phong Thần có tính tình lạnh lùng mới vô tình như thế, mà là đối với Tạ Phượng Chi không có hứng thú mới lạnh nhạt như vậy.

"Phong sư đệ và Ngu sư muội giống như là quen biết rất lâu vậy, tình cảm thật tốt nha!" Xa Phi Phi cười híp mắt ca tụng một câu.

Những lời này cũng không phải là thăm dò mà đó là cảm giác chân thật.

Đừng nói là nàng, ngay cả ba người đang ngồi kia cũng đều cảm thấy giữa Phong Thần và Ngu Thanh Thiển bọn họ như có hẹn ngầm, như là đã được gây dựng từ nhiều năm vậy.

"Khi còn bé chúng ta đã quen biết rồi, tình cảm đương nhiên rất tốt." Phong Thần suốt từ này không nói gì bỗng ngẩng đầu lên nói.

Việc hần khi còn nhỏ từng đi qua Cẩm Vương phủ của Đại Diễm quốc mời Ngu Cảnh xem bệnh cũng không khó moi ra, cũng không cần thiết cố ý che giấu làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298: Phất Tay Áo Rời Đi

Lời nói của Phong Thần như chuyện đương nhiên khiến mấy người không tự chủ lấy tay che trán.

Thì ra bọn họ và Phong Thần đã nhiều lần cùng làm nhiệm vụ như vậy, hơn một năm tiếp xúc, thật đúng là không quá hiểu hần.

Tường Hạo và Lý Ngộ đồng thời ở trong lòng cảm thán, Phong Thần một mặt ôn nhu như vậy nếu để cho những nữ tử ái mộ hần trong Thánh viện này thấy, còn không làm vỡ nát trái tim, lệ chảy thành sông.

Tường Hạo mặt mờ liếc sang Tạ Phượng Chi đang nắm chặt đũa trong tay, không khỏi nghĩ nữ nhân này bình thường ở Thánh viện tuy rằng tương đối kiêu căng, ở trước mặt Phong Thần ngược lại thật đúng là có thể nhẫn nhịn.

Sau khi ăn xong, một vị nữ tử mặc váy xếp nếp khuôn mặt đẹp tuyệt nổi bật đi đến.

Nàng một cái nhăn mày một tiếng cười đều mang theo một loại hàm xúc thú vị, trên má phải có một nốt ruồi son chẳng những không có ảnh hưởng toàn bộ khuôn mặt, trái lại làm cho nàng khí chất thanh thuần nhiều hơn cảm giác quyến rũ.

"Tư Yên xin chào các vị quý khách." Nàng tiến lên đưa tay đặt ở bên trái, khụy gối nửa ngồi hành lễ.

Tường Hạo giờ tay lên cười nói: "Tư Yên cô nương không cần khách khí, ta ngày hôm nay mở tiệc chiêu đãi các vị sư đệ sư muội, cô nương gây một bàn trước đi."

Tư Yên cười gật đầu, ánh mắt cũng không liếc chung quanh lung tung, đi lên trước đàn ngồi xuống, một khúc trong suốt dễ nghe từ gian phòng vang lên.

Ngu Thanh Thiển nghe Tư Yên đánh đàn, nhạy cảm phát hiện trên người đối phương cất giấu một tia rất khó bắt được sát khí, ánh mắt thâm sâu.

Sát khí như chỉ có trên người những kẻ thường xuyên đắm chìm trong chém giết, xem ra người gọi là Tư Yên mang thân phận cảm nữ này không hề đơn giản.

Một khúc đàn xong, Từ Yên lau tay, cười một cách tự nhiên nhìn mọi người.

"Từ Yên cô nương có tài đánh đàn rất tốt." Ngu Thanh Thiên cười tán thưởng một tiếng.

Ở Mật Thế Ngu Thanh Thiên tương đối thích y thuật và âm luật để tự tiêu khiển, bởi vậy nghe được trình độ đánh đàn của đối phương quả thực rất cao.

Tường Hạo gật đầu nói: "Từ Yên cô nương ở Trung Ương thành tài đánh đàn rất là nổi danh."

Không chỉ như thế, bình thường còn có thể có người thân phận tôn quý mời nàng đi gảy đàn, đây cũng là nguyên do "Nhất Tuyền thiên" mời Từ Yên đàn cho khách, thái độ đối với nàng tương đối khách khí.

Tạ Phượng Chi ngẩng đầu nhìn nhợt nhìn thoáng qua Từ Yên, mang theo vài phần khinh thường nói: "Một kỹ nghệ mà thôi, đáng được các người như vậy truy phùng không?"

Tiếng nói nàng vừa dứt, Từ Yên trên mặt như trước vẫn mang theo nụ cười, nhưng đáy mắt lại cất giấu một tia lãnh ý.

Ngu Thanh Thiên tự nhiên bắt được trong mắt Từ Yên chột lóe lên tia lãnh ý, tâm tư vừa chuyển nói: "Từ Yên cô nương tài đánh đàn cao siêu đáng được tán thưởng, ta không hề cảm thấy có vấn đề gì."

Nàng biết Tạ Phượng Chi mới vừa châm chọc chủ yếu là nhắm vào mình mà đến, Từ Yên chỉ là nằm yên trúng đạn mà thôi.

Đương nhiên, đối với Tạ Phượng Chi mà nói, quả thực hết sức nhìn không vào mắt một kỹ nghệ như Từ Yên

"Đúng vậy! Đây chỉ là tiêu khiển mà thôi, Tạ sư muội cần gì phải nghiêm túc như vậy." Tường Hạo pha trò nói.

Trong lòng hắn cũng có vài phần không hài lòng, Từ Yên là hắn gọi tới, nếu Tạ Phượng Chi trực tiếp châm chọc như vậy cũng làm cho hắn có vài phần sượng mặt.

Phong Thần không nói gì, chỉ là lạnh lùng quét mắt qua Tạ Phượng Chi một cái.

Tạ Phượng Chi là Tạ gia đích nữ, bình thường đều nói một là một, lúc ở trong Thánh viện tính tình cũng ít ần nhẫn, ngày hôm nay nếu không có Phong Thần ở đây, nàng đã không nhịn được mà lên cơn.

Thấy tầm mắt Phong Thần hiện lên lạnh lẽo, Tạ Phượng Chi cắn môi một cái, đứng lên hừ lạnh một tiếng: "Các người thích loại tiêu khiển này, ta lại không có hứng thú gì."

Nàng tiếp tục lạnh lùng nghiêm nghị liếc mắt nhìn Ngu Thanh Thiên, ý vị thâm trường nói: "Ngu sư muội, bị phá cách trúng tuyển vào Thánh viện cũng không có nghĩa là cái gì, hy vọng tương lai người còn có thể xuất sắc như vậy."

Ngu Thanh Thiên không hề đem lời cảnh cáo của nàng để ở trong lòng, không đếm xỉa tới cười cười: "Đa tạ sư tỷ nhắc nhở, ta tự nhiên sẽ không để cho người thất vọng." Trong đó mười phần mang ý tứ hàm xúc châm biếm.

"Ta đây sẽ không phụng bồi nữa." Tạ Phượng Chi là đối với Phong Thần có tình ý, nhưng lại cũng có thân kiêu ngạo là Tạ gia đích nữ, tự nhiên sẽ không lại tiếp tục ở lại, không đợi những người khác nhiều lời liền phát tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 299: Tách Ra

Tạ Phụng Chi tức giận rồi đi khiến Trương Hạo có chút lúng túng, nhưng cũng biết tính tình của nàng nên không biết phải làm sao.

"Bình thường Tạ sư muội tính tình tương đối nóng nảy, Ngũ sư muội không nên chấp nê với nàng làm gì." Hắn quay đầu trấn an Ngũ Thanh Thiên, sợ vị này cũng là một người tính tình nóng nảy thì phiền toái.

Thực ra bọn họ cũng nhìn ra được, Tạ Phụng Chi sinh lòng bất mãn bức dọc là vì Phong Thần nên mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Tính cách của Ngũ Thanh Thiên tuy có vẻ rất thô bạo nhưng sẽ không vì loại người như Tạ Phụng Chi mà biểu lộ ra.

"Không sao, ta cũng không để ở trong lòng." Ngũ Thanh Thiên cười.

Nàng quả thực không có để ý Tạ Phụng Chi mà trái lại càng cảm thấy hứng thú với Từ Yên ở trên đài hơn.

Từ Yên phát hiện Ngũ Thanh Thiên đang quan sát mình, ánh mắt kia không có khinh bỉ và xem thường, trái lại có thêm sự hứng thú cùng tâm tình thích thú nhiều hơn khiến nàng có chút nghi hoặc.

Nhưng ở trong mắt nàng, Ngũ Thanh Thiên so với Tạ Phụng Chi đương nhiên thuận mắt hơn rất nhiều, một ngày nào đó nữ nhân kia sẽ vì lời nói hôm nay mà trả giá thật lớn.

"Thực sự là xin lỗi, bởi vì ta mà khiến các vị khách quý mất hứng." vẻ mặt Từ Yên mang chút áy náy bước xuống đài nói.

Trương Hạo cười trả lời: "Việc này không liên quan đến Từ Yên cô nương, là chúng ta đã thất lễ rồi."

"Vây không quấy rầy các vị khách quý nữa, Từ Yên xin được cáo lui trước." Từ Yên tương đối thức thời cười nói.

"Từ Yên cô nương mời!" Thái độ của Trương Hạo tương đối khách khí.

Ngũ Thanh Thiên phát hiện từ lúc gặp đến bây giờ thái độ của Trương Hạo hết sức khôn khéo lễ độ, có lẽ quan hệ của hắn với mọi người ở trong Thánh viện cũng rất tốt.

"Phong sư đệ và Ngũ sư muội còn muốn đi đâu không?" Trương Hạo nhìn hai người hỏi.

Phong Thần mở miệng nói: "Ta sẽ dẫn Thanh Thiên đi dạo chung quanh một chút, buổi tối sẽ đến Địa Cung tham gia hoạt động đoạt báu vật cùng các người."

Lời của hắn rất thẳng thắn, chính là muốn đi riêng cùng với Ngũ Thanh Thiên vào chiều nay.

Ba người Trương Hạo kỳ thực cũng không có ý định cùng hai người đi dạo, nghe được Phong Thần nói như vậy cũng không ngoài ý muốn.

"Được, vậy buổi tối gặp."

Bởi vì Tạ Phụng Chi đột nhiên bỏ đi, mấy người họ cũng không thoải mái tiếp tục uống trà nữa liền mỗi người một ngả rời từ lâu, Lý Ngộ có việc nên đi trước một bước.

Nhìn bóng lưng Phong Thần và Ngũ Thanh Thiên rời đi, Trương Hạo nhướng mày nói: "Phong sư đệ đối với vị tiểu sư muội này rất khác, ta thấy Tạ sư muội hết hi vọng rồi."

"Ta thấy cho dù không có Ngũ sư muội xuất hiện thì nàng ta cũng chẳng có hi vọng gì, nữ nhân kia tự cảm thấy mình quá tốt đẹp mà thôi." Xa Phi Phi bĩu môi nói.

Phải nói thân thể bồi dưỡng của Trương Hạo và Lý Ngộ không bằng Tạ Phụng Chi, cũng không hề muốn đắc tội, còn Xa Phi Phi lại ngoại lệ.

Nàng là hòn ngọc quý trong tay của thất đại gia tộc Xa gia gia chủ, xét về thân phận thực sự hơn Tạ Phụng Chi một bậc, chỉ là bình thường ở Thánh viện không cao giọng như Tạ Phụng Chi mà thôi.

Trương Hạo bất đắc dĩ cười: "Dù sao lần này ngươi và nàng cùng nhau làm nhiệm vụ, không đáng kết thù kết oán với nàng ta."

Hắn chỉ "nàng" đương nhiên là Tạ Phụng Chi, hắn biết Xa Phi Phi và Tạ Phụng Chi có chút chuyện mâu thuẫn với nhau.

Xa Phi Phi đưa tay bấm một cái lên người Trương Hạo: "Nếu không phải vì ngươi, lần này ta mới không cùng nàng thực hiện nhiệm vụ, lần sau đừng mời nàng nữa."

Trương Hạo nắm tay của Xa Phi Phi cười nói: "Hai nhiệm vụ lần này chính cô ta tự tìm tới cửa, chắc là nhắm vào Phong sư đệ mà đến chứ ta cũng không

có chủ động mời nha."

"Vậy sau này người cũng cách xa nàng chút đi, nữ nhân này tính tình đã kiêu căng đến tâm địa cũng không kém đâu." Xa Phi Phi bĩu môi, lại bắt Tường Hạo một cái.

Tường Hạo liên tục gật đầu: "Được, người nói phải."

Bạn đang đọc truyện *Khuyết Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Người Cứ Gây Chuyện Không Cần Sợ

Ngu Thanh Thiện và Phong Thần vừa đi vừa trò chuyện.

"Trương sư huynh với Xa sư tỷ là một đôi nhĩ." Ngu Thanh Thiện lên tiếng.

Phong Thần biết sức quan sát của Ngu Thanh Thiện luôn rất mạnh, nên không thấy khó hiểu vì sao nàng biết: "Ừ, bọn họ có hôn ước."

"Xa gia là một trong bảy đại thế gia, Trương gia lại chỉ là một thế gia hạng nhất, hôn ước của bọn họ Xa gia không phản đối sao?" Ngu Thanh Thiện có chút hiếu kỳ hỏi.

Phong Thần hiểu biết không ít chuyện giữa các thế lực lớn trong trung tâm đại lục: "Trương gia mấy năm gần đây phát triển rất nhanh, mặc dù nội tình không bằng bảy đại thế gia, nhưng nói không chừng đã sắp đuổi kịp rồi, chỉ là làm việc tương đối khiêm tốn."

"Xa gia muốn lôi kéo Trương gia, vậy nên gả hôn ngọc quý trên tay gia chủ là Xa Phi Phi thể hiện thành ý lớn nhất." Hắn dừng một chút nói: "Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Xa Phi Phi nguyện ý, cho nên giữa hai người bọn họ là cũng có tình cảm nên mới quyết định hôn ước."

"Thì ra là như vậy, Trương sư huynh này là người mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhưng không hề làm cho người ta chán ghét. Quan hệ giữa Xa sư tỷ và Tạ Phụng Chi hình như không hề hòa nhã giống như bề ngoài nhĩ." Ngu Thanh Thiện sờ cằm một cái nói.

Phong Thần gật đầu một cái: "Cách làm người của Trương sư huynh không tệ lắm, người cũng có thể kết bạn với Xa sư tỷ, mâu thuẫn âm thầm giữa nàng và Tạ Phụng Chi rất lớn, nếu không phải bởi vì lần này làm nhiệm vụ cùng nhau, sợ là đã sớm trở mặt rồi."

"Ừ." Ngu Thanh Thiện gật đầu một cái.

Ngay sau đó lại hỏi: "Tạ Phụng Chi là thuộc dòng chính của Tạ gia? Nàng với Tạ Thụ có phải là có quan hệ gì đó không?"

Tạ gia nằm trong bảy đại gia tộc là một gia tộc lãnh đời, xưa nay luôn mang theo một tầng cảm giác thần bí, chuyện trong gia tộc rất ít khi truyền ra ngoài, vì vậy bên ngoài không có lưu truyền nhiều tin tức về Tạ gia.

Nhưng chuyện Tạ Thụ là dòng chính của Tạ gia, Ngu Thanh Thiện, Cơ Linh Song và Hạ Oanh đều biết, chỉ là không có ai hỏi nhiều mà thôi.

"Tạ Thụ là nữ nhi của gia chủ Tạ gia, Tạ Phụng Chi lại là nữ nhi của bác cả Tạ Thụ, các nàng được coi là chị em họ, quan hệ cũng không quá tốt." Phong Thần tiếp tục nói: "Năm đó phụ thân hai người vì tranh đoạt chức gia chủ nên tạo thành mâu thuẫn, đến bây giờ cũng chỉ là bằng mặt không bằng lòng."

"Nếu là như vậy, thì ta cũng không cần chữa mặt mũi cho Tạ Phụng Chi." Ngu Thanh Thiện nhún nhún vai.

Nếu Tạ Phụng Chi có quan hệ tốt với Tạ Thụ, dựa vào quan hệ với bạn tốt nàng đương nhiên sẽ không thêm so đo thái độ của đối phương. Nhưng nếu quan hệ hai người đã không tốt, mà Tạ Phụng Chi còn tới chọc nàng, vậy thì nàng sẽ cường thế phản kích.

"Nàng vốn không cần cho nàng mặt mũi, có chuyện gì, khất có ta ở phía sau bảo kê." Phong Thần không thêm để ý cười nói.

Chút tâm tư Tạ Phụng Chi đối với hắn và dục vọng chiếm hữu vô hình kia vốn đã khiến cho hắn rất không ưa nàng ta. Mới vừa rồi, Tạ Phụng Chi còn nói mấy lời châm chọc với Ngu Thanh Thiện, hắn đã sớm ghi nhớ, căn bản là không tính cho qua như vậy.

Phong Thần không thích nói nhiều, đương nhiên sẽ không đi cãi vã phân trần với Tạ Phụng Chi, mà hắn cũng không làm được chuyện như vậy, nhưng hắn sẽ khiến cho Tạ Phụng Chi vì những lời nói việc làm lúc trước mà trả giá lớn là việc tất nhiên.

Hắn hơi hột đơn giản nhưng không phải ai cũng có thể khi dễ và châm chọc.

Ngu Thanh Thiện cười híp mắt nhìn hắn một cái: "Nói như ta rất dễ gây chuyện vậy."

"Người có gây chuyện cũng không phải sợ." Trên mặt Phong Thần là vẻ dừng dừng ngang ngược mười phần.

Trừ khi Ngu Thanh Thiện không có lý do lại trực tiếp giết chết Thái tử của hai đại đế quốc hoặc là Thiếu chủ của bảy đại gia tộc, có thể hắn sẽ có chút khó khăn thu thập tàn cục, còn mấy cái phiền toái khác thật đúng là không lọt vào mắt hắn.

"Được!" Trái tim Ngu Thanh Thiện ám áp mười phần, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Ta thấy thân phận của Từ Yên kia cũng không đơn giản, sát khí trên người nàng rất nặng, có vẻ như là một sát thủ."

Phong Thần không phát hiện điểm đặc biệt của Từ Yên: "Ta lại không có chú ý lắm, nhưng cảm giác của người hắn là không có sai."

"Ừ, ta có chút hứng thú với nàng." Ngu Thanh Thiện nói.

"Nếu đã vậy, ta bảo người tra xét thân phận nàng ta một chút, ngày thường cũng chú ý nhiều hơn." Phong Thần thỏa mãn không điều kiện.

"Thân phận thì không cần tra xét, chỉ cần ngày thường để ý thêm một chút là được." Ngu Thanh Thiện tự cảm thấy bản thân chỉ là có chút hứng thú với Từ Yên.

Phong Thần biết Ngu Thanh Thiện thích náo nhiệt và mua đồ: "Được, vậy ta mang người đi dạo phố buôn bán lớn nhất thành trung ương một chút, nhìn xem người có cái gì cần phải mua nữa không."

Ngu Thanh Thiện nghe thấy lời của hắn, ánh mắt lập tức sáng lên: "Được, chúng ta lập tức đi phố buôn bán"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Thành Tuyệt Sủng: Thái Tử Điện Hạ Rất Liều Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.